

Ép Gả Vợ Hiền

Contents

Ép Gả Vợ Hiền	2
1. Chương 1: Nhất Định Phải Ép Cô Cúi Đầu Sao?	3
2. Chương 2: Em Đi Được Sao?	4
3. Chương 3: Vị Hôn Thê?!	6
4. Chương 4: Mờ Ám Đột Nhiên Xảy Ra	8
5. Chương 5: Đồn Đại	10
6. Chương 6: Trợ Giúp	11
7. Chương 7: Vì Sao Lại Là Tôi?	13
8. Chương 8: Ai Bảo Em Tự Chui Đầu Vào Rọ	15
9. Chương 9: Rốt Cuộc Muốn Làm Gì	17
10. Chương 10: Đoàn Nhất Tiết Gian Xảo	19
11. Chương 11: Chạy Trốn?!	21
12. Chương 12: Đại Thiếu Đuổi Theo	23
13. Chương 13: Đầu Gổ Trên Tình Trường	26
14. Chương 14: Tôi Nhìn Anh Không Vừa Mắt	28
15. Chương 15: Không Tin Không Bắt Được Nha Đầu Kia	31
16. Chương 16: Lặng Lẽ Giải Quyết	33
17. Chương 17: Cánh Vu	35
18. Chương 18: Ao Nước Trong	37
19. Chương 19: Con Hiền Dâu Thảo	39
20. Chương 20: Giang Sơn Mỹ Nhân Chọn Bên Nào?	41
21. Chương 21: Điều Có Tâm Sự	43
22. Chương 22: Nỗi Lòng Bất An	45
23. Chương 23: Anh Ta Muốn Gặp Em	48
24. Chương 24: Lão Đại Muốn Tôi Làm Gì	50
25. Chương 25: Cô Ta Là Ai?	52
26. Chương 26: Lư Phu Nhân	55
27. Chương 27: Vừa Ý Nàng Dâu này	57
28. Chương 28: Hương Vị Đặc Biệt	60
29. Chương 29: Đêm Dài Lắm Mộng	62
30. Chương 30: Lặp Đi Lặp Lại Nhiều Lần	64
31. Chương 31: Oan Gia	67
32. Chương 32: Hẹn Nhau Sau Buổi Hoàng Hôn	69
33. Chương 33: Kẻ Tắm Lạnh Người Nửa Càn	71
34. Chương 34: Sao Lại Là Em?!	73
35. Chương 35: Sơn Động Đêm Mưa	77
36. Chương 36: Áp Đảo	80
37. Chương 37: Phương Án Có Thể Thành Công Sao	82
38. Chương 38: Theo Dõi	84
39. Chương 39: Cảm Giác Khác Thường	86
40. Chương 40: Gặp Gỡ	88
41. Chương 41: Trong Mưa	90

42. Chương 42: Tiểu Thư Đoàn Phủ	92
43. Chương 43: Theo Tôi Trở Về	95
44. Chương 44: Rốt Cuộc Là Quan Hệ Gì	97
45. Chương 45: Mau Chóng Trở Về	99
46. Chương 46: Liệu Em Có Thể Dành Cho Anh Một Vị Trí Trong Trái Tim Em?	100
47. Chương 47: Em Có Bằng Lòng Ăn Cả Đời Không?	102
48. Chương 48: Em Có Bằng Lòng Gặp Bọn Họ Không	104
49. Chương 49: Thời Buổi Rồi Ren	106
50. Chương 50: Hôn Sự	109
51. Chương 51: Ông Già Muốn Đào Hầm	111
52. Chương 52: Đã Không Thể Cứu Vãn Rồi Sao	113
53. Chương 53: Đoàn Dịch Kiệt, Anh Không Biết Xấu Hổ!	115
54. Chương 54: Anh Không Muốn Để Vuột Mất	117
55. Chương 55: Ý Đồ Của Người Nhật Bản	119
56. Chương 56	120
57. Chương 57: Đây Là Cảnh Cáo Sao?	130
58. Chương 58	136
59. Chương 59: Cầu Hôn	139
60. Chương 60	146
61. Chương 61: Cổ Chấp	156
62. Chương 62: Hôn Lễ	168
63. Chương 63	177
64. Chương 64: Đêm Tân Hôn	183
65. Chương 65: Xuống Bếp	188
66. Chương 66: Rồi Đi	191
67. Chương 67: Gặp Lại	196
68. Chương 68	199
69. Chương 69	202
70. Chương 70: Chương 70.1: Thử Nhiệt Độ	210
71. Chương 71: Chương 70.2: Bảo Vệ Đập Lớn	212
72. Chương 72: Chương 70.3	215
73. Chương 73: Chương 70.4: Tắm Nước Nóng	218

Ép Gả Vợ Hiền

Giới thiệu

Nguồn: bchjpxjnh. wordpress. com; Editor: mèo mỗ & đỗ béo Thời buổi loạn lạc khói lửa, quân phiệt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ep-ga-vo-hien>

1. Chương 1: Nhất Định Phải Ép Cô Cúi Đầu Sao?

“Không biết sở thích của Hứa tiểu thư, tôi tự tiện làm chủ cho người sửa sang phòng, Hứa tiểu thư xem có chỗ nào không thích hợp cứ đề suất. Hãy coi như đây là nhà mình, đừng khách khí.” Dì Tư cười duyên rữ, nói vô cùng ân cần.

Hứa Lương Thần vội vàng mỉm cười nói cảm ơn: “Đa tạ Tứ phu nhân quan tâm, Lương Thần xấu hổ ko dám nhận, sao có thể để quý phủ và Tứ phu nhân quan tâm như vậy?”

Chính mình chẳng qua chỉ là giáo viên dạy kèm ở nhà và phiên dịch xã giao với người nước ngoài của phủ Đại Soái mà thôi, vị Tứ phu nhân này không phải đã quá khách khí rồi chứ?

Không dám từ chối phủ Đại Soái, công tác ở Khải Minh và “Tập chí địa lý quốc gia” đành tạm gác lại đã. Có thể nói trên thực tế thời gian ở Đoàn phủ sẽ không dài, khả năng buổi tối được ở lại nơi này càng khó. Không thể ngờ được phủ Đại Soái lại dành riêng ỉnh một viện, vị Tứ phu nhân này ân cần khẩn thiết, thái độ tốt đến mức làm cô cảm thấy được sung mà sợ.

Nói trắng ra cô cũng chỉ là một nhân viên công tác bình thường mới vào phủ Đại Soái, làm sao lại nhận được đãi ngộ như vậy? Vốn không quen biết vị Tứ phu nhân phong thái yểu điệu này, sao bỗng cảm thấy như mình nghiễm nhiên trở thành khách quý của phủ Đại Soái?

“Tứ phu nhân, tôi chỉ là nhân viên phục vụ bình thường của quý phủ, hơn nữa nhà cũng cách đây không xa, mọi người khoản đãi như vậy Lương Thần không dám nhận?”

Hứa Lương Thần đoan trang dịu dàng mỉm cười: “Tâm ý của Tứ phu nhân và quý phủ Lương Thần xin nhận, người xem chỗ này.....”

Hay là thôi đi, được không?

“Chẳng qua là hai gian phòng ở mà thôi, Hứa tiểu thư khinh thường nhà họ Đoàn chúng tôi sao?”

Tứ phu nhân cười chưa đáp lời, ngoài cửa có người lạnh giọng nói.

Hứa Lương Thần nghe vậy tim đập mạnh, tươi cười trên mặt có hơi cứng lại. Tứ phu nhân Ngô Văn Quyên khẽ giật mình, cười quay đầu: “Lão đại, hoa dì Tư cần người ta đã đem tới chưa? Bảo người ta chọn loại tốt nhất, trong phòng này dì cảm thấy thiếu hai bồn mai Du Diệp.”

Khi nói chuyện Đoàn Dịch Kiệt đã bước vào.

Bốn lính hộ vệ phía sau nâng mấy bồn hoa thật cẩn thận đưa vào. Trên mặt Đoàn Dịch Kiệt vẫn không có vẻ tươi cười: “Dì Tư, dì xem đây đủ chưa?”

Ngô Văn Quyên đã quen với vẻ mặt lạnh lùng của anh, nhìn Hứa Lương Thần cười nói: “Có đủ hay không cũng không phải do dì Tư quyết định, con phải hỏi người ở.”

Nói xong kéo tay Hứa Lương Thần bảo cô xem hoa: “Hứa tiểu thư, nếu không thích hoặc không đủ cứ việc lên tiếng, người là cậu ta mời, cậu ta không phụ trách ai phụ trách?”

Nói xong ý vị sâu xa cười liếc nhìn Đoàn Dịch Kiệt một cái.

Lão đại từ nhỏ đã nghiêm túc, vẻ mặt luôn lạnh lùng, trước mặt binh sĩ như vậy có lẽ rất tốt, nhưng trước mặt giai nhân như hoa, sao vẫn không chịu mỉm cười vậy? Ngô Văn Quyên có chút trêu tức liếc xéo Đoàn Dịch Kiệt.

Lời Tứ phu nhân làm Hứa Lương Thần có chút không được tự nhiên, nói có vẻ rất hợp lý nhưng nghe vẫn không được tự nhiên. Cô cười nhẹ không nói gì, giương mắt nhìn người khởi xướng đáng ghét một cái.

Lại thấy Đoàn Dịch Kiệt mặc quân phục cổ đứng, mũ lính chỉnh tề, đeo bao tay trắng như tuyết, bốt đen bóng loáng, có vẻ lạnh lùng cứng nhắc, nhưng Hứa Lương Thần lại cảm thấy rất hợp với anh.

Đoàn Dịch Kiệt dáng người cao lớn, vô cùng anh tuấn, đường cong khuôn mặt lập thể rõ ràng như đao khắc, cả người lộ ra vẻ muốn sống chó đến gần, lạnh đến thấu xương. Roi ngựa trong tay lơ đãng gõ lên tay trái, đôi mắt đen hơi hơi nheo lại sắc bén như kiếm, làm cho Hứa Lương Thần không khỏi dời tầm mắt.

Ánh mặt trời đầu xuân ấm áp từ ngoài cửa sổ chiếu vào lốm đốm loang lổ, Hứa Lương Thần lại không thấy ấm áp, ánh mắt của người đàn ông trước mặt làm cho cô cảm thấy bất an.

Cô gái trước mắt trẻ tuổi xinh đẹp, uyển chuyển hàm xúc như non nước Giang Nam, nhẹ như nước mực, lại lảng động đoan trang cao nhã. Mặt trái xoan có chút cổ điển, da thịt trắng nõn giống như ngọc, có vẻ tinh khiết ảo mộng như mưa bụi Giang Nam.

Đôi mắt lấp lánh của cô phản chiếu ra khuôn mặt lạnh lùng của anh, khóe miệng Đoàn Dịch Kiệt hơi hơi nhếch lên, bên môi hiện lên một nụ cười như có như không. Chính anh đã từng nhìn thấy nụ cười của cô, cực kỳ động lòng người, hàng lông mày cong cong, khóe môi cong lên tựa như hoa xuân thắm ba bên bờ sông, tinh khiết mà đẹp đẽ.

Phủ Đại Soái này không vào được mắt em sao?

Đôi mắt dài nhỏ của Đoàn Dịch Kiệt ầm ầm một chút trào phúng, đi vào thư phòng nhìn lướt một lượt, nói với Tứ phu nhân: “Dì Tư, sách cũng không đủ. Hứa nhị tiểu thư là tài nữ, không chỉ tinh thông sáu thứ tiếng nước ngoài, xem thư cũng đều xem tiếng nước ngoài. Loại tập san tầm thường này, nhị tiểu thư sao có thể để vào mắt?”

Nói nửa thật nửa trêu chọc, Tứ phu nhân nhìn Hứa Lương Thần cười nói: “Dì Tư đương nhiên không hiểu Hứa tiểu thư bằng con, dì Tư để trống giá sách, không phải là chờ đại thiếu đưa tới sao?”

Hứa Lương Thần cúi đầu không nhìn thấy vẻ cười đùa trong mắt Ngô Văn Quyên, trong lòng cũng không khỏi nhảy dựng. Cô vốn không quen biết vị đại thiếu phủ Đại Soái này, nói như vậy dường như có chút..... Chẳng lẽ lời hôm đó nói bị anh ta nghe được sao?

Ngày ấy, khi Lục thiếu nhà họ Thịnh vẫn bám theo đuôi không rời từ sau khi cô về nước chặn cô và chị cả trước cửa một quán cơm tây ở Nhất Chi Xuân, thật sự không còn cách nào để thoát thân, cô đành phải cố ý làm khó: “Lục thiếu, muốn Lương Thần đồng ý cũng dễ thôi. Chỉ cần anh dùng sáu thứ tiếng Trung, Anh, Pháp, Đức, Ý, Nhật viết một phong thư cầu yêu, Lương Thần sẽ nghe theo anh hết.”

Stịnh lão lục nghe vậy suýt chút ngã dập mông xuống đất, bộ dáng kia thực buồn cười, còn cô cũng coi như tránh khỏi sự quấy nhiễu.

Đoàn đại thiếu nhắc tới lời này là có ý gì? Chẳng lẽ chuyện vui đùa kia bị anh ta biết được?

Người mẹ dịu dàng xinh đẹp của cô chết sớm, cha quân là áo lượt chỉ lo lấy vợ bé, lại còn mặt dày nhẫn tâm đưa cô, chị cả, và em ba đến nhà ngoại. Tuy rằng có bà ngoại thương, anh họ chị dâu rộng lượng, nhưng dù sao danh không chính ngôn không thuận, trong lòng không thể không ngại ăn nhờ ở đậu.

Trong Đại trạch luôn lục đục với nhau, cho dù anh họ đứng đầu một nhà, nhưng cũng phải lấy chị dâu Thái Phụng Kỳ năm đó bà ngoại chọn. Khi anh họ chạy vạy đây đó bên ngoài tự mình nạp phu nhân Dương Nhược Lan bình thường ở với nhau còn có nhiều chuyện vụn vặt, huống chi đồng người như phủ Đại Soái?

Ra nước ngoài học, Hứa Lương Thần mới nghĩ được hơi thở tự do tự chủ, phủ Đại Soái nắm trong tay mười sáu tỉnh phía nam Trung Quốc này, cô thật sự là e sợ tránh còn không kịp, làm sao dám có ý tới gần? Không biết vì sao, đại thiếu mặt lạnh này lại phải người tìm tới tận nhà. Rơi vào đường cùng nhiều lần nhẹ nhàng xin miễn, cuối cùng vẫn không mạnh bằng người ta. Sau khi anh họ cũng ra mặt, cô không thể không đáp ứng.

Đoàn đại thiếu này nhất định muốn cô cúi đầu, vì sao? Chẳng lẽ vì sự cự tuyệt của cô làm xấu mặt phủ Đại Soái sao?

2. Chương 2: Em Đi Được Sao?

Sau khi về nước Hứa Lương Thần được mời về dạy tiếng Pháp ở trường nữ sinh Khải Minh, dạy tiếng Anh ở trường St. Mary, còn kiêm sáng tác riêng ở Tạp chí địa lý quốc gia, ngày ngày trôi qua phong phú mà có

ý nghĩa. Đến Phủ Đại Soái làm kẻ “theo đóm ăn tàn” nhân hạ cho đám phu nhân tiểu thư, ở trong mắt cô quả thực là lãng phí thời gian.

Hơn nữa, người biết mấy thứ tiếng ngoại ngữ lại giỏi về xã giao, muốn tạo quan hệ với Phủ Đại Soái có quyền thế, ở Yên Châu này đêm không xuể, cần gì nhất định phải là Hứa Lương Thần cô?

Vị đại thiếu mặt lạnh này vì sao phải ép buộc cô như vậy, thậm chí không tiếc lấy tiền đồ chính trị của anh họ Tôn Mạnh Lâm ra dụ dỗ đe dọa cô, rốt cuộc là vì sao?

Hứa Lương Thần cảm thấy thật sự có chút đau đầu.

Hôm nay lúc tối, người gác cổng vừa thông báo xong thì người đi ra tiếp đón lại là dì Tư Đoàn đại soái yêu thương nhất, hơn nữa cũng quá nhiệt tình, làm Hứa Lương Thần bất an. Không ngờ được nửa đường Đoàn đại thiếu lại bỗng nhiên xuất hiện, đối thoại của hai người dường như giấu giếm bí mật nào đó. Một nhân viên công tác nhỏ nhoi sao lại khiến bọn họ tự hạ thấp địa vị của mình như vậy? Trực giác của Hứa Lương Thần mách bảo trong đó nhất định có nguyên nhân khác.

Mặc dù cô vẫn thản nhiên cười, nhưng lông mày lại hơi nhăn lại, bộ dáng tương đối phiền não. Khóe môi Đoàn Dịch Kiệt hơi cong lên, nha đầu kia thật đúng là không giống người thường, xem ra anh đã không nhìn lầm, mọi chuyện cứ quyết định giao cho cô!

Từ khi Đoàn Dịch Kiệt tiến vào, Hứa Lương Thần dường như lạnh nhạt hơn một chút. Dì Tư có chút tò mò có chút hứng thú nhìn hai người cười nói: “Hứa tiểu thư mới đến, mọi chuyện không cần vội. Sắc trời đã không còn sớm, bữa trưa hôm nay dùng cơm cùng chúng tôi đi. Chờ buổi chiều Kỳ Phương, Kỳ Ngọc trở về rồi mở tiệc mừng cô giáo, Hứa tiểu thư thấy thế nào?”

“Tứ phu nhân, quý phủ quá mức khách khí, Lương Thần làm sao dám nhận? Không cần làm như thế, buổi chiều tôi còn có lớp ở St.Mary, nếu Tứ phu nhân không trách tội, Lương Thần xin phép trước.”

Ngô Văn Quyên càng nhiệt tình thì trong lòng Hứa Lương Thần càng bất an, vì thế dứt khoát cáo từ. Phủ Đại Soái nhân tài đông đúc, nếu có việc thật cũng không nhất thiết phải là mình, tội gì ở lại đây tự tìm phiền phức?

Nhìn Hứa Lương Thần e sợ trốn còn không kịp, Tứ phu nhân cười liếc Đoàn Dịch Kiệt một cái. Không đợi cô mở miệng, đại thiếu mặt lạnh bỗng nhiên nói: “Nếu Hứa tiểu thư còn có việc, dì Tư không nên cố giữ. Hứa tiểu thư, mời.”

Anh hơi nghiêng người, tay phải khẽ nâng nên tránh đường cho Hứa Lương Thần.

Nghe vậy không chỉ dì Tư thấy bất ngờ mà ngay cả Hứa Lương Thần cũng bất giác giương mắt nhìn anh. Lần này đại thiếu mặt lạnh làm như vậy là nể tình hay mặt trời mọc từ hướng Tây? Nhưng dù sao đại thiếu đã thả, Hứa Lương Thần tất nhiên muốn còn chẳng được, vì thế dịu dàng mỉm cười vội vàng chào tạm biệt Tứ phu nhân.

Ngô Văn Quyên cẩn thận cười, trong lòng lại cảm thấy kỳ lạ. Lão đại đối tính lúc nào vậy? Cứ như vậy đã để Hứa tiểu thư này rời đi? Cũng lạ, người ta đã đưa lên cửa mà vẫn hồ hững mặt lạnh như sương. Vị Hứa tiểu thư này lại lạnh lùng thản nhiên, bộ dáng rõ ràng là vô tâm. Lão đại hàng ngày bận rộn mà vẫn đích thân dặn dò mình tới đây chăm sóc, xem ra trong đó chắc chắn có nội tình.

Cùng nhau đi ra sân, khách khí tạm biệt Ngô Văn Quyên, Hứa Lương Thần nhắc chân đi thẳng, không ngờ đại thiếu mặt lạnh lại vẫn không nhanh không chậm như bóng với hình đi theo phía sau. Một nam một nữ cứ đi như vậy, nam còn là đại thiếu xưa nay luôn lạnh nhạt với phụ nữ khiến người xung quanh cho dù khiếp sợ thiếu soái mặt lạnh không dám nhìn thẳng, nhưng những ánh mắt đó vẫn làm cho Hứa Lương Thần có hơi khó chịu.

Nhìn phía trước chính là cửa lớn phủ Đại Soái, Hứa Lương Thần bất đắc dĩ đành phải dừng bước, làm như không có việc gì kéo giãn khoảng cách với người nào đó: “Đại thiếu, không cần tiễn nữa, cảm ơn anh.”

Ánh mắt Đoàn Dịch Kiệt sắc bén như kiếm, mặt không biểu cảm, lãnh đạm nói: “Không phải tôi tiễn em, giữa trưa cùng nhau ăn cơm.”

Cái gì? Hứa Lương Thần ngạc nhiên nhìn anh, cùng nhau ăn cơm? Đứng, trước không nói đến việc nhìn cái mặt lạnh của anh tôi ăn không vào, ăn vào không biết có bị đau dạ dày không, nhưng chỉ cần cùng thiếu soái mặt lạnh xưa nay không gần nữ sắc của Phủ Đại Soái cùng ra cùng vào, tin vịt đồn nhảm, bát quái phổ thường không phải tiểu dân như tôi có thể chịu đựng được.

“Đa tạ thịnh tình của đại thiếu, nhưng tôi còn có việc, tôi đi trước.”

Hứa Lương Thần nói xong không đợi Đoàn Dịch Kiệt đáp ứng, xoay người nhanh chóng rời đi.

Nhìn bóng dáng người nào đó như chạy nạn sắp biến mất ở cửa lớn, trên khuôn mặt lạnh lùng của Đoàn Dịch Kiệt cũng hiện lên vẻ như cười như không. Nha đầu, không có lệnh của tôi, em đi được sao?

Quả nhiên, Hứa Lương Thần một chân đã bước ra cửa lớn lại bị một sĩ quan phụ tá chặn lại. Người ta thực khách khí, vẻ mặt tươi cười nâng tay chào: “Hứa tiểu thư, mời lên xe.”

Xem tư thế này dù mình có muốn đi hay không cũng đều phải đi? Hứa Lương Thần có chút tức giận, Phủ Đại Soái có quyền thế nên có thể ép buộc như vậy sao?

Muốn nói đạo lý, hãy nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Đoàn Dịch Kiệt, cửa lớn uy vũ của phủ Đại Soái, súng trường trong tay lính gác, ngấm lại đây cũng không phải lần đầu tiên Đoàn đại thiếu ép buộc làm khó người ta, cô cũng không thể khóc lóc om sòm bên đường. Nơi này vẫn là cửa chính phủ Soái, người đi qua đi lại nối liền không dứt, đại thiếu mặt lạnh còn là tiêu điểm chú ý của mọi người. Cô bất đắc dĩ nén lửa giận trong lòng, hừ một tiếng xoay người lên xe.

Ánh mắt giống như băng của Đoàn Dịch Kiệt có hơi mềm đi, ngồi vào bên cạnh Hứa Lương Thần. Sĩ quan phụ tá La Hoàng Nghĩa đóng cửa xe, ngồi vào chỗ tài xế, khởi động xe.

Tuy nói đã gặp vài lần, nhưng cô cũng không quen biết Đoàn Dịch Kiệt. Nghe nói vị đại thiếu xưa nay mặt lạnh này, cũng ít để ý danh viện trong thành, mấy ngày nay lại cố ý tiếp cận mình, dù không biết nguyên nhân nhưng giả bộ hồ đồ là không ổn. Vì thế cô lặng lẽ nhích sang bên cạnh, Hứa Lương Thần hơi quay đầu: “Yêu cầu ngày ấy đại thiếu đưa ra, tôi đã chấp nhận. Nếu còn có gì chỉ giáo, xin đại thiếu cứ phân phó, bữa cơm này quên đi được không? Thời gian của đại thiếu quý như vàng, không cần khách khí như vậy.”

Sau một lúc lâu không thấy trả lời, Hứa Lương Thần hơi giương mắt, thấy sâu trong con ngươi đen lạnh như băng của Đoàn Dịch Kiệt dường như mang theo hơi nóng, nhìn cô chằm chằm.

Trong lòng Hứa Lương Thần đột nhiên hốt hoảng, đáy lòng có cảm giác sợ hãi khó tả đối với vị đại thiếu mặt lạnh này. Vì thế cố giữ vững bình tĩnh cup mắt xuống, ngoan ngoãn nhìn hai bàn tay đang đan vào nhau của mình.

3. Chương 3: Vị Hôn Thê?!

Giọng nói mềm mại bình tĩnh, không dùng nước hoa, chỉ có một mùi hương thơm ngát nhàn nhạt như có như không của phụ nữ, làm cho người không có hảo cảm với phụ nữ, vô cùng soi mói như Đoàn Dịch Kiệt cũng bất giác thả lỏng dựa vào lưng ghế.

Nhìn Hứa Lương Thần đã lơ leo lên lưng cạp còn muốn giãy dụa, trong lòng Đoàn Dịch Kiệt không khỏi có chút buồn cười. Môi mỏng khẽ nhếch, theo bản năng liếc cô một cái. Đôi tay mềm yếu trắng như ngọc gần trong gang tấc, ngón tay dài mềm mại làm người ta muốn cầm lấy.

Sau một lúc yên lặng, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng trầm thấp của Đoàn Dịch Kiệt thản nhiên vang lên: “Sao vậy? Cơm của tôi làm cho Hứa tiểu thư khó nuốt xuống như vậy cơ à?”

Nói không chút khách khí, Hứa Lương Thần không muốn nịnh nọt nhưng cũng không muốn chọc phiền toái, vì thế cười nhẹ không đáp lời. Nhưng cô cũng biết đến nước này thì không thể cự tuyệt nữa rồi, vì thế cam chịu số phận không nói gì nữa.

Xe dừng trước cửa khách sạn Thiên Nga Trắng.

Đây là khách sạn cao cấp nhất Yến Châu, cộng thêm quán rượu Hồng Đồ Phủ một bữa đắt cắt cổ, là nơi chỉ có phú hào quyền quý mới có thể đặt chân vào.

Thật sự là công tử quý giới, một bữa cơm cũng phải đến nơi như thế này. Trong lòng Hứa Lương Thần oán thầm nhưng không thể không đi theo sau Đoàn Dịch Kiệt.

Hiển nhiên, đám người giàu có địa vị cao quý đến đây đa số đều quen biết Đoàn đại thiếu. Lúc nào cũng có người kính cẩn nhiệt tình chào hỏi, sau đó ánh mắt liền chuyển về phía Hứa Lương Thần. Có ánh mắt quan sát, có ánh mắt cực kỳ hâm mộ, có ánh mắt mang theo hứng thú, nhưng đại đa số là ra vẻ tò mò, cô gái có thể được Đoàn thiếu soái đưa tới đây rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Đoàn Dịch Kiệt dường như không để ý, thậm chí có hai lần cố ý dừng bước, dùng cách đơn giản giới thiệu hai bên: “Đây là Tham mưu trưởng Trịnh; Đây là trưởng phòng Chiếm bộ Công nông thương, đây là Hứa Lương Thần.”

Đều là người có địa vị, có mặt mũi, Hứa Lương Thần không thể không mỉm cười ngắc đầu, đoạn trang rộng rãi gật đầu chào hỏi. Nụ cười và ánh mắt soi mói của đối phương làm cô thấy vô cùng kỳ lạ.

Thật vất vả chịu đựng vô số ánh nhìn chăm chú, đi vào nhĩ gian. La Hoằng Nghĩa đi ra ngoài không lâu, rượu và thức ăn nhanh chóng được đưa lên, tất nhiên đều là những món ăn quý và lạ, tổ yến vây cá, bát đĩa cũng nạm vàng khảm ngọc, xa hoa tột cùng.

Hứa Lương Thần lại không có một chút khẩu vị.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô cố nén buồn bực và bất an dưới đáy lòng, rất quyết đoán ngẩng lên: “Đoàn tiên sinh, anh có gì phân phó xin cứ nói.”

Bây giờ còn chưa chịu nói sao?

Xem ra tôi không nói bữa cơm này em sẽ không ăn, nhưng nếu tôi nói chỉ sợ em càng khó nuốt xuống được. Đoàn Dịch Kiệt nhìn mái tóc đen như thác tôn lên da thịt như ngọc của cô, trong đôi mắt đen lấp lánh mang theo bất an và kiên trì, tinh khiết như một con nai con, trong lòng không khỏi có chút áy náy. Nếu là cô, có lẽ cuộc sống sau này sẽ rất thú vị?

Nâng tay cầm bát sứ mạ bạc khảm kim tuyến, tự mình múc đầy một chén canh gà, đưa tới trước mặt Hứa Lương Thần: “Ăn xong đi đã.”

Ăn xong tôi sẽ nói cho em.

Hứa Lương Thần có chút ngoài ý muốn nhìn anh, trực giác muốn hỏi có phải anh đã cho cái gì vào không.

Ánh mắt của cô làm Đoàn Dịch Kiệt không khỏi nhú mày.

Hứa Lương Thần vội vàng vớt ý nghĩ bất khả thi này ra khỏi đầu. Người này có quyền thế, muốn làm cái gì thì cứ ngênh ngang mà làm, tội gì phải lòng vòng như vậy? Chính mình suy nghĩ nhiều thôi.

Vì thế cầm thìa chậm rãi ăn hết canh gà, buông khăn nóng lau tay, ngồi thẳng, giương mắt nhìn Đoàn Dịch Kiệt, mời ngài nói.

Đoàn Dịch Kiệt hứng thú nhìn cô cố giữ vững nụ cười thản nhiên, trong đôi mắt đen như chú nai con lộ vẻ đề phòng.

Đôi mắt đen sắc như dao của anh nhìn thẳng vào cô, trong đôi mắt rét lạnh hiện lên một chút sắc bén khó có thể phát hiện, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, giọng nói mang theo vẻ đương nhiên trầm tĩnh: “Xin Hứa tiểu thư làm vị hôn thê của tôi.”

Cái gì? Đôi mắt Hứa Lương Thần kinh ngạc tròn tròn, cực kỳ ngoài ý muốn và lúng túng nhìn anh.

Đoàn đại thiếu nói, vị hôn thê?!

Hứa Lương Thần có chút không dám tin, có chút xấu hổ, khô cổ nói: “Xin Đoàn tiên sinh..... đừng đùa như vậy. Đại thiếu quan tâm, tôi... rất cảm tạ. Nhưng..... phủ Soái nhà cao cửa rộng, nên lấy giai lệ danh viện.

Lương Thần tự biết mình không xứng, xin Đoàn tiên sinh thu hồi quyết định..... Tôi buổi chiều còn có lớp, tôi đi trước. Đoàn tiên sinh cứ tự nhiên.”

Trái tim Hứa Lương Thần đập loạn “thình thịch”, tuy rằng rất muốn biết vì sao anh vừa ý mình, còn đột nhiên có ý nghĩ kỳ lạ này, nhưng cô tự biết mình khó có thể đối mặt với vị đại thiếu mặt lạnh quyền cao chức trọng của Soái phủ này, vì thế chỉ muốn chạy trốn.

Đứng lên vội vã đi vài bước, lại nghe Đoàn Dịch Kiệt lạnh lùng nói: “Đứng lại, chỉ như vậy đã muốn đi rồi?”

Nói xong tao nhã chậm rãi đứng lên, từng bước một đi về phía Hứa Lương Thần: “Tôi nói là vị hôn thê, đâu có đề cập đến chuyện cưới gả? Hứa tiểu thư hiểu lầm rồi.”

Bị anh quát bảo dừng lại, thân thể Hứa Lương Thần cứng ngắc đứng lại. Thấy anh bước đến, tim không khỏi đập như sấm, có chút sợ hãi lùi về phía sau. Cho đến khi lưng thấy lạnh, cô đã dựa lên bình phong gỗ khắc hoa văn, tim vẫn đập điên cuồng, bên tai lại truyền đến câu nói kế tiếp của Đoàn Dịch Kiệt. Hứa Lương Thần ngẩn ra, có chút khó hiểu đột nhiên ngẩng đầu nhìn Đoàn Dịch Kiệt.

4. Chương 4: Mờ Ám Đột Nhiên Xảy Ra

Anh ta..... Có ý gì? Vị hôn thê, không đề cập đến cưới gả, chẳng lẽ anh ta muốn..... trong lòng Hứa Lương Thần đột nhiên trào dâng phần nộ. Những người đàn ông có quyền thế này, chẳng lẽ ai ai cũng vô lương tâm đến mức coi phụ nữ như đồ chơi sao? Ngay cả vị thiếu soái mặt lạnh xưa nay ko dính tin đồn trăng hoa này cũng là loại dơ bẩn dung tục vậy sao?

Yến Châu mỹ nữ vô số, hoàn phi yến sấu, không biết có bao nhiêu người tự nguyện muốn có một đoạn tình duyên ứt ất cùng anh ta, người này vì sao cứ khư khư giữ lấy cô không chịu buông?!

Tuy rằng rất muốn đẩy anh ta ra chạy lấy người, nhưng người đàn ông đứng trước mặt quá gần, dáng người cao ngất, vô hình trung có một loại hơi thở lạnh lẽo đè nén, bao phủ chặt chẽ lấy cô.

Hứa Lương Thần chỉ cảm thấy khoảng cách hai người quá gần, dường như có thể nghe thấy rõ ràng cả hô hấp và tiếng tim đập, ánh mắt của anh như kiếm lướt qua mặt, mái tóc cùng thân thể cô.

Cô cũng không thể lùi lại, thân thể tựa vào bình phong, dường như sau lưng có mồ hôi và thủy tinh không có độ ẩm, lạnh lẽo như nước.

Hứa Lương Thần bất an chớp chớp mắt, trong đầu lướt qua đủ loại lý do cự tuyệt và ý kiến, lại thấy Đoàn Dịch Kiệt hơi hơi cúi đầu, đôi mắt thâm sâu như biển.

Đôi mắt sáng của cô như có ánh sáng chuyển động, có phần nộ, có khó hiểu, có xấu hổ, có ngượng ngùng, có khinh bỉ, trong lúc nhất thời làm Đoàn Dịch Kiệt không thể chuyển mắt.

Xưa nay, trong mắt những người phụ nữ xấu đẹp béo gầy muôn hình muôn dạng anh từng nhìn thấy đều là cực kỳ hâm mộ, nịnh nọt, tò mò hoặc tham lam như ẩn như hiện, chưa từng thấy hận giận đan xen phức tạp mà lại rõ ràng như thế này?

Nhưng anh thích biểu cảm sinh động như vậy.

Dường như bị mê hoặc, anh không tự chủ được vươn tay, chống lên bình phong phía sau cô, rũ mắt sáng ngời nhìn cô. Tay anh lướt qua tóc cô, thân thể cứng đờ của Hứa Lương Thần không khỏi run rẩy. Đoàn Dịch Kiệt có chút không đành lòng nhẹ giọng: “Vì sao không muốn?”

Dưới ánh nhìn chăm chú của anh, hô hấp của Hứa Lương Thần có chút dồn dập, cảm thấy mùi thuốc lá như có như không trên người người đàn ông này, cùng với đó là hơi thở lạnh lẽo như một chiếc lưới vô hình siết chặt lấy cô. Cô chỉ có thể dùng sức cắn khe bờ môi run rẩy, cố gắng bình ổn nhịp tim đang bất an của mình.

“Nói lý do của em xem.”

Đoàn Dịch Kiệt chậm rãi áp sát vào bên tai cô, giọng nói trầm thấp mang theo một chút nhẩn nại.

Cảm giác được tay anh tiến lùi từng tắc, Hứa Lương Thần hoảng hốt, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào khuôn mặt anh: “Xin thứ lỗi, tôi đã có..... người yêu. Hơn nữa Đoàn tiên sinh không phải người thường, chắc chắn cũng hiểu được dưa hái xanh không ngọt, nhược thủy tam thiên, tội gì phải làm khó tôi?”

Đôi mắt Đoàn Dịch Kiệt hơi hơi nheo lại, đến lúc này rồi mà cô còn kiên trì giảng đạo lý, ừm, đủ trấn định, xem ra anh lựa chọn không sai. Giọng nói của anh vẫn trầm thấp như trước nhưng lại có áp lực không thể nói thành lời: “Làm vị hôn thê của tôi Hứa tiểu thư cảm thấy uất ức vậy sao? Nhược thủy tam thiên, nhưng tôi chỉ coi trọng một gáo nước này thôi[1], không được sao? Hơn nữa, sao Hứa tiểu thư lại cảm thấy dưa này nhất định còn xanh? Em nói người yêu, là phóng viên người Mỹ kia sao?”

[1] Từ “nhược thủy” trong Hồng Lâu Mộng ý chỉ bể tình biển yêu. Cổ Bảo Ngọc nói với Lâm Đại Ngọc: “Mặc cho nhược thủy tam thiên, ta chỉ lấy một gáo nước”, sau này trở thành lời thề tình yêu son sắt giữa hai người nam và nữ.

Tên chết tiệt này đang nghi ngờ cô lạt mềm buộc chặt làm bộ làm tịch sao?!

Hứa Lương Thần phần hận không nói gì, lông mi rũ xuống che giấu ánh mắt oán hận sắc như dao, tức giận đến mức lồng ngực phập phồng, dùng sức cắn môi dưới, lo rằng mình không nhịn được sẽ mắng ra tiếng. Trong lòng cũng hơi lo lắng, anh ta lại biết về David, chẳng lẽ đã phái người lên điều tra cô? Người này xem ra rất khó giải quyết.

Đôi môi kiều diễm ướm át đỏ mọng đập vào mắt Đoàn Dịch Kiệt. Ánh mắt trầm xuống, dung nhan xinh đẹp kiều mỵ diễm đam đáng yêu, khóe môi đầy mắt lại có quật cường và kiên trì. Lần đầu tiên anh phát hiện phụ nữ là mật, cũng có sức hấp dẫn khôn kể đối với mình.

Nghĩ là làm, Đoàn thiếu soái xưa nay lấy lý trí làm đầu lần này không kìm chế được chính mình, cúi đầu, hôn lên đôi môi hồng.

Hứa Lương Thần bất ngờ không kịp phòng ngự, bất ngờ hô nhỏ một tiếng dùng sức đẩy ra, muốn thoát khỏi vòng vây của anh. Đoàn Dịch Kiệt sao có thể để cô kháng cự, cơ thể ép về phía trước. Trong nháy mắt chỉ nghe thấy một tiếng “Loảng xoảng”, bình phong đáng thương không chịu được sức nặng của hai người, đổ xuống. Hai người không phòng bị cũng ngã theo.

Có thể tưởng tượng ra tư thế chặt vật và mờ ám đến mức nào.

Đoàn Dịch Kiệt nằm trên người Hứa Lương Thần, môi chạm môi, có thể so với hôn nồng nhiệt. Hứa Lương Thần xấu hổ lại sợ hãi mặt đỏ đến mức có thể xuất huyết: “Anh..... Đứng lên!”

Thật sự chẳng còn quan tâm đến lễ tiết được nữa, bởi vì ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa gấp gáp: “Đại thiếu, ngài không sao chứ?”

Dưới thân mềm mại làm cho trong lòng Đoàn Dịch Kiệt không khỏi trào dâng lên một cảm giác khác thường. Anh ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Hứa Lương Thần ửng đỏ, không đứng dậy, chỉ trầm giọng nói: “Tôi không sao.”

Ngoài cửa đáp lại một tiếng, sau đó không có động tĩnh nữa.

“Anh, xin..... Đứng lên.....”

Hứa Lương Thần xấu hổ lúng túng không chịu nổi phần hận đan xen, nhưng không thể không hạ giọng cầu xin. Trên eo còn hơi đau, không biết có phải bị thương không.

Cô nhăn mặt nhúu mày làm cho Đoàn Dịch Kiệt cảm thấy khác thường, vội bình tĩnh đứng lên, thuận tiện đưa tay kéo Hứa Lương Thần. Hứa Lương Thần cúi đầu cự tuyệt, muốn tự mình đứng lên, nhưng trên eo đau đớn làm cô cứng ngắc, cơ thể lảo đảo, hẳn là eo bị thương rồi.

Đoàn Dịch Kiệt phát hiện thật sự không ổn, nhìn thoáng qua hỏi: “Làm sao vậy?”

5. Chương 5: Đồn Đại

“Tôi..... chắc va vào thất lưng rồi.....”

Hứa Lương Thần ngáp ngừng nói, trong lòng thật sự là buồn bực hận đến nghiêng rã. Đại thiếu mặt lạnh này dùng mình làm đệm lưng, lớn như con gấu vậy, không bị anh ta đè chết đã may mắn lắm rồi.

“VẬY em đừng nhúc nhích!”

Đoàn Dịch Kiệt nói xong ngồi dậy, duỗi tay bế Hứa Lương Thần lên.

“Anh.....”

Tim Hứa Lương Thần đập loạn, đổ mặt vừa định kháng nghị, Đoàn Dịch Kiệt đã đặt cô lên trên sô pha: “Em thử xem xem thế nào.”

Hơi hơi động dậy liền nhúu mày, nhìn bộ dáng Hứa Lương Thần trong lòng Đoàn Dịch Kiệt đột nhiên hiểu ra. Nhìn rượu và thức ăn trên bàn gần như không được đụng tới, con người đen của anh lấp lánh, gương giọng hô: “Người đâu!”

La Hoảng Nghĩa lên tiếng trả lời đẩy cửa vào, nhìn bình phong bị đổ, không khỏi sửng sốt. Đại thiếu và vị Hứa tiểu thư này ăn cơm sao lại làm đổ bình phong?

“Đưa Hứa tiểu thư đi bệnh viện.”

Đoàn Dịch Kiệt trầm giọng phân phó: “Eo cô ấy bị thương.”

“Vâng!”

La Hoảng Nghĩa đáp một tiếng, vội vàng đi đến bên cạnh Hứa Lương Thần. Đoàn Dịch Kiệt ngăn anh, tự mình đi tới ôm lấy Hứa Lương Thần. Hứa Lương Thần vừa then vừa lúng túng đỏ bừng cả mặt: “Đoàn tiên sinh, tôi tự đi được”

Đoàn Dịch Kiệt liếc nhìn cô một cái, không nói gì, đi nhanh ra ngoài.

Nhìn bóng dáng đại thiếu ôm người đẹp, La Hoảng Nghĩa trở mắt, sau một lúc lâu mới bước nhanh theo.

Người này sao lại làm như vậy? Trên eo Hứa Lương Thần đau đớn, trong lòng phần hận, trên mặt xấu hổ lúng túng. Ban ngày ban mặt, trước mặt công chúng, hơn nữa ai ai cũng nhận ra người này. Muốn tránh cũng không tránh được, bắt đắc dĩ đành phải vùi mặt vào trong lòng Đoàn Dịch Kiệt. Dọc theo đường đi trong tai chỉ nghe thấy những tiếng hít không khí kinh ngạc.

Thật cẩn thận ôm cô vào ô tô, Đoàn Dịch Kiệt ra lệnh một tiếng, lái xe nhấn chân ga đi như bay về phía bệnh viện quân Chính Phủ.

Quả thật bị trật, hơn nữa còn có vẻ nghiêm trọng. Ngoài mát xa châm cứu Trung y và tiêm thuốc Tây y, Hứa Lương Thần bị bác sĩ giữ lại viện một tuần.

Hứa Lương Thần phiền não không chỉ vì nhận được sự đãi ngộ đặc biệt của bệnh viện và những ánh mắt mang theo đủ loại hàm ý, mà còn vì chậm trễ việc học của học sinh mà nóng lòng. Bất đắc dĩ hành động bây giờ quả thật không tiện, đành phải nhờ sĩ quan La gọi điện thoại về xin phép.

Trong lúc Hứa Lương Thần làm trị liệu, Đoàn Dịch Kiệt luôn luôn ở bên. Tuy rằng không nói gì, nhưng ai nấy đều thấy được, đôi mắt thâm trầm của đại thiếu nhà họ Đoàn kia vẫn nhìn vào cô gái bị thương này.

Nghe đồn Thiếu soái mặt lạnh không gần nữ sắc có bạn gái?! Đây chính là tin tức thời sự có sức công phá lớn, vì thế khi Hứa Lương Thần được đưa vào phòng bệnh VIP nghỉ ngơi thì tin tức bí mật lại nhanh chóng truyền ra.

Qua một buổi tối, ngày hôm sau không chỉ có những người quan trọng trong Quân Chính Phủ, các tin tức truyền thông, thậm chí trên phố phường, đều bắt đầu ào ào nghị luận. Phóng viên chờ ở cửa bệnh viện săn tin thậm chí chụp được ảnh Đoàn Dịch Kiệt đến bệnh viện thăm hỏi. Sau đó đám chó săn lộn ngược dòng đào ra tin tức chi tiết Thiếu soái và người đẹp cùng dùng cơm ở Thiên Nga Trắng, Hồng Đồ Phủ. Vì thế

mọi người ào ào đoán bạn gái Thiếu soái như thế nào, đương nhiên truyền thông rất nhanh chóng viết ra tên Hứa Lương Thần.

Vì thế nhà họ Tôn và Tôn Mạnh Lâm nhậm chức Phó thị trưởng ở phủ thị chính Yến Châu, chị cả của Hứa Lương Thần – Hứa Mỹ Thần, anh rể Lưu Nghi Chương nhậm chức Tham mưu bộ tổng tư lệnh lục quân, Khải Minh và trường nữ sinh St.Mary nơi Hứa Lương Thần công tác cũng trở thành đối tượng bị phỏng vấn.

Không đến một đêm một ngày, mọi chuyện đã rầm rộ đến mức không ai ở Yến Châu không biết. Đương nhiên ngoại trừ người bị lừa chẳng hay biết gì, trong lòng chỉ có hối hận nhưng không thể không kiên nhẫn nằm ở trên giường bệnh Hứa Lương Thần.

Sáng sớm ngày thứ ba, vừa làm xong trị liệu, y tá cười đi đến: “Hứa tiểu thư, có tiểu thư Hứa Mỹ Thần đến thăm, cô muốn gặp không?”

Chiều hôm nhập viện, dưới chỉ thị của Đoàn Dịch Kiệt bệnh viện liền áp dụng chính sách bảo vệ đặc biệt khu vực Hứa Lương Thần ở. Đừng nói là đám chó săn ngay cả những người quan trọng trong chính phủ tìm có đến thăm cũng bị lý do “Hứa tiểu thư cần nằm trên giường nghỉ ngơi” từ chối ngoài cửa. Hứa Mỹ Thần là vì gần giống tên em gái, Thiếu soái đặc biệt phân phó mới được vào thông báo.

Nghe nói chị gái đến, Hứa Lương Thần đương nhiên vui vẻ, vội bảo y tá cho chị vào.

Hứa Mỹ Thần vội vã đi vào, thấy quả đúng là em gái, vội đi tới trước giường liên tục hỏi: “Lương Thần, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không phải nói đi dạy học sao? Sao lại biến thành như vậy? Còn có, em và Đoàn.....”

Chú ý tới y tá dựng căng tai ra nghe, Hứa Mỹ Thần không nói nữa.

Y tá thấy hai chị em nhìn mình, có chút ngượng ngùng đi ra ngoài cũng đóng cửa lại. Nhìn bóng dáng của y tá biến mất, Hứa Mỹ Thần khẽ hỏi: “Em và đại thiếu nhà họ Đoàn đã xảy ra chuyện gì?”

Em và..... Hứa Lương Thần nghe vậy ngẩn ra: “Chị cả, chị nói gì vậy? Em ngã bị thương, anh ta..... Đưa tới.”

“Lớn vậy rồi sao lại không cẩn thận một chút, sao em lại bị trật khớp? Còn làm phiền Thiếu soái đại giá đưa em tới?”

Hứa Mỹ Thần nhìn em gái thở dài, ngồi xuống bên cạnh thuận tay cầm quả táo vừa gọt vừa khẽ thào oán: “Đến lúc này thì hay rồi, em có biết Thượng Hải này mọi người đang đòi đại thể nào không?”

Hứa Lương Thần không thể nói ra nguyên nhân bị thương, cho nên Đoàn Dịch Kiệt vốn là đầu sỏ, anh ta không đưa thì ai đưa? Nói như vậy cũng không thể giải thích được gì, chỉ buồn bực. Câu kế tiếp của Hứa Mỹ Thần lại làm cho lòng cô dâng lên một dự cảm vô cùng không tốt, vội vàng hỏi: “Đồn đại thể nào?.....”

Chẳng lẽ là..... chuyện xấu của mình và Đoàn Dịch Kiệt?!

6. Chương 6: Trợ Giúp

“Vị Thiếu soái mặt lạnh này luôn hờ hững với những giai lệ danh viện, bây giờ đột nhiên ôm em chạy đến bệnh viện, em nói xem bên ngoài sẽ đồn cái gì? Em đó, cũng không cần thận suy nghĩ xem, đại thiếu này dễ dàng chọc vào sao?”

Hứa Mỹ Thần đau lòng em gái, cũng lo lắng lực sát thương to lớn của loại chuyện xấu này.

“.....”

Không thể ngờ được mọi chuyện lại âm ỉ đến mức này, Hứa Lương Thần không nói nổi một câu biện giải ỉn, cảm nín như ăn phải hoàng liên, trong lòng buồn bực lại phần hận. Nếu không phải tự mình trải qua,

cô thật sự sẽ không kìm chế được nghi ngờ ngay cả chuyện mình bị thương cũng là do Đoàn Dịch Kiệt cố ý gây ra.

Chẳng lẽ vì ép mình đồng ý yêu cầu của anh ta, nên anh ta mặc kệ đồng tin đồn đó sao?

Suy nghĩ một lúc lâu sau đó thở dài, Hứa Lương Thần rất bất đắc dĩ nói: “Chị cả, những tin đồn đó nói thế nào?”

Hứa Mỹ Thần cắt quả táo thành miếng nhỏ, lấy cây tăm chọc đưa cho em gái, có chút âm ờ nói: “Còn có thể nói như thế nào? Hồng nhan tri kỷ của Thiếu soái mặt lạnh xuất hiện, nghe nói là vị hôn thê...v.v..., có vài lời truyền lại thái quá..... Lương Thần, gặp phải chuyện xấu này, em và David về sau phải làm sao?”

Sự tình có chút nghiêm trọng. Hơn nữa nghe qua, rất có khả năng là Đoàn Dịch Kiệt đổ thêm dầu vào lửa, anh ta hoặc là người bên cạnh anh ta không nói, truyền thông làm sao có thể biết đến “Vị hôn thê”?

Nghĩ đến người đàn ông mặt lạnh như sương kia, Hứa Lương Thần rất đau đầu, cô yếu ớt thở dài: “Chị cả, mọi chuyện không phải như chị nghĩ đâu.....”

Vì thế cô nói cho chị hơn một nửa chuyện giữa mình và Đoàn Dịch Kiệt, đương nhiên không có nói đến nguyên nhân bị thương, cảm thấy nguyên nhân này thật sự rất khó nói, ngay cả với chính chị cả của mình Hứa Lương Thần cũng không nói nên lời.

Nghe xong lời em gái nói, Hứa Mỹ Thần tròn mắt há hốc mồm: “Cái gì? Anh ta nói..... Vị hôn thê?! Còn nói không liên quan đến kết hôn, có ý gì? Về sau em phải làm sao?.....”

Hứa Lương Thần có chút mệt mỏi: “Chuyện xảy ra đột ngột, cũng không biết Đoàn đại thiếu này đột nhiên bị thần kinh hay sao, hơn nữa trăm phương ngàn kế..... Nhưng em không đồng ý.”

Chuyện Đoàn phủ đã quyết, có đồng ý hay không dân chúng như chúng ta có thể quyết định được sao? Hứa Mỹ Thần nửa là khổ sở nửa là lo lắng nhìn em gái. Chồng cô là người trong quan trường, hiểu biết của cô đối với Phủ Đại Soái đương nhiên thực tế và sâu sắc hơn Hứa Lương Thần vừa mới về nước nhiều.

“Nếu vị Thiếu soái này thật sự nhìn trúng em vì sao không đồng ý? Ba chị em đều xuất thân từ nhà họ Hứa cũng từng là quan lại thế gia, đáng tiếc sớm xuống dốc; Anh họ xem như tuổi trẻ đầy hứa hẹn, đại gia đình thực náo nhiệt, nhưng so với Soái phủ hào môn đứng thứ nhất thứ hai Trung Quốc này vẫn là một trời một vực. Gả vào gia đình như thế tuy rằng vất vả, nhưng cũng là bay lên đầu cành..... David không tệ, nhưng dù sao cũng là người nước ngoài.....” Nghĩ đi nghĩ lại, Hứa Mỹ Thần khẽ nói.

Nhưng nghe em gái nói thì dường như không phải như vậy. Vị Thiếu soái này rốt cuộc muốn làm cái gì? Chẳng lẽ để Lương Thần không danh không phận theo anh ta? Danh không chính ngôn không thuận, về sau sẽ rất nguy hiểm..... Kỳ lạ là, đã là “Vị hôn thê” giấu mặt, tại sao Phủ Đại Soái lại dễ dàng để tin tức truyền thông và phổ phương đồn đại ồn ào như vậy?

“Chị cả, Chị..... sao có thể nói như vậy? Tình yêu hôn nhân không phải lưỡng tình tương duyệt sao? Anh ta nhìn trúng, thì em phải đồng ý sao?.....”

Hứa Lương Thần nhìn chị cả tương đối là đau đầu, lần này trở về phát hiện chị cả thay đổi rất nhiều. Hồn nhiên năm xưa đã trở nên lôi đời, giấc mộng xưa kia sớm thành tro, hơn nữa còn thuần thực chơi mặt chước cùng phu nhân cách vách, có thêm rất nhiều hương vị thế tục..... Chỉ có đối với mình vẫn quan tâm cẩn thận.

Đối với chị cả quen thuộc lại có chút xa lạ, trong lòng Hứa Lương Thần thương tiếc, chỉ vì lớn hơn mấy tuổi mà phải “Trưởng tỷ như mẹ”. Thay mình và em ba chắn vô số mưa gió, xem ra cuộc sống hôn nhân hai năm qua cũng không quá hài hòa? Không muốn làm cho chị cả lo lắng, vì thế Hứa Lương Thần hạ giọng làm nũng: “..... Em còn chưa vừa ý anh ta đâu.....”

David tuy rằng là người nước ngoài, nhưng anh ấy là bạn học, hiểu biết cũng sâu sắc, hơn nữa bởi vì cô học thành về nước, anh liền chủ động xin «Tập chí địa lý quốc gia» đến Trung Quốc..... Biết người không ra nước ngoài du học như chị cả luôn có chút để ý người nước ngoài, Hứa Lương Thần chỉ âm thầm nghĩ trong lòng chứ không mở miệng giải thích.

Mỹ Thần thấy em gái không hoàn toàn tán thành lời mình, đột nhiên cũng không biết nói gì hơn. Tình yêu hôn nhân thật sự là chuyện mình không làm chủ được. Em gái nói lưỡng tình duyệt đương nhiên cũng có lý, giống như cô, lúc trước cũng vì yêu mới lấy? Ai ngờ mới mẻ qua đi, người đàn ông đó bởi vì nhà gái không có thể lực giúp mình mà oán hận, khiến ngay cả cô cũng nản lòng khổ sở. Tuy rằng cô có thể hiểu, đàn ông ở ngoài không dễ dàng, nhưng là, aizz.....

Trong phòng bệnh đột nhiên im lặng, Lương Thần ăn xong quả táo, thấy chị cả có chút ngẩn người, liền cười cười kéo tay Mỹ Thần vừa định làm nũng điều chỉnh không khí lại nghe thấy ngoài cửa có người nói: “Nghe nói có khách đến thăm, vị này là đại tiểu thư?”

Đúng là Thiếu soái mặt lạnh Đoàn Dịch Kiệt.

Trên mặt anh vẫn không có biểu cảm gì, nhưng ánh mắt không còn lạnh lẽo sắc bén, còn mang theo chút lo lắng nhìn hai chị em.

Theo tư liệu xem, hai chị em đều kế thừa vẻ đẹp của mẹ. So với Hứa Lương Thần trẻ trung quyến rũ, đoan trang tao nhã mang phong độ của người trí thức, vị chị cả này hơn chút thủy mị của thiếu phụ. Chẳng qua tính tình có khác biệt, xem ra trong Thượng Hải ‘cười nghèo không cười xướng’ [1] này vị Hứa nhị tiểu thư là người không trào cao khinh nghèo hiếm có, coi như có khí khái, lựa chọn của anh càng nhìn càng thấy chính xác.

Hứa Mỹ Thần lần đầu tiên mặt đối mặt với vị đại thiếu mặt lạnh trong truyền thuyết này, đứng lên gật đầu cười cười. Cảm xúc thương em gái nhà mình chiếm thượng phong nên thật sự không nói nổi lời khách sáo khen tặng nào, đành phải im lặng.

“Đại tiểu thư mời ngồi, không cần khách khí.”

Khóe môi Đoàn Dịch Kiệt khẽ nhếch lên, đi đến trước giường hơi xoay người nhìn Hứa Lương Thần: “Bác sĩ nói khôi phục không tệ, trong phủ phái người đưa đồ ăn tới có hợp khẩu vị không? Muốn ăn cái gì cứ nói cho bọn họ.”

Đúng là giọng điệu quan tâm hiếm thấy.

[1] Cười nghèo không cười xướng : Phê bình mặt ngoài hiện tượng vô dụng, mà không tố giác mặt dơ bẩn hơn ẩn sâu bên trong.

7. Chương 7: Vì Sao Lại Là Tôi?

Hứa Mỹ Thần nhìn vậy, trong lòng có chút thả lỏng.

Vị đại thiếu này xưa nay không để ý đến sắc đẹp, cô và chồng từng tham gia vũ hội của Bộ tổng tư lệnh Lục quân vài lần, cũng từng xa xa nhìn thấy anh ta, đối với những mỹ nhân danh viện quả nhiên là hờ hững mặt lạnh như sương. Nhìn thái độ anh ta đối với em gái như vậy, có lẽ là.....

Hứa Lương Thần quay đầu, không thèm quan tâm, hại cô ra nông nỗi này còn bị phao tin vịt bay đầy trời, không phải là nhờ ơn vị đại thiếu này sao? Bây giờ ở đây giả vờ giả vịt làm gì?

Thấy Hứa Lương Thần không để ý tới mình, Đoàn Dịch Kiệt cũng không nhiều lời, kéo ghế dựa ngồi xuống, lạnh lùng thản nhiên nhướn mày nói: “Vừa khéo đại tiểu thư cũng ở đây, nhị tiểu thư không có gì muốn hỏi tôi sao?”

Vẫy tay, La Hoàng Nghĩa dẫn theo hai lính hộ vệ tiến vào, chuyển một cái thùng lớn đặt ở trên bàn. Đặt xong liền nhanh chóng lui ra ngoài, cũng đóng cả cửa lại.

Hứa Mỹ Thần vừa nhìn lên thấy trong rương là một ít báo và tạp chí, có thể lơ mơ thấy được tiêu đề phía trên đúng là tin đồn chuyện xấu truyền khắp mọi nơi mấy ngày nay. Cô yên lặng nhìn Đoàn Dịch Kiệt.

Im lặng một lúc, Hứa Lương Thần không thèm quay đầu, có chút khó chịu mở miệng: “Đoàn tiên sinh, chuyện anh nói ngày đó tôi đã cự tuyệt rồi, xin hỏi tin đồn mấy ngày nay là sao? Phủ Đại Soái hiển hách, đường đường Thiếu soái, vì sao lại làm khó một cô gái như tôi?”

“Chuyện mấy ngày nay thật sự là do tôi chưa tính đến.....”

Tuy rằng kế hoạch đến phủ Đại Soái ngày đó là do anh cố ý, nhưng chuyện phát sinh sau này là ngoài ý muốn. Mà ngoài ý muốn này không ngờ lại có lợi ỉnh, Đoàn Dịch Kiệt đương nhiên vui mừng.

“Thiếu soái nhất ngôn cửu đỉnh mà cũng dùng chiêu trò hạng ba này sao? Thật sự là làm người ta khinh thường!”

Giọng Hứa Lương Thần trầm cũng rất lạnh, cô thật sự là tức đến điên rồi. Ngầm lại, bằng thể lực của Phủ Đại Soái, bằng năng lực của Đoàn Dịch Kiệt, loại tin đồn này có thể dễ dàng bóp chết từ trong trứng nước. Bây giờ lại để cho nó càng ngày càng lan rộng, thực đáng giận.

“Đại thiếu, tôi không hiểu chuyện này cho lắm, có thể mời đại thiếu giải thích được không?” Thấy em gái nói chuyện không chút khách khí, Hứa Mỹ Thần vội tiếp nhận câu chuyện. Nếu em gái có thể toàn thân trở ra cho dù chịu chút uất ức cũng được, dù sao mười sáu tỉnh phía Nam này là phạm vi thể lực của người ta, dân không đấu với quan, chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

“Đại tiểu thư xin cứ nói.”

Đoàn Dịch Kiệt lạnh lùng nói, không một câu thừa thừa.

“Không biết vì sao ngày ấy đại thiếu lại đưa ra yêu cầu đó với em gái tôi?”

Đây là chuyện Hứa Mỹ Thần quan tâm nhất, trong mắt cô đây mới là vấn đề mấu chốt, hiểu được nguyên nhân mới có thể suy nghĩ chuyện khác.

Vị đại tiểu thư này quả là khôn khéo, ánh mắt Đoàn Dịch Kiệt sắc bén nhìn qua, khóe môi ẩn ẩn một chút cười lạnh. Nhìn cô gái trên giường bệnh vẫn chẳng thèm ngó tới mình, anh thản nhiên mở miệng nói: “Đại tiểu thư có nghe nói tổ mẫu nhà tôi bệnh nặng?”

Đoàn Chính Huân xuất thân nghèo hèn, năm xưa vì cuộc sống đã từng phải làm người bán hàng rong trên phố thậm chí thổ phỉ. Trong quá trình trở thành đại quân phiệt độc bá phía Nam, mẹ Đoàn ở góa, vì gia đình và con cháu mà chịu không ít khổ cực. Nghe nói vị đại thiếu nhà họ Đoàn này khi còn bé cũng là mẹ Đoàn dốc hết sức nuôi nấng, Đoàn Chính Huân và Phủ Đại Soái đều cực kỳ tôn trọng vị bề trên này.

Hứa Mỹ Thần khó hiểu gật đầu: “Tổ mẫu thân thể không khỏe tôi từng nghe nhà tôi nói, nhưng cái đó và.....”

Cô nhìn Hứa Lương Thần, cái đó và em gái nhà tôi có liên quan gì?

Đôi môi mỏng của Đoàn Dịch Kiệt hơi hơi nhếch lên, cho dù đã thu lại vẻ lạnh lẽo ở khóe mắt đuôi lông mày, Hứa Mỹ Thần vẫn cảm thấy bị đè nén, không khỏi chuyển tầm mắt.

Đoàn Dịch Kiệt lại mở miệng đáp: “Dịch Kiệt khi còn bé không ở cùng cha mẹ mà theo tổ mẫu ở lại nhà cũ phương Bắc. Có một mùa đông, tuyết lớn che cửa, Dịch Kiệt bị ốm bệnh tình trầm trọng nguy hiểm, là tổ mẫu buộc đòn gánh trên lưng bất chấp trời tuyết đi lấy thuốc, Dịch Kiệt cứu tử nhất sinh mới nhất được cái mạng nhỏ về”

Có lẽ là nhắc đến chuyện cũ, giọng nói trầm thấp của Đoàn Dịch Kiệt tuy rằng lạnh nhưng lại mang chút khàn khàn. Hứa Lương Thần có hơi bất ngờ, hai chị em cũng không nói gì, trong phòng hết sức yên tĩnh.

Đoàn Chính Huân một vợ ba thiếp, có hai nam bốn nữ. Con trai di Tứ sinh là Đoàn Dịch Sơn tuổi còn nhỏ, tổ mẫu và phụ thân, mẫu thân đem toàn bộ hy vọng đưa nhà họ Đoàn ngày càng hưng thịnh gửi gắm lên trưởng nam Đoàn Dịch Kiệt, hận anh không thể sớm ngày cưới vợ sinh con.

Cổ tình Đoàn Dịch Kiệt vẫn lấy lời của Hoắc Khứ Bệnh “Hung Nô chưa diệt, làm sao lập gia đình” làm lời răn, mắt thấy quốc sự thối nát, quân phiệt nổi dậy như ong, cường quốc vây rình, đường đường Thiếu soái Nam quân sao có thể chìm trong phú quý ôn nhu hương? Hơn nữa, có lẽ là kén chọn, có lẽ là ánh mắt khác

người thường, anh rất không thích loại phụ nữ tô son điểm phấn, như tử đằng quần lấy thân cây. Đặc biệt là đám danh viện lấy việc gả vào Phủ Đại Soái làm mục tiêu, anh tránh còn không kịp.

“..... Dịch Kiệt bất hiểu, làm cho tổ mẫu triều miên giường bệnh cũng khó lòng tâm an, cho nên mới ra hạ sách này, xin Hứa tiểu thư lượng thứ.”

Đoàn Dịch Kiệt nói xong ngọn nguồn, ánh mắt sáng quắc nhìn Hứa Lương Thần.

Thì ra là giả làm vị hôn phu hôn thê, Hứa Mỹ Thần âm thầm thở dài. Đại thiếu mặt lạnh gian xảo thật sự là danh bất hư truyền, biện pháp như vậy mà cũng nghĩ ra được. Việc này mặc dù về tình có thể tha thứ, đối với Đoàn đại thiếu cũng không có ảnh hưởng gì không tốt, nhưng đối với em gái nhà mình thì vô cùng bất lợi.

Mọi chuyện xong xuôi, mỗi người một ngã, em gái phải sống thế nào? Nước miếng có thể dim chết người, huống chi Lương Thần còn phải lập gia đình. Ai..... Nhìn người đàn ông mặt lạnh tư thế oai hùng bồng bồng phẫn chấn trước mắt, lại nhìn em gái xinh đẹp như hoa trên giường bệnh, Hứa Mỹ Thần bỗng nhiên nghĩ chuyện này còn một con đường khác, khả năng mỗi người một ngã chỉ có một nửa, một nửa khác.....

Hứa Lương Thần đương nhiên không biết suy nghĩ của chị gái, câu chuyện của Đoàn đại thiếu cộng thêm lòng hiếu thảo làm người ta đồng tình, nhưng cũng không thể vì vậy mà hy sinh một dân chúng nhỏ vô tội như cô đúng không? Hứa Lương Thần âm thầm oán thán, lại nhớ tới một vấn đề: “Vì sao lại..... Là tôi?”

8. Chương 8: Ai Bảo Em Tự Chui Đầu Vào Rọ

Vì sao là em? Đoàn Dịch Kiệt thản nhiên nhún mày, chính anh khó khi nào lại nhún nạy nói nhiều như vậy, dù đã giải thích nguyên nhân kỹ càng, nha đầu kia vẫn chưa chịu thôi sao? Sao mà phiền toái vậy?

Hỏi tại sao lại lựa chọn cô sao? Đoàn Dịch Kiệt hơi liếc nhìn Hứa Lương Thần.

Nhớ rõ ngày đó anh có hẹn ở quán cơm tây Nhất Chi Xuân, vừa mới vào đã nghe được tiếng cười ha ha như động đất của Vũ Chấn Trung, nói rằng Thịnh lão lục không ngờ lại bị một cô gái làm khó suýt chút nữa đặt mông ngã ngồi xuống đất. Thuận miệng hỏi một câu, thì ra là chuyện thư cầu yêu bằng sáu thứ tiếng.

Nghe bọn họ nhắc đến Hứa Lương Thần, Đoàn Dịch Kiệt bỗng nhiên nhớ ra, em cả em hai nói sau khi tốt nghiệp muốn đi du học, vài lần nhắc đến chuyện mời gia sư, tốt nhất là từ Mỹ trở về. Vì thế sau khi ăn xong anh sai người đi hỏi người ta một tiếng.

Vốn tưởng rằng lấy tên Phủ Đại Soái, mặt mũi Thiếu soái anh, đối phương tất nhiên sẽ vui vẻ nghe theo, ai ngờ lại nhận được câu trả lời: “Lương Thần cảm thấy dạy ở trường nữ sinh có giá trị hơn.”

Đoàn Dịch Kiệt kinh ngạc. Phủ Đại Soái nắm trong tay mười sáu tỉnh phía Nam, có quyền thế, người bình thường tìm cơ hội chen vào còn không được, một tiểu nha đầu lại dám không cần? Chẳng lẽ cô không biết anh họ nuôi lớn cô hi vọng thăng chức lên thị trưởng Yến Châu đến mức nào sao? Không cho Phủ Đại Soái mặt mũi, không sợ Thiếu soái anh lấy việc công làm việc tư, quan báo tư thù sao?

Lòng hiếu kỳ nổi lên, phái người tung tin đồn, lần này tiểu nha đầu trả lời càng dứt khoát hơn: “Nếu chức thị trưởng là anh họ dựa vào quan hệ, đi cửa sau, vậy chức thị trưởng này không làm thì hơn.”

Đoàn Dịch Kiệt thật sự cảm thấy hứng thú.

Sau khi bà nội triều miên giường bệnh, cha mẹ vài lần có ý nhắc nhở anh mau chóng hoàn thành nguyện vọng của bà, nói là xung hỉ thôi cũng tốt. Không có người trong lòng, chuyện này bảo một người đàn ông như anh biết làm sao bây giờ? Thiếu phu nhân Phủ Đại Soái cũng không phải bắt bừa một người vào là có thể giải quyết, người anh không thích anh không muốn chạm vào.

Vì thế Vũ Chấn Trung nảy ra một ý định, lấy giả làm thật để bà nội vui vẻ trước, chuyện khác tính sau.

Muốn giả vờ cũng phải có người phối hợp chứ, Vũ tiểu tử nói ra vài cô gái danh viện, trực tiếp bị Đoàn Dịch Kiệt lườm bác bỏ. Đám phụ nữ đó anh trốn còn không kịp, đến lúc đó lợi dụng chuyện này gả vào không phải là phiền toái sao? Cho dù anh đối phó được, nhưng không may lộ ra thì mấy lời đồn đại nhằm nhí kia giải quyết thế nào? Phũ Đại Soái và anh vẫn cần mặt mũi.

Việc này cho dù có làm cũng phải tìm cô gái nào đáng tin, ít nhất không phải loại hám giàu hận không thể gả vào hào môn. Đương nhiên, chỉ cần làm tốt, anh cũng tuyệt đối không bạc đãi cô ấy.

Đúng lúc này, Hứa Lương Thần đột nhiên xuất hiện, không phải tự mình chui đầu vào rọ sao? Đoàn Dịch Kiệt cong môi cười.

Hai chị em nhà họ Hứa thoảng như thấy chuyện họ cho rằng hoàn toàn không thể xảy ra, nụ cười nháy mắt đã biến mất của Đoàn Dịch Kiệt giống như một giấc mộng. Hai người nhìn nhau trong lòng mê man, người này cũng biết cười sao?

Chú ý tới vẻ mặt của các cô, Đoàn Dịch Kiệt chợt lạnh mặt, giọng nói bình tĩnh: “Xong việc tôi sẽ không bạc đãi Hứa nhị tiểu thư, nếu đã hiểu được, vậy hãy chuẩn bị cho tốt. Đợi thân thể hồi phục chúng ta lập tức cử hành nghi thức đính hôn.”

Hứa Lương Thần đột nhiên trợn trừng mắt, cái gì? Đính hôn?!

Tôi còn chưa đồng ý đâu!

Nhìn qua thì vị Hứa nhị tiểu thư này là người thích hợp, nhưng cô chẳng những không để Phũ Đại Soái vào mắt mà còn e sợ trốn anh còn không kịp vẫn làm cho Đoàn Dịch Kiệt có chút đau đầu. Nha đầu kia sao lại cứng đầu vậy? Rõ ràng đám phụ nữ kia ai ai cũng hận không thể dán mắt vào người anh, cô lại ngược lại. Lần đầu tiên anh lãng phí nhiều nước miếng như vậy mà cô vẫn cứng đầu không chịu!

Chỉ là vị hôn thê trên danh nghĩa thôi cũng khiến cô khó chấp nhận vậy sao? Anh cũng không thể lọt vào mắt cô sao? Đoàn Dịch Kiệt nhú mày, lạnh lùng liếc Hứa Lương Thần một cái, lập tức quay đầu nói với Hứa Mỹ Thần: “Tôi có mấy câu muốn nói với đại tiểu thư, xin kiếm một chỗ nói chuyện.”

Nói xong xoay người đi nhanh ra ngoài cửa. Hứa Mỹ Thần nhìn bóng dáng đại thiếu mặt lạnh, lại nhìn em gái tâm trạng khó chịu, xoay người yên lặng đi ra ngoài. Xem ra Đoàn đại thiếu quyết tâm muốn Lương Thần đồng ý, cô còn có thể khuyên anh ta buông tha sao?

Nhìn chị gái ra cửa, Hứa Lương Thần oán hận thở phào nhẹ nhõm, lo lắng phần hận nghĩ đến cuộc “Đính hôn” đáng đánh đòn mà vừa rồi Thiếu soái mặt lạnh thản nhiên nhắc đến, lại nghe thấy rành mạch những lời đáng giận người nào đó từ ngoài cửa truyền tới: “..... Chuyện này tôi hy vọng nhị tiểu thư có thể đồng ý, xin đại tiểu thư hỗ trợ nói vun vào..... Anh Nghi Chương ở Bộ tổng tư lệnh Lục quân là nhân tài mới xuất hiện, phó thị trưởng Tôn cũng là đồng nghiệp nhiều năm, mọi người không xa lạ, cho dù giúp Dịch Kiệt một việc..... Bà nội triển miên giường bệnh, xin đại tiểu thư thông cảm khi tuyệt vọng cái gì Dịch Kiệt cũng có thể thử. Sau khi xong chuyện, Dịch Kiệt nguyện hậu lễ đáp tạ đại tiểu thư, nhị tiểu thư và nhà họ Hứa.....”

Hứa Lương Thần nghe vậy lông mày nhíu lại. Những lời này không cần giải thích cô cũng hiểu, đại thiếu mặt lạnh đang sử dụng cả ân lẫn uy, dụ dỗ đe dọa chị cả thuyết phục mình. Thật là ti bỉ, lại dám lờ anh rể và anh họ ra, chứng tỏ nếu cô không đồng ý thì tên tiểu nhân này sẽ không đối phó cô, mà là hai nhà chị cả và anh họ!

Hứa Lương Thần càng nghĩ càng phần nộ, hận không thể cầm chén trà trước mặt đập vào cái mặt lạnh kia. Nghe người nào đó còn đang nói rất hợp lý hợp tình không cảm thấy thẹn, không khỏi nổi nóng, đưa tay cầm một quyển sách ở đầu giường, hung hăng ném vào cửa sổ.

Quyển sách “Rằm” một tiếng rơi xuống đất, âm thanh bên ngoài dừng lại, tiếp theo đó tiếng bước chân đi xa rất nhanh. Hứa Mỹ Thần lo lắng vội vàng đi vào: “Lương Thần, làm sao vậy?”

Đảo mắt nhìn quyển sách dưới cửa sổ, Hứa Mỹ Thần chợt hiểu ra. Cô đi đến nhặt sách lên, vuốt phẳng nếp nhăn, ánh mắt phức tạp nhìn em gái: “..... Lương Thần, chị hiểu tâm trạng của em..... Đây không phải việc nhỏ, chị sẽ không lấy cả đời em ra đùa, em muốn làm thế nào thì cứ làm như thế..... Chị nghĩ anh họ và Nghi Chương đều sẽ hiểu.”

Nhẹ nhàng nhét sách xuống dưới gối Hứa Lương Thần, Mỹ Thần nhìn em gái, cười cười như muốn điều hòa không khí: “Xem ra chị dâu nói rất có lý, trong ba chị em chúng ta, bộ dáng làm người ta động lòng nhất chính là em hai..... Dù ở nơi đâu, đều là quân tử hảo cầu yểu điệu thực nữ.”

“Chị cả.....”

Nhìn khuôn mặt tươi cười của chị cả, nỗi lòng Hứa Lương Thần phức tạp. Lời nói uy vũ không khuất phục cô buột miệng là có thể nói ra; Chuyện không bị giàu sang mê hoặc cô cũng tự tin rằng mình có thể làm gọn gàng lưu loát. Nhưng nếu phải trả giá bằng tiền đồ của anh rể và anh họ, tiền đồ của hai gia tộc Lưu – Tôn, chuyện như vậy cô nhấn tâm làm được sao?

Tên “Đoàn Nhất Tiệt” này thật sự là đồ tiểu nhân, chỉ sợ anh ta cũng biết được điểm ấy, mới dám hùng hồn, dự tính trước mọi chuyện? Quả thật là quá quá đáng giận!

Thấy em gái nhăn mày, Hứa Mỹ Thần lo lắng nắm tay Lương Thần, hạ giọng nói: “Nếu thật sự không được, bảo David đưa em sang Mỹ, chờ mọi chuyện qua đi rồi trở về.....”

9. Chương 9: Rốt Cuộc Muốn Làm Gì

Hứa Lương Thần nâng mắt đau lòng nhìn chị, dù như biến hóa thế nào, thế tục thế nào, người thương cô nhất vẫn là chị cả. Tình huống như vậy, mình đi là xong việc, nhưng đại thiếu mặt lạnh giận dữ không biết sẽ làm gì anh rể, chị cả và biểu ca, cô khó có thể an tâm. Hơn nữa người này bá đạo như vậy, cho dù quyết tâm hạ quyết định, có thể bình yên rời khỏi bàn tay anh ta hay không chỉ sợ cũng là vấn đề.

Nhưng cứ như vậy cam chịu, ngoan ngoãn thỏa mãn tâm tư bỉ ổi của Đoàn Dịch Kiệt, Hứa Lương Thần tự biết mình không làm được.

Bây giờ không nghĩ ra được kế sách nào, chỉ cảm thấy khó xử, trong lòng Hứa Lương Thần phiền não không thôi.

Hứa Mỹ Thần nhìn em gái, âm thầm thở dài an ủi nói: “Những chuyện khác không cần để ý, thân thể em mau chóng phục hồi mới là quan trọng nhất, chờ đi lại thuận tiện mới có thể nói đến chuyện khác.....”

Hứa Lương Thần không muốn cho chị gái phải lo lắng thêm cũng cười gật đầu đáp lời. Hai người đang nhìn nhau không nói gì, bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng đập cửa nhẹ nhàng. Sau đó một cô gái trẻ tuổi mặc quân phục đi vào, vóc người cao gầy diện mạo thanh tú, nụ cười như trăng rằm: “Hứa tiểu thư, tôi là thư ký của đại thiếu Bành Minh Hà, đã đến giờ làm trị liệu cho nhị tiểu thư.”

Phía sau hai y tá đi vào, Hứa Mỹ Thần hiểu được ý bọn họ, vì thế ra hiệu với Lương Thần, đứng lên khẽ cười nói: “Em hai, em dưỡng thương đi, lần khác chị lại đến.”

Hứa Lương Thần gật đầu, thư ký Bành lịch sự đưa Hứa Mỹ Thần đi ra ngoài. Hứa Lương Thần hiểu được, đây chỉ sợ là người mặt lạnh đại thiếu phái tới giám thị mình.

Xem ra, Bành Minh Hà biết thân phận của cô. Thái độ của Hứa Lương Thần lãnh đạm, cô ấy lại ân cần cung kính, ánh mắt có chút tò mò và ngạc nhiên, ngẫu nhiên cũng sẽ có ý vô tình nói chút chuyện về Phủ Đại Soái, ví dụ như Đoàn lão phu nhân vài thập niên vất vả thế nào, Đoàn Dịch Kiệt tôn trọng lão phu nhân ra sao.

Còn nhiệm vụ cả thuyết khách cơ đấy, Hứa Lương Thần cười nhẹ, mắt diếc tai ngơ.

Bành Minh Hà đi theo Đoàn Dịch Kiệt nhiều năm, yên chí phía Bắc hay giai lộ phía Nam tất nhiên đã gặp không ít. Nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt đôi mắt sáng như nước, gương mặt như ngà voi chạm khắc, xinh đẹp thoát tục, phong độ của người trí thức làm người ta vừa thấy đã khó quên, bởi vì du học trở về nghiêm nhiên lại có hương vị khác với những danh媛 đương thời, khó trách lại có thể lọt vào mắt xanh của đại thiếu.

“Hứa tiểu thư, cô có từng nghe nói,” Buổi sáng hôm nay làm xong trị liệu, y tá sắp xếp cho Hứa Lương Thần xong, Bành Minh Hà đặt chén trà qua một bên tiếp tục lời nói mới rồi: “Trong thành Yên Châu, chuyện phong lưu xảy ra quá nhiều, đại thiếu xin cô giúp ngài ấy, cô tội gì khiến mình tự phiền lòng.....”

Hứa Lương Thần vẫn không tiếp lời cô, rũ mắt xuống nhìn chén trà đang cầm không nói gì.

Thói đời bạc bẽo lòng người đổi thay, Phủ Đại Soái quyền thế như vậy, đại thiếu mặt lạnh nhân phẩm như vậy, phụ nữ mơ ước anh ta không phải ít. Nghe nói không ít thiên kim danh viện xiêu lòng trước tuấn lang, chỉ cần có đoạn tình duyên thậm chí ngẫu nhiên gặp mặt một lần với con em danh môn là đã được coi là chuyện tình yêu. Thậm chí còn hình thành bầu không khí dư luận xã hội, gọi là anh hùng mỹ nhân. Rõ ràng chỉ là một tin vịt sẽ sớm qua đi, Hứa Lương Thần không hiểu vì sao Đoàn Dịch Kiệt lại muốn dùng loại thủ đoạn này với mình?

Có lẽ do còn trẻ, hoặc nhờ bác sĩ y tá quan tâm chăm sóc, thân thể cô dần dần tốt lên, thỉnh thoảng được cho phép ngồi dựa trong chốc lát. Nhìn tờ báo trong tay, trong lòng Hứa Lương Thần vô cùng lo lắng lại khiếp sợ, tốc độ và phạm vi chuyện xấu truyền đi đã vượt qua tưởng tượng của cô.

Dựa theo tình huống trước mắt, chuyện của cô và Đoàn Dịch Kiệt dù có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch. Mình đi con đường nào chỉ sợ sẽ phải sớm quyết định, nhưng chị cả đã nhiều ngày không đến, Hứa Lương Thần rất lo lắng, đại thiếu mặt lạnh có thể động tay động chân vào cái gì rồi hay không?

Trên thực tế tin đồn đã phát triển đến mức không cần Đoàn Dịch Kiệt trợ giúp. Trong lúc tin đồn ồn ào huyền ảo, chủ nhân Phủ Đại Soái rất cục cựa có động tĩnh.

Đoàn Dịch Kiệt vẫn luôn lấy công lao sự nghiệp làm trọng đột nhiên xuất hiện bạn gái, thậm chí có người đoán là vị hôn thê. Đoàn Chính Huân và Lữ phu nhân bận việc như thế nhưng cũng không ngồi yên được nữa, không hẹn mà cùng quay sang đứa con trai xưa nay không gần nữ sắc hỏi thăm tin tức.

Sau khi nhận được đáp án không lên tiếng phủ nhận của Đoàn Dịch Kiệt, vợ chồng Đoàn đại soái vừa kinh ngạc vừa vui sướng, lập tức phái người đi thăm dò gia thế bối cảnh của Hứa Lương Thần. Sau đó phái Tam phu nhân và Tứ phu nhân đến bệnh viện thăm hỏi, mặt lệnh cho sĩ quan phụ tá bên người Ngô Đại Vĩ hẹn ngày gặp Tôn Mạnh Lâm.

Tứ phu nhân Ngô Văn Quyên là người đầu tiên trong Phủ Đại Soái đã từng gặp Hứa Lương Thần, cũng nhìn thấy thái độ thản nhiên của cô đối với Đoàn Dịch Kiệt. Nhưng dù nghi ngờ quan hệ kỳ quái giữa hai người cũng không làm trở ngại đến chuyện xấu lan truyền bên ngoài. Lữ phu nhân dặn cô và Tam phu nhân đến bệnh viện, Ngô Văn Quyên khôn khéo sớm đi đến Tiểu Bạch Lâu Đoàn Dịch Kiệt ở trước.

“Lão đại, con nói thật cho dì Tư, rốt cuộc con và Hứa Nhị tiểu thư đã xảy ra chuyện gì?”

Ngô Văn Quyên tự nhiên rót một chén trà, cười tủm tỉm hỏi.

Đoàn Dịch Kiệt đứng ở trước gương to cài cúc áo, tỉnh bơ thản nhiên cong môi: “Dì Tư sớm như vậy đã đến đây, chỉ để hỏi câu này sao? Báo mấy ngày nay dì Tư xem cũng không ít.”

“Con đừng giả bộ hồ đồ với dì Tư,” Ngô Văn Quyên cười tà liếc anh một cái: “Chị cả phân phó dì và chị Ba đến bệnh viện thăm hỏi Hứa tiểu thư, chắc con cũng hiểu là ý gì đúng không? Muốn dì trở về nói thế nào với Đại soái đây? Dì Tư không học vắn, nếu đến lúc đó không cẩn thận làm hỏng chuyện tốt của con, đại thiếu cũng đừng oán dì.”

Đặt chén trà xuống, Ngô Văn Quyên đứng dậy làm bộ muốn đi. Đoàn Dịch Kiệt cũng không lên tiếng giữ khách, chỉ nhìn chằm chằm Văn Trúc trên bàn trà qua gương, trong đầu lại hiện ra dáng người nổi bật của Hứa Lương Thần, đôi mắt sáng như mặt ngọc, nét duyên dáng thoáng qua mê hoặc anh.

Mấy ngày nay Bành Minh Hà mỗi ngày hai lần báo cáo tình hình ở bệnh viện cho anh, Hứa Nhị tiểu thư vẫn quật cường như trước, dầu muối không ăn anh đương nhiên hiểu được, dì Tư đi sẽ được đối xử thế nào, nghe được cái gì, trong lòng anh rõ mồn một.

Thật đúng là bảo trì bình thần, ngay khi Ngô Văn Quyên không cam lòng liếc anh một cái, muốn cất bước ra cửa, Đoàn Dịch Kiệt bỗng nhiên mở miệng nói: “Dì Tư, dì và dì Ba khi nào thì đi?”

Người này không giải thích quan hệ với nhị tiểu thư nhà họ Hứa mà lại hỏi vấn đề này, Ngô Văn Quyên hững hờ nhíu mày: “Đại thiếu cảm thấy dì Tư khi nào đi thì tốt?”

Đoàn Dịch Kiệt nhìn đồng hồ trên tường, đôi mắt chợt lóe: “Dì Tư thấy mười một giờ thế nào?”

Đại thiếu mặt lạnh còn giới hạn cả thời gian? Ngô Văn Quyên giật mình lập tức “Xì” Cười: “Được, dì Tư sẽ đến đúng giờ.”

Nhìn xem rốt cuộc cậu muốn làm gì.

10. Chương 10: Đoàn Nhất Tiệp Gian Xảo

Buổi trị liệu hôm nay của Hứa Lương Thần có chút chậm chạp. Từ phòng trị liệu đi ra đã sắp mười một giờ. Trở lại phòng bệnh xuất hiện khuôn mặt tươi cười của La Hoàng Nghĩa, trong lòng Hứa Lương Thần trầm xuống, ngẩng đầu liền thấy đôi mắt Đoàn Dịch Kiệt sáng quắc nhìn mình.

Bành Minh Hà cười tiếp đón đại thiếu, y tá đẩy xe vừa định đưa Hứa Lương Thần lên trên giường, lại nghe thấy Đoàn Dịch Kiệt trầm giọng nói: “Mọi người ra ngoài đi.”

Y tá vâng một tiếng rồi đi, Hứa Lương Thần có chút sốt ruột, mình phải làm sao bây giờ? Đang nghĩ vậy, Đoàn Dịch Kiệt đã đi tới, xoay người đưa tay ôm lấy cô. Hứa Lương Thần ngẩn ra mặt đỏ lên, khó thở khê nói nói: “Anh..... Buông tay.....”

Bành Minh Hà ngẩn ra nhìn hành động của hai người, đúng lúc này lại nghe được một tiếng cười khê từ ngoài cửa: “Không thể ngờ đại thiếu cũng có lúc dịu dàng cẩn thận như vậy, chị ba, lần này coi như không đến vô ích.”

Là giọng nói mềm mại của Ngô Văn Quyên.

Hứa Lương Thần nghe tiếng ngẩng đầu, đã thấy Tứ phu nhân Phủ Đại Soái và một vị khách nữ xinh đẹp dịu dàng đang đứng ở cười tủm tỉm nhìn mình và Đoàn Dịch Kiệt.

“Tam phu nhân, Tứ phu nhân,” Bành Minh Hà cười tiếp đón.

Trong lòng Hứa Lương Thần có chút bối rối, tư thế lúc này của mình và Đoàn Dịch Kiệt ái muội như vậy, lại cố tình bị Tam phu nhân và Tứ phu nhân Phủ Đại Soái chính mắt nhìn thấy, chẳng phải là có miệng cũng không giải thích được sao? Khuôn mặt đỏ ửng, cô lại một lần nữa thấp giọng nói: “..... Buông ra!”

Đoàn Dịch Kiệt làm như không nghe thấy, cẩn thận đặt cô xuống, cánh tay phải ôm chặt eo Hứa Lương Thần dịu dàng cô đứng vững, ngẩng đầu nói: “Dì Ba, dì Tư, hai người đến rồi.”

Tam phu nhân Thái Thư Dương tính tình đơn thuần ít nói, chỉ cười gật gật đầu. Ngô Văn Quyên lại hững hờ nhìn hai người, tươi cười thâm ý sâu sắc: “Nghe nói Hứa tiểu thư không khỏe, dì Tư đã sớm muốn đến, là lão đại nói Hứa tiểu thư cần tĩnh dưỡng, cho nên hôm nay mới tới, nhị tiểu thư không trách dì Tư chứ?”

Nói vô cùng thân thiết, một tiếng “Dì Tư” Hoàn toàn là giọng điệu với người trong nhà. Hứa Lương Thần nghe vậy không được tự nhiên, cơ thể bị Đoàn Dịch Kiệt ôm chặt, trái tim đập “thình thịch”, tư duy có chút trì độn, không biết trả lời như thế nào mới có thể tránh khỏi hiềm nghi. Bất đắc dĩ xuất phát từ lễ phép không thể không xấu hổ cười, lịch sự nói: “Cám ơn Tam phu nhân, Tứ phu nhân, Lương Thần không dám nhận.”

“Hứa tiểu thư có sao không? Lão đại, mau để Hứa tiểu thư ngồi xuống, người trong nhà không cần khách khí.”

Tam phu nhân nhìn tư thế Hứa Lương Thần có chút cứng ngắc, vội nhẹ lời nói.

“Dì Ba, dì Tư mời ngồi.”

Đoàn Dịch Kiệt đáp lời, xoay người ôm lấy Hứa Lương Thần đi về phía sô pha. Hành động này khiến Hứa Lương Thần bất ngờ không kịp phòng bị thét một tiếng kinh hãi, mặt đỏ lên như trứng tôm luộc. Tam phu nhân, Tứ phu nhân cũng ngạc nhiên một chút, lập tức nhìn nhau cười. Xem ra đồn đãi không giả, đại thiếu mặt lạnh thật sự thích vị tiểu thư nhà họ Hứa này?

Hai người ngồi xuống, cùng nhìn Đoàn Dịch Kiệt và Hứa Lương Thần.

Trên sô pha đối diện, mặt tiểu thư nhà họ Hứa đỏ ửng, hàm răng lúng túng cắn chặt môi đỏ mọng, xấu hổ dịch người sang bên cạnh. Đoàn Dịch Kiệt lại không để ý chút nào, không coi ai ra gì ôm eo mỹ nhân, đỡ lấy cơ thể đang vô cùng mất tự nhiên của cô, cầm hai cái gối kê sau lưng Hứa Lương Thần: “Dựa vào, tuy nói đã đỡ rồi nhưng thắt lưng của em vẫn phải cẩn thận.”

Giọng nói lãnh đạm, nhưng quan tâm trong đó cũng khó dấu được.

Hứa Lương Thần xấu hổ, tức giận, lúng túng, vô số cảm xúc đan vào nhau, tâm tư bối rối. Nường gối ôm che lấp, tay anh ở ngay bên eo mình. Cô âm thầm giãy dụa, cái tay ngay bên hông kia lại làm việc xấu, dường như đang cảnh cáo có bản lĩnh không cần miếng thịt này thì cứ việc không ngồi ngoan xem.

Hai người ngồi trên sô pha, tư thế thực thân mật, mùi thuốc lá nhàn nhạt trên cơ thể người đàn ông quanh quẩn bên mũi, mang đến cảm giác rung động và xấu hổ bất kỳ lạ.

Hứa Lương Thần chỉ có thể khép mi buông mắt, kìm chế trái tim đập thành thịch, thầm mắng đại thiếu mặt lạnh ở trước mặt người nhà lại làm ra bộ dáng bụng dạ khó lường với mình.

Tam phu nhân Thái Thử Dương nghi hoặc, đặc biệt chú ý nhìn Ngô Văn Quyên đang cười, không thể ngờ lão đại ngày thường mặt lạnh như sương hờ hững với phụ nữ, lại có một mặt như vậy.

Tâm tư Ngô Văn Quyên nhanh chóng xoay chuyển. Ngày đó ở Phủ Đại Soái hai người rõ ràng như không quen, hôm nay lại nghiêm nhiên trở thành một đôi tình lữ tình yêu đương cuồng nhiệt. Đặc biệt là Đoàn Dịch Kiệt, bộ dáng như hộ hoa sứ giả. Nhưng vị Hứa tiểu thư này xấu hổ, lúng túng và cứng ngắc, sao cô có thể không nhìn ra chứ?

Chỉ sợ là lão đại tự mình quyết định, Ngô Văn Quyên ý vị sâu xa nhìn hai người cười: “Hứa tiểu thư, khó có khi nào đại thiếu mặt lạnh quan tâm người khác. Đã có duyên, cô hãy yên tâm thoải mái hưởng thụ. Eo phụ nữ nếu để lại di chứng, về sau sẽ rất phiền toái.”

Trong lòng Hứa Lương Thần sôi ruột, vô cùng muốn nói rõ mọi chuyện, nói rõ mình và đại thiếu mặt lạnh không hề có quan hệ, có chút mất tự nhiên ngắc đầu, Hứa Lương Thần nói: “Tứ phu nhân hiểu lầm, tôi và Đoàn.....”

Nói còn chưa dứt lời, tay Đoàn Dịch Kiệt sờ lên eo cô. Hứa Lương Thần bất giác liếc sang. Trong đôi mắt lấp lánh phản chiếu ra khuôn mặt lạnh lẽo của người nào đó, môi mỏng khẽ nhếch, có chút không để ý, Hứa Lương Thần lại nhìn ra rõ ràng là cảnh cáo, không khỏi có chút không được tự nhiên dời tầm mắt.

Cô cười khuôn mặt ửng đỏ, da thịt trắng nõn như ngọc có chút trong suốt, nhìn qua vô cùng mịn màng. Đôi mắt lấp lánh như mặt ngọc, mênh mông như nước mùa xuân, phong tình lướt qua trong thoáng chốc kia thật khó tả. Ngô Văn Quyên nhìn vậy trong lòng cũng ngưng lại, không khỏi thầm than: Khó trách lão đại để ý vị tiểu thư này, quả thực không phải mỹ nhân phạm tục, chỉ một cái liếc mắt phong tình này cũng rất động lòng.

Không hiểu tình hình như Hứa Lương Thần làm sao chịu được cảnh cáo trần trụi của Đoàn đại thiếu? Những lời giải thích đã đến bên miệng rồi lại không thể nói ra rõ ràng lưu loát. Hứa Lương Thần lúc này xem như nhận thức khắc cốt ghi tâm gian xảo, bá đạo và cường thế của “Đoàn Nhất Tiệt”.

Hai người có chút mất tự nhiên. Tam phu nhân vốn đang mang lòng nghi ngờ, lúc này thấy Hứa Lương Thần đỏ ửng mặt, đôi mắt sáng nhộn nhạo bối rối như muốn nói lại thôi, cũng không thể không tin quan hệ giữa hai người quả thực không tầm thường.

Tâm tư Thái Thử Dương và Ngô Văn Quyên khác nhau, nhưng đối với chuyện Đoàn Dịch Kiệt thích vị tiểu thư nhà họ Hứa này lại cùng tán thành. Vì thế hai người nhìn nhau, Ngô Văn Quyên buông chén trà cười nói: “Nếu Hứa tiểu thư còn chưa khỏe hẳn, tôi và chị Ba sẽ không quấy rầy nữa. Lão đại, chăm sóc Lương Thần

cho tốt. Dì và chị Ba phải báo cáo tin tức tốt cho lão phu nhân, hy vọng lão phu nhân vui vẻ thì sẽ khỏe lên.”

Tam phu nhân cũng cười gật đầu về đồng ý. Hứa Lương Thần bị Đoàn Dịch Kiệt nâng dậy nghe vậy quỳnh lên, nghiêm túc và khẩn thiết thốt ra: “Hai vị phu nhân thật sự hiểu lầm, Soái phủ nhà cao cửa rộng, Đoàn tiên sinh là chính khách quân quốc, Lương Thần chẳng qua chỉ là một giáo viên, không dám trào cao. Xin hai vị phu nhân khuyên nhủ Đoàn tiên sinh.....”

11. Chương 11: Chạy Trốn?!

Đoàn Dịch Kiệt không đề phòng cô lại đột nhiên nói ra những lời ấy vào lúc này, liếc xéo cô một cái, tay ôm vòng eo hung hăng bóp một cái. Hứa Lương Thần hít vào một hơi khí lạnh. Ngô Văn Quyên và Tam phu nhân nhìn nhau, có chút ngạc nhiên. Đoàn Dịch Kiệt thần nhiên cong môi: “Cám ơn dì Ba, dì Tư, Lương Thần suy nghĩ nhiều, thực cố chấp. Chờ thân thể cô ấy tốt hơn, con sẽ đưa cô ấy về gặp bà nội và phụ thân. Những chuyện khác xin hai vị đừng suy nghĩ nhiều. Thự ký Bành, tiễn khách.”

Bành Minh Hà nghe tiếng đẩy cửa vào, cười đưa Tam phu nhân và Tứ phu nhân còn đang ngẩn ngơ đi ra ngoài.

Hứa Lương Thần tránh khỏi tay anh, buồn bực ngồi lại trên sô pha hung hăng trừng Đoàn Dịch Kiệt: “Anh thật sự là đề tiện vô sỉ!”

Đoàn Dịch Kiệt xoay người, hai tay chống ở hai bên người cô, tiến sát đến mặt cô, môi mỏng hơi nhếch lên, con ngươi đen híp lại: “Hứa tiểu thư vừa rồi sao không vạch trần tôi?”

Ánh mắt sáng ngời như đao nhìn cô chằm chằm.

“Anh!.....”

Hứa Lương Thần tức giận đến mức không nói được gì, tức giận dâng lên không nhịn được đưa tay tát Đoàn Dịch Kiệt. Tên thổ phỉ gian xảo da mặt dày tới cực điểm này vừa rồi gây ra tội lỗi gì chẳng lẽ chính anh ta không biết chắc?! Còn cần nói ra sao!

Thời gian dường như ngưng lại, Đoàn Dịch Kiệt bất ngờ không kịp phòng thực sự đã trúng một cái tát. Anh hơi hơi nghiêng mặt, liếc Hứa Lương Thần, im lặng một lúc không giận ngược lại còn cười, tiến lại gần gần từng tiếng lạnh lùng nói: “Chuyện này em không có quyền cự tuyệt, ngoan ngoãn làm vị hôn thê của tôi, bằng không có rất nhiều cách khiến cho em có miệng cũng không biện minh được.”

Môi mỏng khẽ vẽ ra một chút vui mừng như có như không. Nghĩ vừa rồi người nào đó dù không cam lòng cũng không thể không khuất phục, hồi hộp lại quật cường, cứng ngắc trong bàn tay mình, ngây ngô cùng bất tuân, mâu thuẫn khiến anh không kìm chế được lại có phản ứng. Ở cùng phụ nữ, lần đầu tiên Đoàn Dịch Kiệt cảm thấy sung sướng cùng khát vọng chưa bao giờ có.

Anh không muốn buông tay.

Oán hận nhìn bóng lưng tên thổ phỉ, Hứa Lương Thần hiểu, nếu không nghĩ biện pháp, sau khi mình phục hồi Đoàn Dịch Kiệt nhất định sẽ biến chuyện này thành thực. Đến lúc đó mình chính là ruồi trong mạng nhện, tùy ý anh nện tròn ấn bẹp.

Không được, nhất định phải mau chóng nghĩ ra biện pháp.

Vô cùng lo lắng bất an đợi thêm hai ngày, thất lưng Hứa Lương Thần đã tốt hơn nhiều. Cô cố ý giả vờ vẫn còn đau, ít nhất cũng tránh khỏi tai mắt Bành Minh Hà và bác sĩ. Đoàn Dịch Kiệt lại đến thêm mấy lần, hai vị tiểu thư Soái phủ Kỳ Phương, Kỳ Ngọc cũng dắt tay nhau mà đến.

Nghe nói chị dâu tương lai chính là cô giáo xinh đẹp của trường nữ sinh St.Mary vừa từ Mỹ trở về. Kỳ Phương, Kỳ Ngọc luôn muốn đi du học rất cao hứng, vội vã ngồi xe đến bệnh viện.

Hai chị em song sinh này do Lữ phu nhân sinh ra, bộ dáng xinh đẹp động lòng người giống mẫu thân, tính tình lại trong sáng, hiền hòa, ngược lại. Kỳ Phương im lặng dịu dàng, Kỳ Ngọc giống đứa bé mới lớn thích náo nhiệt. Mười bốn tuổi đúng là lúc nụ hoa chớm nở, nhẹ nhàng như nước, đối xử với Hứa Lương Thần thân thiết lại mang theo tôn trọng, ở chung cũng dễ dàng.

Bởi vì lời nói mười phần uy hiếp của Đoàn Dịch Kiệt, hơn nữa khi hai người đến, Bành Minh Hà vẫn hầu hạ ở bên, Hứa Lương Thần đành đoan trang rộng rãi tiếp đãi hai chị em, trong lòng vô cùng lo lắng ngóng trông chị cả đến.

Lại qua một ngày, Hứa Mỹ Thần mới lại xuất hiện.

Bành Minh Hà bưng trà đổ nước, không rời một tấc. Hai chị em nói một vài chuyện linh tinh, Hứa Lương Thần hứng thú rồi rút một bức thư từ dưới gối ra: “Chị cả, thất lưng của em còn đau, có thể sẽ phải ở thêm mấy ngày. Chị lấy hộ em thêm mấy quyển sách từ giá sách trong phòng em đến được không?”

Vừa nói, vừa bắt đầu tùy ý lật quyển Kinh Thi.

Hứa Mỹ Thần nhìn qua, thấy ngón tay Lương Thần cố ý chỉ vào câu thơ đầu tiên của Chu nam – Đào yểu: Đào chi yểu yểu, chúc chúc kỳ hoa.

Mỹ Thần giật mình, liếc nhìn em gái một cái, cười gật đầu đồng ý, vừa ra vẻ rất vui vẻ nói những chuyện xảy ra trong nhà gần đây: “..... Mấy ngày nay chính phủ đang mời tham dự hội nghị, nghe nói rất nhiều người ủng hộ anh họ thắng chức thị trưởng. Phủ Đại Soái chọn đúng người, cho dù phiếu bầu không đủ, vẫn có thể nhậm chức trong chính phủ..... Nghi Chương đã làm ở Tham mưu vài năm, cũng coi như thuận lợi.....”

Hứa Lương Thần hơi liếc mắt. Chị cả đang nói cho dù cô có đi, đại thiếu mặt lạnh tuy rằng sẽ tức giận, nhưng Phủ Đại Soái không đến mức ra tay với anh họ và anh rể, cùng lắm thì không thể tiếp tục lên chức tiền đồ vô vọng?

Thấy em gái hiểu được ý mình, Hứa Mỹ Thần tiếp tục khuyên nhủ: “Em hai, Phủ Đại Soái là danh môn, Đoàn đại thiếu cũng là không then là đáng nam nhi ngang tàng. Chị và anh họ đều cảm thấy, chuyện hôn nhân này em không cần lo lắng, con gái dù sao cũng phải gả, cứ theo ý đại thiếu có gì không tốt?.....”

Gặp chị cả vừa nói vừa lặng lẽ nhìn thư ký Bành, Hứa Lương Thần hiểu được của ý đồ của cô, cố ý nửa xấu hổ nửa lúng túng nói: “Chị cả, chị nói cái gì vậy?.....”

Tiếp theo dường như cân nhắc hạ giọng hỏi: “Anh họ thật sự nói như vậy sao?”

Hứa Mỹ Thần kéo tay em gái cười gật đầu: “Đúng vậy, à, chị dâu bảo chị mang theo mì vằn thắn tẻ thái em thích.”

Nói xong lấy bình giữ nhiệt đưa cho Hứa Lương Thần, đứng lên: “Ăn đi, ngày mai chị lại mang đến.”

Bàn tay dưới bình có thêm một tờ giấy, Hứa Lương Thần bình tĩnh giấu đi, nhờ thư ký Bành tặng đưa chị đi ra ngoài, tìm cơ hội đọc hết một hàng chữ trên giấy, xem xong còn thấp thỏm.

Tin tức trên báo nói Phủ Đại Soái đã thừa nhận Thiếu soái Đoàn Dịch Kiệt có giai nhân trong lòng, dự tính không lâu sau sẽ chính thức đính hôn vân vân.

Từ sau hôm chị cả đi, Hứa Lương Thần thường xuyên trầm tư không nói, thái độ với Bành Minh Hà nhẹ nhàng hơn xưa rất nhiều. Bành Minh Hà thử thăm dò nói đến vài việc vặt ở Phủ Đại Soái, cô cũng sẽ lắng lắng nghe, làm Bành Minh Hà có cảm giác việc đã đến nước này đành phải chấp nhận. Trong lòng không khỏi nghĩ, vị anh họ kia thấy có hi vọng thắng chức thị trưởng, Phủ Đại Soái quyền thế tận trời, Thiếu soái anh tuần lỗi lạc, vị Hứa tiểu thư này suy nghĩ cẩn thận cũng sẽ không tiếp tục cố chấp nữa.

Cho nên khi gọi cho Đoàn Dịch Kiệt có ý lộ ra tin tức tốt này, Đoàn Dịch Kiệt nhú mày, không nói gì chỉ thần nhiên phân phó: “Tăng mạnh cảnh giới.”

Bành Minh Hà vâng theo, trong lòng có chút khó hiểu có chút không cho là đúng, Thiếu soái không phải quá cẩn thận chặt chẽ chứ, thất lưng Hứa tiểu thư còn chưa khỏi, thái độ cũng có đã mềm hoá, tội gì làm điều thừa như vậy?

Bởi vì Hứa Lương Thần vẫn nói thất lưng đau, cho nên bệnh viện mời bác sĩ nổi tiếng người Mỹ là Carl từ phòng khám Yên Châu tới hội chẩn. Hội chẩn kết thúc, Carl tiêm cho Hứa Lương Thần, vừa dùng tiếng Anh nói chuyện về tình huống của cô.

Bởi vì còn có hai bác sĩ của bệnh viện ở đây, Bành Minh Hà không chú ý, Hứa Lương Thần lại cẩn thận phát hiện, trong những câu Anh Trung hỗn loạn của Carl có hai câu tiếng Pháp. Cô nghe hiểu được không khỏi tim đập gia tốc, vội giả vờ bình tĩnh lấp liếm.

Sau khi Carl đến đây, tình huống của Hứa Lương Thần có điểm cải thiện, vì thế ngày hôm sau sau khi tiêm trị liệu một lần.

Ngày kế, lúc Carl đi vào đã là chạng vạng, Đoàn Dịch Kiệt vừa mới rời đi, Hứa Lương Thần được Bành Minh Hà đưa tản bộ trong vườn hoa. Carl tóc hoa râm cười đi đến, tiếp nhận xe lăn từ trong tay Bành Minh Hà: “Catherine, hôm nay cảm thấy thế nào? Trung Quốc có câu ‘Tịch dương vô hạn hảo’, cô đang thưởng thức ánh chiều tà sao?”

Hứa Lương Thần lễ phép chào hỏi Carl: “Bác sĩ Carl, tôi đã đỡ hơn nhiều rồi, cảm ơn ông, cùng nhau ngồi đi.”

Tiếp theo quay đầu cười với Bành Minh Hà: “Thư ký Bành, làm phiền cô mang ấm trà đến, tôi muốn nói chuyện với bác sĩ Carl.”

Nơi này là khu vườn hoa khách quý, người đi lại không nhiều lắm, cũng không có y tá ở bên cạnh, nếu mình đi rồi..... Bành Minh Hà nghĩ đến nghĩ đi, vừa rồi thái độ của Hứa tiểu thư đối với đại thiếu ôn hòa hơn trước kia không ít. Người sĩ quan La an bài hẳn là ở ngay gần đây, không có gì sai lầm, vì thế cười đáp ứng, xoay người gọi người lấy trà bánh.

Dẫn người lấy trà bánh trở về, nhìn vườn hoa trống rỗng, chén trà trong tay Bành Minh Hà “Loảng xoảng” một tiếng rơi xuống đất!

12. Chương 12: Đại Thiếu Đuổi Theo

Trong lòng Bành Minh Hà bối rối kinh sợ, vội vàng chạy tới gọi điện thoại.

Dưới sự dẫn dắt của Carl Hứa Lương Thần vội vã lặng lẽ xuyên qua bụi hoa. Ở nơi hẻo lánh Carl lấy áo blouse trắng, mũ và khẩu trang từ trong hòm thuốc đưa cho Hứa Lương Thần mặc. Hai người đường đường chính chính vội vàng đi ra ngoài, lên xe.

Chạng vạng, mặt trời dần thu lại ánh chiều cuối cùng, đèn đường còn chưa bật, người trên đường đi lại vội vã. Xe ra khỏi bệnh viện, xuyên phố qua hầm, nhanh chóng ra khỏi thành phố.

“Carl tiên sinh, làm như vậy, ông có gặp nguy hiểm hay không?”

Hứa Lương Thần có chút lo lắng, thấp giọng hỏi.

“Catherine, tôi là công dân nước Mỹ, Phủ Đại Soái sẽ không làm gì được tôi đâu, cô yên tâm.”

Carl cười: “David là bạn của tôi, người Trung Quốc nói vì bạn không tiếc cả mạng sống, không phải sao?”

Ông cầm tay lái, ánh mắt nhìn chằm chằm đường nhỏ phủ đầy ánh chiều tà trước mặt.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?”

Hứa Lương Thần nhìn phong cảnh xa lạ hai bên đường nhẹ nhàng hỏi.

“Thành đông, tôi có người bạn thích ra biển, cậu ấy có một du thuyền loại nhỏ, David ở đó chờ cô. Cậu ấy sẽ đưa hai người lên tàu biển chở khách, tám giờ tối nay xuất phát sang Mỹ.”

Nhìn đồng hồ trên xe đã là bảy giờ, Hứa Lương Thần gạt đầu, suy nghĩ trong đầu có chút hỗn loạn. Vừa trở lại Yến Châu hơn hai tháng, không thể ngờ lại hốt hoảng rời đi dưới tình huống này. Cô kìm nén cảm xúc phức tạp giữa quyết tâm, quay đầu nhìn Carl: “Cám ơn ông, Carl tiên sinh.”

“Không cần khách khí, Hứa tiểu thư từ Mỹ trở về, đương nhiên hiểu được, chúng tôi cho rằng tự do là quyền lợi đương nhiên của con người, cho dù là chính khách có quyền có thể cũng không thể bắt buộc người khác, làm trái với lựa chọn và ước vọng của người khác, tôi rất tán thưởng lựa chọn của Hứa tiểu thư.”

Carl tăng tốc, xe đi như bay vào bóng đêm.

Du thuyền neo ở bên bờ, trên khuôn mặt anh tuấn của David hiện lên vẻ lo lắng. Đang lúc anh sốt ruột đi qua đi lại, bỗng thấy một chiếc xe chạy đến, vội vàng đi đến chào đón: “Catherine.”

Vui sướng trong mắt anh làm cho đáy lòng Hứa Lương Thần bỗng nhiên dâng lên một chút áy náy.

David xuất thân danh môn phía nam nước Mỹ, nhiệt tình, anh tuấn, là nhân vật nổi tiếng khi Hứa Lương Thần nhập học đại học Havard.

Sau khi nhập học, giáo sư phát hiện Hứa Lương Thần có thiên phú về ngôn ngữ, vì thế nhất quyết cho cô vào ban biên tập nhật báo The Harvard Crimson. Có một ngày Hứa Lương Thần đến Tạp chí địa lý đưa bản thảo, gặp được biên tập trẻ tuổi anh tuấn, tán gẫu mới biết được là đàn anh David nổi tiếng.

Gặp mặt một lần, cô gái đến từ quốc gia Phương Đông xưa nay thần bí, đoan trang xinh đẹp đã để lại trong lòng David ấn tượng khó phai. Sau này anh càng quan tâm Hứa Lương Thần, ngày nghỉ còn vài lần mời cô đến phía nam. Hứa Lương Thần hiểu được tâm ý David, bắt đầu dĩ trong lòng luôn nhớ về Yến Châu, hơn nữa Hứa Mỹ Thần không chấp nhận tình yêu khác dân tộc, cô cũng khó mở lòng, quan hệ của hai người luôn như gần như xa, không xác định.

Hứa Lương Thần tốt nghiệp về nước, David theo đuổi giai nhân không chút chần chờ, từ bỏ cuộc sống phóng viên nổi tiếng, tự nguyện xin chuyển đến Viễn Đông, theo Hứa Lương Thần về Yến Châu.

Cái này không chỉ khiến Hứa Lương Thần ngoài ý muốn, cảm động, mà cả luôn phản đối hôn nhân khác nước như Hứa Mỹ Thần cũng dần có cái nhìn khác với David, vì thế hơn một tháng nay, quan hệ hai người có bước phát triển rất lớn.

Công tác của David ở địa khu Viễn Đông vừa mới bắt đầu, giờ lại làm trái với quy định của tạp chí, cùng cô trở về Mỹ. Hứa Lương Thần thấy rất áy náy.

“Catherine, em có sao không?”

David cho Hứa Lương Thần một cái ôm dịu dàng: “Mấy ngày nay anh rất lo lắng.”

“Rất xin lỗi, David.”

Hứa Lương Thần xin lỗi cười cười, nhìn một người đàn ông tóc vàng mỉm cười bên cạnh gạt đầu chào hỏi.

“Đây là Tham tán lãnh sự quán nước Mỹ ở Yến Châu Daniel, anh họ của anh, anh ấy sẽ đưa chúng ta đến tàu biển chở khách.”

David cầm tay Hứa Lương Thần giới thiệu.

Daniel Tiếng Trung lưu loát dựa theo lễ nghi Trung Quốc bắt tay thăm hỏi Hứa Lương Thần. Ba người tạm biệt bác sĩ Carl lên du thuyền.

Động cơ ầm ầm nổ máy, du thuyền dần dần rời khỏi bờ sông, trong bóng đêm để lại hàng bọt nước trắng xóa trên trên mặt nước. Ánh trăng khi mờ khi tỏ trên mặt nước nhòe đi, xa xa đèn thuyền đánh cá nhấp nháy, mấy con chim nước ngẫu nhiên phát ra vài tiếng kêu to. Hứa Lương Thần đứng ở mép thuyền, nhìn ngọn đèn thành phố Yến Châu xa xa sáng tắt, vẻ mặt ảm đạm.

“Catherine.....”

David nhìn sullen mặt cô dưới ánh trăng, khẽ gọi. Lương Thần yêu tổ quốc mình, cảm tình này anh hiểu được. Nhưng đất nước này đang trong thời cuộc hỗn loạn, quân phiệt lấy súng đạn làm hậu thuẫn, tùy ý giẫm lên nhân quyền. Mỹ Thần bảo anh mang Catherine đi Mỹ, anh sẵn sàng vì cô làm mọi chuyện.

Cảm thấy được ánh mắt thân thiết của David, Hứa Lương Thần quay đầu mỉm cười với anh, ý bảo anh không cần lo lắng. David thấy cô ôm cánh tay, biết gió đêm trên sông lạnh, vội bảo cô vào khoang thuyền.

Đứng lâu, Hứa Lương Thần cảm thấy phần eo hơi hơi bủn rủn, liền nghe theo. Trong khoang thuyền Daniel đã chuẩn bị trà bánh, hai người ăn qua loa, vừa buông chén trà chợt nghe cách đó không xa dường như truyền đến tiếng ồn.

Trong lòng Hứa Lương Thần run lên, nhìn David, nghiêng tai lắng nghe.

Du thuyền dần dần ngừng lại.

Hứa Lương Thần đi đến trước cửa sổ, David lo lắng nhìn cô một cái, đi theo sau.

Dưới ánh trăng mờ ảo, mấy chiến ca nô đột ngột bao vây xung quanh. Du thuyền dừng lại, đèn pha trên ca nô đồng loạt bật lên. Vùng mặt nước quanh du thuyền thoáng chốc sáng bừng. Cũng có thể nhìn thấy rõ ràng binh sĩ súng thật đạn thật trên ca nô.

Trong lòng Hứa Lương Thần trầm xuống, cô nhìn David khẽ nói: “Thực xin lỗi, David, bọn họ đuổi tới.”

David cười cười lắc đầu: “Không thể ngờ lại nhanh như vậy. Catherine, em không cần lo lắng, không ai ngăn được chúng ta, Daniel có thể xin nước đồng minh giúp đỡ.”

Tại vùng biển này, không chỉ có quân hạm Trung Quốc, còn có tàu chiến của Nhật Bản và Đức. Là người Mỹ, anh sao có thể trở mặt dăng người con gái mình yêu cho người khác?

Tim Hứa Lương Thần nhảy dựng, quân hạm Nhật Bản và Đức? Bởi vì cô mà khơi mào tranh chấp quốc tế? Cô từ từ thở phào nhẹ nhõm, nhìn đèn trên thuyền chài trong bóng đêm xa xa mờ mịt.

Vùng đất này đã có quá nhiều khói lửa và tai ương, Hứa Lương Thần sau một lúc lâu yên lặng không nói gì bỗng ngẩng đầu nhìn thẳng David, nghiêm túc nói: “Không, David, em là người Trung Quốc, em không muốn nhìn thấy tranh chấp ở lãnh hải Trung Quốc.”

Cô quen mỗi ngày xem rất nhiều tin tức quốc về và báo chí, so với những người khác càng hiểu được tình cảnh trước mắt của Quân Chính phủ phía Nam. Nhật Bản không lúc nào ngừng kiếm cơ hội khiêu khích và khống chế nam Trung Quốc. Dù có oán hận Đoàn Dịch Kiệt cường thủ hào đoạt, cũng không muốn vì mình mà khiến cục diện chính trị Nam bộ càng thêm hỗn loạn phức tạp.

David có chút ngoài ý muốn nhìn cô, không cho Daniel xin đồng minh viện trợ, bọn họ đi bằng cách nào? Đây đều là ca nô quân dụng, hiển nhiên là người kia đến, Catherine không muốn đi sao?

Dẫn giặc ngoại xâm “Vào nhà”, là hành vi bị người trong nước căm thù đến tận xương tủy, Hứa Lương Thần cô không thể làm ra chuyện như vậy. Một bên là quốc gia mình, một bên là tự do cả khi nằm mơ cũng muốn. Hứa Lương Thần không thể ngờ được tối nay mình lại phải đối mặt với lựa chọn như vậy. Trong lòng cô có chút nặng nề pha lẫn khó xử.

Trong ánh đèn, thời gian từng phút từng giây trôi qua, trên du thuyền tĩnh lặng không tiếng động, binh lính trên ca nô đứng thẳng tắp, hòng súng nhắm vào du thuyền, nhưng cũng yên lặng.

“David, tiểu thư Catherine, hai người định xử lý như thế nào?”

Daniel đi vào khoang thuyền, thân thiết hỏi.

“Thực xin lỗi Daniel, gây thêm phiền toái cho anh.”

David bất đắc dĩ buông tay: “Catherine, cô ấy không muốn nhìn thấy tranh chấp.”

“Nhưng, Carl ở trong tay bọn họ.....”

“Cái gì?”

Hứa Lương Thần kinh ngạc, bước nhanh ra khoang thuyền. Trên ca nô, Carl bị binh lính xô đẩy, đứng ở trên sàn tàu.

Đoàn Nhất Tiệp này thật đúng là cẩn thận, Hứa Lương Thần nhắm mắt, nhẹ giọng nói với David và Daniel đằng sau: “Thực xin lỗi, tôi sẽ không làm liên lụy đến Carl tiên sinh.....”

“Catherine, chúng ta vẫn nên đi thì hơn, nếu ở lại Thiếu soái kia sẽ không bỏ qua cho em. Ở Mỹ, em có thể tự do thực hiện lý tưởng của mình, cuộc sống sẽ tốt hơn, anh cam đoan.”

Nhìn vẻ mặt Hứa Lương Thần, David có chút sốt ruột, chẳng lẽ cứ như vậy dễ dàng buông tay sao?

Trên ca nô, La Hoàng Nghĩa có chút lo lắng nhìn đại thiếu nhà mình, từ buổi chiều không biết tam phu nhân tìm đại thiếu nói cái gì, anh vẫn cứ chau mày. Sau khi chặn được du thuyền cũng không có mệnh mẽ vang dội hạ lệnh lên thuyền bắt người như ngày xưa, chỉ yên lặng nhìn bóng dáng mảnh khảnh đứng ở mép thuyền kia trầm tư, đại thiếu bị làm sao vậy?

13. Chương 13: Đầu Gối Trên Tình Trường

Từ bệnh viện tới văn phòng họp, trong phủ điện báo nói Tam phu nhân có việc tìm, Đoàn Dịch Kiệt cảm thấy rất bất ngờ.

Tam phu nhân Thái Thư Dương xuất thân bần hàn, năm mười tuổi bởi vì đại hồng thủy, cả nhà chạy nạn đến ngoại ô Mạnh Châu, dựa vào cha làm thợ rèn mà sống. Nhà nghèo lại sinh ra Phụng hoàng, cô gái mười tám tuổi thanh lệ xinh đẹp quyến rũ đáng yêu.

Người cầu hôn ừ ừ kéo đến, cha mẹ thương con không muốn dễ dàng gả con gái đi. Không ngờ một sáng sớm mùa đông, cô gái đến đầu thôn gánh nước, trong lúc vô ý gặp một người đàn ông mặc quân trang, thất lưng đeo trường kiếm.

Hai ngày sau bà mới vào cửa, Thái Thư Dương kinh ngạc biết, người đàn ông ngày đó gặp ở bờ sông đúng là quân phiệt nổi danh nơi đây – Đoàn Chính Huân. Thái Thư Dương và cha mẹ đương nhiên đã sớm nghe nói Đoàn Chính Huân không chỉ có thể thất, còn có một phòng thiếp thất. Để một cô gái tuổi thanh xuân làm dì Ba một quân phiệt lớn tuổi hơn mình rất nhiều, nhà họ Thái còn chưa chuẩn bị tư tưởng.

Ông Thái bà Thái cũng không định nịnh bợ quyền quý, vì thế uyển chuyển cự tuyệt.

Nhưng Đoàn Chính Huân ở Mạnh Châu đã là quân phiệt có tiếng, quan viên địa phương đang lo nịnh bợ, sau khi nghe nói việc này luôn dụ dỗ đe dọa. Nhà họ Thái không chịu nổi sự quấy nhiễu, rơi vào đường cùng, rốt cục vào đầu xuân, Thái Thư Dương mười chín tuổi lên kiệu hoa vào Đoàn phủ.

Thái Thư Dương là số khổ, khi gả cho Đoàn Chính Huân đúng lúc quân phía Nam khuếch trương thế lực mạnh mẽ nhất. Lúc đó Lư phu nhân và nhị phu nhân Thiệu Diệc Trân không quen khí hậu, thân thể không khỏe ở lại Mạnh Châu cùng Lôi An, chỉ có Thái Thư Dương và Tứ phu nhân vào cửa sau là Ngô Văn Quyền luôn đi theo Đoàn Chính Huân nam chinh bắc chiến. Dù là gian đoạn ác chiến gian khổ nhất cũng không rời, có thể nói là phu nhân tùy quân của Đoàn Chính Huân.

Tuy rằng lúc trước sợ hãi quyền thế mà bất đắc dĩ gả, nhưng trải qua vài năm chiến tranh mài giũa, quan hệ giữa Thái Thư Dương và Đoàn Chính Huân dần dần có chuyển biến tốt. Lúc ấy, Thái Thư Dương sinh hạ thứ nữ Kỳ Trữ cho Đoàn phủ.

Thái Thư Dương sinh ra trong nhà nghèo, lại yêu thích và ngưỡng mộ người có học vấn. Sau khi sinh Kỳ Trữ, cô luôn khẩn cầu, được Lư phu nhân đồng ý cho vào trường nữ sinh sư phạm đứng đầu Mạnh Châu học, dựa vào trí tuệ và sự chăm chỉ của bản thân mà tiến bộ rất nhanh. Ai ngờ chuyện này bị Đoàn Chính Huân biết, cảm thấy tổn hại tôn nghiêm Phủ Đại Soái mình, quả quyết hạ lệnh bắt Thái Thư Dương ngưng hẳn việc học.

Không được đi học làm Thái Thư Dương vô cùng đau lòng, sau đó khi Kỳ Trữ trưởng thành kết hôn, tính cách trong nhu có cương của cô càng làm tăng thêm khoảng cách với chồng. Trái lương tâm gả vào Đoàn phủ đã khiến Thái Thư Dương cảm thấy đây là chuyện hối hận cả đời, cô cũng căm thù đến tận xương tuỷ chuyện Đoàn Chính Huân lấy hôn sự của con gái để leo lên. Vì đấu tranh với hôn sự Đoàn Chính Huân đặt ra, cô từng dẫn con gái trở về nhà cũ ở Mạnh Châu. Mãi cho đến khi Lư phu nhân ở giữa giảng hòa dịu dàng khuyên bảo hôn sự từ bỏ, Thái Thư Dương mới trở lại Phủ Soái.

Nhưng từ đây về sau quan hệ với Đoàn Chính Huân lại như nước với lửa. Sau khi con gái lấy chồng, Đoàn lão phu nhân đến Yến Châu, vị Tam phu nhân này lấy danh nghĩa chăm sóc mẹ chồng, chuyển đến chỗ của Đoàn lão phu nhân, đi theo Đoàn lão phu nhân ăn chay niệm phật, ở riêng với chồng, chuyện trong phủ cũng chưa bao giờ để ý tới.

Hôm nay đột nhiên làm cho người ta gọi điện đến tìm mình, Đoàn Dịch Kiệt vừa ngoài ý muốn lại buồn bực.

Vội vàng trở lại Phủ Đại Soái, người giúp việc nói Tam phu nhân ở Tiểu Bạch Lâu chờ đại thiếu. Sau khi vào cửa đã thấy Tam phu nhân ngồi ở trên sô pha phòng khách lật báo, Đoàn Dịch Kiệt vội chào hỏi: “Dì Ba, dì tìm con?”

Thái Thư Dương mặc một chiếc sườn xám trắng, gương mặt thù mị xinh đẹp chưa từng thay đổi, mỉm cười: “Lão đại, dì có việc hỏi con.”

Đoàn Dịch Kiệt nhướng mày, Thái Thư Dương nhìn anh ngồi xuống, mở miệng hỏi, cũng là vấn đề sáng nay Tứ phu nhân đã hỏi: “Lão đại, con và tiểu thư nhà họ Hứa rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Đoàn Dịch Kiệt giật mình, dì Tư lúc trước gặp qua Hứa Lương Thần, muốn lừa cũng không dễ dàng. Nhưng cứ nghĩ dì Tư là người khéo đưa đẩy, chỉ cần mình nói rõ mọi chuyện, khả năng cô ngăn cản là không lớn; Mà dì Ba tính cách cương trực, xưa nay chán ghét hành vi cường thủ hào đoạt vơ đường cho hươu chạy, cho nên trong mắt Đoàn Dịch Kiệt, diễn trò buổi sáng chính là diễn cho vị dì Tư này xem. Sao cô lại đột nhiên hỏi như vậy? Chẳng lẽ nhìn ra vấn đề?

Không đợi Đoàn Dịch Kiệt trả lời, Thái Thư Dương sâu kín thở dài pha lẫn tự giễu nói: “Vốn chuyện này dì Ba không nên xen vào, nhưng sau khi vị Hứa tiểu thư kia, lại không nhận được muốn hỏi con một câu. Lão đại, con thật tình thích vị nhị tiểu thư này, hay chỉ là muốn diễn trò?”

Ngay cả diễn trò cũng đã nhìn ra? Đoàn Dịch Kiệt không kìm lòng được nhú mày nhìn Thái Thư Dương, có chút không được tự nhiên nói: “Dì Ba, con.....”

Thái Thư Dương thản nhiên nhìn anh một cái: “Dì Ba tuy rằng không có văn hóa, nhưng cũng đã sống đến gần này tuổi, tiểu thư nhà người ta không ngừng đỏ mặt xấu hổ, chẳng lẽ không phải do con tạo ra? Mất dì và dì Tư con còn chưa hoa đâu.”

Tam phu nhân rất ít khi ăn nói sắc bén như vậy, Đoàn Dịch Kiệt nhú mày.

Thái Thư Dương tiếp tục khuyên nhủ: “Lão đại, dì và dì Tư đều cảm thấy vị tiểu thư nhà họ Hứa kia không tệ, đoan trang hào phóng, không kiêu ngạo không siểm nịnh, lại là tài nữ du học, nhân cách chính trực, không muốn nương nhờ quyền quý. Nếu không phải thật lòng thích, con cũng đừng làm chậm trễ người ta.....”

Quan sát sắc mặt Đoàn Dịch Kiệt, Tam phu nhân bỗng nhiên trêu chọc cười nói: “Dì và dì Tư con đều cảm thấy con có ý với người ta.....”

Trước kia chưa từng thấy đại thiếu mặt lạnh chăm sóc phụ nữ như vậy?

Đoàn Dịch Kiệt nghe vậy ngẩn ra, lại nhú mày nhìn Thái Thư Dương tươi cười thản nhiên lại cực kỳ nghiêm túc, trầm tư không nói gì. Tam phu nhân cười, nghiêm túc nói: “Lão đại, nếu thật sự thích, con muốn người hay là muốn lòng?”

Tạm dừng một chút, Thái Thư Dương buông tờ báo trong tay: “Yếu muốn, phương pháp của con đúng; Nếu muốn lòng.....”

Cô lắc lắc đầu: “Sai lầm lớn rồi.”

“Mọi người ai cũng có cảm tình, có tim, trái tim của phụ nữ lại nhu nhược mẫn cảm, con ép buộc, cưỡng thủ hào đoạt như vậy, tiểu thư nhà họ Hứa sẽ nghĩ như thế nào? Giai nhân như vậy, lại đọc nhiều sách vở, tính tình trong nhu có cương, con cho rằng cô ấy dễ dàng cúi đầu trước cường quyền như vậy sao? Hơn nữa,” Thái Thư Dương có chút chỉ tiếc rên rỉ không thành thét liếc nhìn Đoàn Dịch Kiệt: “Con cho rằng phụ nữ khắp thiên hạ đều ước được gả vào Phủ Đại Soái sao? Theo đuổi con gái không phải là đánh giặc, trên báng súng cứng rắn, chiếm lĩnh chính là thắng lợi.”

Thấy Đoàn Dịch Kiệt không phản bác lời mình, mày lại càng nhú chặt, Thái Thư Dương hiểu được, vị đại thiếu mặt lạnh xưa thay luôn thờ ơ với phụ nữ, càng không có kinh nghiệm trong chuyện yêu đương, ngoan ngoãn tiếp thu những gì mình nói, bắt đầu phiền não rồi. Xem ra, nói không chừng lão đại quả thực có cảm giác với tiểu thư nhà họ Hứa.

Thái Thư Dương cảm thấy vừa vui mừng vừa buồn cười, vui mừng vì Đoàn Dịch Kiệt khác cha mình, không phải kẻ hoa tâm cải củ thay đổi thất thường phong lưu không kèm chế được, nói không chừng thật sự là người chung tình; Buồn cười là, lớn như vậy rồi, mang binh đánh giặc rất lợi hại, theo đuổi con gái lại không biết gì, có tốt với người ta cũng không biết.

Đưa chén nước qua, Thái Thư Dương cuối cùng nói: “Dì Ba nói nhiều, dì Ba chỉ cảm thấy cô gái tài mạo song toàn, có học vấn, có cốt khí lại tuổi trẻ như vậy quả là khó tìm; Cả đời có thể tìm được người trong lòng chính là phúc tu luyện mấy đời mới có, không dễ dàng đâu.....”

Đoàn Dịch Kiệt nhìn chằm chằm Thái Thư Dương. Những gì dì Ba nói, làm anh ngoài ý muốn cùng kinh ngạc. Xuất thân nghèo khó, xưa nay mặc kệ mọi chuyện như Thái Thư Dương, thế nhưng vì mình và Hứa Lương Thần mà nói những lời tâm huyết này. Trong lòng anh không khỏi có chút cảm giác khác thường, vì thế mỉm cười nói: “Cảm ơn dì Ba dạy bảo, con..... sẽ cẩn thận suy nghĩ.”

Thái Thư Dương đứng lên: “Vậy dì Ba không làm tổn thời gian của con nữa, đi trước.”

Đi được vài bước, nhớ tới cái gì bỗng nhiên dừng lại quay đầu nói: “Chỗ lão phu nhân dì sẽ cùng dì Tư con ứng phó trước, chờ chuyện của Hứa tiểu thư xử lý xong rồi nói với lão phu nhân. Con cũng không thể dùng mấy chiêu ép tiểu thư nhà người ta cúi đầu như hôm nay ở trước mặt lão phu nhân được?”

Thái Thư Dương cười trêu chọc Đoàn Dịch Kiệt một câu, sắc mặt Đoàn Dịch Kiệt vừa có chút dịu xuống lại hiện lên vẻ lúng túng, quay đầu đi làm bộ như sửa sang lại văn kiện trên bàn trà, không hé răng.

Đại thiếu mặt lạnh văn tài võ lược đều xuất chúng, mang binh đánh giặc là nòng cốt của Nam quân, đối mặt với tình yêu lại luống cuống chân tay như vậy, Thái Thư Dương có chút thương tiếc nhìn Đoàn Dịch Kiệt, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, lại hỏi: “À, em Tư bảo dì hỏi con, Tiểu Vũ Tử có từng nói cậu ấy thích Văn Thanh chưa?”

Đoàn Dịch Kiệt ngạc nhiên ngẩng đầu, Vũ Chấn Trung..... thích Văn Thanh? Dì Ba nhìn vẻ mặt của anh, bắt đắc dĩ hiểu rõ cười. Người này thật đúng là trì độn, Văn Quyên hỏi anh không bằng hỏi bờ tường, khó trách những năm gần đây Văn Thanh tươi cười càng ngày càng ít, gặp phải đầu gỗ như vậy, ai cũng bó tay: “Quên đi, việc này con đừng để ý.” Dì Ba khoát tay, xoay người rời đi.

Một buổi chiều, lời dì Ba luôn luôn quanh quẩn trong đầu Đoàn Dịch Kiệt.

14. Chương 14: Tôi Nhìn Anh Không Vừa Mắt

Nam nhân đại trượng phu dám làm dám chịu, anh không định phủ nhận, vị nhị tiểu thư nhà họ Hứa này đã để lại ảnh hưởng thực đặc biệt, thậm chí có chút hấp dẫn, làm cho anh có một loại xúc động không muốn buông tay, nhưng đây là thích sao?

Đoàn Dịch Kiệt đứng thẳng, tay siết lại rồi lại buông ra, anh cau mày. Vị nhị tiểu thư này rõ ràng không thích mình? Như thế nào mới gọi là thích? Phụ nữ thế nào mới là thật lòng thích? Ngày xưa đám giai lệ danh viện gần như là dính vào, mỗi lần nhìn thấy nụ cười nịnh nọt hoặc là giả dối, chỉ cảm thấy chán ghét, bọn họ có tính là thích không? Thích cái gì đó phải cố gắng ra sức thực hiện và đoạt về tay thậm chí chiếm giữ, chính anh vẫn luôn cho là như vậy, chẳng lẽ phụ nữ không giống nhau?

Anh từ lúc chín tuổi bắt đầu theo quân, đọc sách cũng là thầy phụ thân đặc biệt mời đến, ở trong quân lĩnh hoàn thành nghiệp học. Quân đội đương nhiên không phải nơi nói chuyện yêu đương, ngoại trừ hành quân chính là đánh giặc, tất cả đều dùng báng súng để định đoạt, vũ lực để chinh phục. Chờ đối phương cam

tâm tình nguyện nhận thua là chuyện không có khả năng, ai muốn ý cam tâm tình nguyện từ bỏ quyền thế của mình? Vì thế, chính anh cũng quen với việc để ý cái gì liền ra tay.

Đì Ba nói có lẽ rất hợp lý, trong khoảng thời gian này, cho dù dụ dỗ đe dọa, nhưng anh không thực sự làm tổn thương nha đầu kia, hơn nữa bắt giác cố gắng đối xử với cô tốt một chút: Ngày đó cô bất an, anh sợ cô bị đối, không phải đã đưa bát canh gà cho cô sao? Sợ cô ở bệnh viện nhầm chán, sai người ta mang sách đến; Cố ý phái người tìm Hứa Mỹ Thần đến làm bạn; Thậm chí một cái tát kia cũng nhin..... Vốn nghĩ đã đối xử tốt với cô rồi, vậy mà nha đầu kia lại vẫn chạy.

Nếu không phải ngày đó trong lúc Bành Minh Hà gọi điện thoại đến vô ý nói mấy câu, làm cho anh sớm có phòng bị, nói không chừng thật sự đã để cô chạy mất..... Vị nhị tiểu thư này lại không để ý đến an nguy của hai nhà Tôn – Lưu, nắm thời cơ Âm Độ Trần Thương [1], có thể thấy được cô không phải người tính tình yếu đuối dịu ngoan. Dùng biện pháp cứng rắn không được, nhưng phụ nữ muốn đồ như thế nào mới thích? Đoàn Dịch Kiệt chỉ cảm thấy còn đau đầu hơn đánh một trận ác liệt.

[1] Âm Độ Trần Thương: Chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới

La Hoảng Nghĩa nhìn Đoàn Dịch Kiệt, bao vây lâu như vậy, đại thiếu còn chưa có động tĩnh, chẳng lẽ cứ giằng co như vậy?

Đoàn Dịch Kiệt đương nhiên cũng biết phải giải quyết nhanh, nghĩ nghĩ, anh hạ lệnh đưa ca nô của mình tới gần du thuyền, sau đó sai binh lính ra lệnh người trên thuyền buông dây thang. Đoàn Dịch Kiệt mang theo La Hoảng Nghĩa và vài thị vệ bên người đi lên.

Hứa Lương Thần đứng ở đầu thuyền, David và Daniel đứng phía sau, lo lắng nhìn cô.

Đoàn Dịch Kiệt dáng người cao lớn xuất hiện ở trên du thuyền, trong lòng Hứa Lương Thần chấn động. Dưới ánh đèn, anh chau mày, sắc mặt đông lạnh, giống như đang đè nén cái gì, làm tim cô đập thành thịch, bắt giác có chút sợ hãi.

David đi lên trước, muốn đứng trước bảo vệ Hứa Lương Thần. Đoàn Dịch Kiệt lạnh lùng liếc anh một cái, căn bản không nhìn, trực tiếp đi đến trước mặt Hứa Lương Thần nhìn cô chăm chăm, trầm giọng nói: “Vào khoang thuyền, tôi có chuyện hỏi em.”

Hứa Lương Thần không phải không nghĩ tới chuyện sẽ bị người nào đó cản lại, lại không ngờ rằng anh hành động nhanh như vậy, âm thầm thở dài. Không biết là khổ sở hay là việc đã đến nước này, cô bình tĩnh thở, ánh mắt nhìn thẳng vào Đoàn Dịch Kiệt: “Không thể nói ở đây sao?”

Đồng tử Đoàn Dịch Kiệt co rút lại, đôi mắt đen nheo lại, giọng nói lạnh lùng: “Đi vào.”

Nói xong sải bước đi vào khoang thuyền, Hứa Lương Thần nhìn David và Daniel bị thị vệ ngăn lại, khoe môi giât giât gật đầu, ý bảo bọn họ yên tâm, sau đó cũng xoay người đi vào.

David vừa lo lắng vừa sốt ruột, lớn tiếng dùng tiếng Trung không lưu loát nói: “Anh không thể làm thương tổn cô ấy! Tôi là công dân nước Mỹ, cô ấy là người yêu của tôi.....”

Một tiếng súng gào thét lướt qua tai, Đoàn Dịch Kiệt quay lại, thối hòng súng lạnh lùng nói: “Nơi này là lãnh hải Trung Quốc, không tới phiên anh nói chuyện.”

Câu này dĩ nhiên là dùng tiếng Anh lưu loát. Hứa Lương Thần không khỏi ngẩng đầu nhìn anh một cái.

“Anh.....”

David không ngờ Đoàn Dịch Kiệt lại dám bắn thật, Daniel vỗ vỗ vai anh, đi tới nói: “Đoàn tiên sinh, tôi là Tham tán lãnh sự quán nước Mỹ – Daniel, có thể nói chuyện cùng ngài không?”

Đoàn Dịch Kiệt nhìn anh một cái: “Nói chuyện? Daniel tiên sinh chỉ sợ đã đến nhầm chỗ rồi. Xin chờ, tôi và Hứa tiểu thư có chuyện cần bàn bạc. Người đâu, mời hai vị bằng hữu nước Mỹ đến đầu thuyền ngồi một lát, chiếu cố chu đáo.”

Bọn thị vệ đi tới, Đoàn Dịch Kiệt không hề quan tâm đến David và Daniel, đôi mắt đen nhìn thẳng Hứa Lương Thần: “Mời vào.”

Hứa Lương Thần lại nhìn thoáng qua David và Daniel, bình tĩnh đi vào khoang thuyền.

Đoàn Dịch Kiệt đã ngồi xuống ghế, ánh mắt sáng quắc nhìn Hứa Lương Thần, một lát sau mới thấp giọng nói: “Mời ngồi.”

“Xin hãy thả David và Daniel đi.”

Đôi mắt Hứa Lương Thần trong vắt, nhìn anh.

“Thả bọn họ?”

Môi Đoàn Dịch Kiệt khẽ nhếch, có chút trào phúng: “Hứa tiểu thư tình nguyện vì người nước Mỹ này hy sinh chính mình sao?”

Trong mắt anh hình như có gió lốc đang hội tụ: “Giúp em chạy trốn, không bắn chết bọn họ, tôi đã quá khách khí rồi. Em cho rằng tôi sẽ bắn khoản sao? Đêm hôm khuya khoắt, trên sông hai người chết đuối, sự kiện này sẽ lớn đến mức nào? Hứa tiểu thư không nghe nói trên sông có cướp sao?”

“Đoàn Nhất Tiệt” thật sự là gian xảo, hại David và Daniel lại còn muốn giá họa?! Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Hứa Lương Thần, Đoàn Dịch Kiệt hơi mỉm cười: “Em yên tâm, tôi không muốn gây nghiệp chướng..... Chẳng qua, quyết định này phải xem ý của Hứa tiểu thư.....”

Hứa Lương Thần giật mình, chợt hiểu được. Cô cười nhẹ: “Đoàn tiên sinh bày mưu nghĩ kế, ý nghĩ của tôi có quan trọng vậy sao? Nơi này, Đoàn đại thiếu anh mới là chúa tể cơ mà.”

Trong mắt cô hiện lên vẻ miệt thị cùng khinh thường, làm cho lòng Đoàn Dịch Kiệt bị bóp nghẹt, không khỏi lườm Hứa Lương Thần một cái. Nha đầu kia càng lúc càng to gan, lúc mới gặp mặt còn có chút sợ hãi, đêm nay chạy trốn bị bắt, không chỉ không sợ mà còn bình tĩnh như vậy? Chẳng lẽ cô thật sự thích tên David bên ngoài kia sao, vì hắn mà không hề sợ hãi?

Đoàn Dịch Kiệt đứng lên, dưới ánh đèn trắng, ánh sáng sắc lẹm trong đôi mắt đen khiến Hứa Lương Thần ngẩn ra. Trên người Đoàn Dịch Kiệt cường thế bá đạo, cô dường như lại thấy được một chút ảm đạm? Rất quái lạ.

Cảm giác khác thường lướt qua trong giây lát, Hứa Lương Thần khẽ cau mày, nghiêng người ngồi xuống lạnh lùng nói: “Có gì cần nói, đại thiếu mời nói đi.”

Cô trấn định tự nhiên làm Đoàn Dịch Kiệt dừng chân, chậm rãi ngồi xuống đối diện, trầm giọng nói: “Em nhất định phải đi?”

Cái gì? Không đi thì ở lại cho anh dụ dỗ đe dọa chắc? Hứa Lương Thần có chút không rõ ý trong câu hỏi của anh, nhú mày nói: “Tôi đồng tình cũng hiểu tình cảnh và khổ tâm của Đoàn tiên sinh, nhưng không muốn làm vị hôn phu thê giả cùng ngài lừa gạt người đời.....”

“Đó là trước kia, từ giờ trở đi không phải.” Cảm xúc mãnh liệt trong mắt Đoàn Dịch Kiệt gần như có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói.

“Cái gì?”

Hứa Lương Thần không hiểu ra sao, đêm nay vị đại thiếu bá đạo này sao nói chuyện kỳ quái vậy? Cô nghe mà không hiểu gì cả.

Đoàn Dịch Kiệt nhìn thẳng vào ánh mắt khó hiểu lại lạnh nhạt của Hứa Lương Thần. Người phụ nữ này thật sự là càng nhìn càng thuận mắt, chỉ biểu cảm như vậy mà dưới ngọn đèn thoát nhìn có chút làm cho anh không dứt ra được. Người phụ nữ này Đoàn Dịch Kiệt anh muốn chắc rồi.

Nhìn chằm chằm đôi mắt sáng của Hứa Lương Thần mang theo nghi hoặc, Đoàn Dịch Kiệt không chút đỏ mặt trầm giọng nói: “Nhìn em thuận mắt, làm bạn gái của tôi, hiểu chưa?”

Hứa Lương Thần nghe vậy nhú mày, Đoàn Dịch Kiệt này đêm nay có dây thần kinh nào bị chập vậy? Chặn mình mà không đánh không mắng còn đột nhiên nói mấy lời kỳ lạ này. Cho dù muốn đùa bả vui vẻ, cũng không cần cô “Hy sinh” như vậy chứ?

Theo hiểu biết của cô, Đoàn Dịch Kiệt đúng là không phải loại Thiếu soái phong lưu. Ngoại trừ kế hoạch và hai lần nổi điên điên trò khi Tam phu nhân Tứ phu nhân đến, thì sau mấy ngày ở chung, Hứa Lương Thần cảm thấy vị đại thiếu mặt lạnh cuồng vọng, cao ngạo, bá đạo, cường thế cùng máu lạnh, tật xấu đầy rẫy này cũng không hạ lưu. Mặc dù thờ ơ với phụ nữ nhưng cũng sẽ không đối xử dễ tiện.

Giai lễ danh viện mơ ước vị trí thiếu phu nhân Phủ Đại Soái có vô số, vì sao anh ta nhất định phải tìm mình? Thật sự là rất kỳ lạ.

Có chút bất đắc dĩ nhìn Đoàn Dịch Kiệt, Hứa Lương Thần ăn ngay nói thật: “Được đại thiếu để ý, tôi thực cảm tạ. Nhưng rất xin lỗi, tôi không muốn.”

Tôi nhìn anh không vừa mắt, không muốn tham dự trò chơi điên cuồng này.

15. Chương 15: Không Tin Không Bắt Được Nha Đầu Kia

Đoàn Dịch Kiệt nghe vậy sắc mặt trầm xuống, ánh mắt sáng quắc nhìn Hứa Lương Thần: “Vì sao?”

Thế mà cũng phải hỏi sao? Hứa Lương Thần không chút yếu thế đối diện với đôi mắt Đoàn Dịch Kiệt, trong lòng cảm thấy rất quái lạ. Hai người càng nhìn càng thấy ghét, cũng không tồn tại tình huống vừa gặp đã yêu, quen nhau mới một đoạn thời gian ngắn. Hơn nữa dù là đến Phủ Đại Soái nhận chức hay là quen vị đại thiếu này, cô cũng không tự nguyện, vì sao bỗng nhiên muốn cô đồng ý?

Người này chẳng lẽ ngay cả điều này cũng không hiểu? Hứa Lương Thần không nói gì, sau một lúc im lặng, cô thỉnh linh nghĩ đến một lý do ngay cả cô cũng cảm thấy khó tin, vì thế hỏi: “Đại thiếu..... Anh thích tôi à?”

Giữa nam nữ sẽ vì thích mà sinh ra tình yêu, vì tình yêu mà ở bên nhau. Vị đại thiếu mặt lạnh xưa nay hồ hững với phụ nữ sẽ thích cô sao? Hứa Lương Thần cảm thấy buồn cười, chuyện này không thể nào xảy ra được.

Mặt trời mọc từ hướng tây cũng không bằng chuyện này, Đoàn Dịch Kiệt hôm nay chấp mặt sao?

Đoàn Dịch Kiệt nghe vậy giật mình, không hổ là du học trở về, thực thẳng thắn, cũng dám hỏi thẳng anh thích cô sao? Lập tức nhìn Hứa Lương Thần thần nhiên nói: “Về sau có khả năng này.” =))

Đây là kiểu đáp án gì vậy? Nếu không phải hoàn cảnh không thích hợp, Hứa Lương Thần suýt chút nữa muốn phụt cười. Vị đại thiếu mặt lạnh này giả ngốc hay muốn ứng phó qua loa? Cô gật gật đầu, còn phụ họa nói: “Ừ, đó là về sau, nhưng Đoàn tiên sinh còn có thể gặp được người tốt hơn, thích hợp hơn.”

Đoàn Dịch Kiệt nhăn mày, nha đầu kia không nên nói nhiều lời vô nghĩa như vậy. Nhìn em thuận mắt thì chính là em, em quần về sau, quần người khác làm gì?

“Ở lại bên tôi, vĩnh viễn cũng không rời đi.”

Đoàn Dịch Kiệt căn bản không nghĩ nhiều như vậy, bá đạo rõ ràng lưu loát.

Lần này Hứa Lương Thần không biết nên trả lời anh như thế nào. Người này tư duy không giống người bình thường sao? Rủ mặt xuống im lặng, sau một lúc lâu, cô bình thản nhẹ giọng nói: “Đại thiếu thực có chấp, cho dù chết, anh cũng muốn sao?”

Đoàn Dịch Kiệt nghe vậy chấn động, nheo mắt nhìn chằm chằm Hứa Lương Thần: “Em có ý gì?”

Hứa Lương Thần thở dài, vẻ mặt hồ hững: “Đoàn tiên sinh sẽ không hiểu ý nghĩa thực sự của tình yêu. Hai người không thích nhau, không yêu nhau, làm sao có thể vĩnh viễn ở bên nhau? Miễn cưỡng cũng chỉ là vợ chồng bất hoà, đồng sàng dị mộng [1] mà thôi. Dựa vào quyền thế Phủ Đại Soái, nếu đại thiếu nhất định muốn ép buộc, Lương Thần khó có thể kháng cự, anh nói tôi còn có lựa chọn khác sao?”

[1] Đồng sàng dị mộng: cùng sống chung, làm việc với nhau, nhưng tính toán, suy nghĩ, chí hướng khác nhau.

Cô nói rất thản nhiên nhưng Đoàn Dịch Kiệt lại cảm thấy sức nặng trong đó, ánh mắt anh tối sầm lại: “Em đe dọa tôi?”

“Sinh mệnh là đáng quý, cái giá của tình yêu rất cao; Nếu vì tự do, hai người đều có thể vứt bỏ.”

Nâng mắt nhìn ánh trăng mờ ảo ngoài khoang thuyền, giọng Hứa Lương Thần lạnh nhạt, vẽ mặt đoan trang tao nhã.

Đoàn Dịch Kiệt không thể ngờ được thái độ khác thường của thỏ trắng nhỏ đêm nay, lại dám quang minh chính đại xòe móng vuốt nhỏ ra đối kháng với anh. Vẽ mặt anh lạnh lùng: “Hứa Lương Thần, em có biết mình đang nói gì không?”

Hứa Lương Thần không nhìn anh, nhìn ánh trăng bị đám mây che mất một phần ngoài cửa sổ, thản nhiên nói: “Phủ Đại Soái nắm trong tay mười sáu tỉnh phía nam, nắm vận mệnh hai nhà Lưu Tôn, tôi chỉ là một giáo viên dạy học không thể trêu vào. Đoàn tiên sinh muốn làm cái gì, ai dám ngăn cản?”

Huống chi chỉ là muốn một người phụ nữ.

Đoàn Dịch Kiệt liếc cô một cái, hiểu được là tốt rồi.

“Cường thủ hào đoạt là chuyện của Đoàn tiên sinh, muốn tự do mà bất chấp tất cả là chuyện của tôi.”

Hứa Lương Thần quay đầu nhìn Đoàn Dịch Kiệt, thản nhiên nói.

Đôi mắt Đoàn Dịch Kiệt tối đen, nhìn thẳng Hứa Lương Thần: “Đi theo tôi, khiến em uất ức vậy sao?”

Hứa Lương Thần cười nhẹ: “Nếu Đoàn tiên sinh bị người ta bắt buộc, anh sẽ cam tâm tình nguyện sao?”

“.....”

Đoàn Dịch Kiệt không ngờ thỏ trắng nhỏ nhanh mồm nhanh miệng như vậy, trong lòng vừa buồn bực lại có chút tức giận. Có thể được bản đại thiếu nhìn trúng, không phải vinh hạnh của em sao? Mười dặm quanh Thượng Hải, thiên kiều bá mị, tôi chỉ nhìn trúng em, em còn không bằng lòng?!

Hứa Lương Thần hiểu được tâm tư của anh, thản nhiên nhún mày: “Tôi cho rằng tình yêu không có vinh hạnh hay không vinh hạnh, lưỡng tình tương duyệt mới là lương duyên. Đoàn tiên sinh nhìn trúng tôi, Lương Thần cảm tạ, cũng không có nghĩa là tôi cũng phải vừa ý anh. Còn bị ép theo anh, không thể rời đi, tôi còn phải vô cùng vui mừng sao?”

Hứa Lương Thần nhìn thẳng Đoàn Dịch Kiệt, trong lời nói ẩn chứa một tia trào phúng và khinh thường.

Mười dặm quanh Thượng Hải, giai lệ danh viện vô số, có thể được đại thiếu mặt lạnh Phủ Đại Soái nhìn trúng, có thể là vinh hạnh của đại đa số phụ nữ. Nhưng trong đó, không bao gồm Hứa Lương Thần cô.

Đoàn Dịch Kiệt bực mình, nhưng lại không thể không thừa nhận nha đầu quật cường này nói có lý, ít nhất là đúng với những gì dì Ba nói. Xem ra, anh quả thật không hiểu phụ nữ, vậy phải làm sao bây giờ đây? Chẳng lẽ buông tay để cô đi?

Không được, Đoàn bản đại thiếu chưa bao giờ thua trận, cho dù thua cũng phải thua rõ ràng! Đoàn Dịch Kiệt thả lỏng dựa vào lưng ghế, thoải mái hỏi: “Em thích người đàn ông người Mỹ kia?”

Đoàn Nhất Tiệp đột nhiên nói sang chuyện khác, Hứa Lương Thần kinh ngạc nhìn anh một cái, ngẫm lại gật đầu: “Đúng.”

Đoàn Dịch Kiệt lại hiểu được một tia chần chờ trong lời cô, anh cong môi cười khê: “Em quen tên David này ba năm, anh ta theo đuổi em ba năm, có phải không?”

Đoàn Nhất Tiệp nắm rõ chuyện của cô như vậy? Hứa Lương Thần không ngoài ý muốn, liếc xéo anh một cái, biết còn hỏi làm gì?

“Ngoan cố vậy sao,” Đoàn Dịch Kiệt cũng liếc lại Hứa Lương Thần một cái, ẩn chứa ý trêu chọc, hàm xúc nói: “Ba năm còn không bắt được, loại sức chiến đấu này, hừ!”

Anh khinh thường hừ một tiếng, mắt liếc nhìn Hứa Lương Thần.

Thật đúng là con nhà binh, loại chuyện này cũng so với đánh giặc được, Hứa Lương Thần bị anh nhìn đến xấu hổ, hung hăng trừng anh.

Cái nhìn này làm trong lòng Đoàn Dịch Kiệt rung động, anh bỗng nhiên cảm thấy mình trước kia có phải đã bỏ lỡ cái gì hay không. Phụ nữ không mềm mại uyển chuyển, mà lại giương thương múa kiếm như vậy cũng là một loại hưởng thụ. Ngượng ngùng, tức giận, nhú mào, liếc mắt kia..... Thấy thế nào cũng là một loại phong tình, một loại xinh đẹp.

“Chẳng lẽ bây giờ em muốn gả cho tên người Mỹ kia?”

Đoàn Dịch Kiệt mày kiếm nhú lại, hỏi tiếp. Thấy Hứa Lương Thần nghe vậy sững sờ, không lập tức trả lời, không khỏi có chút vui mừng, lại tiếp tục nhẹ nhàng băng quơ nói: “Em thích là có thể, có phải không?”

Nói không đầu không đuôi, Hứa Lương Thần cũng hiểu được ý của anh ta. Một lúc sau, cô trả lời dứt khoát: “Phải.”

Thật trực tiếp, Đoàn Dịch Kiệt thực không cam lòng “Hừ” một tiếng: “Phụ nữ thật là phiền toái! Được, muốn thích có phải không? Tôi cũng không tin, thích của Hứa nhị tiểu thư khó hơn phản công đường cùng!”

Đoàn Dịch Kiệt nghiêng về phía trước, gần như là đầu đối đầu, nhìn gần Hứa Lương Thần: “Em nghe kỹ cho tôi, nể mặt em tôi tha cho hai tên kia, cũng cho em thời gian thích, nhưng không cho em lén lút chạy trốn! Tôi sẽ phái người coi chừng hai tên này, em chạy, tôi sẽ lập tức xử bọn họ! Hừ, tôi cũng không tin, không bắt được nha đầu em!”

Hứa Lương Thần thấy anh ép sát lại, không khỏi né về phía sau, lại bị Đoàn Dịch Kiệt giữ chặt bả vai: “Em đừng vui mừng vội, tôi không thể chờ lâu như vậy, chúng ta đánh cuộc — mặc kệ em thích thật hay thích giả, chỉ cần tôi có thể khiến em chủ động nói ra một tiếng ‘Thích’, em phải theo tôi về phủ an ủi bà nội. Đây là điều kiện để tôi tha cho em chạy trốn lần này, như thế nào, có dám hay không?”

Xem ra nha đầu này ăn mềm không ăn cứng, muốn hàng phục cô còn phải động não dùng “Binh pháp”. Anh nhìn trúng cô chứ không phải muốn mạng của cô, ngang ngược ép buộc chỉ sợ cô chạy trốn nhanh hơn. Dì Ba có lẽ nói rất đúng, phụ nữ đều là động vật cảm tính, tốt lắm, không phải là thích thôi sao, không tin bản đại thiếu không làm được!

Bản đại thiếu nhất định khiến em cam tâm tình nguyện đi theo tôi cả đời!

16. Chương 16: Lặng Lẽ Giải Quyết

Hứa Lương Thần giãy khỏi tay anh, né tránh khuôn mặt lạnh lùng gần trong gang tấc kia, có chút khó tin chớp mắt. Đoàn Dịch Kiệt hôm nay làm sao vậy? Kể bá đạo cường thế như anh ta lại biết phân rõ phải trái vậy sao? Dù ăn nói vẫn vô lại như trước, điều kiện cũng kỳ lạ, nhưng tốt xấu gì cũng đã cho cô lựa chọn và không gian nhất định.

Nhìn Đoàn Dịch Kiệt, Hứa Lương Thần nghĩ nghĩ, thử hỏi: “Thời gian có hạn định không? Ví dụ như thật lâu về sau tôi còn không thích, anh..... Có thể thả tôi đi không?”

Nha đầu kia còn muốn đi?! Sắc mặt Đoàn Dịch Kiệt trầm xuống, nhìn cô, lạnh lùng nói: “Một năm đi, không phải em muốn đi Mỹ sao, tôi đưa em đi.”

Cũng không tin, tôi không thể khiến em thích? Nha đầu chết tiệt!

Hứa Lương Thần nhìn vẻ mặt anh trầm xuống, bình thần gặt đầu. Không thể ngờ được đêm nay lại giải quyết xong hết mọi chuyện, đại thiếu mặt lạnh trước sau biến hóa thật sự là quá lớn, anh ta như vậy..... có tính là thỏa hiệp không? Người bá đạo cường thế như vậy mà lại thỏa hiệp, vì sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đang nghĩ vậy, lại thấy Đoàn Dịch Kiệt đứng lên, đột nhiên cầm cổ tay cô, kéo cô vào trong lòng mình. Anh thực buồn bực thực không cam lòng cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng như đóa hoa. Dám chạy trốn?! Còn vươn móng vuốt nhỏ ra điều kiện với tôi?! Hừ, hôn trước rồi nói sau!

Môi lưỡi anh có chút vụng về miêu tả môi cô, gây cho cô cảm giác tê dại cùng run rẩy khác thường. Anh có vẻ có chút sốt ruột, muốn cạy mở đôi môi cô chen vào trong miệng cô.

Hứa Lương Thần giãy dụa, chỉ cảm thấy da đầu run lên, cô cũng ra sức mím chặt môi. Đoàn Dịch Kiệt nhưng thật thông minh, bàn tay anh đang đặt bên vòng eo nhỏ của cô thỉnh thoảng bóp nhẹ nhàng..... Hứa Lương Thần cúi đầu kinh ngạc hô một tiếng, người nào đó nhân cơ hội đưa lưỡi vào, bá đạo quần quýt.

Thân thể cao lớn nam tính kề sát cô, mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt quanh quẩn. Trái tim đập mạnh mẽ dưới lớp quần phục tử ra sức nóng bừng bừng, thiêu đốt cô. Nụ hôn bá đạo có chút làm người ta run rẩy, làm cho Hứa Lương Thần không thể hô hấp.

Hôn đôi môi anh đào đến sưng đỏ, Đoàn Dịch Kiệt mới có chút không biết đủ buông cô ra, hô hấp hơi dồn dập, nhìn chằm chằm Hứa Lương Thần: “Nhất định phải thử thích, có nghe không? Để tôi phát hiện ra em Ấm Độ Trần Thương [1] với tên người Mỹ kia, hừ, tôi sẽ không tha cho hắn!”

[1] Ấm Độ Trần Thương: Kế thứ 8 trong 36 kế – Chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới

Hứa Lương Thần hung hăng trừng anh, thích có thể bắt buộc sao? Ngu ngốc! Ấm độ trần thương cái gì, anh cho là anh đi đánh giấc chắc, nói khó nghe như vậy.

Miễn cưỡng bình phục hô hấp, Hứa Lương Thần lưỡi tiếp tục để ý đến anh ta. Không biết sao lại chọc tới anh, cũng không biết anh ta có lại tự đứng nổi điên nữa không. Nếu đã nói rõ ràng mọi chuyện, cô cũng không cần tiếp tục nơm nớp lo sợ nữa. Không biết David và Daniel thế nào rồi, vẫn nên sớm đi gặp bọn họ, miễn cho hai người họ lo lắng cho cô. Đoàn Nhất Tiệp này, tối hôm nay đúng là kỳ lạ, lập tức không khách khí nói: “Tôi đi đây.”

Xoay người định rời đi.

“Đã nhớ những gì tôi nói chưa?”

Đoàn Dịch Kiệt trầm giọng lặp lại.

Hứa Lương Thần âm thầm liếc mắt xem thường, thản nhiên nói: “Đoàn tiên sinh sẽ không nuốt lời chứ, xin hãy thả David và Daniel tiên sinh đi. Nếu anh không muốn xảy ra tranh chấp quốc tế.”

Cô liếc xéo Đoàn Dịch Kiệt một cái, ánh mắt nhìn mặt biển đêm phía xa xa.

Trong mắt Đoàn Dịch Kiệt hiện lên ánh sáng sắc bén, khóe môi khẽ nhếch. Vị nhị tiểu thư này quả nhiên hiểu được thời cuộc, xem ra trên người nha đầu kia còn cất giấu không ít bí mật anh không biết. Tốt, anh thích đánh trận đánh ác liệt!

“Nhị tiểu thư đang suy nghĩ cho tôi sao?”

Đoàn Dịch Kiệt liếc nhìn Hứa Lương Thần, băng quơ hỏi, đi theo sau Hứa Lương Thần ra ngoài.

David và Daniel bị thị vệ canh giữ ở khoang thuyền phía sau. Đoàn Dịch Kiệt ra lệnh một tiếng, hai người được mời ra. Đoàn Dịch Kiệt đứng ở một bên, nhìn Hứa Lương Thần đi đến bên cạnh hai người kia.

David thân thiết hỏi: “Catherine, em không sao chứ?”

Hứa Lương Thần hơi nghiêng người, cười lắc đầu: “Em không sao, David, anh và Daniel tiên sinh có thể đi được rồi.”

“Vậy còn em, Catherine?”

David vô cùng lo lắng đi về phía trước hai bước: “Em không đi cùng sao?”

“Tôi sẽ phái người đưa Hứa tiểu thư trở về.”

Đôi mày kiếm của Đoàn Dịch Kiệt nhướn lên, lạnh lùng nói: “David tiên sinh không cần lo lắng, Daniel tiên sinh, sau này còn gặp lại.”

Nói xong, quay đầu gọi La Hoàng Nghĩa: “Phó quan La, phái một chiếc thuyền ca nô đưa Hứa tiểu thư về Tôn phủ.”

La Hoàng Nghĩa đáp một tiếng “Rõ” rồi xuống dưới sắp xếp. David muốn nói lại thôi há miệng thở dốc, Đoàn Dịch Kiệt nâng tay nói: “Hứa tiểu thư, mời.”

Dẫn người và Hứa Lương Thần xuống khỏi du thuyền.

Hứa Lương Thần cười an ủi với David và Daniel, lên ca nô. Đoàn Dịch Kiệt là người giữ lời, nói đưa cô về nhất định sẽ không nuốt lời. Hứa Lương Thần tin tưởng không cần lý do, nhưng sự tin tưởng này không thể nói thành lời với David.

David nhìn bóng dáng giai nhân đi xa, thực bất đắc dĩ nhún vai, trong lòng mất mát, sốt ruột còn có lo lắng.

Daniel nhìn ca nô rời đi, thở dài, vỗ vỗ bả vai David. Chuyện đêm nay bị vị Thiếu soái này nhẹ nhàng băng qua, giải quyết vô cùng lặng lẽ, có chút ngoài dự kiến của anh.

Anh gặp qua không ít người trong quân đội, đều ngang ngược kiêu ngạo, không quan tâm đạo lý. Lúc đầu thì vênh váo tự đắc tỏ ra uy phong, mà khi anh nói tên lãnh sự quán nước Mỹ đại đa số sẽ thay đổi vẻ ngang tàng lúc trước. Đúng như người Trung Quốc nói ‘tiền cự hậu cung’ [2]. Vị Thiếu soái anh chưa bao giờ qua lại này thật ra rất đặc biệt, không kiêu ngạo không siểm nịnh, lãnh đạm nhưng không vô lễ, nhìn ra được binh lính cũng quân kỷ nghiêm chỉnh. Phải nhắc nhở công sứ Clinton, người này không thể khinh thường.

[2] Tiền cự hậu cung: Trước ngạo mạn sau cung kính

Ấu chiến (Thế chiến II) gần như quét toàn cầu đã tiến hành hơn ba năm, sau “Sự kiện Mật điện” tháng ba và “Cuộc chiến tranh bằng tàu ngầm không hạn chế” của Đức vào tháng tư, Hợp Chúng Quốc Hoa Kỳ vẫn duy trì “Trung lập” đã tuyên bố thay đổi lập trường, tham gia vào phe đồng minh.

Bởi vì chiến trường chính ở Châu Âu, ảnh hưởng của Ấu chiến đối với Châu Á và Viễn Đông cũng không rõ ràng. Hơn nữa nhìn theo phương diện khác, thậm chí còn suy yếu ảnh hưởng kinh tế của phương Tây đối với Trung Quốc. Hai năm này công nghiệp Trung Quốc phát triển, có địa lý rộng lớn, bột mì, dệt và công nghiệp nhẹ phát triển nhanh chóng; phương Tây không rảnh quan tâm đến phương Đông, dùng Nhật Bản làm quân sự ở Viễn Đông, ảnh hưởng kinh tế càng gia tăng.

Trước mắt, chiến tranh tuy rằng còn đang tiếp tục, nhưng hai tập đoàn quân sự lớn đều đã sức cùng lực kiệt. Bản tóm tắt Washington gửi đến tổng thống Wilson khi Mỹ tham chiến đã viết rằng: Trong thế giới ngày nay, mầm móng chiến tranh chính là sự đối lập trong công nghiệp và buôn bán; Trên thực tế, cuộc chiến này là một cuộc chiến giữa buôn bán và công nghiệp, xin đừng đơn thuần cho rằng chỉ là một cuộc chiến tranh chính trị.....

Quốc gia có diện tích lớn nhất Châu Á từ xưa đến nay, có quốc thổ rộng lớn, tài nguyên dồi dào, trước kia lực ảnh hưởng của Hợp chúng quốc ở nơi này rất mỏng manh, nhưng hiện tại, Mỹ sẽ không cho phép lại buông tha cho chia xẻ quyền lực.

Người trẻ tuổi không thể khinh thường này, chính là chủ nhân tương lai nắm trong tay một nửa Quân Chính phủ phía Nam Trung Quốc. Nhìn ca nô biến mất trong màn đêm, Daniel đứng im, theo góc độ nghề ngoại giao, anh nghĩ sâu xa hơn, thậm chí đã bắt đầu lo lắng tìm kiếm cơ hội trong đó.

17. Chương 17: Cánh Vu

Hứa Lương Thần bị đưa thẳng về Tôn phủ. Nghe hạ nhân bẩm báo, Tôn Mạnh Lâm tự mình đi ra đón: “Phiền đại thiếu tự mình đưa em họ tôi về, anh có muốn vào nhà uống chén trà không?”

Bởi vì không muốn gây chú ý, Đoàn Dịch Kiệt dẫn theo không nhiều tùy tùng, đến trước cửa Tôn phủ cũng không xuống xe, nhìn thấy Tôn Mạnh Lâm đi ra mới đẩy cửa xe ra, thản nhiên nói: “Đêm đã khuya, sẽ

không quấy rầy quý phủ, ngày khác nhất định đến bái phỏng. Eo Nhị tiểu thư bị thương mới khỏi, phải chú ý nghỉ ngơi.”

Tôn Mạnh Lâm cười cảm ơn, nhìn Hứa Lương Thần xuống xe chào một tiếng “Anh họ” rồi đi thẳng vào cửa. Đối với ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào mình của đại thiếu mặt lạnh cô chỉ thản nhiên nhìn thoáng qua, không thèm nói một câu nào.

Đoàn Dịch Kiệt vừa nói chuyện cùng Tôn Mạnh Lâm vừa nhìn chăm chăm bóng dáng yếu điệu của Hứa Lương Thần biến mất ở sau cửa lớn, mày nhăn lại. Chính anh phá lệ đại nhân đại lượng, không so đo cô nội ứng ngoại hợp mưu đồ trốn đi, nha đầu kia ngay cả câu cảm ơn cũng không nói?

Tôn Mạnh Lâm không rõ nguyên nhân đại thiếu mặt lạnh đột nhiên chủ động đưa em họ trở về, nhưng thái độ hồ hững của Hứa Lương Thần đối với Đoàn Dịch Kiệt, ánh mắt Đoàn Dịch Kiệt bình tĩnh không gợn sóng nhưng lại ẩn chứa mạch nước ngầm, làm cho anh cảm thấy tình huống giữa hai người rất khó đoán. Cũng may lẫn lộn trên quan trường đã lâu, gặp biến cố không sợ hãi, mắt cao nhìn gì cũng thấy là chuyện tầm thường cho nên cũng cực kỳ tự nhiên chuyện trò vui vẻ.

Bóng dáng giai nhân đã đi khuất, Đoàn Dịch Kiệt không nói nữa, gật đầu chào tạm biệt Tôn Mạnh Lâm, xe quay đi ra phố lớn, nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Tôn Mạnh Lâm dặn hạ nhân vài câu, vội vàng đi vào phòng khách.

Tôn lão phu nhân không khỏe, buổi tối nghỉ ngơi sớm, Thái phu nhân cũng đã đi ngủ cùng con trai con gái, chỉ có nhị phu nhân Dương Nhược Lan nghe tin chờ ở phòng khách.

Hứa Lương Thần đi vào, cô vội buông tập tranh trong tay, chào đón thân thiết hỏi: “Lương Thần, em đã về?”

Quan hệ giữa vị nhị phu nhân tôn phủ này và Hứa Lương Thần có vẻ đặc thù, là chị dâu – em chồng cũng là thầy trò. Dương Nhược Lan là giáo viên quốc họa của Hứa Lương Thần.

Dương Nhược Lan vốn tên là Dương Tố, người Tô Châu. Cha là phu kéo xe, mẹ là người giặt quần áo, gia cảnh nghèo rất mỏng tơi. Sau khi Dương Nhược Lan lớn lên thường nói, trong trí nhớ của cô lúc còn nhỏ mỗi ngày có thể ăn no đã là chuyện may mắn, rất nhiều lúc phải để bụng đói. Nhưng dù gian nan, mẹ vẫn mượn tiền đưa cô đến học đường học bài. Cô thông minh hiếu học, đặc biệt thiên phú trong lĩnh vực hội họa khiến thầy giáo ở học đường yêu thích.

Năm mười tuổi năm, vì giúp phụ thân – trụ cột lao động duy nhất trong nhà chữa bệnh, mà bị bắt hát rong kiếm tiền. Bởi vì dáng vẻ thanh tú xinh đẹp, thiên tư thông minh, rất nhanh đã học được đánh đàn tỳ bà. Năm đó cô ở đứng trên vị trí cao nhất ở Thiên Hương Các Tô Châu, bởi vì dáng người đầy đặn mà được xưng là “Dương phi”.

Quan lại thương nhân hàng đêm sẵn đón, là người có tiếng tăm nhất. Sau khi Quân Chính phủ phía Nam được thành lập, Tôn Mạnh Lâm về quê bái cúng tổ tiên. Khi đến Tô Châu hai người gặp nhau, vừa gặp đã yêu. Lúc ấy đại công tử ngân hàng nghề muối Trương gia – Trương Quảng Viễn muốn lấy giai nhân, giam lỏng cô trong quán rượu Giang Nam Xuân.

Tôn Mạnh Lâm lúc ấy xin bạn tốt nhậm chức Đốc quân Tô Châu là Võ Diệu Nam giúp đỡ. Trước tiên sắp xếp một con thuyền ở kênh đào ngoài thành, suốt đêm lái xe xông vào Giang Nam Xuân, mua chuộc thủ hạ của Trương Quảng Viễn, đón Dương Nhược Lan đi, sau đó hai người đến Yên Châu.

Từ nay về sau Dương Nhược Lan dưới sự trợ giúp của Tôn Mạnh Lâm, chính thức bái sư học vẽ, không chỉ dốc lòng học hỏi bút tích thi họa trân quý, dốc lòng nghiên cứu lối vẽ ‘Công bút trọng thái’, cũng nhân lúc Tôn Mạnh Lâm chạy vạy đây đó du lịch danh sơn Đại Xuyên, địa điểm thực vẽ vật thực. Trải qua mấy năm tôi luyện, dần dần bộc lộ tài năng ở Thượng Hải này, là một trong số họa sĩ nổi danh với lối vẽ non xanh nước ‘Công bút trọng thái’[1].

Hứa Lương Thần đi vào phòng khách, cô đang đứng ở bên cạnh một lọ hoa lan, sườn xám màu đen cùng khuyên tai thật dài tôn lên bộ dáng thượng tha, dáng người đầy đặn, làn da trắng nõn, lúm đồng tiền trên mặt nhẹ nhàng.

Hứa Lương Thần thấy cô kéo tay mình, liền cười: “Chị dâu nhỏ, trở về trễ, đánh thức chị và anh họ.”

Dương Nhược Lan cầm tay cô không hỏi gì, chỉ sai nha đầu chuẩn bị nước ấm, hầu hạ nhị tiểu thư nghỉ ngơi, đưa Hứa Lương Thần về hậu viện, sau đó hai vợ chồng mới vừa đi về vừa lặng lẽ thảo luận.

Trở về trễ, lại trần trọc khó ngủ, ngày hôm sau khi Hứa Lương Thần tỉnh lại đã hơn mười giờ, vội vàng dùng bữa sáng xong định đến trường học một lát. Nha đầu Tiểu Viên thấy cô cầm tài liệu liền cười nói: “Nhị tiểu thư, lúc thiếu gia đi đã dặn, thất lưng cô còn chưa khỏi hẳn, tạm thời vẫn không nên đi dạy thì hơn, vậy nên ngài đã xin phép giúp cô rồi.”

Không thể ngờ được anh họ cố ý dận, Hứa Lương Thần giật mình, rồi cũng cam chịu. Tối hôm qua giảng co một phen, thất lưng mình quả thực lại không thoải mái, nếu đã xin phép, vậy hai ngày nữa rồi đi.

Đáp ứng buông kẹp tài liệu, đang chuẩn bị sang phòng ngoại tổ mẫu thăm hỏi, lại nghe thấy nha đầu Tiểu Phương ngoài cửa chào hỏi: “Thiếu phu nhân, Liêu phu nhân.”

Hứa Lương Thần ngẩng đầu, chị dâu Thái Phượng Kỳ dẫn theo một vị phu nhân trung niên đi đến.

Lương Thần vội đứng dậy tiếp đón, Thái Phượng Kỳ vốc người nhỏ nhắn nhìn cô cười: “Em hai, em nhìn xem ai đến?”

Hứa Lương Thần dường như có chút chần chờ gọi một tiếng: “Dì Liêu?”

Lời còn chưa dứt, nóng vội Liêu Ngọc Phượng vội vàng kéo Hứa Lương Thần qua nhìn từ trên xuống dưới một lượt, vui quá mà khóc nói: “Cuối cùng cũng về..... Mấy ngày trước còn nói với thiếu phu nhân chờ con trở về sẽ ra bến tàu đón. Ai ngờ lần này trở về, thế cục Tương Nam rối ren, khắp đường đều là lính, hai ngày trước mới trở lại Yến Châu, ai ngờ lại nhìn thấy con cùng..... Ai, khiến dì sốt cả ruột..... Bây giờ thì tốt rồi..... Nghe nói con bị thương, có chỗ nào không thoải mái? Mau cho dì xem.....”

Vài năm không thấy, tính tình dì Liêu vẫn bộp chộp như vậy. Hứa Lương Thần cười cười, Thái Phượng Kỳ nhận chén trà từ trong tay Tiểu Viên, cười khuyên nhủ: “Liêu phu nhân, ngài đừng có gấp, Lương Thần bị thương ở eo, giờ đã tốt hơn nhiều, mời ngài ngồi.....”

Liêu Ngọc Phượng kéo Hứa Lương Thần ngồi trên sô pha, nhận nước trà nói cảm ơn. Hứa Lương Thần phải nói đi nói lại là thất lưng đã không sao rồi, mới thả lỏng: “Nghe nói con trở về, dì mừng đến mấy đêm không ngủ được. Còn nói với dượng con, sắp được nhìn thấy Tiểu Thần rồi..... À, Cánh Vu cũng đến đây, sợ con còn đang nghỉ ngơi, vẫn chờ ở đại sảnh chờ đấy.....”

Cánh Vu? trong đầu Hứa Lương Thần xuất hiện bóng dáng một chàng trai anh tuấn đứng bên bến tàu biển chờ khách, giơ tay lên, tây trang màu lam đậm. Giữa hàng lông mày tuấn tú là thiên sơn vạn thủy* vương bộn.....

[*] Thiên sơn vạn thủy: Trăm sông ngàn núi – Ý nói rất xa, rất nhiều

Từ biệt vài năm, không biết Cánh Vu thế nào?

[1] Công bút trọng thái () hay Trọng thái họa:là loại tranh lấy ngũ sắc làm quan trọng. Việc phối màu và đường nét đạt đến mức tinh vi, sắc sảo.

Có thể nói trọng thái họa tạo nên sức quyến rũ mạnh mẽ, đặc biệt thể loại này thường dùng để vẽ mỹ nhân hay các bức tranh hoa lá cây cỏ đầy sắc màu.

18. Chương 18: Ao Nước Trong

Liêu Ngọc Phượng là bạn thân của Tôn Dịch Thần – mẹ đẻ Hứa Lương Thần. Hai người đều sống ở nhà giàu làm quan. Nhà họ Tôn làm quan nhiều đời, nhà họ Liêu cũng là phú thương. Thuở nhỏ là đôi bạn thân đi đâu cũng có nhau, sau này khi theo học ở St.Maria, Tôn Dịch Thần theo lời cha mẹ hứa hôn với nhà họ

Hứa môn đăng hộ đối. Liêu Ngọc Phượng lại để ý bạn học của anh hai Liêu Vân Đài ở đại học St.Johan – Giang Chính Vũ.

Bà Liêu không đồng ý với lựa chọn của con gái, nói: “Giang Chính Vũ là con của mục sư, gia cảnh nghèo khó. Ngọc Phượng gả cho cậu ta sẽ phải chịu khổ.”

Liêu Ngọc Phượng rất kiên quyết quyết đoán: “Xuất thân không là gì, nghèo khó cũng không phải không thể thay đổi, quan trọng là nhân phẩm và tài hoa.”

Cuối cùng, ông bà Liêu vẫn không nỡ để con gái khổ đành chấp nhận cuộc hôn nhân này.

Sau tân hôn, Liêu Ngọc Phượng cùng chồng vừa đạt được học bổng du học đến Havard. Vợ chồng son, trải qua tuần trăng mật trên con tàu đi qua Thái Bình Dương.

Giang Chính Vũ là người chăm chỉ, không chỉ đứng đầu tất cả các bộ môn ở Havard, môn ngôn ngữ học tiếng Đức cũng thuận lợi đạt được học vị thạc sĩ. Đôi vợ chồng trẻ cùng học, cùng đi làm, đồng cam cộng khổ, giống như anh em. Lúc kinh tế khó khăn, thậm chí còn dựa vào tiền Liêu Ngọc Phượng bán trang sức duy trì cuộc sống.

Giang Chính Vũ tuổi trẻ tuấn tú, thành tích học tập xuất sắc, rất nhiều cô gái để ý anh. Nhưng suốt cả đời, Giang Chính Vũ luôn ngay thẳng. Sắc đẹp trước mặt, cũng chỉ thưởng thức, tuyệt không bước qua Lôi Trì nửa bước. Vợ chồng trẻ ở Mỹ tuy rằng vất vả nhưng tình cảm vô cùng tốt.

Kết hôn sáu năm, Liêu Ngọc Phượng mới dám mang thai. Bởi vì kinh tế eo hẹp, bọn họ không thể không quyết định về nước sinh con.

Lúc ấy, Giang Chính Vũ đang chuẩn bị tham gia cuộc thi tiến sĩ. Hôm thi vẫn đáp cuối cùng, Giang Chính Vũ chạy từ phòng giáo sư này sang phòng giáo sư khác, luân phiên biện hộ. Liêu Ngọc Phượng mang bụng lớn nhất quyết chờ ở bên ngoài.

Chờ chồng đi ra, Liêu Ngọc Phượng hỏi: “Thế nào?”

Giang Chính Vũ cười: “Pass!”

Cô kích động ôm chồng ở trên đường cái, tặng anh một cái hôn, hai người khởi hành trở về Yến Châu.

Sáu năm đã là cảnh còn người mất. Liêu Ngọc Phượng trở lại Yến Châu mới biết được, bạn tốt Tôn Dịch Thần sau khi lấy chồng sinh hai đứa con gái, chồng là kẻ ăn chơi trác táng, chọi gà đấu chó không làm việc đáng hoàng. Tôn Dịch Thần đau buồn bất đắc dĩ triển miên trên giường bệnh.

Sau đấy Liêu Ngọc Phượng về Yến Châu sinh con trai độc nhất Giang Cánh Vu. Năm sau, Tôn Dịch Thần sinh hạ con gái thứ ba Giai Thần rồi ‘ngọc vẫn hương tiêu’. Trước khi qua đời, bà cầm tay bạn tốt, khóc không ra nước mắt hối hận đã gả nhầm người. Liêu Ngọc Phượng khóc lớn một hồi, từ nay về sau coi ba chị em mồ côi như con ruột, lúc nào cũng quan tâm chăm sóc.

Lúc này, tiến sĩ Giang Chính Vũ du học Mỹ đã là nhân vật nổi danh trong giới văn học ở Thượng Hải. Không chỉ dạy ở đại học, còn là đối tượng được rất nhiều tạp chí và sở nghiên cứu chào đón. Ở trong căn nhà lớn trên đường Mérimée.

Trong dinh thự nhà họ Giang, cỏ cây bốn mùa xa, ba mươi mấy cây đại thụ, đất trồng trồng cà chua, rau cần, bí đỏ linh tinh. Thuê đầu bếp, bảo mẫu, hầu gái, Liêu Ngọc Phượng thành phu nhân tiến sĩ xa hoa. Hứa Lương Thần lớn hơn Giang Cánh Vu không đến hai tuổi, thuở nhỏ yếu ớt nhiều bệnh, Liêu Ngọc Phượng liền đưa cô về nhà, hai đứa bé một trai một gái thân thiết từ nhỏ.

Bởi vì mẹ mất sớm, Hứa Lương Thần và chị, em ba bị đưa đến nhà ngoại tổ mẫu, ấn tượng về cha mẹ ruột cũng không sâu sắc, nhưng cô lại rất để ý vợ chồng nhà họ Giang. Hoặc nên nói, trong tâm hồn non nớt của cô yêu thích và ngưỡng mộ gia đình hạnh phúc ấm áp như nhà họ Giang.

Dì Liêu thích nói chuyện gia đình, thích nhớ lại quá khứ kiểm điểm cuộc sống, mà tiến sĩ Giang biểu hiện niềm vui với phu nhân bằng cách ngồi trên ghế dựa, không đọc sách báo, hút thuốc, không nói gì chỉ lắng nghe phu nhân nói chuyện; Nếu phu nhân tức giận, cũng không nói một câu, duy trì im lặng; Nếu cãi

nhau, liền cãi nhau thôi. Tiến sĩ Giang nói tuyệt chiêu của mình là: Người chồng tốt chính là khi phu nhân thích mình cũng thích theo; Khi phu nhân tức giận, không cần tức giận cùng.

Dì Liêu sinh con xong thân hình đầy đà, rất kiêng kị người khác nói bà béo, thích nhất người ta ca ngợi cái mũi cao thẳng của mình; Cho nên mỗi khi phu nhân không vui, tiến sĩ Giang phùng liền nói đùa, véo cái mũi của bà, phu nhân liền chuyển giận sang vui.

Tiến sĩ Giang rất săn sóc phu nhân, cũng không hề khó chịu với việc thích ăn diện trang điểm của phụ nữ. Biết Liêu Ngọc Phượng chú ý giày dép, mỗi lần đi qua tiệm giày, luôn cổ vũ phu nhân đi vào chọn mua, còn mình đưa đứa nhỏ đi giết thời gian.

Lương Thần nhớ rõ trước đây ngồi ở trên đùi dương Giang, từng nghe ông và dì Liêu nói chuyện phiếm: “Chỉ có ký ức vui vẻ trong đau khổ, mới là ký ức ngọt ngào nhất.”— Cho dù không có tiền xem phim, cũng có thể đi thư viện mượn một chồng sách về, hai người dưới một ngọn đèn, đối diện nhau đọc sách cả đêm cũng đã thấy vô cùng vui vẻ. Nghèo không phải là “Khổ”, ở bên dì Liêu, ông chưa bao giờ cảm thấy khổ; Thế tục nói “Vợ chồng nghèo hèn trăm sự bị thương”, hoàn toàn phụ thuộc vào sự tiếp thu của cá nhân.

Trưởng thành, biết chuyện, Hứa Lương Thần liền yêu thích và ngưỡng mộ hôn nhân của dì Liêu và dương, bình thần lại sâu sắc, thế đời vẫn có tình. Mẹ gả vào đại gia tộc, môn đăng hộ đối, lại đau khổ chết sớm. Hào môn như Phủ Đại Soái, đại thiếu như Đoàn Dịch Kiệt, trong lòng cô khó có thể nhận và bài xích.

Thái Phượng Kỳ bảo Tiểu Viên mời Giang Cánh Vu lên tầng. Hứa Lương Thần ngẩng đầu, liếc mắt một cái cô liền có cảm giác “không thể tin nổi”. Chàng trai đi vào dáng người cao ngất, anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, xinh đẹp tao nhã mà nội liễm.

“Không hổ là ‘Tuần diện ngọc lang quân’ nổi danh Thượng hải, đại danh Giang thiếu gia quả là như sấm bên tai.”

Thái Phượng Kỳ cười khen: “Nghe nói Giang thiếu gia không chỉ có học vấn tinh thông, còn yêu thích cưỡi ngựa, giỏi thư pháp, biết làm thơ. Em hai, đây chính là một trong Tam công tử nổi danh Yến Châu gần đây đây.”

Không biết là do gia đình giáo dục hay là nhân tố di truyền, Giang Cánh Vu thuở nhỏ đã thông minh, đi học liên tục nhảy lớp. Hứa Lương Thần mới vừa vào học viện St. Maria không lâu, anh liền lấy thành tích nổi trội xuất sắc được đại học Cambridge đặc biệt chọn vào. Sau đó đạt được học vị thạc sĩ vật lý học của trường đại học tổng hợp kỹ thuật Dresden, nhậm chức ở tập đoàn công nghiệp quân sự Krupp nổi tiếng nhất nước Đức. Mặc dù còn trẻ cũng đã là chuyên gia có tiếng trong quân giới. Quân Chính phủ phía Nam thành lập, sắp xếp chuyên gia đi Đức mời anh trở về, là cảnh trưởng công nghiệp quân sự tuổi trẻ đầy hứa hẹn.

“Tôn phu nhân, mẹ,” Giang Cánh Vu lễ phép chào hỏi Thái Phượng Kỳ, quay đầu nhìn Hứa Lương Thần.

Lúc trước mình nhân ngày nghỉ cùng mẫu thân về nhà cũ ở Tương Nam, bởi vì loạn binh không thể trở về kịp, dự định ra đón thuyền đổ bể, trở lại Yến Châu lại nghe được tin đồn của cô và Đoàn đại thiếu, vừa lo lắng vừa bất an. Bây giờ cuối cùng người cũng đã ở trước mặt!

Giang Cánh Vu chỉ cảm thấy trong lòng kích động, sau đó là hoảng hốt.

Khuôn mặt kia càng thêm thanh lệ xinh đẹp, đặc biệt là ánh mắt kia, lấp lánh long lanh, đúng là ao nước trong khắc trong lòng mình nhớ mãi không quên.....

19. Chương 19: Con Hiền Dâu Thảo

Ánh mắt Giang Cánh Vu làm trong lòng Hứa Lương Thần cảm thấy ấm áp. Mấy năm không gặp, chàng trai trước mặt cao lớn, mạnh mẽ. Khi đến Cambridge cô còn cao hơn anh một chút, bây giờ cũng đã cao hơn cô nửa cái đầu..... Cũng từng nghe không ít người nói anh chuyên nghiên cứu, học mà thành tài, là người

mà quân phiệt khắp nơi tranh nhau vung tiền mời về. Nhưng ánh mắt của anh vẫn trong suốt như xưa, nụ cười vẫn sáng ngời như vậy, y hết bộ dáng năm đó.....

Thấy vẻ mặt hai người vui sướng đánh giá lẫn nhau, Liêu Ngọc Phượng nhanh mồm nhanh miệng không nhịn được cười trêu chọc nói: “Sao vậy, đã lâu không gặp? Cánh Vu, không kịp đón Tiểu Thần, gặp mặt sao lại chẳng nói câu nào? Tiểu Thần, Cánh Vu không đi đón con được đều do di không tốt..... Hôm nay theo di trở về, để Cánh Vu tự mình xuống bếp làm trứng chưng con thích ăn nhất tạ tội được không? Ở nước ngoài vài năm, cái khác không nói làm gì nhưng tay nghề nấu ăn của Cánh Vu rất tiến bộ.....”

Nhìn một nam một nữ ‘trai tài gái sắc’, Liêu Ngọc Phượng vui sướng không thôi, đây chính là giai nhi giai phụ bà để ý từ rất nhiều năm trước, bây giờ trưởng thành, dù là phẩm chất hay học thức đều rất xứng đôi. Thấy lại là một đoạn lương duyên, bà vui vẻ từ tận đáy lòng.

Đối với chuyện xấu của Phủ Đại Soái, tính cách hào sảng như Liêu Ngọc Phượng không thêm để ý. Tính tình Tiểu Thần như thế nào bà rất rõ. Vị Thiếu soái Phủ Đại Soái kia tuy bà tiếp xúc không nhiều lắm nhưng cũng có biết, tính tình lạnh lùng cứng nhắc như vậy sao Tiểu Thần có thể thích? Cô không màng danh lợi, không ham vinh hoa phú quý, khả năng vì quyền thế lựa chọn Thiếu soái mặt lạnh gần như không có. Hơn nữa, mới từ Mỹ trở về mấy chục ngày mà hai người đã cùng vui vẻ đến mức nói chuyện cười gả, Liêu Ngọc Phượng không tin.

Hơn nữa khi Tảo Thần và Mỹ Thần gọi đến, bà hỏi về tin đồn này thì ấp a ấp úng, Liêu Ngọc Phượng trực tiếp khẳng định trong đó có ẩn tình khác.

Thái Phượng Kỳ sớm biết Liêu Ngọc Phượng kỳ vọng vào Hứa Lương Thần, lại thấy Giang Cánh Vu mỉm cười vô cùng hữu tình không khỏi thầm than trong lòng. Hứa Nhị tiểu thư quả thật có sao hồng loan chiếu rọi, hoa đào thật nhiều. Vị Giang thiếu gia này đã là nhân tài xuất chúng vạn dặm khó chọn một người, ai ngờ ngay cả Thiếu soái Phủ Đại Soái trong ‘trăm hồng bách mị’ cũng chỉ để ý một mình cô, nhất quyết theo đuổi.

Liêu Ngọc Phượng thấy hai người ngồi xuống, rõ ràng trong lòng muốn nói lại chỉ thản nhiên chào hỏi qua loa, ra vẻ bà và Tôn phu nhân ở đây nên có chút ngại ngùng. Cô nhẹ nhàng đặt tay lên eo Hứa Lương Thần rồi cười nói: “Tiểu Thần vết thương ở thắt lưng đỡ chưa? Mấy ngày nay trung y nổi tiếng Bắc Bình (tên gọi cũ của Bắc Kinh) – Thi Trọng An tiên sinh đang ở Yến Châu, sáng sớm hôm nay di đã bảo Chính Vũ đi mời. Tuy bây giờ quan điểm của không ít người với trung y đã khác, nhưng Thi tiên sinh dùng Hoàng Kỳ mười hai, Đảng Sâm sáu lượng trị bệnh tiểu đường đã được ghi nhận, y thuật inh là sự thật. Tiểu Thần không ngại cùng đi đi xem, Tôn phu nhân nghĩ như thế nào?”

Hỏi không phải Hứa Lương Thần, mà là nữ chủ nhân nơi đây Thái Phượng Kỳ.

Đây là lễ phép và tôn trọng của Liêu Ngọc Phượng, Thái Phượng Kỳ đương nhiên hiểu được, vì thế cười nói: “Em hai có thể được Liêu phu nhân thương yêu là phúc của em nó; Em hai, nếu Liêu phu nhân đã mời Thi tiên sinh, vậy nhanh đi một chuyến đi, đừng phụ tấm lòng của Liêu phu nhân và tiền sĩ Giang.”

Không chỉ không ngăn cản ngược lại còn khuyến bảo.

Mấy năm không thấy, trong lòng Hứa Lương Thần cũng nhớ hoa cỏ ở dinh thự nhà họ Giang. Nơi đó có ký ức tốt đẹp khi cô còn thiếu nữ, nơi đó từng đã cho cô một gia đình ấm áp, gian phòng khách nho nhỏ cô từng ở không biết đã thay đổi như thế nào? Không biết sau khi cô rời khỏi Yến Châu cây Ngọc Đường Xuân [1] cô tự tay trồng trong phủ thế nào rồi?.....

Vì thế cô thoải mái cười gật đầu: “Dù di không mời, con cũng phải đến, còn chưa đến gặp dưỡng nữa. Bạn học của dưỡng ở Havard rất quan tâm đến con, hơn nữa con còn mang theo quà chuyển cho dưỡng. Huống chi, từ nhỏ nhà di chính là nửa gia đình của con mà.”

Nói trúng ý Liêu Ngọc Phượng khiến nụ cười của bà càng trở nên thoải mái, nhìn đồng hồ treo trên tường nóng vội nói: “Nếu Tiểu Thần đã nói như vậy, Tôn phu nhân, chúng tôi sẽ không quấy rầy nữa, lần khác lại đến bái phỏng, hỏi thăm lão phu nhân và Tôn thị trưởng.....”

Thái Phượng Kỳ cười đáp ứng, đưa bọn họ lên xe; Trở lại, vừa khéo nhìn thấy Dương Nhược Lan ôm một quyển giấy vẽ từ bên ngoài trở về, sắc mặt không khỏi lạnh xuống một ít, xoay người đi thẳng vào cửa;

Dương Nhược Lan nhìn bóng dáng của cô, sắc mặt hơi ảm đạm, cúi đầu thâm thở dài trong lòng.

Ở Tô Châu bị ép hôn, Tôn Mạnh Lâm trưng nghĩa cứu giúp, một người đàn ông trọng tình trọng nghĩa, chính trực có lòng thương hại sẽ khiến phụ nữ muốn ngừng mà không được, vì hiểu nhau không cần nói, cô cam tâm tình nguyện làm thiếp của anh.

Trước khi đến Yên Châu đã nghĩ sẽ bị chính thất chỉ trích, nhưng không ngờ lại khó xử đến mức này. Thái Phượng Kỳ không phải người xấu, nhưng cô ấy cũng là kiểu phụ nữ truyền thống, đối với người đột nhiên chen vào giữa mình và chồng, cô ấy vĩnh viễn không thể tha thứ. Lớn làm chủ nhỏ thấp hèn, là nguyên tắc vững chắc của cô ấy. Cô chỉ hơi không nhượng bộ, sẽ khiến Tôn Mạnh Lâm khó xử. Dương Nhược Lan đau lòng lại bất đắc dĩ, làm thế nào cũng là mình khó xử.

Không muốn ở nhà cao cửa rộng ngấm ngấm đầu đá khiến tinh thần sa sút, cô nhất quyết vào trường mỹ thuật học, dựa vào năng khiếu hội họa trời cho và cố gắng, nhanh chóng trở thành họa sĩ nổi tiếng với lối vẽ công bút trọng thái.

Hiệu trưởng Lưu Hải có mắt nhìn người của trường mỹ thuật đã chống lại ý kiến của đám đông mà sắp xếp Dương Nhược Lan làm chủ nhiệm kiêm người hướng dẫn của phòng nghiên cứu hội họa. Cô chưa kịp vui sướng vì thành công đã bị một tiếng cười lạnh của Thái Phượng Kỳ bóp chết dưới đáy lòng: “Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, lớn làm chủ nhỏ thấp hèn là lý lẽ từ ngàn đời, dù làm giáo sư cũng không thể vọng tưởng cùng ngồi cùng ăn với tôi.....”

Dương Nhược Lan quả thật muốn khóc, cô muốn được sống giống con người, nhưng nguyện vọng hèn mọn này trước hiện thực cũng chỉ là nguyện vọng mà thôi.....

Xe ra khỏi Tôn phủ, gặp phải hai chiếc xe quân dụng chặn đường. Nhìn huy chương bằng đồng trên mũ xe rõ ràng khắc một chữ “Đoàn”, mảy mòi Giang Cánh Vu hơi nhíu lại. Xe dừng lại, người lính mặc quân trang xuống xe đứng là thư ký Bành, tươi cười rạng rỡ: “Nhị tiểu thư, vết thương ở thắt lưng cô còn chưa khỏi hẳn, tin đồn còn ồn ào huyền ảo, thuộc hạ phụng lệnh Quân đoàn trưởng, khi ra ngoài đi theo chăm sóc cô.....”

Thấy có người ngoài ở đây, Bành Minh Hà dùng “Danh hiệu” của Đoàn Dịch Kiệt – Quân đoàn trưởng tập đoàn quân phía Nam.

Đoàn Dịch Kiệt làm cái gì vậy? Thấy Liêu Ngọc Phượng và Giang Cánh Vu hoang mang nhíu mày nhìn tình huống trước mắt, trong lòng Hứa Lương Thần không khỏi cảm tức, trên mặt lại lạnh nhạt: “Cám ơn thư ký Bành quan tâm, xin trở về chuyển lời, ‘ý tốt’ của anh tôi ‘hiểu được’, chẳng qua là đi thăm lại bạn bè cũ mà thôi, thư ký Bành không cần đi theo ‘chăm sóc’.”

Chăm sóc cái gì, là đi theo giám sát thì có? Hứa Lương Thần trào phúng thầm nghĩ, có cần thiết sao?

Nói xong, bảo lái xe đi thẳng. Thư ký Bành vội cười nói: “Xin nhị tiểu thư thông cảm, thuộc hạ có công vụ.....”

Bộ dáng quả nhiên là nhất quyết phải đi cùng.

20. Chương 20: Giang Sơn Mỹ Nhân Chọn Bên Nào?

“Thư ký Bành khách khí, tôi không phải cấp trên của anh, anh cũng không phải thuộc hạ của tôi, cáo từ.”

Xe đi ra ngoài, Bành Minh Hà cười khở lái xe đuổi theo. Loại chuyện phí sức mà chẳng có kết quả tốt này sao lại rơi xuống đầu anh? Thằng nhãi La Hoảng Nghĩa này thực chẳng tốt đẹp gì.....

Khi Đoàn Dịch Kiệt rời khỏi doanh trại đã gần rạng sáng. Quân chính phủ phía Bắc có ý đồ thống nhất nam bắc, âm thầm gây chuyện ở Tương Nam biên giới Nam – Bắc. Thế cục Tương Nam càng ngày càng căng thẳng, công việc của anh cũng nhiều thêm, không biết nha đầu kia hôm nay có ngoan không?

Lên xe, La Hoàng Nghĩa thật cẩn thận đưa một túi hồ sơ đến, lặng lẽ nhìn sắc mặt Đoàn Dịch Kiệt: “Đại thiếu, đây là báo cáo hôm nay.”

Đoàn Dịch Kiệt “Ừ” một tiếng nhận lấy mở ra. Nhờ ánh đèn mờ trên đỉnh xe đọc báo cáo, đôi mắt đen hơi hơi nheo lại. Hôm nay đến dinh thự nhà họ Giang, hơn nửa không về nhà. Ở lại sao?.....”

Đang nghĩ vậy, La Hoàng Nghĩa thấp giọng nói: “Đại thiếu, Giang Cánh Vu chính là Giang Xuyên.....”

Cái gì? Đoàn Dịch Kiệt nghe vậy hơi ngẩn ra. Chuyên gia trang bị quân sự trẻ tuổi nổi tiếng nhất cả nước – Giang Xuyên? Hứa Lương Thần lại có quan hệ không hề nhỏ với anh ta?!

Từ lúc tòng quân tới nay, Đoàn Dịch Kiệt càng ngày càng hiểu được tầm quan trọng của trang bị kiểu mới trong chiến tranh. Đặc biệt là khi những vũ khí kinh điển như Mauser, súng tự động Browning M1918, súng lục M1911 xuất hiện trong Âu chiến. Trải qua lần đầu tiên kiểm nghiệm thực chiến quy mô lớn đã trở thành trang bị chủ yếu cho quân đội của rất nhiều quốc gia; Xe tăng hạng nặng xuất hiện, gần đây lần đầu được dùng cho thực chiến; Máy bay cũng được dùng cho chiến tranh, xuất hiện không quân. Các nước đồng minh thậm chí đã nghiên cứu chế tạo thành công máy bay không người lái; Nghiên cứu phát triển và kỹ thuật chế tạo tên lửa tầm xa đột nhiên tăng mạnh.....

Những tin tình báo đó lướt qua trong đầu anh, Đoàn Dịch Kiệt ý thức được rõ ràng mục tiêu phát triển quân sự tương lai không phải chiến thuật biển người, mà là cạnh tranh khoa học kỹ thuật.

Nhân tài như Giang Xuyên là vật báu vô giá, cho nên Quân Chính phủ phía Nam mới dùng rất nhiều tiền mời về, không chỉ đặc biệt xây dựng Sở công nghiệp quân sự cho vị chuyên gia trang bị quân sự trẻ tuổi này mà còn xây dinh thự Cảnh trưởng cho anh ta ở khu đất tốt nhất trong thành. Không những thế còn sắp xếp cảnh vệ, thư ký và nhân viên công vụ không khác gì Phủ Đại Soái.

Cô gái anh để ý có quan hệ với anh ta? Đoàn Dịch Kiệt có chút đau đầu nhú mày, giang sơn mỹ nhân, từ xưa chính là hai lựa chọn khó, anh nên chọn bên nào? Anh khép lại hồ sơ trong tay, nhìn ánh trăng ảm đạm ngoài cửa xe lâm vào trầm tư.

Trước cửa Tôn phủ, có một đội quân cảnh qua lại tuần tra, Hứa Lương Thần tập mãi thành thói quen, nhìn thoáng qua rồi không chú ý nữa. Giang Cánh Vu lại nhìn thấy không ít phóng viên bị chặn ở ngoài cửa phía xa. Anh quay đầu nhìn chiếc xe theo đuôi, vẻ mặt bình tĩnh ngắm Hứa Lương Thần, đại thiếu mặt lạnh lần này nghiêm túc sao?

Xe ra đến bãi ngoài, thấy Hứa Lương Thần hứng thú nhìn phong cảnh Thượng Hải mấy năm đổi thay, Giang Cánh Vu chỉ vào tòa nhà phía trước nói: “Đó là cửa hàng tây nổi tiếng, tầng cao nhất bây giờ bị Ausbond Mỹ thuê, xây dựng đài phát thanh lớn nhất cả nước. Tám giờ mười lăm đến chín giờ mười lăm các tối, phát thanh một giờ, vì hợp tác cùng “Báo Đại lục” nên quảng cáo trên báo có ghi thời gian phát thanh, tin tức nội dung cũng do “Báo Đại lục” chế tác.....”

Hứa Lương Thần gật đầu cười: “Quả thật là tiên tiến, nhưng không phải nghe nói đã đóng cửa rồi sao?”

Giang Cánh Vu gật đầu: “Vô tuyến điện bắt đầu phát triển, hơn một nửa có liên quan đến cơ cấu quân sự, máy móc, thiết bị có liên quan đều nằm trong danh sách hàng cấm bị kiểm soát. Cho nên từ năm đầu dân quốc, Quân chính phủ phía Bắc liền ban bố ‘Điều lệ điện tín’ đầu tiên của Trung Quốc, quy định về tuyến vô tuyến điện tín, phạm vi toàn quốc.”

“Chẳng lẽ Quân Chính phủ phía Nam không có quy định về phương diện này sao? Vì sao radio và công ty Ausbond không bị hạn chế?”

Hứa Lương Thần có chút khó hiểu hỏi.

“Có lẽ có liên quan đến tình trạng của Yến Châu lúc này,” Giang Cánh Vu cười khổ: “Không phải Thượng Hải có tô giới [1] sao? Trung Quốc bây giờ giống như một miếng bánh, người nước ngoài đến đây đều muốn một miếng tô giới, đều muốn tô giới trở nên lớn hơn nữa, tất cả tô giới kiến thiết đều vì mục đích kiếm càng nhiều tiền. Trung Quốc càng náo động, cơ hội kiếm tiền của người nước ngoài càng lớn. Trước khi Quân Chính phủ thành lập, tô giới thổ địa mua bán đều không cần thông qua chính phủ Trung Quốc. Ausbond thứ nhất là thuộc tô giới, thứ hai là đài phát thanh và truyền hình vệ tinh được coi là một loại phát minh mới.”

[1] Tô giới: là phần đất cắt cho tư bản các nước đến buôn bán.

“Nếu như vậy, vì sao còn đóng cửa?”

Hứa Lương Thần nhìn tấm biển hiệu buôn tây ở sau lưng, nhẹ giọng hỏi.

“Vấn đề ở chỗ thu thanh dùng ống nghe, dựa theo chương trình hải quan Quân Chính phủ, ống nghe là vật phẩm quân dụng, cấm sử dụng. Ausbond mở đài phát thanh vốn định bán thiết bị thu thanh, kết quả không có gì bán được, không đóng cửa được sao?”

Giang Cánh Vu cười nhìn Hứa Lương Thần, nói.

Thì ra là vậy, Hứa Lương Thần vừa định hỏi cái nhìn của anh về chuyện này, lại thấy xe đã tới cầu Thiên Thước, liền nóng vội nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Đến dinh thự nhà họ Giang, nếu không có ý đi đường vòng, chắc chắn sẽ phải đi qua trường nữ sinh Khải Minh. Trong khoảng thời gian xin phép, cô vẫn nhớ các học sinh.

Thấy cô nhìn chằm chằm trường Khải Minh bên đường, Giang Cánh Vu rất nhanh hiểu được ý của cô, lặng lẽ bảo lái xe giảm tốc độ xe.

Khi trường Thiên Chúa Giáo Khải Minh bốn tầng bằng gạch gỗ, kiến trúc mang đậm văn hoá thời kì phục hưng Pháp xuất hiện ở trước mắt, xuyên qua lan can đúc, nhìn thấy sân bóng rổ, tennis bên trong, nghĩ đến vườn hoa phía sau, hai xích dây trên thảm cỏ, nghe phòng âm nhạc truyền ra tiếng đàn cùng tiếng hát mơ hồ, trong lòng Hứa Lương Thần thực kiên định. Cô thích làm những chuyện có ý nghĩa như vậy, Khải Minh khai sáng cho nền giáo dục nữ giới của Trung Quốc, cô lại thấy tự hào.

Xe đi qua cửa lớn, tình hình trước cửa làm cho cô nhú mày. Sao lại có nhiều người vây quanh như vậy?

Trong tay cầm giấy bút và máy chụp ảnh, một đồng phóng viên xúm lại trước cửa Khải Minh. Cứ có người ra vào liền xông tới, đặc biệt là những giáo viên nữ, vây chặt như ruồi bọ thấy thịt. Hứa Lương Thần hạ cửa kính xe xuống một chút, mơ hồ nghe được “Hứa tiểu thư”, “Ngài có quen không” mấy lời linh tinh. Trong lòng cô không khỏi nghi ngờ, những người này chẳng lẽ là nhằm vào cô mà đến sao?

Giang Cánh Vu quay đầu ra hiệu ẹ, Liêu Ngọc Phượng đưa tay kéo cửa kính lên. Giang Cánh Vu cười nói: “Thiếu soái hiểm khi có tin đồn, đám phóng viên tin tức đương nhiên sẽ không bỏ qua, Tiểu Thần còn phải cảm tạ kỹ thuật in ấn chưa phát triển đó.”

Đây là lần đầu tiên Hứa Lương Thần nghe thấy Giang Cánh Vu nói về tin đồn của mình và “Đại thiếu mặt lạnh”, không thể ngờ được chỉ có một câu, hơn nữa vì sao lại có liên quan đến kỹ thuật in ấn?

Cô ngược nhìn Giang Cánh Vu một cái.

21. Chương 21: Đều Có Tâm Sự

“Mấy năm nay kỹ thuật chụp ảnh đã có bước tiến bộ nhảy vọt, nhưng Tiểu Thần chẳng lẽ không phát hiện trên báo trong nước vẫn gần như không hề có ảnh chụp? Tất cả hình ảnh quảng cáo hầu hết đều là vẽ, thỉnh thoảng mới có hình tuyên truyền điện ảnh, độ rõ nét cũng kém. Em nghĩ hẳn là vấn đề kỹ thuật in ấn.” Giang Cánh Vu trêu chọc nhìn Hứa Lương Thần, nếu không phải vì nguyên nhân đó, qua tin đồn của Tiểu Thần và đại thiếu mặt lạnh chỉ sợ cả Yến Châu đều biết mặt cô.

Cánh Vu này nhìn giống một vị công tử tao nhã, nhưng mồm miệng còn lạnh lợi hơn cả trước kia, thì ra anh thông qua kỹ thuật in ấn trêu chọc cô. Hứa Lương Thần có chút dở khóc dở cười trừng anh.

Nhìn đôi mắt sáng phong tình kia, trong lòng Giang Cánh Vu không cười nổi.

Nghe nói Đoàn đại thiếu xưa nay ủng hộ tự do tin tức, lần đầu bày mưu đặt kế sai thuộc hạ mật lệnh đến các tòa soạn không được đăng ảnh chụp của tiểu thư nhà họ Hứa. Cho nên mặc dù tin đồn ầm ĩ không nhỏ,

nhưng mọi người lại chỉ nghe kỳ danh chứ chưa hề thấy mặt. Đại thiếu mặt lạnh làm vậy là bảo vệ hay là độc chiếm Tiểu Thần? Nếu là về sau, tở vương của anh phải làm sao bây giờ?

Anh đã thấy rất nhiều người nước ngoài ngang ngược ở Thượng Hải này, thương cho quốc gia từ sau đời nhà Thanh nghèo đói suy nhược lâu ngày, Giang Cánh Vu tôn thờ khoa học kỹ thuật cứu nước. Anh cho rằng thời đại cường thủ hào đoạt như bây giờ, không có súng đạn trọng pháo làm hậu thuẫn, Trung Quốc từ xưa chỉ có bị động bị đánh, chỉ có để người bắt nạt, cho nên mới lựa chọn sử dụng công nghiệp quân sự làm mục tiêu của mình.

Chẳng phải có câu “Sư di dài kỳ lấy chế di [1]” sao. Quân Chính phủ phía Nam trịnh trọng mời khiến cho tài năng và hùng tâm đền nợ nước của anh có chỗ phát huy. Ôn tri ngô của Phủ Đại Soái, Giang Cánh Vu không thể quên.

[1] Sư di dài kỳ lấy chế di: học tập kỹ thuật tiên tiến của phương Tây để chống lại phương Tây

Nhưng cô gái mình thích lại bị đại thiếu mặt lạnh nhìn trúng..... Giang Cánh Vu âm thầm thở dài, Thiếu soái mặt lạnh không gần nữ sắc, Phủ Đại Soái chờ đợi con dâu tương lai đến mức nào, mọi người đều hiểu. Cho dù Đoàn Dịch Kiệt xưa nay trọng giang sơn không nặng nữ sắc có lẽ sẽ nể mặt anh mà buông tay, nhưng luôn quân phiệt như Đoàn Chính Huân có thể buông tha cho ý trung nhân khó có được của con trai hay không còn chưa biết, đến lúc đó anh phải làm thế nào?

Tình huống trước cửa Khải Minh làm Hứa Lương Thần thực buồn rầu, xem ra trở về dạy không phải chuyện dễ dàng. Cho dù hao hết tâm tư né được phóng viên trước cửa, cũng phải đối mặt với học sinh cùng các giáo viên khác, rất khó nói mọi người đều hiểu suy nghĩ trong lòng mình..... Chẳng lẽ vì tin đồn này mà lại để mất công tác mình thích sao?

Hai người đều tự nghĩ tâm sự, không nói gì. Liêu Ngọc Phượng vốn tưởng tạm thời ‘tàng hình’ để đôi con trẻ nói chuyện, cuối cùng cũng cảm thấy không khí không ổn, vì thế cười nói: “Tiểu Thần còn thích ăn đá bào như hồi nhỏ không? Xem quảng cáo nói gần đây không biết ai phát minh ra cái máy một phút đá bào, nói là đồng nhanh và tiện lợi, chỉ một phút là có đá bào để ăn, hay đi mua một cái về thử xem?”

Hứa Lương Thần khi còn bé gầy yếu, lại cực thích ăn đồ ngọt. Khi đó mọi người đã biết lấy quặng nitrat kali hòa tan nước, nhanh chóng hạ nhiệt đến mức kết băng. Thương nhân khôn khéo thêm đường lên băng hấp dẫn khách hàng, sau lại có thêm nước trái cây hoặc là hoa quả, thậm chí sữa, đó quả là mỹ thực trong những ngày hè.

Có một mùa hè, Hứa Lương Thần từ trường học về dinh thự nhà họ Giang, thừa dịp nha đầu không chú ý ăn một chén lớn, kết quả buổi tối đau bụng đi tả. Liêu Ngọc Phượng sợ tới mức một đêm không dám chợp mắt, sau lại mắng nha đầu cho tiểu Lương Thần ăn một trận.

Lúc ấy Giang Cánh Vu thường tranh đồ ăn với cô không thành thường lấy việc này chê cười cô. Mỗi lần đều khiến bà chị nhỏ xấu hổ đến mức không ngẩng đầu lên nổi, thậm chí thẹn quá thành giận mấy ngày không để ý tới anh.

Nghe Liêu Ngọc Phượng nói chuyện lúc còn nhỏ, Giang Cánh Vu không khỏi mỉm cười: “Muốn ăn đá bào đi mua máy không bằng tìm con, con có tuyệt kỹ một phút làm ra đá bào cực ngon. Tiểu Thần muốn thử không?”

Liêu Ngọc Phượng biết con tinh ranh cổ quái lắm “chiêu trò”, cũng cười nhìn Hứa Lương Thần. Dưới ánh mắt mỉm cười của hai người, Hứa Lương Thần nhớ tới chuyện xưa không khỏi đỏ mặt, quay sang cười với Liêu Ngọc Phượng nói: “Khi đó chẳng qua là vụn băng thêm ít nước ép trái cây và đường, không coi là đá bào chính tông. Hiện tại con đã được ném qua hương vị nước đá bào nước ngoài, nếu làm không tốt, dì, phạt cậu ấy thế nào đây?”

Nói xong cười hì hì nhìn Giang Cánh Vu.

Giang Cánh Vu bị đôi mắt sáng trong của cô nhìn trong lòng vui mừng, chỉ cảm thấy thoáng như lại nhớ tới lúc còn nhỏ, về đoạn thời gian thanh mai trúc mã gắn bó bên nhau, không khỏi muốn thể hiện khí phách: “Xin mẹ làm trọng tài, nếu không hợp khẩu vị, tối nay phạt con xuống bếp.”

Liêu Ngọc Phượng thấy con trai tuổi trẻ mà lại già dặn khó có khi cảm xúc tăng vọt nói muốn xuống bếp, không khỏi phật cười, liếc con một cái: “Tiểu Thần đã trở lại, vốn tiệc đón gió nên do con xuống bếp, thế này thì phạt ai?”

Giang Cánh Vu lấy lại tinh thần, thấy ánh mắt trêu chọc của mẹ có chút ngưng ngừng cười rộ lên. Trong lòng Hứa Lương Thần âm áp, chưa kịp nói, xe đã tiến vào dinh thự nhà họ Giang.

Mấy năm từ biệt, dinh thự nhà họ Giang vẫn rậm rạp cây xanh như trước. Cây tử đằng trước cửa to khỏe hoa nở lộng lẫy, từng chuỗi rủ xuống như chuông. Hứa Lương Thần nhìn cảnh trí quen thuộc trước mắt, biệt thự ba tầng vẫn giống như cổ tích thời thơ ấu.

Bề ngoài là vườn hoa, biệt thự phong cách Pháp điển hình, mạn dăng leo lên bờ tường tùy màu mà đổi màu, ngoài tường khảm đá các màu đen, trắng, vàng. Mái nhà cong cong lợp ngói đỏ, sạch sẽ mạch lạc mà rõ nét. Cửa sổ là hình cung lấp kính tròn, lan can rộng rãi đón nắng, tường gạch trát khe hở chỉnh tề. Đây là công nghệ trát vữa bên ngoài đang rất lưu hành trong mấy năm nay ở Thượng Hải.

“Tiểu Thần đến rồi sao?”

Nghe được tiếng động cơ ô tô, tiến sĩ Giang Chính Vũ gầy gò nho nhả đi ra đại sảnh. Đến tuổi trung niên mặc dù tóc đã bạc mấy phần, lại vẫn nhả nhận anh tuấn, hai mắt âm áp như trước.

Hứa Lương Thần vội vàng đi tới chào. Địa vị của dương ở trong lòng cô giống như cha ruột, mấy năm nay ở Havard cũng nhờ bạn học bạn cũ của ông chăm sóc.

Giang Chính Vũ cười nâng cô dậy, tinh tế nhìn cô rồi cười quay đầu nói với phu nhân bên cạnh: “Anh từng nói một cô gái xinh đẹp nhất là khi cô ấy đứng ở trước nôi; Bây giờ phải thêm một câu, hai mươi tuổi hoa học tập thành tài. Tiểu Thần đẹp nhất là khi từ Mỹ trở về, ha ha.....”

Liêu Ngọc Phượng cười liếc chồng một cái, tiếp lời hỏi: “Vị này..... Là Thi tiên sinh? Chính Vũ anh thất lễ với khách rồi.”

Thi Trọng An râu dài, tóc bạc mặt hồng hào cười ha ha xua tay: “Lão hủ và tiến sĩ Giang trò chuyện tâm đầu ý hợp, coi như là tri kỷ. Giang phu nhân không cần khách khí.”

Mọi người chào hỏi rồi ngồi xuống. Nghe nói cô gái trẻ tuổi có phong độ của người trí thức kia chính là tiểu thư nhà họ Hứa nổi danh gần đây, Thi Trọng An không khỏi nhìn nhiều mấy lần, hỏi vết thương ở eo Hứa Lương Thần, tiếp theo đề nghị khám và điều trị đồng thời cũng vết phượng thuốc điều trị. Liêu Ngọc Phượng và Hứa Lương Thần luôn miệng nói cảm ơn, Giang Chính Vũ mời khách vào thư phòng uống trà.

Liêu Ngọc Phượng kéo Hứa Lương Thần vào phòng khách nhỏ cười nói: “Con ngồi đây, di sai người đi bốc thuốc.....”

Lời còn chưa dứt, Giang Cánh Vu bưng hai bát thủy tinh hình hoa và vài cái túi to đi vào: “Mau đến xem, ngày hè nắng hè chói chang, tận mắt chứng kiến sữa biến thành nước đá bào.”

Liêu Ngọc Phượng cười: “Tiểu Thần cho nó một cơ hội đi, nó cả ngày lằm bằm thần bí, không biến ra được thì xem nó dọa người thế nào.....”

Nói xong cười đi ra ngoài.

22. Chương 22: Nỗi Lòng Bất An

Hứa Lương Thần nhìn Giang Cánh Vu đặt đồ lên bàn trà, hai cái bát thủy tinh, một túi sữa tươi lớn, một túi bơ nhạt nhỏ, một bình đường cát nhỏ, một túi mút hoa quả, một ly đá còn có một túi gì đó cô không biết tên. Làm nước đá bào thế này sao? Cô tò mò nhìn Giang Cánh Vu, mấy nha đầu bê đồ tới giúp anh cũng chen lấn trước cửa cười hì hì nhìn.

Giang Cánh Vu cười liếc cô một cái, dùng ánh mắt ý bảo, nhìn đi.

Thấy anh cho sữa tươi, bơ nhạt thêm chút đường cát khuấy đều, sau đó đến mút hoa quả tiếp tục khuấy, sau khi trộn đều đổ chất dịch hỗn hợp đó vào một cái túi dày, một cái túi khác thì đựng đá và vật thể không biết tên ngưng kết thành nước, sau đó đem túi đựng chất lỏng cho vào túi đá, bắt đầu dùng sức sóc, vừa cười hì hì vừa nói: “Thiên linh linh, địa linh linh, Tiểu Thần muốn ăn đá bào.....”

Bộ dáng y hệt đạo sĩ, Hứa Lương Thần không khỏi phụt cười, bọn nha đầu cũng che miệng cười. Thiếu gia bình thường tuy hòa ái, nhưng cũng sẽ không đùa giỡn phô trương như vậy, hẳn là vì vị tiểu thư xinh đẹp này rồi? Vài nha đầu làm việc lâu năm ở dinh thự nhà họ Giang nhận ra vị khách xinh đẹp kia chính là tiểu thư nhà họ Hứa cùng lớn lên với thiếu gia, khó trách thiếu gia và lão gia, phu nhân vui vẻ như vậy, hóa ra là tiểu thư đã trở lại.

Giang Cánh Vu không để ý tới sự giễu cợt của Hứa Lương Thần và bọn nha đầu, tiếp tục tươi cười sóc cái túi. Khoảng một phút anh dừng lại, mở cái túi ra, mọi người kinh ngạc trợn tròn mắt, vừa rồi vẫn là chất lỏng đã biến thành nửa chất rắn, quả nhiên là đá bào ngon miệng.

Giang Cánh Vu cười tủm tỉm dùng muỗng canh xúc vào bát, còn tùy tay cầm một đóa hoa lan ở trên, nhìn vô cùng xinh đẹp mê người. Hứa Lương Thần bán tín bán nghi nhận lấy xúc ăn một miếng, không ngờ lại rất ngon!

Giang Cánh Vu đắc ý xúc thêm một bát, còn lại đưa cho bọn nha đầu: “Mọi người cầm lấy ném thử, Tiểu Mai, coi chừng, không cho đánh nhau đâu đấy!.....”

Tiểu Mai cười hì hì nhận lấy, than thở: “Cũng không phải trẻ con, ai sẽ đánh nhau chứ? Thiếu gia cứ thích giả vờ làm người lớn.....”

Bọn nha đầu cảm ơn, tươi cười rời đi, vừa đi vừa nhẩn mặt, thiếu gia muốn ở riêng với tiểu thư nên dùng đá bào dỗ đám bóng đèn chúng tôi đi chứ gì, hì hì.

Hứa Lương Thần xưa nay thích đồ ngọt, tay nghề của Giang Cánh Vu đúng là tuyệt không thể tưởng được, quá nhiều bất ngờ khiến cô không khỏi ăn vô cùng vui vẻ. Nhìn cái lưỡi phấn hồng của cô khe liếm chất kem nhẵn nhụi trắng như tuyết, môi dính một chút, đầu lưỡi kia liền nhẹ nhàng liếm một cái, tiếp theo giống con mèo nheo mắt lại cúi đầu “A” một tiếng.

Nhìn giai nhân trong lòng ăn khéo mắt đuôi lông mày đều tràn đầy hạnh phúc thỏa mãn, vẻ mặt như đứa bé đáng yêu, ăn xong rồi còn có chút tiếc nuối liếm kem màu trắng từ thìa, lông mày Giang Cánh Vu nhướn lên, trên mặt bắt giáng hiện lên vẻ dịu dàng và cưng chiều.

Anh thích bộ dáng lúc này của Tiểu Thần, chỉ một chén đá bào đã hạnh phúc thỏa mãn như thế. Tiểu Thần vẫn là Tiểu Thần trong lòng anh, trong sáng, tốt đẹp, thuần túy như vậy.

Ăn xong đá bào, Hứa Lương Thần nhất quyết truy hỏi bí mật một phút này. Giang Cánh Vu chỉ nhìn cô đăm đăm dịu dàng cười, không trả lời. Thật ra bí mật chẳng qua là dùng thuốc hút ẩm ngưng kết mà thành, thuốc hút ẩm đổ vào nước đá có thành phần hóa học là Calcium chloride, nó có thể giảm nhiệt độ đông lạnh của vật thể, cho nên sẽ làm cho chất hỗn hợp ở trạng thái dịch sữa nhanh chóng ngưng kết trở thành kem.

Nhưng anh không muốn nói cho em, Tiểu Thần, chỉ cần em thích, anh nguyện tự tay làm cho em ăn.....

Nhờ hai chén đá bào, hai người tựa như tìm về cảm giác trước đây. Vì thế nói liên miên không ngừng về những gì đã trải qua mấy năm nay, Liêu Ngọc Phượng thực hợp thời bảo nha đầu đưa album ảnh trước đây của hai người tới, thấy vật nhớ chuyện xưa, càng nói càng hăng say, cho đến chạng vạng Hứa Lương Thần xem tập văn mới xuất bản gần đây của Giang Chính Vũ, Giang Cánh Vu lặng lẽ đi ra ngoài.

Nha đầu đến gọi dùng cơm chiều, Hứa Lương Thần ngẩng đầu khỏi quyển sách, nhìn ngoài cửa sổ hoàng hôn đã buông xuống, liền gấp sách lại, nâng tay xoa thắt lưng đau mỏi. Nha đầu tùy tay mở đèn điện cười nói: “Tiểu thư, vài năm cô không trở lại, tối nay phu nhân và thiếu gia tự mình xuống bếp, cô mau đi xem một chút đi.....”

Hứa Lương Thần quay đầu nhìn cô, chớp mắt vui sướng nói: “Nhụy Nhi?”

Nhụy Nhi thấy Lương Thần nhận ra mình, không khỏi vui vẻ cười càng ngọt, khuôn mặt đã không còn vẻ mập mạp của trẻ con, đã trở thành tiểu giai nhân thanh tú.

Nhụy Nhi là cô nhi Giang Chính Vũ lưu dưỡng sau khi trở về, cũng tầm tuổi Hứa Lương Thần, có thể xem như cùng nhau lớn lên, cảm tình so với chủ tớ bình thường đương nhiên không giống, mà Lương Thần cũng chưa bao giờ coi cô như nha đầu.

Thời gian qua mau, vận mệnh bất đồng, hai người gặp lại đều xúc động. Đang trò chuyện, lại thấy Liêu Ngọc Phượng mỉm cười đi tới: “Nhụy Nhi, bảo cô đi gọi tiểu thư ăn cơm, thế mà lại mất hút? Hóa ra là cố nhân gặp lại nhìn nay nhớ xưa, được rồi, dùng cơm xong lại nói chuyện, đừng để Tiểu Thần đói bụng.”

Nói xong, kéo tay Hứa Lương Thần đi vào nhà ăn: “Dượng con và Thi tiên sinh muốn uống chút rượu, bảo chúng ta đừng để ý tới bọn họ. Bữa cơm hôm nay chỉ có ba chúng ta, đều là những món ăn gia đình ngày xưa Tiểu Thần thích, ném thử có phải là hương vị ngày xưa không?”

Vẫn Hứa Lương Thần ngồi xuống, không thấy Giang Cánh Vu cô có chút khó hiểu hỏi: “Dì Liêu, Cánh Vu đâu.....”

Lời còn chưa dứt, cửa nhà ăn mở ra, Giang Cánh Vu bưng một cái đĩa trắng cười hì hì đi đến: “Đây là tay nghề tuyệt nhất của tôi, mời hai vị nữ sĩ ném thử.”

Cái đĩa được đặt xuống trước mặt, Hứa Lương Thần nhìn thấy là trứng nước hấp cô thích nhất khi còn bé.

“Đã khoe khoang như vậy, Tiểu Thần mau ném thử, làm không tốt xem nó xuống đài thế nào?”

Liêu Ngọc Phượng cười lấy thìa múc một ít cho vào bát Hứa Lương Thần, liên tục thúc giục cô ăn thử.

Thấy Giang Cánh Vu vẻ mặt như đã dự định trước, Hứa Lương Thần không khỏi cười rộ lên, không hề khách khí ăn một miếng, cẩn thận nhắm nháp hương vị, trên mặt hiện ra vẻ kinh ngạc, tiếp theo lại ném thêm một miếng.

Chính cô đã ăn món này rất nhiều lần, lại dường như chưa bao giờ ăn trứng nước hấp trơn mềm ngon miệng như vậy?!

Nhìn ánh mắt kinh ngạc và ca ngợi của Hứa Lương Thần, nụ cười thỏa mãn yêu chiều của con trai, Liêu Ngọc Phượng thở dài trong lòng. Trứng nước hấp là món ăn gia đình rất thông thường, muốn biến đồ ăn như vậy thành mỹ vị, bí quyết chính là dốc hết tâm huyết.

Nghe Cánh Vu nói, lúc nó mới học làm trứng nước hấp không phải lượng nước quá nhiều, trứng nước bị vỡ; thì là hấp hơi quá lâu, trứng nước thành tổ ong, khó mà ăn nổi. Muốn hấp trứng nước ngon, cần khống chế tốt lượng nước, nhiệt độ, kỹ xảo đánh trứng cùng độ lửa, đứa con ngốc nghếch này không biết đã thử bao nhiêu lần, mới hấp được món trứng nước trơn mềm ngon lành như thế này.

Chỉ vì nụ cười của giai nhân mà dốc sức vô cùng cực khổ, ngay cả người làm mẹ như bà cũng không thể không mềm lòng, có thể thấy được con trai nặng lòng với Tiểu Thần đến mức nào! Chỉ mong Tiểu Thần có thể hiểu được, hai người tình chàng ý thiếp hiểu nhau không cần nói mới tốt.....

Một trong “Tam công tử Yến Châu” ở Thượng Hải, vô số giai lệ danh viện ái mộ Giang đại thiếu, vì cô mà tự mình xuống bếp, hơn nữa món ăn cũng rất ngon, có thể thấy được đây không phải lần đầu ra tay. Cánh Vu không thích ăn trứng gà, vì cô mà anh dụng tâm như vậy..... Phần tình cảm này Hứa Lương Thần sao lại không rõ?

Nhưng..... trước mắt Hứa Lương Thần hiện lên đôi mắt sáng quắc của đại thiếu mặt lạnh, Cánh Vu bây giờ là cảnh trưởng Phủ Đại Soái, nếu Đoàn Dịch Kiệt biết..... Có thể gây bất lợi với Cánh Vu hay không?

Một bàn ăn làm những ký ức đẹp ngày xưa sống lại, dì Liêu và Giang Cánh Vu tự mình xuống bếp nấu thật nhiều món ngon, trong lòng Hứa Lương Thần lại không yên, chỉ cảm thấy tình cảnh trước mắt làm cô khó xử.

Cô không ngờ chuyện làm cho cô càng khó xử hơn còn đang ở sau.....

23. Chương 23: Anh Ta Muốn Gặp Em

Phòng nhỏ trước kia của cô ở dinh thự nhà họ Giang vẫn như cũ.

Sô pha màu xanh nhạt trong phòng khách, bàn trà mặt thủy tinh, xích đu trúc bên cửa sổ, bàn học nhỏ nhỏ cùng giá sách, trên đó vẫn đặt những cuốn sách nước ngoài cô đọc trước kia.

Trên bàn học là quyển “Bóng đêm dịu dàng” cô đặt đó trước lúc đi, nó vẫn đang mở ở trang đặt đánh dấu sách, lịch để bàn bên cạnh vẫn là ngày cô rời đi, bên trên còn dòng chữ tiếng Pháp “Hẹn gặp lại” viết bằng bút máy. Sải bước vào trong phòng, vẫn là chiếc giường gỗ có tay vịn không lớn, màn lụa mỏng màu xanh là mới, có dây kết xinh đẹp cùng đường viền hoa, bài trí gọn gàng mà ấm áp.

Mở cửa ra, Hứa Lương Thần đi đến ban công, trước kia cô đã từng vô số lần từ nơi này nhìn về phía xa, vui vẻ nhìn rất nhiều phong cảnh: Vườn hoa của căn nhà lớn phía nam, đường mòn rải sỏi trắng như trứng ngỗng, một dòng suối nhỏ trong vắt uốn lượn, trong hồ có hoa sen và cá vàng, cây tuyết tùng, long não. Cây cối và núi giả bao quanh hồ, cô nhớ rõ trên khối đá Thái Hồ kia còn có hai chữ “Gia lư” được khắc lên.

Ánh mặt trời xuyên qua tán ngọc lan xum xuê tạo thành từng đám loang lổ, Hứa Lương Thần thở dài. Ánh mặt trời năm đó, bóng dáng hôm nay, năm tháng tựa như chôn kín tất cả trí giả, không buồn không vui, nhìn nhân gian sung sướng sầu bi.

Tình cảnh trước cửa Khải Minh ngày hôm qua làm cô lo lắng, sáng sớm hôm nay liền gọi điện thoại về.

Hiệu trưởng Smith nói uyển chuyển nhưng tâm trạng Hứa Lương Thần lại trầm xuống: “..... Hứa tiểu thư, tôi rất tiếc, đồng nghiệp cùng các học sinh đều rất thích cách giảng bài sinh động tuyệt vời của cô, nhưng vị ‘Vua không ngại’ này cũng không nguyên buông tha chúng tôi. Xin cô lượng thứ, giáo ủy tạm thời đã mời Suzie tiểu thư thay mặt dạy tiết của cô. Chờ mọi chuyện lắng xuống, liền lập tức mời cô giáo Hứa về dạy, cô thấy được không?”

Hành động của hiệu trưởng Smith, tuy rằng Hứa Lương Thần bất đắc dĩ nhưng cô có thể hiểu được.

Khải Minh là trường nữ sinh tốt nhất Yến Châu, học sinh trong trường phần lớn không giàu thì cũng có địa vị. Vì cô mà trường học thành tiêu điểm bị chú ý, giáo viên và học sinh cả ngày bị phóng viên bao vây chặn đường hỗn loạn. Cho dù trường học dễ dàng bỏ qua thì sợ các tộc trưởng cũng có ý kiến. Hành động đề phòng cẩn thận của Giáo ủy tuy rằng vô tình, nhưng cũng là biện pháp rút củi dưới đáy nồi mau chóng khôi phục trật tự trường học dạy học tốt nhất.

Khải Minh như thế, công tác ở St.Mary sợ rằng cũng không khá hơn. Hứa Lương Thần cam chịu số phận gọi điện thoại qua đó. Không ngoài dự đoán, tiếng nữ tu sĩ Mary dịu dàng cười, cũng là tin tức tương tự.

Hứa Lương Thần lễ phép xin lỗi, nói lời cảm ơn rồi cúp điện thoại.

Cúi đầu nhìn đôi tay thon dài trắng trẻo mềm mại của mình, cô lặng lẽ cười khổ. Chị cả nói không sai chút nào, đại thiếu quả thực không dễ dàng chọc vào. Đoàn mỡ ngẫu nhiên nổi điên, lại dễ dàng khiến cô mất việc..... Ngoại trừ ‘Tạp chí địa lý’ do David phụ trách, hiện tại ở Thượng Hải này sợ rằng cô sẽ không tìm nổi một công việc cô thích và phù hợp, nghĩ vậy lại không khỏi rầu rĩ.

Hứa Lương Thần che giấu tâm tình rất tốt, Liêu Ngọc Phượng nghe nha đầu nói cô gọi điện thoại, không khỏi lo lắng cho cô.

Lương Thần từ nhỏ đã thông minh có chí hướng, không phải hạng thiên kim tiểu thư mềm mại trong khuê phòng. Học tập làm chuyện có ích cho xã hội là lý tưởng của cô, bây giờ lại mất việc, có thể hiểu tâm trạng của cô.

Vì thế, bà suy nghĩ một lúc, gọi đi vài cuộc điện thoại.

Mấy ngày kế tiếp, Liêu Ngọc Phượng vẫn không chịu cho Hứa Lương Thần về Tôn phủ, ngoại trừ cẩn thận bố trí thuốc cùng bữa ăn hàng ngày, thì bà luôn luôn ở bên an ủi. Giang Cánh Vu cũng luôn cố gắng trở về đây. Hứa Lương Thần cảm thấy cảm kích, ngấm lại trốn ở đây dù sao cũng bí mật hơn Tôn phủ, vì vậy cũng không kiên quyết đòi về.

Chạng vạng tối, Hứa Mỹ Thần đột nhiên tới chơi, không biết nói gì cùng Liêu Ngọc Phượng, lại đưa Hứa Lương Thần ra ô tô.

“Chị cả chơi mạt chược thắng?”

Hứa Lương Thần cười trêu chọc: “Đã trễ thế này đem lôi em ra đây, có phải muốn mời em ăn cơm hay không?”

Hứa Mỹ Thần cười liếc em gái một cái: “Em được lắm, từ bệnh viện trở về trốn luôn vào dinh thự nhà họ Giang, ngay cả lý do cũng không nói với chị một tiếng, làm hại chị cả lo lắng đề phòng, Đoàn..... Sao lại để cho em về?”

Hứa Lương Thần cười khở gật đầu, nói rõ ngọn nguồn mọi chuyện, Hứa Mỹ Thần kinh ngạc nhìn cô, trầm ngâm một lúc lâu không nói gì. Một lát sau, cô bỏ qua đề tài này nói liên miên gần đây bên ngoài phản ứng thế nào với việc này. Không lâu sau xe dừng lại trước cửa khách sạn.

Đây là khách sạn tô giới mới xây, cao năm tầng, theo phong cách chủ nghĩa cổ điển Anh quốc mới, cửa sổ sắp xếp thành hình vòm, đại sảnh có thể chứa năm trăm người rộng rãi mà khí phái, có “Phòng xông hơi” đầu tiên ở Thượng Hải.

Chị cả đưa cô đến đây làm gì? Hứa Lương Thần có chút khó hiểu nhìn Hứa Mỹ Thần, đang định lại thấy một chiếc xe chạy đến dừng trước mặt. Cửa kính xe hạ xuống, là khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng của Đoàn Dịch Kiệt. Hứa Lương Thần không khỏi sững sờ nhìn chị cả.

Hứa Mỹ Thần nhìn em nhíu mày, hạ giọng nói: “Anh ta muốn gặp em, nói là có chuyện hệ trọng.....”

Hứa Lương Thần nhìn chị cả một cái, trong lòng có chút trách Mỹ Thần không sớm nói rõ ràng, bắt đắ dĩ việc đã đến nước này nhiều lời cũng vô dụng, cũng đành đồng ý. La Hoàng Nghĩa vẻ mặt tươi cười đi tới mở cửa xe: “Đại tiểu thư, xin chào; Nhị tiểu thư, đại thiếu mời cô qua đó.”

Hứa Lương Thần thần nhiên gật đầu, xuống xe.

Đoàn Dịch Kiệt hơi nhíu mày kiểm, con người đen sáng ngồi nhìn chằm chằm Hứa Lương Thần ngồi bên.

Nha đầu kia thế nhưng vẫn lại cứ ở lý trong dinh thự nhà họ Giang, thật sự coi đó thành nhà mình rồi à? Giang Xuyên cũng cự tuyệt tất cả xã giao, tan tằm liền về đường Mérimée ngay, gặp lại tình nhân cũ. Nếu anh không đến tìm chẳng lẽ muốn ở đó làm người nhà họ Giang luôn sao? Câu tục ngữ kia mấy ngày nay luôn luôn quanh quẩn trong lòng anh, làm cho tâm trạng Đoàn Dịch Kiệt bất giác kém hẳn.

“Sao không ở chỗ anh họ em?”

Thật sự không nhịn được, Đoàn Dịch Kiệt tỉnh bơ liếc Hứa Lương Thần cái.

Nghe vậy Hứa Lương Thần khó hiểu nhìn anh, tôi ở đâu liên quan đến đại thiếu anh à? Cô không trả lời mà đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Không biết Đoàn tiên sinh tìm tôi có gì phân phó?”

Nói lảng ra chuyện khác? Đoàn Dịch Kiệt nhìn chằm chằm hàng mi chớp chớp của cô, trong lòng thực khó chịu, nhưng cũng không truy cứu, thần nhiên nói: “Không có việc gì không thể tìm em sao? Xem ra Nhị tiểu thư đã quên những gì tôi nói hôm đó, còn quên sạch sẽ đấy.”

Anh hơi hơi nhếch khóe môi.

Dẫn cái gì? Hứa Lương Thần ngừng một chút, chớp chớp đôi mắt to. Nhìn vẻ mặt cô mờ mịt, mặt Đoàn Dịch Kiệt biến thành màu đen, nghiêng người nhích lại gần.

Không thể ngờ đại thiếu mặt lạnh này lại đột nhiên nổi điên, Hứa Lương Thần chột dạ liếc lái xe cùng Phó quan La, dịch sang bên cạnh trốn. Bắt đắ dĩ không gian hữu hạn, đành phải bất an mở to hai mắt nhìn anh càng lúc càng gần. Đôi mắt đen trên khuôn mặt anh tuấn có sóng trào mãnh liệt quay cuồng.

“Nhị tiểu thư còn trẻ, bệnh hay quên lại không nhẹ, xem ra lúc nào cũng phải nhắc nhở mới được.”

Sườn mặt, môi Đoàn Dịch Kiệt áp bên tai Hứa Lương Thần.....

24. Chương 24: Lão Đại Muốn Tôi Làm Gì

Giọng nói trầm thấp như thì thầm, khi anh nói hơi thở ẩm ướt nóng bỏng quanh quẩn bên tai, mờ ám đến mức khiến Hứa Lương Thần bất giác mặt, xấu hổ lườm Đoàn Dịch Kiệt một cái. Cô cố giữ vững bình tĩnh: “Đoàn tiên sinh muốn nói gì xin cứ trực tiếp phân phó, tội gì phải vòng vo như vậy, tôi nghe không hiểu.”

Cô mất tự nhiên quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. ‘Anh muốn điên nhưng tôi cũng chẳng muốn hòa theo đâu’.

Đoàn Dịch Kiệt cụp mắt vừa vặn nhìn thấy dưới mái tóc đen dài như thác nước của cô là cái gáy ngọc trơn nhẵn nõn nà tinh tế như nhộng non [1], ánh mắt không khỏi tối lại, nhìn vành tai xinh đẹp tuyệt trần của cô đến ngẩn ngơ. Ngay lúc Hứa Lương Thần tim đập như sấm, anh lại thản nhiên tao nhã ngồi về chỗ cũ.

[1] Tù tề nhộng (ấu trùng) của sâu gỗ. Màu nó trắng nõn, cho nên người xưa ví với cổ đàn bà. Trong Thi Kinh có viết: Phu như ngưng chi, Lĩnh như tù tề (,) Da mịn màng như mỡ đông, Cổ trắng nõn như nhộng non.

Hứa Lương Thần không khỏi lặng lẽ lườm anh, không nghĩ ra mặt lạnh đại thiếu này rốt cuộc có ý gì.

Đúng lúc này xe dừng lại, La Hoàng Nghĩa mở cửa xe: “Đại thiếu, chính là nơi này.”

Đoàn Dịch Kiệt “Ừ” một tiếng nhanh nhẹn xuống xe, Hứa Lương Thần đành phải khó hiểu đi theo. Xuống xe giương mắt lên nhìn, trong lòng lại càng khó hiểu.

Một cửa sắt lớn mở một nửa, một tòa viện yên tĩnh không hoa mỹ, một cánh rừng bạch dương già cỗi dưới nắng chiều, một loạt nhà trệt giản dị, hai cái sân xi măng nho nhỏ, bên cạnh bày một đồng sắt thép, một toán công nhân đang bận rộn công tác.

Nghe kỹ sẽ thấy bên trong bức tường cao cao là tiếng người ồn ào bận rộn náo nhiệt. Có tiếng kêu “Đến đây, mời lên tầng —” của tiệm cơm nhỏ, có tiếng rao hàng vật dụng hàng ngày của tiểu thương, có tiếng chủ sạp hoa quả kêu “Dưa hấu, dưa hấu cát —” tiếng mài dao..... Trong ngõ nhỏ dường như là một khu chợ.

Nhìn vào trong cửa sắt dường như chính là cửa đầu tiên, bên trong có bảo vệ cầm súng qua lại tuần tra, đề phòng thâm nghiêm. Sau nhà trệt, bên trong lớp tường thứ hai, có thể loáng thoáng thấy được một tòa nhà nhô ra, đây là đâu?

Hứa Lương Thần nhìn thoáng qua Đoàn Dịch Kiệt, anh đang nghe người một trung niên ra chào đón thấp giọng nói gì đó. Cô không muốn nghe được bí mật trong đó cũng không định hỏi, Hứa Lương Thần lui ra phía sau vài bước, lẳng lặng nhìn rừng bạch dương bên cạnh.

Qua không lâu, Đoàn Dịch Kiệt đi tới: “Đi thôi.”

Ba người lên xe, rời khỏi chỗ thần bí này.

Xe quay đầu, Hứa Lương Thần cẩn thận chú ý đường, dường như đường về Phủ Đại Soái, cô không khỏi nâng mắt nhìn Đoàn Dịch Kiệt. Đôi mắt Đoàn Dịch Kiệt sáng ngời đón cái nhìn chăm chú của cô, cũng không nói chuyện, lại làm cho Hứa Lương Thần có chút mất tự nhiên quay đầu đi, lời muốn hỏi cũng nuốt trở về. Người này thần thần bí bí rốt cuộc muốn làm cái gì?

Xe không dừng lại ở cửa chính mà vòng đến sườn tây Soái phủ. Xe tiến vào cửa viện nho nhỏ, một tòa nhà hai tầng kiểu dáng trung tây kết hợp xuất hiện ở trước mặt. Tường viện đan xen, nhà và tường màu đỏ thẫm, vừa có hoa văn màu mạ vàng mang phong cách truyền thống Trung Quốc lại có trụ hành lang điêu khắc và kiến trúc mang nét đặc sắc châu Âu, đẹp đẽ rất khác biệt.

Khắp viện cây cối um tùm, mùi hoa thoang thoang, trên tường trong viện cũng đặt mấy chậu bonsai, tĩnh lặng đẹp đẽ sang trọng. Đây là ngoại viện Soái phủ? Đoàn Dịch Kiệt đưa cô đến đây làm gì? Hứa Lương Thần nhìn bóng dáng cao lớn của Đoàn Dịch Kiệt phía trước, lại nhìn La phó quan bên cạnh. La Hoàng Nghĩa cười, nâng tay mời cô đi vào phòng khách.

Trần phòng khách không ngờ lại là bức vẽ màu phong cách La Mã, đồ dùng trong nhà theo phong cách Pháp, xa hoa thanh lịch. Thị vệ mặc quân trang đưa trà lên, Đoàn Dịch Kiệt vẫy vẫy tay: “Chuẩn bị cơm chiều đi.”

Thị vệ đứng nghiêm: “Báo cáo đại thiếu, cơm chiều đã làm xong rồi.”

Đoàn Dịch Kiệt gật đầu, nhìn Hứa Lương Thần: “VẬY ăn cơm trước đi, đợi lát nữa tôi có việc muốn nói với em.”

Nói xong dẫn đường đi vào nhà ăn.

Nhà ăn không lớn, bộ bàn ăn phong cách Pháp, trên bàn bày đĩa gốm hoa, bên trong năm món mặn một tinh xảo, nhưng cũng coi như bữa cơm gia đình bình thường.

Hứa Lương Thần biết đại thiếu mặt lạnh mà không muốn nói thì cô có hỏi cũng vô dụng. Được đến đâu hay đến đó, mà cô cũng đói bụng rồi, lấp đầy bụng trước rồi nói sau.

Hứa Lương Thần tập trung ăn cơm, Đoàn Dịch Kiệt nhìn cô thoải mái im lặng, trong lòng âm thầm tán thưởng. Không hổ là xuất thân từ gia tộc lớn, đi du học từng trải sự đời. Lúc chiều anh không nói gì, bây giờ trong lòng nhá đầu kia khẳng định có một đồng câu hỏi, nhưng lại vẫn có thể giữ bình tĩnh thản nhiên. Nghĩ vậy, anh cầm lấy thìa canh múc canh trứng gà đưa qua.

Động tác của anh làm cho Hứa Lương Thần ngẩn ra, chợt hoàn hồn thản nhiên nói “Cám ơn”, sau đẩy lại cái đầu ăn cơm.

Dù sao cũng là “Ngự trù” Phủ Đại Soái, tay nghề đương nhiên không tệ, canh trứng có hương vị đặc biệt. Hứa Lương Thần vừa ăn vừa thầm nhủ trong lòng, suốt bữa cơm cũng không thấy Đoàn Dịch Kiệt ăn trứng gà, chẳng lẽ canh trứng này nấu vì cô? Đột nhiên không biết nên lo lắng khi người đàn ông này biết quá rõ ràng tỉ mỉ về mình hay nên khó hiểu vì sự sắp xếp tận tâm của anh.

Nhìn Hứa Lương Thần lẳng lặng dùng cơm trước mắt, Đoàn Dịch Kiệt ăn có chút không yên lòng. Cho dù cửa sổ mở rộng, quạt điện vẫn đang xoay, không có gió chạnh vạng vẫn có chút oi bức. Trên khuôn mặt trắng nõn mềm mại của Hứa Lương Thần hiện lên một chút màu đỏ, giống như hoa sen tháng năm vừa chớm nở, mang theo một tia quyến rũ.

Đôi mắt đen láy của Đoàn Dịch Kiệt không tự chủ được nhìn vào khuôn mặt cô, trong lòng hiện lên một ý nghĩ. Từ xưa nói vợ chồng cử án tề mi tương kính như tân, nếu cùng một cô gái như vậy cả đời quả thực cũng là chuyện khiến người ta không thể chán ghét được.

Hai người cơm nước xong, về phòng khách ngồi. Hứa Lương Thần bưng chén trà nhìn sắc trời bên ngoài đã hoàn toàn tối đen, ngẩng đầu nhìn Đoàn Dịch Kiệt. Đại thiếu, bây giờ cơm cũng ăn xong rồi, ngài còn không chịu nói?

Đoàn Dịch Kiệt vẫn đang chìm đắm trong suy nghĩ lúc trước, ánh mắt có ảm áp không ngờ, làm cho Hứa Lương Thần giật mình. Tầm mắt nhìn vào con người đen sâu thẳm của anh, tim đập “thình thịch” vài cái, vội vàng cúi đầu uống trà né tránh ánh mắt kia.

“Nhị tiểu thư, chuyện tôi đã đồng ý rồi thì sẽ không nuốt lời; Nhưng trước mắt có vấn đề khó khăn, cho nên muốn mời em hỗ trợ.”

Im lặng một lúc Đoàn Dịch Kiệt bỗng nhiên trầm giọng nói.

Hứa Lương Thần có chút ngoài ý muốn nhìn anh một cái, yên lặng nghe tiếp.

“Hai ngày nay bệnh của bà bỗng nhiên nặng thêm,” Đoàn Dịch Kiệt nhíu mày, liếc nhìn cô một cái, nói tiếp: “..... Cha bảo tôi mang em về..... Coi như cố gắng việc đời nghe ý trời.”

Thì ra là thế, Hứa Lương Thần chậm rãi dựa vào sofa, suy nghĩ trong chốc lát, nhẹ giọng hỏi: “Nếu..... Tôi không đồng ý thì sao?”

Trong mắt Đoàn Dịch Kiệt chợt lóe lên một tia sáng, cong khóe môi như thể đã biết trước: “Em nói xem. Tôi và em có ước định, nhưng cha tôi không có.”

Không chỉ không có, cha anh dường như đã nghe phong thanh chuyện vị nhị tiểu thư nhà họ Hứa này kháng cự cùng cố chấp với Phủ Đại Soái. Ngày hôm qua còn nói bóng nói gió rằng báng súng chính là đạo lý chắc chắn, muốn một người phụ nữ rất khó sao? Phủ Đại Soái cười hỏi cô đang hoảng làm phu nhân Thiếu soái, cũng đâu phải nha đầu hạ nhân, không nên dong dài như vậy?

Đoàn Dịch Kiệt ý ở ngoài lời Hứa Lương Thần đương nhiên hiểu được. Danh tiếng cương quyết, ngang ngược của vị Đoàn đại soái này cô cũng đã từng nghe. Nếu ông ta nâng cô lên cấp bậc “Xung hỉ” cứu mạng mẹ già, có đồng ý hay không chỉ sợ cũng không do Đoàn Dịch Kiệt quyết định, hướng chỉ là cô.

Phức tạp, thật vất vả mới thu phục được đại thiếu mặt lạnh này, lại nhảy ra thêm một ông già bá đạo. Hứa Lương Thần âm thầm thở dài, bình tĩnh nhìn thẳng Đoàn Dịch Kiệt: “Vậy Đoàn đại soái muốn tôi làm thế nào?”

Đoàn Dịch Kiệt không ngờ cô “Khuất phục” nhanh như vậy, hai mắt nhìn Hứa Lương như cười như không, nói: “Cái này còn cần tôi nói sao?”

Đương nhiên là làm con dâu tương lai của Phủ Soái, trước giường lão thái thái biểu biểu lòng hiếu thảo, xem bà vui vẻ bệnh tình có khởi sắc chút nào hay không.

Trong nháy mắt Hứa Lương Thần hiểu ra, trừng anh một cái, bàn tay buồn chán nhẹ nhàng xoay chén trà, trong lòng vô cùng buồn bực. Thật vất vả mới có thể đàm phán ra điều kiện với đại thiếu mặt lạnh, lại bởi vì lão thái thái bệnh nặng mà mắc cạn, thật sự là người tính không bằng trời tính, chẳng lẽ số phận đã định sẵn cô phải trải qua khó khăn này sao? Không cam lòng.

Nhưng đâu còn cách nào khác? Lần này là chủ ý của Đoàn lão đại, quân phiệt quen cường thủ hào đoạt, hẳn là càng khó đối phó hơn. Hứa Lương Thần đau đầu nhủ mày.

“Em cảm thấy chỗ lúc chiều thế nào?”

Đang lúc rối rắm, Đoàn Dịch Kiệt bỗng nhiên chuyển đề tài hỏi.

Cái viện thần bí kia sao? Hứa Lương Thần khó hiểu nhìn anh, Đoàn Dịch Kiệt nói chuyện này làm gì?

25. Chương 25: Cô Ta Là Ai?

“Năm đó chiến tranh thuốc phiện nổ ra ở phía nam Quảng Đông mà Yến Châu lại không có phản ứng gì. Vài năm trước Nga Hoàng sau khi xâm chiếm ba tỉnh Đông Bắc ở lại không lui binh; các ngành các nghề ở Yến Châu hôm nay tụ hội một cái, ngày mai thông điện một cái, mà trong nước rất nhiều nơi lại không biết tin tức, nhị tiểu thư biết vì sao không?”

Trong phòng khách treo một chiếc đèn chùm nhánh hoa thủy tinh, ánh sáng ảm áp khiến đường cong khuôn mặt cứng rắn lạnh lẽo của Đoàn Dịch Kiệt dường như cũng nhu hòa hơn rất nhiều, anh nhìn hàng lông mi cụp xuống của Hứa Lương Thần, hỏi.

Người này có lối suy nghĩ kiểu gì vậy, đông một phát tây một phát, rốt cuộc muốn nói cái gì? Hứa Lương Thần nhìn anh không hé răng.

“Cũng không phải sau này người Yến Châu yêu nước hoặc là trước kia lạnh lùng, mà do chiến tranh thuốc phiện [1] xảy ra Yến Châu vốn không biết. Tú tài không ra ngoài, sao biết được chuyện thiên hạ. Trước kia chỉ là nói quá, về sau tin tức truyền thông xuất hiện mới biến thành sự thật.”

Hứa Lương Thần lúc này mới hiểu được, anh đang nói đến báo chí.

“Báo chí giống một sợi dây ràng buộc, liên hệ Yến Châu với bên ngoài thậm chí thế giới. Nước Mỹ tuyên cử, chiến tranh Châu Âu, Nhật Bản động đất, nạn đói ở Châu Phi, chuyện ở vạn dặm bên ngoài sáng xảy ra thì chiều sẽ biết, mở rộng tầm nhìn của mọi người.”

Đoàn Dịch Kiệt gõ tờ báo trên bàn trà tiếp tục nói.

Hứa Lương Thần càng nghe càng hồ đồ, đại thiếu mặt lạnh vì sao muốn thảo luận những chuyện này với cô, chỉ đơn giản là nói chuyện phiếm thôi sao?

“Nhưng tin tức báo chí truyền tới không thể nào nhanh bằng vô tuyến điện. Lần này Âu chiến, Đức sử dụng kỹ thuật vô tuyến điện mới, chuyện radio Ausbond em đã nghe nói rồi đúng không? Thiết bị trong viện này là lấy từ chỗ bọn họ.”

Câu chuyện của Đoàn Dịch Kiệt lại chuyển hướng sang khu viện thần bí kia.

Hứa Lương Thần từ nước Mỹ trở về đương nhiên hiểu được vô tuyến điện có ưu thế mà báo chí truyền thông không thể thay thế, nghe vậy cô nhìn chăm chăm vào Đoàn Dịch Kiệt. Không thể ngờ được ánh mắt đại thiếu mặt lạnh tại phương diện này lại sâu xa như thế, liền gật gật đầu: “Vô tuyến điện cũng như báo chí, nhưng có ưu thế lớn hơn, trong tương lai không chỉ có ở quân dụng, trên phương diện dân dụng cũng sẽ đem lại tiềm lực rất lớn.

Đoàn Dịch Kiệt khen ngợi nhìn cô: “Nếu không làm giáo viên ngoại ngữ, vậy có muốn làm ở đài phát thanh không? À, còn có một lựa chọn nữa, chính phủ phía Bắc lấy nghề thu hoạch muối để đảm bảo, chuẩn bị mượn tiền Anh, Pháp và ngân hàng năm nước làm quân phí thống nhất nam bắc. Bộ ngoại giao chuẩn bị thành lập văn phòng đặc biệt tham gia vào việc này. Tôi xem danh sách, chỉ phiên dịch đã có tận bảy người. Tôi cảm thấy có mình nhị tiểu thư là đủ rồi, hai cái chọn một, nhị tiểu thư chọn cái nào?”

Nói quanh co, thì ra Đoàn Dịch Kiệt biết cô mất việc ở Khải Minh và St.Mary nên sắp xếp cơ hội cho cô sao? Hứa Lương Thần có chút bất ngờ nhìn anh, nếu đã muốn cô vào Phủ Đại Soái, không ra cổng trước không bước cổng sau an phận thủ thường không phải tốt nhất sao? Sao Đoàn Dịch Kiệt lại chủ động đưa cơ hội làm việc cho cô?

Đây xem như trao đổi, bồi thường hay là dụ dỗ?

Nhìn vẻ mặt cô từ kinh ngạc chuyển sang bình tĩnh, hàng mày kiếm của Đoàn Dịch Kiệt nhăn lại, mặt có chút đen. Nha đầu kia thế nào cũng phải nghĩ anh như vậy sao? Thiên tài ngôn ngữ, tài nữ du học, cứ ru rú ở nhà bán đại thiếu chẳng phải lãng phí nhân tài sao. Hơn nữa radio và văn phòng đặc biệt đều là chuyện cơ mật, nhân tài đa tác dụng phẩm cách lại đoan chính như Hứa Lương Thần là lựa chọn tốt nhất.

“Nhị tiểu thư không muốn thì thôi, đây không phải điều kiện trao đổi.”

Đoàn Dịch Kiệt trầm mặt lạnh lùng nói.

Xấu tính thật. Hứa Lương Thần lườm anh, vừa định đáp lời La Hoảng Nghĩa lại đi đến: “Đại thiếu, Văn Thanh tiểu thư đến, nói rằng tiện đường qua gặp Hứa tiểu thư. Lão phu nhân vừa dùng cơm chiều xong, tinh thần rất tốt.”

Hứa Lương Thần thăm than, kéo cô trở về thì ra vốn không phải trưng cầu ý kiến. Đã đến nước này hôm nay chắc chắn ‘không trâu bắt chó đi cày’, không phải do mình quyết định nữa rồi.

Trùng mắt nhìn Đoàn Dịch Kiệt một cái, quay đầu nhìn một cô gái tuổi trẻ từ ngoài cửa đi vào.

Dáng người thướt tha, có mặt trái xoan điển hình của mỹ nữ Giang Nam, mắt to, cái miệng nhỏ nhắn, ngũ quan lập thể mà nhu hòa, áo xanh váy đen đơn giản tôn lên cơ thể yếu điệu xinh đẹp.

Đó là một cô gái nhận thức rõ được vẻ đẹp của mình, cũng biết cách làm cho vẻ đẹp đó toát ra một cách tự nhiên, như là sông nước trong sương mù mờ ảo, có cảm giác mềm mại đáng yêu động lòng người khó nói nên lời.

Đây là chị em của Đoàn Dịch Kiệt sao? Hứa Lương Thần đang nghĩ vậy, cô gái kia đã tươi cười đi tới: “Tiểu Kiệt, tối nay ăn cơm ở đây à? Ồ, vị này chính là Hứa Nhị tiểu thư sao?”

Giọng nói quyến rũ, nụ cười dịu dàng, Hứa Lương Thần giật mình. Thần thái trong ánh mắt mỹ nhân kia hoàn toàn không giống chị em của Đoàn Dịch Kiệt, hơn nữa cô ta gọi Thiếu soái mặt lạnh là gì, Tiểu Kiệt?!

Làm cho cô càng cảm thấy kỳ lạ hơn là Đoàn Dịch Kiệt không phải mặt lạnh sao, không phải xưa nay luôn hồ hững với phụ nữ sao, sao nhìn thấy mỹ nữ này tuy nhũ mày nhưng vẻ mặt lại ấm áp, khoe môi đuôi lông mày đều có một chút ý cười?

“Lương Thần, đây là chị Văn Thanh; Cô ấy là Hứa Lương Thần.”

Đoàn Dịch Kiệt cong môi cười khê, giới thiệu đơn giản hai người.

Chị Văn Thanh? Rốt cuộc là ai? Trong lòng Hứa Lương Thần khó hiểu, lại vẫn cười đứng dậy chào hỏi mỹ nữ.

Mỹ nữ vô cùng thân thiết kéo tay cô, đánh giá từ cao đến thấp một lượt, luôn mồm khen: “Hứa Nhị tiểu thư đoạn trang xinh đẹp tuyệt trần, thật sự là mỹ nhân hiếm có.....”

Hứa Lương Thần lại cảm thấy nụ cười của cô ta cũng không tới đáy mắt, ánh mắt nhìn mình cũng có khó chịu và soi mói, thậm chí là bài xích thâm kín. Cô chưa bao giờ gặp vị Văn Thanh tiểu thư này, càng không đắc tội với cô ta, sao lại kỳ lạ như vậy? Thái độ của Đoàn Dịch Kiệt đối với cô gái này ôn hòa mà tôn trọng, hai người hoàn toàn không phải anh chị em.

Ai vậy?

Đang nghĩ vậy, Đoàn Dịch Kiệt ở bên nói: “Nếu tinh thần bà nội bây giờ đang tốt, chúng ta nên mau chóng qua đó. Muốn nói chuyện phiếm về sau có rất nhiều thời gian và cơ hội.”

Văn Thanh dịu dàng đáp, kéo tay Hứa Lương Thần đi ra cửa, còn cố ý vô tình cười nói: “Tính Tiểu Kiệt từ nhỏ đã vậy, mặt lạnh như sương, nhưng thực ra rất tốt, Hứa Nhị tiểu thư thông cảm.....”

Nói xong liếc Đoàn Dịch Kiệt một cái, Hứa Lương Thần theo bản năng cảm thấy cái nhìn đó rất hữu tình.

Không khỏi nảy sinh tò mò với quan hệ giữa hai người họ.

Không biết thân phận của Văn Thanh, Hứa Lương Thần thật sự khó đáp lại, liền cười cười không nói gì.

Thấy Hứa Lương Thần không tiếp lời mình, Văn Thanh có chút u oán nhìn cô một cái, sau đó lại cười nói: “Hứa Nhị tiểu thư là con cháu Hoành đường nhà họ Hứa đúng thôi? Nhớ năm ấy theo lão thái thái đến Yến Châu, trên đường đi qua Hoành đường, đại trạch nhà họ Hứa vẫn còn. Viện lớn như vậy đi hết một vòng chỉ sợ cũng mất một hai canh giờ ấy nhỉ?..... Ai, ngày xưa là Vương Tạ Yến xưa [2], đời người đổi thay làm người ta thổn thức không thôi..... Hứa tiểu thư bây giờ đang ở quý phủ của phó thị trưởng Tôn sao?”

Hoành đường nhà họ Hứa là Hoành đường danh môn ngoại ô Yến Châu, mấy đời làm quan hiển hách. Tính ra, những năm cuối Triều Thanh còn có ông cố của Hứa Lương Thần – Hứa Ứng Long là đại thần được Thái Hậu Từ Hi tin dùng, quan nhất phẩm, được ban thưởng cưỡi ngựa trong cung; Sau đó tổ phụ và hai ông chú cũng thi đậu tiến sĩ, là một nhà ba tiến sĩ vẻ vang.

Văn Thanh nói nghe như khen ngợi và cực kỳ hâm mộ, nghĩ kỹ lại nghe ra vô cùng châm chọc. Năm đó hoành đường nhà họ Hứa vẫn là hào môn hưng thịnh, hôm nay Hứa Lương Thần lại sống nhờ ở Tôn quý phủ, rõ ràng ngày xưa là hoàng hoa giờ chỉ là Vương Tạ Yến xưa mất giá.

Sao nghe như ra oai phủ đầu vậy? Hứa Lương Thần nửa là khó hiểu nửa là buồn cười nhìn Văn Thanh. Phủ Đại Soái cũng không phải cô tự nguyện vào, vị Văn Thanh tiểu thư được đại thiếu mặt lạnh đối xử tử tế này lại cố ý nhắm vào cô, rốt cuộc là vì sao?

[1] Chiến tranh thuốc phiện: Nước Anh mượn cớ Trung Quốc cấm thương nhân Anh buôn bán thuốc phiện nên phát động chiến tranh xâm lược Trung Quốc 1840-1842, sau khi chiến tranh bùng nổ Lâm Tắc Từ lãnh đạo nhân dân yêu nước ở Quảng Đông kiên quyết chống lại, nhưng triều đình nhà Thanh mục nát nhiều lần thoả hiệp với quân xâm lược, để cho quân xâm lược lần lượt đánh chiếm Hạ Môn, Ninh Ba, Thượng Hải..., quân lính đã tiến sát thành Nam Kinh. Dưới sự cưỡng bức bằng vũ lực của quân Anh, triều đình nhà Thanh đã nhục nhã đầu hàng và ký với quân Anh “Điều Ước Nam Kinh”, đây là nỗi nhục mất nước đầu tiên trong lịch sử cận đại Trung Quốc. Từ đó, Trung Quốc dần dần trở thành một nước nửa thuộc địa, nửa phong kiến, Cách mạng dân chủ của chủ nghĩa chống phong kiến, chống đế quốc cũng từ đó ra đời. Còn được gọi là chiến tranh nha phiến lần thứ nhất)

[2] Vương Tạ Yến xưa: Trong bài thơ Ô Y Hạng

“Chu Tước cầu nay cỏ đã hoang,

Ô Y ngộ nắng lúc đương tàn.

Yến xưa vốn ngụ nhà Vương, Tạ,

Nay hộ tầm thường cũng liệng sang.”

Ở đây Vương Tạ chỉ Vương Đạo & Tạ An, là hai thế gia vọng tộc đời Tấn.

26. Chương 26: Lư Phu Nhân

Đi qua một cánh cửa nguyệt lương là tới hậu viện Phủ Đại Soái. Qua mấy bức tường hoa, đi qua hành lang gấp khúc, người dần dần nhiều lên. Có thị vệ tuần tra, có người làm sửa sang lại vườn hoa, còn có nha đầu và nhân viên công vụ đi lại vội vàng, nhìn thấy đoàn người Đoàn Dịch Kiệt đều đứng lại cung kính chào hỏi.

Đoàn Dịch Kiệt chỉ thản nhiên gật đầu, Văn Thanh lại mỉm cười gật đầu thỉnh thoảng còn đáp hai câu, rất có phong thái của nữ chủ nhân. Có thể thấy người của Phủ Đại Soái cũng rất tôn kính vị tiểu thư này.

Cô ta rốt cuộc là ai? Vừa không giống chị em của Đoàn Dịch Kiệt, lại ra vẻ chủ nhân, chẳng lẽ là..... Hồng nhan tri kỷ của Đoàn Dịch Kiệt?

Nhưng Hứa Lương Thần lập tức phủ nhận ý nghĩ này. Bỏ qua thái độ của Đoàn Dịch Kiệt đối với cô, nếu đại thiếu mặt lạnh có hồng nhan như vậy, sao cần phải ép người không tình nguyện như cô gái vớ?

Đang cảm thấy khó hiểu thì bọn họ đã đi đến cuối hành lang. Đến một viện có hàng rào tre, một nha đầu trước cửa nhìn thấy Đoàn Dịch Kiệt liền tươi cười tiếp đón, còn cao giọng nói với đại a đầu trước cửa phòng chính: “Đại thiếu đến —” Quay đầu liền tò mò nhìn Hứa Lương Thần.

Đại a đầu vội vàng đi đến. Khi Hứa Lương Thần đi theo phía sau Đoàn Dịch Kiệt đến trước cửa, rèm cửa xanh bằng lụa mỏng đã được nha đầu hai bên móc lên. Tứ phu nhân Ngô Văn Quyên cùng một vị phu nhân trung niên khí độ ung dung đứng ở trong cửa, khéo môi mỉm cười nhìn qua.

Đoàn Dịch Kiệt hơi gật đầu, thản nhiên chào: “Mẹ, dì Tư.” Tiếp theo ý bảo Hứa Lương Thần đi qua: “Mẹ, cô ấy chính là Hứa Lương Thần.”

Thấy Lư phu nhân cười đánh giá từ cao đến thấp, Ngô Văn Quyên ở bên cười nói: “Chị cả, em nói đúng không? Ánh mắt lão đại lần này không sai, viên ngọc quý chói mắt nhất ở Thượng Hải này đã bị cậu ấy bắt được rồi.....”

Lư phu nhân mỉm cười gật đầu, con trai để ý nhất định là mỹ nữ, đàn ông ai chẳng thích giai nhân xinh đẹp? Điểm ấy tuy rằng trong lòng bà cũng hiểu, nhưng bà thật sự không nghĩ ra được, Đoàn Dịch Kiệt soi mói, luôn hờ hững với phụ nữ sẽ nhìn trúng cô gái như thế nào?

Nhìn Hứa Lương Thần trước mắt cử chỉ đoan trang, khuôn mặt xinh đẹp, trong lòng bà âm thầm gật đầu. Khó trách con trai bà nhìn trúng, Lão Tư cũng khen không dứt miệng. Vị nhị tiểu thư nhà họ Hứa này mạo mỹ không cần phải nói, nhưng đặc biệt hơn là phong độ tao nhã lạnh nhạt của người trí thức, đôi mắt trong suốt tự nhiên hào phóng, không kiêu ngạo không siểm nịnh, khí chất nhất đẳng.

“Hứa tiểu thư vất vả, có muốn ngồi xuống một chút không?”

Trong giọng nói êm dịu của Đoàn phu nhân mang theo quán tính uy nghi.

Năm đó bởi vì huynh trưởng Đoàn Chính Thiệu khi nhìn người khác đánh bạc, trong lúc vô ý hô một tiếng hay, kết quả bị người thua đánh đến tàn phế. Đoàn Chính Huân khí huyết dâng lên, đánh người thua kia tới mức miệng mũi phun máu đến chết.

Vì thế bị người ta vu hãm thông đồng với cường đạo, bị tróc nã khắp nơi. Quả phụ Trương thị hiền lành bán mấy con gà mái sắp đẻ trong nhà, trong đêm đưa con trai vào bộ đội, mới có Đoàn đại soái hôm nay.

Trương thị tuy chỉ là người dân bà nông thôn, lại lương thiện mà kiên cường. Sau khi con trai trốn đi, bà xin cơm, giặt quần áo bán sống khổ sống sở không việc gì không làm, đau khổ chống đỡ gia đình, chăm sóc

con cả bị thương. Cho đến ngày Đoàn Chính Huân làm đội trưởng tuần phòng địa phương, gia đình mới khá hơn một chút.

Sau này, trong nước quân phiệt nổi dậy như ong, hỗn chiến không ngừng. Đoàn Chính Huân mang theo thủ hạ đầu quân dưới trướng Đô đốc Hàng Yến (Hàng Châu – Yến Châu) – Lư Định Nam. Sau khi khởi nghĩa Vũ Xương bùng nổ, Yến Châu cũng chìm vào không khí khẩn trương, khắp nơi đều là bóng dáng người của Đảng cách mạng diễn giải, thị uy và diễu hành.

Khi Cách mạng chuẩn bị mời người Cục Tư Nghị đang khổng chế Yến Châu đến mở hội nghị đại biểu bãi chức của Đô đốc Lư Định Nam. Lư Định Nam không thể làm gì khác đành phải ký thác hy vọng lên người đứng đầu bộ phận kỵ binh Đoàn Chính Huân, khẩn cấp triệu ông tới biệt thự của nam, kể ra thể cục Yến Châu.

Đoàn Chính Huân lúc này vỗ ngực: “Xin Đô đốc yên tâm, ngày mai thuộc hạ tự mình đến Cục Tư Nghị, xem ai dám bãi quan Đô đốc Lư ngài?!”

Lư Định Nam thấy ông trượng nghĩa như thế, trong lòng sinh hảo cảm.

Ngày hôm sau, tất cả người của Cục Tư Nghị có mặt, Đoàn Chính Huân mặc quần áo thường, thắt lưng đeo hai khẩu súng. Hộ vệ nơm nớp lo sợ để Lư Định Nam vào hội trường. Lư Định Nam lên bục chưa kịp nói, các nghị viên đã bầy miệng tám lời chỉ trích làm khó dễ. Có người ép Lư Định Nam thuận theo ý dân tuyên bố Hàng – Yến độc lập, có người muốn ông lập tức từ chức.

Ngay tại lúc nguy cấp, Đoàn Chính Huân rút súng từ sau lưng Lư Định Nam bước ra: “Đô đốc Hàng Yến là triều đình bổ nhiệm, Đoàn Chính Huân tôi là kẻ mang binh thô kệch, chỉ biết bảo vệ Đô đốc và địa bàn. Ai dám phá hỏng trật tự Yến Châu, tôi quen nhưng súng trong tay tôi thì không quen!”

Các nghị viên chấn động, vốn nghĩ chuyện hôm nay thật dễ dàng, chỉ cần làm cho Lư Định Nam từ chức, lại thuận tiện tuyên bố Hàng Yến độc lập, không ngờ rằng lại nảy ra một tên lính. Có nghị viên đứng lên đấu tranh, Đoàn Chính Huân nhắm hòng súng đen ngòm nhắm thẳng vào nghị viên cầm đầu: “Đoàn tôi xuất thân thổ phỉ, từ nhỏ không thông hiểu đạo lý, còn ai dám nhiều lời đừng trách!”

Nghe nói là lính xuất thân từ thổ phỉ, các nghị viên bỗng có cảm giác Tú tài gặp phải nhà binh, có lý cũng không thể nói rõ, còn ai dám chống đối hòng súng của Đoàn Chính Huân? Trật tự trong Hội trường hỗn loạn, cuộc đấu tranh đuổi quan liêu Bắc Dương [1] mà người của Đảng cách mạng tí mả bày ra, bị hai cây súng của Đoàn Chính Huân đe dọa phá rối.

[1] Bắc Dương: cuối đời Thanh chỉ vùng duyên hải Phụng thiên – Liêu Ninh, Trực lệ – Hà bắc, Sơn đông

Lư Định Nam cảm kích Đoàn Chính Huân, cũng nhanh chóng ở tiền hành đồ sát đâm máu ở vùng Hàng – Yến. Đêm hôm đó Yến Châu thực hành cấm đi lại ban đêm, sáng sớm quân của Đoàn Chính Huân vào thành, khổng chế thể cục.

Nắm trong tay quân sự và chính trị của Yến Châu, thanh danh Đoàn Chính Huân lên cao, thường xuyên ra vào biệt thự Đô đốc. Khi đó Đoàn Chính Huân đang lúc tráng niên, mặc quân trang, thắt lưng đeo vũ khí, bao tay trắng như tuyết, vai vác súng, quả nhiên uy vũ bất phàm.

Con gái độc nhất của Lư Định Nam là Lư Y Tâm nhìn trúng vị quan quân uy vũ này, vì thế Đoàn Chính Huân trở thành con rể cứng của Lư Định Nam, từ đó một bước lên mây, thăng chức rất nhanh.

Lư Y Tâm xuất thân thế gia không chỉ biết coi trọng anh hùng mà còn không thua gì đáng mảy râu. Sau khi cha chết bệnh, bà cùng chồng đánh Đông dẹp Bắc, cuối cùng gây dựng nên giang sơn một cõi tại phía Nam này.

Đoàn Chính Huân xuất thân lục lâm, tính cách lỗ mãng, lúc nóng giận thường xuyên cãi cọ, đánh người. Dù là anh em kết nghĩa từ lúc lập nghiệp có khi cũng khó tha thứ, thậm chí phát sinh tranh chấp kịch liệt sống mái với nhau. Mỗi khi không giải quyết được, đều là Lư phu nhân ra mặt, nói hai ba câu hóa giải mâu thuẫn giữa các anh em. Có người vợ chín chắn khoan dung mới giúp Đoàn Chính Huân hoàn thành nghiệp lớn.

Khi Quân Chính phủ thành lập, Đoàn Chính Huân từng nói với anh em thủ hạ: “Nếu không có chị dâu mấy người, mấy năm nay không biết tôi đã đắc tội bao nhiêu anh em. Sau này có chuyện gì, mọi người có thể trực tiếp tìm chị dâu, chỉ cần cô ấy đồng ý, tôi cũng không có ý kiến.”

Cho nên, dù Đoàn Chính Huân cưới mấy phòng thiếp thất, địa vị của Lư phu nhân ở Phủ Đại Soái vẫn không hề lung lay, tự nhiên hình thành quán tính ung dung và uy nghi.

Nghe bà khách khí nói, Hứa Lương Thần lịch sự mỉm cười, nhưng không trả lời bà mà hơi liếc nhìn Đoàn Dịch Kiệt. Không phải vì bà nội bệnh nặng mà đến sao, nếu đã đến đây, không ngại mau đi thăm, tôi cũng có thể sớm rời đi.

Đoàn Dịch Kiệt thần nhiên nhìn cô, nói với Đoàn phu nhân: “Bà nội đã tỉnh, nên vào thăm trước thì hơn.”

Đoàn phu nhân đương nhiên nhận ra động tác giữa Hứa Lương Thần và con trai. Cảm thấy vừa lòng khi Hứa Lương Thần đặt ý kiến của con trai lên đầu, liền cười gật đầu: “Đã nhiều ngày lão thái thái luôn mê man, khó được hôm nay tinh thần tốt, được rồi, làm phiền Hứa tiểu thư vậy.”

“Sức khỏe Lão phu nhân không tốt, Lương Thần hôm nay mới đến đã là thất lễ, làm sao dám nhận hai chữ làm phiền này?”

Nếu đã làm thì không ngại làm cho hoàn mỹ một chút, Hứa Lương Thần cười nói.

Ngô Văn Quyên ý vị sâu xa liếc nhìn Đoàn Dịch Kiệt một cái. Nửa tháng không gặp, thái độ của vị nhị tiểu thư này thay đổi không ít. Lão đại, không ngờ con có thể kìm chế được, rốt cuộc đã làm gì vậy?

27. Chương 27: Vừa Ý Nàng Dâu Đây

Đoàn Dịch Kiệt liếc cô một cái, tự lên tầng trước.

Ngô Văn Quyên cười, nhìn thoáng qua nụ cười có chút cứng ngắc của Cảnh Văn Thanh, cất bước lên tầng.

Tầng trên có mùi thuốc bắc nồng đậm, Tam phu nhân chào đón, Đoàn phu nhân nhẹ giọng hỏi: “Lão thái thái đang ngủ sao?”

Tam phu nhân lắc đầu, gật đầu chào hỏi Hứa Lương Thần: “Lão thái thái nghe nói Hứa tiểu thư đến đây rất vui vẻ, tinh thần cũng tốt, vẫn đang chờ đấy.”

Lư phu nhân cười gật đầu, dẫn theo mọi người bước lên tám thăm thật dày đi vào phòng ngủ của Đoàn lão phu nhân ở sườn đông.

Gian ngoài là phòng khách, vài nha đầu đang vội vàng việc, thấy Lư phu nhân tiến vào vội khẽ chào hỏi. Một người lớn tuổi hơn một chút vội bước đến trước cửa phòng trong, nhẹ giọng cười nói: “Lão thái thái, đại phu nhân nhị phu nhân, đại thiếu đến đây.”

Tiếp theo liền nghe được giọng nói già nua mang theo thở dốc từ trong phòng truyền đến: “Dịch Kiệt đến sao? Mau vào.”

Đoàn Dịch Kiệt dạ một tiếng, nhìn Hứa Lương Thần rồi bước vào. Lư phu nhân và Ngô Văn Quyên cười nhìn cô, Hứa Lương Thần bắt đầu đi, đành phải mang theo khuôn mặt tươi cười đi theo phía sau anh.

Đèn lớn không bật, đèn tường cũng che bằng chụp đèn, ánh sáng trong phòng có chút mù mờ. Hứa Lương Thần nhìn thấy một bóng người nhỏ gầy nửa nằm nửa dựa trên giường lớn gỗ lim, bên cạnh có hai người phụ nữ đứng chăm sóc. Đoàn Dịch Kiệt bước tới trước giường, xoay người thấp giọng gọi một tiếng “Bà nội” .

Lão nhân vỗ tay người phụ nữ: “Lão đại gia, bật đèn lên đi.”

Người phụ nữ trung niên chần chờ một chút: “Mẹ, mắt mẹ.”

Bà khoát tay, người phụ nữ không nói gì nữa, tiểu nha đầu đứng ở bên cạnh rất hiểu chuyện bật đèn lên, trong phòng bỗng chốc sáng bừng lên.

Bà lão trên giường nheo mắt lại, nhìn thấy Hứa Lương Thần, sau một lúc lâu, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn lặng lẽ hiện lên vẻ vui mừng, vươn cánh tay gầy trơ cả xương về phía Hứa Lương Thần.

Vô số ánh mắt khác nhau nhìn mình, trong đầu Hứa Lương Thần đột nhiên xẹt qua ý nghĩ “Con dâu gặp cha mẹ chồng”, tim không khỏi đập “thình thịch”. Vừa muốn thăm mắng mình đoán mò, ngẩng đầu lại thấy khuôn mặt tươi cười vui sướng cùng cánh tay đang vươn ra của bà lão.

Cảnh tượng quen thuộc biết nhường nào! Trái tim Hứa Lương Thần bị bóp nghẹt.

Khi đó, cô mới ba tuổi, người mẹ mang bệnh gầy yếu mà suy nhược, mỗi lần nhìn thấy ba chị em, trên mặt cũng hiện lên vẻ từ ái và nụ cười vui sướng như vậy. Khi mẹ mất, tay luôn luôn vươn ra, hướng về phía cô, chị cả và em ba. Di Liêu nói, là vì bà không nỡ ... không nỡ bỏ ba đứa con thơ. Sau này trưởng thành, ký ức khi còn bé dần dần phai nhạt, thậm chí nếu không xem di ảnh cô sẽ không thể nhớ nổi khuôn mặt mẹ lúc đó. Nhưng bóng dáng kia, đôi tay kia vẫn khắc sâu vào trong lòng.

Tầm mắt Hứa Lương Thần bắt đầu có chút mờ lung, trong mắt cô dâng lên hơi nước mờ ảo, không tự chủ được bước nhanh qua, vội vàng nắm lấy tay bà, hàm răng khê cắn cánh môi đỏ mọng, cho bà một nụ cười chân thành an tâm.

Đoàn Dịch Kiệt có chút kinh ngạc nhìn cô. Dưới ánh đèn, anh có thể nhìn thấy rõ ràng đau lòng chợt lóe lên trong đôi mắt đầy hơi nước của Hứa Lương Thần và cả nụ cười thân thiết anh chưa bao giờ thấy.

Tự tiện kéo cô vào, không cho cô lựa chọn khiến cô không thể không nhận thân phận cháu dâu “Xung hỉ” tương lai, Đoàn Dịch Kiệt biết rõ trong lòng Hứa Lương Thần không tình nguyện thậm chí phẫn nộ. Cô có thể đến đây, có thể bình tĩnh đoan trang đi vào căn nhà này, khách khí nói hai câu nói cùng bà, anh cảm thấy đã thỏa mãn. Nhưng nào ngờ Hứa Lương Thần và bà như đã quen từ lâu. Cô tiếc thương, quan tâm, chân thật mà tha thiết.

Người già dày dặn kinh, dù mắt mờ trong lòng lại biết rõ đâu là chân tình đâu là giả ý. Bà có chút bất ngờ với tình cảm rõ ràng mà chân thành tha thiết của Hứa Lương Thần, run rẩy nắm tay cô không nói gì, từ ái và vui mừng trong ánh mắt là không thể che giấu nổi.

Mọi người theo vào thấy vậy không khỏi nhìn nhau.

Ngày xưa chịu khổ làm lụng vất vả, sức khỏe bà luôn luôn không tốt, có khi ốm đau bệnh tật tính tình cũng ngang ngược. Hơn nữa càng lớn tuổi càng giống trẻ con. Lần này sinh bệnh, người đến thăm phần lớn đều bị từ chối ngoài cửa, ngay cả vài đứa con dâu cũng không chịu gặp nhiều, chăm sóc bà chỉ có Cảnh Văn Thanh luôn luôn đi theo bên người, vợ của con trai trưởng tử Đoàn Chính Thiệu là Sở Hồng Vân, cùng Tam phu nhân Đại soái ăn chay niệm Phật – Thái Thư Dương.

Vị nhị tiểu thư Nhà họ Hứa này vừa gặp lần đầu đã lọt vào mắt xanh của lão phu nhân?

Vỗ vỗ bên giường, lão phu nhân ý bảo Hứa Lương Thần ngồi xuống, vẫy vẫy tay với mọi người nói: “Mọi người đều bận rộn cứ đi đi, để bà trò chuyện với nha đầu.”

Lư phu nhân trầm tư nhìn Hứa Lương Thần, dịu dàng nói: “Mẹ, đừng để mình bị mệt.” Sau đó quay đầu phân phó Đoàn Dịch Kiệt: “Vậy con và. Lương Thần ở đây với bà, chúng ta đi thôi.”

Mọi người dạ vâng, ánh mắt khác nhau tâm tư khác nhau nhìn một già một trẻ bên giường, lặng lẽ đi ra ngoài. Cảnh Văn Thanh đi về phía trước vài bước, muốn nói lại thôi. Ngô Văn Quyên lườm Đoàn Dịch Kiệt một cái kéo tay áo của cô: “Đi thôi.”

Mọi người rời khỏi phòng, lão phu nhân chỉ hỏi qua loa vài câu, hiền lành nhìn Hứa Lương Thần. Sau một lúc lâu, gọi cả Đoàn Dịch Kiệt qua, kéo tay hai người đặt cùng nhau, thở dài: “Đứa bé ngoan, bà thấy hai đứa thế này thật lòng vui mừng. Người xưa có câu ‘Tù trăm năm mới được ngồi cùng thuyền, có duyên phận này không dễ dàng. Dịch Kiệt, nha đầu không có mẹ, thật đáng thương, cháu không được bắt nạt nó.’”

Bà liên miên dặn dò, Đoàn Dịch Kiệt cũng thấp giọng đáp ứng, sâu sắc nhìn Hứa Lương Thần. Dưới ánh đèn êm dịu, mỗi một biểu cảm biến hóa của Hứa Lương Thần đều đi vào mắt anh, thần thái dịu dàng, ánh mắt chân thành, anh chỉ thấy trong lòng có cái gì đó chảy qua, khiến trái tim anh thành thịch rung động.

Hứa Lương Thần cười khê, chỉ cảm thấy đôi mắt chua xót. Vết chai cùng bàn tay lấm tấm đồi mồi của bà không quá ấm áp, lại khiến tim cô mềm nhũn nên không chú ý tới những lời này.

Tay bị bà cầm lấy đặt vào trong tay Đoàn Dịch Kiệt, cô mới đột nhiên lấy lại tinh thần, rút tay. Đoàn Dịch Kiệt âm thầm dùng sức nắm chặt, thâm trầm nhìn cô.

Hứa Lương Thần chỉ cảm thấy đôi mắt đen sâu như kia bỗng nhiên như có cơn lốc xoáy, khiến tim cô đập lệch một nhịp trong chớp mắt.

Đang có chút mất tự nhiên, không biết có phải do lão phu nhân nói quá nhiều hay không mà bắt đầu ho khan. Hứa Lương Thần vội vàng vỗ nhẹ lưng bà. Lão phu nhân ho càng nặng, từ vài tiếng rồi rạc dần dần ho đến mức thở dốc vô lực. Thân thể nhỏ gầy run rẩy, dường muốn ho cả phổi ra, trên trán chảy ra một tầng mồ hôi mỏng, khiến Hứa Lương Thần bất giác không nghĩ được gì, chỉ còn lại lo lắng mà khổ sở.

Thái Thư Dương vội vàng bước, cầm thuốc và nước từ trên tủ qua, hầu hạ lão phu nhân uống xong mới miễn cưỡng ngăn được cơn ho và thở gấp. Hứa Lương Thần cầm khăn lông cẩn thận giúp bà lau sạch nước ở khóe miệng.

Nhìn lão phu nhân nhắm mắt dưỡng thần, Đoàn Dịch Kiệt đứng lên, khê nói: “Bà, bà nghỉ ngơi đi, cháu và Lương Thần ở ngay bên ngoài.” Nói xong, liếc mắt ra hiệu với Thái Thư Dương.

Lão phu nhân từ từ nằm xuống, trong mắt mang theo lưu luyến: “Nha đầu phải đi ngay sao?”

Hứa Lương Thần hơi giật mình, suy nghĩ nhanh chóng xoay chuyển, vừa kéo chăn cho lão phu nhân vừa nắm tay bà dịu dàng nói: “Muộn rồi, bà nghỉ ngơi trước, cháu ở ngay bên ngoài.”

Lão phu nhân gật gật đầu, nhắm mắt lại.

Hứa Lương Thần đứng lên, yên lặng nhìn một lát, mỉm cười chào hỏi qua với Thái Thư Dương, xoay người đi ra phòng ngoài.

Lư phu nhân và Ngô Văn Quyên còn ngồi ở trên sofa, thấy hai người ra hạ giọng hỏi tình hình lão thái thái. Đoàn Dịch Kiệt thần nhiên đáp, Lư phu nhân nói: “Cũng muộn rồi, Hứa tiểu thư tạm thời ở lại đây nhé? Dì Ba nói đã sớm sắp xếp xong phòng nghỉ. Dịch Kiệt con đưa Hứa tiểu thư qua đó.” Một câu trước là nói với Hứa Lương Thần, câu sau lại chuyển sang phân phó Đoàn Dịch Kiệt. Ngược mắt nhìn Hứa Lương Thần một cái, Đoàn Dịch Kiệt đáp ứng, mọi người cùng nhau đi ra ngoài.

“Sức khỏe bà thay đổi thất thường, Dịch Kiệt và Đại soái gần đây cũng bận rộn công việc, chuyện hai đứa còn chưa làm cho đảng hoàng đã vội vàng kéo con đến là trong phủ thất lễ. Xin Lương Thần thông cảm.” Đi ra sân, Lư phu nhân dừng lại, mỉm cười nói với Hứa Lương Thần: “Con và Dịch Kiệt cũng thương lượng một chút, chuyện đính hôn nên làm sớm; chờ hai đứa thương lượng xong, tôi và Đại soái sẽ nhanh chóng định ngày hẹn phò thị trưởng Tôn còn có tỷ muội quý gia, thông gia cũng nên sớm gặp mặt.”

Tuy rằng nói có chút dè dặt, nhưng có thể nhìn ra, bà đã chấp nhận cô con dâu tương lai này rồi. Đoàn Chính Huân cực kỳ hiếu thảo, bây giờ lão phu nhân có phần coi trọng vị tiểu thư nhà họ Hứa này, cho dù có ý kiến cũng sẽ đồng ý. Huống hồ con trai không chỉ có không kháng cự, ánh mắt còn ẩn chứa tình ý, ba người này đều đã tán thành, bà có thể có ý kiến sao?

Vì thế không chỉ giải thích nguyên nhân của chuyện xảy ra ngày hôm nay mà còn thuận tiện nói lời xin lỗi vì không cẩn thận xử lý chuyện đính hôn của hai người đã kéo Hứa Lương Thần tới hầu hạ lão phu nhân dưới tình huống chưa có danh phận, quả thực đã cho Hứa Lương Thần không ít thể diện. Mà thái độ đối với đính hôn cũng tích cực, quả thật đã nhận cô con dâu tương lai Hứa Lương Thần này.

“Phu nhân, chuyện này.” Mọi chuyện xảy ra đột ngột, Hứa Lương Thần khiếp sợ tròn mắt, muốn nói lại thôi trong lòng âm thầm kêu khổ. Vốn tưởng rằng chỉ đến làm bộ làm tịch, thăm hỏi bệnh nhân, nghe Lư phu nhân khẳng định chuyện hôn sự, so với điều kiện lúc trước Đoàn Dịch Kiệt đưa ra còn gay go hơn nhiều.

Vậy phải làm sao bây giờ? !

28. Chương 28: Hương Vị Đặc Biệt

“Chị cả đã nhận con dâu tương lai, tiệc đính hôn chắc chắn phải làm. Phải chăng Hứa tiểu thư cũng nên sửa cách xưng hô?” Ngô Văn Quyên cười nói: “Chị cả, em đưa Hứa tiểu thư đi trước, phòng nghỉ đã sớm sắp xếp xong, nhưng đây là lần đầu tiên Hứa tiểu thư ở lại, em cùng qua đó nhìn xem còn có cái gì không ổn không.”

Lư phu nhân cười gật đầu, chia tay ba người, mang theo nha đầu về phòng chính.

Ngô Văn Quyên vô cùng thân thiết cầm tay Hứa Lương Thần, kéo cô đến Tây Viên. Hứa Lương Thần lo lắng trong lòng, thương cảm lão phu nhân ốm đau dần dần lắng xuống thì lo lắng mặt lạnh đại thiếu dây đưa và làm cách nào để rút lui lại dâng lên trong đầu.

Trắng sáng trên cao trong như nước, một cơn gió thổi đến, cả vườn hoa lặng lẽ tỏa hương khẽ lay động. Vốn là đêm hè đẹp đẽ, đáng tiếc Hứa Lương Thần thật sự không có tâm trạng hưởng thụ, nhìn thoáng qua Đoàn Dịch Kiệt, giấu đi bất an trong lòng, nghe Ngô Văn Quyên cười khẽ nói chuyện phiếm: “. Không thể ngờ Hứa tiểu thư và lão thái thái lại cực kỳ có duyên. Mấy năm nay, lão thái thái ốm đau chỉ muốn đại tẩu, tam muội và Cảnh tiểu thư ở bên Cảnh tiểu thư vừa rồi đã gặp. Cô ấy là con gái thầy giáo ở quê của đại soái. Khi lão đại còn bé ở quê, hai người đã quen biết.”

Ngô Văn Quyên làm như vô ý nhắc tới Cảnh Văn Thanh, Hứa Lương Thần không yên lòng đáp một câu, thăm sốt ruột. Chẳng lẽ cứ ở lại phủ Đại Soái như vậy, cứ lấy giả làm thực như vậy, thật sự đính hôn cùng đại thiếu mặt lạnh? Cô muốn thương lượng với Đoàn Dịch Kiệt, khổ nỗi Ngô Văn Quyên vẫn cầm tay cô. Đoàn Dịch Kiệt đi ở phía sau hai người, không nhanh không chậm.

“. Khi đó học sinh tư thực đem cơm canh đến ăn chung ở trường, thầy trò cùng ăn, phòng bếp là do Cảnh tiểu thư và mẹ cô ấy quản lí.” Ngô Văn Quyên đi rất chậm, dường như hứng thú nói chuyện khá cao: “Nghe nói có lần ăn cơm, lão đại phát hiện trong bát mình có miếng thịt gà, như vậy không tốt. Ở nông thôn, các học sinh đa phần chỉ mang chút dưa muối, làm sao có thịt ăn? Lão đại tưởng là tiên sinh, sư mẫu và sư tỷ đưa sai, nhưng lại không dám hỏi.

Ngô Văn Quyên thao thao bất tuyệt nói về chuyện xưa, Hứa Lương Thần bắt đầu dĩ đành phải nghe câu có câu không, nhìn ánh trăng từ nhánh cây bụi hoa chiếu ra cái bóng loang lổ, tự lo nghĩ tâm sự.

“. Sau này lại thường xuyên phát hiện trong bát có đồ ngon. Có một lần, thừa dịp thêm cơm, lão đại chạy đến phòng bếp hỏi. Kết quả bên trong truyền ra một câu, bảo cậu ấy ‘có thì cứ ăn, hỏi tới hỏi lui làm gì?’ lúc này tiểu tử ngốc kia mới hiểu ra là Cảnh tiểu thư đối xử đặc biệt, liền ngầm hiểu yên lặng tránh đi. Lão đại là người tri ân tất báo, sau khi lớn lên luôn luôn ghi tạc chuyện này ở trong lòng. Năm ấy ôn dịch, tiên sinh, sư mẫu nhiễm bệnh qua đời, trong nhà chỉ còn mình Cảnh tiểu thư, lão thái thái cho rằng nhà họ Cảnh có ân với cháu trai, nên cũng đối xử với cô ấy như cháu gái, sau này cùng đưa đến Yến Châu.” Ngô Văn Quyên nói liên miên, nói xong mượn ánh đèn đường lặng lẽ nhìn Hứa Lương Thần.

Thấy cô có chút không yên, cười nói: “Sao đi lại nói nhiều những chuyện cũ như vậy nhỉ? Cũng là lão thái thái không nở, Hứa tiểu thư ở lâu mấy ngày đi, đi đã phai người cầm mấy bộ quần áo qua đây, Hứa tiểu thư nhìn xem có thích hợp hay không. Nếu không thích nay mai kêu thợ cắt may đến sửa.”

Hứa Lương Thần từ chối hai câu, bắt tri bắt giác đi đến trước cửa viện. Ngô Văn Quyên dừng bước cười nói: “Dì nhớ ra còn có chút việc, đi Ba đi trước. Lão đại, chăm sóc Hứa tiểu thư; nếu để khách quý không hài lòng thì không chỉ đi Ba có ý kiến, lão thái thái và phu nhân cũng không tha cho con đâu.” Đôi mắt nhìn qua hai người, cười hì hì mang theo nha đầu rời đi.

Nhìn trong viện đèn đuốc sáng trưng, Hứa Lương Thần chần chờ một hồi, ngẩng đầu nhìn Đoàn Dịch Kiệt khẽ nói: “Tôi đi về trước nhé?”

Đoàn Dịch Kiệt nhìn cô một cái, không hé răng, dùng ánh mắt ra hiệu cho La Hoàng Nghĩa phía sau, xoay người đi vào viện: “Vào ngồi một lát.”

Nha đầu, thị vệ nhận được ám hiệu của La Hoàng Nghĩa, lặng lẽ rời khỏi. Nhìn bóng lưng Đoàn Dịch Kiệt, Hứa Lương Thần bất đắc dĩ, cũng hiểu ra có một số việc không thể thảo luận trước công chúng, đành phải theo sau.

Lần trước qua lại vội vàng, không chú ý tới Tây Viên này hoa cỏ và cây cảnh sum suê, thanh nhã rất khác biệt. Mùi hoa quế nhàn nhạt lướt nhẹ, tường trắng lưu lại tươi mát vùng sông nước Giang Nam, giữa sân đặt một tòa núi giả giống như non nước Trung Quốc, dưới ánh đèn nhìn kỹ sẽ thấy trên tảng đá có khắc họa nếp vân hoa thể hiện kỹ xảo phác họa núi đá quốc họa, mà quanh chân núi được trải đá cuội chìm vào trong nước, nối liền với hồ nước sạch sẽ có cây cầu bắc ngang, cùng nhau tôn lên vẻ rực rỡ.

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng như nước, rặng trúc lay động, tôn lên ánh sao lấp lánh trên bầu trời, có vẻ yên tĩnh không nói nên lời.

“Cái đẹp của lâm viên Trung Quốc ở chỗ dời bước là cảnh vật sẽ thay đổi như không gian chuyển động. Không có rung động trong nháy mắt, không có kinh ngạc nhìn lướt qua, là hàm súc cần dụng tâm mới có thể lĩnh hội. Nhị tiểu thư học quốc họa, cảm thấy cảnh trí nơi này như thế nào?” Đoàn Dịch Kiệt chú ý tới ánh mắt của cô, bỗng dừng thản nhiên nói.

Hứa Lương Thần ngoài ý muốn nhìn anh một cái, Đoàn đại thiếu mặt lạnh như sương không chỉ biết cô học quốc họa, còn nói ra được những lời này? Sau một lúc lâu, cô gật đầu: “Núi giả như bình trưởng, đình viện thâm sâu, quả thực bất phàm, không biết là bút tích của vị đại sư nào?” Hứa Lương Thần tùy ý hỏi, phủ Đại Soái hẳn là do danh gia thiết kế.

Đoàn Dịch Kiệt nhíu mày nhìn cô một cái, khéo môi khê nhếch: “Thích sao?”

Trong lòng Hứa Lương Thần sôi ruột, không muốn nói mấy chuyện linh tinh với anh, vì thế không yên lòng lung tung gật đầu. Đoàn Dịch Kiệt nhếch môi cười: “Cảm ơn nhị tiểu thư đã khích lệ.”

Cái gì? Hứa Lương Thần không hiểu chớp mắt mấy cái.

“Viện này là tại hạ chế tác lúc rảnh rỗi, không ngờ có thể lọt vào mắt xinh của nhị tiểu thư.” Dáng vẻ Đoàn Dịch Kiệt vẫn rất thản nhiên, Hứa Lương Thần kinh ngạc nhìn anh. Từ khi quen biết mặt lạnh đại thiếu, vì luôn cố né tránh nên quên vị Thiếu soái này được xưng văn tài vũ lược, xem ra thật sự là người lợi hại.

Vừa nghĩ vừa rẽ qua hành lang gấp khúc đi vào phòng khách. Đoàn Dịch Kiệt ý bảo cô ngồi, còn mình đi đến bên cạnh bàn nước, thành thạo pha cà phê.

Dùng máy pha cà phê phổ biến ở Thượng Hải, loại máy pha cà phê sau này lưu hành ở phương Đông này lại do nhà phát minh người Anh Nabria tạo ra. Năm 1840 khi làm thí nghiệm những ống dẫn nghiệm đã cho ông linh cảm làm ra bình cà phê trong suốt. Hai năm sau nhờ phu nhân Bachen người Pháp cải tạo, quá trình thao tác hoàn toàn trong suốt hóa, có thể nói là cực kỳ có phong cách pha cà phê.

Đoàn Dịch Kiệt thuần thục đun nước, cho bột cà phê, lau sạch sẽ ngoài thân bình, đốt lửa, khuấy, cà phê ở trong bầu thủy tinh từ từ sôi, mùi thơm nồng tỏa ra khắp phòng, dần dần xông vào mũi.

Hứa Lương Thần ngạc nhiên nhìn bóng dáng cao lớn của Đoàn Dịch Kiệt. Anh mặc quân phục lại nghiêm túc tập trung pha cà phê, trong sự không hài hòa lại mang theo một loại hương vị đặc biệt. Theo mùi cà phê, những suy nghĩ hỗn loạn của cô lại dần lắng đọng, chuyện đã xảy ra rồi có sôi ruột hay phát hỏa đều vô ích, tốt nhất vẫn nên thương lượng xem ứng phó thế nào cho thỏa đáng.

Đoàn Dịch Kiệt tinh tế cảm nhận được cảm xúc của Hứa Lương Thần thay đổi, khéo môi anh hơi cong lên, rót cà phê vào trong tách, đi tới đặt lên bàn trà.

Anh không dùng tách cà phê kiểu dáng Tây Âu, mà là bộ chén cà phê hoa văn kiểu cổ màu trắng mịn của trấn Cảnh Đức. Sứ trắng hơn tuyết sáng muốt lấp lánh, men sứ nhẵn nhụi như ngọc, nét vẽ tinh xảo đẹp đẽ, sắc thái thanh lịch. Thường thức của Đại thiếu mặt lạnh quả không tầm thường, Hứa Lương Thần cảm thấy âm thầm tán thưởng.

Cô cười nhẹ, bưng tách cà phê lên, ngửi mùi cà phê nguyên chất thơm thả bay lên rồi mới nhấp một ngụm nhỏ, sau đó mới cho thêm lượng đường vừa đủ, khuấy nhẹ. Trong vòng nước bị khuấy từ từ cho thêm sữa, vết sữa mờ mờ nổi trên mặt cà phê, cà phê nóng bốc hơi đồng thời mang theo mùi sữa thơm.

Nhìn hành động của Hứa Lương Thần lưu loát thuần thực như mây bay nước chảy sau đó tao nhã thường thức cà phê, Đoàn Dịch Kiệt bưng tách lên, qua tầng hơi nóng bay lên híp mắt nhìn đôi mắt sáng như nước của cô, dưới ánh đèn trầm tĩnh đoan trang.

Chuyện tối nay thực ngoài dự đoán của anh.

29. Chương 29: Đêm Dài Lắm Mộng

Xưa nay bà nội thường hay phê bình kín đáo những danh viện thời thượng ở Thượng Hải, thế nhưng lại ‘vừa gặp như đã quen từ lâu’ với vị tài nữ thế gia du học này. Vốn tưởng rằng Hứa nhị tiểu thư không tình nguyện, ngờ đâu cô chẳng những không có lòng ghét bỏ bà triền miên giường bệnh, mà còn thật lòng bộc lộ tình cảm. Mẹ anh xưa nay không phải người nói lung tung, chưa nhắc đến chuyện cha có chút ý kiến với Hứa Lương Thần, hai người họ còn chưa gặp mặt ông có cho phép hay không còn chưa biết, vậy mà mẹ lại trực tiếp đồng ý chuyện hôn sự.

Anh có thể tưởng tượng ra trong lòng Hứa Lương Thần lo lắng, ngậm chịu đựng thế nào. Nhìn đôi mắt cô sáng người, phản chiếu nhiều điểm sáng lấp lánh, con người Đoàn Dịch Kiệt tối lại khoe miệng hơi cong lên, ra vẻ không chút để ý mà nói: “Không phải có chuyện muốn nói sao?”

Hứa Lương Thần dùng thìa bạc múc một ít cà phê, nhìn dịch cà phê như châu ngọc đá quý chậm rãi rơi về trong chén, trơn bóng mà trong suốt, cô chậm rãi mở miệng: “Chuyện đêm nay, Đoàn tiên sinh định xử lý thế nào?” Anh ta sẽ không quên điều kiện đã đồng ý với cô chứ?

Đoàn Dịch Kiệt nhìn cô nhảnh nhảnh, trầm ngâm một lát, thản nhiên nói: “Em muốn tôi xử lý như thế nào?”

Biết cô không tình nguyện, biết ước hẹn trước đây của hai người, nhưng nghĩ đến chuyện nha đầu này ở lại tại nhà họ Giang, cùng Giang Cánh Vu chàng chàng thiếp thiếp cự ả tân hoan, trong lòng Đoàn Dịch Kiệt còn có cảm giác khó chịu không nói nên lời. Dù thế nào, đặt cô ở bên mình cũng an toàn hơn ở chỗ “Trúc mã” đó.

Hứa Lương Thần nghe vậy rất bất mãn lườm Đoàn Dịch Kiệt một cái, người này đang vui sướng khi người gặp họa thì phải?

Nhìn đôi mắt sáng như thủy tinh đen trước mắt đang lóe lên lửa giận, dưới ánh đèn phảng phất như hoa hồng nở rộ tươi đẹp kiêu diễm chọc người thương yêu lại mang theo sắc bén. Đoàn Dịch Kiệt giật mình, môi mỏng khẽ cong lên, nhìn chằm chằm Hứa Lương Thần ra vẻ vô tội nói: “Tôi cũng không ngờ sẽ biến thành như vậy, ai biết em và bà nội vừa gặp đã quen từ lâu. Nếu không em cứ ở lại đây, an ủi bà nội, cái khác chúng ta bàn bạc kỹ hơn. Sức khỏe bà nội tốt lên nói không chừng sẽ có cơ hội xoay chuyển mọi chuyện.”

Nghe anh nhắc tới chuyện gặp mặt Đoàn lão phu nhân, Hứa Lương Thần ngạc nhiên, trong lòng bất đắc dĩ cười khổ. Cô chẳng qua thấy cảnh sinh tình thuận theo tâm ý, ai ngờ lại đúng ý Đoàn lão phu nhân, đây là tự làm tự chịu hay là mua dây buộc mình? Nhưng cố ý chọc lão phu nhân đang ốm đau để bà ghét cũng không phải chuyện cô có thể làm được.

Lần này quả thực là không kịp tính toán trước nên sa chân vào vũng bùn, Hứa Lương Thần phiền não xoa trán. Lời Đoàn Dịch Kiệt nói tuy rằng có một nửa là lý do, nhưng việc đã đến nước này, đột nhiên cũng không nghĩ ra cách nào tốt hơn.

Cho dù thả cô về, chỉ sợ cũng không thể dễ dàng chạy trốn. Không nói đến chuyện Tôn phủ, nhà họ Lưu đối chọi với phủ Đại Soái không khác gì lấy trứng chọi đá, chỉ cần ảnh hưởng một chút đến bệnh của Đoàn lão phu nhân, người tức giận sẽ không chỉ có đại thiếu mặt lạnh mà là toàn bộ phủ Đại Soái.

Hứa Lương Thần chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt ra.

Nhìn đôi môi đỏ mọng của cô khê nhếch, bàn tay trắng nõn đỡ trán, trong đôi mắt vừa vội vừa giận phủ kín một tầng sương u buồn, tựa vào sofa mềm đậm đáng yêu, bên môi có chút cười khổ như có như không, làm Đoàn Dịch Kiệt không nhịn được mềm lòng: “Vội cũng vô dụng, em vẫn nên nghỉ ngơi cho tốt, chúng ta cùng nhau ứng phó.”

Một lời khiến nỗi lòng hỗn độn, đủ loại ý nghĩ nhanh chóng quay ngược trở lại lại không tìm thấy cách giải quyết khốn cảnh trước mắt. Hứa Lương Thần đang buồn rầu, nghe anh nói nhẹ như lông hồng, không khỏi tức giận dâng lên, lườm anh nói: “Đoàn tiên sinh thật lạc quan, còn không phải đều tại anh sao? Nếu không phải do cái chủ ý ôi thiêu của anh, nếu không phải do tin đồn nhảm trên báo, sao có thể xảy ra chuyện này?”

Càng nghĩ càng cảm thấy mình nói có lý, càng nghĩ càng cảm thấy đại thiếu mặt lạnh đáng giận, Hứa Lương Thần hờn dỗi quay mặt đi, khinh thường nói nhỏ: “Chẳng lẽ anh có bệnh gì à? Đường đường là Thiếu soái, đàn ông bầy thước, vì sao lại ép người ta giả vờ. Bây giờ mua dây buộc mình hại người hại mình, anh vừa lòng chưa?”

Quá mức sốt ruột khiến Hứa Lương Thần có chút nói mà không nghĩ. Đoàn Dịch Kiệt nghe vậy mày kiếm nhíu lại, con ngươi đen sáng nhìn cô chăm chăm. Nha đầu này càng ngày càng làm càn, càng ngày càng ‘răng sắc lưỡi nhọn’, cô nói cái gì? Có bệnh? Như vậy mà cũng nói ra được hả?

Trong đầu nóng lên, Đoàn Dịch Kiệt rốt cuộc không khống chế nổi, bỗng nhiên túm lấy bả vai Hứa Lương Thần, cúi đầu hôn xuống đôi môi đỏ mọng đang liếng thoảng không ngừng.

Hứa Lương Thần bất ngờ không phòng ngự, đầu “Bùm” một tiếng có chút choáng váng. Cảm thấy mặt anh ở thật gần, hơi nóng tỏa ra làm nhiễu loạn hô hấp của cô, những lời chưa kịp nói bất giác nuốt vào hết. Chờ khi lấy lại tinh thần nhận ra đã xảy ra chuyện gì, cánh môi hơi lạnh kia đã rời đi.

Mặt Hứa Lương Thần đỏ lên, tức đến mức hận không thể tát vào mặt Đoàn Dịch Kiệt một cái: “Đại thiếu cũng coi như người đọc sách, không biết cái gì là phi lễ chớ động sao?!”

Đoàn Dịch Kiệt nhìn gò má cô đỏ ửng, trong lòng cũng tìm về được chút cân bằng. Hừ, dám nói bản đại thiếu có bệnh? Trên mặt lại thản nhiên như không: “Nhị tiểu thư đã từng đi du học, chẳng lẽ không biết đây là lễ tiết bình thường.”

“Anh!” Học đòi người ngược ngoài sao. Hứa Lương Thần trừng mắt với anh trong lòng thầm oán: anh nói lễ tiết phương Tây sao không hôn tay hôn chân đi?

Đoàn Dịch Kiệt dường như nhìn thấu suy nghĩ của cô, nhếch môi cười, đưa tay kéo tay cô lên hôn. Hứa Lương Thần cuống quýt rút tay lại, còn lùi về phía sau, tim đập thình thịch: “Đêm đã khuya, tôi muốn nghỉ ngơi, đại thiếu xin cứ tự nhiên.”

Thật sự là giả ngốc, cô còn chờ mong anh ta có ý kiến gì hay ho, xem ra cũng là hổ đói tìm ăn. Nói không chừng đại thiếu mặt lạnh đang ngóng trông cô rơi xuống hố kia kìa. Nếu đã không đi được thì tốt nhất nên bình tĩnh nghĩ lại xem có cách nào khác không. Hứa Lương Thần thầm thở dài. Vừa rồi rút tay, trong lúc vô ý đụng tới ngón tay Đoàn Dịch Kiệt, hơi lạnh, có chút vết chai, lại khiến tim cô bất giác đập nhanh.

Nhìn vẻ mặt Hứa Lương Thần xấu hổ, né tránh tầm mắt, đáy mắt Đoàn Dịch Kiệt xẹt qua chút vui mừng, nhưng không làm khó cô nữa, đứng lên nhìn Hứa Lương Thần một lát, nói chúc ngủ ngon rồi đi ra ngoài.

Không ngờ rằng Đoàn Dịch Kiệt lại dứt khoát như vậy. Hứa Lương Thần nhìn bóng lưng của anh hơi giật mình, chợt thả lỏng thân thể dựa vào trong sofa nhắm mắt lại.

Một lát sau, nghe được có tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, nhìn qua là một nha đầu tươi cười hơn hớn: “Nhị tiểu thư, tôi là Thúy Cúc, đêm đã khuya hầu hạ cô nghỉ ngơi được không ạ?”

Hứa Lương Thần cười gật đầu: “Cám ơn, không cần phiền toái, tự tôi làm là được.”

Thúy Cúc cười không nói, cung kính dẫn cô lên lầu đi vào một căn phòng, đến phòng rửa mặt đổ xong nước ấm, mới nói: “Trong ngăn tủ có quần áo, xin Nhị tiểu thư cứ tự chọn.”

Hứa Lương Thần không đành lòng làm mất mặt cô, kéo tử quần áo ra, thấy bên trong treo đầy âu phục và sườn xám đủ loại, nội y cũng có rất nhiều kiểu dáng Tây Âu mới, không khỏi kinh ngạc.

Trước nay phụ nữ trong nước cho dù ngủ cũng phải mặc váy ngủ dài quá đầu gối, giảm bớt chỗ hở trên cơ thể. Khi đi ra ngoài phải mặc corset áo ngực bên trong sườn xám. Mấy năm trước từ nội y “toàn thân” biến thành nội y “nhỏ”, mọi người mới thoáng hơn.

Sau khi làn gió phương Tây du nhập vào, phụ nữ mới có tư tưởng tiến bộ bắt đầu chấp nhận nội y kiểu mới nhập ngoại. Từ Mĩ du học trở về như Hứa Lương Thần đương nhiên biết thân thể phụ nữ cần nội y che, nhưng không thể ngờ trong phủ Đại Soái này lại có thể thấy được hàng nhập ngoại thời thượng.

Nhất quyết đuổi Thúy Cúc đi nghỉ ngơi, Hứa Lương Thần tắm qua thay quần áo, nằm trên giường nhìn đèn ngủ xa hoa lịch sự tạo nhã nhưng xa lạ. Cô phiền não lấy tay che mắt.

Càng nghĩ càng khó ngủ, cho đến rạng sáng mới mơ mơ màng màng thiếp đi. Nghe được tiếng đập cửa, nhìn đồng hồ bên bàn đã là tám giờ sáng. Hứa Lương Thần đáp một tiếng, đứng dậy thay quần áo, thu thập qua loa xong mới mở cửa phòng.

Khuôn mặt tươi cười của Thúy Cúc xuất hiện trước mắt: “Nhị Tiểu Thư, xin dùng bữa sáng, đại thiếu đang chờ cô ở chỗ lão phu nhân.”

Hứa Lương Thần ừ một tiếng. Thúy Cúc dẫn theo lão mama bưng bữa sáng lên. Cháo trắng rau dưa, sữa đậu nành, bánh bao hấp, bánh mì mới ra lò, trung tây kết hợp thật phong phú. Hứa Lương Thần lại thật sự không muốn ăn, ăn qua loa liền bảo Thúy Cúc dẫn cô đến chỗ lão phu nhân.

Cái gì tới rồi cũng tới, xem có thể tìm được cơ hội thích hợp nhanh chóng nói rõ ràng mọi chuyện. Hứa Lương Thần biết đêm dài lắm mộng sẽ càng bất lợi hơn cho bản thân.

Kế hoạch không bằng biến hóa nhanh, Hứa Lương Thần còn đang nghĩ cách thoát thân ở chỗ lão phu nhân lại bị Đại soái Đoàn Chính Huân nổi tiếng, quyền cao chức trọng giải quyết dứt khoát.

30. Chương 30: Lặp Đi Lặp Lại Nhiều Lần

Con trai có khát vọng có chí khí, trong lòng Đoàn Chính Huân đương nhiên rất vui mừng. Nhưng thái độ của Đoàn Dịch Kiệt đối với phụ nữ lại làm ông nhũn mỳ.

Ngoại trừ vận khí tốt gặp được phu nhân cùng chung hoạn nạn, nổi dãi tông đường, thì những người khác không phải để điều hòa cuộc sống quá nhiều mưa bom bão đạn sao? Đàn ông đặt công danh sự nghiệp lên đầu không sai, không cưới vợ cũng không sao, nhưng không thể luôn mặt lạnh như sương không gần nữ sắc.

Cho nên khi Đoàn Dịch Kiệt có tin đồn, Đoàn Chính Huân không chỉ không mất hứng mà còn vì con trai mở lòng mà thâm vui mừng. Phái người bí mật điều tra, tin tức đưa về lại khiến ông nhũn mỳ. Vị nhị tiểu thư nhà họ Hứa kia không chỉ tránh phủ Đại Soái còn không kịp, mà trong mắt vốn cũng không để ý con trai ông.

Hứa Lương Thần theo sau nha đầu, đi qua hành lang phong vũ. Ở chỗ rẽ tường hoa bên ngoài viện lại thấy Lữ phu nhân mặc sườn xám tối màu thêu hoa đứng cách đó không xa đang nói chuyện với một người đàn ông mặc quân trang: “. Mẹ cũng đã nhắc đến vài lần, em hai mấy năm nay cũng khổ tâm, anh cứ giả vờ hồ đồ là được, để Kỳ Bình trở về đi.”

Nghe giọng điệu này. Hứa Lương Thần chấn động, chẳng lẽ là Đoàn đại soái? Người đàn ông buông thông hai tay đi thong thả bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn sang đây, mày kiếm nhũn chặt, đôi mắt sắc bén híp lại, môi nhếch, sắc mặt thâm trầm.

Khí thế mạnh mẽ đè nén người khác như vậy ngoại trừ chủ nhân phủ Soái thì còn có thể là ai chứ. Trái tim Hứa Lương Thần đập mạnh vài nhịp, nhưng nghĩ đến chuyện mình muốn lui bước dứt ra còn cần vị Đại Soái này gật đầu cho đi, cô liền chậm rãi khôi phục bình tĩnh, lẳng lặng đi qua.

Lư phu nhân chú ý tới ánh mắt chồng, vì thế không nói tiếp nữa. Chờ Hứa Lương Thần lễ phép vắn an, cũng mỉm cười gật đầu chào hỏi, liếc nhìn chồng một cái, nhưng không giới thiệu.

Hứa Lương Thần không lưu lại, vắn an xong liền vào trong viện.

Đôi mắt sáng quắc của Đoàn Chính Huân nhìn chằm chằm cô đi vào cửa lớn. Vị tiểu thư nhà họ Hứa này trấn định thong dong khiến ông âm thầm gật đầu. Không hổ là người mà con trai soi mói của ông nhìn trúng, dung mạo đương nhiên không cần phải nói, biết rõ là ông mà không nịnh nọt lấy lòng cũng không hoảng sợ, khí độ này không phải cô gái tầm thường có thể có.

“Đại soái thấy được không, cảm thấy thế nào?” Lư phu nhân đi tới, nhẹ giọng hỏi.

Đoàn Chính Huân gật gật đầu, theo đường mòn đi ra ngoài, giọng nói trầm thấp dứt quãng xuyên qua bụi hoa truyền tới: “Cũng thế, cũng thế, cứ quyết định như vậy. Chẳng qua không cần sốt ruột, dù nói thế nào cũng là tiểu thư thế gia, còn du học Không khỏi có chút kiêu ngạo, tính tình cũng ngang ngược. Cứ làm theo lời anh nói.”

Lư phu nhân tiễn Đoàn Chính Huân rời đi, nhìn bóng lưng chồng có chút bất đắc dĩ thở dài. Vốn muốn mượn chuyện tinh thần lão thái thái có chuyển biến tốt đẹp và chuyện lão đại, thuyết phục ông để Kỳ Bình trở về, ai biết vẫn không được, hai người này, aiz.

Hứa Lương Thần lên tầng, gặp dì Ba đứng ở đại sảnh, bọn nha đầu bận rộn lại lặng ngắt như tờ; Đoàn Dịch Kiệt đứng ở giữa phòng trong và phòng khách, quay mặt nhìn bên trong.

Chào hỏi qua với tam phu nhân xong, thấy tam phu nhân nhận một chén thuốc từ tay nha đầu, cô liền cười nói: “Tinh thần lão phu nhân thế nào?” Thuận tay đỡ lấy khay. Tam phu nhân cười trả lời, ánh mắt lướt qua Đoàn Dịch Kiệt và Hứa Lương Thần, không từ chối để Hứa Lương Thần bưng thuốc: “Lão thái thái đang chờ đó, làm phiền Hứa tiểu thư rồi.”

Tuy rằng thật lòng muốn bưng, nhưng sự khách khí của tam phu nhân vẫn khiến Hứa Lương Thần hơi lúng túng, không nói gì xoay người đi vào. Cảnh Văn Thanh đang đỡ lão phu nhân dậy, thấy Hứa Lương Thần đi tới, nụ cười cứng lại, chợt vươn tay: “Việc này sao dám để Hứa tiểu thư làm? Cô ngồi đi để tôi.”

Còn chưa dứt lời, tam phu nhân ở cửa cười nói: “Cảnh tiểu thư, phu nhân ơi, ở dưới lầu.”

Cảnh Văn Thanh đáp một tiếng, vội đứng dậy đi xuống. Hứa Lương Thần hỏi thăm sức khỏe lão thái thái, sau đó chậm rãi dứt từng thìa thuốc cho bà, thu thập xong mới ngồi xuống. Tinh thần lão thái thái cũng không tệ, kéo tay cô nói chút việc nhà.

Đoàn Dịch Kiệt đi tới, vừa đưa nước tới vừa nói: “Bà nội, nghe nói trung y nổi tiếng Bắc Kinh Thi Trọng An đã đến Yến Châu, cha đã phái người đi mời; Còn có, cháu mời thêm một bác sĩ Tây y, bà nội để xem ông ta nói thế nào, có được không?” Nói xong nhìn Hứa Lương Thần một cái: “Cô ấy du học trở về, Tây y có hiệu quả hay không cô ấy hiểu nhất, bà nội không ngại hỏi một chút xem.”

Nghe được tên Thi Trọng An, trong lòng Hứa Lương Thần dao động, ông và dượng Giang chẳng khác nào tri kỷ Lại nghe Đoàn Dịch Kiệt nói lão thái thái dường như không chấp nhận Tây y, liền nhận lấy chén trà, phụ họa lời Đoàn Dịch Kiệt nói, nói với lão phu nhân vài vấn đề về Trung Tây y.

Thấy cô và Đoàn Dịch Kiệt kẻ xướng người hoạ, trong lòng lão phu nhân vui mừng, tư tưởng bài xích Tây y cũng phai nhạt rất nhiều, cười gật đầu đồng ý. Nói một lúc thấy lão phu nhân có chút mệt mỏi, Hứa Lương Thần đỡ bà nằm xuống, hai người cùng rời đi.

Hôm nay lão phu nhân không giữ lại nữa, chắc cô có thể về nhà rồi nhỉ? Hứa Lương Thần nghĩ, bất tri bất giác theo Đoàn Dịch Kiệt đi ra. Ánh mặt trời chiếu rọi trên đường, quay mặt nhìn đôi môi mỏng của anh khẽ cong lên, Hứa Lương Thần bất giác nhớ tới cái hôn tối hôm qua.

Cảm giác trong lòng rất quái dị, nhìn người chung quanh đi qua ào ào chào hỏi nên cũng không hé răng. Rất nhanh đã đến Tây Viên, vào phòng khách, thấy hai nha đầu đều ở trong viện, Hứa Lương Thần dừng bước ngược mắt nhìn Đoàn Dịch Kiệt, nghiêm túc hỏi: “Đoàn tiên sinh, tôi có thể về chưa?”

Đoàn Dịch Kiệt nhún đôi mày kiếm, ánh sáng trong mắt lấp lánh, thật đúng là không muốn ở lại phủ Đại Soái, uống công bồn đại thiếu nhường cả Tây Viên yêu thích nhất ra cũng chỉ ở lại một đêm liền vội vã trở

về? Luyến tiếc tên trúc mã kia như vậy sao? Vốn tưởng rằng tên người nước ngoài kia là chính chủ, không ngờ còn ẩn giấu một cái tai hoạ ngầm thật lớn.

Nhìn Hứa Lương Thần quật cường cố chấp, trong lòng Đoàn Dịch Kiệt có chút không vui, không khỏi nheo mắt nhìn cô chằm chằm lạnh lùng nói: “Luyến tiếc như vậy sao?”

Đại thiếu mặt lạnh nói cái gì? Luyến tiếc cái gì? Hứa Lương Thần hơi hơi nhú mày, có chút không hiểu nhìn anh: “Đoàn tiên sinh nói chuyện có thể gọn gàng dứt khoát một chút được không? Tôi chẳng qua chỉ là một nhân vật nhỏ không đáng nhắc tới, lão phu nhân đã gặp rồi, Đoàn tiên sinh cũng mời bác sĩ đến rồi. Tôi có thể đi rồi chứ?”

Rõ ràng lúc trước có ước định, đường đường Thiếu soái sẽ không chơi xấu chứ? Hứa Lương Thần lườm anh: “Quân tử nói chuyện phải giữ lời, anh không thể nuốt lời. Đạo lý đơn giản như vậy, không cần một cô gái như tôi nói cho Đoàn tiên sinh đúng không?”

“Em muốn nói cho tôi cái gì?” Đoàn Dịch Kiệt nhàn nhạt nhếch môi, hứng thú hỏi.

Rõ ràng trong lòng biết rõ còn giả ngu, Hứa Lương Thần bĩu môi, quay đầu nhìn anh, vừa khéo Đoàn Dịch Kiệt cũng hơi nghiêng người cúi đầu, khoảng cách giữa hai người bỗng nhiên rất gần. Người đàn ông trước mắt mặc quân phục, một lọn tóc đen rơi ra khỏi mũ quân, đôi mắt như ánh sao, môi mỏng hơi cong lên, bỗng nhiên có một cảm giác quái dị từ đáy lòng trào lên. Tim Hứa Lương Thần không khỏi đập “thình thịch”, hơi ngậy người, xóc lại tinh thần: “Đoàn tiên sinh.”

Đoàn Dịch Kiệt chỉ cảm thấy mỗi một tiếng “Đoàn tiên sinh” kia càng ngày càng chói tai, càng nghe càng phiền chán, không khỏi nhăn mày kiếm nhìn Hứa Lương Thần nói: “Lấy giao tình của chúng ta, Lương Thần không cần gọi tôi là ‘Đoàn tiên sinh’ chứ?” Thực nhẹ nhàng gọi “Lương Thần”, thấy đôi mắt đen láy của Hứa Lương Thần cảnh giác nhìn anh, mặt anh không khỏi đen lại, cảnh cáo: “Không được gọi Đoàn tiên sinh nữa, còn gọi nữa tôi sẽ.”

Hứa Lương Thần cảm thấy cảnh tượng trước mắt thật sự có chút kỳ quái, Đoàn Dịch Kiệt bỗng nhiên nổi điên làm gì? Trước giờ vẫn gọi Đoàn tiên sinh mà, không gọi thế thì gọi bằng gì? Bị ánh mắt uy hiếp của anh nhìn đến căng thẳng, cô không tự chủ được nói: “Đoàn tiên sinh.”

Nói chưa được nửa câu, Đoàn Dịch Kiệt đã nhanh chóng vươn tay cúi đầu, cánh tay dài chụp tới ôm lấy vòng eo mềm người kia. Đã sớm đã cảnh cáo em, không được giương đông kích tây, coi như em sáng suốt không có gì với tên giặc tây kia, thế mà lại xoay người đến dinh thự nhà họ Giang. Oán hận cúi đầu, hôn xuống đôi môi đỏ mọng chọc người kia.

Hứa Lương Thần chỉ cảm thấy máu nóng dâng lên, đầu “bùm” một tiếng, nháy mắt giống như một thế kỷ. Cô khó thở giấy dựa, cuối cùng dùng sức đẩy Đoàn Dịch Kiệt ra, vừa vội vàng lùi bước đỡ lấy cái bàn bình phục hô hấp, vừa oán hận trừng Đoàn Dịch Kiệt, nổi giận dùng dùng nâng tay xoa xoa môi, nắm tay nắm rồi lại buông ra. Đúng là đồ vô lại, lặp đi lặp lại nhiều lần nên nghiện rồi hả?!

Thật sự là bỏ lỡ rất nhiều, Đoàn Dịch Kiệt vô cùng lưu luyến mím môi, như cười như không liếc nhìn Hứa Lương Thần. Để tôi phát hiện, Hứa Lương Thần, bổn đại thiếu muốn cái gì sẽ không buông tay. Dù là trúc mã hay tên người nước ngoài kia, ai cũng đừng nghĩ, hừ!

Nhìn gò má Hứa Lương Thần đỏ ửng nổi giận dùng dùng, trong lòng Đoàn Dịch Kiệt tương đối thích, trên mặt lại rất nghiêm túc nói: “Đã nói không được gọi là Đoàn tiên sinh, là tự em muốn gọi. Về sau chỉ cần em gọi Đoàn tiên sinh, tôi sẽ coi như em ra ám hiệu với tôi.”

“.” Hứa Lương Thần xấu hổ và giận dữ đến mức không nói được gì, loại vô lại này, chỉ cần dây vào sẽ phải chịu thiệt, mau chóng rời đi thì tốt hơn!

Cô không thèm để ý đến Đoàn Dịch Kiệt quay đầu bước đi. Đi quá vội vàng nên chưa ra đến cửa đã suýt nữa đâm vào Lữ phu nhân đang đi vào. Hứa Lương Thần vội vàng né tránh, Lữ phu nhân hoảng hốt hoàn hồn, khó khăn dừng bước.

31. Chương 31: Oan Gia

Bà có chút khó hiểu cười nhìn Hứa Lương Thần cúi thấp đầu, mơ hồ có thể thấy được vệt đỏ ửng trên mặt cô. Về mặt lúng túng xấu hổ, môi anh đào lộ ra một chút ý xuân, cũng không còn bộ dáng đoan trang thông dong hàng ngày. Lư phu nhân giật mình, nửa là trêu tức nửa là ngoài ý muốn nhìn Đoàn Dịch Kiệt.

Trong lòng bà kinh ngạc nhưng cũng được an ủi, con trai xưa nay lạnh lùng cũng có khi càn rỡ lỗ mãng như vậy, hẳn là mới tình đầu, thích vị Hứa nhị tiểu thư này rồi? Bà thuận thế kéo tay Hứa Lương Thần khẽ cười nói: “Ngày thường Đại soái bận rộn công vụ, dì cũng không quản được, nên lão đại cũng có chút bá đạo không hiểu chuyện, con hãy tha thứ cho nó. Nếu nó vô lý bắt nạt con, con cứ nói với dì, xem dì bảo bố nó xử lý nó.”

Nói thật từ ái thân thiết nhưng trong đó ẩn chứa thâm ý khiến Hứa Lương Thần không thể nào trả lời, cô không khỏi xấu hổ cười cười: “Phu nhân nói quá lời, Đoàn. Đại thiếu văn võ toàn tài, là Thiếu soái khắp Thượng Hải khen ngợi, Lương Thần nào dám nói linh tinh? Tinh thần lão phu nhân đã có chuyển biến tốt, phủ Đại Soái quốc sự quan trọng công việc bề bộn, Lương Thần không dám quấy rầy thêm nữa, cũng nên trở về thôi.”

Vị nhị tiểu thư nhà họ Hứa này thật đúng là đặc biệt, trong lòng đã biết rõ thái độ của Dịch Kiệt, bà cũng nói rõ ràng chuyện đính hôn như vậy rồi, lại vẫn giả vờ không hiểu, cố gắng cách xa.

Lư phu nhân như có đăm chiêu nhìn Hứa Lương Thần, thản nhiên cười nói: “. Cũng đúng, ít nhiều nhờ con giảng giải ưu khuyết điểm Trung Tây y với lão thái thái, thuyết phục bà đồng ý xem Tây y, cũng thật vất vả. Dịch Kiệt trước hết đưa Lương Thần trở về đi, Đại soái nói, chờ lão thái thái khá hơn thì làm. Trong khoảng thời gian này hai đứa cứ cố gắng qua lại.” Vừa nói vừa âm thầm quan sát cảm xúc thay đổi của Hứa Lương Thần đối với lời của Đoàn Chính Huân, trong lòng có tính toán.

Lời Lư phu nhân nói chứa đầy hàm ý, tuy rằng không làm rõ, lại như đánh Thái Cực Quyền trực tiếp bác bỏ lời cô. Hứa Lương Thần đầu đầu cười khổ, người phủ Đại Soái quả thực không bình thường, dù cô giả ngốc thì họ cũng có bản lĩnh tự quyết định. Tuy rằng cảm thấy rất không ổn, nhưng nghe nói để Đoàn Dịch Kiệt đưa về, trong lòng cô không khỏi nhẹ nhàng thở ra, không nói thêm gì nữa đứng dậy cáo từ.

Đoàn Dịch Kiệt có chút ngoài ý muốn nhìn mẹ mình, không thể không đưa Hứa Lương Thần đi ra ngoài.

Lư phu nhân nhìn bóng lưng hai người, dần dần thu hồi nụ cười trên mặt. Trong lòng vị tiểu thư nhà họ Hứa này rõ ràng không có con trai bà, tiếp tục như vậy cho dù tài mạo song toàn, cho dù Dịch Kiệt thích, cưới vào cửa có thể an tâm qua ngày sao? Thật đúng là oan gia.

Trở lại Tôn phủ, Hứa Lương Thần không dám ra ngoài nữa. Ngày xưa có công tác bận rộn, hiện giờ buồn chán ngồi trong nhà, chỉ cảm thấy cả người không được thoải mái. Nói chuyện điện thoại với David, nhận mấy bài báo để viết mới khá hơn một chút.

David từ ngày đó luôn luôn tìm cô, nhận được điện thoại không khỏi vui mừng, trong lòng tràn đầy nóng trông có thể gặp mặt. Hứa Lương Thần chần chờ thật lâu cũng không dám đồng ý. Đại thiếu mặt lạnh âm lãnh vô lại, cô xem như đã được chứng kiến. Ngày đó anh lạnh mặt nói những gì, cô không dám khinh thường, liền dịu dàng nói viết xong sẽ gặp lại sau.

Chạng vạng, đang ngồi ở ban công đọc sách, nha đầu Thiên Hồng vội vàng đi tới cung kính nói: “Nhị Tiểu Thư, tiên sinh mời cô đến thư phòng.” Người làm trong nhà thường ngày gọi Tôn Mạnh Lâm là lão gia, nhưng bởi vì là anh em họ với Hứa Lương Thần nghe qua có chút nghĩa khác, cho nên trước mặt ba chị em liền gọi là tiên sinh.

Năm đó khi vợ bé ba cô nuôi hút thuốc phiện đưa ba chị em đến Tôn phủ, Tôn Mạnh Lâm trên con đường làm quan đã rất có khởi sắc, đại gia đình không ở riêng, mọi việc do anh làm chủ. Vị anh họ này rất sáng khoái nhận nuôi ba đứa em họ, cũng nói với người dượng vô trách nhiệm: “Ba em từ nay về sau do tôi phụ trách, ông về sau cũng không cần đến nữa!” xem như đuổi người dượng ăn chơi trác táng ra khỏi cửa.

Những năm gần đây, chị cả Mỹ Thần không có hứng thú quá nhiều với chuyện học hành, một lòng muốn chăm sóc hai đứa em gái, sớm ngày xuất giá tự lập. Mùa hè năm ấy, già trẻ lớn bé nhà họ Tôn cùng đến Lư

Sơn nghỉ hè, gặp được một đám quan quân tuổi trẻ đi du lịch. Chị cả được anh rể sau này “Liếc mắt một cái trúng đích”, theo đuổi nửa năm, gả cho anh ta.

Lương Thần thích đọc sách, Tôn Mạnh Lâm liền đưa cô đi Mỹ du học; Không đợi cô về nước, lại đưa tiếp em ba Hứa Giai Thần tốt nghiệp St. Maria sang Pháp du học.

Cho nên Hứa Lương Thần rất tôn trọng cùng cảm kích người anh họ này. Nghe Thiên Hồng nói vậy cũng chỉ thu thập một chút rồi vội vàng đến thư phòng.

Tôn Mạnh Lâm đứng ở bên ngoài thư phòng, cúi người nhìn một bồn cây mới chuyển đến. Hứa Lương Thần đến gần mới cảm thấy tâm tư của anh dường như không ở thứ trước mắt, hình như đang suy nghĩ gì đó. Vì thế cô cười chào hỏi: “Anh họ, anh tìm em?”

Tôn Mạnh Lâm đứng thẳng, nhìn Hứa Lương Thần thanh tú xinh xắn trước mắt, trong lòng thầm than, cô anh là thiên kim danh môn phong thái xinh đẹp như vậy, đáng tiếc đã gả lầm người, buồn bực mất sớm. Dung nhan cả ba chị em đều không tầm thường, nhất là em hai, phong nhã tài hoa độc nhất vô nhị, khí chất vô cùng, khó trách khiến người ta mơ ước, thậm chí vị kia cũng coi trọng.

“Em hai tối nay có dự định gì không? Anh muốn nhờ em giúp một việc.” Tôn Mạnh Lâm cười nói.

“Anh họ nói đùa, có chuyện gì chỉ cần phân phó là được rồi, còn khách khí với em làm gì?” Hứa Lương Thần cười hỏi anh.

“Xin nhờ em hai cùng anh đi ra ngoài một chuyến được không?” Tôn Mạnh Lâm dặn thư ký Tống Tu Văn chuẩn bị xe, vừa nói vừa bước đi ra ngoài.

“Đi đâu?” Lòng mày Hứa Lương Thần nhíu lại. Có vết xe đổ chuyện Đoàn Dịch Kiệt, tính cảnh giác của cô bây giờ nâng cao không ít.

Tôn Mạnh Lâm hứng thú liếc nhìn cô một cái, dừng bước nói: “Hôm nay Bộ trưởng Bộ Ngoại giao Vương Chính Hân gọi cho anh, nói rằng lãnh sự mấy nước có chuyện khẩn cấp cần bàn bạc, bộ phận liên quan đến Phủ Thị Chính mời anh dự thính. Bộ Ngoại giao gần đây đối ngoại nhiều, cần tự mang phiên dịch, còn nói đùa rằng ‘nghe nói quý phủ có vị thiên tài ngôn ngữ’, em hai có bằng lòng giúp anh việc này không?”

Thì ra là thế, nói thật Hứa Lương Thần không muốn đi. Bàn bạc công việc đều có phiên dịch viên, cô đi làm gì? Hơn nữa vị bộ trưởng Vương này nói vậy là có ý gì? Đều là quan viên chính phủ, thêm phạm vi thế lực phủ Đại Soái khiến cô không thể nào không suy nghĩ nhiều.

Tuy rằng không muốn đi, nhưng Hứa Lương Thần không thể trực tiếp cự tuyệt, dù sao những năm gần đây đây là lần đầu tiên anh họ mở miệng nhờ cô giúp, còn là chuyện cô có thể làm được. Lại nghĩ, đây là trường hợp công vụ, còn làm phiên dịch cho anh họ, hẳn là không sao đâu. Hứa Lương Thần tương đối bất đắc dĩ gật đầu đồng ý.

Tôn Mạnh Lâm cười, ba người lên xe, thẳng đến khách sạn nghị sự viên.

Nhìn Hứa Lương Thần như sẵn sàng ra trận đón địch, Tôn Mạnh Lâm điều hòa không khí cười nói: “Có lẽ em hai không quen vị bộ trưởng Vương này, mười bốn tuổi anh ta vào học chuyên khoa luật đại học Bắc Dương, tốt nghiệp xong thì sang Mỹ du học, tiến sĩ luật đại học Yale, chuyên gia của Ủy ban kiểm tra kỷ luật. Tinh thông tiếng Anh, Nhật, Đức, nghiên cứu tinh thâm về luật. Anh ta có một câu danh ngôn có lẽ em đã nghe: Quốc gia yếu kém không có ngoại giao.”

“Chính là vị luật sư mới trở về từ Anh quốc mà Quân Chính phủ hết lần này đến lần khác muốn mời về đó sao?” Hứa Lương Thần nghĩ ngợi hỏi.

Nghe nói được Quân Chính phủ mời về, nhưng người này lại từ chối thẳng thừng. Cuối cùng thấy từ chối không nổi, trước khi về nước đã đưa ra ba điều kiện với Đoàn Chính Huân: Không được can thiệp vào nhân sự của Bộ Ngoại giao. Thứ trưởng phải tinh thông tiếng Anh. Không được đưa người vào bộ phận của ông ta; Bộ phận của ông ta cũng không tiến cử người vào Bộ Ngoại giao, rất là cứng đầu. Cố tình Đoàn lão đại cũng nể mặt người này, sáng khoái đồng ý.

Sau khi nhậm chức, ông ta dựa theo hình thức cơ cấu của các nước phương Tây sắp xếp lại tổ chức pháp luật của Bộ Ngoại giao, là một trong những người đặt nền móng cho chế độ ngoại giao của Quân Chính phủ

phía Nam. Nghĩ đến đây, Hứa Lương Thần bỗng nhiên bình tĩnh lại. Một vị bộ trưởng Bộ Ngoại giao vô cùng có nguyên tắc như vậy, làm sao có thể trở thành đồng lõa “Đào hầm” của Đoàn Dịch Kiệt? Có lẽ là do cô suy nghĩ nhiều.

Đang nghĩ vậy, xe đã chạy tới trước cửa Bộ Ngoại giao. Khách sạn ở phía đối diện, vào cửa lớn rẽ qua bồn hoa là một tòa biệt thự ba tầng ngói xám kiểu cung điện. Nhìn bảo vệ nghiêm ngặt, nhân viên ra vào áo mũ chỉnh tề, Hứa Lương Thần hiểu nơi này hẳn là một trong những nơi tiếp đãi quan trọng của Quân Chính phủ.

Bồi bàn mở cửa thủy tinh tay nắm gỗ chạm khắc ra, đại sảnh cũng không quá rộng nhưng lại có vẻ đẹp dễ quý giá. Đèn chùm lớn màu trắng, đồ trang trí trùng điệp, trên trần nhà vẽ dày đặc các bức họa, góc tường khắc hoa văn tinh tế.

Nhân viên Bộ Ngoại giao chờ ở đại sảnh, thấy Tôn Mạnh Lâm tiến vào, vội cười chào đón, vừa hàn huyên vừa dọc theo cầu thang đi lên tầng hai.

Ở chỗ rẽ lại chạm mặt mấy người đang đi từ trên xuống. Hứa Lương Thần lảng lụi ra phía sau Tôn Mạnh Lâm nhường đường, lại nghe có người vui mừng khẽ gọi: “Tiểu Thần?”

32. Chương 32: Hẹn Nhau Sau Buổi Hoàng Hôn

Thảm dày tối màu, đèn tường màu trắng lịch sự tao nhã, cầu thang rộng rãi, mang theo phong cách tư tưởng nước ngoài đương thời. Giang Cánh Vu mặc áo vest giày tây, trên khuôn mặt tuần tú không thể giấu được sự vui mừng.

Hứa Lương Thần không ngờ lại gặp anh ở đây, cũng rất vui vẻ chào hỏi, ân cần thăm hỏi Di Liêu và tiến sĩ Giang.

Chuyện anh và Hứa Lương Thần quen nhau từ thuở nhỏ, Tôn Mạnh Lâm đương nhiên biết, anh cũng luôn luôn coi vị cảnh trưởng tuổi trẻ này như người trong nhà, cười hàn huyên vài câu. Bởi vì đều có việc riêng nên sau khi chào hỏi cũng đành cười tạm biệt.

Nhìn ánh mắt lưu luyến của Giang Cánh Vu, Tôn Mạnh Lâm lặng lẽ liếc Hứa Lương Thần một cái. Nếu không phải vị kia chặn ngang một bước, bọn họ quả thật cũng là một đôi đẹp.

“Phó thị trưởng Tôn, bộ trưởng và các vị lãnh sự đã đến, mời ngài vào.” Một thư ký Bộ Ngoại giao chào đón, mời đoàn người vào nhà gian.

Ngoại sảnh có bảy tám người ngồi trên sofa, Tôn Mạnh Lâm tiến vào, một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi phong độ trí thức đứng lên, kính cẩn lịch sự cười nói: “Anh Mạnh Lâm, mời ngồi mời ngồi.”

Hứa Lương Thần thấy anh họ gọi bộ trưởng liền biết người này là Vương Chính Hân đứng đầu Bộ Ngoại giao. Mọi người cùng giới thiệu chào hỏi, vài người nước ngoài là lãnh sự hoặc tham tán Lãnh sự quán các nước Pháp, Anh, Đức. Trong đó còn có một người Hứa Lương Thần từng gặp — Tham tán Lãnh sự quán nước Mi Daniel.

Nhìn thấy Hứa Lương Thần, anh ta có chút bất ngờ, nhưng trường hợp không tiện tán gẫu việc riêng nên chỉ cười gật đầu.

Sau khi hàn huyên, tiệc rượu cũng bắt đầu. Mọi người khách khí ngồi xuống, Vương Chính Hân gờ chén rượu lên: “Cảm tạ các vị đã đến đây hôm nay. Lâm Thành xảy ra chuyện như vậy, Chính phủ và Bộ Ngoại giao cũng vô cùng tiếc nuối. sau Hội nghị Liên Hợp xế chiều hôm nay, chúng tôi đã phái nhân viên quân sự dốc hết toàn lực nghĩ cách cứu viện nhân viên bị bắt cóc, xin các vị giúp đỡ.”

Bắt cóc? Bắt cóc kiểu gì mà lại cần Bộ trưởng bộ Ngoại giao Chính phủ ra mặt? Hứa Lương Thần cảm thấy có chút không hiểu.

“Bọn họ đã liên tục bắt cóc ba công dân Đức, tốc độ xử lý của quý chính phủ như vậy thật làm cho người ta thất vọng.” Lãnh sự Campbell của Lãnh sự quán nước Đức rất bất mãn lắc đầu.

“Bọn họ vì sao phải làm như vậy? Chúng ta không nhận được tin tức yêu cầu tiền chuộc, xin hỏi quý chính phủ có biết yêu cầu của bọn họ không?” Tham tán Soros Lãnh sự quán Anh nhíu mày hỏi.

“Mục đích của bọn họ chúng tôi đã biết rõ rồi.” Vương Chính Hân nghiêm túc trả lời.

Nghe bọn họ nói, Hứa Lương Thần mới hiểu được, hóa ra Lâm Thành xảy ra một vụ bắt cóc khiến phía Nam thậm chí cả trong và ngoài nước phải khiếp sợ.

Vài năm trước, một người Nhật Bản tên Kohinata Choshichiro bị thổ phỉ bắt cóc ở gần Lâm Thành. Không thể ngờ người thanh niên Nhật Bản mười bảy tuổi gan dạ sáng suốt hơn người này năm ấy lại có thể nói cười tự nhiên với bọn cướp, vì thế được bọn cướp chấp nhận, rất nhanh đã leo lên chức nhị ca. Hai năm sau, năng lực của anh ta được bọn cướp công nhận, được đề cử làm thủ lĩnh cao nhất, thành lão đại của bọn cướp. Từ con tin bị bắt cóc biến thành thủ lĩnh, truyền kỳ này có thể nói đã chấn động cả nước.

Bởi vì quân phiệt hỗn chiến và thiên tai không ngừng, thổ phỉ không ngừng gia tăng. Hơn nữa quân phiệt các nơi nghi kỵ lẫn nhau, chỉ lo lắng làm sao cho địa bàn của mình không bị người ta chiếm mất, đâu thêm quan tâm thổ phỉ hoành hành? Cùng lắm thì đuổi tới nơi khác là cùng.

Đám thổ phỉ này dưới sự dẫn dắt của Kohinata Choshichiro, trốn ở hồ Vi Mạch Lâm Thành. Hồ Vi Mạch dựa vào núi Lô Nhạn, địa thế hiểm yếu, trên hồ mọc đầy cỏ lau, dễ thủ khó công. Bọn phỉ đồ thay nhau hành động, cướp bóc tiền tài, mua súng ống đạn dược, chiêu binh mãi mã, không chỉ có thể lực tăng nhiều mà ngay cả năng lực tác chiến cũng không yếu, trở thành đám thổ phỉ nổi tiếng ở phương Nam.

Sau khi Quân Chính phủ phía Nam được thành lập, Kohinata Choshichiro cũng hiểu tình thế nay đã khác xưa, vì thế ẩn núp một thời gian, khi thấy quân chính phủ dường như không rảnh bận tâm mới to gan lớn mật ra điều kiện với chính phủ. Không chỉ yêu cầu quân chính phủ thừa nhận sự tồn tại của bọn họ là hợp pháp, còn yêu cầu rất nhiều súng ống đạn dược và quân lương. Sau khi yêu cầu bị cự tuyệt, liền nghĩ cách làm loạn.

Sau khi nhà Thanh sụp đổ, dân chúng đều hiểu: Dân chúng e ngại quan phủ, quan phủ e ngại người nước ngoài, người nước ngoài e ngại dân chúng, quan hệ tam giác kỳ diệu. Bọn thổ phỉ càng am hiểu đạo lý này. Vì thế “Bắt cóc người nước ngoài” trở thành một loại “mốt”. Bắt cóc người nước ngoài làm con tin không chỉ là quả cân có sức nặng nhất trong khi chờ tiến hành đàm phán với Chính phủ mà còn là tấm lá chắn tốt nhất khi bị quan binh tiêu diệt. Dưới một số tình huống người nước ngoài bị bắt cóc còn có thể đảm đương chức “Môi giới” giữa thổ phỉ và Chính phủ. Khi vơ vét tài sản, hiệu quả kinh tế và lợi ích của người nước ngoài cũng cao hơn nhiều “người trong nước”.

Kohinata Choshichiro cũng là người thông minh, liên tục bắt cóc hơn mười người nước ngoài bắt đồng quốc tịch, rốt cục khiến cho Lãnh sự quán các nước và Giáo hội Thiên Chúa Giáo đặt ở Yển châu chú ý, đồng thời tạo áp lực cho Quân chính phủ.

Lẳng lẳng nghe quan ngoại giao các quốc gia kháng nghị lên tiếng, Hứa Lương Thần nhẹ nhàng phiên dịch cho Tôn Mạnh Lâm nghe. Nghe xong cũng oán giận thổ phỉ làm ác, coi thường các quốc gia bất mãn với Chính phủ Trung quốc, lại vì thế nước hỗn loạn, dân sinh gian nan mà buồn bã.

Thấy Vương Chính Hân luôn luôn không kiên ngạo không siểm nịnh trả lời thuyết phục những câu hỏi và chỉ trích của mọi người, trong lòng Hứa Lương Thần âm thầm dâng lên sự kính trọng. ‘Quốc gia yếu kém không có ngoại giao’ phải chăng là cảm thụ sâu sắc và đau đớn trong nội tâm kiếp sống ngoại giao của ông ta sao? Nhưng người đàn ông trước mắt tuy biết có khó khăn nhưng vẫn nỗ lực làm những gì một quan ngoại giao nên làm.

Bởi vì Quân chính phủ đã bố trí, cho nên đám quan Ngoại giao cũng chỉ đơn giản nhắc đi nhắc lại phải nghiêm túc chú ý tình thế phát triển vân vân, xong tiệc rượu liền cáo từ rời đi. Trước khi đi, Daniel cố tình ra hiệu với Hứa Lương Thần.

Đưa khách rời đi, thấy Vương Chính Hân và Tôn Mạnh Lâm dường như có công việc cần trao đổi, Hứa Lương Thần liền tìm cớ đi ra. Vương Chính Hân sâu xa liếc nhìn cô một cái, mỉm cười gật đầu.

Xuống tầng đi ra đại đường, rẽ sang hành lang. Song cửa sổ điêu khắc gỗ được khảm thủy tinh, hai bên là đình viện, mặt đất lát gạch đen, ở giữa đặt một cây ngọc lan lớn cao dong dỏng như cái lọng, có thể ngửi được mùi thơm ngào ngạt của hoa nở đầu xuân, hương thơm lặng lẽ lan tỏa, bên cạnh còn có trúc, hoa quế, chuỗi tây và một số thực vật khác.

Cuối hành lang là một đại sảnh, trên đỉnh có đèn trắng tròn như chiếc đĩa phôi cùng hoa văn tinh xảo trên thảm, trụ màu đỏ thẫm kiểu giả cổ cung điện điển hình. Đi qua đại sảnh không người, Hứa Lương Thần đẩy cửa đi ra ngoài, ngồi xuống dưới giàn hoa.

Hoàng hôn buông xuống, trên tầng đèn đuốc sáng trưng, ngọn đèn trong hoa viên mờ ảo, xung quanh im ắng.

“Tiểu Thần.” Phía sau có người khẽ gọi, giọng nói quen thuộc khiến Hứa Lương Thần không khỏi cong môi cười, xoay người liền nhìn thấy Giang Cánh Vu đứng dưới cây Tử Đằng cười nhìn cô.

“Ngày đó trở về chị không ở nhà, mẹ nói chị Mỹ Thần tìm chị, sau này lại nghe nói chị đến phủ Đại Soái. Bây giờ đã sắp xếp rõ ràng hết mọi chuyện chưa?” Đã nhiều ngày Giang Cánh Vu luôn luôn lo lắng, tuy rằng hai ngày trước Hứa Lương Thần có gọi điện thoại về Tôn phủ ẹ anh, nhưng không nhắc đến bất cứ chuyện gì cả. Rốt cuộc đại thiếu mặt lạnh có tâm tư gì với cô, Giang Cánh Vu thật lo lắng.

“” Hứa Lương Thần cười, không biết nên trả lời thế nào. Tin đồn trên báo Cánh Vu hẳn là không biết, cô nên nói rõ ngọn nguồn hay là im lặng? Việc này cô không muốn nói nhiều, trong lòng vẫn cảm thấy chuyện này có chút là hiểu lầm thôi, tránh được thì nên tránh có thể trốn thì cứ trốn. Đại thiếu mặt lạnh chỉ đột nhiên phát điên thôi, nói không chừng chẳng bao lâu nữa sẽ quên, cô có thể quay về cuộc sống yên tĩnh. Nhưng nếu không nói.

Im lặng một lúc cô vẫn lựa chọn nói nhẹ nhàng băng qua: “Việc vặt vô vị thôi. Nhà giàu có như vậy, nếu không phải hiểu lầm có thể có bao nhiêu tình cảm? Cậu thì sao, có làm nước đá bào chưa?”

Thấy Hứa Lương Thần cố ý nhắc tới đề tài thoải mái, Giang Cánh Vu cũng không hỏi nữa, cười nói: “Đã lớn vậy rồi mà vẫn là con mèo tham ăn, chị về đầu bếp Giang sẽ làm cho chị ăn.” Nói xong, cùng Hứa Lương Thần chậm rãi đi đến đường mòn đá cuội.

Từ biệt mấy ngày, đây là lần đầu tiên cùng giai nhân ‘trăng treo cành liễu hẹn người sau buổi hoàng hôn’, trong lòng Giang Cánh Vu vô cùng vui sướng. Sau một lúc hàn huyên hẹn ngày mai đến Lộc Uyển ăn cơm xong mới chậm rãi quay về hành lang.

Ngẩng đầu, ánh đèn chiếu lên một bóng dáng cao lớn mặc quân trang, đôi mắt đen sáng ngời lạnh lùng nhìn qua. Hứa Lương Thần bỗng nhiên ngẩn ra, sao đại thiếu mặt lạnh lại ở đây?

33. Chương 33: Kẻ Tám Lạng Người Nửa Cân

Giang Cánh Vu phát hiện Hứa Lương Thần đột nhiên thay đổi bèn nhìn theo ánh mắt cô, cân nhắc một chút liền cười nói: “Quân Đoàn Trưởng cũng có hứng thú ở đây ngắm trăng?” Tuy nói vu vơ, giọng điệu cũng nhã nhặn nhưng ánh mắt lại không chút yếu thế nhìn thẳng. Thậm chí còn cố ý đi chậm lại, chờ Hứa Lương Thần đến gần.

Nhìn hành động của anh ta, Đoàn Dịch Kiệt vẫn vô cảm như cũ, môi mỏng hơi nhếch lên. Dưới ánh đèn, trên mặt dường như hiện lên một nụ cười quỷ dị: “Tôi nào so được với Cảnh trưởng Giang nho nhã phong độ? Trước hoa dưới trăng quả rất lãng mạn, đây không phải Hứa nhị tiểu thư đó sao?” Ngữ điệu rất nhẹ, giọng nói thật mềm mại, lại làm cho Lương Thần không tự chủ được rung mình một cái.

“Quân Đoàn Trưởng thật tinh mắt.” Giang Cánh Vu cười như xuân về hoa nở, yêu chiều nhìn Hứa Lương Thần. Thấy cô có chút không được tự nhiên, liền cố ý tiến lên một bước che Hứa Lương Thần ra sau người, dờ dề tài: “Hôm nay đàm phán với phía Đức rất thuận lợi, báo cáo về những hạng mục công việc có liên

quan ngày mai sẽ giao đến Tổng Tư Lệnh, có chỗ nào không ổn xin Đại soái và Quân Đoàn Trưởng cứ ra chỉ thị.”

Nhìn động tác của anh ta, Đoàn Dịch Kiệt liếc Hứa Lương Thần một cái, chợt gật đầu: “Được, Cảnh trưởng Giang quả nhiên là người có quyết tâm.” Trong câu nói của anh có chút lạnh lùng. Lo lắng có chuyện không ổn nên lúc đi ngang qua anh đã thuận tiện vào xem. Không ngờ lại thấy được cảnh hai người sóng vai dưới trăng trước hoa, muốn anh không đen mặt cũng khó.

Gặp nhau mà nha đầu đáng chết kia còn giả vờ như không quen, ngay cả chào hỏi cũng không thêm; còn nói nói cười cười với Giang trúc mã, ngọt ngào dịu dàng. Xem ra đã quyết tâm muốn ‘nặng bên này nhẹ bên kia’ không quan tâm đến anh nữa rồi hả? Nhìn chăm chăm ánh mắt né tránh của Hứa Lương Thần, Đoàn Dịch Kiệt lạnh giọng nói: “Tôi và nhị tiểu thư có một số việc cần nói, xin mời Cảnh trưởng Giang tránh mặt một lát.”

Giang Cánh Vu hơi nhú mày, không ngờ đại thiếu mặt lạnh lại thẳng mặt đuổi anh đi, trong lòng có chút khó chịu, trên mặt lại vẫn cười nói: “Ha ha, thật xin lỗi, tôi và Tiểu Thần có một số chuyện cũng còn chưa nói xong, Quân Đoàn Trưởng thứ lỗi.” Đúng là đối chọi gay gắt, không nể mặt đại thiếu mặt lạnh chút nào.

Đoàn Dịch Kiệt không ngờ Giang Cánh Vu cứng như vậy, chậm rãi chuyển ánh mắt từ Hứa Lương Thần tới người đàn ông trước mắt. Bốn mắt nhìn nhau, đột nhiên mạch nước ngầm bắt đầu phun trào, tia lửa văng khắp nơi.

Hứa Lương Thần nhìn cảnh tượng quỷ dị trước mắt, không khỏi ngần ra. Cánh Vu lại đối chọi với đại thiếu mặt lạnh? Cô có nên làm gì để hòa hoãn không khí không? Mặt Đoàn Dịch Kiệt đen sì, khiến cô hiểu lúc này nói gì với anh cũng không an toàn. Nhưng không thể để Cánh Vu cứ giằng co với anh như vậy. Người ta là Thiếu soái, Cánh Vu chắc chắn sẽ chịu thiệt, giúp cậu ta chỉ cần thêm dầu vào lửa.

Nhìn không khí giương cung bạt kiếm giữa hai người càng ngày càng trầm trọng, Hứa Lương Thần im lặng, sau một lúc lâu bỗng nhiên ngắt đầu nói: “Thật xin lỗi, hai vị cứ từ từ tán gẫu, anh họ còn ở trên chờ, tôi đi trước.” Không có cách nào hay hơn đành phải ‘rút củi dưới đáy nồi’ tự mình chuồn trước. Cô xoay người vội vàng rời đi, không quan tâm hai người đàn ông đang nhú mày lườm nhau như chọi gà phía sau.

Giang Cánh Vu mỉm cười, Tiểu Thần vẫn như xưa, không thích tranh đấu, lại làm rùa đen rút đầu. Đoàn Dịch Kiệt lại lạnh lùng “Hừ” một tiếng trong lòng, thông minh thật, em đi thật sao?

Vội vàng đi lên tầng, xuyên qua cửa sổ kính trên hành lang nhìn thấy hai người đàn ông kia cuối cùng đã rời đi, Hứa Lương Thần mới âm thầm thở ra, bình phục hô hấp đi vào nhà gian.

“Em hai, về rồi sao? Bộ trưởng Vương vừa nhắc đến em đó.” Tôn Mạnh Lâm cười nói.

Trên sofa đại sảnh, chỉ còn Tôn Mạnh Lâm và Vương Chính Hân đang ngồi uống trà, dường như đã tán gẫu xong về công việc rồi. Hứa Lương Thần cười cười đi qua: “Tuy là lần đầu gặp nhau, nhưng tôi ngưỡng mộ đại danh Bộ trưởng Vương đã lâu.”

Vương Chính Hân rất hứng thú nhìn cô, đưa chén trà qua. Hứa Lương Thần liên tục nói cảm ơn, Vương Chính Hân nói: “Người trong nước đều nói Cô Hồng Minh là kỳ tài ngôn ngữ, tôi thấy Hứa tiểu thư cũng chẳng kém cạnh là bao. Từ sau khi nhà Thanh sụp đổ tới nay quốc sự nhiễu loạn dân sinh lầm than. Văn minh phương Đông truyền thống bắt buộc phải thay đổi lại một lần nữa. Đã thay đổi là phải làm toàn diện. Chế độ và thao tác ngoại giao chúng ta xây dựng cũng bị cuốn vào dòng thay đổi đó. Từ Phủ Tổng Đốc Lương Quảng [1] sát nhập vào bộ phận đặc biệt ‘Quản lý thông thương hành chính các quốc gia’ của trung ương, đến năm 1901 [2] khi bị Liên Quân tám nước đánh bại, bị ép thiết lập ‘Bộ ngoại vụ’ đầu tiên trong hai ngàn năm. Sau đó mới bắt đầu quen dần việc ngoại giao. Hơn một trăm năm, bước kinh nghiệm cải cách này vô cùng gian nan cực khổ.”

[1] Lương Quảng: chỉ hai tỉnh Quảng Đông và Quảng Tây, Trung Quốc.

[2] Tám nước đồng minh: Anh, Mỹ, Đức, Pháp, Nga, Nhật Bản, Ý và Áo đã xâm chiếm và lấy mất Bắc Kinh Trung Quốc vào năm 1900.

Nghe ông đánh đồng mình và “Quái kiệt” Cô Hồng Minh, Hứa Lương Thần vội vàng khiêm tốn cảm ơn. Sau lại nghe ông nói đến lịch sử ngoại giao Trung Quốc liền không nói nữa, nâng bình rót nước cho hai người, ngồi bên lắng lắng nghe.

“Hơn trăm năm qua Trung Ương chính phủ Trung Quốc mặc dù có Bộ Ngoại giao nhưng trên cơ bản không có chính sách ngoại giao. Những gì chúng ta làm gần như đều là ngoại giao bị động ứng phó, hoặc ngoại giao ‘bị đánh’. Trên ngoại giao quốc tế chưa từng áp dụng chủ động.” Về mặt Vương Chính Hân có chút nặng nề.

Nhìn Hứa Lương Thần nghiêm túc nghe giảng một cái, nói tiếp: “Hoàn cảnh xấu này được hình thành mặc dù có một phần do thực lực quốc gia, quốc gia yếu kém không ngoại giao. Nhưng nước ta, chính phủ, nhân dân ta không biết thực hiện chủ trương chính trị mới mới là nguyên nhân chủ yếu! Đoạn thời gian ngoại giao ‘bị đánh’ đẫm máu và nước mắt sau khi nhà Thanh sụp đổ không cần nói cũng biết. Âu chiến sắp kết thúc, dù chúng ta thuộc phe đồng minh, nhưng thế cục quốc tế sau khi chiến tranh kết thúc, Trung Quốc có tiếp tục bị ức hiếp sâu xé hay không thì rất khó nói.” Ông cảm khái thở dài.

“Sự kiện bất cóc lần này chính là một mối nguy ngoại giao. Chư quốc như hổ rình mồi, thủ lĩnh bọn cướp còn là người Nhật Bản, sau lưng có tình huống phức tạp hơn hay không còn chưa biết.” Tôn Mạnh Lâm tiếp lời nói.

Vương Chính Hân gật đầu: “Bộ Ngoại Giao gần đây bận rộn, nhân lực không đủ, tôi muốn hỏi Hứa tiểu thư, có hứng thú đến Bộ Ngoại Giao làm việc không? Vừa rồi tôi có chú ý đến Hứa tiểu thư phiên dịch, không thiện là kỳ tài ngôn ngữ.”

Hứa Lương Thần nghe vậy ngẩn ra, cô không ngờ Vương Chính Hân mời trực tiếp vậy. Chợt nhớ tới lời Đoàn Dịch Kiệt đã từng nói, vội cười từ chối: “Cảm ơn bộ trưởng đã khích lệ, Lương Thần chẳng qua là biết vài ngoại ngữ, không có kinh nghiệm trên phương diện ngoại giao.”

Nói còn chưa dứt lời, Vương Chính Hân đã hiểu ra, tiếp lời: “Hứa tiểu thư chưa từng nghĩ đến, tôi cũng có thể hiểu, cho dù là nhân viên phiên dịch Bộ Ngoại Giao, không có tư tưởng yêu nước sâu sắc cũng làm không tốt được. Bởi vì phiên dịch không chỉ cần dịch lời đôi bên, mà còn cần phải tinh tảo ứng biến bất cứ lúc nào, nhằm chống đỡ với những người nước ngoài miệt thị Trung Quốc, miệt thị người trong nước. Ăn miếng trả miếng nhưng không thể để xảy ra chuyện, đúng là không dễ dàng.”

Hứa Lương Thần có chút đen mặt. Vị bộ trưởng tiên sinh này thật thẳng thắn, ra vẻ không đồng ý tức là cô không đủ yêu nước, chỉ là tiểu thư không chịu được khổ. Nhưng trong lòng tốt xấu gì cũng buông được một nghi vấn khác, Quan Ngoại Giao thẳng thắn như vậy, không thể nào là “Đồng lõa” của tên kia.

Nghĩ đến Đoàn Dịch Kiệt vừa rồi đen mặt, trong lòng Hứa Lương Thần vẫn còn sợ hãi. Vị đại thiếu mặt lạnh này tính tình thật sự là càng ngày càng cổ quái, càng ngày càng khó dò Thấy Hứa Lương Thần có chút không yên lòng, Vương Chính Hân tương đối là thất vọng.

Sự hiểu biết thức thời của ông ngược lại làm cho Lương Thần băn khoăn, đường đường là Bộ trưởng Bộ ngoại giao cầu tài như khát như vậy, có ích cho xã hội chẳng phải là lý tưởng của cô sao? Nghĩ nghĩ cô không khách khí, cười nói: “Cảm ơn bộ trưởng nâng đỡ, có thể cho phép tôi suy nghĩ hai ngày hay không?”

34. Chương 34: Sao Lại Là Em?!

Vương Chính Hân đương nhiên vui vẻ đồng ý.

Tiền Vương Chính Hân lên xe, Tôn Mạnh Lâm mới đưa Hứa Lương Thần rời đi. Xe ra đến cửa lớn lại gặp một chiếc xe khác đang lái tới, trên xe treo dấu hiệu Lãnh sự quán Mỹ, mơ hồ như nhìn thấy sườn mặt David, chưa kịp thấy rõ đã lướt qua.

Thời gian sau, vụ án bất cóc ở Lâm Thành bị báo chí trong ngoài nước ào ào đưa tin, gây xôn xao không nhỏ. Lãnh sự quán các nước liên tục gửi thư gửi điện cho Quân Chính phủ phía Nam, vì sự an toàn của

người dân nước mình mà đưa ra cảnh cáo kháng nghị, có nước thậm chí còn có ý: nếu Quân Chính phủ không giải quyết được việc này, bọn họ sẽ dùng lực lượng bên họ giải cứu con tin, cũng không ngoại trừ khả năng sử dụng vũ lực.

Dù bọn cướp bắt cóc người ngoại quốc, nhưng đây vẫn là việc nội bộ của Quân Chính phủ phía Nam, cho phép quân đội nước khác nổ súng trên lãnh thổ mình là hành vi xâm phạm tôn nghiêm của Chính phủ. Chủ trương của công sứ Italy nhanh chóng bị Quân Chính phủ bác bỏ, nhưng mau chóng giải cứu người nước ngoài trở thành mục tiêu cấp bách của Quân Chính phủ.

Giải cứu như thế nào, trong Quân Chính phủ tồn tại hai khuynh hướng. Một là phái chủ chiến do Đoàn Chính Huân cầm đầu; hai là phái chiêu an do Quản lý nội các Dương Lý Thận cầm đầu.

Đoàn Chính Huân luôn không đồng ý chiêu an, ông cho rằng nạn trộm cướp không dứt ở phía Nam không thể để nuông chiều sinh hư, nếu Chính phủ không khiến bọn họ thuần phục, tương lai mấy chuyện người nước ngoài linh tinh này sẽ còn nghiêm trọng hơn, phải bóp chết từ trong trứng nước.

Phía Nội các lại vì áp lực ngoại giao nặng nề mà chủ trương tạm thời chiêu an, sau đó mới giải quyết. Bởi vì Quân Chính phủ phía Bắc đang chuẩn bị đàm phán mượn tiền với Nhóm ngân hàng năm nước, muốn thống nhất quân phí Nam – Bắc. Nếu giải quyết không tốt, ngoại giao sẽ gặp trở ngại, Quân Chính phủ sẽ gặp phải thử thách vô cùng khó khăn.

Dưới tình hình này, Quân Chính phủ liên tục mở các cuộc họp chuyên đề, Bộ Ngoại Giao cũng tuyên bố một loạt thông báo, dẹp an phủ các, Lãnh sự quán và nhân dân các nước; Trong hội nghị bí mật này, Đoàn Dịch Kiệt nhận nhiệm vụ nguy hiểm, lặng lẽ mang binh đến Lâm Thành.

Trong khoảng thời gian này mưa to liên miên, ban đêm quân đội xuất phát trong màn mưa.

Sau khi mọi chuyện phát sinh, Đoàn Dịch Kiệt không chỉ phái quân tiên phong, còn phái một đám lính trinh sát, hóa trang dò đường, bắt sống quân địch. Nhưng anh biết trinh sát chỉ có giá trị chiến thuật, rất khó biết được tình huống cụ thể và bố trí trong hang ổ của đám thổ phỉ.

Báo chí ‘đánh hơi’ được vụ án bắt cóc này trong thời gian quá ngắn, đồng thời các quốc gia tạo áp lực với Quân Chính phủ làm họ lâm vào thế ‘bốn bề thọ địch’. Trong lòng anh biết chắc chắn là có nguyên nhân, vì thế lặng lẽ điều động nhân viên tình báo vô tuyến điện đã giấu kín từ lâu.

Thiết bị là do anh bí mật nhập từ Đức, kỹ thuật phá án, bắt giam và giữ bí mật đều thuộc tầm tiên tiến thế giới. Nhưng chỉ có thiết bị kỹ thuật tiên tiến còn chưa đủ, còn cần chuyên viên tinh thông các thứ tiếng, chăm chỉ, yêu nước. Thông qua việc nắm giữ nòng cốt ngành mật mã các quốc gia, dịch ra được tin tình báo quan trọng, nắm giữ quy luật mã hóa này, dùng cho quân sự.

Nhiệm vụ quan trọng này giao cho Ty tình báo Bộ ngoại giao và radio bí mật mới xây dựng.

Trong màn mưa bụi mờ mịt, nhìn quân đội lặng lẽ xuất phát, xe quân dụng của Đoàn Dịch Kiệt mới bắt đầu vọt tới phía trước. Đi chưa bao xa, đằng sau lại có một chiếc xe đuổi theo, liên tục lóe đèn. Đoàn Dịch Kiệt hạ lệnh xe ngừng lại, La Hoảng Nghĩa mặc áo mưa nhảy xuống xe đi đến.

Nói vài câu xong lại nhanh chóng trở về, đưa cho Đoàn Dịch Kiệt một tập hồ sơ viết hai chữ ‘tuyệt mật’: “Đại thiếu, tổ hành động đặc biệt có tin tức mới nhất.”

Đoàn Dịch Kiệt hí mắt, đưa tay cầm lấy, nhanh chóng mở ra xem xong chuyển cho La Hoảng Nghĩa, nghĩ một lát phân phó: “Mật điện cho Đại soái, theo kế hoạch hai tăng binh, cũng xin Bộ ngoại giao lập tức phái nhân viên phiên dịch tốt nhất; gửi điện trả lời ngợi khen tổ hành động đặc biệt!”

La Hoảng Nghĩa nghe lệnh phân phó xuống phía dưới, Đoàn Dịch Kiệt nhìn bóng dáng anh trong mưa, thầm thở dài, lẩm bẩm: “Xem ra có trận lớn cần đánh. . . .” Lái xe Tiểu Vũ nghe vậy nhìn anh một cái, trong lòng đoán ý trong lời đại thiếu nói.

Trong lòng Đoàn Dịch Kiệt vừa nặng nề lại vừa cao hứng, anh không ngờ tổ hành động đặc biệt chỉ được thành lập lâm thời, dựa vào không nhiều thành viên mới được điều động tới, lại có thể kết hợp kỹ thuật và tình báo thu hoạch được trong thời gian ngắn nhất nhanh chóng nắm giữ phá dịch phương pháp điện mật mã đặc biệt của vài Lãnh sự quán.

Mã điện tín mới chặn lại gần đây đã bị phá dịch toàn bộ chỉ trong hai ngày hai đêm, thậm chí xuất hiện một người được tổ hành động xưng làm tổ trưởng. Thư ký Lương bên cạnh Đoàn Chính Huân lên gọi người này là kỳ tài “Cuốn vở” — nghe nói người này có trí nhớ kinh người, mã điện báo radio thu được không cần đối chiếu bản mã vẫn có thể vừa dịch trong đầu vừa nói ra miệng, hơn nữa trên cơ bản sẽ không sai.

Có được nhân tài như vậy, Đoàn Dịch Kiệt thật cao hứng, đã hạ lệnh cho Lương Vu Văn đưa người này qua đây. Bởi vì anh biết, căn cứ theo đoạn tin tức vô tuyến điện thu được gần đây nhất, chỗ bọn cướp nhất định có một cái radio, nơi đó sẽ có chứng cứ tốt nhất chứng minh bọn chúng có cầu kết.

Những người đó đã thiết kế cục diện này thì anh sẽ không để các quốc gia tùy ý chia mũi nhọn vào Quân Chính phủ, kẻ phía sau màn mới là cái đích ọi người chỉ trích. Mục tiêu của Đoàn Dịch Kiệt là làm cho bọn chúng phải gánh chịu hậu quả.

Mưa to vẫn tuôn xối xả, trải qua ba ngày ba đêm xóc nảy, vô số lần chìm vào vũng lầy, mọi người phải rời khỏi xe xe mới có thể tiến lên, thậm chí rất nhiều lần không thể không đi bộ. Xế chiều, Đoàn Dịch Kiệt cùng quân cảnh vệ của anh kịp thời tiến tới gần hồ Vi Mạch dưới chân núi Lô Nhạn.

Đề phòng có bọn giặc trà trộn vào những thôn trang gần đó, để giữ bí mật, Đoàn Dịch Kiệt hạ lệnh đóng quân ở trong núi. Sau khi phái quân trinh sát, tự anh dẫn theo vài cảnh vệ giả làm ngư dân, chèo thuyền trên hồ thăm dò địa hình.

Đại bộ đội dự tính sẽ đến sau hai mươi mấy tiếng nữa, đến lúc đó ngọn núi bên hồ sẽ không giấu được, không chỉ phải tiêu diệt bọn giặc trong hồ còn phải lôi toàn bộ thế lực sau lưng bọn chúng ra. Nói không chừng trong đó còn có vài kẻ tự nhận là “Đế nhân”, “Tình anh”, anh không dám khinh thường.

Mãi cho đến khi trời hoàn toàn tối hẳn, Đoàn Dịch Kiệt mới bước trên vũng bùn quay về bờ, quay đầu nhìn cảnh hồ nước ngọt trung nam Trung Quốc có tiếng, phong cảnh xinh đẹp thần bí. Mảnh đất phì nhiêu này có núi có sông, có đảo nhỏ, có bụi cỏ lau, có hồ sen rộng lớn bát ngát, còn có trời chiều say lòng người, khói bếp lượn lờ, là gia viên xinh đẹp biết nhường nào.

Nhưng bây giờ xuất hiện trước mặt anh lại là thôn trấn rách nát, thôn trang gặp nạn, trên đồng ruộng hoang vu xác người chết đói la liệt, ôn dịch nổi lên bốn phía, chỉ có hoa anh túc nở rộ diễm lệ mê hồn, ngẫu nhiên nhìn thấy ánh mắt đờ đẫn, nước mắt bi ai của hương dân. Lông mày anh nhú chặt lại.

Cho đến khi trở lại trong núi, anh vẫn luôn im lặng không nói gì. Ăn qua loa cho xong cơm chiều, mở cuộc họp nhỏ. Sau khi các Tham mưu rời đi anh liền ngồi ở dưới ánh nến, nhìn bản đồ treo trên vách sơn động, tập trung nghĩ phương án.

Mưa đêm tí tách, rơi vào lá cây, vào tảng đá, bỗng nhiên từ cửa động truyền đến một tiếng “Báo cáo”, Đoàn Dịch Kiệt hoàn hồn, đầu cũng không ngẩng lên lạnh lùng nói “Vào đi”. La Hoảng Nghĩa mặc áo mưa xuất hiện ở cửa động: “Báo cáo Quân Đoàn Trưởng, thư ký Lương phái người tới.”

Chỉ tới trễ hơn anh nửa ngày, nhanh vậy sao? Đoàn Dịch Kiệt kinh ngạc nhìn anh, dịu giọng nói: “Mời anh ta vào.” Radio đã thu được một phần mã điện tín, để người tới nhanh chóng dịch ra nói không chừng sẽ rất có ích cho kế hoạch giải cứu con tin gấp rút này.

La Hoảng Nghĩa “Vâng” một tiếng, quay ra mời người kia vào sơn động.

Người tới mặc một chiếc áo mưa to che hết toàn thân và khuôn mặt, chỉ để lộ đôi mắt. Đi vào sơn động nhìn thấy Đoàn Dịch Kiệt dưới ánh nến dường như cũng rất ngoài ý muốn, cúi thấp đầu, bước chân cũng có chút chần chờ.

Đoàn Dịch Kiệt ngẩng đầu khỏi bản đồ, thấy thế liền nhíu mày. Thư ký Lương phái ai tới vậy? Sao lại mắc cỡ ngại ngùng giống như đàn bà thế? Quét mắt nhìn người tới một cái, lạnh nhạt nói: “Vào đi, đứng ở cửa làm gì?”

La Hoảng Nghĩa nhìn anh một cái, lùi vào góc tối đôi mắt lại sáng long lanh hứng thú nhìn hai người.

Người tới đi đến bên rương đạn được Đoàn Dịch Kiệt dùng làm bàn, chậm rãi cởi áo mưa, lộ ra mái tóc đen ướt nước, khuôn mặt có chút mệt mỏi. Đoàn Dịch Kiệt sững sốt: “Sao lại là em? Sao em lại tới đây?”

Người tới, đúng là Hứa Lương Thần!

Nhìn vẻ mặt anh cực kỳ khó chịu, giọng điệu kinh ngạc dường như còn mang theo chút trách cứ, Hứa Lương Thần nhú mày. Cô cũng không ngờ tới núi Lô Nhận cách Yên Châu cả trăm km mà vẫn gặp phải đại thiếu mặt lạnh, hơn nữa gặp nhau vẫn là cái bản mặt lạnh này.

“Trưởng quan Lương phái tôi tới.” Hứa Lương Thần lạnh nhạt nói, lườm anh. Lãnh đạo phái tôi tới vì công việc, anh đừng cái bản mặt đấy ra làm gì?

Nha đầu này đồng ý vào Bộ ngoại giao rồi? Còn bị điều đến tổ hành động đặc biệt? Đoàn Dịch Kiệt nhú mày có chút không vui liếc La Hoàng Nghĩa một cái, việc này sao không có ai báo cho anh?

La Hoàng Nghĩa giả vờ không thấy, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim đứng thẳng tắp, trốn trong bóng tối: Đại thiếu, thuộc hạ luôn luôn đi theo bên người ngài, cũng không nghe được tin tức này.

Ngày đó ở nghị sự viên Vương Chính Hân giáp mặt mời, Hứa Lương Thần đồng ý suy nghĩ hai ngày, ai biết ngày hôm sau đại biểu đặc biệt của Bộ trưởng Bộ ngoại giao liền tới cửa. Không thúc giục cô mau đồng ý lời mời của bộ trưởng Vương, mà nói muốn mời cô hỗ trợ. Đưa một tập hồ sơ bên trên viết hai chữ “Tuyệt mật”, xin Hứa Lương Thần nhanh chóng đọc hết rồi trả lời có đồng ý hay không.

Nhìn vẻ nghiêm túc của anh họ và người kia, Hứa Lương Thần cảm thấy khó hiểu cầm lấy mở ra xem, sau đó cô không nói nổi lời cự tuyệt nữa.

Hồ sơ là về vụ bắt cóc tại Lâm Thành, nguyên nhân, tiến triển cùng với phán đoán tương quan được ghi rành mạch vào hồ sơ. Đặc biệt là những gì đằng sau vụ án bắt cóc khiến cô tức giận. Những người đó vì lợi ích của bản thân lại lợi dụng đám thổ phỉ tạo ra sự kiện quốc tế, khiến Quân Chính phủ phía Nam gặp áp lực ngoại giao, để đạt tới mục đích dơ bẩn của chúng.

Cô là người Trung Quốc, nguy cơ ở ngay trước mặt, khi quốc gia khi dân chúng cần mình, sao có thể hờ hững không đếm xỉa đến? Hứa Lương Thần biết mình không thể làm như vậy. Sau khi mật đàm với người tới nửa giờ, Hứa Lương Thần đồng ý lời mời của Bộ ngoại giao, cũng rất nhanh bị đưa vào tổ hành động đặc biệt.

Đoàn Dịch Kiệt quả thật đã từng vì chuyện của Hứa Lương Thần mà ngổ lời với bộ trưởng Vương Chính Hân, nhưng một mặt anh biết trong việc công vị bộ trưởng này rất nghiêm túc, thẳng thắn; mặt khác, cũng không muốn lấy việc công làm việc tư, cho nên cũng chỉ phái người nhắc nhở đôi chút mà thôi.

Vương Chính Hân dù có chút không hiểu hoặc có chút bất mãn, nhưng dù sao cũng là đối tượng của Đoàn đại thiếu. Chuyện xấu của Thiếu soái anh muốn âm ỉ thế nào cũng được, quyền nhân sự của Bộ ngoại giao Đại soái đã đồng ý sẽ không can thiệp. Nhưng căn cứ vào hiểu biết của ông, Đoàn Dịch Kiệt không phải loại thiếu gia không biết nặng nhẹ, không có khả năng lấy quốc gia đại sự ra đùa được, hơn nữa ông cũng biết có rất ít người thông thạo được sáu thứ tiếng, có lẽ vị Hứa tiểu thư này quả thực có tài.

Vì thế ông gọi điện thoại mời Tôn Mạnh Lâm dẫn Hứa Lương Thần đến yến hội, vừa nhìn thấy đã rất vui mừng, trực tiếp mời. Sau này tổ hành động đặc biệt được thành lập, thư ký Lương thúc giục Bộ ngoại giao đề cử nhân tài, nghĩ đến thân phận bối cảnh và tài năng của Hứa Lương Thần, Vương Chính Hân liền tiến cử cô.

Cho nên việc Hứa Lương Thần vào Bộ Ngoại giao rồi theo quân đến đây, Đoàn Dịch Kiệt không biết. Vị “Cuốn vở” trí nhớ kinh người kia, anh nằm mơ cũng không ngờ là vị nhị tiểu thư này, theo bản năng còn tưởng là đàn ông.

Vậy phải làm sao bây giờ? Nơi đây không chỉ có thể cực phức tạp hiểm ác, nói không chừng ngày nào đó sẽ xảy ra giao chiến, trong quân doanh toàn đàn ông, thư ký Lương sao lại không lo nghĩ chu toàn đưa nha đầu này đến? Anh đã quên việc đưa “Cuốn vở” đến là quân lệnh do anh đưa ra.

Thực ra sau khi nhận được mật lệnh của Đoàn Dịch Kiệt, Lương Vu Văn cũng có chút khó quyết định. Một tiểu thư đại gia, đối tượng của Thiếu soái, nói không chừng còn là phu nhân Thiếu soái tương lai, đến tiền tuyến núi Lô Nhận? Đường như không thỏa đáng cho lắm. Nhưng mật điện chỉ đích danh muốn “Cuốn vở” — mà “Cuốn vở” chỉ có một.

Sau này không có cách nào khác đành trưng cầu ý kiến Hứa Lương Thần trước. Hứa Lương Thần đương nhiên không nghĩ nhiều, là quân lệnh thì đương nhiên phải phục tùng, hơn nữa càng dần sâu vào vụ án cô

càng hiểu được sự quan trọng và khẩn cấp trong đó, liền đồng ý với mật lệnh của Đoàn Dịch Kiệt lãnh binh ra trận. Cô nào có ngờ người phát mật điện lại là đại thiếu mặt lạnh.

Lương Vu Văn có được câu trả lời thuyết phục của cô, nhanh chóng báo lại cho Đoàn Chính Huân. Lão đại kinh ngạc không thôi, không ngờ vị nhị tiểu thư nhà họ Hứa này lại thực sự thành nhân tài quân đội quốc gia cần. Cô vì nước vì dân như vậy khiến Đoàn Chính Huân tương đối vừa lòng, nghĩ đến con trai lãnh binh hẳn là cũng sẽ không để cô chịu thiệt, hơn nữa đối với hai người mà nói, có lẽ đây là cơ hội ở chung để tăng thêm sự hiểu biết lẫn nhau, vì thế ra lệnh cho phép.

Tâm tư của cha mình Đoàn Dịch Kiệt đương nhiên không biết, nhìn vẻ mặt Hứa Lương Thần mỗi mệ, anh nói: “Ngồi đi, ăn cơm chưa? Hoảng Nghĩa, bảo bọn họ đưa bát mỳ lên đây.” Sau đó lại đưa một bộ hồ sơ cho Hứa Lương Thần: “Dịch những thứ này ra cho tôi.” Nhìn Hứa Lương Thần cầm lấy, trong lòng Đoàn Dịch Kiệt chỉ nghĩ: Nha đầu này đến nơi toàn đàn ông thế này, anh biết sắp xếp cho cô thế nào?

Để cô ở lại đây thật sao?

35. Chương 35: Sơn Động Đêm Mưa

Dù sao cô cũng đến để làm việc nên Đoàn Dịch Kiệt lập tức sắp xếp công tác cho cô. Hứa Lương Thần cũng không có ý kiến gì, cởi áo mưa ra, đặt ba lô nhỏ sang một bên, tìm rương đạn được ngồi tạm bắt đầu dịch.

Hành động ngoan ngoãn nghiêm túc của cô cũng làm cho Đoàn Dịch Kiệt có chút không quen, không khỏi nhìn cô chăm chăm. Cô gái trước mắt mặc một bộ quân phục phổ thông, không hề son phấn, bởi vì vội đến nên có vẻ mệt mỏi, tóc đen có chút rối loạn, sắc mặt có hơi tái nhợt tiêu tụy, nhưng như vậy lại mang theo vẻ đẹp yếu ớt động lòng người riêng.

Thấy cô ngồi im không nhúc nhích, Đoàn Dịch Kiệt cũng tiếp tục nhìn bản đồ của anh. Trong sơn động yên tĩnh trở lại, chỉ nghe tiếng mưa bên ngoài tí tách rơi trên tảng đá, tiếng từng cơn gió thổi qua.

Đa số mã điện tín Hứa Lương Thần đã quen thuộc, rất nhanh chóng dịch xong, cuối cùng chỉ còn hai phần, lại cực kỳ khác lúc trước. Hứa Lương Thần nhíu mày, cẩn thận tìm kiếm quy luật trong đó, một lát sau khẽ nói: “Làm phiền đưa tôi quyển vở.”

Đoàn Dịch Kiệt nghe tiếng ngừng đầu, thấy cô vẫn cúi đầu nhìn chăm chăm hai tờ mã mật điện kia, bút chì trong tay viết không ngừng, vô cùng tập trung, ngay cả việc nhờ anh lấy vở cũng chỉ theo phản ứng bản năng. Vì thế anh lặng lẽ đứng lên, nhìn ba lô nhỏ bên cạnh áo mưa, mở ra nhanh chóng lục ra một bản mã điện báo nhỏ nhỏ đưa tới.

Hứa Lương Thần không ngừng đầu chỉ đưa tay nhận lấy, mở ra, vừa tra vừa ghi lại, không hề có cảm giác gì đối với sự phục vụ của Đoàn Dịch Kiệt.

Đoàn Dịch Kiệt khe cong đôi môi mỏng lẳng lẳng lùi ra phía sau hai bước, con gái đắm chìm trong công việc có một loại xinh đẹp đặc biệt. Ánh nền mờ ảo phủ lên người cô một vầng sáng ấm áp, cô hơi cúi đầu, dáng người thon thả mềm mại, vài sợi tóc xòa bên mặt, tác động đến nơi mềm mại nhất trong lòng Đoàn Dịch Kiệt, anh nheo mắt lại.

Đúng lúc này, La Hoảng Nghĩa bưng một cái bát đi tới: “Đại thiếu, phòng bếp nấu chút mì, có thể ăn chỉ có” Nhìn thấy tình hình trước mắt không khỏi ngậm miệng, đại thiếu đang làm cái gì vậy? Nhìn giai nhân ngẩn người?

Đoàn Dịch Kiệt nhìn anh, La Hoảng Nghĩa sáng suốt thu hồi ý cười ở khóe môi, nhìn bát mì trong tay có chút lo lắng, tiểu thư đại gia mềm mại như vậy có thể thích ứng được hoàn cảnh gian khổ không đây?

Hứa Lương Thần nghe tiếng hoàn hồn, thấy La Hoảng Nghĩa đưa mì đến, vội đứng dậy đón lấy, ngồi xuống vừa ăn vừa nhìn mã điện tín trước mặt, rất nhanh đã nhìn ra được quy luật.

La Hoàng Nghĩa lui ra ngoài, Đoàn Dịch Kiệt thấy cô sau một lúc lâu không có động tĩnh, ho nhẹ một tiếng thản nhiên nói: “Ăn xong rồi lại làm, thế nào, có vấn đề à?”

Hứa Lương Thần thu hồi ánh mắt khỏi mã điện tín, lựa lời đáp: “Mã điện tín thay đổi rất nhiều, khác lúc ban đầu”

Đoàn Dịch Kiệt cầm bản dịch xem xong, cau mày nói: “Bọn họ gần đây thường xuyên liên hệ.”

“Đúng, nơi này dường như đang thảo luận chỗ của con tin” Hứa Lương Thần chần chờ: “Nhưng tôi còn chưa dịch được rõ ràng.”

Nơi giấu con tin? Đôi mắt Đoàn Dịch Kiệt sáng lên. Hồ Vi Mạch rộng lớn vạn khoảnh [*], núi Lô Nhạn thế hiểm yếu, hơn nửa giờ là giữa hè, cỏ lau trên hồ um tùm, lá sen dày đặc, trong lòng họ để ý nhất chính là vị trí cụ thể của con tin. Bọn cướp tập hợp con tin cùng một chỗ thì tốt, nếu chia ra giấu trong bụi cỏ lau và hồ sen thì giải cứu lại trở thành vấn đề khó khăn. Hiện giờ bọn chúng lại đang trao đổi mã điện tín về vị trí con tin, thật sự là trời cũng giúp anh.

[*]Một khoảnh chừng 6,6667 hec-ta

Hứa Lương Thần ăn qua loa cho xong bát mì, tiếp tục nghiên cứu hai tờ mã điện tín kia. Đoàn Dịch Kiệt biết chuyện này rất quan trọng nên không quấy rầy cô nữa, tự đi làm việc, trong sơn động lại yên lặng trở lại.

Đoàn Dịch Kiệt biết mục đích cuối cùng của hành động lần này đương nhiên là triệt để giải quyết vấn đề thổ phỉ ở hồ Vi Mạch, nhưng giải cứu con tin là bước đầu tiên. Không còn con tin, đến lúc đó tiêu diệt bọn chúng, thuận tiện chặt đứt độc thủ sau lưng, đồng thời tranh thủ viện trợ nước ngoài là có thể thuận thế mà làm.

Trước mắt tất cả kế hoạch hành động đang quay chung quanh vấn đề giải cứu con tin. Những chuyện khác Đoàn Dịch Kiệt đã lo lắng chu đáo, chỉ còn lỗ hổng duy nhất trong phương án khiến cho anh không dám chắc đó là vị trí con tin.

Có lẽ, trong mã điện tín sẽ có bất ngờ ngoài ý muốn.

Anh không tiếp tục suy nghĩ phương án nữa mà chăm chú nhìn Hứa Lương Thần. Trong lòng dần có cảm giác khác thường. Đi đánh giặc, bên cạnh anh rất ít khi có bóng dáng phụ nữ, nhưng tối nay có cô anh lại cảm thấy trong lòng an bình. Sơn động nhỏ hẹp ẩm tối cũng bỗng trở nên ấm áp yên tĩnh, trong đầu bỗng nhiên lướt qua hai câu thơ nổi tiếng trong bài Ngụ Mỹ Nhân của Tưởng Tiệp:

Thiếu niên thính vũ ca lâu thượng,

Hồng chúc hôn la tướng. .

Tim anh nóng lên, không có sân khấu ca lâu, nhưng trong lòng anh đã có nền đỏ rực cháy, màn trướng khê buông lãng mạn và chờ đợi. Đột nhiên tim anh đập có chút dồn dập. Đoàn Dịch Kiệt đứng lên, đi đến cửa động nhìn mưa rơi sương giăng trong đêm, ngàn hạt vạn hạt rơi ở phía chân trời, hơi thở ướt át trong không khí, tình cảm khó hiểu trong lòng anh bắt đầu rực rạch.

Đêm đã khuya, dưới ánh nền bập bùng, Hứa Lương Thần không nhúc nhích, tập trung tinh thần nhìn mã điện tín trong tay. Người đàn ông dáng người cao lớn đứng thẳng lưng dưới cảnh mưa bụi đan xen, yên lặng nhìn cô, sâu trong đáy mắt có một chút dịu dàng như ẩn như hiện.

Không biết qua bao lâu, Hứa Lương Thần nâng tay ôm mặt, che miệng ngáp, dùng sức dụi dụi mắt, đi suốt ngày đêm còn đi trong mưa, đường lầy lội, cô đã liên tục mấy ngày đêm không được nghỉ ngơi thoải mái. Vừa rồi tập trung tìm kiếm quy luật mã điện tín thì không biết mệt, hiện giờ giải quyết xong vấn đề liền thấy buồn ngủ mỗi mệt.

Giương mắt lên, lại nhìn thấy Đoàn Dịch Kiệt tựa vào vách động. Cô hơi hơi cúi thấp đầu nhìn mã điện tín trước mắt, Hứa Lương Thần nghĩ ngợi một lát rồi khẽ gọi: “Đoàn. Đại thiếu?” Đoàn Dịch Kiệt không có động tĩnh, dường như đang ngủ.

Hứa Lương Thần chớp chớp mắt, người này thật đúng là lợi hại, đúng như vậy cũng có thể ngủ được? Định đánh thức anh, dưới ánh nến lại thấy được bên miệng Đoàn Dịch Kiệt đã mọc chút râu mờ mờ, khỏe môi hơi nhếch, mơ hồ có thể thấy được anh đang chau mày.

Anh bao lâu không ngủ rồi? Người đàn ông mặt lạnh này, nhận nhiệm vụ nguy hiểm mang binh tiêu diệt quân thổ phỉ, ở trong sơn động ẩm thấp, dùng rượu đạn được xếp thành “Cái bàn”. Nghe nói từ lúc mười mấy tuổi anh đã dẫn binh đánh giặc, có bao nhiêu ngày sống trong mưa bom bão đạn như vậy?

Đang nghĩ tới đó, Đoàn Dịch Kiệt trong lúc ngủ mơ dường như cảm giác được cái nhìn chăm chú của cô, bỗng nhiên cúi đầu khẽ nói: “. Lương Thần, đừng cự tuyệt. Thử. chấp nhận.”

Hứa Lương Thần sửng sốt, không khỏi cảnh giác nhìn anh, Đoàn Dịch Kiệt lại không nhúc nhích, hóa ra chỉ là nói mơ.

Đọa cô đau tim, ngủ cũng không thành thật. Hứa Lương Thần hung dữ lườm anh, nhíu mày nhìn mã điện tín được dịch ra.

Chứng cứ đạo tặc và những người đó cấu kết càng ngày càng rõ ràng, xem ra nếu không sợ quốc gia khác nghi ngờ, những con tin này suýt chút nữa đã bị đưa lên quân hạm Nhật Bản. May là bọn chúng cũng không ngốc đã từ chối, nhưng lại đưa tới hàng loạt vũ khí đạn dược. Vũ khí đạn dược này nếu đưa đến tay thổ phỉ, vậy sẽ rất bất lợi cho cuộc bao vây tiêu trừ lần này, tốt nhất có thể chặn được mã điện tín liên quan, bắt những kẻ này.

Đang nghĩ tới đó, lại nghe phía sau có người nói: “Thế nào, dịch xong rồi hả?”

Đoàn Dịch Kiệt tỉnh, Hứa Lương Thần liếc anh một cái, gật gật đầu: “Ừ, chẳng qua vẫn có chút vấn đề.”

Đoàn Dịch Kiệt bước tới, cầm lấy mã điện tín nhìn một lần, mày nhăn lại: “. Trước mắt vấn đề cấp bách cần giải quyết là vị trí cụ thể của con tin. Bọn chúng đúng là muốn dốc hết sức, còn dám thông qua Asahi Shimbun [1] mời báo chí quốc tế phỏng vấn? Hừ, thật đúng là không biết hổ thẹn!”

[1] Asahi Shimbun (, Asahi Shinbun, Triều Nhật Tân văn) là tờ nhật báo lớn thứ hai của Nhật

Tuy rằng Quân Chính phủ phía Nam đã tuyên bố sắp giải quyết vấn đề con tin, nhưng lại không có câu trả lời rõ ràng về những yêu cầu của đám thổ phỉ, Kohinata Choshichiro đã có chút mất kiên nhẫn rồi. Sau phong trào Nghĩa Hoà Đoàn [2] nhà Thanh và chính phủ khoá trước đều ra sức bảo vệ người nước ngoài ở Trung Quốc, không dám để họ xảy ra chút tổn hại nào; rất nhiều thổ phỉ ở các nơi cũng đều chấp hành quy định, không xúc phạm người nước ngoài. Bởi vì chỉ cần không đụng đến người nước ngoài, quan phủ sẽ nhắm mắt cho qua; nhưng làm ngược lại, nhất định sẽ bị sờ gáy.

[2] Nghĩa Hoà Đoàn: cuối thế kỷ 19, tổ chức tự phát do nhân dân miền Bắc lập ra để phản đối chủ nghĩa đế quốc xâm lược.

Quân chính phủ có ý điều binh, Kohinata Choshichiro biết tin liền vội vàng báo cho kẻ điều khiển, yêu cầu đưa con tin lên quân hạm. Kẻ điều khiển lại lo lắng sâu xa hơn, không đồng ý, nhưng không chỉ đưa tới rất nhiều súng ống đạn dược, còn lấy tư thái công bằng hữu nghị thông qua Asahi Shimbun mời không ít tổ chức tin tức đặc phái của các nước đóng tại Yến châu, lấy danh nghĩa quan tâm sự an toàn cho con tin, thúc đẩy song phương hòa giải, bắt được liên lạc với thổ phỉ, chuẩn bị đến hồ Vi Mạch phỏng vấn, phản ứng quan – dân mâu thuẫn, chú ý tình hình con tin gần đây.

Đây vốn là chuyện lớn khiến cả trong và ngoài nước kinh hoàng, thế nên các tổ chức tin tức đặc biệt quan tâm đến những tin tức có liên quan. Truyền thông nhiều nước còn hợp tác tạo thành đoàn phỏng vấn, đang trên đường đến núi Lô Nhạn.

Không khuấy đảo khiến cục diện càng ngày càng loạn, bọn chúng sẽ không bỏ qua. Đoàn Dịch Kiệt neho mắt, đoàn phỏng vấn thực ra là một cơ hội, nếu có thể trà trộn vào, chẳng phải có thể làm rõ vị trí và tình huống của con tin sao? Nhưng những tay phóng viên nước ngoài đó có thể làm việc cho anh được sao? Trà trộn vào, ai thích hợp nhất?

Về phần súng ống đạn dược kia, tuyệt đối không thể để rơi vào tay bọn thổ phỉ. Nhìn Đoàn Dịch Kiệt trầm ngâm cầm mã điện tín thông thả bước đi, Hứa Lương Thần không lên tiếng, một tay dụi mắt, cô thật sự buồn ngủ không chịu nổi rồi.

Sáng sớm, mưa đã tạnh, ngoài động chim rùng hót líu lo, trong không khí phảng phất hơi ướt át sau cơn mưa. Hứa Lương Thần tỉnh lại, phát hiện mình lại nằm sấp ngủ, trên người đắp một chiếc áo quân phục, trong động không có ai.

Cô dần hoàn hồn, Đoàn Dịch Kiệt đâu?

Nhìn bầu trời khói mù ngoài động, cô đứng dậy đuổi cái eo tê mỏi, đi ra ngoài múc nước ao lau mặt. Đây là một khe núi khuất, cây cối rậm rạp đường gập ghềnh, sau mấy ngày liên mưa dầm, trên những thân cây thối rữa mọc ra nấm và mọc nhĩ, có những loài chim không biết tên đang cất tiếng hót lạnh lạnh.

Hứa Lương Thần thấy mới lạ, liền đi dạo trên đường bùn hai vòng, chờ tỉnh táo lại rồi mới đổi hướng quay lại sơn động.

Đi đến cửa động liền nghe được Đoàn Dịch Kiệt nói khẽ với La Hoàng Nghĩa: “. Lập tức mật điện cho bộ trưởng Vương, phái người tham gia đoàn phỏng vấn. Lệnh cho họ giả làm phóng viên đóng quân cách đó mười dặm, chú ý hướng đi của quân Nhật gần đó.”

Hứa Lương Thần giật mình, kỳ thực sau khi nói chuyện với Đoàn Dịch Kiệt, cô cũng nghĩ đến chuyện lợi dụng đoàn phỏng vấn, hiện giờ nghe Đoàn Dịch Kiệt thật sự muốn làm như vậy, không khỏi lên tiếng: “Hiện giờ mới phái người từ Yên Châu đến sợ rằng không kịp, tôi là người được Tạp chí địa lý quốc gia nước Mĩ đặc biệt mời về, tôi.”

36. Chương 36: Áp Đảo

Đoàn Dịch Kiệt nghe tiếng nhượng mảy, có chút ngoài ý muốn nhìn cô chằm chằm, cái gì, nha đầu kia muốn làm gì?

Hứa Lương Thần thản nhiên đón nhận tầm mắt của anh, thong dong đi qua nói tiếp: “Phóng viên truyền thông nước ngoài ở Yên Châu thường xuyên tụ hội, phần lớn có quen biết. Một người lạ bỗng nhiên xuất hiện sẽ gây ra phiền toái không cần thiết.” Phần sau không cần nói, Đoàn Dịch Kiệt cũng đã hiểu hàm nghĩa bên trong, cô là một thành viên trong giới báo chí.

Đoàn Dịch Kiệt nhú mảy, những phóng viên nước ngoài trong giới báo chí anh đương nhiên không quen thuộc, nhưng nếu tình huống thực tế giống như những gì Lương Thần nói, vậy sắp xếp của anh rất không thỏa? Nhìn mặt điện trong tay anh trầm ngâm một chút, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Hứa Lương Thần, trong ánh mắt là ý hỏi sâu xa: Cho dù em là người thích hợp thì tin đồn lúc trước chẳng lẽ không có ảnh hưởng sao? Bọn họ sẽ không coi em là đề tài? Theo tôi được biết truyền thông rất hứng thú với những chuyện như thế này.

Hứa Lương Thần lườm anh, kiêu ngạo cười nhẹ: “Tôi là Catherine của Tạp chí địa lý quốc gia.”

Hóa ra vị Hứa nhị tiểu thư này ở hội truyền thông luôn dùng tên nước ngoài? Đoàn Dịch Kiệt nhếch môi, thật đúng là người thông minh. Xem cô kiêu ngạo vì công việc của mình, anh bỗng nhiên nhớ tới khoảng thời gian trước báo chí và khắp Yên Châu từng bình luận về những nữ phóng viên mới xuất hiện mấy năm gần đây, đàm luận ai là nữ phóng viên đẹp nhất Thượng Hải.

Anh nhớ số người được đề cử không ít, lúc ban đầu là Nghiêm Tuấn ‘Báo tin tức’, lời bình nói Nghiêm tiểu thư hoạt bát hào phóng, đối xử chân thành với mọi người. Nhưng lập tức có một bài báo viết: Trong nữ phóng viên không có mỹ nhân, trong bài nhắc tới Nghiêm tiểu thư có hàm răng không đẹp, nếu đây là nữ phóng viên đẹp nhất Thượng Hải thì thực sự khiến người ta không khỏi cảm thấy tiếc nuối đối với hình tượng nữ phóng viên Yên Châu.

Tiếp theo có không ít người đề nghị Nhạc Bảo Châu của ‘Trình báo’ cho chức vị “Hoa khôi phóng viên”. Nhạc tiểu thư gia thế được, trời sinh đoan trang, trắng nõn đáng yêu, lúc hai mắt nhìn chăm chú rất có dáng vẻ u buồn, lại am hiểu trang điểm, ăn mặc thời thượng, đặc biệt thích tự thiết kế trang phục, có danh hiệu “Nhà thiết kế thời trang”, có thể coi là hình tượng phụ nữ mới của Thượng Hải, danh hiệu “Hoa khôi phóng viên” nên thuộc về cô ấy.

Cũng có người không đồng ý, nói khi Nhạc Bảo Châu phỏng vấn trang điểm lòe loẹt, vô cùng dung tục, cả ngày vẽ mày to son như thiếu phụ. Vẫn là Tôn Dư Trung đẹp nhất, răng trắng, mắt sáng, dáng người thướt tha, tác phong chuẩn mực lại khiến người ta yêu thích, là người phụ nữ thời đại mới tiêu chuẩn. Tiếp theo là Lý Thanh Tô ‘Báo chính ngôn’ được đưa ra, nói Lý tiểu thư không những từng đóng phim còn là tác giả, đa tài đa nghệ, khuôn mặt cũng xinh đẹp.

Ngay tại lúc mọi người ào ào nghị luận, truyền thông ngoại quốc xưa nay vốn chẳng thèm ngó tới những hoạt động nhằm chán của truyền thông trong nước đột nhiên nhảy vào, ào ào đưa tin tiểu thư Catherine của ‘Tập chí địa lý quốc gia’ mới là nữ phóng viên xinh đẹp nhất Thượng Hải, áp đảo tất cả.

Rất nhiều người ngạc nhiên vì gần như chưa ai gặp vị tiểu thư Catherine này, trên báo cũng chưa từng có ảnh của cô. Rốt cuộc đó là cô gái thế nào, dựa vào cái gì lại khiến truyền thông nước ngoài nhất trí đề cử cô là nữ phóng viên đẹp nhất Yến Châu?

Đoàn Dịch Kiệt cũng bất ngờ với thái độ của truyền thông nước ngoài nên cũng đã chú ý tới cái tên này. Tuy rằng biết tên nước ngoài của cô là Catherine, lại không ngờ mỹ nữ phóng viên nổi tiếng đó chính là Hứa Lương Thần. Đoàn Dịch Kiệt có chút ngạc nhiên nhìn cô.

Hứa Lương Thần lại không giải thích, ngồi xuống một bên chờ quyết định của anh.

Người thường không biết, tin tức rất nhiều khi là mua hoặc chuyển từ tổ chức tin tức khác. Bởi vì mỗi nơi khác nhau lại sử dụng ngôn ngữ khác nhau, vì thế phiên dịch thành trình tự không thể thiếu. Hứa Lương Thần dù rất ít khi ra mặt, nhưng không biết đã có bao nhiêu bài viết qua tay cô phiên dịch. ‘Tập chí địa lý quốc gia’ có vị nữ phóng viên xinh đẹp tinh thông nhiều ngôn ngữ là chuyện rất nhiều người trong giới báo chí biết đến. Mỗi khi ngẫu nhiên xuất hiện, duyên dáng thoáng nhìn, liền làm phóng viên nước ngoài ở Yến Châu này kinh ngạc.

Cũng vì vậy mà Hứa Lương Thần hiểu biết rõ về thế cục trong ngoài nước cũng như tin tức thời sự sâu hơn, toàn diện hơn người khác. Giọng văn sắc bén sâu sắc, chính là nguyên nhân ‘Tập chí địa lý quốc gia’ mời cô kiêm chức.

Để Hứa Lương Thần ra tay? Phản ứng đầu tiên của Đoàn Dịch Kiệt là “Không”. Dù cô danh chính ngôn thuận, thổ phỉ hãn cũng sẽ không làm ra chuyện gì bất lợi đối với các phóng viên truyền thông ngoại quốc, nhưng dù sao cũng là xâm nhập ổ thổ phỉ, một khi để người khác biết vị tiểu thư Catherine này chính là đối tượng tin đồn của Thiếu soái Quân chính phủ, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng mặt khác, phái người từ Yến Châu, thứ nhất là đối tượng lựa chọn ít, hơn nữa nhanh chóng thuyết phục đối phương làm việc ỉn cũng là vấn đề khó; Thứ hai như Hứa Lương Thần nói, không còn kịp nữa. Nhưng anh thật sự không yên lòng, dù sao cô cũng là con gái, đâu từng gặp qua gió tanh mưa máu mưa bom bão đạn? Muốn giả vờ trước mặt một đám thổ phỉ giết người không chớp mắt, thực sự quá mạo hiểm.

Thấy Đoàn Dịch Kiệt cứ trầm ngâm mãi không nói, La Hoàng Nghĩa lẳng lẽ đi ra ngoài bố trí công tác khẩn cấp khác. Trong sơn động đột nhiên trở nên yên tĩnh, Hứa Lương Thần ung dung nhìn Đoàn Dịch Kiệt, đại thiếu mặt lạnh sao bỗng nhiên không quyết đoán như vậy? Thế không giống tính tình của anh chút nào. Vì thế cô ho nhẹ một tiếng: “Phái người tra xét hành trình của đoàn phóng viên, tôi đuổi theo sau là được, bọn họ sẽ không hoài nghi.”

Bọn họ đương nhiên sẽ không hoài nghi, tôi không lo lắng cái này. Đoàn Dịch Kiệt nhìn cô một cái, lấy trí thông minh của Hứa Lương Thần cô không thể nào không biết nguy hiểm thật sự là cái gì, nha đầu này chẳng lẽ không sợ sao?

“Cường quốc vây rình, quân phiệt hỗn chiến, hòa bình phía Nam giành được không dễ dàng gì, tiền căn hậu quả mọi chuyện tôi đều biết rõ, cũng hiểu thám thính ổ địch là cái gì. Cho nên anh. Mọi

người yên tâm đi, tôi nhất định sẽ cẩn thận.” Lo lắng và mâu thuẫn trong mắt Đoàn Dịch Kiệt rõ ràng như vậy, Hứa Lương Thần có chút không được tự nhiên chuyển tầm mắt, bình tĩnh nói.

Nói lạnh nhạt như vậy lại khiến trong mắt Đoàn Dịch Kiệt bỗng nhiên hiện lên chút sốt ruột và tán thưởng. Bản thân anh lấy “Hung Nô chưa diệt làm sao lập gia đình” làm mục tiêu, lại không thể ngờ được một cô gái bé nhỏ, yếu ớt như cô trong lòng lại ẩn chứa suy nghĩ vì nước vì dân bao la như vậy.

Hai người đều có tâm tư, La Hoàng Nghĩa đi tới, phía sau là hai thị vệ, nâng một cái thùng dán giấy niêm phong.

Đoàn Dịch Kiệt nhìn bọn họ, La Hoàng Nghĩa vẫy tay cho thị vệ lui ra, nhìn Hứa Lương Thần một cái, thấy Đoàn Dịch Kiệt gật đầu, mới nói: “Đây là đồ lặn được nghiên cứu chế tạo mới nhất vừa được Sở trang bị phái người đưa tới.”

Đoàn Dịch Kiệt có chút ngạc nhiên nhìn cái thùng kia. Nhật Bản năm trước mới bắt đầu sử dụng thủy tinh làm kính lặn, phát minh “Mặt nạ bảo hộ lặn” giúp người lặn lấy không khí từ mặt nước, cũng sử dụng phát minh này lặn sâu bảy mươi mét dưới Địa Trung Hải, thành công trục vớt một khối vàng từ con tàu đắm số 8, khiến thế giới khiếp sợ.

Nhanh như vậy mà Giang Cánh Vu và người của anh ta đã nghiên cứu chế tạo ra trang bị giống như vậy? Anh ngược nhìn Hứa Lương Thần một cái, ý bảo La Hoàng Nghĩa mở thùng ra.

Nghe được ba chữ Sở trang bị, Hứa Lương Thần lặng lẽ nhìn Đoàn Dịch Kiệt. Ngày đó hẹn Giang Cánh Vu đến Lộc Uyển, vốn muốn mời Di Liêu và dựng ăn cơm. Ai biết lại vào tổ hành động đặc biệt, chỉ có thể để lại một câu nhờ chị dâu gọi điện thoại qua xin lỗi, nhưng không thể nói kỹ là mình đi đâu. Không biết Giang Cánh Vu có lo lắng hoặc tức giận hay không?

Đoàn Dịch Kiệt đi đến cầm đồ trong thùng lên, sau khi nghe tỉ mỉ tính năng của đồ lặn, trong lòng anh bỗng nhiên có một quyết định mới.

37. Chương 37: Phương Án Có Thể Thành Công Sao

Tuy không phải lần đầu tiên tiếp xúc với Đoàn Dịch Kiệt nhưng đối với ý tưởng điên cuồng đột phát của anh, Hứa Lương Thần vẫn cảm thấy khó có thể tán thành. Nhưng chuyện Đoàn đại thiếu quyết định, ai có thể ngăn cản? Đứng ở mạn thuyền, Hứa Lương Thần nhìn mặt nước nhũn nhũn.

Đoàn Dịch Kiệt đã đồng ý với điều kiện để cô theo đoàn phóng viên đi thám thính tin tức, triệu tập Bộ tham mưu họp hội nghị khẩn cấp, triển khai kế hoạch mới cho đội ngũ sắp tới. Sau khi tra xét hành trình của đoàn phóng viên, bí mật phái người đưa Hứa Lương Thần đến trấn Thang Khanh.

Thang Khanh có tiếng là quê hương của suối nước nóng, Kohinata Choshichiro vì lấy lòng phóng viên nước ngoài đã sắp xếp để các phóng viên vất vả đường xa từ Yên Châu đến đây nghỉ tạm.

David cũng là thành viên của đoàn phóng viên, cho nên Hứa Lương Thần rất thuận lợi lên vào. Đối với sự có mặt của cô, David vui sướng không thôi. Khoảng thời gian trước ít gặp mặt, hơn nữa Hứa Lương Thần đến Ban Biên Tập đưa bản thảo luôn có xe lặng lẽ theo ở phía sau, vì không muốn gây phiền phức cho cô nên David luôn luôn kìm chế bản thân. Không thể ngờ lần này đến hồ Vi Mạch Hứa Lương Thần lại cũng đến, David tất nhiên là vô cùng vui mừng. Vì thế liền luôn theo sát bên người, chăm sóc từng ly từng tý.

Nói là đoàn phóng viên, kỳ thực chỉ có mười một người. Trước lúc Hứa Lương Thần xuất hiện tất cả đều là đàn ông. Đại biểu Kohinata Choshichiro tiếp đãi đoàn phóng viên là hai thanh niên mặc tây trang cùng vài người đáng vẻ như vệ sĩ. Phóng viên Nhật Bản NHK nghiễm nhiên là nhân vật chính của đoàn phóng viên. Các phóng viên đều nghe danh Catherine của Tạp chí địa lý quốc gia, hơn nữa đều coi Hứa Lương Thần là bạn gái David vậy nên thái độ tuy có chút mờ ám nhưng cực kỳ khách khí.

Hứa Lương Thần cũng không giải thích nhiều, thuận theo tự nhiên theo David. Mấy người tiếp đãi quan sát sắc mặt thăm dò lời nói của cô một lúc sau cũng nhanh chóng tiếp nhận cô.

Đoàn phóng viên ở Thang Khanh một đêm, sáng ngày hôm sau, xe NHK đưa mọi người đến bên hồ Vi Mạch, nơi đó có một con thuyền đánh cá hạ neo, các phóng viên dưới sự bảo vệ của vệ sĩ nhanh chóng lên thuyền. Động cơ khởi động, thuyền đánh cá quay đầu, chạy tới chỗ nước sâu trên hồ Vi Mạch mệnh mông.

Hứa Lương Thần đứng ở đầu thuyền, nhìn đuôi thuyền kéo ra bọt nước thật dài, thường thức đóa hoa sen trong tay rồi bất chợt thả bông hoa xuống nước, lo lắng kế hoạch của Đoàn Dịch Kiệt có đang thuận lợi tiến hành hay không. Hôm nay cô mặc một chiếc sườn xám màu trắng, rất dễ thấy.

Thuyền đánh cá đi dọc theo bãi cỏ lau, thường xuyên đi qua những khóm hoa sen xanh biếc xinh đẹp. Đúng lúc rạng đông mới lên, nhiều điểm sáng vàng chiếu vào mặt hồ, hồ nước khẽ gợn sóng, từng cơn gió nhẹ lướt qua, cỏ lau đung đưa theo gió phát ra tiếng vang sần sật. Chim sống dưới nước đập cánh, hạ xuống bãi cỏ lau, chỉ chớp mắt đã mất hút. Ráng nắng bóng mây, hồ Vi Mạch phẳng phất như cô gái thẹn thùng yên tĩnh mà an bình.

Các phóng viên cũng nghị luận cảnh trí xung quanh, người thanh niên mặc tây trang tươi cười nịnh nọt, ánh mắt lại tỉnh táo quan sát động tĩnh chung quanh.

Thuyền đánh cá đi qua một bãi cỏ lau, bỗng bên trong xuất hiện một con thuyền khác, trên đầu thuyền hai người cầm súng đứng, một người vóc dáng cao ráo trong đó vung tay. Hứa Lương Thần nghe bọn họ dường như dùng ngôn ngữ trong nghề cô nghe không hiểu ra ám hiệu. Sau đó đoàn phóng viên bị đưa sang thuyền, mấy cái thuyền nhỏ như gần như xa đi theo, tiếp tục đi về phía trước.

Thay đổi bốn lần thuyền như vậy, thẩm tra thân phận từng người xong, đoàn phóng viên rốt cục bị đưa đến một cái đảo nhỏ trong hồ. Hứa Lương Thần âm thầm quan sát vị trí vừa hạ thuyền bỏ neo, tùy tay cầm một bông hoa sen ném xuống nước rồi theo mọi người lên đảo.

Đảo không lớn, trên đảo mọc đầy thực vật xanh mướt, ở giữa là rừng cây rậm rạp, hai bên có thổ phỉ vác súng ống qua lại tuần tra. Bọn họ chỉ mặc áo ba lỗ, để trần cánh tay, toàn những người đàn ông cường tráng nhanh nhẹn, vải đỏ quấn đầu, áo choàng ngắn màu trắng rộng thùng thình dùng đai lưng đỏ thắt lưng, lộ ra yếm hồng buộc bên người. David nhìn cười nói khẽ với Hứa Lương Thần: “Theo vị Hà tiên sinh kia nói, những người này mỗi ngày luyện công, nuốt bùa bài thần, tự tin có pháp lực đao thương bất nhập, khi đánh nhau vô cùng anh dũng, dũng mãnh dị thường.”

Hứa Lương Thần không hé răng, gật gật đầu, lại thấy một người trung niên mặc áo khoác dài chào đón, hai tay ôm quyền chào hỏi mọi người, cười nói: “Huynh đệ Hà lão tam, phụng mệnh Tư lệnh của chúng tôi, chuyên tiếp đãi chư vị, mọi người vất vả rồi, mời!”

Các phóng viên được chiêu đãi ngồi ở bàn đá dưới rừng cây, vài người vạm vỡ ôm dưa hấu lớn. Đợi mọi người dùng xong, Hà lão tam bắt đầu kể mình vốn là ngư dân, bị Quân chính phủ bức bách lưu lạc thành thổ phỉ như thế nào, hiện tại lạc đường biết quay lại đồng ý chấp nhận “Chiêu an”, Quân chính phủ lại úp mở mở không hề có thành ý, bắt đả dĩ các huynh đệ mới bắt con tin, chỉ mong thông qua các nước bạn khiến Quân chính phủ chú ý đến ước nguyện của những người bị áp bách, thúc đẩy trao đổi song phương v...v...

Các phóng viên ào ào đưa ra câu hỏi, Hà lão tam khéo léo trả lời. Mỗi khi ông trả lời vụng về, một người dáng vẻ nhỏ nhắn phía sau sẽ ra hiệu cho người mặc tây trang bổ sung. Hứa Lương Thần chú ý quan sát kể đứng sau, cảm thấy hành động của anh ta rất có phong phạm của quân nhân, không khỏi hoài nghi thân phận người này.

Dần dần, các phóng viên bị lời nói của Hà lão tam đả động, đàm luận quan điểm của từng người. Hứa Lương Thần không khỏi âm thầm cười lạnh, thật đúng là ý kiến hay, ngôn luận như vậy nếu như bị phóng viên nước ngoài đưa tin rộng khắp, Quân Chính phủ phía Nam chắc chắn phải gánh cái ác danh này rồi, những người này tính toán thật tỉ mỉ.

Đang nghĩ tới đó, lại nghe phóng viên ‘Báo dư luận’ nước Pháp Abbas giương giọng hỏi: “Tình cảnh của quý bộ tại hạ đồng tình, nhưng bắt cóc con tin cũng là hành vi xâm phạm nhân quyền tự do, xin hỏi bọn

họ hiện giờ ở đâu? Có ổn không? Các vị tính khi nào thì thả bọn họ?” Nghe vậy Hứa Lương Thần cũng giương mắt lên chú ý lắng nghe.

Lại thấy Hà lão tam lặng lẽ liếc nhìn người nhỏ nhắn bên cạnh một cái, cười đáp: “Xin vị tiên sinh này yên tâm, các bạn nước ngoài do chúng tôi mời đến, bản bộ cũng sẽ không làm khó bọn họ, ra có thuyền ngấm cảnh, vào có chuyên gia chăm sóc.” Hà lão tam cười hì hì nói: “Về phần phóng thích bọn họ, cần chú ý nỗ lực, chỉ cần Quân Chính phủ thành khẩn đàm phán cùng chúng tôi, tất cả vấn đề đều dễ nói. Để mọi người có cái nhìn chân thực về thành ý của chúng tôi, chúng tôi đã mời hơn mười người bạn nước ngoài, mọi người có thể mặt đối mặt đối thoại cùng bọn họ.”

Nói còn chưa dứt lời, một thổ phỉ đã chạy tới, nói khẽ với người nhỏ nhắn cái gì đó. Người nhỏ nhắn kia nháy mắt, Hà lão tam khoát tay: “Người đã đến, ngay sau rừng cây, xin mọi người đi theo.”

Mọi người đi theo Hà lão tam đi qua rừng cây, nhìn thấy hơn mười người ngoại quốc bị bắt cóc vừa mới từ một con thuyền đánh cá đi lên bờ. Con tin có nữ có nam, có già có trẻ, mọi người dìu nhau đi vào rừng cây, phía sau bọn họ là thổ phỉ cầm súng canh gác.

Hứa Lương Thần lặng lẽ quan sát, phát hiện số lượng thổ phỉ trên đảo cũng không nhiều, nhưng trong những khóm hoa sen chung quanh lại mơ hồ có bóng dáng thuyền nhỏ, có thể thấy thổ phỉ ẩn nấp ở một nơi bí mật gần đó có lẽ không ít. Cô không khỏi lo lắng, phương án của Đoàn Dịch Kiệt có thể thành công sao?

38. Chương 38: Theo Dõi

Con tin bị tập trung ngồi cùng nhau, bọn thổ phỉ cũng đưa đưa hấu lên, các phóng viên chậm rãi tụ lại. Khi biết những phóng viên này là đồng bào tới thăm hỏi, không ít người ngậm đưa hấu khóc òa lên. Hà lão tam xấu hổ, người nhỏ nhắn phía sau ông ta nhúu mày, một người đàn ông lực lưỡng đi tới, khẽ nói hai câu bằng ngôn ngữ trong nghề với con tin. Các phóng viên nghe không hiểu, trong mắt con tin lại lộ ra vẻ hoảng sợ ngấm khóc.

Hứa Lương Thần lặng lẽ chú ý hành động của con tin, nhìn thấy trong đó có một nữ tu sĩ đầu trùm khăn, tóc hoa râm, ánh mắt yên tĩnh, nhìn mặt mũi hẳn là người Âu châu. Cô liền đi đến vừa vẽ chữ thập vừa khẽ cười nói: “Chào sơ, tôi là Catherine của Tạp chí địa lý quốc gia, có thể nói chuyện với sơ được không?”

Nữ tu sĩ nhìn cô một cái, thấy Hứa Lương Thần xinh đẹp đoan trang, trên mặt lại nở nụ cười thân thiết ấm áp, liền gật đầu. Hứa Lương Thần ngồi xuống, đưa đưa hấu cho bà, nhẹ giọng an ủi. Nữ tu sĩ không biết tiếng Trung, mấy ngày nay bọn thổ phỉ không thể trao đổi được với bà, thấy Hứa Lương Thần đi qua, không khỏi chú ý.

Người phía sau đến gần, Hứa Lương Thần liền dùng tiếng Anh an ủi nữ tu sĩ, chờ chúng đi xa, cô lại dùng tiếng Ý. Nữ tu sĩ cảm thấy được lòng tốt của cô, khẽ nói cảm ơn, chủ động hỏi lại lịch của bọn họ. Hứa Lương Thần cười: “Rất nhiều bạn bè chú ý đến sự an toàn của mọi người, sơ có thể nói cho tôi những chuyện đã xảy ra gần đây không?”

Nữ tu sĩ nhìn nụ cười động lòng người và cái lúm đồng tiền của cô, lặng lẽ liếc nhìn bọn thổ phỉ một cái, hạ giọng kể sơ lược lại những gì mình đã nghe nhìn thấy từ khi bị bắt cóc tới nay, bà cũng rất oán giận hành vi ức hiếp ngư dân, cướp bóc hoành hành của bọn thổ phỉ. Nghe bà nói xong, Hứa Lương Thần mới biết được những người này luôn luôn bị nhốt trong một con thuyền đánh cá, không có chỗ cố định.

Khó trách Đoàn Dịch Kiệt phải dùng kế hoạch mạo hiểm như vậy, nếu lại để bọn thổ phỉ đưa thuyền chứa con tin trốn trong bãi cỏ lau hoặc hoa sen, việc cứu người quả thật sẽ vô cùng khó khăn. Hứa Lương Thần nhẹ giọng cảm ơn nữ tu sĩ, cố ý đứng lên đi đến bên David, dùng tiếng Anh kể lại nữ tu sĩ nói họ ở đây rất tốt, nữ tu sĩ cũng có thể cầu nguyện v...v..., bọn thổ phỉ nghe hiểu, không tiếp tục chú ý đến cô và David nữa.

Không lâu sau, các phóng viên bị đưa ra khỏi chỗ con tin, bọn thổ phỉ đã bố trí cơm trưa phong phú. Tuy là ở trên đảo nhưng cũng có rượu Brandy thượng đẳng, có thể thấy được Kohinata Choshichiro quả đúng là ‘dụng tâm lương khổ’. Hứa Lương Thần cố ý nói muốn đi vệ sinh, trên đường đi đến toilet dừng dằng thật lâu mới trở lại chỗ các phóng viên.

Sau rừng cây, con tin lại một lần nữa bị đưa lên thuyền đánh cá, thuyền vừa mới cởi dây thừng, chợt nghe tiếng hô của thổ phỉ chung quanh nổi lên bốn phía: “Nước tràn”

Sâu trong đám cỏ lau và hoa sen bất chợt truyền đến tiếng người nhảy xuống nước “Bùm bùm”. Bọn thổ phỉ trên đảo cuống quýt cảnh giác, không khí lập tức trở nên căng thẳng. Hà lão tam vội sắp xếp thổ phỉ bảo vệ đoàn phóng viên, còn mình thì bước nhanh đến bên bờ giương giọng mắng: “Thuyền bị nước vào thì có gì mà phải chuyện bé xé ra to? ***, chúng ta chính là Thủy Thượng Phiêu [1], Long Vương là người nhà chúng ta, sợ cái gì.”

[1] Thủy Thượng Phiêu: một loại võ công đi trên mặt nước.

Đang nói, trong đám cỏ lau truyền đến tiếng trầm đục, Hà lão tam rút súng quát hỏi chuyện gì. “Pằng” một tiếng súng vang lên, viên đạn lướt qua bên tai ông ta. Hà lão tam cuống quýt né tránh, lại thấy có người đột nhiên từ trong hồ nước xuất hiện, rút súng từ trên lưng càn quét. Vài tên thổ phỉ bên bờ chưa kịp chuẩn bị, ngẩng đầu hét lên rồi ngã gục, có kẻ bị bắn thành “cái sàng”, có kẻ trúng đạn ôm miệng vết thương chảy máu ngã xuống đất. Hà lão tam coi như tỉnh táo, vội vàng trốn tránh không bị trúng đạn. Xa xa trong đám cỏ lau lao ra mấy chiếc ca nô.

Hứa Lương Thần vừa thấp giọng thuyết phục các phóng viên trốn đi, song phương kịch chiến, không thể để các ‘vị vua không ngai’ này bị thương, vừa quan sát. Không ngờ người lặn theo sau thuyền của Đoàn Dịch Kiệt lại tới nhanh như vậy?

Bởi vì phóng viên truyền thông tới phỏng vấn lần này là có sắp xếp, thứ nhất có quân hạm Nhật Bản ẩn nấp bảo vệ bên ngoài, thứ hai mấy ngày trước đã phái người tuần tra gần đảo, không nhìn thấy nhân viên và con thuyền nào khả nghi, mặt nước yên ả, cho nên Kohinata Choshichiro vì giữ bí mật để ở đây không nhiều người lắm.

Hắn ta không nghĩ tới chuyện hồ Vi Mạch mệnh mông, quân phía Nam lại lặn dưới nước theo dõi theo đến đây.

Bọn thổ phỉ hoảng loạn, quân phía Nam hô lên một tiếng, rút súng bắn phá, chớp mắt nơi này đã tràn ngập khói thuốc súng. Bọn thổ phỉ để lại hơn mười thi thể ngổ ngang, vết máu đầy đất, kẻ trúng đạn lớn tiếng gào to, tê liệt ngã xuống đất. Đoàn Dịch Kiệt xông pha đi đầu, mang theo đội cảnh vệ thủ hạ bắn phá bốn phía, huyết quang ngập trời. Bọn thổ phỉ cuống quýt ngoan cố chống cự sao ngăn cản được giao long xuất thủy?

Sau một trận chiến ác liệt, thổ phỉ bên ngoài bị giải quyết hơn một nửa, thuyền đánh cá biến thành bãi chiến trường, máu nhuộm đỏ cả mạn thuyền. Bầu trời u ám đột nhiên tuôn mưa, nước mưa hòa vào máu người chết, sàn tàu bị máu tươi pha loãng nhuộm thành màu đỏ như hoa đào. Máu tanh cùng khói thuốc súng quyện vào nhau, giống như hơi thở tử thần lượn lờ quanh đảo nhỏ.

Bọn thổ phỉ bị hỏa lực mạnh mẽ của quân phía Nam áp chế, lui về trên đảo. Thuyền đánh cá chở con tin bị quân chính phủ đoạt được, Đoàn Dịch Kiệt hạ lệnh hộ tống con tin lên ca nô rời đi, sau đó binh sĩ từ trong đám cỏ lau lao tới, bao vây đảo nhỏ. Thổ phỉ bị mưa đạn vây ở trong rừng cây, quân chính phủ mạnh mẽ đi lên đảo nhỏ.

Ngoại trừ rừng cây, trên đảo không còn nơi nào khác để ẩn thân. Đoàn Dịch Kiệt tháo mũ lặn nheo mắt nhìn phía trước. Cô và những phóng viên kia đều ở bên trong, máy bay ném bom và súng bắn đều không thể Đang nghĩ tới đó, thổ phỉ trong rừng cây đột nhiên phản kích. Quân phía Nam bất ngờ không phòng ngự, mười mấy người đứng đằng trước ngã xuống, mọi người đành phải lui về phía sau.

Tuy rằng đã sắp xếp xong đội ngũ chặn viện quân của thổ phỉ, nhưng nơi này nhất định phải tốc chiến tốc thắng, nếu thổ phỉ bắt các phóng viên làm con tin. Đang nghĩ vậy, tiếng súng trong rừng dừng lại, khói thuốc súng tỏa ra khắp nơi, có người ở sau lớn tiếng gào thét: “Đối diện nghe đây, lùi lại cho tao! Khốn kiếp, bằng không hôm nay tao có chết cũng muốn kéo bọn giặc tây này làm đệm lưng!” Lời

còn chưa dứt, trong rừng xuất hiện một đoàn người, đi đầu đúng là đoàn phóng viên, Hứa Lương Thần ở ngay giữa bọn họ.

Trong lòng Đoàn Dịch Kiệt nhảy dựng, nhìn bóng dáng màu trắng phía xa, nhíu mày nhìn địa hình xung quanh, dùng ánh mắt ý bảo La Hoàng Văn tới gần, thấp giọng nói mấy câu rồi xoay người lặng lẽ dẫn theo một đội thị vệ vòng ra sau rừng cây. La Hoàng Văn ở phía trước trao đổi điều kiện với đám thổ phỉ, hai bên giương thương múa kiếm tranh luận kịch liệt. Sau đó La Hoàng Văn ra vẻ thực sự bị bọn chúng uy hiếp, đồng ý cho đi, hạ lệnh quân phía Nam lui ra phía sau.

Ngay lúc lực chú ý của bọn thổ phỉ bị hấp dẫn, Đoàn Dịch Kiệt từ trong bùn đứng dậy, rút đại đao trên lưng, dứt khoát hạ lệnh: “Chuẩn bị bom, đổi đao, Đội Cẩm Tử lên!”

39. Chương 39: Cảm Giác Khác Thường

Rất nhiều người trong Phủ Đại Soái đều biết Đoàn Dịch Kiệt tuyển chọn thị vệ vô cùng cổ quái, ưu tiên người có truyền thống võ thuật. Hằng ngày trong lúc huấn luyện còn đặc biệt mời cao thủ có võ thuật giảng dạy, cũng tạo ra một loại đao cán dài, hai lưỡi, mũi đao nhọn, mỗi lần lên chiến trường đều mang bên mình dùng trong lúc khẩn cấp, là một trong những vũ khí quan trọng của tập đoàn quân số một dưới tay anh.

Nghe được mệnh lệnh của Đoàn Dịch Kiệt, thị vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh lập tức hiểu ý anh, nhanh chóng vứt bỏ trói buộc trên người, đeo bom trên lưng, rút đại đao ra.

Bọn thị vệ nhanh chóng xuyên qua rừng cây, bất ngờ xuất hiện phía sau đám thổ phỉ. Thổ phỉ thấy bọn họ xông tới, hô quát nâng súng bắn phá, trong chốc lát làn đạn như mưa đá rút xuống rừng. Đội Cẩm Tử rất có kỷ xảo ném bom yểm hộ, gầm rú nhảy vào trận địa địch, vung đại đao tả xung hữu đột, liên tục chém giết, đánh sập lá cà cùng đám thổ phỉ.

Đao pháp của tập đoàn quân số một có chuyên gia giảng dạy, khi xuất đao thân đao cụp xuống, một mặt đao hướng về phía mình, đao vung lên, sóng đao đập lên súng trường, đồng thời lưỡi đao chém về phía trước tạo thành một hình cung, vừa vạt chém vào cổ đối thủ. Động tác bổ chém hợp nhất lưu loát, đối thủ không kịp phòng bị đã trúng chiêu. Đám thổ phỉ bất ngờ không phòng ngự ào ào chết thảm dưới đại đao. Bọn thổ phỉ này hoành hành trên hồ mấy năm, chưa từng gặp qua loại đấu pháp quân đội này, cũng không ngờ bọn họ sẽ chọn phương thức tác chiến không muốn sống này, ào ào chạy tán loạn. Đội Cẩm Tử rất nhanh đã không chừa thế cục.

Vì thế lúc này có thể thấy được cảnh người máu giơ đại đao đuổi theo thổ phỉ trong rừng. Khi Đội Cẩm Tử tiến vào trong rừng, Hứa Lương Thần đã lôi kéo David thuyết phục đại đa số phóng viên nước ngoài trốn vào một con thuyền đánh cá hồng cách đó không xa.

Tiếng súng dần trở nên thưa thớt, Hứa Lương Thần từ từ đứng lên, nhìn thấy thổ phỉ đã chạy tán loạn. Đúng lúc này không biết từ đâu lại bay tới một viên đạn, bốc khói lặn đến bên cạnh thuyền đánh cá. Hứa Lương Thần hoảng sợ, nhìn phóng viên phía sau, không kịp nghĩ nhiều lao ra cầm lấy quả đạn. Còn chưa kịp ném đi, một bóng người đã lao tới: “Buông tay! Em điên à!”

Giật lấy quả đạn trong tay Hứa Lương Thần ném ra xa, Hứa Lương Thần bị anh kéo một cái lão đảo suýt nữa ngã xuống đất. Người tới định kéo cô cũng không đề phòng rêu xanh trơn ẩm trong rừng sau cơn mưa, hai người cùng ngã xuống. Một tiếng súng vang bên tai, viên đạn lướt qua cánh tay trái Đoàn Dịch Kiệt, trúng vào vai trái Hứa Lương Thần. Cô kêu một tiếng kinh hãi nho nhỏ, ngã xuống đất.

Nước mưa xối trên mặt gần như không mở nổi mắt, Hứa Lương Thần chỉ nhìn thấy một gương mặt góc cạnh rõ ràng ở phía trên cô che đi ánh sáng. Dưới bóng tối, một đôi mắt đen sáng ngời, nóng bỏng như lưỡi đao nhìn cô chằm chằm.

Đoàn Dịch Kiệt hung tợn kéo cô đứng lên, giọng nói lạnh lùng câu kinh: “Em điên rồi à?! Chạy ra làm gì?” Chẳng lẽ không biết bộ váy màu trắng này ở trong mưa giống như cờ hiệu? Là mục tiêu dễ thấy nhất sao? !

Tiếng súng thưa thớt dần, có thị vệ chạy tới báo cáo tình hình chiến đấu. David cũng đã phát hiện không ổn, chạy tới. Đoàn Dịch Kiệt hưng hăng trừng anh ta, một tay ôm Hứa Lương Thần vào trong ngực, coi như không thấy hạ lệnh: “Mang theo những phóng viên này, nhanh chóng lui lại!”

Trận đánh này chẳng qua là tốc chiến tốc thắng, viện binh của đám thổ phỉ này mà đến sẽ rất phiền toái, tốt nhất là đưa những người nước ngoài này đến nơi an toàn trước. Anh cúi đầu, vai trái Hứa Lương Thần đã bị máu tươi nhuộm đỏ, sắc mặt tái nhợt, mặc mưa mà phát sốt cũng rất nguy hiểm.

David vừa rồi chỉ lo song phương giao hỏa và bút ký trong tay mình, chờ chú ý đến Hứa Lương Thần xảy ra chuyện ngoài ý thì đã muộn. Khi anh chạy tới cô đã nằm ở trong lòng Đoàn Dịch Kiệt. Anh lo lắng nhìn Hứa Lương Thần, lại nhìn về mặt lạnh lùng của Đoàn Dịch Kiệt, buồn bực cần môi, trong lòng cũng hiểu nơi này là địa bàn của vị Thiếu soái này, Catherine bị thương sẽ có anh ta chăm sóc, anh không thể không buông tay.

Chú ý tới trường đao trên người Đoàn Dịch Kiệt, David phát hiện người đàn ông đáng người cao lớn cầm đao liên tục chém chết mười mấy tên thổ phỉ vừa rồi anh nhìn thấy chính là vị Thiếu soái này. Không thể ngờ anh ta lại tự mình dẫn đầu Đội Cẩm Tử cứu người. Nhìn bóng lưng cao lớn của Đoàn Dịch Kiệt, David trầm tư ngừng bước.

Bị Đoàn Dịch Kiệt ôm chặt ở trước ngực, Hứa Lương Thần có chút không được tự nhiên quay đầu đi, không ngờ lại đụng đến miệng vết thương, cô đau cứng đờ cả người, Đoàn Dịch Kiệt tức giận nhíu mày: “Em ngoan ngoãn một chút cho tôi!”

Nước mưa thấm ướt đầm quần áo, Hứa Lương Thần cảm thấy lạnh, phần lưng lại có cảm giác ấm áp truyền đến. Cô cố gắng mở mắt nhìn lại thấy máu từ cánh tay trái Đoàn Dịch Kiệt chảy xuống. Cô ngạc nhiên ngẩng đầu, thấy Đoàn Dịch Kiệt đang lườm cô, cả tay áo đều là vết máu, không khỏi nói: “Hung dữ cái gì, người bị thương cũng không phải anh.” Còn chưa dứt lời đã cảm thấy choáng váng, bên tai dường như lại vang lên tiếng nổ tung, khuôn mặt Đoàn Dịch Kiệt trước mắt dần dần mờ hồ, cô chìm vào bóng tối.

Thật yên tĩnh, sau đó bên tai dường như có tiếng nước chảy, còn có tiếng bước chân đi trên ván gỗ.

Hứa Lương Thần từ từ mở mắt, vai trái đau đớn. Cô nhớ tới tình hình lúc ban sáng, giờ cô đang ở đâu? Còn chưa nhìn rõ, chợt nghe bên cạnh có người thấp giọng dứt quãng than thở: “. Em dám có chuyện gì, tôi nhất định cho em biết tay! Hừ, rõ ràng đã trốn tốt còn chạy ra làm gì? Còn không tỉnh, tôi sẽ không để yên cho em!”

Hứa Lương Thần kinh ngạc từ từ quay đầu, dưới ánh nền mờ ảo một bóng người sốt ruột đi tới đi lui. Ánh nền kéo bóng anh dài ra, ngừng lại, thay đổi không ngừng. Hứa Lương Thần mệt mỏi nhắm mắt lại, đại thiếu mặt lạnh lại nổi điên làm gì?

Đoàn Dịch Kiệt dường như nghe được tiếng động, chợt dừng bước, nhìn Hứa Lương Thần trên giường. Cho đến khi cô lại mở mắt, mới nuốt nước miếng trong mắt lộ ra vẻ vui sướng. Sau một lúc bình phục tâm trạng, anh chậm rãi đi tới, cúi đầu liếc xéo Hứa Lương Thần, thản nhiên nói: “Tỉnh rồi?”

Hứa Lương Thần gật đầu, chưa kịp hoàn hồn người nào đó đã hung tợn nhào lên: “Nha đầu đáng chết, dám làm tôi sợ?” Đột ngột cúi đầu hôn lên cánh môi tái nhợt của Hứa Lương Thần.

“Này, ui. Bệnh thần kinh, a, anh làm gì đấy?” Hứa Lương Thần tức giận nâng tay phải lên đánh vào gáy Đoàn Dịch Kiệt. Đoàn Dịch Kiệt hờ hững, tùy cô đánh đấm, còn anh nhất quyết không tha đuổi theo cắn cô, miệng lầu bầu: “Còn dám làm tôi sợ. Xem tôi xử lý em thế nào.”

Chậm rãi nghe rõ lời anh, mặt Hứa Lương Thần ửng đỏ, xấu hổ đan xen gợn chân đá anh. Đoàn Dịch Kiệt không nhúc nhích tí nào để cô tay đánh chân đá. Chỉ ôm chặt lấy eo cô: “Ng ngoan một chút, miệng vết thương lại vỡ ra bây giờ.”

Cô bị thương mà tên đáng chết này còn muốn ‘nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của’, Hứa Lương Thần cáu giận, há miệng cắn lên tay anh. Đoàn Dịch Kiệt bị đau, lại không rút tay về, chờ Hứa Lương Thần mệt, buông miệng, anh mới buông tay cúi đầu nhìn miệng vết thương trên vai trái cô.

Hứa Lương Thần nhìn thoáng qua cánh tay trái anh đã băng cẩn thận, trên mu bàn tay có dấu răng rõ ràng, nghĩ vừa rồi anh ôm cô tay hơi run run, trong lòng thấy thật phức tạp, người đàn ông quật cường kiêu ngạo

này. Cảm giác thật khác thường, cô cuống quýt chuyển tầm mắt.

Nhìn mặt Hứa Lương Thần đỏ ửng không còn tái nhợt nữa, Đoàn Dịch Kiệt dần thả lỏng. Viện binh của bọn thổ phỉ vẫn đuổi theo, tình thế có chút phức tạp. Hơn nữa từ lúc trở về, cô liên tục hôn mê, sốt cao, bản thân anh chỉ huy chiến cuộc ở ngoài cũng rất lo lắng.

Buổi tối trở về, nhìn cô gái lẳng lặng nằm trước mắt, Đoàn Dịch Kiệt chỉ cảm thấy sợ hãi trước nay chưa từng có. Rút đao ra trợn, cầm súng chém giết, mưa bom bão đạn, xung phong ác chiến, anh chưa từng cảm thấy vô lực như vậy. Cảm giác lo lắng đau lòng, sợ hãi mất đi rõ ràng mà lại sắc bén như vậy.

Trong lòng anh có bất an. Đây là chuyện Thiếu soái chuyên đánh trận như anh chưa từng gặp, Đoàn Dịch Kiệt nhưu mảy kiếm, anh xưa nay không thích loại cảm giác không thể nắm ở trong tay này. Hơn nữa anh cũng hiểu trong lúc bất tri bất giác anh đã dành cho vị Hứa nhị tiểu thư này quá nhiều chú ý, loại chú ý này tác động tới tim anh.

Ngược lại Hứa Lương Thần đối với quan hệ của hai người vẫn mâu thuẫn trốn tránh như trước. Đoàn Dịch Kiệt nhếch môi mỏng, nếu anh chìm đắm vậy há có thể để cho cô không đếm xỉa đến? Nhìn bóng dáng trên giường, anh trầm tư.

Sau cơn mưa, gió đêm từ ngoài cửa sổ thổi vào, ánh trăng lộ ra khỏi tầng mây, chiếu xuống bóng dáng những khóm sen xinh đẹp trên mặt hồ gợn sóng lăn tăn. Trong đôi mắt sâu sắc của Đoàn Dịch Kiệt thật tĩnh lặng, chỉ có một chút tĩnh mịch, như một cái lưới lớn dày đặc bủa vây.

Hứa Lương Thần lơ đãng nhìn thấy đôi mắt đen trong trẻo của anh, như một hồ nước sâu không thấy đáy khóa chặt lấy cô, dường như muốn bao phủ cô kéo cô vào. Trong lòng cô không khỏi run lên.

40. Chương 40: Gặp Gỡ

Nhìn đôi mắt đen như thủy tinh tràn đầy xấu hổ dưới hàng lông mi dài của cô, Đoàn Dịch Kiệt có chút đau lòng có chút buồn cười. Vị nhị tiểu thư này đoan trang thanh nhã, chưa từng thất thố, hôm nay lại ‘động miệng’ với anh, y hệt như một chú cún con thẹn quá thành giận, thật sự khiến người ta yêu thích.

Chú ý tới khoe môi anh hơi cong lên, Hứa Lương Thần theo bản năng quay đầu đi. Đoàn Dịch Kiệt nhìn sắc trời tối đen bên ngoài hạ giọng nói: “Em nghỉ ngơi đi, sáng mai lên bờ lại bảo bác sĩ qua đây làm kiểm tra.” Nói xong nhìn Hứa Lương Thần một lúc lâu mới đi về khoang thuyền bên cạnh.

Trong khoang thuyền lại trở nên yên tĩnh, Hứa Lương Thần từ từ quay đầu, quan sát đây đại khái là một con thuyền đánh cá cỡ trung, khoang thuyền dùng tấm ngăn chia ra. Đoàn Dịch Kiệt chỉ khép nửa tấm ngăn, ánh sáng từ ngọn đèn chiếu qua đây, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng anh cúi đầu nói chuyện với ai đó.

Kết quả cuộc chiến với thổ phỉ ra sao, David bây giờ như thế nào? Phóng viên NHK có ý đồ khác đâu? Hứa Lương Thần vẫn nằm ở trên giường nhỏ không nhúc nhích, nhắm mắt lại, trong lòng lại phập phồng bất an như mặt nước trong gió. Ánh trăng dần bị tầng mây che khuất, ngoài cửa sổ nho nhỏ đen kịt. Có lẽ là thuyền đang đi qua khóm sen, cửa khoang thuyền phía dưới không đóng kín, một trận gió thổi đến mang theo hương thơm ngát.

Khi cô đang đắm chìm trong suy nghĩ, tấm ngăn khẽ vang, Đoàn Dịch Kiệt đi tới, trong tay bưng một bát sứ không lớn. Anh đến gần hơi xoay người nhìn lông mi Hứa Lương Thần run rẩy, môi mỏng cong lên, nói: “Tĩnh rồi thì dậy ăn chút gì đi.”

Tĩnh dậy lại bị Đoàn Dịch Kiệt “Quấy rầy”, sau đó lại lo lắng cho chiến sự và an toàn của đám người David, Hứa Lương Thần không để ý đến cái bụng mình, giờ Đoàn Dịch Kiệt nhắc đến, cô mới chợt hoàn hồn.

Mở to mắt, thấy bóng dáng cao lớn của Đoàn Dịch Kiệt ở ngay bên giường, đôi mắt đen sáng quắc nhìn cô chằm chằm, tay trái bưng bát sứ, tay phải cầm một cái thìa, có vẻ như muốn dích thân ra tay. Cô khựng lại, không cần nghĩ đã vội từ chối.

Đúng lúc này, trong đêm yên tĩnh bỗng nhiên vang lên một tiếng ục ục. Hứa Lương Thần sững sốt chợt đỏ mặt, khước môi Đoàn Dịch Kiệt lại cong lên, đùa cợt liếc cô một cái: Bụng đã tạo phản còn không ăn sao?

Đặt cái bát sang một bên, Đoàn Dịch Kiệt cúi người đỡ lấy cánh tay phải và eo cô, dùng sức nửa bế cô dậy. Không đợi Hứa Lương Thần giãy dụa, anh đã buông tay, cũng thuận thế đặt gối đầu vào sau lưng cô, nghiêm mặt nói: “Ăn một chút đi.”

Về nghiêm túc của anh cũng làm cho cơn tức của Hứa Lương Thần nửa đường chết non, chỉ đành trợn mắt nhìn anh tiến lại gần. Khi cô ngẩng đầu, một cái thìa đã đưa đến bên miệng. Hứa Lương Thần hơi giật mình ngẩng đầu, Đoàn Dịch Kiệt ngồi ở bên giường, nhìn dáng vẻ kia quả thật là muốn bón cho cô.

Hứa Lương Thần lúng túng, vươn tay nói: “Để tự tôi làm được rồi.”

Đoàn Dịch Kiệt không nói gì chỉ nhìn vết thương trên vai trái cô: Không đau nữa hả? Còn muốn tự làm?

Hứa Lương Thần hiểu được ý của anh, tay phải đang vươn ra có chút đuối lý thu về. Đúng vậy, ăn cái gì cũng phải dùng cả hai tay, cô bây giờ. Nhưng cũng không thể để đại thiếu mặt lạnh giúp, rất xấu hổ.

Hứa Lương Thần nhìn bên cạnh, muốn tìm băng ghế hay cái gì đó để đặt bát, tay phải cô chỉ cần cầm thìa là được. Đang nghĩ tới đó, thìa lại đưa tới trước mặt, Đoàn Dịch Kiệt nhẹ nhàng băng quơ nói: “Không cần tìm, trên thuyền này chẳng có gì cả. Không phải nề tình em bị thương ở tay, em tưởng tôi muốn hầu hạ em chắc? Còn dám ghét bỏ. Thế nào, không dám ăn?”

Hứa Lương Thần nhịn không được âm thầm trợn trừng mắt, là xấu hổ có được không? Thế nhưng lại nói hươu nói vượn là cô ghét bỏ anh, cái lối suy nghĩ gì thế hả. Chờ nghe được ba chữ cuối cùng, xấu hổ trong lòng đã từ từ nhạt đi, giận dữ vươn tay đoạt lấy thìa trong tay Đoàn Dịch Kiệt, trong lòng nghĩ, có gì không dám.

“Đại bộ đội đã đến, hồ Vi Mạch bị phong tỏa, trên thuyền không có gì ăn, đành phải lấy nước nóng pha chút bột sen, em ăn tạm lót dạ, chờ trở về bờ lại ăn thêm.” Nhìn Hứa Lương Thần đỏ mặt, xấu hổ cúi đầu ăn bột sen trong tay anh, môi anh đào hơi chút khô ráp khép mở, đầu lưỡi khẽ liếm bột sen trên thìa, tim Đoàn Dịch Kiệt đập nhanh hơn, trong giọng nói ôn hòa có chút khàn khàn, chậm rãi nói.

Đại thiếu mặt lạnh càng ngày càng nhiều lời, Hứa Lương Thần liếc anh một cái, tiếp tục cúi đầu, giấu vẻ mất tự nhiên trong lòng ăn bột sen trong tay anh.

Bột sen là một trong những sản vật nổi tiếng của hồ Vi Mạch, trong lịch sử từng làm cống phẩm tiến cống hoàng gia. Trơn mịn, mùi vị độc đáo, Hứa Lương Thần trước kia cũng đã từng ăn. Nhưng bột sen đêm nay, có lẽ vì không có thêm đường cát hoặc là bởi vì nước nóng không đủ, ăn vào trong miệng cô cảm thấy rất quái dị. Vài lần định không ăn, nhưng đôi mắt sáng ngời mang chút tơ máu của Đoàn Dịch Kiệt cứ nhìn chăm chăm, lời muốn nói lại nghẹn về. Bởi vì ý tứ hàm xúc trong đôi mắt kia rất rõ ràng: Em không ăn tôi rất vinh dự được làm thay.

Kìm nén tâm tư lo lắng, Hứa Lương Thần dùng tốc độ nhanh nhất ăn xong bột sen, thả thìa khẽ nói: “Cám ơn.” Đoàn Dịch Kiệt liếc cô một cái, không hé răng, đứng lên cầm bát đi ra ngoài.

Miệng vết thương âm ỉ đau, đầu cũng có chút choáng váng, Hứa Lương Thần dùng cánh tay phải chống người định nằm xuống thì Đoàn Dịch Kiệt cũng đã quay lại còn cầm trong tay một bông hoa sen. Anh không nói gì đặt bông hoa ở bên cạnh gối, đỡ Hứa Lương Thần nằm xuống: “Có chỗ nào không thoải mái không? Trời sắp sáng rồi, em ngủ tiếp một lát đi.”

Hứa Lương Thần có chút mệt mỏi, chỉ cúi đầu đáp một tiếng liền nhắm mắt lại. Nhìn cô yên tĩnh ngủ, lại nhìn bông sen trắng trên gối, Đoàn Dịch Kiệt ngẩn ngơ cảm thấy tình cảnh trước mắt thật quen thuộc, khiến cả trái tim anh cũng bỗng dưng hoảng hốt.

Hứa Lương Thần thiếp đi trong mùi hoa thoang thoảng. Khi cô tỉnh lại, trời đã sáng hẳn, nhìn giường lớn dưới người, hóa ra không biết đã lên bờ từ khi nào. Ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi tí tách, có tiết tấu rơi vào cửa sổ và nóc nhà, tiết tấu lên xuống hợp với nỗi lòng phức tạp của Hứa Lương Thần.

Cửa phòng khẽ vang lên, một cô gái mặc quân phục đi tới, thấy Hứa Lương Thần tỉnh vội cười chào hỏi: “Hứa tiểu thư, cô tỉnh rồi?” Là người quen ở Yến Châu — thư ký Bành.

Không ra tay đánh người tươi cười, tuy rằng cô có chút không thoải mái với cô gái gần đây cứ lúc ẩn lúc hiện xuất hiện trong cuộc sống của mình này. Nhưng Hứa Lương Thần cũng hiểu cô ấy chỉ nghe lệnh người khác, hơn nữa cô cũng không quá khó tính vậy nên cũng chỉ mỉm cười cho qua.

“Cô chắc là đói bụng rồi nhỉ? Tôi đi bưng cơm qua đây.” Thư ký Bành nói xong vội vã đi ra ngoài.

Hứa Lương Thần có chút mót, nhử mày nhìn nhìn bên trong. Phòng rửa mặt ở cạnh phòng ngủ, vì thế cô chậm rãi ngồi dậy, đỡ giường đứng dậy đi qua.

Từ phòng rửa mặt đi ra, nhìn bầu trời âm u, trong lòng cô bất giác lo lắng. Đã mưa rất nhiều ngày, mưa dầm liên miên, nước sông lên nhanh, hơn nữa phía đông Yến Châu giáp biển lớn, thủy triều dâng cao, một khi hồng thủy vỡ đê, chắc chắn sẽ là một trận tai họa lớn.

Hứa Lương Thần dừng chân trước cửa sổ, nhìn mưa bụi lất phất, nghĩ tâm sự, chợt nghe bên ngoài có người trầm giọng hỏi: “. Tiểu Thần đâu? Đoàn Dịch Kiệt, anh quá mức rồi đấy! Vì sao đưa cô ấy đến nơi này? Cô ấy bây giờ đang ở đâu?”

Đúng là giọng Giang Cánh Vu, sao anh lại đến đây? Hứa Lương Thần nhìn mưa bụi mờ mịt ngoài cửa sổ xuất thần.

41. Chương 41: Trong Mưa

Hai người đàn ông cao lớn cứ giằng co như vậy dưới mưa.

Đoàn Dịch Kiệt neho mắt, thản nhiên nhìn Giang Cánh Vu. Thật đúng là thanh mai trúc mã, phản ứng này khác gì có tình cảm. Cảnh trưởng Giang luôn lịch sự nho nhã lại vì giai nhân mà tức sùi bọt mép, đúng là lần đầu được chứng kiến. Đương nhiên, anh cũng không nghĩ đến chuyện chính đại thiếu luôn lạnh lùng như anh cũng vì người nào đó mà không chỉ thất thố một lần thôi đâu.

Anh chỉ cảm thấy trong lòng có một cảm giác kỳ quái càng ngày càng mãnh liệt. Im lặng một lúc, Đoàn Dịch Kiệt thản nhiên nhìn lướt qua cửa sổ chỗ Hứa Lương Thần: “Hứa nhị tiểu thư ở đâu, dường như không liên quan đến Cảnh trưởng Giang thì phải?”

Lạnh nhạt và khinh thường trong lời anh làm Giang Cánh Vu nhử mày, nhìn anh chằm chằm. Giang Cánh Vu trầm giọng nói: “Đại thiếu đã tạo ra sự kiện như vậy, tất nhiên cũng biết rõ quan hệ giữa tôi và Tiểu Thần, anh thử nói xem có liên quan đến tôi hay không?”

Nghe vậy, Đoàn Dịch Kiệt lạnh lùng lườm anh, quan hệ? Giữa hai người ngoại trừ “Thanh Trúc mai mã” thì còn quan hệ gì? Ai quy định lớn lên cùng nhau thì chắc chắn phải gả cho anh ta? Cảm giác khó chịu kỳ lạ trong lòng dần tăng lên, Đoàn Dịch Kiệt chầm chọc lạnh lùng nói: “Vậy sao? Giang công tử và Hứa nhị tiểu thư có quan hệ đặc biệt mà tôi lại không biết đấy, xin Cảnh trưởng Giang cứ nói thẳng xem nào.”

Giọng điệu đó của Đoàn Dịch Kiệt làm Giang Cánh Vu nghẹn lời, xưa nay trầm tính như anh cũng phát hỏa, có chút ngoài ý muốn nhìn Đoàn Dịch Kiệt. Giang Cánh Vu thoáng cười nói: “Không thể ngờ đại thiếu cũng có lúc vô lại như vậy. Chỉ vậy đã muốn chiếm lấy trái tim giai nhân, Quân Đoàn Trưởng không khỏi đã quá xem nhẹ Tiểu Thần rồi.”

Tiểu Thần Tiểu Thần, gọi thật thân thiết quá nhỉ, sắc mặt Đoàn Dịch Kiệt âm trầm nhìn anh, cánh tay buông lỏng bên người siết lại, không hé răng. Giang Cánh Vu nhìn thẳng anh: “Rốt cuộc Tiểu Thần đang ở đâu?”

Đoàn Dịch Kiệt chỉ cảm thấy trong lòng phức tạp đến ngay cả anh cũng có chút hỗn loạn.

Anh biết quan hệ giữa hai người này không tầm thường, nhưng tận mắt thấy sự thân thiết không chút nào che giấu của Giang Cánh Vu với Hứa Lương Thần và nghe nói lại là hai cảm giác khác nhau. Anh nghĩ, có lẽ nên đánh giá tình cảm giữa hai người bọn họ lại một lần nữa? Bọn họ chỉ đơn thuần là thanh mai trúc mã, hay là lưỡng tình tương duyệt một lòng hướng về nhau ‘không phải anh không gả, không phải em không cưới’? Nếu là về sau, anh nên làm như thế nào? Buông tay tác thành sao... anh cảm thấy chỉ sợ rất khó làm được. Nhưng. . .

Giang Cánh Vu làm việc trong quân phía Nam, đương nhiên đã từng được nghe nói về tính tình và hành vi của Đoàn Dịch Kiệt, tuy rằng lạnh lùng cay nghiệt nhưng cũng không thiếu lễ nghĩa, làm việc dứt khoát mạnh mẽ vang dội, lý trí bình tĩnh chưa bao giờ thất thố. Hơn nữa, từ sau khi anh nhậm chức công nghiệp quân sự, vị Thiếu soái này luôn vô cùng khách khí, nhưng hôm nay cảm xúc của anh ta rõ ràng không đúng. Giang Cánh Vu có chút khó hiểu có chút ảo não, trong lòng có một ngọn lửa không tên đang quay cuồng, thật không thoải mái.

Ngay lúc anh cho rằng đại thiếu mặt lạnh sẽ không trả lời, Đoàn Dịch Kiệt bỗng nhiên nhân nhật lên tiếng : “ . . . Cô ấy bị thương.”

“Cái gì!” Giang Cánh Vu kinh ngạc cao giọng: “Đánh giặc là chuyện của đàn ông! Vì sao anh còn kéo cô ấy vào? —” Còn chưa dứt lời, Giang Cánh Vu mất khống chế nâng tay đâm vào trước ngực Đoàn Dịch Kiệt: “Không ngờ anh lại dễ tiện như vậy! Anh làm gì Tiểu Thần rồi hả?”

Giang Cánh Vu không biết chuyện Hứa Lương Thần vào tổ hành động đặc biệt. Ngày ấy Hứa Lương Thần hủy hẹn ở Lộc Uyển là Thái Phượng kỳ gọi điện thoại cho Liêu Ngọc Phượng, nói cô đồng ý vào Bộ Ngoại Giao làm việc. Tuy rằng Giang Cánh Vu hiểu rõ tâm tư Hứa Lương Thần nhưng anh cho rằng thế cục trước mắt phức tạp, so với việc vào chính phủ làm việc thì ở lại trường nữ sinh dạy học thích hợp với Hứa Lương Thần nhả nhận đoan trang hơn.

Nhưng Hứa Lương Thần đã tự nguyện, anh cũng không tiện nói thêm gì. Vốn định tìm cô khuyên bảo hai câu, không ngờ quân Chính phủ đã đánh nhau cùng thổ phỉ trên hồ Vi Mạch. Anh vâng mệnh đưa vũ khí mới được nghiên cứu chế tạo đến đây, lại vô tình nghe được tin tức về Catherine của ‘Tập chí địa lý quốc gia Mỹ’.

Giang Cánh Vu đương nhiên biết Catherine đó là Hứa Lương Thần. Anh rất tức giận, nhất định không phải Tiểu Thần tự nguyện tới, nhất định là Đoàn Dịch Kiệt lấy quyền thế ép buộc, một cô gái như cô đến chiến trường mưa bom bão đạn làm gì?

Không ngờ một trong Tam công tử Yến Châu – Giang Cánh Vu tao nhã lại sẽ ra tay, Đoàn Dịch Kiệt ngăn ra, sau đó đôi mắt đen nhú lại, cực kỳ nhanh chóng quét mắt nhìn hai bên một cái, siết chặt nắm tay giơ lên.

Đây là một đạo quan (điện thờ của đạo sĩ) bỏ hoang bên hồ Vi Mạch thượng, sau khi quân phía Nam trú ở đây thì cái viện tương đối lảnh lặt này trở thành chỗ ở tạm thời của Đoàn Dịch Kiệt. Giang Cánh Vu đến đương nhiên là để nói chuyện quân sự cơ mật, người trong viện sớm bị La Hoằng Nghĩa đuổi ra ngoài hết. Cho nên không ai nhìn thấy Cảnh trưởng trẻ tuổi của Sở công nghiệp quân sự đánh Thiếu soái Quân chính phủ. Người duy nhất chứng kiến là Hứa Lương Thần đứng sau cửa sổ.

Đối thoại của hai người cô đã nghe không sót một câu, Giang Cánh Vu thân thiết, Đoàn Dịch Kiệt quái dị, cô cũng đã nhìn thấy. Hứa Lương Thần cảm động vì sự thân thiết của Giang Cánh Vu, đồng thời cũng vì sự cổ quái của Đoàn Dịch Kiệt mà có chút khó hiểu, mất tự nhiên và kỳ quái. Những gì bọn họ nói cùng hàm ý trong đó đã khiến cô bất ngờ rồi, càng không ngờ là ôn hòa như Giang Cánh Vu lại sẽ ra tay đánh người, trái tim cô cũng đột nhiên nhảy lên.

Đoàn Dịch Kiệt cao ngạo tự tôn, ai cũng biết, hiện tại trúng một đám của Giang Cánh Vu, anh sẽ trả thù thế nào? Là đánh trả hay rút súng?

Mất thấy nắm tay Đoàn Dịch Kiệt nâng lên, tim Hứa Lương Thần cũng nhảy lên. Giang Cánh Vu tuy cao lớn nhưng cũng chỉ là thư sinh, Đoàn Dịch Kiệt thì khác, từ chuyện anh vung đao dẫn dắt Đội Cẩm Tử đánh giáp lá cà cùng bọn thổ phỉ vài ngày trước có thể thấy rằng tuy anh không luyện công phu, nhưng ít nhất thân thể cũng cường tráng hơn Giang Cánh Vu nhiều.

Trong lòng Hứa Lương Thần sôi ruột, trơ mắt nhìn nắm tay Đoàn Dịch Kiệt nâng lên, lại chậm rãi để xuống. Khi cô đang thấy khó hiểu và vui sướng, lại bỗng nhiên nghĩ tới vị trí nắm tay kia buông xuống, hô hấp của cô lại một lần nữa ngừng lại, võ trang mang theo là súng lục. Mất cô không dám chớp nhìn nắm tay kia, nghĩ xem mình có nên lao ra hay không.

Lại thấy nắm tay kia lướt qua hộp súng, chậm rãi buông ra thả lỏng bên người, cô cũng đồng thời thả ra. Hứa Lương Thần lại có chút không hiểu, sao Đoàn Dịch Kiệt không trả thù? Ngâm bồ hòn sao?

Một đám này đánh lên gần ngực trái Đoàn Dịch Kiệt, đau đớn dần lan ra. Giang Cánh Vu đột nhiên hoàn hồn, mới nhận ra mình đã xúc động ra tay. Anh từ từ ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt đen của Đoàn Dịch Kiệt nheo lại, trong đó như biển lớn nổi bão trong đêm.

Thân thể Giang Cánh Vu càng thêm thẳng tắp, đối diện Đoàn Dịch Kiệt. Đàn ông sẽ không im lặng ăn quả đắng của người khác, huống chi là vị Thiếu soái này?

Đoàn Dịch Kiệt im lặng, đôi mắt thâm trầm như biển, anh nhìn chằm chằm Giang Cánh Vu, nắm tay nắm chặt lại buông ra, nhưng không nâng lên nữa. Một lát sau, anh bỗng nhiên trầm giọng nói: “Quốc gia chiến loạn thất phu hữu trách*, sao lại phân nam nữ. Anh tôi có thể, vì sao Hứa Lương Thần không thể tới?”

[*]Quốc gia chiến loạn thất phu hữu trách: Nước nhà có chiến tranh dân thường cũng phải có trách nhiệm.

Đoàn Dịch Kiệt không ra tay, nhưng hai câu anh nói không chỉ khiến Giang Cánh Vu ngẩn ra mà ngay cả Hứa Lương Thần sau cửa sổ cũng ngạc nhiên. Trong ngoài viện đột nhiên yên tĩnh không tiếng động, chỉ có mưa tiếp tục rơi xuống, rơi vào trên cây kêu tách tách.

Đúng lúc này, cửa viện nửa khép bị đẩy ra, La Hoảng Nghĩa dẫn một người mặc áo mưa đi tới. Người tới hiển nhiên đã thấy được tất cả mọi chuyện xảy ra trong viện, cô mở to hai mắt, có chút khó tin nhìn Giang Cánh Vu siết chặt tay và Đoàn Dịch Kiệt quần trang ướt đẫm, gọi một tiếng: “Anh cả.”

42. Chương 42: Tiểu Thư Đoàn Phủ

Đây là Đoàn Thiếu soái bị mọi người gọi là đại thiếu mặt lạnh sao? Anh cũng có lúc bị đánh không đánh trả?! Người tới mở to đôi mắt đen lấy ngạc nhiên không thôi, khóe môi mang theo chút ý cười cực kỳ giống Đoàn Dịch Kiệt, còn có vẻ dịu dàng trong sáng, lúm đồng tiền hai bên má còn sâu hơn Hứa Lương Thần rất nhiều, trong khí chất mang một vẻ dịu dàng khác.

Ánh mắt của cô nửa là chế nhạo nửa là tò mò nhìn chăm chú, nhìn đến mức Đoàn Dịch Kiệt có chút mất tự nhiên nhú mày: “Sao em lại tới đây?” Giọng anh vẫn trầm thấp như trước nhưng trong đó đã không còn vẻ cứng rắn mà mang theo một chút dịu dàng khó cảm thấy.

“Hoảng Nghĩa gọi điện thoại tới, sao em có thể không phải người đầu tiên chạy đến giúp đỡ được?” Cô gái hì hì cười nói, quay mặt hứng thú nhìn Giang Cánh Vu. Không biết người này là ai, lại có gan ra tay với lão đại? Vừa rồi nghe hai người nhắc tới “Tiểu Thần”, “Tiểu Thần” là ai? Nghe giống tên con gái, chẳng lẽ hai người này là vì tranh giành một cô gái sao?

Đây là chuyện lão đại mặt lạnh sẽ làm sao?! Thật đúng là quá kinh ngạc. Cô gái bỗng nhiên nhớ tới tin đồn trên báo vài ngày trước, cô còn đặc biệt gọi điện về chứng thực, vị tiểu thư nhà họ Hứa kia hình như tên là Lương Thần, chẳng lẽ là vì cô ấy?

“Mưa lớn như vậy hai người đứng trong sân làm gì? Nhìn xem quần áo đều ướt đẫm rồi kìa, mau mau đi thay đi, cẩn thận cảm lạnh.” Cô gái không hỏi nhiều, chỉ cười nhìn Đoàn Dịch Kiệt và Giang Cánh Vu, nghĩ một chút, rộng rãi đi đến trước mặt Giang Cánh Vu, kéo mũ áo mưa xuống cười gật đầu: “Xin chào, tôi là Đoàn Kỳ Bình.”

Là vị Đoàn đại tiểu thư nghe đồn trở mặt với Đoàn đại soái, bị đuổi ra khỏi Phủ Đại Soái sao? Không ngờ lại được gặp Đoàn Kỳ Bình ở đây, Giang Cánh Vu cười nhẹ: “Tại hạ Giang Xuyên, rất vui được gặp cô.”

Kỳ tài trang bị quân sự được Quân Chính phủ mời về? Đoàn Kỳ Bình nghe vậy cười nhìn anh, lại khuyên hai người vào nhà. Đoàn Dịch Kiệt và Giang Cánh Vu nhìn nhau, đều có tâm tư không đáp lời. Không khí quái dị khiến Đoàn Kỳ Bình âm thầm kinh ngạc trong lòng, liền tìm cơ hội cáo từ đi vào phòng trước.

Nhìn Đoàn Kỳ Bình bước vào phòng, Đoàn Dịch Kiệt liếc xéo Giang Cánh Vu một cái, không nói gì, im lặng một lát xoay người vào theo. Giang Cánh Vu nhìn bóng lưng bọn họ, gật đầu với La Hoằng Nghĩa: “Tôi đi về trước, phiền anh chuyển lời cho Quân Đoàn Trưởng, dù thế nào cũng xin để tôi gặp được người, bằng không. . . .” Anh nhìn La Hoằng Nghĩa, không nói thêm nữa, đi ra khỏi tiểu viện.

La Hoằng Nghĩa nhìn bóng lưng của anh muốn nói lại thôi, nghĩ đi nghĩ lại rốt cuộc bỏ ý định đuổi theo.

Nghe được câu “Anh tôi có thể, vì sao Hứa Lương Thần không thể tới?” Người phía sau cửa sổ ngạc nhiên, sau một lúc lâu mới chậm rãi hoàn hồn. Đột nhiên trong lòng cô trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Trong dòng lịch sử dài dằng dặc của Trung Quốc, gần như không có bóng dáng phụ nữ. Dưới sự trói buộc của lễ giáo tam tòng tứ đức, phụ nữ không có quyền hành động tự do, không có quyền hưởng thụ giáo dục, không có cơ hội lựa chọn nghề nghiệp. Sau khi có làn gió phương Tây, các tư tưởng quan niệm phương Tây truyền bá trong nước, nếp sống xã hội mới dần thay đổi.

Con gái có thể ra khỏi khuê các, đến trường học, dần dần đi vào các ngành các nghề xã hội. Nhưng vẫn có rất nhiều người nặng nề truyền thống quy phạm đạo đức cũ đặc biệt là những người đàn ông có địa vị cao. Áp lực phụ nữ phải chịu khi tìm việc tự lập trong xã hội người ngoài khó mà tưởng tượng nổi.

Ví dụ như ngành tin tức tự cô đã tiếp xúc, trước ‘phóng viên’ thêm chữ ‘nữ’ làm nổi bật giới tính là một minh chứng rõ nhất trong xã hội nam quyền. Nữ phóng viên Yến Châu thường bị xếp đi phỏng vấn tin tức về phụ nữ, lại bị người lên án suốt ngày chỉ vào nha môn phu nhân Đông gia, ra biệt thự phu nhân Tây gia, nghe ngóng vài cuộc họp, thăm hỏi, chăm sóc linh tinh, không thoát khỏi vòng luẩn quẩn phu nhân, tiểu thư, đũa nhỏ.

Nếu không bị nói thành đồ trang trí thủy tinh, suốt ngày vào bên này ra bên kia, đến một cơ quan ngồi chưa được vài phút lại cảm ví đi ra, tỏ ra bận rộn nhiều việc thì là quá mạnh mẽ, thiếu nhẫn nại, quyền rũ có thừa, hoạt bát không đủ. Ít có ai có chí tiến thủ mạnh mẽ, hào phóng, có gan cạnh tranh với các nam phóng viên.

Trong khoảng thời gian về nước, cô có nghe được đại chúng tán dương tòa soạn mới trong giới tin tức, cũng khá nổi tiếng. Đó chính là ‘Thời báo’ ở Bắc Bình* chủ bút là nhóm người Thiệu Kỳ Bình. Có thể thấy một cô gái tạo ra thành tích trong một ngành nghề khó khăn đến mức nào.

[*]Bắc Bình: Tên gọi cũ của Bắc Kinh

Nhưng ngay cả thanh niên từng đi du học tiếp thu tư tưởng mới như Cánh Vu cũng cảm thấy cô đến hồ Vi Mạch là không ổn, huống chi là người kia? Cho nên Hứa Lương Thần nằm mơ cũng không ngờ đại thiếu mặt lạnh lại không có loại quan niệm mốc meo này, trong lòng anh thực sự không có loại ‘nam tôn nữ ti’ này sao? Nếu vậy không thể không bội phục sự khoan dung độ lượng trong lòng ai kia.

May có Đoàn Kỳ Bình tiến vào, phân tán sự chú ý của hai con gà chọi kia. Hứa Lương Thần hoàn toàn yên tâm, dù thế nào hai người này chắc sẽ không ra tay nữa. Tình thần được thả lỏng, choáng váng lại ập tới, cô không nhìn ngoài cửa sổ nữa, đỡ tường từ từ về giường nằm.

Đoàn Kỳ Bình đi vào phòng, cởi áo mưa, quét mắt nhìn bố cục trong phòng. Cô đứng ở gian ngoài, bên trong có một gian nội thất, cửa phía tây mở ra, phía đông lại đóng kín, có thể ngửi thấy mùi hoa mai thoang thoảng. Cô giật mình, lão đại thật sự dẫn vị tiểu thư nhà họ Hứa kia theo quân? Trong lòng không khỏi vô cùng tò mò, rốt cuộc là cô gái như thế nào mà lại khiến đại thiếu mặt lạnh xưa nay lạnh nhạt với phụ nữ vì cô tranh giành tình nhân.

Đoàn Kỳ Bình tính cách thẳng thắn, nghĩ là làm, liền đi qua nhẹ nhàng đẩy cửa ra, giương mắt chạm vào tầm mắt Hứa Lương Thần đang dựa người trên gối đầu, hai người không khỏi giật mình.

Cô gái trên giường khoác một chiếc áo quân phục phổ thông, cánh tay trái băng lớp gạc màu trắng thật dày, sắc mặt có chút tái nhợt nhưng vẫn không che giấu được sự xinh đẹp, đặc biệt là đôi mắt to như ngôi sao

trong đêm, tinh khiết động lòng người. Tóc dài như mực xòa trên vai, làm nổi bật lên da thịt trắng như tuyết mặt mày như họa.

Bên cạnh anh cả thực sự giấu mỹ nhân nha! Đoàn Kỳ Bình chớp chớp mắt, lúm đồng tiền trên má dần dần hiện ra: “Thực xin lỗi, khuấy rầy cô, tôi là Đoàn Kỳ Bình, em gái Đoàn Dịch Kiệt, cô là. Hứa tiểu thư?”

Em gái đại thiếu mặt lạnh? Hứa Lương Thần mỉm cười, lịch sự gật đầu: “Tôi là Hứa Lương Thần.” Cô đã gặp hai chị em sinh đôi Kỳ Phương, Kỳ Ngọc Phủ Đại Soái. Nhớ lại ngày ấy mơ hồ nghe được Lư phu nhân và Đoàn Chính Huân nhắc tới “Kỳ Bình”, là vị tiểu thư này sao? Đoàn Chính Huân dường như không cho cô về nhà, vì sao?

Đang nghĩ tới đó, Đoàn Kỳ Bình đã rộng rãi cười đi tới, nhìn vết thương của Hứa Lương Thần, thân thiết hỏi: “Cô bị thương? Đã đỡ chưa?” Cô quan sát kỹ lưỡng sắc mặt Hứa Lương Thần: “Lão đại cũng thật là, đánh giặc cần gì phải kéo cô tới chịu khổ, lại còn không làm tròn trách nhiệm bảo vệ cô chu toàn.”

Trong lời Đoàn Kỳ Bình biểu lộ quan tâm tự nhiên khiến Hứa Lương Thần nhanh chóng có hảo cảm với vị Đoàn tiểu thư này; nhưng đồng thời sự thân thiết của cô lại khiến Hứa Lương Thần có chút mất tự nhiên. Nghe giọng điệu cô ấy dường như đã đặt cô dưới phạm vi che chở của Đoàn Dịch Kiệt, cô bị thương là do đại thiếu mặt lạnh thiếu trách nhiệm, vì thế mỉm cười: “Đã tốt hơn nhiều rồi. Súng đạn không có mất, trên chiến trường bị thương là chuyện bình thường, Đoàn tiểu thư không cần để ý.”

Thái độ lạnh nhạt đối với chuyện bị thương của cô làm Đoàn Kỳ Bình không khỏi hơi giật mình, chỉ cảm thấy ý cười nhàn nhạt trên mặt Hứa Lương Thần trong nháy mắt bỗng sáng ngời quyến rũ, ngay cả cô là con gái mà cũng không khỏi động lòng. Đang muốn nói thêm mấy câu cửa phòng lại khẽ vang, thư ký Bành bưng một cái khay đến: “Tiểu thư đói bụng rồi đúng không? A, đại tiểu thư cũng ở đây sao? Đại thiếu đã dặn phòng bếp, đồ ăn của cô đang đặt ở bên ngoài.”

Đoàn Kỳ Bình cười gật đầu, nhìn thư ký Bành cẩn thận đặt khay lên trên bàn. Bành Minh Hà là thư ký riêng của Đoàn Dịch Kiệt, thân phận đặc biệt. Nếu là nhân vật tầm thường lão đại mặt lạnh tuyệt đối sẽ không phái cô ấy ra trận, xem ra anh đối với vị Hứa tiểu thư này quả thực rất đặc biệt.

“Hứa tiểu thư cô cứ dùng cơm trước, lát nữa chúng ta lại tán gẫu.” Thư ký Bành đã đặt cái bàn nhỏ đến bên giường, Đoàn Kỳ Bình rất tinh mắt đứng dậy. Nói còn chưa dứt lời đã nghe được Đoàn Dịch Kiệt ở bên ngoài nói: “Tiểu Bình, em ra đây, anh có lời muốn hỏi em.”

Đoàn Kỳ Bình đáp một tiếng, gật đầu mỉm cười với Hứa Lương Thần, đi ra ngoài. Hứa Lương Thần nhận lấy chiếc đĩa trong tay thư ký Bành đang định ăn cơm lại nghe thấy Đoàn Dịch Kiệt trầm giọng nói: “Nói thật với anh, có phải ở trong đó chịu khổ đúng không? Sao không nói sớm cho anh biết? Em cũng thật to gan, một đứa con gái mà ba phen mấy bận chọc những người này.”

Tiếng Đoàn Kỳ Bình cười dịu dàng đầy sức sống: “Cám ơn anh cả. Hiện giờ quân phiệt hỗn chiến, các phái vì ích lợi của bản thân tranh đấu không ngừng, dùng vũ lực đồng thời còn muốn mượn dư luận và khả năng tuyên truyền. Các chính khách quân phiệt trực tiếp khống chế tòa soạn, còn dùng tiền trợ cấp và thủ đoạn gián tiếp nắm trong tay hướng phát triển của các tòa soạn. Hiện nay hơn bảy mươi tòa soạn lớn nhỏ ở Bắc Bình, hơn hai phần ba đã có bối cảnh chính trị nhất định. Chúng nó theo tình hình chính trị chìm nổi, không có chính kiến và chủ trương nhất quán. Thậm chí hoàn toàn không có “phong cách báo”. Em đã làm, sẽ giữ vững khát vọng và sứ mệnh của mình, không vì tiền tài thế lực mà thay đổi, đại biểu dân ý, quan tâm vận mệnh quốc gia dân sinh.”

Nói xong, cô bỗng nhiên cười, giọng điệu thoải mái: “Anh cả không cần lo lắng, bị bắt cũng không phải lần đầu. Người ta nói chủ bút không ngồi tù không phải chủ bút, em coi như vẫn tốt, chưa khiến anh cả mất mặt. A, anh có xem chuyên mục thông tin đặc biệt Bắc Bình ở Trình báo của em không? Cảm thấy như thế nào?”

Đoàn Dịch Kiệt có chút đau lòng nhìn cô, gật đầu: “Rất được. Lần này tòa soạn lại bị niêm phong à?”

“Vâng.” Đoàn Kỳ Bình thấp giọng đáp, tiếp theo sang sảng cười nói: “Lần trước niêm phong, chủ bút là em không phải bị buộc sang đại học pháp chính Nhật Bản học sao? Lần này anh cả cứu em ra, nói không

chùng họa phúc cùng nhau còn có chuyện tốt bất ngờ đó.”

Nghe đến đó, chiếc đĩa trong tay Hứa Lương Thần không khỏi tạm dừng. Thời báo cùng chuyên mục thông tin đặc biệt Bắc Bình cô đọc mỗi ngày, chủ trì chuyên mục là nữ phóng viên có tiếng trong nước – Thiệu Kỳ Bình. Chẳng lẽ vị Đoàn tiểu thư này chính là cô ấy?!

43. Chương 43: Theo Tôi Trở Về

Có tin đồn rằng nhà báo nổi tiếng Thiệu Kỳ Bình xuất thân thế gia phương Nam, sau khi tốt nghiệp đại học Concorde, bởi vì theo đuổi tư tưởng tiến bộ mà cắt đứt với gia đình, vào ‘Kinh Hoa nhật báo’ làm phóng viên, cũng đồng thời nhận chức chủ bút ở ‘Trình báo’, ‘Kinh báo’, sẵn lòng viết thông tin đặc biệt. Sau này thành lập tòa soạn biên tập và phiên dịch tin tức đầu tiên trong nước ở Bắc Bình.

Bởi vì báo chí trong nước hầu hết đều phục vụ các đảng phái quân phiệt, tờ báo dân gian độc lập chỉ chiếm số ít và gần như không có sức ảnh hưởng. Vì thế một năm sau cô cùng vài người bạn thành lập ‘Thời báo’.

Thiệu Kỳ Bình là kỳ tài trong giới báo chí. Khi cô ấy vẫn còn là một phóng viên nhỏ, nhờ vốn tiếng Anh lưu loát, tố chất tổng hợp tốt, phong độ và khí chất đặc biệt, thêm vào đó là sự am hiểu trong lĩnh vực phỏng vấn tin tức quốc tế vốn hiếm phái nữ, vì vậy nhanh chóng có chút tiếng tăm trong giới báo chí..

Cô giỏi về điều tra nghiên cứu, chăm chỉ thu thập tin tức, phẩm hạnh đạo đức cao thượng. Hành văn mạch lạc, trình độ tiếng Anh cao, ít ai vượt qua được. Mỗi khi có nhân vật nước ngoài quan trọng đến, cô luôn có thể tìm được cơ hội phỏng vấn, nhanh chóng trở thành nhân tài kiệt xuất trong giới tin tức ở Bắc Bình.

Nhưng khiến Thiệu Kỳ Bình danh chấn nam bắc, là bài báo Quân Chính phủ phía Bắc tham gia Âu chiến độc nhất vô nhị.

Sau khi Âu chiến bùng nổ, hội nghị nội các kéo dài vài ngày vội vàng đưa ra quyết định về vấn đề Quân Chính phủ phía Bắc tham chiến hay trung lập, nhưng không truyền tin. Phóng viên trong ngoài nước dốc hết tất cả vốn liếng cũng không thu hoạch được gì.

Thiệu Kỳ Bình cũng tốn rất nhiều công sức. Lần đầu tiên đến Viện Quốc Vụ, đương nhiên bị từ chối khéo. Lần thứ hai, cô liền mượn một chiếc xe ô tô có treo biển số Phủ Tổng Thống đi thẳng vào. Bị vệ sĩ trưởng ngăn ở ngoài cửa, lúc này mỹ nhân lấy ra một xấp tiền mặt, một nửa đưa cho vệ sĩ trưởng, cười hồn nhiên nói: “Tổng lý có chịu gặp hay không không phải vấn đề, chỉ xin báo lại một tiếng, một nửa tiền này coi như tiền trà nước; nếu gặp, một nửa kia cũng sẽ thuộc về anh.”

Cuối cùng Thiệu Kỳ Bình cũng được mời vào. Sau khi gặp mặt Đại Tổng Lý, Thiệu Kỳ Bình năm lần bảy lượt nói khéo như rót, rốt cục lấy được quyết định Quân chính phủ sắp gia nhập quân đồng minh, cùng các nước đồng minh tác chiến. Thiệu Kỳ Bình ra ô tô đi thẳng đến cục điện báo, dùng mật điện truyền đến Yến Châu. ‘Trình báo’ và ‘Báo tin tức’ ngay lập tức phát số báo đặc biệt đăng tải tin tức mới nóng hổi, oanh động phương Nam. Năm ngày sau, số báo đặc biệt được đưa tới Bắc Bình, mọi người đều biết.

Mà tên Thiệu Kỳ Bình cũng vì vậy được mọi người ca tụng, ‘Thời báo’ trở thành tên báo nổi tiếng Bắc Bình.

Sau đó vị nhà báo nổi tiếng với giọng văn sắc bén như dao đã được người trong nước đặt cho danh hiệu “Thiệu Nhất Dao”, tiếp tục thông qua báo chí vạch trần tham quan ô lại, chính khách quân phiệt ** xấu xí, từng bị nhốt vào tù mấy lần, có đoạn thời gian còn phải trốn sang tị nạn Nhật Bản.

Nhìn thư ký Bành mang bát đĩa đi, Hứa Lương Thần ngồi trên giường, nghe anh em Đoàn Dịch Kiệt bên ngoài trò chuyện về những chuyện trong phủ Đại Soái. Cuối cùng cũng tiêu hóa xong chuyện Đoàn nhị tiểu thư chính là Thiệu Kỳ Bình, thật sự không thể ngờ được phủ Đại Soái nắm trong tay mười sáu tỉnh phía Nam lại sinh ra một cô con gái như vậy.

Tiếng nói chuyện của hai người bên ngoài dần dần hạ thấp xuống, Đoàn Kỳ Bình hỏi tình hình ở hồ Vi Mạch: “. Bên ngoài truyền rằng có kẻ đứng sau vụ bắt cóc này, rốt cuộc là như thế nào?”

“Em đúng là không nói được quá ba câu ngoài ngành.” Đoàn Dịch Kiệt nửa là trêu chọc trả lời: “Hồ Vi Mạch đã bị quân đội bao vây canh gác nghiêm ngặt, khai chiến vườn không nhà trống, triệt để diệt trừ nạn trộm cướp. Có hai chiếc quân hàm của quân Nhật ở gần đó, nhưng có lẽ để tránh nghi ngờ nên không dám lại gần. Chẳng qua thăm dò và dã tâm của người Nhật Bản đối với phía Nam Trung Quốc đã rõ ràng rồi.”

“Những năm gần đây, Nhật Bản không ngừng can thiệp vào việc nội bộ của Trung Quốc, liên tiếp khơi mào rắc rối, lần này tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện lớn, nhất định phải vận dụng truyền thông trong ngoài nước vạch trần ý đồ của người Nhật Bản.” Đoàn Kỳ Bình nghiêm túc nói.

“Chuyện này đã có sắp xếp. Nhưng nếu chuyện em là nhị tiểu thư phủ Đại Soái bị người ngoài biết, có ảnh hưởng đến danh dự và phát triển của em không?” Đoàn Dịch Kiệt đột nhiên hỏi.

“Thuận theo tự nhiên đi.” Đoàn Kỳ Bình thở dài nói: “Mấy năm nay không về nhà, tình trạng của bà lại không tốt, em quả thực nên trở về, cha có còn. Còn giận em không?”

“Đã nghe mẹ khuyên ông ấy mấy lần. Nhưng em cũng thật to gan, dám lên báo công khai phê bình cha mình và lãnh đạo chính phủ, lời nói sắc bén không lưu tình chút nào, ông ấy có thể không tức giận sao?”

“Anh cả, em là con gái Đoàn Chính Huân, nhưng em còn là chủ bút. ‘Thời báo’ ra đời đã lấy chủ nghĩa Bốn không: ‘không đảng, không bán, không cá nhân, không mù quáng’ làm mục tiêu, khởi xướng đưa tin ‘độc lập, khách quan, công chính’, đưa ra chủ trương cho quốc gia xã hội, nhằm.” Đoàn Kỳ Bình nghiêm túc nói.

“Đương nhiên là anh biết, nếu không mất công cứu em làm gì.” Đoàn Dịch Kiệt ngắt lời cô: “Về việc đưa tin vụ bắt cóc, em và tòa soạn nắm chắc thời gian ra báo, Yến Châu điện báo tới nói sức khỏe bà liên tục không tốt, hết bận những chuyện này thì mau chóng trở về đi.”

Đoàn Kỳ Bình đồng ý, hai người lại hàn huyên vài câu, cùng nhau đi ra ngoài.

Đoàn Kỳ Bình không quay lại, Đoàn Dịch Kiệt cũng biến đâu mất, thư ký Bành cố ý giải thích rằng Đoàn Dịch Kiệt đi thị sát quân vụ. Hứa Lương Thần thuận miệng đáp, dịch xong nội dung bức điện thư ký Bành cầm tới lại ngồi dưới bóng cây đại thụ trong viện lật xem tờ báo Đoàn Kỳ Bình mang đến.

Đột nhiên nghe được cảnh vệ trước cửa đường như tranh chấp với ai đó. Ngẩng đầu nhìn, mới thấy đó là Giang Cánh Vu. Anh mặc quân trang, nhìn có vẻ mệt mỏi, nhíu mày nhìn chằm chằm mấy cảnh vệ ngăn cản mình. Hứa Lương Thần thấy thế hơi giật mình, vội bảo thư ký Bành đưa anh vào.

Bành Minh Hà hơi chần chờ nhìn cô một cái, đại thiếu trước khi đi đã dặn dò, nhưng Hứa tiểu thư đã nhìn thấy Cảnh trưởng Giang, cho dù ngăn lại, cô ấy cũng có thể tự đi ra ngoài. Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn ra ngoài cửa mời Giang Cánh Vu vào.

Nhìn thấy Hứa Lương Thần ngồi dưới tàng cây đang chuẩn bị đứng dậy, đôi mắt Giang Cánh Vu sáng lên, bước nhanh tới thân thiết nhìn Hứa Lương Thần từ trên xuống dưới mấy lần, mới thở phào nói: “Vết thương thế nào rồi. Sao chị lại tới đây, trên chiến trường súng đạn không có mắt, cũng không chịu chú ý. Còn đau không?”

Hứa Lương Thần thỉnh anh ngồi cười nói: “Không sao, cậu không cần lo lắng, Dì Liêu và mọi người có khỏe không?”

Nói xong những lời khách sáo này, Giang Cánh Vu nhìn thư ký Bành đứng bên, khẽ cau mày suy tư một chút, nâng tay nắm lấy bàn tay mềm mại của Hứa Lương Thần, nhìn cô dịu dàng hỏi: “Hai ngày nữa tôi chuẩn bị về Yến Châu, Tiểu Thần chị đi cùng tôi đi, mọi người đều rất lo lắng cho chị.”

Hứa Lương Thần bị hành động không chút kiêng kỵ này của anh làm cho ngẩn ngơ, có chút đỏ mặt liếc thư ký Bành một cái, rút tay về. Giang Cánh Vu không thả, cô đành phải giương mắt nhìn anh, có chút xấu hổ mà nói: “Tôi là nhân viên công vụ được tổ phái tới, theo cậu trở về. không tốt cho lắm.”

“Nhân viên công vụ?” Giang Cánh Vu có chút bất ngờ, anh nhìn Hứa Lương Thần, có việc gì cần một cô gái như cô làm?

Hứa Lương Thần đương nhiên không thể nói, cười cười đưa chén trà đến.

Sự im lặng của cô làm nụ cười bên môi Giang Cánh Vu cứng lại trong chớp mắt, kinh ngạc chợt lóe qua, ánh mắt Giang Cánh Vu vẫn dịu dàng như trước: “Tiểu Thần, thế cục trong nước hỗn loạn, tôi cảm thấy chị không nên đến những nơi rối loạn như thế này, dạy học tuy rằng bình thường nhưng cao thượng lại yên ổn, thích hợp cho con gái. Sau khi chuyện lần này kết thúc, chị nên về trường học thì hơn, tôi đã liên hệ với đại học Yến Châu, bọn họ vô cùng hoan nghênh.”

Hứa Lương Thần nhìn ánh mắt thân thiết của anh, trong lòng có chút rối loạn, Giang Cánh Vu, ‘tổ đồ sao còn trứng lành’? Trong nước quân phiệt hỗn chiến, bên ngoài có cường quốc vây rình, người Nhật Bản bụng dạ khó lường như hổ rình mồi, quốc gia không có bình yên sao có được đại học cao thượng an bình? Dạy học và vào Bộ Ngoại Giao đều là dốc sức vì quốc gia, vì sao phải chia hỗn loạn hay yên bình?

Nhưng thân thiết và lo lắng trong mắt Giang Cánh Vu lại khiến cô không thể nói ra những lời chất vấn này. Đang im lặng, Đoàn Kỳ Bình cầm trong tay một xấp bài viết vội vã đi tới, cười gọi một tiếng “Hứa tiểu thư”. Khi cô thấy tay Hứa Lương Thần bị Giang Cánh Vu nắm lấy thì nụ cười có hơi cứng lại.

44. Chương 44: Rốt Cuộc Là Quan Hệ Gì

Vị Hứa tiểu thư này không phải người trong lòng sao lão đại mặt lạnh sao lại nắm tay vị kỳ tài trang bị quân sự này? Chẳng lẽ ngoại trừ tin đồn trên báo thì còn có bí mật khác?

Cô nhìn chằm chằm như vậy khiến Hứa Lương Thần xấu hổ, liếc Giang Cánh Vu một cái, cuối cùng cũng rút được tay ra. Đoàn Kỳ Bình sớm khôi phục thái độ bình thường, cười chào hỏi hai người: “Hứa tiểu thư, mấy ngày nay đã khá hơn chưa? Cảnh trưởng Giang đã về rồi đấy à? Ngày hôm qua tôi còn tìm anh, bọn họ nói anh đến hồ rồi, anh về lúc nào vậy? Đồ lặn lần này quả nhiên vượt qua sức tưởng tượng của mọi người, anh có ý tưởng gì mới với nghiên cứu trang bị quân sự không?”

Không hổ danh là chủ bút, Đoàn Kỳ Bình chỉ hỏi mấy câu cũng đã thấy ‘mùi’ nghề nghiệp rồi. Hứa Lương Thần nháy nháy mắt, cùng Giang Cánh Vu nhìn nhau cười.

Giang Cánh Vu biết thân phận vị Đoàn nhị tiểu thư này, cười nói: “Tôi mới từ trên hồ trở về, nhị tiểu thư tìm tôi có chuyện gì sao?”

Thấy Đoàn Kỳ Bình chỉ gật đầu không nói, anh nói tiếp: “Nhị tiểu thư là phóng viên nổi tiếng, hẳn biết rõ tuy Âu chiến xảy ra ở châu Âu nhưng lại lan ra toàn bộ thế giới, nó có ảnh hưởng rất lớn đến quân sự học và các loại kỹ thuật mới. Các nhà quân sự học Âu Mỹ khi tổng kết kinh nghiệm đại chiến đã đưa ra đủ loại lý luận quân sự. Mặt khác, máy bay, xe tăng, trang bị truyền tin kiểu mới ào ào xuất hiện. Nếu chúng ta còn tiếp tục lạc hậu trên phương diện này, quốc gia dân tộc chắc chắn sẽ bị người ta khổng chế.”

Đoàn Kỳ Bình hứng thú nhìn anh, tán thưởng gật đầu nói: “Đất nước chúng ta không phải dân tộc hiếu chiến, trong một giai đoạn lịch sử rất dài chúng ta luôn an phận thủ thường, vương triều phong kiến phần lớn trọng văn khinh võ, người phát minh sáng tạo cũng chỉ là những thợ thủ công thấp kém. Cho nên một trong bốn phát minh lớn là thuốc nổ, khi ở nước ta chỉ là pháo hoa, đồ chơi linh tinh, khi truyền đến Âu Mỹ liền biến thành vũ khí trí mạng. Tôi rất ngưỡng mộ và tán thành ý tưởng trang bị quân sự cứu quốc của Cảnh trưởng Giang.”

Nói xong, lấy một vài tài liệu từ trong túi ra, bắt đầu thảo luận về ưu khuyết điểm của một số kiểu trang bị mới ở nước ngoài với Giang Cánh Vu. Cô nói mạch lạc rõ ràng đầu ra đầy khiến Giang Cánh Vu không khỏi kinh ngạc nhìn cô.

Đoàn Kỳ Bình có chút ngượng ngùng cười cười: “Lần đầu gặp mặt, Cảnh trưởng Giang có lẽ không biết Từ nhỏ tôi luôn bị cha mắng là không giống con gái. Khi đó anh cả là người cầm đầu đám trẻ con,

tôi là tay sai đắc lực của anh ấy, suốt ngày trốn người lớn xuống sông mò tôm trèo cây trèo tường, không ít lần bị đánh. Sau này lớn lên tuy rằng không nghịch ngợm như vậy nữa, nhưng vẫn rất có hứng thú với những vũ khí trang bị này, chỉ cần có cơ hội sẽ sưu tầm.”

Nghe cô nói vậy Hứa Lương Thần và Giang Cánh Vu không khỏi mỉm cười., Đoàn Kỳ Bình thuận tay đưa mấy tập tài liệu trong tay cho Hứa Lương Thần, cười nói: “Nghe nói Hứa tiểu thư là thiên tài ngôn ngữ, mấy tập tài liệu này không phải tiếng Anh, mấy người bạn nước ngoài của tôi nói đây là kỹ thuật mới, tôi liền mang về nhưng còn chưa phiên dịch, vừa khéo phiên Hứa tiểu thư giúp đỡ.”

Hứa Lương Thần mỉm cười, cầm lấy xem, chỉ là tiếng Pháp và tiếng Đức, vì thế cô nhờ thư ký Bành cầm giấy bút qua đây, vừa nghĩ vừa phiên dịch ra.

Viết hai dòng, Giang Cánh Vu thấy cô có một tay rất bất tiện, vì thế cầm lấy giấy bút, hai người một đọc một viết phối hợp ăn ý, rất nhanh chóng dịch xong mấy tờ tài liệu.

Đoàn Kỳ Bình nhìn hành động của bọn họ, trong mắt mang theo vẻ trầm tư.

Giang Cánh Vu nhìn tài liệu trong tay có chút hưng phấn, đây là những tài liệu về súng ống châu Âu mới nhất ngay cả anh cũng là lần đầu tiên nhìn thấy. Không thể ngờ vị nhị tiểu thư này đúng là người có lòng, nghĩ nghĩ ngẩng lên hỏi: “Nhị tiểu thư, mấy tập tài liệu này có thể cho tôi một bản không?”

Đoàn Kỳ Bình gật đầu cười: “Anh là Cảnh trưởng Sở trang bị Quân chính phủ, tài liệu vốn nên đưa cho anh. Trước kia không biết cho nên mới gửi tạm đến chỗ anh cả, giờ vật về chính chủ, Cảnh trưởng Giang không cần khách khí.”

Giang Cánh Vu nhìn tài liệu không chớp mắt, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, đứng lên nói với hai người: “Hai người cứ trò chuyện đi, tôi đi một lát.”

Phàm là người nghiên cứu đường như đều có chút quái dị, Giang Cánh Vu lại đắm chìm vào đồng súng ống đạn dược của anh. Hứa Lương Thần nhìn bóng lưng vội vã của anh có chút bất đắc dĩ cười lắc đầu, Đoàn Kỳ Bình chú ý biểu cảm của cô, cười nói: “Hứa tiểu thư, chúng ta vào trong nhà ngồi được không? Tôi có chút chuyện muốn thương lượng với cô.”

Hứa Lương Thần ngoài ý muốn nhìn cô, gật đầu, hai người đứng dậy vào phòng.

Thư ký Bành đưa nước trà lên, Đoàn Kỳ Bình nói: “Thư ký Bành, tôi và Hứa tiểu thư có chút chuyện quan trọng cần thương lượng.” Bành Minh Hà hiểu ý cô, đáp một tiếng đi ra ngoài đóng cửa, đứng dưới mái hiên canh phòng.

Thấy Đoàn Kỳ Bình nghiêm túc như vậy Hứa Lương Thần không hỏi nhiều, yên lặng cầm lấy một xấp giấy cô đưa tới, Đoàn Kỳ Bình nói: “Mượn vụ bắt cóc ở hồ Vi Mạch để cảnh cáo kẻ đứng phía sau, cho chúng thấy thái độ của Quân Chính phủ, Bộ Tham mưu và Bộ Ngoại giao thành lập phòng tin tức, thu thập chứng cứ có lợi, chờ cuộc tiêu diệt thổ phỉ kết thúc sẽ mở cuộc họp chiêu đãi ký giả trong và ngoài nước ở Yến Châu. Những tài liệu tuyệt mật này là từ phòng tin tức chuyển tới, cần phiên dịch thành nhiều thứ tiếng giao cho giới tin tức nước ngoài. Tôi chỉ có thể làm tiếng Anh, những tiếng khác phải làm phiên cô rồi.”

Thì ra là chuyện này, Hứa Lương Thần gật đầu. Cô tới nơi này vốn để biên dịch và chú giải mật điện, việc này đương nhiên là nên làm, vì thế nói: “Được, xin nhị tiểu thư chờ một lát.”

Lấy giấy bút, vừa xem vừa dịch, gần như chỉ cần viết mà không cần suy nghĩ quá lâu, khiến Đoàn Kỳ Bình khâm phục, thiên tài ngôn ngữ quả nhiên danh bất hư truyền. Không khỏi nghĩ đến chuyện biên dịch tin tức nước ngoài luôn lâu la, nếu có vị Hứa tiểu thư này chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao? Khó trách lão đại sống chết muốn kéo cô ấy vào Bộ Ngoại giao.

Hai lần Hứa Lương Thần làm việc Đoàn Kỳ Bình đều nhìn thấy, vị tiểu thư thế gia này xinh đẹp đoan trang, không hề cậy tài khinh người hay kiêu căng, làm việc tận tâm, tận tụy. Khí chất xuất sắc, mặt mày như họa, có sở trường tài năng, lại khiêm tốn ôn hòa nhã nhặn, mắt lão đại đúng là không tồi. Nhưng cô và vị Cảnh trưởng Giang kia rốt cuộc có quan hệ gì?

Ngày đó Giang Cánh Vu còn ra tay vì cô, hơn nữa giữa ban ngày ban mặt nắm tay cô, chẳng lẽ hai người này là một đôi?

Vậy anh cả thì sao?

Thấy Hứa Lương Thần tập trung vui đầu phiên dịch, Đoàn Kỳ Bình nghĩ ngợi không hé răng lặng lẽ đi ra ngoài, hỏi thăm chỗ ở của Giang Cánh Vu, lập tức đến đó.

45. Chương 45: Mau Chóng Trở Về

Đoàn Kỳ Bình là một cô gái cởi mở thẳng thắn, quan hệ ba người trước mắt khiến cô rất rối rắm, vì thế dứt khoát tìm Giang Cánh Vu nói chuyện rõ ràng. Giang Cánh Vu cũng không che giấu, nói thẳng một lần.

Đoàn Kỳ Bình nghe xong, lại càng rối rắm hơn.

Anh cả và vị Cảnh trưởng Giang này vốn đều là thanh niên tài俊 hiếm có, dường như cả hai cùng có tình cảm với Hứa Lương Thần. Vị Hứa nhị tiểu thư này quả nhiên có sức hấp dẫn bất phàm, nói theo phương diện tình cảm, cô đương nhiên phải ủng hộ anh cả mặt lạnh. Hai người một người tuổi trẻ đầy hứa hẹn, văn võ toàn tài, một người xinh đẹp thông minh, tài nữ du học, là một đôi người ngọc trời đất tạo nên. Huống chi khiến lão đại xưa nay hồ hững với phái nữ động lòng là chuyện không dễ dàng gì.

Nhưng trên phương diện lý trí, cô vô cùng đồng tình và thương tiếc cho Giang Cánh Vu và Hứa Lương Thần. Tình nghĩa từ nhỏ, thanh mai trúc mã, nhất định là tình đầu ý hợp tình cảm sâu đậm. Lão đại mặt lạnh ‘hoàn hảo đoạt ái’, đây có tính là phủ Đại Soái ý thể hiếp người không? Đoàn Kỳ Bình có chút xấu hổ, bản thân tự khoe là chủ bút vì chính nghĩa, việc này nên làm thế nào bây giờ?

Rối rắm nửa ngày, cô bỗng nhiên nghĩ ra mình vẫn đứng ở góc độ của hai người đàn ông mà suy nghĩ, kỳ thực chuyện này chủ yếu phải xem Hứa Lương Thần? Dù là đại thiếu mặt lạnh hay là kỳ tài trang bị, quan trọng là vị nhị tiểu thư này thích ai?

Vì thế, Đoàn Kỳ Bình đặt hết tâm tư lên Hứa Lương Thần, âm thầm quan sát xem rốt cuộc người trong lòng nữ chính là ai. Ai biết, không đợi cô xem rõ ràng, mọi chuyện đã rẽ sang một hướng không thể ngờ được.

Sau khi quân chủ lực phía Nam tới gần hồ Vi Mạch, Đoàn Dịch Kiệt cũng không tổ chức tấn công càn quét, mà lại sắp xếp quân đội áp dụng chiến thuật vườn không nhà trống ở xung quanh, triệt để ngăn giao thông giữa hồ và đất liền.

Kohinata Choshichiro lãnh đạo đám thổ phỉ này, luôn lấy ức hiếp ngư dân, cướp bóc ở trên và xung quanh hồ Vi Mạch mà sống, giúp quân Nhật tiếp tế và chiếu ứng. Hiện nay giao thông từ hồ đến đất liền đã bị cắt đứt, quân Nhật bị quân phía Nam giám sát nghiêm ngặt, quân hạm và thuyền bé không tìm được cơ hội đưa súng ống đạn dược và lương thực vật phẩm.

Những ngày này của Kohinata Choshichiro vô cùng khổ sở. Mười ngày nay sau, bọn thổ phỉ mới nhận ra quân phía Nam lần này không tấn công còn khủng bố hơn tấn công còn, đây là muốn vây chết bọn họ ở hồ Vi Mạch. Vì thế, bắt đầu tìm cơ hội hành động, không tiếp tục trốn nữa. Tin tức thuyền đánh cá bị cướp hoặc bị uy hiếp bắt đầu truyền ra.

Đoàn Dịch Kiệt nghe tin nhếch môi, hạ lệnh hành động theo kế hoạch đã đề ra. Vì thế, quân phía Nam chia thành hơn mười tổ nhỏ, bắt đầu thực hiện phương án vây bắt.

Chạng vạng hôm nay, Ban trưởng ban ba đại đội cơ động thứ hai Lý Chí Khánh mang theo thủ hạ chiến sĩ mặc thường phục lên một chiếc thuyền đánh cá nhỏ, chèo vãi lên nguy trang thành thuyền buôn, xuất phát từ trấn Thanh Ngọc dọc theo hồ Vi Mạch đi về phía Tây, chuẩn bị dụ địch mắc câu.

Hoàng hôn ngày hè, mưa rào đã ngừng, nắng chiều lộ ra từ tầng mây, gió nhẹ thổi, hương sen thoang thoảng, cảm giác rất thoải mái. Lý Chí Khánh dẫn theo chiến sĩ Vương Đức Công ngồi ở mũi thuyền, mười mấy người khác núp trong khoang thuyền. Đoàn Dịch Kiệt ẩn nấp ở cửa hầm quan sát động tĩnh, nắm thời cơ chỉ huy.

Thuyền chậm rãi đi tới, đi ngang qua một bãi cỏ lau, một chiếc thuyền nhỏ bỗng nhiên từ bên trong lao ra. Có hai người đứng ở đầu thuyền, một người vóc dáng cao lớn trong đó kêu to bắt ngừng thuyền kiểm tra. Lý Chí Khánh quay đầu ra hiệu, Đoàn Dịch Kiệt lập tức ra dấu ọi người chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Vương Đức Công giả dạng thành lái thuyền nghe được tiếng quát, vội vàng đáp: “Dạ! Dạ! Tiểu nhân tuân mệnh, xin đợi lão tổng kiểm tra.” Mà Lý Chí Khánh cố ý làm ra vẻ định quay đầu thuyền chạy trốn.

Thổ phỉ thấy thế liền phát hỏa, người cao lớn rút súng trong thắt lưng ra hô lớn: “Còn không ngừng thuyền, ông bắn chết chúng mày!” Lý Chí Khánh làm ra vẻ sợ hãi, không thể không đưa thuyền lại gần.

Hai thuyền tới gần, thổ phỉ dáng người nhỏ bé nhảy sang, thăm dò trong khoang thuyền, thấy vài vóc trên thuyền nửa che nửa lộ, không khỏi cao hứng hô: “Có hàng tốt! Mời đại ca qua đây đi!”

Chỉ thấy từ trong cỏ lau lại xuất hiện một chiếc thuyền nhỏ, trên thuyền đứng bảy tám người. Chờ thuyền tới gần, hai người trong đó nhảy lên thuyền đánh cá chui vào trong khoang thuyền. Vừa xuống khoang đã bị Đoàn Dịch Kiệt và thủ hạ bịt miệng, bắt sống.

“Đại ca” trên thuyền thấy hai người đi xuống không có động tĩnh gì, bắt đầu nghi ngờ, hoặc là dự cảm tình huống không ổn, hạ lệnh lái thuyền chạy trốn. Đoàn Dịch Kiệt ra lệnh một tiếng: “Đánh!” Các chiến sĩ thả người nhảy ra khoang thuyền, súng nã đạn về phía thuyền bọn thổ phỉ. Vài tên thổ phỉ tê liệt ngã xuống, những kẻ nhảy xuống hồ bị quân đội mặc đồ lặn trốn dưới nước bắt sống.

Cùng lúc tiếng súng vang lên, tên thổ phỉ vóc dáng thấp bé định giơ súng chống cự, bị Vương Đức Công đá ngã xuống sàn. “Đại ca” trên thuyền nhỏ định nhảy xuống nước chạy trốn, bị Đoàn Dịch Kiệt nhanh tay lẹ mắt bắn ngã. Chỉ vài phút, đã giải quyết thổ phỉ trên hai chiếc thuyền, mà chàng vạng hôm nay, ở khắp các nơi trên hồ đều diễn ra tình huống tương tự, bọn thổ phỉ khó lòng phòng bị, tổn thất nặng nề.

Thấy rõ được nước cờ của quân phía Nam, bọn thổ phỉ lại rút về. Nhưng con người thì phải ăn cơm, không thể rút đầu mãi không ra được. Qua vài ngày, bọn thổ phỉ lại ra trận. Vì thế, tình tiết y hệt như vậy không ngừng trình diễn, Kohinata Choshichiro giận dữ, lại khổ không thể tả, đập bàn không ngừng chửi rủa Đoàn Dịch Kiệt gian trá.

Bất đắc dĩ, cách làm của Đoàn Dịch Kiệt vô cùng hiệu quả, thả lưới bắt ba ba trong rọ, quân phía Nam không chỉ thoải mái mà còn phát huy được thể mạnh, tổn thất giảm đến mức thấp nhất. Ngay cả các phóng viên ở bên xem cuộc chiến cũng không thể không thừa nhận, nếu cứ tiếp tục như vậy thổ phỉ trên hồ Vi Mạch sớm hay muộn cũng sẽ bị tiêu diệt sạch.

Đoàn Dịch Kiệt đã bày kế hoạch tiếp theo đâu ra đấy, không ngờ hôm nay, Yến Châu lại mặt diện đến, muốn anh mau chóng trở về.

46. Chương 46: Liệu Em Có Thể Dành Cho Anh Một Vị Trí Trong Trái Tim Em?

Bởi vì moi được vị trí mấy sào huyết từ đám tù binh, mấy ngày hôm trước Đoàn Dịch Kiệt dẫn người bao vây một cái ổ thổ phỉ lớn, thu được không ít vũ khí kiểu mới, còn có radio anh luôn muốn tìm.

Giang Cánh Vu vốn định rời đi lại bị giữ lại, nghiên cứu xuất xứ cùng đặc điểm của những trang bị vũ khí này, chuẩn bị cung cấp báo cáo làm chứng cứ. Mà Hứa Lương Thần thương tích mới khá lên lại càng bận tối tăm mặt mũi, mặt diện chặn được và không ít tư liệu đang chờ phiên dịch gấp.

Mấy ngày nay Đoàn Kỳ Bình luôn ở chỗ cô, tuy rằng vị phóng viên nổi tiếng này cứ nói chuyện một lúc là lại biến thành giọng điệu phỏng vấn, đặc biệt còn hay nói bóng nói gió chuyện tình cảm của cô làm cho Lương Thần có chút bó tay, nhưng với tư cách là phóng viên tin tức Hứa Lương Thần thu lợi không ít khi nói chuyện với cô ấy.

Cũng bởi vì Đoàn Kỳ Bình xuất hiện, Đoàn Dịch Kiệt mấy ngày nay chỉ ngẫu nhiên đến thăm, hai người rất ít ở cùng nhau, lại càng không động tay động chân như trước nữa. Hứa Lương Thần đã hoàn toàn bình tĩnh lại, đặt hết tâm tư vào việc phiên dịch.

Hôm nay đang ngồi ở trong phòng lật xem mấy tờ báo, người nước ngoài bị bắt cóc ở hồ Vi Mạch nhanh chóng được cứu, Lãnh sự Anh, Mỹ và các nước ào ào phát biểu, khẳng định những mặt tích cực, giúp áp lực ngoại giao của Quân Chính phủ được giảm bớt. Đồng thời cũng có người nước ngoài phát biểu trên báo về khoảng thời gian mình bị bắt cóc, trong đó đề cập đến cái nhìn không tốt và hoài nghi người Nhật Bản, gây nên hàng loạt phán đoán và tranh luận.

Kể chế tạo phiên toái sớm hay muộn sẽ bị chính những thứ hấn tạo ra ngáng chân. Hứa Lương Thần đang đọc hăng say, giọng Đoàn Dịch Kiệt lại vang lên ở cửa: “Mấy ngày nay thế nào rồi? Miệng vết thương còn đau không?”

Hứa Lương Thần nhìn ra ngoài cửa sổ, mới giữa trưa, sao người này lại rảnh rỗi đến đây? Ngắc đầu nhìn lại, mấy ngày không gặp, trên cằm Đoàn Dịch Kiệt đã lúm phúm râu, nhìn gần mới thấy đôi mắt đen sáng ngời kia cũng phủ kín tơ máu, xem ra mọi chuyện cũng không thoải mái như bề ngoài.

Làm Thiếu soái mặt lạnh cũng thật không dễ dàng, Hứa Lương Thần nghĩ vậy không khỏi mềm giọng, đáp: “Miệng vết thương đã tốt hơn nhiều, đây là toàn bộ mặt điện đã dịch xong.” Cho rằng anh tới lấy cái này, Hứa Lương Thần chủ động đưa tới.

Đoàn Dịch Kiệt nhìn cô, cầm lấy nhưng lại vẫn nhìn cô chăm chăm, một lát sau nói: “Nếu đã khá hơn thì thu thập một chút, buổi chiều theo tôi về Yên Châu.” Điều kiện chữa bệnh nơi đó tốt hơn nhiều, hẳn cũng sẽ khôi phục nhanh hơn, vết thương của nha đầu không nhỏ, dù sao cũng không nên để lại vết sẹo khó coi.

Trở về? Tin tức có hơi đột nhiên làm cho Lương Thần giật mình, chợt gật đầu, cô là cấp dưới đương nhiên phải phục tùng mệnh lệnh. Hơn nữa vụ bắt cóc ở hồ Vi Mạch đang xôn xao dư luận, Quân Chính phủ quả thật cũng nên đưa ra một kiến giải chính xác, để kẻ đứng sau lưng kia thu liễm một chút.

Ánh mắt của cô tuy rằng rời khỏi tờ báo nhưng vẫn không nhìn anh, dường như có chút mất tập trung. Đoàn Dịch Kiệt híp mắt nhú mày, khi nói chuyện với anh nha đầu kia luôn không tập trung như vậy, chẳng lẽ ở chung lâu vậy rồi vẫn không có gì muốn nói với anh sao?

Nghĩ vậy, anh kéo ghế ngồi xuống trước mặt Hứa Lương Thần, hai mắt sáng quắc nhìn giai nhân trước mắt. Đoàn Dịch Kiệt cầm đồ rồi mà không đi, còn ngồi xuống khiến tim Hứa Lương Thần đập ‘thình thịch’. Sau một lúc lâu, để giảm bớt không khí có chút khẩn trương có chút mờ ám, cô lơ đãng nhẹ giọng hỏi: “Đại thiếu còn có việc gì sao?”

Đoàn Dịch Kiệt nhìn chăm chăm vào mắt cô, tiến gần tới phía trước. Hứa Lương Thần nín thở, thân thể bất giác dựa sát vào lưng ghế. Đoàn Dịch Kiệt mím môi, trong mắt có mạch nước ngầm mãnh liệt.

Thấy tình huống không ổn, Hứa Lương Thần định đứng dậy, nếu đại thiếu mặt lạnh còn tiếp tục tiến về phía trước một chút, chìa tay ra giữ cô ở trong ghế, đến lúc đó nhất định vô cùng thâm hiểm. Vừa định đứng dậy, Đoàn Dịch Kiệt lại như có thần giao cách cảm với Hứa Lương Thần nhanh chóng đưa tay ra.

“Anh. Làm gì thế? !” Hứa Lương Thần nhú mày, nghiêm mặt nói: “Có cái gì muốn nói xin đại thiếu cứ nói thẳng, tội gì luôn.” Động tay động chân? Tim Hứa Lương Thần đập rộn lên, suy nghĩ có chút hỗn loạn.

Không biết là do ở chung một khoảng thời gian hay là do Đoàn Dịch Kiệt có ơn cứu mạng mà cô chỉ cảm thấy dường như mình không thể tát đại thiếu mặt lạnh một lần nữa được. Cảm giác trong lòng có hơi khác lúc trước, điều này khiến cô tâm phiền ý loạn.

Đoàn Dịch Kiệt nhìn cô xấu hổ, không nói gì, chỉ có thân thể chậm rãi tiến sát lại, ép Hứa Lương Thần dựa sát lên tựa lưng. Hứa Lương Thần không nhịn được run rẩy, cảm xúc khó hiểu từ đáy lòng trào lên, cô hoảng loạn nhìn trái nhìn phải, mong tìm được cơ hội tránh thoát.

Tay Đoàn Dịch Kiệt đặt hai bên ghế dựa, đầu chậm rãi tiến sát đến, hơi thở ẩm nóng phả tới. Hứa Lương Thần chỉ cảm thấy tư thế của hai người cực kỳ không tự nhiên làm tim cô đập như sấm. Cô thật sự không nhịn được nữa, chưa kịp nghĩ đã nâng tay đánh về phía mặt anh, đáng ghét, mau tránh ra.

Đáng tiếc cái tát này không thể rơi xuống đúng chỗ, nửa đường đã bị Đoàn Dịch Kiệt chặn được. Tay trái anh thuận thế túm lấy đôi tay mềm mại của Hứa Lương Thần, tay phải từ vết thương trên cánh tay trái của cô chậm rãi trượt đến ngực, thoáng dùng sức ấn xuống, mào kiếm khe nhú lại, sắc mặt vẫn thâm trầm, đôi mắt đen lại sáng quắc như ngọn lửa bùng cháy.

Ngay lúc Hứa Lương Thần xấu hổ né tránh, giọng nói trầm thấp của anh chậm rãi truyền đến: “Lương Thần, liệu em có thể dành cho anh một vị trí trong trái tim em?”

Hứa Lương Thần cứng đờ, mắt to chớp vài cái, dường như không thể ngờ đại thiếu mặt lạnh sẽ đột nhiên hỏi như vậy, lại nghe Đoàn Dịch Kiệt nói tiếp: “Tuy rằng không hiểu, nhưng anh luôn quý trọng và nghiêm túc trong chuyện tình cảm. Thích một người là chuyện lâu dài, là suốt đời suốt kiếp.”

Trân trọng, vĩnh viễn, có lẽ anh sẽ không nói với em rằng anh yêu em cả đời, nhưng không nói không có nghĩa là không có tình cảm. Anh không cho rằng cứ phải nói ra mới là thật.

Nhưng em sẽ tin anh sao?

Đôi mắt đen kia đã thổ lộ tất cả tình cảm của chủ nhân nó, ánh mắt sâu thẳm như đại dương nhìn cô đắm đuối. Trong lòng Hứa Lương Thần hốt hoảng, suy nghĩ như bị đóng băng. Cái gì? Vì sao đại thiếu mặt lạnh lại đột nhiên nói những lời này?

Anh bá đạo cường thế còn dễ ứng phó. Ít nhất cô cảm thấy mình là phe chính nghĩa, có thể ghét, có thể chỉ trích, có thể coi thường. Nhưng thổ lộ như vậy, cô biết. phải làm thế nào? Dù thế nào đi chăng nữa thì thích một người cũng không phải là chuyện sai trái? Nhưng chấp nhận hay không lại là chuyện khác.

Đang nghĩ tới đó, Đoàn Dịch Kiệt lại không tiếp tục dây dưa như bình thường, ngược lại thu tay ngồi thẳng người, nhìn chằm chằm biểu cảm đang không ngừng thay đổi trên khuôn mặt Hứa Lương Thần.

Bồn sơn trà Bảo Châu trên bàn mấy ngày trước anh sai người đưa tới đương nở hoa rực rỡ, hoa và người tô điểm cho nhau. Đoàn Dịch Kiệt bỗng nhiên có chút hoảng hốt, nghĩ đến chuyện cha anh nói trong mặt điện, không biết nếu để cô biết thì cô sẽ có phản ứng thế nào?

47. Chương 47: Em Có Bằng Lòng Ăn Cả Đời Không?

Đoàn Dịch Kiệt vui sướng lại có chút lo lắng, không khỏi nhìn Hứa Lương Thần đến xuất thần.

Hứa Lương Thần bị anh nhìn tới mức xấu hổ, vội đứng dậy muốn chạy ra mở cửa. Người này hôm nay không biết chập mạch chỗ nào lại ăn nói kỳ quái như vậy. Giờ lại còn nhìn cô chằm chằm, chẳng lẽ trên mặt cô có thể nở ra hoa được chắc?

Xoay người ngẩng đầu lại đột nhiên phát hiện Đoàn Kỳ Bình và Giang Cánh Vu đang đứng ở cửa. Về mặt Giang Cánh Vu phức tạp, Đoàn Kỳ Bình lại mỉm cười, hai người này tới từ lúc nào? Hứa Lương Thần lúng túng, vội mời hai người vào.

Giang Cánh Vu nhíu mày, sâu sắc nhìn Hứa Lương Thần nhưng không nói gì. Đoàn Kỳ Bình chỉ cười, vẻ mặt bình tĩnh lên tiếng hỏi: “Anh cả, Hoàng Nghĩa nói buổi chiều phải về Yên Châu sao?”

Đoàn Dịch Kiệt nhìn Giang Cánh Vu và Hứa Lương Thần một cái, gật đầu, nhưng không giải thích nguyên nhân vội vàng trở về: “Ừ, em và Cảnh trưởng Giang cũng trở về đi, chuyện ở chỗ này anh đã sắp xếp xong hết rồi, một lát nữa lập tức xuất phát.”

Nói xong, liếc nhìn Hứa Lương Thần một cái, đứng dậy rời đi. Đoàn Kỳ Bình nghĩ nghĩ, cũng đứng dậy đi theo anh.

Trong phòng chỉ còn lại Giang Cánh Vu và Hứa Lương Thần, đột nhiên yên tĩnh dường như có chút đè nén.

Hứa Lương Thần bởi vì chuyện vừa rồi nên vẫn còn có chút mất tự nhiên, ánh mắt dò hỏi của Giang Cánh Vu càng khiến tim cô đập rộn lên, vì thế vội đi đến trước bàn thu thập giấy tờ. Ánh mắt Giang Cánh Vu cứ dõi theo bóng dáng xinh đẹp của cô, tâm trạng có chút thấp thỏm. Những lời anh vừa nghe thấy, những gì anh vừa nhìn thấy đều khiến trái tim anh không khỏi nặng nề.

Đại thiếu mặt lạnh nói vậy khiến Giang Cánh Vu bất ngờ cộng thêm có chút bất an.

Mấy ngày ở hồ Vi Mạch anh nhận thấy Đoàn Dịch Kiệt có cảm tình với Tiểu Thần. Tuy rằng mặt lạnh như sương không thay đổi, nhưng lại chăm sóc cô tỉ mỉ từng ly từng tý. Tiểu Thần bị thương hôn mê ba ngày, nghe nói Đoàn Dịch Kiệt cũng thức suốt ba ngày ở bên cô. Những thuốc Tiểu Thần dùng, những thứ Tiểu Thần ăn đều đặc biệt phải người đưa từ Yến Châu tới. Nếu nói, lúc trước Đoàn đại thiếu cố tình tạo tin đồn, ép buộc làm khó người khác, Giang Cánh Vu không thêm để ý. Nhưng anh ta để tâm đối xử với Hứa Lương Thần như vậy Giang Cánh Vu lại cảm thấy có nguy cơ.

Giấy tờ rất ít, Hứa Lương Thần chỉ thu thập chốc lát đã xong. Cô đang định cài dây ba lô, Giang Cánh Vu đi tới: “Cẩn thận tay chị, để tôi làm cho.”

Hứa Lương Thần cảm kích nhìn anh một cái, cười nói: “Cảm ơn.”

Giang Cánh Vu buộc xong ngắt đầu dũa nhìn cô: “Muốn cảm ơn tôi chỉ nói suông là không xong đâu, trở về Yến Châu nhớ mời tôi đi ăn.”

Hứa Lương Thần chớp chớp mắt, không ngờ anh đột nhiên đưa ra yêu cầu này, cười đáp: “Được, cuộc hẹn ở Lộc Uyển là do tôi lỡ hẹn, lần này trở về nhất định mời cậu, dì Liêu và dương ăn cơm.”

Giang Cánh Vu nhìn chằm chằm khuôn mặt xinh đẹp của cô, đột nhiên hỏi: “Tiểu Thần có còn muốn ăn đá bào tôi làm không?”

Đá bào? Hứa Lương Thần nhìn ánh mắt ảm áp của anh, quay đầu nhìn sắc trời u ám ngoài cửa sổ. Đúng vậy, đã sang hè rồi, nếu không phải năm nay thời tiết kỳ lạ mưa dầm liên miên thì lúc này đã có thể ăn đá bào rồi. Nghĩ đến món ngon ngọt ngào mát lạnh kia, không khỏi liếm liếm cánh môi đỏ mọng: “Muốn, ở đây cũng có thể làm sao?”

Giang Cánh Vu chậm rãi thu hồi ý cười bên môi, không trả lời vấn đề của cô, ngược lại vô cùng nghiêm túc nhìn cô, nói: “Tiểu Thần, em có nguyện ý ăn cả đời không?”

Ăn. Cả đời? Hứa Lương Thần bỗng nhiên hiểu ý của anh, hô hấp không khỏi cứng lại. Giang Cánh Vu nói vậy. Tim đột nhiên đập lỡ một nhịp, cô không biết nên trả lời anh thế nào.

Nhiều năm cùng nhau lớn lên như vậy, Hứa Lương Thần thừa nhận không phải chưa từng nghĩ đến chuyện cùng Giang Cánh Vu. Dù sao cuộc hôn nhân bình thản lại hạnh phúc của tiến sĩ Giang và dì Liêu, gia đình bình thường nhưng ảm áp luôn luôn chôn sâu trong lòng cô. Biệt thự nhà họ Giang đã giống như nửa gia đình của cô. Hơn nữa, Giang Cánh Vu thông minh, tính cách ảm áp lại không mất lãng mạn, làm vợ anh chắc chắn sẽ hạnh phúc, sẽ được che chở.

Gả vào nhà họ Giang sẽ có cha mẹ chồng như cha mẹ ruột, người chồng dịu dàng tài giỏi, có những ngày bình thản mà an bình. Đó từng là cuộc sống Hứa Lương Thần cực kì mong ước.

Liêu Ngọc Phượng cũng từng nói bóng nói gió chuyện hai người, Hứa Lương Thần biết nhưng mọi người luôn luôn thuận theo tự nhiên, không ngờ hôm nay Giang Cánh Vu lại hỏi thẳng như vậy. Hứa Lương Thần đột nhiên không biết trả lời như thế nào.

Đồng ý? Hai người xa cách mấy năm, gặp lại mới hơn một tháng, tính tình, sở thích có gì thay đổi hay không còn chưa rõ ràng. Huống chi còn có Đoàn đại thiếu ở bên như hổ rình mồi. Nghĩ đến Đoàn Dịch Kiệt, trong lòng Hứa Lương Thần có chút phức tạp, vừa rồi anh bỗng dưng nói những lời đó. Không đồng ý? Hạnh phúc an bình bình thản như vậy không phải là điều cô luôn luôn theo đuổi và hy vọng sao?

Tay Giang Cánh Vu đặt lên bàn tay nhỏ nhắn trên ba lô của cô, đôi mắt đen dịu dàng, tha thiết nhìn cô. Đôi môi như anh đào của Hứa Lương Thần giật giật, đột nhiên không thể nói ra câu trả lời.

“Tiểu Thần. . . .” Giang Cánh Vu dịu dàng khẽ gọi. Đang lúc rối rắm, cửa phòng bị gõ nhẹ, Đoàn Kỳ Bình cười đứng ở trước cửa: “Lương Thần, có cần tôi giúp gì không? Xe đã chuẩn bị xong, có thể đi rồi.”

Hứa Lương Thần có chút mất tự nhiên đáp một tiếng, xách ba lô lên, thuận thế lặng lẽ che đi hai bàn tay đang tiếp xúc thân mật đồng thời rút tay ra khỏi tay Giang Cánh Vu. Giang Cánh Vu mỉm cười, giữ chặt dây ba lô, dịu dàng nói: “Để tôi cầm cho.”

Hứa Lương Thần nhìn nụ cười dịu dàng, vẻ mặt kiên quyết của anh, cúi đầu lặng lẽ thu lại lời cảm ơn cô đang định nói.

Nhìn tình hình giữa hai người, vẻ mặt Đoàn Kỳ Bình vẫn bình tĩnh, tươi cười như thường, trong lòng lại có chút lo lắng.

Mưa to đã ngừng một thời gian, cho nên đường không khó đi như lúc đến, tốc độ cũng nhanh hơn rất nhiều. Đoàn Dịch Kiệt dường như có việc gấp, hạ lệnh đi suốt ngày đêm. Khi xe đến Yến Châu đã là chạng vạng ngày thứ ba.

Mặt trời sắp xuống núi xuyên qua tán ngô đồng Pháp, trải xuống một dải ánh sáng màu vàng. Hứa Lương Thần được đưa thẳng về Tôn phủ, nhìn xe rời đi, cô âm thầm thở phào.

Suốt đường đi tuy rằng đại thiếu mặt lạnh không nói gì, nhưng đôi mắt đen lại luôn như có đăm chiêu nhìn cô chăm chăm. Hàm ý sâu xa khó hiểu trong đó khiến cho cô cảm thấy nguy hiểm, trong lòng không khỏi bất an, cảm thấy dường như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

48. Chương 48: Em Có Bằng Lòng Gặp Bọn Họ Không

Bởi vì là chạng vạng, mọi người trong Tôn phủ đã chuẩn bị dùng cơm chiều. Hứa Lương Thần đi vào sân, vài người làm và người hầu gái già bưng đồ ăn vào nhà ăn nhìn thấy cô cung kính chào hỏi, cũng có người vội vàng vào báo tin.

Vừa vào phòng khách, Thái Phượng Kỳ đã tươi cười ra đón, đỡ ba lô của cô đưa cho người làm bên cạnh, vừa dẫn mang lên tầng vừa cười nói: “Thành Lâm mấy ngày nay luôn nói có thể em sắp về, mệt lắm đúng không? Mỹ Thần cũng đã tới vài lần, nhớ mong em vô cùng. Có muốn ăn chút cơm trước không. . . .”

Hứa Lương Thần thấy vẻ mặt chị dâu vẫn bình thường, lo lắng trong lòng có hơi giảm bớt, cười cảm ơn, nói: “Cám ơn chị dâu anh họ đã lo lắng, bà ngoại vẫn ổn chứ? Chỉ là cấp trên phái em đi công tác thôi. Chị dâu dùng cơm trước, em đi lên tắm đã, cả người đang đầy mồ hôi.”

Thái Phượng Kỳ thấy bộ dáng cô phong trần mệt mỏi rất, liền cười đáp: “Mẹ vẫn khỏe, em yên tâm đi. Em từ từ thu dọn rồi nghỉ ngơi, không cần vội, anh họ em còn chưa về đâu.” Đưa Hứa Lương Thần đến hành lang gấp khúc, Thái Phượng Kỳ quay đầu dặn dò người làm: “Đi nói cho phòng bếp, nhị tiểu thư đã về, làm chút đồ ăn cô ấy thích đưa lên.”

Hứa Lương Thần nghe vậy trong lòng ấm áp. Sống nhờ Tôn gia mấy năm nay, anh họ chị dâu không chỉ chưa từng xem thường ba chị em cô mà còn chăm lo như em ruột. Tình cảm này khiến cho cô không biết nên báo đáp như thế nào. Chị dâu tuy rằng đối với chị dâu hai như nước với lửa, nhưng chưa bao giờ giận cá chém thớt, oán hận người học vẽ cùng chị dâu hai là cô, điều này cũng làm cho Lương Thần cảm kích.

Trở lại phòng, a hoàn Lục Hương hầu hạ cô tắm rửa. Hứa Lương Thần thay quần áo xong, ngồi ở trước bàn trang điểm để cô ấy giúp cô lau khô mái tóc thật dài, thuận tiện hỏi thăm tình hình trong nhà. Lục Hương chỉ mới mười mấy tuổi, bình thường rất hoạt bát hiếu động, lần này lại có chút đăm chiêu ủ dột, buồn rầu không hé răng.

Hứa Lương Thần từ trong gương nhìn cô, cười nói: “Sao vậy? Có phải đám Tam Hương bắt nạt em không?”

Lục Hương lắc đầu, vẻ mặt thật âu sầu: “Không phải, nghe nói quê em xảy ra sóng thần, nhị tiểu thư, cô tin tức nhanh nhạy, có biết tình hình ở đó thế nào không? Em lo cho người nhà.”

Hứa Lương Thần nghiêng đầu nhìn cô: “Quê em ở Vân Đài? Nơi đó xảy ra sóng thần?” Trong khoảng thời gian này cô không ở Yên Châu thế nên hoàn toàn không biết gì cả.

Lục Hương gật đầu, Hứa Lương Thần thở dài, quay đầu kéo tay cô dịu dàng khuyên nhủ: “Lục Hương, em đừng lo lắng, tôi sẽ giúp em hỏi rõ.”

A hoàn nhỏ này chảy nước mắt, cảm ơn Hứa Lương Thần. Lúc này, phòng bếp đưa đồ ăn lên, nghĩ đến tình cảnh bi thảm do sóng thần, Hứa Lương Thần mất hết khẩu vị, ăn không biết ngon, chỉ ăn qua loa cho xong. Cô vừa mở thư vừa hỏi Nhị Hương đang dọn bát đĩa: “Gần đây anh họ bạn không?”

Nhị Hương là đại a hoàn ở Tôn phủ, luôn đi theo bên cạnh Thái Phượng Kỳ, tin tức nhanh nhạy nhất phủ, nghe vậy cô cười với Hứa Lương Thần, khẽ đáp: “Gần đây tiên sinh luôn về rất muộn, có khi nghe được tiên sinh thở dài phát sầu, dường như Vân Đài và Tô Bắc đã xảy ra nạn lụt, sóng thần. Không ít dân chạy nạn chạy tới ngoài thành Yên Châu, phu nhân và nhị phu nhân đều đã quyên tiền vật.”

“Phiền em mang báo số mới nhất cho tôi.” Thấy Nhị Hương dọn bát đĩa chuẩn bị xuống tầu, Hứa Lương Thần vội dặn cô, Nhị Hương dạ một tiếng, mang tiểu a hoàn rời đi.

Chuông điện thoại vang lên, Hứa Lương Thần tưởng chị cả Mỹ Thần, đi qua cầm lấy ống nghe, ngồi vào sofa mới cười mở miệng nói: “Chị cả.”

“Catherine, là anh.” Giọng David cũng có ý cười: “Em về lúc nào? Thương thế tốt lên chưa? Gọi rất nhiều lần mới tìm được em đó.”

Sau khi cứu được những người nước ngoài đám người David liền bị người của Đoàn Dịch Kiệt đưa về Yên Châu, chỉ có vài phóng viên NHK kiên quyết một đoạn thời gian mới rời đi.

Hứa Lương Thần không trả lời David, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Vân Đài đã xảy ra lũ lụt và sóng thần, anh có biết tình huống cụ thể không?”

“Anh biết.” David vội vàng trả lời: “Nghe nói ngày mười bốn, Vân Đài Tô Bắc đột nhiên nổi gió tây bắc, trời u ám, mưa to tầm tã. Lúc ấy đúng lúc nước lên, nước biển bị gió tây bắc thổi, thủy triều liên tục không lui. Đến ngày mười sáu, sức gió tiếp tục gia tăng, đã vượt qua cấp mười, nhiệt độ giảm mạnh. Đêm đó đập nước bị sóng to đánh vỡ, ngoài đê lớn bỗng hình hóa thành một vùng nước mênh mông.”

Nhị Hương gõ cửa, đưa báo chí gần đây tới, Hứa Lương Thần vội nhận lấy, lật đến trang tin về sóng thần, trên đó viết rằng: Sức sóng biển đánh vào quá lớn, nhà bằng đất cỏ không chống chịu được nổi một cơn sóng, ngay cả nhà bằng gạch đá cũng chỉ vài con sóng to là đổ. Cối đá, máy xay lúa cũng bị nước cuốn trôi đi mấy trượng, đồng rơm gia súc bị nước cuốn trôi. Có người liều chết ôm lấy một tấm ván gỗ lênh bênh; có một gia đình nằm trên nóc nhà đã sụp. Có người không kịp chạy, cả nhà buộc dây vào nhau, sống ở một chỗ chết ở một chỗ. Nước biển đi qua, người sống sót lác đác tiêu điều.”

“Catherine, em có nghe không?” David không nghe thấy Hứa Lương Thần nói gì, vội vàng hỏi.

Hứa Lương Thần đáp một tiếng, dời mắt khỏi tờ báo, thiên tai tàn khốc như vậy, Quân Chính phủ sẽ xử lý như thế nào? Liền hỏi: “Quân Chính phủ có áp dụng biện pháp gì xử lý sóng thần và thiên tai không?”

“Cứu tế dân chạy nạn, sửa gấp đê đập,” David không ngờ Hứa Lương Thần lại nhất quyết không bỏ qua đề tài này, đành phải tiếp tục nói hết những tin tức anh biết: “Nhưng Quân Chính phủ tài lực hữu hạn, nghe nói đang tranh thủ mượn tiền Nhóm ngân hàng năm nước.”

Mượn tiền Nhóm ngân hàng năm nước? Hứa Lương Thần giật mình, lúc trước Đoàn Dịch Kiệt khi nói chuyện công tác với cô không phải đã nhắc đến chuyện Quân chính phủ phía Bắc chuẩn bị trao đổi mượn tiền để bình định phương Nam sao? Hiện giờ phía Nam lũ lụt sóng thần, so với Quân chính phủ phía Bắc dùng cho chiến tranh, Quân Chính phủ mượn tiền càng danh chính ngôn thuận hợp chủ nghĩa nhân đạo hơn. Nhưng chuyện mượn tiền lại do Quân chính phủ phía Bắc đề xuất trước, Quân Chính phủ phía Nam muốn nhúng tay nhất định rất không dễ dàng.

“Catherine, vết thương của em đã khỏi chưa?” Chuyện David quan tâm rốt cục đã có cơ hội nói ra, lại hỏi một lần. Hứa Lương Thần vội nói đã tốt rồi, hai người lại hàn huyên một hồi. David ấp úng nói: “Chuyện của chúng ta em nghĩ thế nào? Catherine, em không muốn về Mỹ sao?”

Gần đây tâm trạng David không tốt, không chỉ vì quan hệ với Hứa Lương Thần đột nhiên bị Đoàn Dịch Kiệt xen ngang, lực cản giữa hai người gia tăng không ít; mà còn vì anh phát hiện, cục diện Viễn Đông hiện nay đứng trên góc độ thời sự mà nói thực đáng buồn. Hứng thú của toàn bộ thế giới đều tập trung ở Âu chiến; nước Mĩ thậm chí báo chí thế giới và công chúng rất ít hứng thú với những chuyện xảy ra ở Trung Quốc thậm chí là cả Viễn Đông. Phóng viên toàn chức Mĩ ở Yên Châu chỉ có hợp chủng xã Soros và hai người bạn anh. Đại đa số phóng viên báo chí nước ngoài khác đều là kiêm chức, nghề chính của bọn họ là báo chí tiếng Anh bản xứ, thỉnh thoảng mới kí gửi bản thảo đến báo Newyork hoặc Luân Đôn.

Dưới tình huống như vậy, anh muốn tạo danh tiếng trong giới báo chí chỉ là hi vọng xa vời. Vì thế, David có ý về nước, nhưng anh không bỏ được Hứa Lương Thần. Catherine đồng ý, hai người cùng về Mỹ, là nỗi lòng anh nằm mơ cũng nghĩ. Trung Quốc hiện nay không chỉ có quân phiệt hỗn chiến, mà còn thiên tai không ngừng, Catherine vì sao không thể bỏ được?

Nghe anh hỏi vậy, Hứa Lương Thần im lặng. Trong khoảng thời gian ngắn ngủn này, cô cảm thấy khoảng cách giữa cô và David càng ngày càng rõ ràng. Con không chê mẹ xấu, nơi này dù hỗn loạn, dù lạc hậu, cũng là quê hương cô, sao có thể nói bỏ là bỏ được?

Thấy Hứa Lương Thần không trả lời, David biết nóng vội không được, vì thế chuyển đề tài nói nguyên nhân hôm nay gọi điện thoại tới: “Anh lo lắng cho vết thương của em. Còn có, mấy ngày hôm trước Công sứ toàn quyền Dinh công sứ Nhật Bản ở Yên Châu – Shigemitsu Taro gọi điện thoại cho anh, nói văn phòng quân sự bọn họ muốn định ngày hẹn tiểu thư Catherine Tạp chí địa lý quốc gia. Catherine, em bằng lòng gặp bọn họ không?”

49. Chương 49: Thời Buổi Rối Ren

Người Dinh công sứ Nhật Bản muốn gặp cô? Hứa Lương Thần hơi giật mình, chợt cười nhẹ: “David, trong nhà có chút chuyện, cho em thời gian suy nghĩ, nghĩ xong em sẽ gọi lại cho anh, được không?”

Người Nhật Bản tìm một phóng viên nhỏ như cô làm gì? Tuy rằng Hứa Lương Thần không rõ, nhưng có thể xác định có liên quan đến công việc. Vì thế cô cần thông báo cho Bộ ngoại giao, thậm chí thương lượng với Đoàn Dịch Kiệt, cần thời gian.

Nghe giọng nói dịu dàng lịch thiệp của David, trong lòng cô cảm thấy ấm áp. Tin đồn kéo dài lâu như vậy, người ngoài vẫn không biết Catherine Tạp chí địa lý quốc gia chính là Hứa Lương Thần, không thể không thừa nhận, dù là David hay Đoàn Dịch Kiệt, đều hết sức bảo vệ chu đáo cho cô.

Tác phong của người Nhật Bản, cô đương nhiên biết rõ, những kẻ ‘chuyên lợi dụng sơ hở’ này nhất định đã thông qua con đường khác, không biết thân phận thật của cô nên mới nhờ tòa soạn chuyển lời.

“David, cảm ơn anh.” Nghĩ đến đây Hứa Lương Thần chân thành nói cảm ơn, David lập tức hiểu ý cô, cười nói: “Anh cũng không có hảo cảm với người Nhật Bản, không muốn nói cho bọn họ quá nhiều.”

Hai người nói xong chuyện ở tòa soạn mới cúp điện thoại. Hứa Lương Thần chần chờ sau một lúc lâu, cuối cùng vẫn gọi cho Đoàn Dịch Kiệt.

Đoàn Dịch Kiệt có hơi kinh ngạc vì cô chủ động gọi điện thoại tới, trong giọng nói một mối vẫn có một chút hưng phấn: “Lương Thần, thật là em? Sao còn chưa đi nghỉ?”

Hứa Lương Thần trả lời qua loa, trọng điểm là chuyện Dinh công sứ Nhật Bản hẹn gặp cô.

Đoàn Dịch Kiệt nghe xong trầm ngâm một lúc, nhíu mày nói: “Có lẽ là do chuyện ở hồ Vi Mạch. Phóng viên NHK từng thấy em được giữ lại chữa thương, có lẽ bọn họ cho rằng sẽ khai thác được gì đó từ em.” Vụ án bắt cóc xôn xao dư luận, gần đây trên báo đã đoán ra rằng có kẻ đứng đằng sau. Nhân viên Dinh công sứ Nhật Bản hoạt động bốn phía, tìm được Hứa Lương Thần cũng coi như không có gì lạ.

Nghe xong những lời Đoàn Dịch Kiệt nói, Hứa Lương Thần trầm nghĩ, người Nhật Bản bắt đầu nóng vội rồi. Đang nghĩ vậy, Đoàn Dịch Kiệt nói tiếp: “Đi gấp đi, biết rõ ý đồ của bọn chúng cũng tốt. Nhưng đừng có đi một mình, để Kỳ Bình đi cùng em, những cái khác anh sẽ có sắp xếp, được không?”

Đây là quốc sự liên quan đến Chính phủ, Hứa Lương Thần đương nhiên đồng ý với anh: “Một khi đã như vậy, tôi sẽ hẹn thời gian địa điểm với đối phương rồi liên hệ với nhị tiểu thư.”

“Ừ, hẹn rồi sớm gọi lại cho anh.” Đoàn Dịch Kiệt đáp, cho Hứa Lương Thần số điện thoại của Đoàn Kỳ Bình, sau đó chuyển đề tài nói: “Lương Thần, Chính phủ chuẩn bị mượn tiền Nhóm ngân hàng năm nước chống lũ, tình hình trong đó em đại khái cũng biết, khó khăn rất lớn. Hôm nay Bộ trưởng Vương đã đưa ra yêu cầu với anh, yêu cầu em quay về đội đàm phán nhận chức phiên dịch, anh đã đồng ý rồi, ý kiến của em thì sao?”

Đại thiếu anh đã đồng ý rồi, tôi còn có thể có ý kiến gì? Hứa Lương Thần không khỏi âm thầm oán hận, nhưng cô hiểu đây là chuyện lớn quan hệ đến nạn dân, tự giác ‘nghĩa bất dung từ’[1], đương nhiên cũng đồng ý.

[1] Nghĩa bất dung từ: Làm việc nghĩa không thể lùi bước.

Dường như đã sớm biết câu trả lời của cô, Đoàn Dịch Kiệt không có chút bất ngờ nào, nói tiếp: “Lương Thần, mặt khác chỉ thị nhiệm chức thị trưởng cũng sắp được đưa xuống. Người Nhật Bản đã có ý đồ với em, anh cảm thấy em nên chuyển ra khỏi Tôn phủ thì hơn.”

Hứa Lương Thần hơi sững sờ, nghĩ lại liên tưởng ý của anh.

Anh họ sắp thăng nhiệm thị trưởng Yến Châu, cô là em họ anh ấy, chuyện này không lừa được người Nhật Bản lâu, bọn họ chú ý tới cô nhất định là có ý đồ. Một khi bọn họ biết em họ thị trưởng Yến Châu không chỉ là người biết chuyện hồ Vi Mạch, còn là phiên dịch cho cuộc đàm phán mượn tiền năm nước, chỉ sợ cô sau này không tránh khỏi phiền toái.

Hơn nữa, quan hệ của Quân Chính phủ phía Bắc với nội các Nhật Bản thân mật hơn Quân Chính phủ phía Nam nhiều. Trong đàm phán, thái độ chậm chạp của người Nhật Bản thật làm người ta hoài nghi.

Đề nghị của Đoàn Dịch Kiệt quả thực có lý, nhưng chuyển đi, cô biết đi đâu? Một vấn đề chưa từng nghĩ tới khiến Hứa Lương Thần đột nhiên có chút lo sợ nghi ngờ.

“Kỳ Bình hiện giờ ở tại Trúc Uyển, đó là biệt viện cũ của công thần trước thời Thanh, ở tô giới [2] Pháp, hoàn cảnh yên tĩnh, các hộ gia đình xung quanh cũng không phức tạp. Nếu em muốn, không ngại ở cùng với con bé.” Đoàn Dịch Kiệt thản nhiên giải thích.

[2] Tô giới: phần đất (thường là trong một thành phố) của một nước nữa thuộc địa buộc phải cắt nhường ột nước để quốc

Đột nhiên không suy nghĩ cẩn thận, Hứa Lương Thần chối từ: “Để tôi suy nghĩ rồi sẽ có câu trả lời thuyết phục cho Đại thiếu.”

Đoàn Dịch Kiệt không nói thêm nữa, hai người nhanh chóng cúp điện thoại. Nghĩ những chuyện xảy ra tới nay, theo như lời Đoàn Dịch Kiệt trong ngoài nước có phản ứng với vụ án bắt cóc ở hồ Vi Mạch, người Nhật Bản chó cùng rứt giậu, Hứa Lương Thần cảm thấy việc này không nên chậm trễ, vì thế gọi điện thoại cho David, bảo anh đồng ý với người Nhật Bản. David cũng muốn đi theo, hai người cùng thương lượng thời gian và địa điểm.

David nhanh chóng liên hệ được với đối phương, quyết định xong, Hứa Lương Thần lần lượt gọi cho Đoàn Dịch Kiệt và Kỳ Bình, mọi chuyện cứ quyết định như vậy.

Cúp điện thoại, Hứa Lương Thần nhẹ nhàng thở ra, vừa nâng chung trà lên lại nghe được tiếng gõ cửa. Đi ra mở cửa, thật ngoài ý muốn, là Tôn Mạnh Lâm: “Anh họ?”

Tôn Mạnh Lâm đứng ở ngoài cửa, tươi cười không thể che hết một mặt trên mặt: “Em hai, hôm nay có mệt không? Thu thập một chút ra ngoài với anh một chuyến, Đại soái muốn gặp em.”

Đoàn Chính Huân? Hứa Lương Thần nghe vậy ngạc nhiên nhìn anh, vì sao? Tối hôm nay cô vừa trở về, không chỉ từ điện thoại biết được đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, mà ngay cả Đoàn đại soái quyền cao chức trọng cũng cấp tốc ‘triệu kiến’ cô? Vì sao?

Để anh họ tự mình đến mời, đương nhiên không thể cự tuyệt. Hứa Lương Thần đổi giày, đi theo Tôn Mạnh Lâm lên xe: “Anh họ, xảy ra chuyện gì sao? Vì sao Đoàn đại soái muốn gặp em?” Cô nhún mày.

Tôn Mạnh Lâm đã gặp Đoàn Chính Huân, sắp xảy ra chuyện gì anh đương nhiên biết rõ. Thấy đôi mắt đen của Hứa Lương Thần như ngôi sao trên trời, phiền não lại vô tội nhìn mình, trong lòng anh không khỏi thở dài, không trực tiếp trả lời Hứa Lương Thần mà nói về Hứa Giai Thần: “Ngày hôm qua em ba gọi điện về, thật đáng tiếc em không ở nhà. Gần đây Âu chiến liên tục, chỗ con bé cũng bị ảnh hưởng đôi chút, nhưng may là chưa xảy ra chuyện gì lớn. Bộ ngoại giao có Tham tán mới nhậm chức, anh đã nhờ bọn họ, cố gắng hết sức để ý.”

“Cám ơn anh họ.” Tuy rằng nói đại ân không lời nào cảm tạ hết được, nhưng anh họ chăm sóc quan tâm ba chị em cô như vậy thật sự là làm Lương Thần cảm kích từ tận đáy lòng.

Tôn Mạnh Lâm cười dịu dàng, cảm khái nói: “Từ khi bắt đầu biết chuyện, trong lòng anh cô chính là người thân thiết nhất, tướng mạo thanh lệ, tính tình dịu dàng, đoan trang rộng lượng quan tâm tới mọi người. Ở trong lòng anh, ba em chính là em ruột anh, hạnh phúc của mấy đứa là hy vọng trong lòng anh.”

Ánh đèn đường vàng lướt qua cửa sổ xe, Tôn Mạnh Lâm nhìn Hứa Lương Thần đăm đăm: “Em hai, có một số việc không cần nghĩ nhiều, dựa theo suy nghĩ trong lòng em là được rồi, anh họ nhất định sẽ ủng hộ em.”

Hứa Lương Thần chớp mắt nhìn anh, mấy câu cuối cùng của anh họ là có ý gì? Cô có chút không hiểu, trong ánh mắt lại không tìm được dâng lên hơi nước. Anh họ có thể nói là có tình có nghĩa, khi cô và chị cả em ba bị cha vứt bỏ, không chỉ nuôi bọn cô, còn cung cấp cuộc sống và điều kiện giáo dục tốt nhất; hiện giờ đối mặt với nghề nghiệp và tiền đồ, anh lại cho cô quyền tự chọn.

Thấy trong mắt Hứa Lương Thần mang theo biết ơn vô hạn, Tôn Mạnh Lâm chuyển đề tài, nói chuyện lữ lự sóng thần xảy ra gần đây, cùng với công tác Chính phủ an bày, hỏi cô một ít chuyện có liên quan đến vụ án bắt cóc hồ Vi Mạch. Hai người đang trò chuyện xe bỗng rẽ ngoặt, hai con sư tử bằng đá hai bên cửa phủ Đại Soái xuất hiện trước mắt.

Tuy rằng đã là buổi tối, trước cửa phủ Đại Soái vẫn đèn đuốc sáng ngời, xe và người nổi liền không dứt. Xe dừng ở sân rộng trước cửa, thị vệ cúi chào, Tôn Mạnh Lâm và Hứa Lương Thần đi vào.

Đạp vào mắt là một bức tường phù điêu điêu khắc trên gạch, đi tiếp là vào sân phủ Đại Soái. Phía trước là người gác cổng, ở giữa là hành lang, sườn đông là phòng thường trực, hai bên là phòng vệ sĩ, còn có sương phòng và vài tòa nhà khác.

Sau cửa thủy hoa là sân hai cổng, nhà giữa bảy gian, cửa giữa mở rộng, ngoài ra còn rất nhiều sương phòng khác, nơi này là nơi để nhân viên các cấp phủ Đại Soái xử lý công vụ. Đi tiếp là sân trong lần trước Hứa Lương Thần đến đã đi qua, cũng là chỗ ở của gia quyến.

Tôn Mạnh Lâm dẫn theo Hứa Lương Thần ra cửa Đông sân hai cổng tử, nơi này là vườn hoa Đông Viện soái phủ. Ở phía Bắc vườn hoa chính là nơi Đoàn Chính Huân tiếp khách, xử lý công việc – trung tâm soái phủ Bắc Lâu. Đây là một tòa nhà ba tầng kiến trúc Gothic châu Âu, kết cấu ‘tọa Bắc triều Nam’ [3], màu sắc thanh lịch, đài cao kiểu Âu, đường dốc Nam – Đông hai bên bậc thang bằng đá Thùy Đối, bậc thêm chín bậc.

[3] Tọa bắc triều nam: Theo phong thủy tọa và hướng của căn nhà luôn luôn đối nhau, tòa nhà có cửa hướng Nam thì nằm ở phía Bắc gọi là tọa bắc triều nam.

Còn chưa đi lên bậc thang, dưới ánh đèn một quân nhân mặc quân trang cúi đầu chào đón: “Tôn thị trưởng, Đại soái phái thuộc hạ ở đây đón.” Khóe mắt liếc nhìn Hứa Lương Thần bên cạnh Tôn Mạnh Lâm một cái.

Tôn Mạnh Lâm khách khí chào hỏi: “Đã phiền phó quan Chu chờ lâu, Đại soái hiện giờ có rảnh không?”

Phó quan Chu đưa tay mời, vừa cười vừa đáp: “Bộ trưởng Vương Bộ ngoại giao mới vừa đi, thị trưởng Tôn tới vừa khéo.”

Đoàn người đi vào trong nhà, phó quan Chu đưa họ lên thẳng tầng hai: “Đại soái ở phòng khách trên tầng.” Lại liếc nhìn Hứa Lương Thần một cái, phó quan Chu có chút khó xử nói: “Thị trưởng Tôn, Đại soái đã dặn, nếu ngài tới xin lập tức đến bộ phận xã hội tìm trưởng phòng Dương. . . . Tôi đưa tiểu thư lên.” Nhìn nhìn Hứa Lương Thần phó quan Chu bổ sung thêm: “Phu nhân đã ở trên tầng.”

Phu nhân đương nhiên chỉ Lư phu nhân, nơi này là chỗ công tác của Đoàn Chính Huân, đã trẻ thế này nữ quyền làm sao có thể ở đây?

50. Chương 50: Hôn Sự

Tôn Mạnh Lâm nghe vậy trầm ngâm một chút, bắt đầu dĩ việc đã đến nước này, anh có kiên quyết đi cùng thì cũng có làm được gì? Việc này phải để em hai tự quyết định. Nghĩ vậy, anh cười dặn Lương Thần theo phó quan Chu đi lên, lập tức có người hầu khác qua dẫn anh xuống tầng.

Hứa Lương Thần nhìn bóng lưng anh, bất an trong lòng càng rõ ràng nhưng cũng chỉ đành theo phó quan Chu đi lên tầng.

Về nguyên nhân Đoàn Chính Huân triệu kiến cô, trên đường tới cô đã nghĩ rất nhiều. Cuối cùng cô nghĩ có lẽ là vì chuyện của Đoàn Kỳ Bình? Đường như vợ chồng Đại soái không biết Kỳ Bình đến hồ Vi Mạch, hiện giờ trở về Yên Châu lại đến Trúc Uyển ở, có một số việc hỏi Đoàn Dịch Kiệt anh cũng không nói, mấy ngày nay cô lại thân thiết với Kỳ Bình, nói không chừng vợ chồng Đoàn Chính Huân muốn thông qua cô thăm dò một số chuyện?

Tâm trạng có chút hỗn loạn, bất giác đã lên tầng, đứng ở trước cửa phòng khách, nghe bên trong truyền đến một giọng nói trong trẻo quen thuộc: “. . . . Cha chí ở quốc gia dân sinh, vì sao con lại không thể coi đây là lý tưởng? Con là phóng viên đường đường chính chính, công dân quang minh lỗi lạc, dùng tin tức cứu nước, dùng tin tức giúp xã hội, tìm kiếm sự thật, không lừa người đọc, có ích cho quốc gia dân tộc. Thời đại mới, nam nữ ngang hàng, vì sao cha lại không đồng ý với những gì con làm?”

Tiếp theo là Đoàn Chính Huân lạnh lùng “Hừ” một tiếng: “Cống hiến cho quốc gia dân tộc, vì sao không thể chấp sự sắp xếp của cha? Giảng viên đại học, dạy học thành người, vô cùng cao quý! Vì sao phải cứ phải đối địch với quân nhân, hôm nay châm chọc ngày mai chỉ trích, đường đường là tiểu thư phủ Đại soái vậy mà còn ngồi tù mấy lần, bị truy nã. Con thấy thể diện lắm, phải không?”

“Tin tức lúc này phải lấy sự thật làm gốc, lấy pháp luật làm linh hồn, đám đầu lĩnh quân phiệt lạm sát người vô tội, cưỡng quốc xâm phạm chủ quyền Trung Quốc, nhà báo chính trực đều có trách nhiệm chất vấn và chỉ trích, con làm sai gì sao?” Giọng nói trong trẻo không chút yếu thế, lời lẽ chính nghĩa.

“Già mồm át lễ phải, vô liêm sỉ. . . .” Đoàn Chính Huân đập bàn, tiếp theo là tiếng Lư phu nhân tận tình khuyên nhủ: “Cha con hai người nói vài câu tốt đẹp không được sao? Vài năm không gặp, gặp lại là đập bàn tròng mắt; Kỳ Bình, Đại soái gần đây bận rộn phiền lòng, con đừng có tranh luận với ông ấy. . . .”

Đoàn Kỳ Bình ở đây? Hóa ra thật sự là vì chuyện của cô ấy? Hứa Lương Thần còn đang cân nhắc, phó quan Chu nhẹ nhàng gõ cửa phòng khách, âm thanh bên trong hạ thấp xuống, sau đó giọng nói trầm thấp của Đoàn Chính Huân truyền đến: “Vào đi.”

Phó quan Chu đẩy cửa ra, đứng nghiêm báo cáo: “Báo cáo Đại soái, Hứa tiểu thư đến.”

Hứa Lương Thần khẽ ngẩng đầu, ánh mắt nhanh chóng đảo qua bên trong, tuy có chút ngạc nhiên nhưng cô mau chóng thả lỏng, những gì cô nghĩ hẳn là không sai.

Đoàn Chính Huân ngẩng đầu nhìn phó quan Chu đứng thẳng tắp, tầm mắt nhìn thẳng, rồi lại nhìn tiếp sang Hứa Lương Thần đứng sau anh, hơi gật đầu: “Tốt.” Phó quan Chu cúi chào, lẳng lặng lui xuống, đóng cửa lại.

Đoàn Chính Huân ngồi ở ghế chủ vị giữa phòng khách, tuy rằng mặc thường phục nhưng cũng không thể nào che hết khí thế sắc bén và vẻ tôn nghiêm của kẻ nắm quyền. Ánh mắt sáng quắc nhìn Hứa Lương Thần, Đoàn Chính Huân tiếp tục hút xì gà, không lên tiếng.

Bên cạnh ông là Lư phu nhân mặc bộ sườn xám tối màu, khi Hứa Lương Thần đi vào, bà còn đang nhũn mày vẻ mặt bất đắc dĩ và lo lắng, đảo mắt đã biến thành vẻ mặt tươi cười đoan trang. Đoàn Kỳ Bình đứng ở bên sofa, khẽ cau mày, bộ dáng tương đối là mệt mỏi.

Nghĩ đến những gì nghe được lúc đứng ngoài cửa vừa rồi, Hứa Lương Thần càng khẳng định ý nghĩ của mình, vợ chồng Đoàn Chính Huân là vì chuyện của Kỳ Bình nên mới muốn gặp cô.

“Đại soái, phu nhân, nhị tiểu thư.” Kim nén suy nghĩ, Hứa Lương Thần mỉm cười chào hỏi. Lư phu nhân cười kéo tay cô: “Hôm nay vừa về Yên Châu đã mời con qua đây, vài ngày nay bận rộn, mệt mỏi đứng không? Nghe nói con còn bị thương, giờ đã khỏi chưa?”

Hứa Lương Thần cười cảm ơn: “Cám ơn phu nhân quan tâm, vết thương đã không còn gì đáng ngại. Không biết Đại soái và phu nhân tìm Lương Thần có chuyện gì phân phó? Sắc trời không còn sớm, quấy rầy Đại soái và phu nhân nghỉ ngơi rồi.”

Ánh mắt Đoàn Kỳ Bình thân thiết luôn luôn nhìn chăm chú vào cô, Hứa Lương Thần hơi gật đầu ra hiệu, Đoàn Kỳ Bình mỉm cười.

Lời tuy nói dịu dàng lại gọn gàng dứt khoát đi thẳng vào vấn đề, Lư phu nhân cười cười, có chút mất tự nhiên liếc Đoàn Chính Huân một cái. Đoàn Chính Huân nhả ra vài vòng khói đập xì gà trong tay, cầm chén trà ung dung nhìn Lư phu nhân.

Trượng phu không lên tiếng, Lư phu nhân đành phải tự mình ra trận, thấy Đoàn Kỳ Bình đưa chén nước cho Hứa Lương Thần, bà nhìn hai người vài lần, không trả lời câu hỏi của Hứa Lương Thần mà nhẹ nhàng vỗ vỗ tay cô, thở dài cười nói: “Để con chê cười rồi, hai cha con nhà này một kẻ ngang ngược một kẻ cứng đầu, gặp mặt nhất định phải châm chọc ầm ĩ vài câu mới chịu, mấy năm rồi cũng không thay đổi gì.”

Không rõ lời này của Lư phu nhân có ý gì, Hứa Lương Thần chỉ cười cười. Đoàn Kỳ Bình nghe vậy liếc nhìn cha một cái, bỗng nhiên cười.

“Còn cười, rõ ràng đã là phóng viên nổi tiếng mà vẫn còn như đứa trẻ con, cứ phải đấu võ mồm với cha mới chịu yên.” Lư phu nhân lườm Đoàn Kỳ Bình một cái trong giận dữ mang theo ý cười, sau đó lại thở dài: “Ai, vài năm trước quá gian nan, lão thái thái chịu không ít khổ, cuộc sống vừa mới khá hơn một chút thì xương cốt lại không được. Mấy ngày nay đi và Đại soái cũng vì việc này mà hao tâm tổn trí.”

Đoàn Kỳ Bình nghe vậy vẻ mặt biến đổi, nhú chặt mày.

Nghĩ đến duyên phận ngoài ý muốn khi mới gặp Đoàn lão phu nhân, Hứa Lương Thần cũng buồn bã. Vội dịu dàng an ủi: “Lão phu nhân lương thiện từ ái, làm con cháu cũng mong bà phúc thọ an khang. Cũng may nay y học đã phát triển hơn xưa, nhất định có thể tìm được phương pháp hữu hiệu an toàn.” An ủi tuy có chút phù phiếm, nhưng lại vô cùng chân thành, Lư phu nhân trấn an gật đầu.

“Lão thái thái luôn nói, người già rồi không còn quan trọng vật ngoài thân chỉ khát vọng mỗi tình thân, có thể nhìn con cháu bình an hạnh phúc có tiền đồ là đã mãn nguyện rồi.” Lư phu nhân nhẹ nhàng nói, Hứa Lương Thần lại cảm thấy kỳ quái. Đã trẻ thế này, gọi cô đến chỉ để tán gẫu việc nhà thôi sao? Hoặc nên nói, tìm cô là vì có liên quan đến lão thái thái?

“Lương Thần,” Lư phu nhân ngắt đầu, nhìn thẳng vào mắt Hứa Lương Thần: “Dù mới chỉ gặp một lần nhưng lão thái thái đối với con nhớ mãi không quên, hiếm khi hữu duyên được như vậy, có chuyện. Đại soái và di muốn thương lượng với con, nghe ý kiến của con thế nào.”

Quả thực có liên quan đến Đoàn lão phu nhân, Hứa Lương Thần vội nói: “Phu nhân không cần khách khí, Đại soái và phu nhân có việc, xin cứ việc phân phó, có thể làm Lương Thần nhất định cố gắng hết sức.”

Mắt Đoàn Chính Huân sáng ngời nhìn cô, bỗng nhiên mở miệng nói: “Hôn sự của Lão đại là tâm nguyện lớn nhất của lão thái thái. Con đã nói như vậy, chuyện này cứ quyết định như vậy đi. Ta cũng đồng ý với con, có yêu cầu gì, chỉ cần phủ Đại soái có thể làm, con cứ việc nói ra.”

Cái gì. Hôn sự của Lão đại? Cái đó và mấy câu cô vừa nói có quan hệ gì với nhau? Hứa Lương Thần khó hiểu nhìn vợ chồng Đoàn Chính Huân, trong lòng lại theo bản năng trở nên nặng nề.

“Có thể lấy được khuê tú thế gia tài mao song toàn như con, là phúc của Dịch Kiệt.” Lư phu nhân tùy miệng nói, vợ cười giảng hòa: “Mặc dù mọi người gọi nó là Thiếu soái, nhưng dù sao Dịch Kiệt tuổi trẻ khí thịnh kinh nghiệm còn thiếu, con là tài nữ du học, kiến thức rộng rãi, về sau là người một nhà, khuyên bảo nó nhiều một chút.”

Hứa Lương Thần nghe như sấm đánh bên tai, như ở trong mộng mới tỉnh, vô cùng khiếp sợ. Tối nay vợ chồng Đoàn Chính Huân mời cô đến, vòng một vòng lớn, hóa ra là vì hôn sự với Đoàn Dịch Kiệt?!

51. Chương 51: Ông Già Muốn Đào Hầm

Lúc trước bị Đoàn Dịch Kiệt kéo đến phủ Đại Soái thăm hỏi Đoàn lão phu nhân, giả làm vị hôn thê, cũng nghe đám người Lư phu nhân, Ngô Văn Quyên nói bóng nói gió, Hứa Lương Thần không phải chưa nghĩ đến hậu quả xấu nhất.

Nhưng đại thiếu mặt lạnh không lại không quá ép buộc, sau khi rời khỏi phủ Đại Soái, ngoại trừ vào Bộ ngoại giao làm việc, sinh hoạt của cô cơ bản không có bị ảnh hưởng. Cho nên Hứa Lương Thần đã điều chỉnh nhẹ tính nghiêm trọng của vấn đề, được chăng hay chớ cho rằng toàn bộ chuyện này là ý tưởng vô căn cứ của Đoàn Dịch Kiệt lúc nhất thời xúc động, thời gian trôi qua sẽ dần chìm vào quên lãng.

Vụ án bắt cóc Hồ Vi Mạch còn đó, người Nhật Bản đang ráo riết hành động; đàm phán mượn tiền Nhóm ngân hàng năm nước sắp bắt đầu, cô đang vui mừng vì có thể cống hiến hết mình cho quốc gia dân chúng, vợ chồng Đoàn Chính Huân lại đột nhiên đưa ra hôn sự.

Hơn nữa, hai vợ chồng kẻ xướng người hoạ một người mặt đỏ một người mặt đen [1], hoàn toàn không để lại đường cụt tuyệt.

[1] Trong kinh kịch mặt đỏ thể hiện tính cách trung liệt, dũng cảm, chính nghĩa; mặt đen biểu thị sự thô bạo, hung dữ.

Lúc trước Đoàn Chính Huân và Lư phu nhân không thể hiện bất kỳ ý kiến gì về việc này, Đoàn Kỳ Bình cũng không ngờ cha mẹ tối nay mời Hứa Lương Thần đến là để ‘khuyên’ cô gả cho anh cả, nghe vậy không khỏi nhìn chằm chằm Hứa Lương Thần đang kinh ngạc không nói gì.

Trong mắt xẹt qua một tia khiếp sợ hoảng loạn, Hứa Lương Thần kìm chế trái tim đang đập như điên, cố gắng bình tĩnh lại, giương mắt nhìn Lư phu nhân, có chút mất tự nhiên cười nhẹ: “Phu nhân nói đùa, đại thiếu nắm giữ cương vị quan trọng trong quân đội quốc gia, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, Lương Thần chẳng qua là bé gái mồ côi, học nhiều vài câu tiếng nước ngoài mà thôi, môn không đăng hộ không đối, thật sự không xứng với Thiếu soái.”

Hơi hơi ngược lên nhìn biểu cảm nghiêm túc của Đoàn Chính Huân, Hứa Lương Thần hạ quyết tâm, đã nói ra thì dứt khoát nói cho xong: “Cảm tạ Đại soái, phu nhân yêu mến, Lương Thần tự biết thân phận, thực sự không dám trèo cao. Thượng Hải giai lệ vô số, quý phủ nhất định sẽ chọn được thiếu phu nhân vừa lòng đẹp ý.”

Tuy lời nói dịu dàng, nhưng đồng thời cũng đã cự tuyệt dứt khoát. Đối với phủ Đại Soái mà nói, đây là chuyện vô cùng mất mặt, thế mà Đoàn Chính Huân quyền cao chức trọng chưa bao giờ cho phép cự tuyệt lại không có phản ứng gì, trong lòng Hứa Lương Thần hoang mang.

Dù sao đột nhiên nghe được tin tức có liên đến mình nên vẻ mặt cô khiếp sợ, hoảng loạn và lúng túng, ánh mắt sắc bén của Đoàn Chính Huân thấy rõ. Dưới tình hình như vậy, thiếu nữ trẻ tuổi vẫn duy trì được vẻ trầm tĩnh đoan trang, ăn nói cũng rất nền nã lý trí, trong lòng Đoàn Chính Huân không khỏi thầm khen một tiếng: phong thái không tệ, can đảm lại hiểu biết!

Đôi mắt hơi híp lại, ánh mắt sáng ngời nhìn thẳng cô, đúng lúc giao với tầm mắt Hứa Lương Thần, vẻ mặt ông uy nghiêm khó lường làm cho hô hấp của Lương Thần bị kiềm hãm, lại kiên quyết không lùi bước.

Nụ cười trên mặt Lư phu nhân có chút xấu hổ.

Tạm thời không nói con trai xuất sắc như thế nào, chỉ nói đến chuyện Đại soái Quân Chính phủ nắm trong tay mười sáu tỉnh phía Nam và phu nhân chính thất tự mình cầu hôn, đối với bất kỳ gia đình và cô gái nào đều là vinh quang không nhỏ. Vị Hứa tiểu thư này thật đúng là kỳ quái, vẫn luôn giả ngu giả si kháng cự.

Gả vào phủ Đại Soái kinh khủng vậy sao?

Đoàn Kỳ Bình ở bên nhìn ba người ‘anh tới tôi đi’ đầu trí đầu dững, tâm trạng có chút phức tạp.

Hứa Lương Thần thông tuệ rộng lượng, tính tình ôn hòa, cùng anh cả trai tài gái sắc, thật đúng là ông trời tác hợp. Nhưng kì lạ là cô ấy không rung động trước anh cả, lại càng không phải tình yêu. Cha cô chờ không nổi lại ý thế ép hôn, cường thủ hào đoạt. Cuộc hôn nhân này cho dù có thành công, cũng không biết là lương phối hay là nghiệt duyên nữa?

Hứa Lương Thần cự tuyệt uyển chuyển nhưng trực tiếp, cũng may Lư phu nhân quen nhìn sắc mặt phản ứng linh hoạt, tuy rằng trong lòng có chút phản đối nhưng nụ cười trên mặt vẫn không thay đổi: “Người một nhà không cần nói những lời như vậy, Lương Thần sao lại khách khí với dì vậy? Hôn sự của hai đứa là phía trước Dịch Kiệt chính miệng nói, trên báo đến bây giờ còn đang ồn ào xôn xao đó, tối hôm đó dì cũng từng nói với con, chờ lão thái thái khỏe lên sẽ làm còn gì.”

Không hổ là người quản lý việc nhà trong phủ Đại Soái, nói vô cùng thân thiết mềm nhẹ lại ngầm chứa chỉ trích: Chuyện đính hôn là lão đại chính miệng nói, còn làm cho báo chí biết; đính hôn tán thành con dâu là cô cũng không phải chưa nói, lúc đó sao không cự tuyệt thẳng?

Lúc đó tình thế bắt buộc, đâu cho phép cô tự ý quyết định? Hứa Lương Thần phiền não nhíu mày.

Lư phu nhân cười cười, nửa thật nửa giả nói tiếp: “Thế nào, Lương Thần nhưng là trách dì và đại soái chậm trễ lâu như vậy sao?”

Nhìn Hứa Lương Thần cười, Lư phu nhân giảm bớt không khí thở dài: “Thứ nhất là muốn cho hai đứa tiếp xúc nhiều một chút. Thứ hai gần đây quốc sự gia sự bận rộn, hai cha con bọn họ vì nước nhà, hiếm khi nào được rảnh rỗi, Lương Thần thông cảm. Con lớn lên bên cạnh thị trưởng Tôn, chắc có thể hiểu. Hôm nay Đại soái đã gặp thị trưởng Tôn, anh ta nói hôn sự để tự con làm chủ, nếu có yêu cầu gì, không ngại nói thẳng, phàm là có thể làm, Đại soái và dì sẽ đồng ý hết.”

Lời Lư phu nhân làm trong lòng Hứa Lương Thần chìm xuống.

Cô nói thẳng cự tuyệt, lại không bằng Lư phu nhân nửa thật nửa giả vừa hóa giải vừa tấn công, quốc sự gia sự, thậm chí cả anh họ cũng bị lôi ra. Chỉ cần đồng ý gả, điều kiện cứ việc nói... bên ngoài là khoan dung, bên trong không phải nhắc nhở và cảnh cáo sao? Hôn sự được Phủ Đại Soái nhận định, sao cho phép cự tuyệt.

Hứa Lương Thần càng nghĩ càng thấy đau đầu, trong lòng hận Đoàn Dịch Kiệt đến cắn răng, đại thiếu mặt lạnh thật quá đáng, lại trực tiếp để vợ chồng Đoàn Chính Huân đến ép hôn. Xem ra không còn cách nào khác, chỉ có thể nói thật đầu đuôi ngọn ngành tin đồn, để vợ chồng Đại soái biết con trai bọn họ vốn chẳng yêu cô thật, chỉ là kế tạm thời an ủi bà mà thôi.

Đây chính là anh ép tôi, Hứa Lương Thần thầm nghĩ.

“Đại soái, phu nhân, thật xin lỗi, chuyện này. . . . không giống như hai người nghĩ đâu. Trên thực tế, đại thiếu đối với tôi. . . . Cũng không có tình ý. Tin đồn lúc trước chẳng qua là đại thiếu hiểu lầm. . . .” Hứa Lương Thần bất đắc dĩ cười, nói thẳng một lần.

Nhìn Đoàn Chính Huân vẫn bình thản, Lư phu nhân khéo môi mang chút ý cười lòng mày lại nhíu lại, cô thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục chân thành xin lỗi: “Đều do tôi không sớm nói rõ ràng, chuyện này chỉ do hiểu lầm, thật xin lỗi đã mang phiền phức đến cho Đại soái và phu nhân. Việc này Lương Thần không phải cố ý, xin Đại soái và phu nhân tha thứ.”

Trong lòng Hứa Lương Thần thở phào một hơi, lần này vợ chồng Đoàn Chính Huân hẳn đã rõ không phải cô già mồm cái lão, không phải giả vờ ốm ờ, cái gọi là hôn sự chính là một chủ ý vô căn cứ của đại thiếu mặt lạnh mà thôi.

Lư phu nhân lườm trượng phu một cái, hơi trầm ngâm nhìn Hứa Lương Thần. Lão đại nảy ra chủ ý này, cũng không phải không có khả năng. Nhưng chạng vạng khi Đại soái cố ý gọi con trai tới hỏi chuyện hai người, thái độ của Dịch Kiệt rõ ràng đã thừa nhận vị nhị tiểu thư này. Lúc đó bà cũng ở đây, tuyệt đối sẽ không nhìn lầm.

Chẳng lẽ là vị nhị tiểu thư này vì cự tuyệt hôn nên cố ý nói vậy? Cũng không giống. Chẳng lẽ hai đứa thực ra cũng không thân thiết đến mức ấy? Đang nghĩ tới đó lại nghe Đoàn Chính Huân trầm giọng mở miệng: “Ta có mấy câu muốn hỏi con, nha đầu con hãy nói thật.” Ánh mắt ông sáng quắc, nhìn chăm chăm vào Hứa Lương Thần.

Vẻ mặt kia khiến Đoàn Kỳ Bình im lặng này giờ phải giật mình, có chút lo lắng có chút đồng tình nhìn Hứa Lương Thần vừa ngẩng đầu lên. Ông già lại muốn đào hầm, Thượng Đế phù hộ, chị dâu tương lai tự cầu phúc thôi.

“Xin Đại soái cứ nói.” Sắc bén trong mắt Đoàn Chính Huân khiến Hứa Lương Thần nín thở, không khỏi có chút khiếp sợ. Nhưng nghĩ đến chuyện này có liên quan đến chung thân của mình, nhất định phải cố gắng liên bình tĩnh lại một chút, thoải mái ngẩng đầu.

Đoàn Chính Huân nhìn thẳng vào cô, im lặng một lúc lâu mới hỏi: “Con cảm thấy lão đại xấu xí, nhìn không vừa mắt sao?”

Đây vấn đề gì vậy? Hứa Lương Thần khó hiểu chớp chớp mắt.

Đoàn Dịch Kiệt tuy rằng mặt lạnh, nhưng dáng người cao lớn tướng mạo tuấn tú, khí độ bất phàm ngọc thụ lâm phong. Khi xã hội thượng lưu Yến Châu nói đến “Tam công tử”, tên vị đại thiếu này đứng đầu bảng, làm gì có chuyện “Xấu xí, nhìn không vừa mắt”?

Cô không thích không có nghĩa là người ta xấu, huống chi cha mẹ anh đều ở đây, cô nào dám nói xấu ‘Đoàn Nhất Tiệp’? Hứa Lương Thần có chút hoang mang lắc lắc đầu: “Đại soái ngài đùa rồi.”

Nhìn ánh mắt chờ mong của Lư phu nhân, Hứa Lương Thần không thể không ép mình bởi thêm một câu: “. Đại thiếu là mỹ nam nổi tiếng Yến Châu.”

52. Chương 52: Đã Không Thể Cứu Vãn Rồi Sao

Lư phu nhân nghe vậy cười, Đoàn Chính Huân liếc Lư phu nhân một cái cũng gật đầu, sau đó lại hỏi: “Vậy lão đại là đứa đần độn, ngu ngốc không chịu nổi sao?”

Hứa Lương Thần lại sửng sốt, vị đại soái này có ý gì? Vì sao lại cứ hỏi mấy vấn đề ngớ ngẩn như vậy? Tuy không hiểu nhưng cô vẫn thành thật lắc đầu.

Đoàn Dịch Kiệt sở dĩ được gọi là Thiếu soái, một mặt là bởi vì tướng mạo tuấn tú, cử chỉ tiêu sái lỗi lạc, vô cùng xuất sắc; còn chủ yếu là bởi vì anh mới hai mươi mấy tuổi đã là Thượng tướng Quân đoàn trưởng chỉ huy mười vạn hùng binh, quyền cao chức trọng, rong ruổi sa trường uy danh vang xa. Nhân tài như vậy sao có thể là người đần độn không chịu nổi?

Đoàn Chính Huân vừa lòng gật đầu, tiếp theo lại hỏi: “Vậy nó tính tình quái dị, khó gần?”

Hứa Lương Thần đã có chút mờ mịt, rốt cuộc vị đại soái này muốn nói cái gì? Đoàn Dịch Kiệt tuy rằng mặt lạnh, nhưng không gian ác, tính tình cũng không thể nói là quái dị chỉ có chút bá đạo cường thế mà thôi. Chỉ cần không nổi điên, vẫn rất thông tình đạt lý không khó tính.

“Nó đánh phụ nữ?” Đoàn Chính Huân liếc Hứa Lương Thần một cái tiếp tục đặt câu hỏi. Hứa Lương Thần cảm thấy đầu óc mờ mịt, người này có lối suy nghĩ kiểu gì vậy, vấn đề như thế mà cũng hỏi được?

Đoàn Dịch Kiệt tuy rằng tránh xa phụ nữ nhưng vẫn tôn kính, đương nhiên càng chưa thấy anh động tay. Đầu chỉ không có động tay. Hứa Lương Thần đột nhiên nghĩ tới vẻ mặt dịu dàng lời nói nhỏ nhẹ của anh với vị Cảnh tiểu thư kia.

“Nói như vậy con vừa không cảm thấy nó xấu, cũng không cho rằng nó dần dần, coi như thông tình đạt lý dễ chịu?” Đoàn Chính Huân tổng kết, thuận tiện bổ sung một câu: “Nhà họ Đoàn có quy định, đàn ông không đánh vợ.”

Hứa Lương Thần nửa là khó hiểu nửa là mờ mịt gật đầu, vậy thì sao?

Đoàn Chính Huân nhíu mày kiếm, có chút nghiêm khắc nhìn thẳng Hứa Lương Thần, bỗng nhiên nói: “Nha đầu, sao con lại cứ quanh co nghĩ nhiều như vậy? Một người đàn ông muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn bản lĩnh có bản lĩnh, không khó tính, cũng không đánh vợ, con còn muốn thế nào? Nói đi nói lại chỉ là không chịu lấy lão đại đúng không? Nha đầu giỏi lắm, bị bọn giặc tây dạy hỏng rồi.” Nói xong, thuận tiện lườm Đoàn Kỳ Bình một cái, con cũng là một ví dụ!

Hứa Lương Thần ngạc nhiên, vị đại soái này nói gì vậy? Đây là kiểu logic gì? Một người đàn ông chỉ cần có bề ngoài, không khó tính không đánh vợ thì chính là người nên gả sao? Cô nghĩ, nếu đây là điều kiện, vậy Giang Cánh Vu không phải càng thích hợp hơn đại thiếu mặt lạnh sao?

Tốt xấu gì cũng nên tôn trọng cảm giác trong lòng của người trong cuộc chứ? Không thích không có tình yêu, làm vợ chồng thế nào được? Những lời này Hứa Lương Thần không dám nói thẳng, chỉ miễn cưỡng nở nụ cười, cố giữ vững bình tĩnh, giải thích: “Đại soái, Lương Thần tự thẹn biết vài con chữ, nhưng Lương Thần cho rằng không lấy yêu làm điều kiện tiên quyết của hôn nhân thật sự rất vô trách nhiệm. Tôi và đại thiếu cũng không có tình cảm, xin đại soái lượng thứ.”

“Nói xong rồi hả? Chính là nguyên nhân này?” Đoàn Chính Huân khoanh hai tay trước ngực, ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm Hứa Lương Thần: “Mấy đứa chỉ đọc sách tây, bị mấy chữ đó mê hoặc rồi! Tình yêu tối thượng, hôn nhân tự chủ cái gì chứ, cứ như sống trong mơ vậy. Nên phó thác chung thân cho người đàn ông như thế nào mấy đứa nhìn mà không biết à?”

Đoàn Chính Huân đứng thẳng lên nói chắc như đinh đóng cột: “Nói thật cho con biết, lão đại nhắm trúng con rồi! Thằng oắt kia cái gì cũng biến báo, chỉ riêng cưới vợ là ương bướng. Hơn nữa mẹ ta cũng đã nhìn trúng con, bọn họ đều nói được, ta làm cha làm con không thể không theo. Hôm nay con đồng ý cũng phải đồng ý, không đồng ý cũng phải đồng ý!”

Nhìn sắc mặt Hứa Lương Thần nháy mắt tái nhợt, ngạc nhiên ngẩng đầu, Đoàn Chính Huân nhíu mày nhìn bầu trời âm u đen kịt chỉ có một hai ngôi sao lạnh không ánh sáng ngoài cửa sổ, ông trầm giọng nói: “Con vào Bộ ngoại giao, hẳn cũng biết gần đây bên ngoài có người Nhật Bản lòng muông dạ thú như hổ rình mồi, trong có sóng thần lũ lụt, có thể nói trong ngoài đều khốn đốn. Lão đại quả thật cần một người vợ hiền, nha đầu, hôn sự của con và lão đại không chỉ là chuyện của hai đứa! Cần thận suy nghĩ, có yêu cầu gì mấy ngày sau hãy nói với ta!”

Nhìn Hứa Lương Thần khiếp sợ sắc mặt thay đổi trợn mắt há hốc mồm, Đoàn Kỳ Bình có chút không đành lòng, không khỏi lên tiếng nói: “Cha, việc này.”

Còn chưa dứt lời, Đoàn Chính Huân trừng mắt cắt ngang, Đoàn Kỳ Bình không thể không ngậm miệng. Thuở nhỏ trong nhà có quy định người lớn nói chuyện không được nói xen vào. Uy nghi của Đoàn Chính Huân khiến vị phóng viên nổi tiếng này cũng không thể không ngậm miệng lại.

Nuốt một ngụm nước bọt, Hứa Lương Thần cố giữ bình tĩnh, giọng nói có chút run rẩy: “Đại soái, hôn nhân sao có thể bắt buộc? Tôi chưa từng có mơ tưởng cũng như không hề có tình yêu với đại thiếu, dùng thủ đoạn này, đại soái không sợ truyền ra sẽ làm mất thanh danh soái phủ sao?!”

Đoàn Chính Huân nghe vậy nhíu mày, nhìn chằm chằm Hứa Lương Thần nói: “Nha đầu con thật đúng là cứng đầu! Từ xưa đến nay bao nhiêu cuộc hôn nhân do cha mẹ sắp xếp, chẳng phải cũng tương kính như

tân, cử án tề mi [*] sao? Làm thiếu phu nhân phủ Đại Soái ta con thấy uất ức vậy à? ! Không cần nói nữa, mọi chuyện cứ quyết định như vậy.”

[*]Tương kính như tân; Cử án tề mi: Hai câu này đều có nghĩa vợ chồng cùng kính trọng và thương yêu lẫn nhau.

Ông đã bị Hứa Lương Thần chọc giận, trước giờ ông mang binh đánh giặc nói một là một nói hai là hai, đây đưa lằng nhằng không phải phong cách của Đoàn Chính Huân: “Thanh danh phủ Đại Soái gì gì đó, ta không để ý, con lo cái gì? Tôn Mạnh Lâm sao lại dạy dỗ ra nha đầu ngang ngược như vậy! Nhị nha đầu, đưa con bé đi tìm lão đại, có oan ức gì thì nói với nó!” Trực tiếp phải tay đuổi người.

Lư phu nhân giật giật khóe môi, trượng phu trực tiếp hạ lệnh, con dâu tương lai khẳng định khó chịu trong lòng, vốn định an ủi vài câu nhưng nhìn thấy vẻ mặt phần hận đau lòng của Hứa Lương Thần, bà không khỏi thầm thở dài. Bao nhiêu giai lệ danh viện con trai đều chứng mắt, chỉ thích mỗi nha đầu quật cường này, con trai rước lấy phiền toái bà lại phải đi thu dọn. Nhưng nói không chừng vợ chồng son gần gũi, hai đứa nói chuyện với nhau sẽ tốt hơn.

Vì thế, bà cũng nháy mắt với Đoàn Kỳ Bình. Đoàn Kỳ Bình bất đắc dĩ, đành phải kéo Hứa Lương Thần còn định tranh cãi đi. Cha là người thô kệch, không nói đạo lý quyết giữ ý mình, nếu muốn thay đổi chuyện này chỉ có thể xuống tay từ chỗ anh cả. Lương Thần cứng rắn tranh cãi với ông cũng chẳng có ích gì.

Bị Đoàn Kỳ Bình kéo ra phòng khách, Hứa Lương Thần vẫn thất thần, hôn sự và tương lai của cô cứ như vậy đã bị quyết định như rồi sao?!

Đi đến dưới tầng, gió đêm hơi ẩm thổi qua cô mới chợt hoàn hồn, chuyện này đã không thể cứu vãn rồi ư?

53. Chương 53: Đoàn Dịch Kiệt, Anh Không Biết Xấu Hổ!

“Lương Thần, cô nghĩ thoáng một chút. Cha tôi là người thô kệch, tính ông là vậy đấy, chuyện này cô hãy nói chuyện với anh cả xem.” Nhìn bộ dáng mờ mịt thất thần của cô, Đoàn Kỳ Bình dịu dàng an ủi: “Thực ra. Anh cả tôi do sống trong quân lữ từ nhỏ, quen lạnh mặt ít nói chứ bản tính không xấu cũng dễ nói chuyện, hai người có thể bàn bạc cùng nhau.”

Nói có chút yếu ớt nhưng sự quan tâm của Kỳ Bình lại rất rõ ràng, Hứa Lương Thần ngược nhìn cô một cái cong khóe môi nở nụ cười nhàn nhạt trong giây lát nhưng không nói gì.

Trong lòng cô rất hỗn loạn, Đoàn Chính Huân nói mấy câu vận mệnh của cô đã bị trói buộc trong phủ Đại Soái tường cao tám thước từ đây? Có phần hận, không cam lòng, có bất đắc dĩ, có mất mát. Cảm xúc phức tạp nói không rõ thành lời. Cô không yên lòng theo Đoàn Kỳ Bình đi qua cửa nguyệt lương và hành lang dài, đột nhiên không nghĩ ra mình nên đi đâu.

Đoàn Kỳ Bình lặng lẽ nhìn cô, thầm thở dài, chuyện như vậy người khác biết giúp thế nào?

Hỏi rõ chỗ ở của Đoàn Dịch Kiệt, Đoàn Kỳ Bình đưa Hứa Lương Thần đi vào Tây Viên.

Vẫy vẫy tay ý bảo La Hoảng Nghĩa không cần thông báo, Đoàn Kỳ Bình kéo Hứa Lương Thần đi thẳng vào. Trong thư phòng sáng đèn, bóng dáng cao lớn của Đoàn Dịch Kiệt hất lên rèm cửa, tay anh xoa trán, bước chân lúc thông thả lúc vội vã đi qua đi lại, dường như có chuyện gì cực kỳ phiền não.

Đoàn Kỳ Bình liếc nhìn Hứa Lương Thần một cái, đi đến cửa thư phòng, nâng tay gõ cửa. Giọng nói trầm thấp của Đoàn Dịch Kiệt truyền ra: “Ai vậy? Có chuyện gì?”

“Anh cả, là em.” Đoàn Kỳ Bình khẽ trả lời.

Im lặng một lát, sau đó là tiếng bước chân vang lên cửa được mở ra, Đoàn Dịch Kiệt xuất hiện tại cửa: “Kỳ Bình, nói chuyện với cha thế nào rồi?” Nhìn thấy Hứa Lương Thần, anh có chút kinh ngạc, câu kế tiếp không hỏi nữa, ngược lại nói với Hứa Lương Thần: “Em đã đến rồi? Vào đi.”

Tôi đến đây rất kỳ quái sao? Cha anh ép hôn, anh không biết chắc? Hứa Lương Thần oán hận lườm anh, rõ ràng đầu sỏ gây nên chính là anh, làm bộ làm tịch làm gì?

Đoàn Kỳ Bình quan sát sắc mặt hai người, biết nhất định sẽ có một lần gây sức ép nên ra hiệu cho Đoàn Dịch Kiệt, cười nói: “Cha bảo em đưa Lương Thần tới tìm anh, hai người nói chuyện đi, em còn có chút việc, lát nữa lại đến.”

Nhìn Hứa Lương Thần trầm mặt cùng cái nháy mắt và ẩn ý trong lời Đoàn Kỳ Bình, Đoàn Dịch Kiệt chợt hiểu ra nguyên nhân Hứa Lương Thần đến đây. Anh gật đầu, Đoàn Kỳ Bình chào Hứa Lương Thần sau đó vội vàng rời đi. Dù nói như thế nào, hai người kia mới là nhân vật chính, bọn họ nói chuyện mới có thể giải quyết vấn đề.

Đi vào trong viện, thấy La Hoằng Nghĩa đứng ở trước cửa, cô thuận tiện thấp giọng dặn vài câu. Đưa Đoàn Kỳ Bình rời đi, La Hoằng Nghĩa nhìn vào phòng, có chút tò mò có chút hiểu rõ.

Tối nay bởi vì tới gặp Đoàn Chính Huân cho nên Hứa Lương Thần mặc một chiếc sườn xám xanh pha hồng nhạt, sắc màu thanh nhã kiểu dáng gọn gàng, lại có vẻ yếu điệu, tóc dài buông xõa trên vai tôn lên cần cổ mảnh mai thon dài, da thịt như ngọc, mặt mày như vẽ, xinh đẹp giống như một bức tranh cảnh xuân Giang Nam.

“Vào ngồi đi.” Đoàn Dịch Kiệt mỉm cười, nói.

Hứa Lương Thần ngược mặt nhìn, mặt vô cảm nhìn anh một cái, giọng nói không mang theo chút tình cảm: “Đoàn Dịch Kiệt, đã đồng ý cho tôi một năm, vì sao lại ép buộc làm khó người khác? Lời hứa của anh chẳng lẽ không đáng một đồng vậy sao?! Xin anh giải thích rõ ràng cho đại soái và phu nhân đây chỉ là hiểu lầm.”

Đoàn Dịch Kiệt nghe vậy hơi giật mình, cổ nín khóe môi đang cong lên, mắt sâu như biển nhìn cô. Thế nào, cha đưa ra hôn sự rồi sao? Một tia vui mừng từ đáy lòng lặng lẽ trào ra, trong ánh mắt nhìn Hứa Lương Thần lại tăng thêm một phần dịu dàng không dễ cảm thấy. Nhưng lời Hứa Lương Thần nói, khiến trái tim anh nháy mắt trùng xuống, một cảm giác giống như bất bình giống như ưu thương dần dần dâng lên, anh bị cô ghét đến vậy sao?

Chàng trai dáng người cao lớn đứng đó, ngón tay siết lại, buông ra rồi lại siết lại, bởi vì dùng sức trên mu bàn tay mơ hồ hiện lên gân xanh. Khi anh nhìn về phía cô, Hứa Lương Thần cảm giác được trong đôi mắt như hồ sâu của anh lướt qua một tia tang thương và đau khổ, tựa như một người đi bộ xuyên qua sa mạc ngàn dặm đứng bên hồ nước không thể uống, quay đầu nhìn về đường cũ.

Trong mắt anh chợt lóe lên khát vọng và ưu thương, bỗng nhiên khiến Hứa Lương Thần có chút đau lòng, cô chớp mắt một cái, cô nhất định là nhìn lầm rồi.

“Thật xin lỗi, bởi vì sức khỏe của bà mãi vẫn không có chuyển biến tốt đẹp, cha anh mới bắt buộc đưa ra hạ sách này.” Cảm xúc khác lạ của Đoàn Dịch Kiệt chợt lóe rồi biến mất, thấy Hứa Lương Thần ngồi xuống, anh kìm nén cảm xúc dường như đã bình tĩnh lại: “Chạng vạng cha tìm anh nhưng chỉ hàn huyên vài câu, không nói rõ chuyện hôn sự. . . .” Không ngờ buổi tối cha đã đưa ra việc hôn nhân.

Giải thích như vậy không biết vì sao lại khiến Hứa Lương Thần cảm thấy tức giận, cô lạnh lùng nói: “Danh viện ở Yến Châu vô số, đại thiếu anh tìm ai chẳng được, sao cứ nhất định phải là tôi?”

Những người này làm chuyện gì cũng có mục đích, ép hôn cũng chỉ vì xung hỉ, cảm giác thất bại khó hiểu trong lòng làm cho tâm tình Hứa Lương Thần vô cùng buồn bực. Cô rút cuộc không ngồi nổi nữa, có chút phiền chán đứng dậy: “Chúng ta chẳng có gì để nói cả, chuyện này do anh làm ra, xin đại thiếu tự giải quyết, tôi đi trước.”

“Lương Thần.” Chưa cất bước, tay đã bị Đoàn Dịch Kiệt giữ chặt: “Đợi chút.”

“Làm gì vậy? Buông tay ra!” Hứa Lương Thần xấu hổ dùng sức rút tay về, hung hăng trừng mắt nhìn Đoàn Dịch Kiệt, xoay người rời đi.

Nha đầu ngang ngược này thực sự bị chọc giận rồi, Đoàn Dịch Kiệt có chút bất đắc dĩ thở dài, đuổi theo từ phía sau ôm lấy Hứa Lương Thần kéo vào trong lòng: “Lương Thần, chúng ta nên nói chuyện mới phải.”

Bị anh ôm vào lòng, Hứa Lương Thần ngừng thở, lấy lại tinh thần dùng hết sức giãy dụa. Hai tay Đoàn Dịch Kiệt như sắt không chút xi nhê, để mặc cô tay dầm chân đá.

Hứa Lương Thần chỉ cảm thấy uất ức và tức giận trong lòng tối nay bỗng bùng nổ, đá đánh cũng vẫn chưa bỏ hạn bèn há miệng cắn lên tay anh. Đoàn Dịch Kiệt bị đau, nhưng vẫn cứ ôm chặt lấy cô không buông tay.

Thấy cô ép buộc bản thân mình đến mức thở hổn hển rồi vẫn cứ giãy dụa không thôi, Đoàn Dịch Kiệt nghĩ ngợi, tay dùng sức một cái, trời đất như bị đảo lộn, Hứa Lương Thần bị anh xoay ngược lại kéo vào trong lòng. Hứa Lương Thần đỏ mặt tức giận mắng: “Đoàn Dịch Kiệt, anh không biết xấu hổ! Một người đàn ông cường thủ hào đoạt thì có gì mà giỏi!”

Thấy cô kích động như vậy khiến Đoàn Dịch Kiệt có chút lo lắng, nhìn đôi mắt đen của cô phấp phất lửa giận, anh không chút suy nghĩ, cúi đầu, cánh môi áp lên môi cô.

54. Chương 54: Anh Không Muốn Để Vuột Mất

Hô hấp của Hứa Lương Thần bị kiềm hãm, mở to đôi mắt đen khiếp sợ nhìn anh. Khoảng cách giữa hai người quá gần, chỉ thấy đôi mắt đen trước mắt như một mạch nước ngầm menh mông sâu không thấy đáy.

Giãy dụa trở nên vô lực, nháy mắt cô chỉ cảm thấy hô hấp của mình cũng khó mà duy trì được. Nỗi sợ do thiếu dưỡng khí khiến cô không tài nào suy nghĩ được gì, như người chết đuối vùng vẫy dưới nước, dùng sức đánh lên lồng ngực rắn chắc của Đoàn Dịch Kiệt, miệng phát ra tiếng rên rỉ kháng nghị xấu hổ.

Cô liều lĩnh phản kháng khiến đôi mày kiếm của Đoàn Dịch Kiệt nhíu chặt, một tay bắt lấy hai tay đang đánh đập lung tung của cô kìm ra sau lưng, ép sát cô vào trong lòng, dây dưa thật lâu mới buông đôi môi của cô ra. Hứa Lương Thần đã bị hôn đến tay chân như nhũn ra cả người vô lực, đành để anh ôm đến không thở được.

Đoàn Dịch Kiệt tựa lên trán cô, hô hấp dồn dập hỏi: “Gả cho anh, gả vào phủ Đại Soái khiến em kháng cự như vậy sao? Em thật sự ghét anh đến vậy sao? Lương Thần, em hãy tự hỏi lòng mình, vì sao không công bằng cho anh một cơ hội?”

“Đoàn Dịch Kiệt, anh quá đáng rồi đấy! . . . Chúng ta cũng không yêu nhau, vì sao lại muốn như vậy? . . .” Hứa Lương Thần tránh khỏi vòng ôm của anh, vươn tay đỡ lấy tường, xấu hổ và giận dữ lau lau đôi môi đỏ mọng, đôi mắt đen láy như nai con đã phủ một tầng hơi nước mỏng, nhẹ nhàng ướt át mông lung như làn nước mùa thu, tiến thẳng vào đáy lòng Đoàn Dịch Kiệt.

Đoàn Dịch Kiệt chỉ cảm thấy cổ thắt chặt lại, trong lòng bỗng nhiên mềm nhũn.

“Lương Thần, em không nên gấp gáp, hoặc là chúng ta có thể nói chuyện với cha anh một lần nữa.” Đoàn Dịch Kiệt cảm thấy hai câu này thật yếu ớt vô lực và gian nan. Lúc chàng vạng ở trước mặt cha, anh không hề che giấu hảo cảm và sự yêu mến của mình đối với Hứa Lương Thần, vậy nên cha ép hôn hoàn toàn là trách nhiệm của anh, anh cũng coi như là một trong những kẻ đứng sau lưng dàn dựng.

Trong lòng Đoàn Dịch Kiệt hiểu rõ, anh không muốn để vuột mất cô gái thông minh, lương thiện này.

Hứa Lương Thần vừa lùi về phía sau vừa lắc đầu, cô lo lắng, cái hôn này khiến cô càng không thể tin Đoàn Dịch Kiệt sẽ buông tay. Rõ ràng đã hứa là một năm, sao đột nhiên lại biến thành cục diện như bây giờ? Anh luôn tìm cơ hội chiếm tiện nghi của cô, người đàn ông như vậy sẽ vì yêu cầu của cô mà buông tha cho cô sao?

Rời khỏi ngưỡng cửa thư phòng, Hứa Lương Thần xoay người rời đi. Đoàn Dịch Kiệt thấy cô kích động, e sợ tránh anh còn không kịp, không khỏi bị đả kích lớn. Đôi môi mỏng khê nhếch, anh cũng không dám ép cô ở lại nữa, lặng lẽ vẫy tay gọi La Hoảng Nghĩa tới, dặn anh đưa Hứa Lương Thần trở về còn mình thì đứng ở cửa Tây Viên nhìn bầu trời đen ngầu người, vẻ mặt âm đạm.

Tôn Mạnh Lâm chờ ở trước cửa phủ Đại Soái, thấy Hứa Lương Thần vội vàng đi ra, vội xuống xe tới đón, Hứa Lương Thần cúi đầu gọi một tiếng “Anh họ” rồi không nói gì nữa, lên xe.

La Hoàng Nghĩa đuổi theo đến nơi, lặng lẽ chào hỏi Tôn Mạnh Lâm. Tôn Mạnh Lâm gật đầu ra hiệu, lái xe khởi động, xe quay đầu chạy ra phố lớn.

Nhìn vẻ mặt Hứa Lương Thần, Tôn Mạnh Lâm cũng ngẫm thử dài, tuy rằng không muốn can thiệp vào chung thân đại sự của em hai nhưng anh vẫn không hiểu, phủ Đại Soái giàu có, Đoàn Dịch Kiệt tuổi trẻ tài tuấn, vì sao em hai lại không đồng ý?

Chẳng lẽ thật sự là vì Giang Cánh Vu?

Ánh mắt thâm thiết của Tôn Mạnh Lâm khiến Hứa Lương Thần nhớ tới lời anh nói khi đến, lúc này mới hiểu anh họ nói đến hôn sự của mình, không khỏi thở dài trong lòng, quay đầu mở cửa sổ xe ra một chút.

Xe chạy qua bờ sông, gió đêm thổi tới, trong không khí ẩm áp mang theo mùi đặc trưng của sông nước, dần trầm lắng dịu nỗi lòng hỗn loạn của cô. Hứa Lương Thần khẽ nói: “Anh họ, chuyện này. . . . anh đã biết chưa?”

Tôn Mạnh Lâm sâu sắc nhìn cô, yên lặng gật đầu, một lát sau nhẹ nhàng nói: “Gả vào phủ Đại Soái là chuyện vô số cô gái cầu còn không được, nguyên nhân không cần nói cũng biết. Nhưng thiên hạ không có bữa cơm miễn phí, có vinh quang như vậy tất nhiên phải trả một cái giá tương xứng. Chung thân đại sự của em, anh họ đã nói sẽ không can thiệp, em hai không cần lo lắng cứ làm theo ý muốn của mình là được rồi. Dù sao trong hôn nhân, làm vợ chồng cũng như uống nước, chỉ có đang ở trong đó mới biết được là ấm hay lạnh.”

Hứa Lương Thần giật mình, nhìn anh họ không nói gì, Tôn Mạnh Lâm cũng liền im lặng, hai người không nói tiếp nữa. Ngoài cửa sổ không biết khi nào đã lất phất mưa phùn, lái xe chuyển động cần gạt nước, tiếng “Áo ào” đơn điệu vang lên trong đêm tối.

Hứa Lương Thần gần như một đêm không ngủ, hết nghĩ đến thân thể của mình lại nghĩ đến phủ Đại Soái nhất định sẽ không bỏ qua cho cô, rồi lại nghĩ đến Đoàn Dịch Kiệt thực đáng giận nuốt lời, rồi lại nghĩ tới so sánh ấm lạnh tự biết của Tôn Mạnh Lâm, nghĩ nhiều nhất là nếu cô nhất quyết cự tuyệt hôn sự phủ Đại Soái sẽ dùng thủ đoạn nào với hai nhà Tôn – Lưu, nghĩ tới câu hỏi ăn đá bào ngày đó của Giang Cánh Vu. Trần trọc không yên, nghe ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi, suy nghĩ của cô hỗn loạn.

Cho đến rạng sáng sắc trời mơ mờ cô mới mệt mỏi ngủ thiếp đi. Không biết ngủ bao lâu, đột nhiên bị chuông điện thoại đánh thức. Hứa Lương Thần mở đôi mắt chưa xốt, phục hồi lại tinh thần nhìn sắc trời sau rèm cửa sổ, cầm lấy điện thoại từ trên tủ đầu giường, cúi đầu nói một tiếng: “Alô?”

“Catherine, là anh.” Trong điện thoại truyền đến giọng nói dịu dàng của David: “Buổi trưa hôm nay hẹn dinh công sứ Nhật Bản Miki, em còn nhớ không? Có cần anh tới đón em không?” Tối hôm qua nói đến chuyện đi gặp người Nhật Bản, David đưa ra yêu cầu đi cùng, đương nhiên có thể không ngồi cùng một chỗ.

Nghĩ đến đều là người hành nghề tin tức, đương nhiên rất miễn cảm và tò mò đối với những chuyện như thế này, hơn nữa Hứa Lương Thần cảm thấy không có gì phải giấu diếm David, huống chi Đoàn Dịch Kiệt lúc đó cũng đề nghị để Đoàn Kỳ Bình đi cùng cô. Một người hay hai người đi cùng thì có gì khác nhau? Vì thế cô đồng ý.

Vốn một lòng muốn dốc hết sức vì nước vì dân, ai biết tối qua lại đột nhiên xảy ra chuyện, Hứa Lương Thần mới nhớ cô đã quên mất chuyện hẹn đi gặp mặt.

Còn đi sao? Trong lòng cô có chút muốn rút lui.

Phủ Đại Soái ép hôn, tương lai của cô sẽ rất không dễ chịu, thân phận cũng càng phức tạp. Nếu lại bị người Nhật Bản phát hiện cái gì, nhân cơ hội đây đưa, vậy chuyện đó sẽ càng âm ỉ đáng sợ hơn là tin đồn tình cảm lúc trước.

Nhưng. . . . Không đi? Đây là chuyện đã hẹn, có thể đề cập đến vụ bắt cóc ở hồ Vi Mạch của người Nhật Bản, là tình cảnh khó khăn của Quân Chính phủ phía Nam thậm chí là tai họa cho dân chúng. Cho

dù việc tư lớn đến mức nào nhưng so với quốc kế dân sinh đều bé nhỏ không đáng kể. Vì tư hủy công, không phải chuyện Hứa Lương Thần cô có thể yên tâm thoải mái làm.

Nghĩ vậy, Hứa Lương Thần yên lặng thở dài trong lòng, đáp: “Em nhớ, không cần đến đón em đâu, còn có một người muốn đi cùng... là bạn của em.” Sợ David hiểu lầm, Hứa Lương Thần thêm một câu.

David lại không để ý, đồng ý, hẹn gặp nhau ở Lãnh sự quán Mĩ rồi cúp điện thoại.

Vừa buông điện thoại xuống, chuông điện lại vang lên.

55. Chương 55: Ý Đồ Của Người Nhật Bản

Người gọi điện thoại tới là Đoàn Kỳ Bình.

Tối hôm qua vẻ mặt Hứa Lương Thần kích động, sắc mặt khó chịu lao ra phủ Đại Soái, cô đương nhiên biết. Cho nên cuộc hẹn hôm nay Hứa Lương Thần có hủy bỏ hay không, cô không đoán được.

Nghe cô cẩn thận hỏi về cuộc hẹn với người Nhật Bản, Hứa Lương Thần trả lời đơn giản. Đoàn Kỳ Bình nghe xong có chút ngoài ý muốn chần chờ một lát, khẽ hỏi: “Lương Thần, cô. Không sao chứ?”

Đêm qua chính mắt cô thấy cha ép cưới và vẻ khiếp sợ của Hứa Lương Thần, không ngờ hôm nay cô ấy cũng không vì tức giận mà bỏ qua công việc hoặc là buông tay mặc kệ, công và tư rõ ràng như vậy làm Đoàn Kỳ Bình âm thầm kính nể.

Hiểu ý của cô, Hứa Lương Thần nhàn nhạt đáp: “Tôi không sao.” Nhưng làm sao có thể không sao? Đoàn Kỳ Bình cũng không hỏi nữa, hẹn thời gian đón cô xong nhanh chóng cúp điện thoại.

Xe Đoàn Kỳ Bình đúng giờ đến trước cửa Tôn phủ.

Hứa Lương Thần đứng dậy, bởi vì đêm qua nghỉ ngơi không tốt, sắc mặt vô cùng mệt mỏi, nghĩ đến hình tượng trước mặt người Nhật Bản vì thế cô trang điểm một chút.

Thấy cô không để mặt mộc không trang điểm như trước, Đoàn Kỳ Bình không khỏi nhìn mấy lần, trong lòng thầm khen thật sự là mỹ nhân hiếm thấy. Hứa Lương Thần sau khi trang điểm mặt giống như Phù Dung, lông mày như trắng, trong thanh nhã có vẻ quyến rũ xinh đẹp, đứng bên khóm hoa cỏ sau cơn mưa trước cửa như một đóa sen trên hồ, xinh đẹp như tranh vẽ.

Lên xe, hai người chỉ chào hỏi, nói về những sắp xếp trong cuộc hẹn, không ai nói đến chuyện xảy ra tối qua.

Xe đi qua khu náo nhiệt, rẽ vào đường Elizabeth chỉ có bốn làn xe hẹp. Trời trong xanh, ánh mặt trời xuyên qua tán ngô đồng Pháp hai bên đường chiếu xuống.

Qua đoạn đường râm mát này, đối diện đường cái chính là hội sở nước Mĩ nổi tiếng Yến Châu.

Mỹ Thương mở tại Thượng Hải, đây là một trong những công ty bất động sản lớn nhất Yến Châu, không chỉ đầu tư xây nhà ở bình thường mà còn xây dựng rất nhiều nhà cao cấp và vườn hoa, biệt thự. Kiến trúc lớn nhất được Đại Ban Wilson dùng làm nơi tụ tập xa hoa nhất của người Mĩ tại Yến Châu, thường gọi là hội sở nước Mĩ, những người đến đây phần lớn là người nước ngoài.

David sở dĩ đề nghị Hứa Lương Thần chọn nơi này bởi nơi này là địa bàn của người Mĩ, người Nhật Bản bụng dạ khó lường, rời xa phạm vi thế lực của bọn họ vẫn tốt hơn.

Vào cửa chính, xe dừng lại trước cửa hội sở, Hứa Lương Thần và Đoàn Kỳ Bình xuống xe. Ngược mắt lên nhìn chỉ thấy mặt cỏ rộng lớn làm người ta cảm thấy tầm nhìn được mở rộng, cây xanh um tùm, trăm hoa khoe sắc. Giữa mặt cỏ là một tòa nhà, khí thế mạnh mẽ, đẹp đẽ quý giá như cung điện hoàng gia. Cột trụ cân xứng đều tăm tắp, ban công hẹp dài ngay ngắn, gần như cả tòa nhà đều được làm từ đá cẩm thạch, hai bên cửa là thức cột Ionic, nóc đại sảnh xây theo kiểu vòm trời, bậc thang bằng đá, tất cả tay vịn lan can

đều là đá cẩm thạch. Cho nên biệt thự số một trên đường Elizabeth này được xưng là “Biệt thự đá cẩm thạch”.

Bồi bàn chào đón, Hứa Lương Thần hỏi bàn của dinh công sứ Nhật Bản, sau đó cùng Đoàn Kỳ Bình đi đến.

Một người đàn ông bộ dạng gọn gàng, râu cạo sạch sẽ rất có phong cách của người Nhật Bản đứng lên, vô cùng nhiệt tình khen ngợi tiểu thư Catherine và trợ lý xinh đẹp, cảm ơn cô đã đồng ý gặp mặt, tự giới thiệu ông ta là trợ thủ số một tùy viên quân sự – Miki. Ông ta nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng chỉnh tề, lóe sáng loá mắt.

Khiến họ ngạc nhiên là Miki luôn nói những chuyện không quan trọng, ngoại trừ giới thiệu một ít phong thổ nhân tình Nhật Bản, hỏi phong tục tập quán Yến Châu và một vài chuyện linh tinh của bọn họ thì ông ta không hề nhắc đến bất cứ chuyện gì có nội dung quan trọng. Thậm chí Hứa Lương Thần đã nói thẳng mục đích của cuộc hẹn, ông ta cũng đáp qua loa không hổ là tiểu thư Catherine Tạp chí địa lý quốc gia hành văn thật xuất sắc, có ý muốn kết bạn.

Đoàn Kỳ Bình ở đây dường như làm ông ta có chút không vui hoặc xấu hổ, ba phen mấy bận ám chỉ Hứa Lương Thần. Đoàn Kỳ Bình thấy thế, nhìn Hứa Lương Thần, làm bộ như không biết tiếp tục ngồi nói.

Qua một lúc, khi Hứa Lương Thần thật sự không muốn tiếp tục dây dưa với ông ta định đứng dậy cáo từ, Miki bỗng đưa tay vào túi áo. David ngồi bên biển sắc, vội đứng thẳng lên chuẩn bị sẵn sàng, anh nghĩ, nếu Miki rút súng thì dù phải liều mạng cũng phải che cho Catherine an toàn.

Không ngờ Miki lại nhanh chóng rút tay ra, sau đó lại khách khí cười hỏi thù lao của Hứa Lương Thần ở Tạp chí địa lý quốc gia. Hứa Lương Thần cười nhẹ, không muốn trả lời: “Xin hỏi tiên sinh còn có chuyện gì nữa không? Xin lỗi, tôi còn có chút việc phải làm, thật đáng tiếc phải đi vội vã như vậy, xin Miki tiên sinh lượng thứ.”

Miki cười nhìn Hứa Lương Thần, sau đó hỏi: “Công việc của tiểu thư Catherine ở tòa soạn rất bận sao? Gần đây phóng viên đứng đầu NHK của tệ quốc ở Trung Quốc có việc gấp phải về nước, dinh công sứ hi vọng có thể chọn một phóng viên người Hoa dày dặn kinh nghiệm đảm nhiệm chức vị này. Tốt nhất là từng du học ở Âu Mỹ, năng lực tốt, kinh nghiệm phong phú.”

Ông ta uống một ngụm cà phê, thấy Hứa Lương Thần chú ý yên lặng nghe, cho là có hi vọng, liền nói tiếp: “Chức vị này thuộc sự lãnh đạo của NHK và dinh công sứ, công việc không có gì bí mật. Chúng tôi cung cấp cho người phụ trách tô giới ở Yến Châu một biệt thự làm nhà ở, kinh phí hằng ngày và lương tăng đều. Nếu tiểu thư Catherine có quen nhân tài nào trên phương diện này có thể đề cử, kẻ hèn này vô cùng cảm kích.”

“Thật xin lỗi, tôi từ Mỹ trở về mới hai ba tháng, không quen thuộc với những người trong giới tin tức cho lắm, tôi có thể giúp Miki tiên sinh hỏi một chút, nếu có ai muốn, tôi sẽ gọi cho ngài.” Hứa Lương Thần cảm thấy kỳ lạ, sao Miki bỗng nhiên đưa ra yêu cầu như vậy? Chuyện này nói với David là được rồi? Còn nữa, NHK chẳng lẽ không mời nổi người thích hợp sao, còn cần Miki tự mình đi hỏi?

Đang nghĩ vậy lại thấy Miki liếc mắt quan sát mình, trên mặt nửa là buồn cười nửa là tò mò.

56. Chương 56

“Công sứ tệ quốc hi vọng...” Ông ta cười thấp giọng nói: “Tiểu thư Catherine có thể có hứng thú với chức vị này.”

Hứa Lương Thần nghe vậy ngẩn ra, cô không ngờ người Nhật Bản lại có tính toán này. Đoàn Kỳ Bình cố ý ra vẻ hồn nhiên chen vào nói, tỏ vẻ mình cảm thấy rất hứng thú với khoản tiền lương dành cho chức vị này.

Miki chậm rãi nói ra vài chữ, lần này ngay cả Đoàn Kỳ Bình cũng phải chấn động. Dựa theo tiền lương người Nhật Bản đặt ra, khi chức vị mãn nhiệm kỳ năm năm là có thể dễ dàng kiếm được hơn mười lăm vạn

đôla, không hổ là “Cơ hội làm giàu cấp tốc”.

Đoàn Kỳ Bình nhớ tới một người bạn cùng ngành đã nói, nghe đồn người Nhật Bản chi rất nhiều tiền ở Viễn Đông và Mĩ chuyên để đút lót. Cô không khỏi nhìn Hứa Lương Thần một cái.

Về mặt Hứa Lương Thần nghiêm túc, cô cũng từng nghe David nói, người Nhật Bản từng tìm được phóng viên hợp chủng xã, ngang nhiên hỏi bình quân thu nhập của đối phương. Sau đó tỏ vẻ, nếu phóng viên đồng ý lập chứng từ, hứa hẹn sẽ đăng bài có cho Nhật ở Hoa Kỳ họ có thể tài trợ ột khoản tiền. Tính theo mức tiền lương của một phóng viên, họ có làm cả đời cũng không được bằng này.

Không ngờ người Nhật Bản lại dùng tiền tài mở đường, Hứa Lương Thần thầm nghĩ, bọn họ muốn dùng tiền chi phối phóng viên ngoại quốc ở Trung Quốc, kế hoạch đơn giản nhưng hiệu quả.

“Miki tiên sinh, tôi chỉ là người được Tạp chí địa lý quốc gia mời về, đâu thể đảm nhiệm địa vị cao như đứng đầu phóng viên NHK ở Trung Quốc của quý quốc? Ngài cất nhắc tôi rồi.” Hứa Lương Thần thản nhiên nói.

“Tiểu thư Catherine sao phải khách khí? Lần này phỏng vấn ở hồ Vi Mạch, nghe nói cô có thể lọt vào mắt xanh Quân Đoàn Trưởng Nam quân.” Miki cười hì hì nói: “Hơn nữa tiểu thư Catherine xinh đẹp như hoa, còn là tài nữ du học từ Mĩ, có ai lại không lau mắt mà nhìn giai nhân như vậy?”

Hứa Lương Thần khẽ nhú mày, cô bình tĩnh nhìn Miki , chuẩn bị đứng dậy cáo từ.

Miki cảm thấy ý định của cô, bỗng nhiên đưa tay lên trên mặt bàn, thấp giọng nói: “Tiểu thư Catherine, xin nhận lấy...” Ông ta nói: “Đây là chút lòng tề quốc dành cho cô, dù thế nào cũng hi vọng tiểu thư Catherine ủng hộ những gì nước tôi làm.”

Hứa Lương Thần hơi giật mình, lúc này mới phát hiện trong tay Miki là một xấp tiền mặt rất dày, xem ra là tiền Nhật.

Lúc này, mười yên Nhật nguyên bằng khoảng năm đô-la, người Nhật Bản lần này đúng là tốn không ít tiền vốn, ý đồ của bọn họ là mượn sức cô ủng hộ bọn họ hay là còn ý gì khác?

Hứa Lương Thần cố không chế, cô thật sự muốn cầm xấp tiền kia ném thẳng vào khuôn mặt béo tròn của Miki. Một người vì tiền, sẽ phản bội tổ quốc mình sao, ông ta nghĩ cô là ai?!

“Miki tiên sinh, xin ông tự trọng.” Hứa Lương Thần lạnh lùng nói.

“Không sao.” Nụ cười trên mặt Miki hơi cứng lại, nói tiếp: “Đây chỉ là một phần, tiểu thư Catherine không cần khách khí.”

“Ông sĩ nhục đạo đức nghề nghiệp của phóng viên bọn tôi.” Đoàn Kỳ Bình tiếp lời: “Trên đời không có bức tường nào không bị gió lửa, phóng viên nào ăn hối lộ, trong lòng mọi người đều biết rõ. Những gì bọn họ viết chẳng ai muốn xem, chẳng ai muốn tin. Miki tiên sinh muốn hãm hại tiểu thư Catherine sao?”

“Không, đương nhiên không, ” Da mặt Miki có thể nói là dày hơn cả tường thành, ông ta tiếp tục thuyết phục: ” Thượng Hải, tuyết nguyệt phong hoa, tiểu thư Catherine trẻ tuổi xinh đẹp, hẳn là đáng giá tốt nhất.”

“Ông không cần nói nữa.” Hứa Lương Thần đã giận đến mức giọng nói cũng run run, cô đứng dậy: “Tạm biệt.”

“Tiểu thư Catherine, đây chỉ là một phần lễ vật.” Miki vẫn còn cố dụ dỗ: “Đế quốc Đại Nhật Bản sẽ là bạn của cô.”

Câu cuối cùng rõ ràng là vừa dụ dỗ vừa đe dọa, Hứa Lương Thần lạnh lùng cười khê: “Miki tiên sinh, mời ông thu tay lại! Nơi này là lãnh thổ Trung Quốc, chúng tôi sẽ không làm bạn với những người bụng dạ khó lường.”

Giọng cô hơi cao, David ở bên cạnh chứng kiến mọi chuyện, bước nhanh tới, nói: “Phục vụ, đưa mũ cho ông ta!”

Miki dường như không ngờ mọi chuyện lại biến thành như vậy, ông ta chẳng kịp lấy mũ, cúi chào một cái rồi cuống quýt đi ra ngoài. Hứa Lương Thần lạnh lùng nhìn, ba người đều không chào lại.

David ngồi xuống: “Catherine, chuyện này em định xử lý như thế nào?” Đoàn Kỳ Bình cũng nhìn Hứa Lương Thần.

David tỏ vẻ anh sẽ điều tra kỹ càng việc này, nhưng dinh công sứ và quân đội Nhật Bản sẽ không đồng ý. Hứa Lương Thần nghĩ chuyện này chắc chắn sẽ được báo cáo lại với bộ phận ngoại giao, người dinh công sứ làm chuyện như vậy, nói không chừng đây là một cơ hội có thể lợi dụng.

Vì thế, cô nghĩ nghĩ, nói: “Cám ơn người, David. Tối qua em ngủ không đủ, hôm nay hơi mệt, cho em chút thời gian, em sẽ suy nghĩ rồi cho anh câu trả lời thuyết phục. Chuyện này không chỉ liên quan tới em mà còn liên quan tới Tạp chí địa lý quốc gia, xin anh mau chóng hỏi ý kiến của tổng bộ.”

David đồng ý, ba người ra khỏi hội sở, David lưu luyến không rời chào tạm biệt Hứa Lương Thần. Đoàn Kỳ Bình ra hiệu cho lái xe đi thẳng đến Trúc Uyển.

Hứa Lương Thần không hiểu nhìn cô, Đoàn Kỳ Bình quay lại nhìn về phía sau: “Lương Thần, người Nhật Bản bụng dạ khó lường, đằng sau có đuôi.”

Hứa Lương Thần nghe vậy hơi giật mình, cô không ngờ người Nhật Bản lại làm như vậy, nhìn chiếc xe lặng lẽ theo sau, cô nhìn Đoàn Kỳ Bình không nói gì. Đoàn Kỳ Bình hiển nhiên đã gặp chuyện như vậy nhiều lần, không hề hoang mang chỉ huy lái xe cắt đuôi phía sau. Cô bình tĩnh như vậy làm cho Lương Thần mềm lòng, có thể thấy vị chủ bút trẻ tuổi này giữ vững chân lý giữ vững giấc mộng thật không dễ dàng!

Xe quẹo trái quẹo phải, qua mấy cái ngõ nhỏ cắt đuôi xe phía sau rẽ vào Trúc Uyển. Nhìn rừng trúc xanh tốt trước mắt, Hứa Lương Thần bỗng nhiên nhớ tới những lời Đoàn Dịch Kiệt nói với cô ngày hôm đó. Chuyện ép hôn còn chưa giải quyết xong, cô thật sự nên nghe lời anh đến đây ở sao?

Đang nghĩ tới đó, xe dừng lại, hai người xuống xe. Đoàn Kỳ Bình dẫn cô đi vào sâu trong rừng trúc.

Khác với biệt thự kiểu Âu thời thượng đương thời, sau rừng trúc là mấy gian nhà bằng, ba nhà một tầng từ nam sang bắc nối liền bằng hành lang gấp khúc gian. Ở giữa là hai tiểu viện, bên cạnh điểm xuyết hồ đá, hoa và cây cảnh, cổ thụ đầy vườn. Bên cạnh là núi giả bằng đá Thái Hồ, hồ sen, hoa cỏ cây cối không dưới trăm loại, ngoài trúc thì đa số là mai, sen, cúc, lan. Trên một khối đá lớn viết bốn chữ “Tiểu Hương Tuyết Hải” bằng lối viết thảo, vốn đây là biệt viện của công thần thời Thanh.

Đưa Hứa Lương Thần vào biệt viện hai cổng, đẩy cửa phòng ra, Đoàn Kỳ Bình cười nói: “Nơi này cần dọn dẹp lại một chút, Lương Thần đừng chê, nếu có chỗ nào không thích thì bảo người ta sửa.”

Hứa Lương Thần mỉm cười, ngẩng đầu nhìn lại, không khỏi ngẩn ra. Bài trí trong phòng vô cùng gọn gàng, đồ đạc đa số được làm từ trúc, dây mây. Trong ngày hè oi bức có vẻ nhẹ nhàng khoan khoái thoải mái, trên bàn đặt hai cây phong lan rất đẹp, gian bên trong là phòng ngủ, màn trúc thật dày, giường bằng dây mây tối màu, yên tĩnh u nhã.

Nhớ năm đó, dì Liễu từng nói mặc dù mẹ cô sinh ra trong thế gia nhưng trời sanh tính tình đạm bạc, rất thích những đồ bằng trúc, dây mây. Trước khi mất những đồ vật bà yêu thích đều tặng cho dì Liễu, để trong căn phòng nhỏ của cô ở biệt thự nhà họ Giang. Không ngờ lại thấy được một gian buồng thanh nhã ở nơi này.

Lại nhìn giá sách bên cửa sổ, có Nhạc Phổ Ký của Chu Trường Văn, Thước Kiều Tiên của Thái Quan và một vài quyển sách khác. Chữ viết thanh tú rõ ràng là trâm hoa tiểu khải [1] lại có mấy phần giống chữ của mẹ cô.

[1] Trâm hoa tiểu khải: chữ khải [còn gọi là “chính thư” hoặc “chân thư”] là kiểu chữ chính thức, chuẩn mực, dễ nhận biết, dễ đọc và phổ thông nhất trong các kiểu viết chữ Hán hiện nay.

Thấy Hứa Lương Thần xúc động nhìn ngắm bài trí trong phòng, Đoàn Kỳ Bình không khỏi nở nụ cười. Tâm ý của anh cả rút cuộc cũng không uống phỉ, quả thật vừa ý Lương Thần.

Xem xong, Hứa Lương Thần cảm kích cười nhìn Đoàn Kỳ Bình. Vị Nhị tiểu thư này thật đúng là có lòng, bài trí phòng trong mặc dù nhìn qua thì đơn giản nhưng không có chỗ nào không cần thận, trên giường thậm chí còn đặt hai bộ sườn xám màu trắng, chẳng lẽ cô ấy sớm biết cô sẽ tới đây?

Hứa Lương Thần không khỏi nghi hoặc nhìn Đoàn Kỳ Bình. Kỳ Bình hiểu ý cô, cười nghịch ngợm: “Vốn chuẩn bị ột người bạn, nhưng cô đã đến rồi đường nhiên ưu tiên, cô ấy có thể đến ở đằng sau.”

Hứa Lương Thần cảm ơn cô, hai người ngồi trên ghế trúc, cô chuyển đề tài hỏi: “Chuyện Miki cô thấy thế nào?”

“Trung Quốc có câu: Tự tác nghiệt không thể sống. Người Nhật Bản không chỉ có dã tâm với ba tỉnh Đông Bắc còn muốn lấy đây làm bàn đạp nuốt Trung Quốc, bọn họ không sợ nghen chết sao. Bây giờ còn công khai đút lót ở Yên Châu, mưu đồ bưng bít chuyện ở hồ Vi Mịch. Theo tôi thấy, chính phủ nên bắt lấy cơ hội lần này cho bọn họ một bài học, vừa là cảnh cáo vừa thuận tiện làm bước đệm để mượn tiền Nhóm ngân hàng. Các nước Âu Mỹ không hiểu dã tâm của người Nhật Bản ở Đông Á, bọn họ cho rằng chiến loạn ở Trung Quốc không liên quan đến Nhật Bản.” Đoàn Kỳ Bình ở Bắc Bình[2] lâu, đương nhiên hiểu rõ rắp tâm của Nhật Bản hơn Hứa Lương Thần.

[2]Bắc Bình: Tên gọi cũ của Bắc Kinh

Hai người vì việc này hàn huyên thật lâu, cho đến khi a hoàn bưng cơm trưa tới mới dừng lại. Bữa cơm Miki mời các cô đều không đụng vào, mà thời gian ăn trưa cũng đã qua.

“Ồ đất khách lâu, khẩu vị của tôi có chút kỳ lạ, nếu ăn không quen cô cứ nói thẳng nhé.” Đoàn Kỳ Bình gấp đầu cá tương ớt vào bát Hứa Lương Thần, cười nói: “Đầu cá ớt băm vốn là món ăn nổi tiếng ở sông Tương, đây là tôi tự cải tiến, cô ăn thử xem.”

Trên bàn chỉ có ba món một mặn hai nhạt, Hứa Lương Thần không ngờ Đoàn Kỳ Bình ăn uống đơn giản như vậy, vội cười đón lấy. Nguyên liệu chính là đầu cá mè hoa thật to, đặc sắc nhất là trên đầu cá phủ một tầng tương rất dày. Gạt tương và ớt băm ra, là đầu cá thơm lừng, mềm trơn tươi mới.

Hứa Lương Thần nếm thử một miếng, chỉ cảm thấy mềm nhũn khó có thể hình dung, kèm với mùi tương ớt, trong miệng là vị cay nồng, lại làm người ta không đành lòng ngừng đưa, còn cảm nhận được một loại phí phách hoành hành giang hồ.

Gần như một đêm không ngủ, dù Hứa Lương Thần không đói bụng cũng ăn được một bát cơm, từ chối khéo a hoàn muốn xới cơm, Hứa Lương Thần bưng chén trà nhạt bàn luận về phong tục ẩm thực các vùng với Đoàn Kỳ Bình. Đúng lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên có người trêu đùa nói: “Nghĩ xin bát cơm thật đúng là không dễ dàng, đã cố tới nhanh mà vẫn muộn. Cua ngâm rượu lần trước có còn không?”

Là giọng Đoàn Dịch Kiệt.

Nụ cười trên mặt Hứa Lương Thần nháy mắt cứng đờ, cô ngẩng đầu nhìn Đoàn Kỳ Bình một cái. Đoàn Kỳ Bình chưa kịp tiếp lời, Đoàn Dịch Kiệt đã bước vào.

Hứa Lương Thần cúi đầu nhìn chén trà trong tay. Khi Đoàn Dịch Kiệt đi qua bên người cô, bước chân tạm dừng một chút, sau đó đến bên cạnh bàn ăn ngồi xuống.

“Anh cả, anh còn chưa ăn cơm à?” Đoàn Kỳ Bình đón cua ngâm rượu và cơm a hoàn bưng lên.

“Ừ.” Đoàn Dịch Kiệt đáp một tiếng, quay đầu nói với La Hoảng Nghĩa đi phía sau: “Hoảng Nghĩa, cậu cũng ngồi xuống ăn cùng đi, lát nữa còn nhiều việc.”

La Hoảng Nghĩa đang cười giải thích nguyên nhân chưa dùng cơm với Đoàn Kỳ Bình: “Vân Đài lũ lụt liên tục, nhân lực cứu tế của Chính phủ không đủ, trong cuộc họp nội các đại thiếu đề nghị đưa quân đội tham gia cứu tế, các nghị viên tranh chấp không ngừng vẫn chưa đi đến kết luận, cho tới bây giờ. . . .” Nghe Đoàn Dịch Kiệt phân phó, anh vội ngồi xuống, bưng bát cơm lên. Buổi chiều còn rất nhiều việc, anh cũng không dám vì khách khí mà đói bụng.

“Chẳng phải đài thiên văn núi Nam Thông Quân đã bắt đầu phát dự báo thời tiết từ một tháng trước rồi sao? Có nói mưa khi nào thì ngừng không?” Đoàn Kỳ Bình vừa cầm đũa gấp thức ăn cho Đoàn Dịch Kiệt và La Hoảng Nghĩa vừa hỏi.

Đài thiên văn núi Nam Thông Quân là một đài thiên văn tư nhân xuất hiện trong giai đoạn thiên văn Trung Quốc phát triển. Nó được nhà tư bản Trương Hàn xây để phát triển nông nghiệp, thủy lợi và tầm nhìn đường biển địa phương. Công việc chủ yếu bao gồm thiên văn và khí tượng.

“Nghe nói mưa dầm liên miên còn có thể kéo dài một đoạn thời gian nữa, cho nên tình thế lúc này rất nguy cấp.” Đoàn Dịch Kiệt vừa ăn cơm vừa cố ý liếc nhìn Hứa Lương Thần một cái. Anh chuyển đề tài hỏi: “Người Nhật Bản bên kia có động tĩnh gì không?”

Đoàn Kỳ Bình nhìn Hứa Lương Thần vài lần, thấy cô cực kỳ nghiêm túc nhìn chằm chằm chén trà trong tay, không ngẩng đầu không hé răng, đành phải kể lại tường tận chuyện cùng gặp mặt Taro một lần, cuối cùng bổ sung thêm: “Lương Thần cho rằng, chuyện này rất nghiêm trọng, nếu chính phủ muốn không chừng có thể dùng chuyện này làm quả cân cho lần đàm phán vay tiền.”

Đoàn Dịch Kiệt nghe vậy, trầm ngâm nhìn Hứa Lương Thần.

Hứa Lương Thần có chút hối hận vừa rồi không e dè nói hết với Đoàn Kỳ Bình, không biết cô ấy cố ý hay vô ý lại nói suy nghĩ của cô cho Đoàn Dịch Kiệt nghe. Mà cô bây giờ chỉ muốn trốn tránh anh.

“Lương Thần, có thể nói tường tận suy nghĩ của em cho anh nghe không?” Đoàn Dịch Kiệt suy nghĩ một lát, buông bát uống ngụm trà, nhìn Hứa Lương Thần hỏi.

Lương Thần? Ai thân quen với anh đến mức này vậy? Hứa Lương Thần lờm anh, tuy rằng không muốn để ý đến tên đáng ghét này, nhưng bây giờ anh đang nói đến chính sự, vì thế im lặng một xiu rồi bình thần nói: “Theo tôi được biết, sở dĩ Nhóm ngân hàng năm nước đàm phán cho Quân chính phủ phía Bắc mượn tiền, ngoại trừ lợi nhuận kénh xù chủ yếu còn xuất phát từ mục đích chính trị. Theo thông tin từ Bộ ngoại giao Anh quốc, bọn họ cho rằng ‘điều khiển được thế lực vô chính phủ mạnh mẽ kia có lợi cho tất cả các nước thu lợi ích tại Trung Quốc’, nhưng người Nhật Bản rõ ràng không cho là vậy.”

Đối với người Nhật Bản mà nói, Trung Quốc hỗn loạn mới có lợi cho bọn họ, chính phủ càng yếu đuối càng khó không chế đại cục thì càng tốt. Đoàn Dịch Kiệt hiểu ra gật đầu: “. Ý của em là phóng đại chuyện này, để người Nhật Bản phải tập trung đối phó không làm được gì khác trong khi chúng ta đàm phán. Ủ, ý tưởng không tồi, có thể thử xem.” Anh tán thưởng nhìn Hứa Lương Thần.

Người này thật thông minh, cô chỉ nói mở đầu, anh đã hiểu hết. Hứa Lương Thần không thể không thừa nhận Đoàn Dịch Kiệt quả thực có chí khí.

Ăn cơm xong, mấy người cùng nhau đi vào thư phòng. Hứa Lương Thần và Đoàn Kỳ Bình viết thư kí gửi cho Tổng Biên Tập Tạp chí địa lý quốc gia -James, công sứ toàn quyền dinh công sứ Mỹ – Ryan Phan, một bức khác là bản sao để David và Hứa Lương Thần tự mình giao cho Công sứ tại dinh công sứ Nhật Bản Shigemitsu Taro. Trong thư viết kỹ càng những gì Miki nói và làm, yêu cầu điều tra và xin lỗi.

Nhìn Hứa Lương Thần thương lượng tin tức mới với Đoàn Kỳ Bình, trong lòng Đoàn Dịch Kiệt vừa kính vừa yêu vừa lo vừa vui.

Trước kia ở trong lòng anh, phụ nữ là đóa hoa xinh đẹp trong nhà kính, có thể sùng ái có thể đứng nhìn từ xa, nhưng lại gần nhất định là phiền toái, hờn dỗi, dây dưa, dong dài. Anh chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ thích, khát vọng một cô gái như thế.

Trong lòng anh Kỳ Bình đã là thiếu số khác biệt, sao lại có thể có một cô gái hiếm có như Hứa Lương Thần? Tính cách âm áp tốt bụng lại ghét ác như thù; thuở nhỏ bị gửi nuôi lại bài xích phú quý quyền thế; có tài lại khiêm tốn; rõ ràng là một cô gái nhu nhược trong lòng lại chí lớn vì nước vì dân.

Nếu có một cô gái như vậy ở bên mình, tương lai sẽ tốt đẹp biết nhường nào. Nha đầu, vì sao em lại kháng cự anh? Đoàn Dịch Kiệt nhú mày nhìn bóng dáng xinh đẹp kia, có chút buồn rầu. Anh không bỏ được nha đầu nhìn có vẻ nhu nhược nhưng thực chất lại cứng đầu này, rút cuộc phải thế nào mới có thể chiếm được trái tim cô? Nếu đôi mắt kia lộ vẻ dịu dàng lưu luyến thì quả đúng là động lòng người

Đang nghĩ tới đó, La Hoảng Nghĩa đi tới, khẽ nhắc nhở anh đã đến giờ. Đoàn Dịch Kiệt gật đầu, đứng lên nói với Đoàn Kỳ Bình: “Anh có việc đi trước, chuyện này hãy thông báo cho tổ đàm phán và Bộ ngoại giao.” Nói vậy nhưng mắt vẫn dán chặt vào Hứa Lương Thần.

Xem ra anh cả thật sự thích vị nhị tiểu thư này, Đoàn Kỳ Bình cười hì hì đáp. Đoàn Dịch Kiệt muốn nói lại thôi nhìn Hứa Lương Thần một cái rồi mới xoay người đi.

Không phải Hứa Lương Thần không thấy được sự lo lắng và thân thiết trong mắt anh, dưới ánh mắt như vậy, trước mặt anh, trong lòng cô lại chỉ cảm thấy vô cùng uất ức, còn có lo lắng không nói nên lời. Chuyện này khi nào mới có thể giải quyết rõ ràng?

Xử lý xong công việc, Hứa Lương Thần gọi điện về Tôn phủ, a hoàn gọi Thái Phượng Kỳ tới, Hứa Lương Thần nói cô vì công việc tạm thời không tiện về nhà, Thái Phượng Kỳ đồng ý, dặn cô chú ý giữ gìn thân thể, sau đó hơi chần chừ nói: “Em hai, từ buổi tối hôm qua, Giang thiếu gia đã gọi cho em rất nhiều lần, hỏi cậu ấy có chuyện gì thì cậu ấy lại không nói, có vẻ rất vội vàng gấp gáp, em có muốn gọi lại cho cậu ta không?”

Giang Cách Vu vội vã tìm cô? Anh đến truy vấn đáp án của vấn đề lần trước sao? Hứa Lương Thần có chút đau đầu, cô còn đang lo lắng không biết nói với Giang Cách Vu chuyện Đoàn Chính Huân ép hôn sự giữa cô và Đoàn Dịch Kiệt thế nào. Nếu Giang Cách Vu biết, anh sẽ có phản ứng thế nào?

Để điện thoại xuống, Hứa Lương Thần suy nghĩ một lúc lâu, nói không chừng Giang Cách Vu có chuyện quan trọng khác. Cô không yên lòng, quyết định gọi điện thoại đến phòng làm việc của anh.

Điện thoại vang rất lâu mới có người nhận, là một giọng nói xa lạ: “Cảnh trưởng Giang không ở đây, tôi là trợ lý của anh ấy – phó quan Trình, xin hỏi cô là?”

“Tôi họ Hứa, nếu Cảnh trưởng Giang trở về xin nói lại một tiếng rằng tôi tìm anh ấy.” Hứa Lương Thần lịch sự nói.

Phó quan Trình đồng ý, cúp điện thoại.

Hứa Lương Thần trái lo phải nghĩ, cuối cùng vẫn không nhận được bèn gọi đến biệt thự nhà họ Giang, người nghe điện thoại là Liêu Ngọc Phượng: “Tiểu Thần? Con ở đâu? Sao lâu như vậy rồi mà không tìm thấy con?”

Vừa nghe là Hứa Lương Thần, Liêu Ngọc Phượng liền hỏi thăm dồn dập, nghe Hứa Lương Thần nói đi công tác mới thở phào nhẹ nhõm, sao đó vội vàng nói: “Có phải Cảnh Vu gọi cho con không? Nó vừa xin phép chuẩn bị đi Bắc Bình, Tiểu Thần, con không cần lo lắng.”

Hứa Lương Thần có chút khó hiểu, dì Liêu bảo cô không cần lo lắng cái gì? Giang Cảnh Vu muốn đi Bắc Bình? Vì sao?

“Dì Liêu, dì đừng nóng vội, xảy ra chuyện gì rồi sao? Bởi vì công việc con không ở nhà, Cảnh Vu không gặp được con cho nên chúng con chưa liên lạc, sao vậy?” Liêu Ngọc Phượng rất ít khi thất lễ như hôm nay, Hứa Lương Thần vội thân thiết hỏi.

“Tiểu Thần.” Ở trong lòng Liêu Ngọc Phượng Hứa Lương Thần sớm đã thân thiết như con ruột, nghe cô dịu dàng, thân thiết hỏi, thần kinh căng ra cổ chống đỡ suốt mấy ngày qua của bà bỗng nhiên được thả lỏng, trong giọng nói của bà ẩn chứa sầu khổ: “Tiểu Thần, Chính Vũ ông ấy. Đã xảy ra chuyện.”

“Cái gì? Dượng đã xảy ra chuyện? Không phải dương đến Bắc Bình tham gia hội nghị học thuật sao?” Hứa Lương Thần chấn động, vội hỏi: “Dì Liêu, rút cuộc sao lại thế này? Dì đừng nóng vội, từ từ nói.”

Cảm xúc của Liêu Ngọc Phượng dần thả lỏng đôi chút, thở dài sau đó khổ sở nói: “Chính Vũ đến Bắc Bình tham gia học thuật Hồi ức quá khứ, có người bạn gọi điện thoại đến khuyên ông ấy đừng đi, nói rằng mấy năm nay ông khởi xướng tân học, liên tục phát biểu trên tạp chí ‘Tân Nguyệt’, ‘Nhân quyền và hiến pháp tạm thời’, ‘Khi nào chúng tôi mới có hiến pháp’ dùng văn ‘chỉ cây dâu mà mắng cây hòe’, đủ để khiến cho nhân dân ác cảm hoặc khinh thường chính phủ. Không ít quan lớn trong Quân chính phủ phía Bắc hận ông ấy thấu xương. Chính Vũ không chịu nghe, chỉ cười nhạt, nói ông có chức trách của mình. Còn không phải vừa đến Bắc Bình được vài ngày đã bị bắt sao. Nghe nói Quân chính phủ muốn bí mật xử tử hình ông ấy, thời hạn thi hành án đã định rồi. Tiểu Thần, Cảnh Vu đã tới Bắc Bình, việc này phải làm sao bây giờ?”

Hứa Lương Thần lo lắng, không ngờ quân phiệt độc tài khổng chế văn hóa tư tưởng và ngôn luận đến mức này! Dương Giang bị bắt ở Bắc Bình, cô nào có thể giúp được Giang Cảnh Vu? Cô kìm nén lo lắng, dịu dàng an ủi Liêu Ngọc Phượng: “Dì Liêu đừng quá lo, dương là người chính trực, mọi người cùng nhau nghĩ

cách; Nói không chừng Quân chính phủ muốn chỉ muốn dọa giới học thuật văn hóa, chưa chắc đã dám ra tay. . . . Con sẽ nhanh chóng liên hệ với những người bạn có liên quan, chờ tin tức của con.”

Để điện thoại xuống, Hứa Lương Thần không dám chậm trễ, lập tức tìm Đoàn Kỳ Bình, báo cho cô biết chuyện Giang Chính Vũ bị bắt. Đoàn Kỳ Bình lòng đầy căm phẫn: ” Quân chính phủ phía Bắc đã từng tuyên bố sẽ trừng trị những văn nhân mặc khách tùy ý công kích chính phủ khiến xã hội rối loạn, dân chúng sinh ra ấn tượng không tốt với chính phủ. Bị điểm danh trong đó có cả tiến sĩ Giang, bây giờ rút cục bọn họ cũng đã ra tay rồi!”

“Tiến sĩ Giang là học giả nổi tiếng quốc tế, chuyện này ngoại trừ lợi dụng dư luận bên ngoài quốc tế, cô cảm thấy còn cách nào hữu dụng nữa không? Tôi sợ áp lực dư luận quốc tế không đủ.” Hứa Lương Thần không khách khí với Đoàn Kỳ Bình, đi thẳng vào vấn đề hỏi. Cô ấy ở Bắc Bình một thời gian dài, hiểu biết về tình huống nơi đó rõ hơn cô.

Đoàn Kỳ Bình tán thưởng nhìn cô một cái, Hứa Lương Thần có thể lập tức nghĩ đến dư luận quốc tế quả rất thông minh, cô nghĩ ngợi nói: “Cách khác. . . . Thứ nhất, tiến sĩ Giang là hiệu trưởng trường công lập Trung Nam, có thể phát động giới học thuật và giáo dục Bắc Bình. Thứ hai, thông qua sức mạnh của Quân Chính phủ phía Nam cố gắng kéo dài thời hạn thi hành án, tìm cách cứu người.”

Hứa Lương Thần trầm tư gật đầu, những điều Đoàn Kỳ Bình nói đều rất quan trọng, hơn nữa có thêm sức ép từ dư luận quốc tế đương Giang hẳn là có thể thoát hiểm, cô thở phào nhẹ nhõm.

“Tôi có người quen trong giới giáo dục Bắc Bình, để tôi lập tức đi gọi điện thoại.” Đoàn Kỳ Bình nói: “Hơn nữa, bọn họ nhất định đã biết tin tức này, nói không chừng đã hành động rồi. Lương Thần, chính phủ nơi đó. . . .” Cô nhìn Hứa Lương Thần: “Cô thương lượng với anh cả tôi thì tốt hơn. Ý tôi là cha tôi sẽ không thêm để ý đâu.”

Hứa Lương Thần hơi giật mình, sau đó gật gật đầu. Dù muốn trốn tránh Đoàn Dịch Kiệt, trốn tránh Đoàn Chính Huân, trốn tránh phủ Đại Soái đến mức nào đi chăng nữa nhưng đương Giang gặp nguy hiểm, cô không thể không quan tâm, dù có một chút hi vọng cô cũng sẽ không buông tay.

Trầm ngâm thật lâu sau, cô chần chờ cầm lấy điện thoại gọi cho Đoàn Dịch Kiệt. Giọng La Hoàng Nghĩa truyền tới: “Xin chào, xin hỏi ai đấy?”

Hứa Lương Thần tìm chế trái tim đập như điên, nhẹ nhàng nói: “Tôi là Hứa Lương Thần, xin hỏi đại thiếu có ở đó không?”

“A, Hứa tiểu thư, xin chào, đại thiếu đang họp, cô. . . .” La Hoàng Nghĩa biết vị Hứa tiểu thư này là đặc biệt nên câu nào cũng nói thật.

“Vậy làm phiền anh nói cho anh ấy, tôi. . . . Có chút việc tìm anh ấy.” Hứa Lương Thần bất chấp nói.

“Vâng, tôi nhất định sẽ chuyển lời! Xin nhị tiểu thư chờ một chút.” La Hoàng Nghĩa sáng khoái đồng ý.

Hứa Lương Thần nói cảm ơn, để điện thoại xuống, sau đó liên lạc với David, nói rõ ngọn nguồn mọi chuyện: “Em cho rằng cứu người là cách tốt nhất, nhớ Newyork Times và truyền thông nước ngoài có tiếng đăng xã luận, kịch liệt lên án quân phiệt độc tài hãm hại danh nhân giới học thuật.”

David tỏ vẻ đồng ý, cũng nói: “Sau đó xin Newyork Times gửi lại xã luận cho chúng ta, trao quyền cho chúng ta không tiếc tài lực vật lực nghĩ cách để tất cả các tòa soạn ở Viễn Đông đăng xã luận, tạo áp lực cho Quân chính phủ phía Bắc.” David có ấn tượng tốt với Giang Chính Vũ, hướng chỉ là chuyện Hứa Lương Thần vô cùng để ý, cho nên không chỉ đồng ý mà còn khuyến khích cô nhanh chóng viết bản thảo, trình bày và phân tích kỹ càng vụ việc lần này, nhờ người mang đến Hongkong, lập tức chuyển tới Newyork.

Hứa Lương Thần đồng ý, cũng cảm ơn David, lập tức viết bài. Sau này, bài báo được đăng trên Newyork Times đã viết :

Giang Chính Vũ là tiến sĩ ưu tú nhất Trung Quốc đương đại, một trong những nhân vật lãnh tụ có tính kiến thiết nhất giới học thuật, khởi xướng tân học, đề xướng tư tưởng tiên bộ dân chủ, ảnh hưởng đến một thế hệ thanh niên và vô số đại chúng. Vì vậy, quân phiệt độc tài công kích ông, và yêu cầu có những hành động trừng trị ông đã gây ra ảnh hưởng vô cùng to lớn.

Ông là một nhà triết học giàu dũng khí, tư tưởng, lời lẽ thẳng thắn. Sở dĩ ông bị những kẻ độc tài trừng trị chỉ vì ông có gan phát biểu thẳng thắn ý kiến, chất vấn dưới sự thống trị độc tài có còn dân chủ hay không, tội của ông đó là nói thẳng chân tướng. Nếu ông khiêu khích làm loạn, xét thấy cục diện chính trị rung chuyển trước mặt, trừng phạt có lẽ có thể chấp nhận. Nhưng tiến sĩ Giang bác là lãnh tụ tân học Trung Quốc, nhà tư tưởng kiệt xuất, tiếng nói chính trực của ông nên được lắng nghe, chứ không phải áp chế và phá hủy.

Viết xong, Hứa Lương Thần cẩn thận nhìn mấy lần, đưa bút sửa lần cuối, cuối cùng quyết tâm giao cho Đoàn Kỳ Bình phái người đưa đến Tạp chí địa lý quốc gia. Đúng lúc này chuông điện thoại reo lên.

“Lương Thần, em tìm anh à?” Giọng nói dịu dàng hiem thấy của Đoàn Dịch Kiệt truyền đến, không biết vì sao Hứa Lương Thần bỗng cảm thấy bình tĩnh lại.

“Rất xin lỗi, tôi có việc gấp. Muốn nhờ anh giúp.” Hứa Lương Thần thấp giọng nói.

Nghe cô nói xong, trong điện thoại không có tiếng động. Hứa Lương Thần thấp thỏm chờ câu trả lời của anh. Cô thậm chí đã nghĩ nếu Đoàn Dịch Kiệt đồng ý cứu người mà không đưa ra yêu cầu quá đáng, cô sẽ đồng ý.

Đang nghĩ vậy, trong điện thoại truyền đến giọng nói mạnh mẽ của Đoàn Dịch Kiệt: “Chuyện này anh vừa mới hỏi thăm, tin tức bên trong nói là thật. Anh sẽ mau chóng phái người bên Bắc Bình liên hệ với Giang Cánh Vu, đốc hết sức bảo vệ tiến sĩ Giang, em không cần quá lo lắng.” Câu cuối cùng bỗng nhiên trở nên rất dịu dàng, làm cho Lương Thần không khỏi sửng sốt.

Quân chính phủ sự vụ rất nhiều, Thiếu soái nắm mười vạn hùng binh cả bận rộn, anh không để ý chuyện này cũng không có gì là lạ. Nhưng Đoàn Dịch Kiệt không chỉ sắp xếp chu đáo, còn nhẹ nhàng an ủi. Nghe anh nói như vậy, trong lòng Hứa Lương Thần không khỏi có chút cảm động, tâm trạng phức tạp cảm ơn anh, sau đó để điện thoại xuống.

Đoàn Kỳ Bình đi tới, vẻ mặt có chút hưng phấn nói cho Hứa Lương Thần: “Tôi vừa mới liên hệ với Bắc Bình, tiến sĩ Giang bị bắt khiến cả Bắc Bình chấn động. Giới giáo dục, giới văn học và nhân sĩ tiến bộ đang trăm phương nghìn kế tiến hành nghĩ cách cứu viện. Đại học Yên Kinh và chín trường cao đẳng Bắc Bình nói tiến sĩ Giang là văn nhân, muốn định tội phải giao cho toà án thẩm vấn theo luật. Nếu như toà án cho rằng vô tội, xin lập tức phóng thích.”

Thấy cô nói vô cùng hứng khởi, Hứa Lương Thần vội đưa cô chén trà, Đoàn Kỳ Bình nói tiếp: “Giới tin tức Bắc Bình vì nghĩ cách cứu tiến sĩ Giang, cũng tuyên truyền rộng rãi ra dư luận. Nhật báo Bắc Bình đăng bài, rất nhiều thị dân gửi thư lên chính phủ, liệt kê hơn mười lý do chứng minh ông ấy vô tội. Trong đó thứ hai điều viết rằng: Dân chúng có quyền biết rõ tình hình, tiến sĩ Giang dũng cảm có gan phát ngôn, kêu gọi nhân dân đừng tự lừa dối mình, đối diện với hiện thực, nói rất thẳng thắn!”

Nghe cô nói hăng say, tâm trạng nặng nề của Hứa Lương Thần mới khá lên đôi chút, không khỏi cười nói: “Cô cũng nói thật hùng hồn, lần trước dưỡng Giang nói chỉ nói suông thì dễ, Kim Thánh Thán nói: Chuyện đau đớn nhất trên thế giới là bị chặt đầu, mà chuyện nhanh nhất là uống rượu. Tiến sĩ Giang nghĩ: muốn sung sướng thì có thể uống say rồi ngã cổ cho người ta chặt đầu [1].”

[1] Đây là một cách chơi chữ, trong câu gốc có từ 醉 = vui. Khi tách 2 chữ này ra thì có 醉 = đau, tức là chuyện đau đớn nhất là bị chặt đầu; và từ còn lại 醉 = nhanh, tức là chuyện nhanh chóng nhất trong cuộc sống này là uống rượu. Từ đó suy ra nếu muốn 醉 (sung sướng) thì đi uống rượu rồi cho người ta chặt đầu.

Đoàn Kỳ Bình cười ha ha, đang tán gẫu hăng say, chuông điện thoại lại vang lên. Đoàn Kỳ Bình đưa điện thoại qua: “Lương Thần, tìm cô đó.”

Trong điện thoại truyền đến giọng David : “Catherine, vừa rồi anh gọi cho Shigemitsu Taro, lúc đầu ông ta tỏ vẻ hôm nay đã kín lịch, không có thời gian; Nhưng khi anh nói chuyện này rất nghiêm trọng, đã báo cáo cho lãnh đạo Tạp chí địa lý quốc gia nước Mỹ và Newyork Times, ông ta tỏ vẻ quan tâm, hẹn ước chúng ta năm giờ gặp mặt, có được không?”

Hứa Lương Thần nghĩ đến lời dặn của Đoàn Dịch Kiệt, nhìn Đoàn Kỳ Bình, đồng ý.

Dựa theo sắp xếp ban đầu, ngày mai là bắt đầu vòng hội đàm thứ nhất trong cuộc đàm phán mượn tiền Nhóm ngân hàng năm nước. Khiến người Nhật Bản sốt ruột không rảnh lo chuyện khác cũng tốt.

“Tốt lắm, anh tới đón em, lát nữa gặp.”

David tới rất nhanh, Hứa Lương Thần thu thập xong đi ra, xe đã đứng ở cửa. David lịch sự mở cửa xe cho Hứa Lương Thần. Hai người vừa trao đổi tin tức hôm nay vừa nghị luận người Nhật Bản có ý cố tình mượn sức Hứa Lương Thần.

Xe nhanh chóng đến dinh công sứ Nhật Bản. Ở chỗ bảo vệ báo tên, hai người nhận được sự tiếp đãi nhiệt tình của chủ nhân. Một vị thư ký thái độ cung kính cười, đưa bọn họ tới văn phòng trên lầu của Shigemitsu Taro.

Taro là người Nhật Bản điển hình, dáng người không cao hơi đầy đặn, đôi mắt một mí sau mắt kính luôn liếc nhìn, tóc chải về phía sau, nhưng vì phía trước đã hói mà cổ ý để lại vài sợi, làm cho người ta có cảm giác âm trầm mà bá đạo.

Ông ta nhìn chằm chằm David và Hứa Lương Thần một lúc lâu, trên mặt nở nụ cười thân thiện: “Hai vị mời ngồi, Đại Nhật Bản đế quốc và Mĩ là nước bạn, nhưng tại hạ không quá quen thuộc với quý tạp chí, không biết hai vị đến có gì chỉ giáo?”

David và Hứa Lương Thần ngồi trên ghế sofa, rút bản sao của bức thư gửi cho tổng bộ tạp chí và Newyork Times từ trong tập hồ sơ đưa cho Shigemitsu Taro, mời ông ta duyệt một lượt.

Shigemitsu Taro có hơi chần chờ cầm lấy, đọc chưa được một nửa, sắc mặt của ông ta đã đỏ đến mức gần như biến thành màu đen, sau đó cầm điện thoại trên bàn, quát một tràng dài bằng tiếng Nhật Bản. David liếc nhìn Hứa Lương Thần một cái, Hứa Lương Thần hơi hơi gật đầu, dùng môi hình nói cho David, ông ta đang trách mắng thuộc hạ cũng gọi Miki đến.

Shigemitsu Taro vô cùng bối rối, ông để điện thoại xuống nhất quyết đọc hết bức thư, mím môi trầm mặc thật lâu sau lại mở ra đọc lại vài lần. Sau một lúc trầm ngâm mới đưa tầm mắt đảo qua David và Hứa Lương Thần, cuối cùng ánh mắt như dừng lại trên mặt Hứa Lương Thần, ho khan một tiếng, hắng giọng nói: “Catherine tiểu thư, tôi rất xin lỗi. Tôi cam đoan với cô, chuyện đáng xấu hổ này tôi hoàn toàn không biết gì cả. Không thể ngờ văn phòng tùy viên quân sự của chúng tôi lại làm ra chuyện như thế này.”

Hứa Lương Thần thờ ơ nhìn thẳng vào ông ta, không nói gì.

Shigemitsu Taro thấy vậy trong mắt âm thầm hiện lên chút dò xét, ông ta nói tiếp: “Tôi không rõ số tiền này Miki lấy từ đâu, nhưng tôi cam đoan sẽ điều tra. Tôi cam đoan với hai vị, kinh phí của dinh công sứ chúng tôi tuyệt đối không dùng vào việc này.”

Hứa Lương Thần ngược mắt nhìn ông ta chằm chằm, cô muốn xem vị công sứ toàn quyền đại nhân của Nhật đóng tại Yên Châu này rút cuộc sẽ giải thích về chuyện xấu này như thế nào, ngoại trừ đưa dinh công sứ ra khỏi chuyện này, còn có thể làm gì?

Đối mặt với ánh mắt trong trẻo của cô, Shigemitsu Taro có chút chột vật, những lời biện minh trong sạch cũng khó nói tiếp, vì thế ông ta đứng dậy, cực kỳ khẩn thiết nói: “Hiện tại, tôi lấy thân phận công sứ Nhật, đại biểu chính phủ tệ quốc, trình trọng xin lỗi tiểu thư Catherine. Lát nữa, tại hạ sẽ giao cho cô lời xin lỗi bằng văn bản.”

“Vậy Miki tiên sinh thì sao? Quý sứ quán định xử lý như thế nào?” Hứa Lương Thần dùng tiếng Anh hỏi.

“Xin cô yên tâm, tôi hứa Miki cũng sẽ đại biểu văn phòng tùy viên quân sự tự mình xin lỗi!” Ánh mắt Shigemitsu Taro dường như muốn hỏi, như vậy hai vị vừa lòng chưa?

Hứa Lương Thần và David nhìn nhau, cùng đứng dậy, David cười nói: “Công sứ tiên sinh, chúng tôi chấp nhận lời xin lỗi, ông có thể thành khẩn xin lỗi, chúng tôi đã vừa lòng rồi.”

Nói xong, hai người định cáo từ, Shigemitsu Taro nâng tay có chút muốn nói lại thôi. Ông ta nhìn David sau đó lại Hứa Lương Thần, tiến lên phía trước một bước nói: “Thật xin lỗi, tiểu thư Catherine, có thể lấy thân phận một người bạn yêu cầu cô không nói chuyện này cho người khác, cũng xin cô đừng thông báo cho Tạp chí địa lý quốc gia và những đơn vị truyền thông khác được chứ.”

Hứa Lương Thần nhìn ông ta, bình tĩnh nói: “Thực xin lỗi, công sứ tiên sinh ông nói quá muộn rồi, thư gửi cho tòa soạn và Newyork Times đã được chuyển đi từ sớm.”

Nghe vậy, mặt Shigemitsu Taro xanh mét, vẻ mặt kinh ngạc mà u ám. Hứa Lương Thần và David lịch sự cáo từ, ra khỏi dinh công sứ Nhật Bản.

David đề nghị hai người đi uống tách cà phê, Hứa Lương Thần nhớ tới chuyện Giang Chính Vũ đành nhẹ nhàng từ chối. David có chút thất vọng nhìn cô: “Catherine, tiến sĩ Giang gặp chuyện anh cũng rất tiếc, anh sẽ cố gắng hết sức. . . . Chúng ta đã lâu không nói chuyện, mấy ngày nay em vất vả rồi. . . . Catherine, đây là quê hương em, anh có thể hiểu tình yêu của em dành cho đất nước. Nhưng nơi này chiến loạn liên miên, quân phiệt tranh lợi, dân sinh gian nan, thiên tai nhân họa, không phải nơi thích hợp để sống. Ở Mỹ rất hòa bình, có thể cho em cơ hội bộc lộ tài hoa, Catherine, xin em hãy suy nghĩ kỹ về đề nghị của anh.”

David dịu dàng nói, anh bỗng nhiên nâng tay định xoa một lọn tóc xõa trên vai Hứa Lương Thần: “Anh thật sự yêu em, Catherine, em là công chúa trong cuộc đời anh”

Hứa Lương Thần hơi nghiêng người né tránh tay anh, David có chút ngoài ý muốn nhún vai, ánh mắt nhìn cô bất đắc dĩ và tội nghiệp. Hứa Lương Thần thầm thở dài, nhìn vào mắt anh chân thành nói: “David, em thật cảm ơn những gì anh đã làm cho em. Chuyện này có chút phức tạp. . . . chuyện của tiến sĩ Giang cũng khiến em rất lo lắng, xin anh thông cảm bây giờ em thật sự không có tâm trạng đi uống cà phê nói chuyện. Thực xin lỗi, để hôm khác được không?”

David nhìn đôi mắt như làn nước mùa thu của cô không che dấu được mệt mỏi, bất đắc dĩ cười, yêu chiều gật đầu: “Anh không thể kháng cự lại nụ cười của em, chỉ có thể tuân mệnh, Catherine.” Nói xong, khởi động xe, đưa Hứa Lương Thần về Trúc Uyển.

Sắc trời đã nhá nhem, David hạ cửa kính xe xuống, nhìn bóng lưng yếu điệu của Hứa Lương Thần dần biến mất trong rừng trúc, nụ cười trên mặt nhạt dần, mang theo mấy phần lo lắng mấy phần cô đơn.

Từ du thuyền bị Đoàn Dịch Kiệt chặn lại, anh đã mơ hồ phát hiện, tình cảm của bản thân và giai nhân phương Đông dường như đã xuất hiện một bức tường vô hình, hơn nữa bức tường này càng ngày càng cao. Dù anh đứng ở ngoài tường dùng sức thể nào cũng không thể phá tan phòng bị trong lòng Catherine. Dường như cô đang kiên trì, tránh né cái gì đó.

David có chút sầu muộn, giữa anh và Catherine thật vất vả mới có một chút tiến triển, mấy ngày đầu trở lại Yến Châu là thời gian anh vui vẻ nhất. Chị cả Catherine không bài xích người nước ngoài nữa, mà Catherine dường như cũng bắt đầu thử tiếp nhận anh.

Kết quả đã xảy ra cái gì lại khiến Catherine nhanh chóng đóng cánh cửa trái tim đã chuẩn bị mở ra? David khẽ thở dài, đánh tay lái chuẩn bị quay đầu trở về.

Một ánh đèn xe sáng choang chiếu qua, David khó chịu quay đầu nhắm chặt mắt. Một chiếc xe hơi lướt qua bên cạnh anh, lái thẳng vào Trúc Uyển.

Đúng lúc xe David quay đầu, hai xe giao nhau, đèn xe lướt qua, anh dường như nhìn thấy người trong xe có chút quen mặt. Xe chạy đến nửa đường, anh bỗng nhiên nhớ ra người trong xe là sĩ quan phụ tá họ La của Thiếu soái quân chính phủ Đoàn Dịch Kiệt?

Anh ta đến Trúc Uyển làm gì? Là do Đoàn Dịch Kiệt phái tới? Có liên quan đến Catherine không, khuôn mặt lạnh lùng của Đoàn Dịch Kiệt và khuôn mặt Hứa Lương Thần thay nhau hiện lên trong đầu anh. Không biết vì sao, trong lòng David bỗng nhiên dâng lên cảm giác không ổn.

Ở trong ngành tin tức, đối với những người đã từng trải qua thì “Dự cảm” là từ thể hiện cảm giác khó hiểu không thể nói thành lời. Mà đại đa số phóng viên trong tòa soạn báo đều mê tín, dù David không mê tín nhưng chỉ riêng dự cảm là ngoại lệ.

Không thể không thừa nhận, dự cảm lần này của David hết sức chính xác. La Hoàng Nghĩa đến Trúc Uyển quả thực để mời Hứa Lương Thần đến phủ Đại Soái.

Bánh xe vận mệnh chung quy vẫn không buông tha hai người đã bị nguyệt lão buộc dây tơ hồng.

Rất nhiều năm sau, Hứa Lương Thần cảm thán, mỗi người con gái khi còn trẻ đều là Atula trong truyền thuyết. Mặt mày như vẽ, tươi cười như hoa, vô số người ái mộ bạn trẻ trung xinh đẹp. Nhưng hạnh phúc nhất là có người dù ưu tuyết sấm sét vẫn luôn ở bên cạnh bạn. Bởi vì, ở trong lòng anh ta bạn vĩnh viễn là mùa xuân. . .

57. Chương 57: Đây Là Cảnh Cáo Sao?

Đi theo xe đến còn có nhị phu nhân phủ Đại Soái Thiệu Diệc Chân.

Thiệu thị xuất thân bản hàn, năm mười ba tuổi bởi vì gia đình gặp nạn mà bị bán vào gánh hát kịch Nam [1]. Thiệu Diệc Chân trẻ tuổi xinh đẹp, tư chất thông minh, không chỉ hóa trang xinh đẹp mà giọng nói cũng trong trẻo, chỉ vài năm đã xuất sư lên đài, nghệ danh Hoa Vạn Hồng.

[1] Kịch Nam: loại hình nghệ thuật sân khấu của miền nam Trung Quốc thời xưa.

Mùa đông năm ấy, cô ở kịch viện ngoại lâu Yến Châu Lâu diễn ‘Đỗ Thập Nương’, không ngờ Đoàn Chính Huân ngồi ở phòng riêng rạp nghe diễn liếc mắt một cái đã nhìn trúng cô.

Tâm tư Đoàn Chính Huân bị ông chủ gánh hát phát hiện, ông ta cảm thấy đường đường quân phiệt uy vũ lại có thể ưu ái một diễn viên nhỏ trong gánh hát của mình là điều may mắn, vì thế âm thầm lập ra một kế hoạch lấy lòng Đoàn Chính Huân.

Ông ta liên hệ với thủ hạ của Đoàn Chính Huân, sắp xếp một vở diễn trong viện Đoàn Chính Huân ngủ lại, cũng đặc biệt để Thiệu Diệc Chân hát nhân vật chính trong vở diễn nổi tiếng nhất lúc bấy giờ là ‘Vương nhị tỷ tư phu’.

Đoàn Chính Huân ban đầu cũng không biết buổi diễn này là để lấy lòng mình, cho đến khi thấy Thiệu Diệc Chân hát chính, gánh hát còn cố ý sắp xếp Hoa Vạn Hồng hầu rượu mình mới biết là có ý đồ khác.

Thiệu Diệc Chân trẻ trung quyến rũ, nằm mơ cũng không ngờ ông chủ gánh hát đặt bẫy để cô trao thân cho Đoàn Chính Huân. Lúc ấy cô vừa mới mười tám, thanh xuân xinh đẹp, toàn bộ tâm tư đều đặt lên việc học nghệ, còn ngóng trông tương lai có một ngày nổi tiếng cả miền Nam, thành một thế hệ danh伶.

Hiện tại lại phải gả ột vị đại soái quân phiệt lớn hơn mình rất nhiều, trong lòng cô uất ức khôn tả. Nhưng tại thời loạn thế, một nghệ nhân nhỏ nhò làm sao có thể quyết định vận mệnh của bản thân? Ván đã đóng thuyền, Thiệu Diệc Chân đành phải chấp nhận số mệnh.

Lúc ban đầu, bởi vì bị bắt trao thân, quan hệ giữa cô và Đoàn Chính Huân khi nóng khi lạnh, thường chỉ miễn cưỡng ứng phó. Nhưng trải qua một đoạn thời gian bên nhau, cô dần dần thấy rõ, hóa ra vị quân phiệt này cũng có thất tình lục dục, tình cảm trong lòng mới dần thay đổi.

Đoàn Chính Huân ban đầu nạp Thiệu Diệc Chân vốn là gặp dịp thì chơi, nhưng sau khi ở chung mới phát hiện Thiệu Diệc Chân không chỉ có thiên sinh lệ chất kiều mị đáng yêu, mà còn có tư tưởng có tài hoa, không khỏi thương tiếc gấp đôi. Bất đắc dĩ, lúc đó Đoàn Chính Huân đã cưới Lư phu nhân, cũng đang nhờ vào thế lực nhà vợ. Đưa Thiệu Diệc Chân địa vị thấp kém về, không chỉ có Lư phu nhân không muốn mà còn có thể gặp phải phiền toái.

Sau khi hai người chia tay, Đoàn Chính Huân khi nhàn hạ khó tránh khỏi nhớ nhung Thiệu Diệc Chân dịu dàng xinh đẹp, nhưng ông cũng hiểu ký ức mộng ước không phải hiện thực, thứ nhất Lư phu nhân chưa chắc đã dễ dàng tha thứ, thứ hai một nhân vật quan trọng trong quân đội và một con hát “Hạ cử lưu” thật khó mà có danh phận.

Lư phu nhân khôn khéo phát hiện ra bí mật của Đoàn Chính Huân, cũng thông qua thị vệ bên người ông tìm hiểu rõ sự thật. Lư phu nhân suy nghĩ thật lâu, Đoàn Chính Huân có thể vì tình cảm với bà mà nhìn đau bỏ những thứ yêu thích, điều này khiến trong lòng bà được an ủi phần nào. Mặt khác, lúc bấy giờ đàn

ông nuôi dưỡng tiểu thiếp là chuyện thường, trong lòng bà cũng biết Đoàn Chính Huân để ý vị nghệ linh này, sớm hay muộn cũng sẽ đón về nhà.

Một khi đã như vậy, bà không ngại hào phóng một chút. Vì thế, sau khi sắp xếp mọi thứ, Lư phu nhân phái người đón Thiệu Diệc Chân về Đoàn phủ.

Gặp được Thiệu Diệc Chân chia xa đã lâu, Đoàn Chính Huân đương nhiên vui vẻ, đồng thời đầu tiên là chốt dạ sau đó từ kính sinh yêu, càng kính yêu Lư phu nhân thêm vài phần.

Sau này người mới lục tục vào phủ, chỉ riêng Thiệu Diệc Chân xuất thân nghệ linh, vô hình trung trở thành người có thân phận thấp nhất. Cũng may Lư phu nhân vẫn luôn thương tiếc săn sóc cô gái có xuất thân thấp hèn nhưng kính cẩn khiêm nhường này. Cho đến sau này khi cô sinh trưởng nữ Soái phủ Đoàn Kỳ Bình, tình cảnh của Thiệu Diệc Chân mới có sự thay đổi, được nâng lên làm Nhị phu nhân. Nhưng người mới không ngừng nổi đuôi đến, Thiệu Diệc Chân tính cách ầm áp tốt bụng không tranh không đua, nên cũng dần dần nhạt nhòa trong đám người mới.

Đoàn Kỳ Bình thuở nhỏ tính cách trong sáng quật cường, sau khi học đại học đã tiếp nhận một ít tư tưởng tiến bộ, kiên quyết không đồng ý với đám cưới vì lợi ích Đoàn Chính Huân đưa ra. Mẹ cô tính tình yếu đuối không dám đứng về phe cô, căn cứ vào đạo lý mà bảo vệ quyền lợi của mình, vì thế Đoàn Kỳ Bình dứt khoát rời nhà trốn đi. Mãi đến sau này, Thiệu phu nhân mới biết con gái đi Bắc Bình.

Thiệu Diệc Chân lấy nước mắt rửa mặt đau khổ cầu xin, rốt cục cũng khiến Đoàn Chính Huân đang nổi trận lôi đình thu hồi ý định cho người tức tốc đi bắt nghiệt nữ trở về. Sau này, Đoàn Kỳ Bình bước vào giới báo chí, nhiều lần gặp khó khăn nhưng lại trở thành nữ phóng viên nổi tiếng.

Nhưng cô lại không lưu tình phê phán chỉ trích quân phiệt khắp nơi bao gồm cả cha cô, khiến Đoàn Chính Huân hết sức tức giận. Mấy lần giận dữ muốn cắt đứt quan hệ cha và con gái, may có Lư phu nhân tận tình khuyên nhủ, Thiệu phu nhân yên lặng rơi lệ, mới áp chế được lửa giận của Đoàn Chính Huân.

Người lớn xử lý việc này như thế nào, Đoàn Dịch Kiệt tuy rằng không có ý kiến nhưng anh vẫn luôn quan tâm Kỳ Bình. Không chỉ mấy lần phái người cứu cô thoát nạn, bình thường còn không ngừng bí mật đưa ngân phiếu đồ đạc cho em gái. Có tin tức độc nhất vô nhị cũng luôn ưu tiên nói cho em hai trước, vì thế Đoàn Kỳ Bình như hổ thêm cánh, ở giới báo chí nhanh nổi tiếng thành một ngôi sao mới.

Bởi vì tính cách mẹ cô quá nhu nhược, Đoàn Kỳ Bình từng không hiểu thậm chí hiểu lầm Thiệu Diệc Chân, nửa năm không gửi một phong thư về nhà. Cũng là Đoàn Dịch Kiệt ở giữa làm hòa, mới khiến hai mẹ con cô hòa hảo. Cho nên, không chỉ có Kỳ Bình tôn trọng Đoàn Dịch Kiệt mà ngay cả Thiệu Diệc Chân cũng vô cùng biết ơn anh.

Lần này nghe Đoàn Dịch Kiệt nói con gái đã trở lại Yến Châu, mặc dù có Lư phu nhân ở giữa nói vun vào nhưng cha con Đoàn Kỳ Bình và Đoàn Chính Huân vẫn đối chọi gay gắt như xưa, nói chuyện cũng vô ích, Kỳ Bình cũng không chịu trở về phủ Đại Soái. Thiệu Diệc Chân khổ sở mấy ngày, rút cuộc không nhận được, sau khi bàn bạc với Lư phu nhân liền theo La Hoảng Nghĩa đến Trúc Uyển.

Nghe La Hoảng Nghĩa nói người mời cô đến phủ Đại Soái là Đoàn lão phu nhân, Hứa Lương Thần mới thoáng thở phào. Sau khi chào hỏi Thiệu phu nhân, cô nhìn La Hoảng Nghĩa đang đứng im không nhúc nhích.

Đoàn Kỳ Bình thấy cô có vẻ rất lo lắng thì cũng có chút không đành lòng. Cô vốn định đi cùng Lương Thần nhưng ánh mắt mong mỏi của mẹ lại khiến cô không thể nói ra lời, đành phải nhẹ nhàng khuyên giải: “Không phải mẹ nói bà nội và cô tâm đầu ý hợp sao? Từ hồ Vi Mạch trở về còn chưa tới gặp bà lần nào, có lẽ bà mời cô đến trò chuyện đấy.”

Chỉ mong là vậy, khéo môi Hứa Lương Thần hơi cong lên thành một nụ cười nhưng trong lòng cũng biết là mình không tránh khỏi, đành phải đứng lên. La Hoảng Nghĩa cung kính nâng tay: “Hứa tiểu thư, mời.”

Xe nhanh chóng đi tới phủ Đại Soái, qua cửa lớn, cho đến trước cửa nguyệt lượng nội viện mới dừng lại.

Một bóng dáng yểu điệu đứng dưới ánh đèn, thấy xe ngừng lại, dịu dàng chào đón – không ai khác chính là Cảnh Văn Thanh: “Phó quan La, đại thiếu không về sao?”

La Hoàng Nghĩa xuống xe, vừa đi qua mở cửa cho Hứa Lương Thần vừa cười nói: “Xin chào Văn Thanh tiểu thư, đại thiếu đã về từ sớm, lão thái thái phái tôi đi đón Hứa tiểu thư.”

Cảnh Văn Thanh khẽ nhún mào, nụ cười trên mặt vẫn tươi như hoa: “À, vừa rồi phu nhân tìm tôi hỏi về chuyện mừng thọ cho lão thái thái, lại không chú ý đại thiếu đã về. Cũng đúng, tốt xấu gì cũng là thọ sáu mươi, lão thái thái còn nói với tôi muốn nhiều người cho náo nhiệt đây. Hứa tiểu thư, lại gặp nhau rồi.”

Vị Cảnh tiểu thư này thật đúng là nhân vật quan trọng không thể thiếu của phủ Đại Soái, Hứa Lương Thần cười nhẹ, cảm giác là lạ dường như cô ta cố ý nói cho cô nghe. Cô không để ý, sau khi lịch sự chào hỏi liền đi theo La Hoàng Nghĩa đến phòng lão phu nhân.

Cảnh Văn Thanh bước nhanh đuổi theo, cười nói: “Phó quan La, anh bận rộn nhiều việc, vừa khéo tôi cũng tới chỗ lão thái thái, thuận tiện dẫn Hứa tiểu thư đi là tốt rồi.”

Giọng điệu như nữ chủ nhân này khiến La Hoàng Nghĩa có chút mất tự nhiên nhìn Hứa Lương Thần. Hứa Lương Thần mỉm cười, gật đầu với anh. Chẳng qua chỉ là dẫn đường thôi, ai dẫn mà chẳng được? Vị Cảnh tiểu thư này nhiệt tình như vậy, tội gì không đồng ý?

La Hoàng Nghĩa nhìn Cảnh Văn Thanh nâng cao cằm, khóe môi mang theo nụ cười nửa là cao ngạo nửa là cố chấp, hảo cảm đối với Hứa Lương Thần dịu dàng lại càng sâu, khó trách đại thiếu lại nhìn trúng vị nhị tiểu thư này. Rõ ràng có điều kiện để cao ngạo lại khiêm tốn lễ phép, đối xử với ai cũng đối bình đẳng. Một cô gái như vậy sao có thể không làm người ta ái mộ yêu thích?

Anh cười cúi chào: “Hứa tiểu thư, vậy tôi đi trước.” Hứa Lương Thần cảm ơn anh, đi theo Cảnh Văn Thanh vào cửa.

Trên trời mây mù che khuất ánh trăng, khóm hoa dưới ánh đèn nhẹ nhàng lay động, côn trùng kêu râm ran. Vài a hoàn đi tới, nhìn thấy Cảnh Văn Thanh vội hành lễ vãn an.

Nhìn bóng lưng vội vàng của đám a hoàn, Cảnh Văn Thanh liếc nhìn Hứa Lương Thần một cái, thở dài cười nói: “Ai, đúng là không ở trong cuộc thì không biết, chuyện trong đại trạch hào môn đúng là vụn vặt, phức tạp, phải quản lý hết thật đúng là làm người ta đau đầu. Thực hâm mộ Hứa tiểu thư có học vấn nghề nghiệp, không bị mai một trong đồng chuyện gia đình như thế này.”

Trong lòng Hứa Lương Thần khẽ động, từ lần trước gặp vị Cảnh tiểu thư này, cô ta dường như luôn cố ý nói cho cô nghe, hôm nay sợ rằng những lời này cũng có ý khác? Cô ta muốn nói cái gì?

Hứa Lương Thần cười nhẹ rộng rãi đáp: “Làm chuyện gì đều có chỗ khó của nó, có công việc hay không có công việc chẳng qua là phân công bất đồng mà thôi. Cảnh tiểu thư tham gia giải quyết phủ nội vụ Đại Soái đối với đại soái và các phu nhân mà nói, cũng là sự giúp đỡ vô cùng quan trọng.”

Cảnh Văn Thanh nghe vậy có chút kinh ngạc dừng chân, bất ngờ nhìn Hứa Lương Thần.

Cô ta vốn ở trong phòng đọc báo, nghe bọn a hoàn nói Hứa Lương Thần đến đây, cô ta vội vàng chạy tới chẳng qua là để nói bóng nói gió cảnh cáo cô gái này đừng ảo tưởng gả vào Soái phủ. Không ngờ vị nhị tiểu thư này không chỉ thờ ơ với những gì cô ta nói mà còn cười khích lệ cô ta.

Cô ta suy nghĩ một lát, sau đó thản nhiên cười nói: “Nghe nói Hứa tiểu thư vào Bộ ngoại giao? Hình như nơi đó thường xuyên mở vũ hội có người nước ngoài tham gia, Hứa tiểu thư có thường đến không? Có từng gặp Tiểu Kiệt trong vũ hội không? Rõ ràng là người trẻ tuổi nhưng lại ngoan cố suy nghĩ. Nếu gặp mặt Hứa tiểu thư nhất định phải khuyên nhủ cậu ấy đấy.”

Hứa Lương Thần không khỏi quay đầu nhìn cô ta, trong lòng có chút buồn cười. Vị Cảnh tiểu thư này làm sao vậy? Nói thật, từ lúc cô vào Bộ ngoại giao đến nay một cơ hội tham gia vũ hội cũng không có. Hơn nữa Đoàn Dịch Kiệt có đến vũ hội hay không thì có liên quan gì đến cô?

Cô cười không nói, trong lòng Hứa Lương Thần có chút cảm thấy Cảnh Văn Thanh này chẳng biết cái gì.

Cô ta ra tay, đối thủ lại không tiếp chiêu, Cảnh Văn Thanh như đánh vào bông vải, trong lòng hơi mất hứng bèn vươn tay hái một đóa hoa từ bụi hoa bên cạnh vò nát, dứt khoát đi thẳng vào đề tài: “Hứa tiểu thư, tin đồn lần trước khiến cô bị quấy nhiễu không ít đúng không? Đám phóng viên tiểu báo đó chính là đám chó

sẵn, cả ngày quần lầy những nhân vật như Tiểu Kiệt. Bọn họ nào biết đâu rằng, đường đường Thiếu soái một ngày bận trăm công ngàn việc, làm sao nhàn hạ thoải mái đến mức ấy? Cô thấy có phải hay không?”

Mấy câu nói đó quá mức rõ ràng, Hứa Lương Thần hơi giật mình, nghe lời này thì có vẻ như vị Cảnh tiểu thư đây rất có ý với Đoàn Dịch Kiệt. Đây là đang tìm nữ chính trong tin đồn với anh để tính sổ sao? Hay nên nói là ...cảnh cáo?

Trong lòng cô thoáng qua một cảm xúc khó hiểu, thăm mắng Đoàn Dịch Kiệt tự xưng thần kinh, rõ ràng trong nhà có giai nhân vừa thấy đã thương thâm tình như biển như vậy, vì sao còn cố tình tìm cô cho phiền toái.

Nghĩ vậy cô không tiếp tục khách khí nữa, hàng lông mi khẽ nhếch, nhàn nhạt nói: “Tôi và Thiếu soái không quen, chuyện của anh ấy tôi làm sao mà biết được. Tin đồn lần trước chỉ là hiểu lầm, Cảnh tiểu thư không cần để ý.” Trực tiếp phủ tay đổ hết cho Đoàn Nhất Tiệt là được, cô có thể giải quyết anh ta, tôi cảm tạ còn không kịp.

Cô nói nhẹ nhàng như vậy lại khiến Cảnh Văn Thanh sững sốt. Vị Hứa tiểu thư này hoàn toàn phủ nhận quan hệ với Đoàn Dịch Kiệt? Cô ta nói thật hay chỉ là ứng phó? Nếu là thật, vậy tin đồn cô nghe được là sao? Nếu là nói dối. Chẳng lẽ cô ta thấy cô có tình ý với Tiểu Kiệt nên cố ý thanh minh?

Vừa nghĩ tới đó, hai người đã đến phòng lão phu nhân, không tiện hỏi tiếp nữa. Cảnh Văn Thanh có chút buồn bực, lại thấy tam phu nhân từ trong viện đi ra, chào hỏi hai người sau đó nói với Cảnh Văn Thanh: “Vừa rồi phu nhân nói có việc tìm con, mau đi đi, Hứa tiểu thư giao cho dì là được.”

Cảnh Văn Thanh nghe Lư phu nhân tìm mình, vội dạ một tiếng nhanh chóng rời đi. Tam phu nhân cười nhìn Hứa Lương Thần, có thâm ý tiếp đón nha đầu Hứa Lương Thần lên tầng: “Thật xin lỗi Hứa tiểu thư, vốn nên đi cùng con lên, bất đắc dĩ là dì còn một đồng việc vặt.”

Hứa Lương Thần vội cảm ơn cô, đi theo a hoàn lên. Cũng vẫn là mùi thuốc bắc nồng đậm, vẫn là tấm thảm dày đến mức bước lên không phát ra tiếng động, không biết vì sao Hứa Lương Thần lại có cảm giác thân thiết.

A hoàn dẫn cô đi vào phòng khách, đang định thông báo thì lại có một đại a đầu từ gian trong đi ra, dừng ngón tay lên “suyt” một tiếng, chỉ chỉ phòng ngủ của lão phu nhân sau đó cung kính khẽ cười nói với Hứa Lương Thần: “Hứa tiểu thư, mời cô vào.” Lướt mắt đảo qua, vài a hoàn tiếp đón trong phòng cũng dần dần lui ra.

Phòng trong truyền ra tiếng ho khan của Đoàn lão phu nhân, tiếng sau nặng hơn tiếng trước, khiến Hứa Lương Thần rất lo lắng. Không cẩn thận nhìn thấy hành động của đám a hoàn, cô không khỏi có chút mù mờ. Lão phu nhân muốn gặp cô, vì sao lại bảo đám a hoàn đi ra ngoài? Dừng bước quay đầu nhìn mấy người đang đi ra ngoài, đại a đầu cười với cô, dẫn người lẳng lẳng lui ra ngoài.

Trong lòng Hứa Lương Thần cảm thấy có chút kỳ quái. Đoàn lão phu nhân ho khan dứt quãng không ngừng, cô cố tự trấn định đi đến trước cửa nội thất.

Ngẩng đầu lại thấy Đoàn Dịch Kiệt đang ngồi ở trước giường, một tay đỡ lấy bà một tay vỗ nhẹ lên lưng lão phu nhân, dường như còn cúi đầu thân thiết hỏi thăm. Đoàn lão phu nhân ngừng ho khan, quay đầu nở nụ cười hiền lành cưng chiều với anh.

Ngọn đèn phía trên như lồng một vầng sáng nhàn nhạt, phủ thêm cho hai bà cháu bên giường một tầng ánh sáng thánh khiết, chỉ cảm thấy tình yêu ấm áp đang lặng lẽ trào dâng.

Tình cảnh trước mắt chạm vào nơi mềm mại nhất dưới đáy lòng Hứa Lương Thần, chỉ một thoáng xúc động nhìn hai bà cháu trước mắt, tuy rằng mơ hồ không rõ nhưng hình ảnh mẹ đã khắc sâu trong tim bỗng nhiên hiện lên trong đầu, hai mắt cô nóng lên.

Đoàn lão phu nhân tạm ngừng ho khan, Đoàn Dịch Kiệt cẩn thận đỡ bà dựa lên gối, còn anh đứng lên dọn dẹp dịch đờm bà ho ra. Đoàn lão phu nhân vội khuyên can: “Tiểu Kiệt, để bọn a hoàn làm, cháu cứ để đấy đi.”

Đoàn Dịch Kiệt mỉm cười không trả lời, nhưng động tác không ngừng. Đôi mắt Hứa Lương Thần dõi theo nhất cử nhất động của anh. Ở trong lòng cô, ấn tượng về Đoàn Dịch Kiệt mặt lạnh trong nháy mắt này bỗng nhiên mờ nhạt hẳn. Cô không khỏi thở dài trong lòng, người đàn ông dịu dàng che chở, hầu hạ trước giường bệnh của bà, thật sự lạnh lùng sao?

Đoàn Dịch Kiệt thu dọn xong ống nhỏ, đang định mang vào phòng rửa mặt, bỗng ngẩng bắt gặp ánh mắt Hứa Lương Thần. Anh dịu dàng cong môi cười, khẽ gật đầu: “Lương Thần, em đã đến rồi.”

Người đàn ông tuấn tú dáng người cao ráo, mặc quân phục, trong tay cầm một cái ống nhỏ bằng sành, hình tượng này không thể nói là đẹp mắt, nhưng Đoàn Dịch Kiệt lại làm vô cùng tự nhiên.

Trong lòng Hứa Lương Thần bỗng nhiên có chút cảm động, không biết vì sao từ anh khoe môi hơi cong lên của anh cô có thể nhìn thấy được chút nhu tình. Cô bắt đầu thấy khó thở, vội vàng nhìn sang chỗ khác.

Đoàn lão phu nhân ngồi tựa vào gối cũng thấy Hứa Lương Thần đứng ở trước cửa, khuôn mặt nhăn nhoe nở nụ cười, vươn tay ra nói: “Nha đầu đến rồi, mau vào đi.”

Hứa Lương Thần hoàn hồn, bước nhanh vào, cười nói: “Lão phu nhân, là con, gần đây bà thấy thế nào?”

Đoàn lão phu nhân cười tươi như hoa, liên thanh đáp: “Tốt, tốt, Tiểu Kiệt nói gần đây con rất bận, bà cũng không dám quấy rầy. Nhiều ngày không gặp, bà thật nhớ con quá.”

Cô vội cười cảm ơn, hai người còn nói mấy câu việc nhà, Đoàn lão phu nhân kéo Hứa Lương Thần ngồi xuống bên giường, Đoàn Dịch Kiệt tự đi đổ ống nhỏ. Đúng lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân, tiếp theo là một tiếng ho khan mạnh mẽ. Hứa Lương Thần không khỏi quay ra nhìn, bóng dáng cao lớn của Đoàn Chính Huân đã xuất hiện trong phòng khách.

Vị đại soái này cũng tới? Trong lòng Hứa Lương Thần bỗng nhiên trầm xuống.

Đoàn Chính Huân không mang theo tùy tùng, một mình đứng ở cửa, ánh mắt sáng quắc nhìn vào bên trong. Hứa Lương Thần vội đứng lên, mỉm cười gật đầu chào hỏi. Đoàn Chính Huân gật đầu, mạnh mẽ đi tới. Đứng ở bên giường cung kính nói: “Mẹ, hôm nay mẹ thấy thế nào?”

Thấy ông ta đi tới, Hứa Lương Thần định tránh sang một bên, Đoàn lão phu nhân lại giữ tay cô lại, nói với Đoàn Chính Huân: “Rất tốt, con ngồi xuống đi; Nha đầu, đều là người một nhà, không cần khách khí, con cũng ngồi đi.”

Hứa Lương Thần mất tự nhiên mỉm cười khẽ đáp lại, nhưng Đoàn Chính Huân vẫn còn đứng trước giường nên cô cũng đứng không nhúc nhích.

Đoàn lão phu nhân nhìn con trai một cái, Đoàn Chính Huân quét mắt nhìn một lượt, ngồi xuống ghế tựa, lúc này Hứa Lương Thần mới nghiêng người ngồi. Đoàn Dịch Kiệt từ phòng rửa mặt đi ra, chào một tiếng “Cha”, sau đó cũng ngồi xuống.

Bà cháu mẹ con ba người nhìn nhau. Đoàn Chính Huân như có đăm chiêu, Đoàn Dịch Kiệt nhú mày, Đoàn lão phu nhân thì vui mừng. Hứa Lương Thần có chút mất tự nhiên cúi đầu xuống, bỗng nhiên dự cảm bất an, cô không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt.

Nhìn đứa cháu trai tuấn tú, lại nhìn Hứa Lương Thần thanh lệ xuất trần, Đoàn lão phu nhân cười càng tươi. Bà vỗ vỗ tay Hứa Lương Thần cười nói: “Nha đầu, bà vừa gặp con đã thấy hợp ý, con đừng ghét bỏ bà già nông thôn này lắm lời, có chuyện tối nay bà muốn nói với con.”

“Lão phu nhân, bà khách khí quá. Lương Thần mất mẹ từ nhỏ, không được người lớn dạy bảo, có thể nghe bà răn dạy là phúc phận của con, có gì muốn nói, xin bà cứ nói đi ạ.” Ba ánh mắt nhìn chằm chằm vào mình, Hứa Lương Thần có chút cẩn thận mỉm cười nói.

Nghe cô nói vậy, Đoàn lão phu nhân cười, có chút trêu chọc nói: “Nha đầu, đừng nói bà bối mồm, con nói bà đừng khách khí, vì sao còn gọi lão phu nhân mà không sửa miệng gọi là bà nội? Con có biết bà mong con gọi tiếng bà nội này lâu lắm rồi không?”

Hứa Lương Thần hơi giật mình, không tự chủ được nhìn Đoàn Dịch Kiệt. Về mặt Đoàn Dịch Kiệt thần nhiên nhưng trong mắt nửa là hứng thú nửa là chờ mong khiến Hứa Lương Thần không khỏi nhú mày,

người này cũng muốn cô gọi lão phu nhân là bà nội?

Cô nên gọi sao? Hứa Lương Thần cúi đầu mãi mà không có phản ứng, Đoàn lão phu nhân có chút khó hiểu nhìn cô một cái, sau đó chuyển ánh mắt về phía con trai.

Đoàn Chính Huân thấy thế nhú mày, hơi không vui liếc Hứa Lương Thần một cái. Nha đầu này bị làm sao vậy? Ngày đó ông đã nói rõ, với thân phận cháu dâu tương lai phủ Đại Soái, mẹ ông bảo cô gọi một tiếng bà nội, cô lại không thoả mái như vậy sao? Xem ra lời nói ngày đó vẫn chưa đánh thức được nha đầu ngang ngược này.

Nghĩ vậy ông quay sang nói với Đoàn Dịch Kiệt: “Cha nghe nói con đã sắp xếp chuyện ở Bắc Bình? Kỳ thực, không cần tốn công tốn sức như vậy, quân chính phủ còn nhiều chuyện quan trọng hơn phải làm. Dù sao thì học giả cũng không phải chỉ có một người”. Nói xong, lại liếc Hứa Lương Thần một cái.

Đoàn Chính Huân đột nhiên chuyển đề tài, nghe không khác gì đang nói công việc, Hứa Lương Thần ban đầu còn không để ý, nhưng nghe được một nửa, lòng cô chợt trầm xuốngĐoàn Chính Huân đang nói đến chuyện của dưỡng Giang? Hơn nữa, nghe giọng điệu này thì dường như không muốn ra tay cứu giúp.

Đang lúc cô còn sững sờ thì ánh mắt lợi hại của Đoàn Chính Huân lướt qua, ánh mắt ấy khiến Hứa Lương Thần như ở trong mộng chợt tỉnh lại: chỉ vì cô cự tuyệt gọi một tiếng bà nội, đường đường đại soái lại lấy việc công báo thù riêng, cố ý nói cho cô nghe?!

Không sai, coi như nha đầu thông minh. Đoàn Chính Huân nhếch môi cười, trong một chớp mắt vẻ mặt nhưng lại cực kì giống Đoàn Dịch Kiệt.

Hứa Lương Thần ngạc nhiên nhú mày, Đoàn Chính Huân cũng đã hạ giọng nói chuyện với lão phu nhân, ngẫu nhiên ném một ánh mắt qua... Nha đầu cứ không gọi đi, hừ hừ, hậu quả hãy tự gánh lấy.

Hứa Lương Thần dở khóc dở cười, nhìn Đoàn Dịch Kiệt. Đại thiếu mặt lạnh ban đầu cũng cảm thấy ngạc nhiên nhưng sau đó lại là đáng về chờ xem kịch vui. Hứa Lương Thần oán thầm trong lòng, thật đúng là hai cha con gian xảo. Trong lòng cô chưa nghĩ ra được cách nào phản bác, nhưng ở dưới mái hiên nhà người ta không thể không cúi đầu. Sau một lúc lâu cô ngẩng mặt lên, muốn gọi lại ngừng, vẻ mặt xấu hổ lúng túng.

Đoàn lão phu nhân và Đoàn Chính Huân đều chú ý tới vẻ mặt của cô, không khỏi nhìn nhau cười thầm. Nhưng ở ngoài mặt Đoàn đại soái càng cố tình tỏ ra nghiêm túc, nhìn chăm chăm Hứa Lương Thần. Hứa Lương Thần có chút trốn tránh cúi đầu, dằn lòng, tự ‘đà điều’ khuyên bảo mình: một người bà hiền lành như vậy, có gọi một tiếng ‘bà nội’ cũng chẳng sao. Vì thế, cô nửa là xấu hổ nửa là lúng túng cúi đầu gọi một tiếng: “Bà. nội.”

Tiếng ‘bà nội’ này khiến Đoàn lão phu nhân như mở cờ trong bụng. Bà cho rằng, Hứa Lương Thần chần chờ là vì ngượng ngùng, trong lòng không khỏi lại càng hài lòng đối với cháu dâu từng đi du học này. Nghe nói con gái du học đều cực kì thoả đáng và khoe khoang, nhưng cháu dâu tương lai lại như thiên kim chốn khuê phòng, gọi một tiếng “Bà nội” mà cũng xấu hổ đến mức này. Tài nữ du học đoan trang tao nhã hào phóng, lại giữ được vẻ ngượng ngùng, cháu dâu đáng yêu như vậy đốt đèn lồng cũng khó tìm.

Nhìn vui mừng trong mắt cháu trai, Đoàn lão phu nhân nheo mắt cười: “Nha đầu, Chính Huân đã nói với bà, hôn sự của hai đứa đã được quyết định rồi. Tuy biết nó làm việc sẽ không sơ sót, lời mồi mai cũng sẽ chuẩn bị tốt, nhưng bà nội và nha đầu con tâm đầu hợp ý, con thuở nhỏ lại không có mẹ, bà nội không muốn con thiệt thòi. Hôm nay cố ý gọi con đến, xem con có yêu cầu gì với hôn sự này không. Chỉ cần bà nội có thể làm được, nhất định.”

Nghe xong hai câu, trong đầu Hứa Lương Thần nổ ‘bùm’ một tiếng, cái gì? Hôn sự đã được quyết định khi nào? Trách không được vừa rồi bảo cô gọi “Bà nội”, hóa ra là nhận cháu dâu. Cô không kìm chế được nhìn Đoàn Chính Huân.

Khóe môi Đoàn Chính Huân hơi cong lên, uy nghiêm nhìn cô: Thế nào, lời lão tử nói ngày nha đầu con còn chưa suy nghĩ cẩn thận sao? Dù con nghĩ như thế nào thì chuyện hôn sự này cũng đã như đinh đóng cột. Con dám phủ nhận trước mặt lão thái thái xem, có dám lấy mạng Giang Chính Vũ ra đùa không?

58. Chương 58

Đoàn Chính Huân híp mắt lại, khoe miệng như cười như không dưới ánh đèn hơi lộ ra vẻ ác nghiệt khiến Hứa Lương Thần cảm thấy sợ hãi, lời nói đã đến miệng không thể không nuốt xuống.

Nhìn vẻ mặt Đoàn lão phu nhân hiền lành và chờ mong, cô miễn cưỡng mỉm cười đột nhiên không biết trả lời thế nào mới tốt, đành phải cười gượng yên lặng không nói gì.

Không phải cô không biết đa số quân phiệt trong nước đều hành xử theo cách thô phỉ, cô cũng đã được tự trải nghiệm trên người Đoàn Dịch Kiệt rồi, nhưng thủ lĩnh quân chính phủ như Đoàn Chính Huân lại hết lần này đến lần khác ép buộc trực diện, bá đạo mạnh mẽ thật sự làm cô bất đắc dĩ và đau đầu.

Sau một lúc lâu lặng lẽ trầm ngâm, Hứa Lương Thần cũng chỉ đã đè nén được đủ loại cảm xúc trong lòng, ánh mắt bình tĩnh, ngẩng đầu lên. Người ở dưới mái hiên, thế lực yếu ớt, tiền đồ của người thân thậm chí là mạng sống đều nằm trong tay người ta thì đương nhiên không thể không cúi đầu, Đoàn đại soái ngài không cho tôi phủ nhận, tôi đây cũng không thừa nhận, ngài có thể làm gì nào?

Được, nha đầu đủ dũng khí có cốt khí! Đoàn Chính Huân cong khoe môi nhìn Hứa Lương Thần. Ông cầm quân nhiều năm, thế lực lớn, người có thể ở trước mặt ông bình tĩnh quật cường như vậy cũng không nhiều, không ngờ nha đầu kia lại to gan như vậy, không hổ là con dâu tương lai của phủ Đại Soái! Lão tử thích.

Ánh mắt quái gở kia làm cho Lương Thần cũng có chút bị động, trong lòng không khỏi thầm mắng Đoàn Dịch Kiệt, đều do anh ta gây họa. Xem ra, tối nay hai cha con này cố ý muốn ép cô diễn một tuồng kịch trước mặt lão thái thái rồi. Đành vậy, để mau chóng tạm thời thoát thân, vì dưỡng Giang, cô sẽ cố gắng phối hợp, còn những chuyện khác, hừ, cô nhất quyết không đồng ý.

Nghĩ đến đây, Hứa Lương Thần dùng ánh mắt kiên định nhìn Đoàn Chính Huân một cái.

Ý tưởng không tệ, nhưng cô lại xui xẻo đụng tới Đoàn đại quân phiệt gian xảo am hiểu nhất là đào hầm.

Đoàn Chính Huân nhìn vào mắt cô, thấy Hứa Lương Thần lưỡng lự, cuối cùng ngừng công kích, không dám phủ nhận trước mặt lão thái thái, khoe môi ông không khỏi khẽ cong lên, tiếp tục đào hố thu phục “Con dâu” tương lai.

Đoàn Chính Huân ra vẻ vừa lòng với biểu hiện của Hứa Lương Thần, không tiếp tục đề tài này nữa mà nhẹ nhàng linh hoạt chuyển sang nói chuyện trong nhà: “Những năm gần đây mẹ chịu khổ vất vả, giờ cũng sắp tới đại thọ, không biết mẹ có tính toán gì không?” Chuyện ông muốn nhắc tới chính là ngày mừng thọ của Đoàn lão phu nhân. Yến Châu xưa nay chú trọng và để ý chính thọ, đại thọ lão phu nhân sáu mươi là một trong những lễ đề tài quan trọng của phủ Đại Soái trong khoảng thời gian này.

Đoàn lão phu nhân cười cười khuyên giải, hiền lành nhìn con: “Tầm lòng của mấy đứa mẹ hiểu. Vừa rồi mẹ cũng đã nói, sinh nhật đối với người trẻ tuổi thì quan trọng chứ mẹ đã sáu mươi tuổi rồi, cha mẹ cũng đã sớm an nghỉ, sinh nhật cũng chẳng để làm gì. Thứ hai, gần nhất đây lại lũ lụt sóng thần, dân chúng khổ cực Tiễn tổ chức sinh nhật không bằng tiết kiệm dùng cứu tế nạn dân, cũng coi như tích công đức ẹ.”

Đoàn Chính Huân không chĩa mũi dùi về phía cô nữa khiến Hứa Lương Thần khẽ thở phào trong lòng, nghe Đoàn lão phu nhân nói ra như vậy, trong lòng cô không khỏi thầm khen lão phu nhân tốt bụng nhân hậu. Nhưng sao một người hiền lành như bà lại sinh ra một đứa con trai như thô phỉ, dạy dỗ ra một đứa cháu trai mặt lạnh như vậy.

Đang nghĩ vậy, lại thấy Đoàn Chính Huân mỉm cười cung kính nói: “Mẹ nói có lý, con nào dám không nghe? Nhưng đời người khó được một lần sáu mươi, khi nào con còn có thể tận hiếu thì phải khiến mẹ được vui vẻ hạnh phúc mới đúng.”

Đoàn Dịch Kiệt ở bên khuyên bảo, từ vẻ mặt lời nói cùng hành động lúc mới đến của anh, Hứa Lương Thần hiểu vị đại thiếu mặt lạnh này thực ra cực kì kính trọng và yêu thương người bà nội đã nuôi lớn anh, cô không khỏi sâu sắc nhìn anh. Dù nói như thế nào, người biết hiếu kính bề trên chắc hẳn cũng không phải người xấu.

Lão phu nhân nhìn Hứa Lương Thần một cái, sau đó mỉm cười nói với hai cha con đang ra sức khuyên bảo kia: “Nếu các con thực sự có lòng thì không cần so đo những chuyện đó đó, dốc sức giúp dân chúng sống an ổn qua ngày mới là chuyện quan trọng. Về phần người một nhà chúng ta, chuyện có thể khiến bà già này vui không phải đang ở ngay trước mắt sao?”

Thật đúng không phải người một nhà không vào cửa một nhà, một câu của bà khiến Hứa Lương Thần không khỏi cúi đầu oán thăm, lão thái thái cũng thật là sao lại nhất quyết không chịu tha cho cô?

Đoàn Chính Huân nhìn cô, hơi gật đầu, xem ra suy nghĩ của ông không sai, nếu hôm nay quyết định việc này sẽ khiến lão phu nhân vô cùng vui vẻ, vì thế ông cũng thuận thế nói: “Lão thái thái nói gì hai đứa cũng đều nghe thấy rồi đấy, đã như thế thì việc này cứ quyết định thế đi. Làm cùng ngày mừng thọ mẹ, song hỉ lâm môn, mẹ cảm thấy như thế nào?”

Hứa Lương Thần cảm thấy có chút không ổn, nhưng không rõ rốt cuộc Đoàn Chính Huân vừa quyết định chuyện gì. Cô không khỏi có chút không hiểu nhìn Đoàn Dịch Kiệt.

“Đương nhiên rất tốt, rất tốt!” Đoàn lão phu nhân vui mừng liên thanh nói tốt, sau đó cẩn thận dặn dò: “Việc này vẫn nên thương lượng với người lớn nhà nha đầu một chút, hai nhà kết thân, đại soái cũng không thể tự chủ trương được. Đúng không, nha đầu?”

Cái gì? Hứa Lương Thần bỗng chốc hiểu ra, Đoàn Chính Huân vừa quyết định hôn sự của cô và Đoàn Dịch Kiệt? ! Cô vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi. Những chuyện lúc trước bao gồm cả chuyện Lữ phu nhân và Đoàn Chính Huân đề ra hôn sự, cô vẫn ‘đà diểu’ cho rằng nhà họ Đoàn vì lão thái thái mà cố ý diễn, không ngờ tối nay lại thật sự quyết định hôn kỳ rồi!

Đây là sự thật sao? !

Không chỉ Hứa Lương Thần giật mình, chính Đoàn Dịch Kiệt cũng vô cùng bất ngờ. Nhanh chóng lấy vị nhị tiểu thư này về nhà đương nhiên là chuyện cần còn không được, nhưng anh cũng biết Hứa Lương Thần luôn kháng cự chuyện này. Không cường thủ hào đoạt thì không được, nhưng bắt buộc dĩ là vì anh thật lòng thích cô, cho nên anh không chỉ muốn thân xác cô mà còn muốn cả trái tim tinh xảo đặc sắc thông tuệ kia.

Theo ý anh, việc này cần nỗ lực, cần thời gian làm giai nhân cảm động, cho nên nhìn ánh mắt khiếp sợ của Hứa Lương Thần, anh nhìn cha híp mắt lại hỏi.

Đoàn Chính Huân liếc con trai một cái, thằng oắt đáng chết, vẻ lạnh lùng quyết đoán ngày xưa đi đâu rồi? Gặp phải nha đầu kia liền văng đầu à? Ba thấy mày sau này chắc chắn bị vợ ăn chết, những gì sáng nay ba nói với mày đều bỏ ngoài tai hết rồi hả? !

Những gì sáng nay đã nói? Đoàn Dịch Kiệt nhíu mày kiểm lại, hạ tầm mắt.

Sáng sớm sau khi hội nghị về cứu tế kết thúc, Đoàn Dịch Kiệt báo cáo xong công tác, cha liền giữ anh lại, im lặng một lát đột nhiên hỏi tình hình của Hứa Lương Thần gần đây. Anh nghe xong suy nghĩ một chút nói: “Chuyện này ban đầu con chỉ muốn ứng phó qua loa với ta và mẹ con cho xong, muốn lão thái thái vui, đúng không?”

Nhìn ánh mắt sáng quắc của cha mình, Đoàn Dịch Kiệt nhẹ nhàng gật đầu. Chuyện của anh muốn dấu diếm được ông ấy thật đúng là không dễ dàng. Nếu ông ấy đã đều đã tra rõ ràng, giấu diếm nữa cũng vô dụng.

“Nhưng bây giờ, ” Đoàn Chính Huân lờm anh: “Con không muốn buông tay, đúng không.” Câu nghi vấn nhưng lại dùng giọng điệu khẳng định. Tối hôm qua bản báo cáo điều tra đã được đưa đến tay ông, tiền căn cùng phát triển của sự việc quả nhiên không ngoài phán đoán của ông.

Thằng nhóc chết tiệt, giới thiệu khuê tú danh môn cho thì không thềm, cố tình lại để ý nha đầu ngang ngược này. Đoàn Chính Huân nhìn thoáng qua tấm hình kẹp trong hồ sơ để lộ ra một góc có chút bất đắc dĩ, lão Đoàn ông đành phải xin lỗi mấy ông bạn già rồi, ai bảo họ đến chậm một bước.

Đoàn Dịch Kiệt ngẩng đầu, đứng thẳng nhìn chăm chú vào cha anh, nghiêm túc đáp: “Vâng. Con cảm thấy cô ấy không chỉ có tài mà còn lương thiện, trong lòng có quốc gia, nhất định có thể làm một người vợ hiền.”

Đoàn Chính Huân khẽ gật đầu, thẳng nhóc này cũng thật tinh mắt: “Ừ. Người ngoài chỉ biết thiếu phu nhân phủ Đại Soái tôn quý vinh quang, kỳ thực trong đó bao gồm trách nhiệm, áp lực, không đơn giản. Không chỉ có lúc phải ra mặt mà thời điểm mấu chốt còn phải có trái tim bao dung, ý chí cao thượng, không thể bị xiềng xích! Ta thấy nha đầu nhà họ Hứa này có thể đảm đương được!”

Đoàn Chính Huân có chút cảm khái nhả ra vòng khói, nói tiếp: “Đối với văn nhân, trước kia ta cũng coi như có tôn trọng, nhưng trong lòng lại vẫn cho rằng báng súng vẫn là mạnh nhất! Chuyện hồ Vi Mạch lần này khiến ta nhận ra giá trị của kiến thức mới. Sở Trang bị nghiên cứu chế tạo đồ lặn, bọn nha đầu đưa tin tạo thành ảnh hưởng với dư luận quốc tế, đây chính là ‘tú tài một cây bút, chống được mười vạn binh’. Chỉ có cô gái như vậy mới có thể làm con dâu phủ Đại Soái!”

Nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, Đoàn Chính Huân thở dài nói: “Ngoại ưu nội hoạn, đường chúng ta đi sau này sẽ không bằng phẳng. Nha đầu gả vào, không chỉ có hưởng phúc dâu, con hãy tính toán cho kỹ. Còn nữa, nếu đã nhận định thì việc này không thể mềm lòng, không thể kéo dài, hiểu chưa?”

Nha đầu không phải người bình thường, một khi để cô tìm được cơ hội giương cánh cao bay thì cho dù là phủ Đại Soái, ở trong mắt cô cũng không đáng một đồng. Kinh nghiệm của cha mấy năm nay, phụ nữ đều rất cảm tính, đầu tiên phải giữ lại dần dần thu phục, nước chảy đá mòn, tinh tế dụng tâm, thật lòng thật dạ còn sợ không lấy được trái tim họ sao. Sau này, thẳng nhóc ngốc con cần phải học cách dỗ phụ nữ.

Lời cuối của cha, Đoàn Dịch Kiệt hiểu là ông đang dẫn dò anh phải nhanh chóng lấy được tình cảm của Hứa Lương Thần, cái đó trùng khớp với ý định của anh, vậy nên không khỏi gật đầu, không tiếp tục suy nghĩ sâu xa nữa.

Nhưng anh không ngờ, “Không thể kéo dài” mà cha anh nói lại là ‘dao sắc chặt đay rồi’[1] như lúc này.

[1] Dao sắc chặt đay rồi: một nhát chặt đứt, giải quyết nhanh gọn

Ngẩng đầu đón nhận ánh mắt sáng quắc uy nghiêm của Đoàn Chính Huân, Hứa Lương Thần lo lắng, muốn nói lại thôi, không ngờ vị đại soái này quyết tâm thủ hào đoạt, giáp mặt ép cưới. Ông ta chắc chắn cô không dám cự tuyệt trước mặt Đoàn lão phu nhân sao? !

Một khi giải thích rõ ràng ở đây, Đoàn lão phu nhân sẽ. Nhìn nụ cười yếu đuối, nghe tiếng ho tê tâm liệt phế của bà, Hứa Lương Thần biết nếu để lão phu nhân chịu kích thích, thì theo tình trạng của bà lúc này chưa chắc đã chịu đựng được. Một khi xảy ra chuyện gì, lấy tác phong thổ phỉ của Đoàn Chính Huân, chỉ sợ không chỉ có cô mà ngay cả anh họ, anh rể cũng khó thoát khỏi bị liên lụy. Hơn nữa, lão phu nhân lương thiện, nếu bởi vì cô mà xảy ra chuyện thì cho dù thoát khỏi chuyện này, cả đời cô cũng sẽ ăn năn. Nhưng nếu không nói, chẳng lẽ chờ việc này trở thành sự thật sao?

Trong lòng Hứa Lương Thần nóng như lửa đốt, lại nghĩ không nghĩ ra cách ra thoát thân vẹn cả đôi đường.

Đúng lúc này lại nghe được Đoàn Chính Huân nói: “Mẹ nói có lý, ngày mai con sẽ lấy thân phận thông gia, mở tiệc chiêu đãi vợ chồng thị trưởng Tôn và họ hàng nhà họ Hứa. Mặt khác, theo mẹ nói, hôn lễ vừa phải long trọng không để mất mặt phủ Đại Soái chúng ta, vừa phải tiết kiệm cứu tế nạn dân. Chuyện này cứ giao cho Dịch Kiệt làm, mẹ thấy thế nào?”

“Tốt, người làm cha như con đã lên tiếng vậy Tiểu Kiệt phải làm cho cẩn thận, vừa muốn long trọng long trọng vừa muốn tiết kiệm không dễ dàng đâu. Không làm được thì cũng đừng hòng lấy được vợ, đến lúc ấy cũng đừng trách bà nội và cha cháu.” Lão thái thái trêu đùa nói.

Không tìm được thời cơ nói ra, Hứa Lương Thần bất đắc dĩ chỉ ký thác hi vọng vào buổi gặp mặt giữa anh họ và Đoàn Chính Huân vào ngày mai, hi vọng Đoàn Dịch Kiệt không tìm được cách tổ chức một hôn lễ “Vừa long trọng vừa tiết kiệm”. Vừa tốn ít tiền mà vẫn đầy đủ hẳn là không dễ làm? Cô cảm thấy mình tựa như con tằm nhả tơ, dần sụp xuống cái hố của hai cha con nhà họ Đoàn này, nhìn chung quanh không thể không kiên dè, lại bị kén trời buộc, không giãy dụa được.

Đoàn Dịch Kiệt sẽ tổ chức một hôn lễ “Vừa long trọng vừa tiết kiệm” thế nào đây?

59. Chương 59: Cầu Hôn

Trong phòng khách chuông lớn điểm mười giờ rưỡi, Đoàn lão phu nhân tuy rằng vui mừng nhưng cũng đã có vẻ mệt mỏi. Đoàn Chính Huân dặn mẫu thân nghỉ ngơi, dẫn con trai cùng Hứa Lương Thần xuống tầng.

Đi ra khỏi viện của lão phu nhân, Hứa Lương Thần yên lặng đứng phía trước, hai cha con nhà họ Đoàn phụ cố ý dừng ở phía sau.

Nhìn bóng lưng dưới đèn đường ử dột mà phiêu dật, Đoàn Dịch Kiệt khẽ nói: “Cha, không phải buổi sáng cha đã hạ mật lệnh cho Bắc Bình cứu tiến sĩ Giang. Có phải xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không?”

Đoàn Chính Huân nghe vậy dừng bước, có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Đoàn Dịch Kiệt, sao gặp chuyện có liên quan đến nha đầu ngang ngược, thằng con khôn khéo của ông lại biến thành đồ ngốc vậy? Ông cúi đầu “Hừ” một tiếng, Đoàn Chính Huân nói: “Lão tử là kẻ sáng nắng chiều mưa sao? Không nói như vậy, sao khiến nha đầu ngang ngược kia ngoan ngoãn nghe lời?” Xem cái bộ dạng và cách thức ngu ngốc của con, ngày tháng năm nào mới bắt được con dâu, lão tử còn ngóng trông cô con dâu này có khả năng giúp thằng nhóc ngốc con một tay kia kìa.

Đoàn Dịch Kiệt nhìn cha hất mặt, lườm mình, trong lòng kinh ngạc, buồn cười lại không thể không phục, quả nhiên gừng càng già càng cay, vẫn là bố già nhà mình gian xảo.

“Mau đi đi, đưa nha đầu trở về, thuận tiện thu phục! Hiện giờ có người tuy rằng không hé răng, nhưng trong lòng đang khó chịu lắm đấy.” Đoàn Chính Huân lặng lẽ cười nhẹ. Con trai ngốc, đồ phụ nữ cũng cần kỹ thuật, phải xem con có tính nhẫn nại và kỹ xảo hay không, đừng để lão tử mất mặt, đi đi.

Đoàn Dịch Kiệt nhú mày suy nghĩ một lát, gọi La Hoàng Nghĩa đến, cúi đầu dặn vài câu. La Hoàng Nghĩa cười tuân lệnh, nhanh chóng rời đi.

Từ dỉnh vào cha con nhà họ Đoàn, Hứa Lương Thần đã khiếp sợ, kinh ngạc đến mức không nói được gì nhiều lần. Tối nay cô thật sự không biết còn có thể nói cái gì, nói như thế nào mới có thể thay đổi vận mệnh bị bắt dây dưa giữa mình và Đoàn Dịch Kiệt. Cho nên, biết Đoàn Dịch Kiệt đưa cô về Trúc Uyển, cô vẫn im lặng không nói.

Xe chạy vào Trúc Uyển, Đoàn Dịch Kiệt nhìn đắm đắm giai nhân đang rũ mắt không nói một lời. Anh xuống xe trước, đi qua mở cửa xe. Hứa Lương Thần ngược lên nhìn, yên lặng không nói gì xuống xe.

Trong lòng Đoàn Dịch Kiệt khó nén vui mừng nhưng cũng có chút lo lắng. Hôn kỳ đã được quyết định, giai nhân về tay vốn là chuyện mừng, nhưng Hứa Lương Thần lại vẫn bình tĩnh thậm chí lạnh lùng. Dựa theo hiểu biết lúc trước, cô tức hay giận đều không phải biểu cảm như vậy .

Hứa Lương Thần xuống xe, cúi đầu đi thẳng. Nhìn bóng lưng thẳng tắp dưới ánh đèn của cô, trong lòng Đoàn Dịch Kiệt mềm nhũn, bước nhanh tới giữ chặt cánh tay cô nói khẽ: “Lương Thần, anh có lời muốn nói.”

Hứa Lương Thần thờ ơ nhìn anh một cái, giọng nói lạnh nhạt châm chọc: “Đại thiếu còn có gì phân phó? Dù là tự do hay là công nghĩa, ở trước mặt cường quyền đều chỉ có thể cúi đầu. Tôi đã không dám nói lời nào, đại thiếu còn muốn như thế nào nữa.” Nói xong cô liền xoay người đi.

“Em nghe anh nói hết đã.” Đoàn Dịch Kiệt giữ cánh tay cô, kéo cô đi về phía trước vài bước. Xa xa La Hoàng Nghĩa ra hiệu cho lái xe lùi sang một bên, tắt đèn xe.

Giấy dựa không có kết quả, bị Đoàn Dịch Kiệt kéo vào rừng trúc, Hứa Lương Thần hất tay anh ra rầu rĩ nói: “Anh buông tôi ra, có cái gì muốn nói. Nói đi.” Còn có thể nói cái gì, dù dễ ép buộc còn gì chưa nói hết sao?

Trăng trong như nước, bóng trúc nghiêng nghiêng, giai nhân trước mắt như tranh. Đoàn Dịch Kiệt nhìn về mặt cô, trong lòng thâm thở dài, qua một lúc lâu mới có chút mất tự nhiên nói: “. Lương Thần, thật xin lỗi, anh không phải người. Lãng mạn. Biết cách biểu đạt tình yêu Từ trước đến nay anh chưa thích ai bao giờ. Anh. Không biết. làm thế nào để thích một người . . . Lương Thần, để em phải tủi thân rồi.”

Đoàn Dịch Kiệt đang nói gì vậy? Hứa Lương Thần có chút không hiểu có chút hoang mang nhìn anh, không lên tiếng. Trong lòng lại bỗng nhiên dậy lên một loại tình cảm không biết tên, người đàn ông bị gọi là mặt lạnh này lại vì không có kinh nghiệm yêu đương mà xin lỗi? Hứa Lương Thần bỗng nhiên cảm thấy từ khi quen biết cô, vị đại thiếu này càng ngày càng ôn hòa, càng ngày càng không lạnh, thậm chí có chút giống một thiếu niên không biết làm sao.

Nhìn người đàn ông trẻ tuổi tuấn tú tiêu sái trước mắt, một tay đặt lên thân trúc vô ý thức nắm chặt, nói ra, rồi lại nắm chặt, ánh mắt cũng có chút né tránh lúng túng, tức giận trong lòng Hứa Lương Thần bắt giác có chút tiêu tan. Hóa ra khi đối mặt với cô, anh không chỉ cường thế bá đạo khí thế bức người, mà còn thấp thỏm như vậy sao? !

Hứa Lương Thần không kìm chế được tò mò nhìn chằm chằm Đoàn Dịch Kiệt, ánh mắt của cô khiến Đoàn Dịch Kiệt có chút chột vạt, không khỏi chuyển tầm mắt.

“Lương Thần...” Được một lúc, Đoàn Dịch Kiệt lại ngẩng đầu, nương ngọn đèn xa xa cùng ánh sao trên bầu trời quang, anh nhìn người con gái anh yêu có chút vội vàng nghiêm túc nói: “Em yên tâm, anh nhất định sẽ đối tốt với em! Đoàn Dịch Kiệt anh thề, cả đời này quyết không phụ em!”

Đôi mắt đen láy nóng bỏng chờ mong nhìn cô, Hứa Lương Thần bắt giác hơi né tránh, trong lòng rối rắm. Cô cũng biết anh không phải người nói nhiều, anh đã nói thì nhất định sẽ làm được, nếu như cô là người con gái ngưỡng mộ một lòng với anh, nghe vậy thì đã vui mừng biết nhường nào. Bất đắc dĩ là cô không yêu anh.

Nhưng cho dù anh không phải người cô yêu say đắm nhưng nghe được lời thề tha thiết thật lòng của đại thiếu mặt lạnh tuấn mỹ cương nghị, quyền cao chức trọng, Hứa Lương Thần vẫn cảm thấy trong tim có một dòng nước ấm cảm động khe lướt qua và một ít tiếc nuối như có như không.

Một lát sau, cô khẽ nói: “Tình ý của đại thiếu, tôi. Vô cùng cảm tạ, nhưng. tôi tự thẹn học hành vài năm, tôi là người thờ phụng tình yêu, tin rằng tình yêu cần lưỡng tình tương duyệt, hôn nhân là kết tinh của tình yêu, giữa chúng ta. Hiện giờ không có những thứ này. Dù miễn cưỡng ở bên nhau, đại thiếu cho rằng cuộc hôn nhân này sẽ hạnh phúc sao?” Nói xong, Hứa Lương Thần mới cảm thấy có chút kỳ lạ, sao cô lại có kiên nhẫn nói những lời vô dụng này với Đoàn Dịch Kiệt?

Nghe xong, Đoàn Dịch Kiệt im lặng, đôi mắt đen hơi hơi nheo lại, nhìn đèn đường phía xa đến xuất thần, một lúc sau mới quay đầu hỏi: “Em. Tìm được rồi sao?”

Anh hỏi đương nhiên là tình yêu. Hứa Lương Thần há miệng thở dốc, cuối cùng muốn nói lại thôi. Lâu như vậy, Đoàn Dịch Kiệt tất nhiên đã điều tra rõ ràng chuyện giữa cô và Giang Cánh Vu, David. Cố gắng cãi chày cãi cối cũng vô dụng. Nhưng Cánh Vu.

Về mặt đảm chiêu của cô làm Đoàn Dịch Kiệt buồn phiền, không khỏi liếc nhìn cô. Đừng có cường điệu thanh mai trúc mã với anh, thanh mai trúc mã thì sao? Không phải là quen nhau sớm vài năm thôi sao? Ai nói thanh mai trúc mã nhất định sẽ thành vợ chồng? Còn có người nói anh và sư tỷ là thanh mai trúc mã kia kia, sao không thấy anh thích cô ấy, cô ấy yêu anh? Nếu có duyên, người nào đó đã sớm thành Giang phu nhân, làm gì phải chờ tới bây giờ?

Nhưng anh tìm được. Tìm được người mình thích. Đoàn Dịch Kiệt muốn nói lại không nói được, nhìn Hứa Lương Thần xù lông như con nhím không khỏi âm thầm hối hận. Rõ ràng vừa rồi thái độ của cô dường như mềm đi một chút, anh sao không rèn sắt khi còn nóng, không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì?

Nghĩ đến đây, biểu cảm trên mặt trở nên nhu hòa, hít vào một hơi thật sâu, cúi đầu gọi một tiếng “Lương Thần”.

Hứa Lương Thần bình tĩnh nghiêng đầu nhìn anh một cái, chưa kịp thu hồi tầm mắt, rừng trúc bỗng sáng bừng như ban ngày, ánh sáng chiếu lên những khóm hoa tươi nở rộ trong rừng thủy trúc, hoa hồng đỏ như lửa, bách hợp trắng như tuyết, loại nào cũng rực rỡ kiều diễm.

Chỉ thấy Đoàn Dịch Kiệt từ từ quỳ một chân xuống, trong tay anh cầm một bó hoa tươi, đưa đến trước mặt Hứa Lương Thần. Mùi thơm ngát lan tỏa, mùi hoa nhàn nhạt kia mềm mại mà xa xưa.

Hứa Lương Thần mấp máy môi, ngẩn ngơ nhìn những gì đang xảy ra trước mắt. Cô còn chưa hoàn hồn, trước mắt dường như có gì lướt qua, cô không tự chủ được vươn tay ra đón lấy....

Đó là một đóa hoa hồng đỏ rực như lửa.

Giữa đóa hoa hồng là một chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh!

Giữa rừng trúc một cơn mưa hoa đỏ xuống, cánh hoa chao liệng rơi xuống. Hứa Lương Thần ngẩng đầu, chỉ thấy mưa hoa dưới ánh sao đầy trời dường như đã tô điểm cho cả bầu trời.

Cách đó không xa truyền đến tiếng nhạc chậm rãi, là một khúc Piano, từng nốt nhạc mềm mại lại không mất sự khoan khoái, tiếng ca du dương như có như không: The stars of heaven to witness my oath; the moon is my love, my heart, ah, you may have seen.. . . . Như bị tiếng ca cuốn hút, cô không tự chủ được nhìn người đàn ông trước mặt.

Nhìn chằm chằm người trong lòng, giọng nói của Đoàn Dịch Kiệt trầm thấp kiên định ở bên tai như mộng như ảo: “Lương Thần, gả cho anh!” Giờ khắc này, tất cả rừng trúc, hoa tươi, thị vệ nấp ở chỗ tối đều biến mất. Trong mắt anh chỉ có giai nhân đôi mắt sáng như nước, khuôn mặt đẹp như ngọc.

Kỳ Bình đã mấy lần đề nghị anh cầu hôn lãng mạn, Đoàn Dịch Kiệt cười nhạt, cảm thấy thích là thích không cần làm những thứ phù phiếm đó. Đêm nay cha anh quyết định hôn kỳ, anh vui sướng lại chờ mong. Nhưng thái độ của Lương Thần lại lạnh lùng, anh chỉ đành phải rập khuôn theo đề nghị của Kỳ Bình.

Nói thật, nghĩ đến chuyện giáp mặt quỳ một gối xuống cầu hôn, anh cảm thấy có chút mất mặt mặt. Ai biết dưới tình hình này cảnh này, anh lại không hề có cảm giác xấu hổ lúng túng, trong lòng kích động, là yêu và chân thành!

“Sinh ly tử biệt, thề nguyện với người. Bàn tay này mãi nắm không buông, bên nhau đến già. Lương Thần xin hãy cho anh một cơ hội.” Đoàn Dịch Kiệt chờ mong nhìn cô, kiên định nói.

Môi Hứa Lương Thần run run nhưng không nói được gì chỉ cảm thấy cổ họng như bị cái gì chặn lại, trong lòng mềm mại mà chua xót, hơi nước dâng lên. Ánh trăng mờ ảo, hoa tươi mờ ảo, tầm mắt mờ ảo. Cô vẫn im lặng.

Đúng lúc này, tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên.

“Hiếm khi lão đại lãng mạn một lần, Lương Thần, cô cũng không thể không nể mặt.” Bên ngoài rừng trúc vang lên tiếng cười của Đoàn Kỳ Bình. Đoàn Dịch Kiệt nhìn chằm chằm Hứa Lương Thần, từ từ đứng dậy, giữ chặt tay cô. Hứa Lương Thần nhận ra ý đồ của anh, lắc đầu trốn ra sau, Đoàn Dịch Kiệt chỉ kịp vội vàng đeo nhẫn lên tay cô.

Đoàn Kỳ Bình đi tới, không xem nhẹ vẻ mặt cứng đờ của anh cả, thấy Hứa Lương Thần kích động như cướp đường mà đi, cô không ngăn cản mà nhẹ nhàng lắc lắc đầu với Đoàn Dịch Kiệt.

Lòng phụ nữ như kim dưới đáy biển, làm gì có chuyện một lần đã xong ngay được? Cách mạng chưa thành công, lão đại cần tiếp tục cố gắng. Nhưng xem biểu hiện của mỹ nhân, lần cầu hôn này không hẳn là đổ sông đổ bể.

Đoàn Kỳ Bình dù sao cũng là phụ nữ, cô cũng đoán được mấy phần tâm lý của Hứa Lương Thần.

Bị Đoàn Dịch Kiệt bỗng nhiên lãng mạn khiến cho trở tay không kịp, tâm hồn Hứa Lương Thần như treo ngược cành cây, vội chạy vào phòng đóng cửa lại, thuận thế tựa vào cửa. Nhắm mắt lại cô vẫn còn cảm giác như đang ở trong mộng. Ánh trăng, hoa tươi, lời thề cả đời cùng vương tử tuần tú, đây là giấc mộng lãng mạn dưới đáy lòng mỗi người thiếu nữ. Chỉ không ngờ vương tử đa tình kia lại là Đoàn Dịch Kiệt?!

Đại thiếu mặt lạnh bá đạo âm lãnh có lẽ cô còn quen, đột nhiên đắm đuối đưa tình như vậy khiến cô hoảng sợ kinh ngạc, không biết ứng phó như thế nào.

Gần như một đêm không ngủ, ngày hôm sau khi Hứa Lương Thần dậy thì đã muộn. Để tránh Đoàn Kỳ Bình trên chọc, cả ngày cô không ra khỏi phòng. Ngoài ý muốn là Đoàn Kỳ Bình dường như cũng bận, không tới tìm cô, Hứa Lương Thần đã điều qua một ngày.

Nhưng cô không biết, một ngày đi qua, có một số việc đã không thể quay đầu lại.

Đoàn Chính Huân và Lư phu nhân thịnh tình mở tiệc chiêu đãi Tôn Mạnh Lâm, vợ chồng Hứa Mỹ Thần, chính thức đưa ra đám hỏi của hai nhà Đoàn – Hứa.

Đã nghe Đoàn Chính Huân đánh tiếng trước nên Tôn Mạnh Lâm không quá ngạc nhiên. Tuy rằng anh không rõ ý nghĩ của Hứa Lương Thần nhưng anh đã cam đoan không can thiệp vào chung thân đại sự của em họ nên anh cũng không có ý kiến, chỉ khiêm tốn mà tỏ vẻ lấy hạnh phúc của em họ làm trọng.

Vợ chồng Mỹ Thần đương nhiên vui mừng bất ngờ, bởi từ lúc giả làm vị hôn thê đến khi phủ Đại Soái chính thức cầu hôn cưới làm phu nhân Thiếu soái, chỉ trong thời gian ngắn mà đã chuyển biến thật lớn như vậy. Em hai cũng vì cuộc gặp gỡ đó mà tu thành chính quả; đương nhiên còn vì tương lai hai nhà Tôn, Lưu cũng có chỗ dựa vững chắc, vinh hoa phú quý.

Cuối cùng khi nói đến hôn kỳ, Tôn Mạnh Lâm tỏ vẻ muốn gặp Hứa Lương Thần, tôn trọng ý kiến của cô. Lư phu nhân tinh mắt từ lời nói phát hiện ra vị anh họ thị trường này sợ là có ý kiến với hôn sự, còn chị cả nhà họ Hứa thì lại ủng hộ hết lòng. Vì thế bà khách khí mời Hứa Mỹ Thần hôm nào đến Trúc Uyển, tự mình hỏi ý kiến Lương Thần về hôn sự.

Phu nhân Đại soái ân cần mời mọc, Hứa Mỹ Thần có chút vừa mừng vừa sợ, vội liên thanh đồng ý. Tôn Mạnh Lâm nhìn cô một cái, có chút bất đắc dĩ thầm thở dài.

Đối với cuộc hôn nhân này, Tôn Mạnh Lâm không biết mình nên tán thành hay là phản đối. Soái phủ nhà cao cửa rộng, Đoàn Dịch Kiệt tuổi trẻ đầy hứa hẹn, không thể không nói đây quả thật là một đôi trời sinh. Hơn nữa, với hiểu biết của anh về em họ, dù tính tình Hứa Lương Thần ôn hòa, nhưng có chí lớn, không phải loại con gái phạm tục tầm thường trong khuê phòng. Nếu trở thành vợ Đoàn Dịch Kiệt, sẽ có cơ hội phát triển tài năng, không sợ bị mai một.

Nhưng không biết cảm giác của Lương Thần đối với vị Thiếu soái này thế nào? Với ai cũng vậy, hôn nhân không tình yêu đều là một loại tra tấn. Anh không biết, rốt cuộc em họ bây giờ có tình cảm với vị Thiếu soái này không.

Sau tiệc rượu, Đoàn Dịch Kiệt và tứ phu nhân Ngô Văn Quyên qua nhà, thái độ khẩn khoản biểu đạt sự ái mộ của đại thiếu với nhị tiểu thư, mời Tôn Mạnh Lâm và Hứa Mỹ Thần đến Trúc Uyển một chuyến.

Trong lúc đó, Hứa Lương Thần cũng đang bận túi bụi.

Bài xã luận tiếng Anh cô viết đã dùng điện báo gửi đến Newyork. Sau khi thời báo đăng lên đã nhận được sự hưởng ứng rất lớn. Ngày hôm sau, David liền đem bản thảo đưa đến Viễn Đông, bản tiếng Anh được đưa đến tất cả các tòa soạn tiếng Anh, thông qua điện báo vô tuyến nhanh chóng chuyển đến Bắc Bình, Thiên Tân, Nam Kinh và Hongkong. Thông qua điện báo hữu tuyến được chuyển sang cả tòa soạn tiếng Anh ở Nhật và Philippines.

Bản Tiếng Trung thông qua bưu điện, chuyển phát, điện báo chuyển đến tất cả các tòa soạn tiếng Trung, đồng thời chuyển đến Băng Cốc, Manila, Java cùng Singapore. Bản Tiếng Nhật thông qua điện báo hữu tuyến chuyển đến mấy chục nhật báo có sức ảnh hưởng nhất ở Nhật. Bản tiếng Đức, Pháp được chuyển sang châu Âu.

David sưu tập tất cả bài báo xã luận cùng phản ánh của xã hội trên báo, phái người đưa đến Trúc Uyển. Hứa Lương Thần bận rộn, tìm kiếm manh mối trong đó.

Mở tờ ‘Tin tức đặc biệt Bắc Bình’, tầm mắt của cô bỗng nhiên bị một tấm ảnh chụp ở trang thứ ba hấp dẫn. Trên đó đúng là ảnh Giang Cánh Vu tuần tú, lời lẽ danh thép của anh chỉ trích Quân chính phủ phía Bắc ngăn cản tự do ngôn luận, kêu gọi các giới xã hội hãy hành động, hô hào quân chính phủ mau chóng thả người.

Nhìn ảnh Giang Cánh Vu, cô nhớ câu hỏi lúc trước của anh, tiện đà nghĩ đến lời cầu hôn tối qua của Đoàn Dịch Kiệt, không khỏi ngẩn đầu nhìn về phía bàn trà.

Ánh mặt trời xuyên qua màn che bằng lụa mỏng tạo thành những đốm sáng loang lổ trên đất. Qua kẽ hở của tờ báo, cô nhìn chiếc nhẫn kim cương tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Hứa Lương Thần có chút mất tự nhiên khép tờ báo lại, chỉ cảm thấy trong lòng có cảm giác rung động mờ mờ, tiến thoái lưỡng nan.

Tiếng đập cửa nhẹ nhàng vang lên, Hứa Lương Thần hoàn hồn, nhìn cửa im lặng một lúc nói khẽ: “Vào đi.”

A hoàn Tiểu Tuyết nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, cung kính nói: “Hứa tiểu thư, đại thiếu, tứ phu nhân và Tôn thị trưởng, Hứa đại tiểu thư đến đây.”

Đoàn Dịch Kiệt? Anh tới làm gì? Tim Hứa Lương Thần đập lỡ một nhịp. Cảnh tượng tối đó rành rành trước mắt, cô còn chưa nghĩ ra phải đối mặt như thế nào, anh đã tới rồi? Còn có anh họ và chị cả?

Vì chuyện gì cô cũng đoán được sơ sơ. Ngày hôm qua Đoàn Chính Huân mở tiệc chiêu đãi anh họ và chị cả, chẳng lẽ chuyện đó đã xảy ra? Đang cúi đầu suy nghĩ lại nghe được ngoài cửa có tiếng bước chân truyền đến, tiếp theo là tứ phu nhân Ngô Văn Quyên tươi cười dịu dàng bước vào: “Kỳ Bình cũng không khuyên nhủ Nhị tiểu thư gì cả, làm việc cũng phải có chừng mực, cả ngày ở trong thư phòng thân thể sao chịu được?”

Tiểu Tuyết nghe tiếng đi ra ngoài nghênh đón, Hứa Lương Thần không thể không đứng dậy. Mọi người đến trước mắt, muốn trốn cũng không trốn được vẫn nên nói rõ ràng thì hơn. Anh họ ở đây, có lẽ mọi chuyện sẽ dễ dàng giải thích hơn một chút.

Mấy người ngồi ở ngoại sảnh, Đoàn Kỳ Bình cười đón Hứa Lương Thần đang đi ra: “Lương Thần, Tôn thị trưởng và quý gia tỷ đến thăm cô đây.”

Cảnh tối đó Đoàn Kỳ Bình cũng thấy. Hứa Lương Thần nhớ tới lại cảm thấy có chút xấu hổ, vì thế chỉ cười không nói, theo cô ấy đi ra ngoài.

Chào hỏi Ngô Văn Quyên, anh họ, chị cả, mọi người ngồi xuống, a hoàn đưa trà thơm lên. Nhìn vẻ mặt cô có chút mệt mỏi, Tôn Mạnh Lâm nói: “Em hai, gần đây ai cũng bận, gặp mặt cũng ít, em vẫn ổn chứ?”

Cô cười cảm ơn anh, ân cần thăm hỏi bà ngoại và chị dâu, Tôn Mạnh Lâm nói tiếp: “Có chuyện anh và em cả đều muốn hỏi em, ngày hôm qua vợ chồng đại soái hạ mình đến cầu hôn, ý kiến của em thế nào?”

Đã đến rồi sao? Hứa Lương Thần nín thở, không tự chủ được ngẩng đầu liếc nhìn Đoàn Dịch Kiệt một cái.

Từ lúc tới, đây là lần đầu tiên cô nhìn anh. Đoàn Dịch Kiệt có chút đau lòng nhìn quãng thâm dưới mắt cô, hơi hơi nhếch môi, cho cô một nụ cười thân thiết. Hứa Lương Thần không dám nhìn thẳng vào mắt anh, tầm mắt bất giác chuyển qua tờ báo trên bàn trà.

Tứ phu nhân làm như vô ý liếc Đoàn Kỳ Bình một cái, vươn tay làm như tùy ý nhấc tờ báo trên bàn, nhấn kim cương hiện ra trước mắt mọi người. Nhìn đủ loại biểu cảm khác nhau trên mặt mọi người, tứ phu nhân đưa tay cầm nhấn kim cương lên, ý vị sâu xa cười: “Sáng sớm hôm nay đã nghe nói đại thiếu nhà chúng ta lãng mạn ở Trúc Uyển một phen. Nhị tiểu thư, cái nhấn này là lão phu nhân cố ý cho cháu dâu trưởng, con có thích không?”

Mắt Hứa Mỹ Thần sáng lên, vội vươn tay cầm lấy, lật qua lật lại nhìn, yêu thích và ngưỡng mộ thở dài: “Đây chính là nhấn Tiffany có tiền cũng không mua được.” Công ty Tiffany Mĩ vào những năm bảy mươi của thế kỷ mười chín phát minh công nghệ cắt kim cương độc nhất vô nhị, những chiếc nhấn kim làm ra sáng lấp lánh hoàn mỹ không tỳ vết nổi danh hậu thế. Từ chiếc nhấn kim cương này, Hứa Mỹ Thần lại một lần nữa thấy được phủ Đại Soái nghiêm túc và rất quan tâm em hai mình, đương nhiên vô cùng vui mừng.

Nghe tứ phu nhân nhắc tới việc tối đó, Hứa Lương Thần hơi giật mình, lập tức đỏ mặt, há miệng định thanh minh lại không biết nói như thế nào.

Ngô Văn Quyên quan sát sắc mặt cô, khóe môi mỉm cười liếc Đoàn Dịch Kiệt, sau đó trêu chọc cười nói: “Thị trưởng Tôn, anh xem, đại thiếu mặt lạnh nhà chúng tôi vì nhị tiểu thư thật đúng là đã thay đổi không ít, tình cảm đối với nhị tiểu thư cũng rất thật lòng. Nhị tiểu thư, đều là người một nhà rồi, cần gì phải ngượng ngùng. Nhấn kim cương này vẫn nên để lão đại đeo lên cho con, phải không?”

Ngô Văn Quyên thần nhiên trưng cầu ý kiến Tôn Mạnh Lâm, vị tứ phu nhân này mồm miệng lanh lợi quen nói chêm những lời chọc cười. Hứa Lương Thần cảm thấy cô ấy nửa là trêu đùa nửa là có ngụ ý, khiến cô

rất xấu hổ.

Tôn Mạnh Lâm có chút khó hiểu nhìn em hai, một thời gian không gặp chẳng lẽ quan hệ giữa em hai và Đoàn Dịch Kiệt quả thực có bước tiến lớn? Ngay cả nhăn cười cũng nhận rồi? Nghĩ nghĩ trong lòng anh lại cảm thấy có lẽ đây là mối lương duyên trời định? Anh nên hỏi lại Hứa Lương Thần.

Tình hình trước mắt thật sự rất bất lợi cho cô, Hứa Lương Thần nghĩ, tiếp tục im lặng cũng vô ích, trong lòng cô sốt ruột nhưng trước ánh mắt mập mờ của mọi người cô lại có chút đỏ mặt, nói khẽ: “.” Tứ phu nhân nói đùa rồi, chuyện này chẳng phải.”

Ngô Văn Quyên nhảy bén đương nhiên biết nhiệm vụ hôm nay chính là không để Hứa Lương Thần nói ra từ “Không”, vì thế trên mặt vẫn nở nụ cười trêu chọc, ánh mắt mờ ám nhìn cô và Đoàn Dịch Kiệt, cười nói: “Sao vậy, nhị tiểu thư còn chưa vừa lòng với màn cầu hôn của lão đại trong rừng trúc tối hôm đó sao? Cũng phải, hoa tươi bày biện vội vàng, may là có cái nhăn cười này bù lại.”

“.” Người này sao cứ nhắc đến chuyện đó vậy? Hứa Lương Thần muốn nói lại thôi, mặt đỏ ửng, không thể thanh minh.

Tứ phu nhân cười nhìn Hứa Mỹ Thần cùng Tôn Mạnh Lâm đang ngồi tưởng tượng ra “cảnh rừng trúc”, nháy mắt mấy cái, cố ý nửa là kinh ngạc nửa là buồn cười hỏi: “A, di biết rồi, đó là lão đại cầu hôn không đủ thành tâm? Lão đại, con nói thật đi, quỳ xuống chưa? Sao đến nhăn cũng không đeo cho nhị tiểu thư nhẫn?” Câu hỏi này cũng khiến Đoàn Dịch Kiệt xấu hổ hơi nghiêng đầu.

Trong lúc này, một người lúng túng, một người xấu hổ, giữa hai người quả thật có chút bộ dáng mất tự nhiên của đôi vợ chồng trẻ sắp kết hôn. Tôn Mạnh Lâm nhìn vậy cũng yên tâm không ít, Hứa Mỹ Thần vui vẻ ra mặt. Ngô Văn Quyên thừa dịp sắt còn nóng, cười nói: “Thôi bỏ đi, di Tư không làm khó hai đứa, việc này vẫn để vợ chồng son bí mật giải quyết thì hơn. Tôi nói này thị trưởng Tôn, đại tiểu thư, chúng ta tạm thời tránh mặt thôi. Có một số việc còn cần thương lượng cùng hai vị.” Nói xong đứng dậy.

Hứa Mỹ Thần đã không còn nghi ngờ lo lắng gì, vô cùng cao hứng đồng ý, đi theo sau Ngô Văn Quyên nhìn em gái mình vui vẻ cười. Tất cả mọi người đã đứng lên, Tôn Mạnh Lâm cũng chỉ đành đứng dậy, nhưng vẫn có chút đau lòng nhìn Lương Thần, cuối cùng không thể không cùng đi ra ngoài.

Hứa Lương Thần vốn định đuổi theo anh họ nói mấy câu, nhưng Ngô Văn Quyên dường như nhìn thấu ý định của cô, cười một tay đẩy Đoàn Dịch Kiệt lên: “Con không cần theo làm gì, di thấy nhị tiểu thư có lời muốn nói kia kìa, ha ha.” Ở trước mặt Tôn Mạnh Lâm và chị vợ tương lai, đẩy Đoàn Dịch Kiệt đổ cả mặt, anh đành phải ngượng ngùng đứng lại.

Người nào đó ngây ngốc đứng ở cửa, sao cô đi ra ngoài được? Hứa Lương Thần bất đắc dĩ dừng bước. Ngô Văn Quyên khéo miệng thu xếp hoàn mỹ mọi chuyện, hơn nữa lại có Đoàn Kỳ Bình không hiểu rõ mọi chuyện nhưng có lòng tốt ở bên cạnh phối hợp. Gặp vội vàng như vậy, Hứa Lương Thần muốn nói, Tôn Mạnh Lâm muốn hỏi, đều không có cơ hội nói ra.

Vì thế, ngay lúc Hứa Lương Thần cho rằng đây chỉ là cuộc gặp bình thường để chị cả và anh họ dò hỏi thì hôn sự đã bị quyết định rồi.

Ngay sau đó, thông báo giấy trắng mực đen về đám hỏi giữa hai nhà Đoàn – Hứa đã được lên tất cả các báo ở Yến Châu. Mặc kệ nhị tiểu thư nhà họ Hứa có suy nghĩ gì, gả vào phủ Đại Soái là kết cục đã định.

Sáng sớm ngày ra báo, Hứa Lương Thần nhận được một cuộc điện thoại: “Hứa tiểu thư, đây là văn phòng đại soái, tôi là phó quan Trần Lôi. Phụng lệnh báo cáo cho Hứa tiểu thư, tiến sĩ Giang hôm nay đã được phóng thích vô điều kiện, đã được nhân viên quân chính phủ đón đến nơi an toàn, sẽ về Yến Châu trong thời gian sắp tới.”

Dương Giang bình an rồi? Trong lòng Hứa Lương Thần vui mừng, vội liên thanh nói cảm ơn. Lúc này trong điện thoại lại truyền đến giọng nói hùng hậu của Đoàn Chính Huân: “Nha đầu, người đã cứu ra rồi, con cũng nên ngoan ngoãn gả cho lão đại đi. Ta nói cho con, ta không có tính nhăn nại như lão đại đâu, người có thể cứu cũng có thể xảy ra biến cố khác! Thông báo về đám hỏi đã chính thức in ra, gả hay là không gả, con cần phải suy nghĩ cẩn thận.”

Nghe tiếng títtít từ trong điện thoại truyền tay, tay cầm điện thoại của Hứa Lương Thần run rẩy, suy nghĩ cẩn thận, còn gì mà suy nghĩ? Dương Giang ở trong tay ông ấy, hai nhà anh họ và chị cả cũng bị Đoàn gian xảo lấy thân phận thông gia đưa vào cuộc, đây không phải là cho cô một cảnh cáo sao? “Cộp” một tiếng cúp điện thoại, cô cúi đầu thở dài, ngã ngồi ở trên ghế sofa.

Tin tức Thiếu soái Phủ Đại Soái sẽ cưới nhị tiểu thư Hứa Lương Thần nhà họ Hứa trong ngày mừng thọ sáu mươi của lão phu nhân oanh động mười dặm Thượng Hải.

Gia tộc Hứa thị đã lâu không qua lại cũng ào ào tới cửa, trong tươi cười vừa có tự hào vừa có thất vọng. Cha ruột nhiều năm không hề đến thăm ba chị em cũng đến tìm Tôn Mạnh Lâm, tỏ vẻ vui mừng lấy lòng, bị Tôn Mạnh Lâm giáo huấn một phen, thui thui trở về.

Bên Phủ Đại Soái lại càng náo nhiệt hơn. Thiếu soái mặt lạnh xưa nay không gần nữ sắc có tin đồn đã là dị số, nay nhanh như vậy đã cưới giai nhân. Quanh thành Yến Châu đồn đại ồn ào huyền ảo. Phủ Đại Soái còn đặc biệt sắp xếp mở cuộc họp chiêu đãi ký giả, tuyên bố ngày cưới và những việc có liên quan.

Truyền thông trong ngoài nước vây quanh phủ Đại Soái, ngày đêm không nghỉ, đưa tin về hôn sự. Những tin tức có liên quan đến Thiếu soái mặt lạnh và nhị tiểu thư nhà họ Hứa tràn ngập các mặt báo, hôn sự nhanh chóng được xưng là đề tài hấp dẫn lớn nhất nam Trung Quốc.

Mà những sắp xếp có liên quan đến hôn lễ cũng trở tiêu điểm nghị luận của người dân trong thành phố.

Dựa theo thông báo phủ Đại Soái đưa ra, lần này hôn lễ của Thiếu soái lại muốn tham gia “Tập đoàn kết hôn” (tức kết hôn tập thể, đây là tên gọi vào thời dân quốc) mà cục Xã hội lần đầu tiên tổ chức! Hơn nữa, phủ Đại Soái cũng thay đổi phong cách hành sự khiêm tốn khi xưa, dựng lễ đường ở cửa soái phủ, công khai nhận quà của các giới trong xã hội, cũng thông báo rằng sẽ đem toàn bộ số quà tặng này cứu tế vùng gặp nạn!

Hai tin tức như thêm dầu vào lửa, oanh động nam Trung Quốc.

Vốn đạo này quân phiệt hỗn chiến, ai hát cứ hát ai đi gặt cứ đi, tới tới lui lui cũng đều là chuyện của đám người có quyền có thế có súng giàu có, dân chúng mặc kệ ai cầm quyền, chỉ lo ba bữa ăn no là thôi. Đối với rất nhiều người mà nói Quân Chính phủ phía Nam thành lập cũng chẳng có gì to tát.

Trên báo trước đó vài ngày đã đăng bài cục Xã hội tổ chức tập đoàn hôn lễ, nhưng dân chúng bàng quan nhiều, nghị luận nhiều, tham gia lại rất ít. Dù sao cũng là lần đầu tổ chức, ai biết kết quả sẽ thế nào.

Không ngờ đại hôn của Thiếu soái quân chính phủ lại muốn tham dự, khiến cục Xã hội náo nhiệt lên không ít. Đến cổ vấn, báo danh, vậy xem, vô cùng náo nhiệt, mọi người bỗng nhiên có cảm giác khác: nếu không có chính phủ, sao có thể thấy được chuyện náo nhiệt như vậy?

“Trước đó vài ngày, nhìn thấy trên báo nói chính phủ khởi xướng đứng ra tổ chức tập đoàn kết hôn lần đầu tiên, còn tưởng rằng chỉ là chuyện cười, chạy theo một. Không ngờ Thiếu soái lại cũng muốn tham gia, thật thú vị. . . .” Có người cười thấp giọng nói.

“Đúng vậy! Trang trọng làm cho người ta không quên được, lại không lãng phí thời gian và tiền bạc. Nghe nói cục Xã hội đứng ra tổ chức, thị trưởng tự mình chủ hôn, thủ lĩnh quân chính phủ dự thính, trường hợp như vậy đúng là hiếm có.” Tiếng nghị luận trong đám người cao thấp nối tiếp.

Đã nhiều ngày cơ quan ngôn luận ‘Nhật báo Yến Châu’ của quân chính phủ liên tục đăng tin tức tập đoàn hôn lễ. Đầu tiên là cục Xã hội lại đưa ra thông báo triệu tập hôn lễ miễn phí một lần nữa, sau đó có một văn nhân có tư tưởng tiến bộ nổi tiếng đã mở ra chuyên mục ‘Tập đàm tập đoàn kết hôn’. Truyền thông ào ào đăng bài “Lần đầu tiên tập đoàn kết hôn, hôm nay diễn tập, giấy chứng nhận có đóng dấu đã hoàn thành từ hôm qua.”, còn giới thiệu kỹ càng những điều cần chuẩn bị và mẫu giấy kết hôn mới.

Đây quả là tin tức trước nay chưa từng có, còn đặc biệt được quân chính phủ công bố. Đại hôn của Đoàn Dịch Kiệt và nhị tiểu thư nhà họ Hứa cũng tham gia, khiến việc kết hôn kiểu mới này nhanh chóng khiến cho dân chúng trong ngoài nước chú ý, không ít người mới cũng bắt đầu hăng hái báo danh.

Trong Phủ Đại Soái đã vô cùng náo nhiệt chuẩn bị, vừa là đại thọ sáu mươi của lão phu nhân vừa là đại hôn của con trai trưởng, một già một trẻ đều là nhân vật quan trọng, đều là người Đoàn Chính Huân vô

cùng quan tâm, đương nhiên không ai dám chậm trễ.

Phủ Đại Soái đã công khai nhận quà, mặc kệ là nhận để làm gì, những kẻ bình thường muốn nịnh bợ cũng không tìm thấy cửa miếu, hiện giờ có cơ hội đương nhiên danh chính ngôn thuận, huống chi còn được cái tiếng là: cứu tế? Về phần có thật sự dùng ở vùng gặp nạn không thì ai quan tâm?

Những người bạn cũ ở xa vốn đã chuẩn bị tới chúc thọ lão thái thái, hiện tại lại song hỉ cùng tới, ai cũng muốn xem náo nhiệt, không khỏi mang theo gia đình hô hào bằng hữu ào ào xe lửa, ca-nô chạy tới Yến Châu.

Bởi vì Hứa Lương Thần mới từ Mỹ trở về không lâu, làm việc cũng khiêm tốn trốn tránh, cho nên không chỉ dân chúng mà chính khách của phủ Đại Soái, nhà họ Tôn, Nhà họ Hứa cũng ít người gặp được Hứa Lương Thần. Thành Yến Châu sôi trào, một đám người mỗi mắt chờ ngày tổ chức hôn lễ nhìn xem giai nhân khiến Thiếu soái mặt lạnh rung động rút cuộc quốc sắc đến nhường nào.

Quân chính phủ phía Nam tạo đủ áp lực khiến phía Bắc không thể không phóng thích Giang Chính Vũ vô điều kiện. Liêu Ngọc Phượng nghe tin chồng thoát hiểm, vui mừng khôn xiết, dẫn theo a hoàn ngồi xe lửa đến phía Bắc đón chồng và con trai. Vậy nên khi phủ Đại Soái công bố đám hỏi bà vừa khéo không ở Yến Châu.

David biết Hứa Lương Thần ở Trúc Uyển nhưng lại bị thuộc hạ của Đoàn Dịch Kiệt ngăn ở ngoài cửa lớn, nhìn thông báo lòng nóng như có lửa đốt.

60. Chương 60

Nhìn thấy thông báo, David kinh ngạc mở to đôi mắt màu xanh lam, cảm thấy thật khó tin. Trong khoảng thời gian này vì trùng phạt Taro và nghĩ cách cứu tiền sĩ Giang, anh và Catherine cũng không ít lần liên hệ, vậy nhưng cô không hề nói một lời về chuyện phát triển cảm tình với Đoàn Dịch Kiệt. Sao bỗng dưng lại lập gia đình được?

Càng nghĩ càng cảm thấy không yên, điện thoại cũng không gọi được, David lên xe đến thẳng Trúc Uyển.

Đã là giữa trưa, ánh mặt trời chói chang, nhìn cánh cửa Trúc Uyển ẩn sau rừng cây xanh, David đạp chân ga mạnh hơn. Còn chưa tới cửa, hai thị vệ mặc thường phục lao tới, nâng tay ngăn xe lại.

Nhìn dấu hiệu đặc biệt trước ngực bọn anh, David tự giác lấy giấy chứng nhận ra, thị vệ nhìn xong khách khí cười nói: “Thật xin lỗi, cấp trên có lệnh, không có giấy thông hành đặc biệt không thể vào, xin David tiên sinh lượng thứ.”

“Catherine là phóng viên của tòa soạn, tôi có việc, xin anh thông báo dùm.” David lạnh mặt, đây là gì, chẳng lẽ Catherine hoàn toàn bị giam lỏng?

“Thật xin lỗi, xin tiên sinh đừng làm khó chúng tôi.” Thị vệ vẫy vẫy tay, binh lính cầm súng từ phía sau cây xuất hiện, họng súng đen ngòm chỉ vào cửa kính xe.

David nhíu mày, xuống xe, đứng ở trước mặt thị vệ, song phương giằng co. Lúc này, một chiếc xe hơi màu đen từ xa chạy tới, Đoàn Kỳ Bình đi xuống.

Cô đã gặp David vài lần, biết là đồng nghiệp của Hứa Lương Thần, vì thế cười chào hỏi: “David tiên sinh cũng tới.”

David khách khí đáp lễ, đã gặp hai lần, anh biết quý danh chủ bút Thiệu Kỳ Bình, nhưng không biết vị này là tiểu thư phủ Đại Soái. Anh chỉ vào thị vệ có chút tức giận nói: “Thiệu tiểu thư, vì sao bọn họ lại ở đây? Có phải họ gây khó dễ cho Catherine và cô không?”

Đoàn Kỳ Bình nhìn thị vệ, bình thần lắc đầu ý bảo bọn họ lui ra, lập tức cười đáp: “David tiên sinh hiểu lầm rồi, anh muốn tìm Catherine sao?” Nói xong cô mời David đi vào.

Đoàn Kỳ Bình không biết rõ quan hệ giữa Hứa Lương Thần và David lắm, bọn họ là đồng nghiệp, cô cũng thấy họ thường xuyên thương lượng công việc. Hơn nữa tất cả mọi người đều thuộc giới tin tức, khi nghĩ cách cứu tiến sĩ Giang đã cùng đồng tâm hiệp lực hợp tác cho nên cô không phòng bị David.

Đoàn Dịch Kiệt nói gần đây bận rộn đông người, vì an toàn của cô và Lương Thần nên đã phái vệ tới. Đoàn Kỳ Bình không có ý kiến gì, cũng không cảm thấy đây là giam lỏng Lương Thần không cho cô ấy tiếp xúc với bên ngoài, vậy nên khi nhìn thấy David ngoài cửa, đương nhiên là phải mời anh vào.

Hai người đi vài bước, phía sau lại có xe đến gần, La Hoàng Nghĩa từ phía sau hô: “Hai vị xin dừng bước.”

Đoàn Kỳ Bình và David dừng bước, La Hoàng Nghĩa vừa xuống xe vừa cười nói: “Xin thứ lỗi, David tiên sinh tạm thời không thể gặp Catherine tiểu thư.”

Không cần David đang nhíu mày hỏi, Đoàn Kỳ Bình đã rất khó hiểu hỏi: “Vì sao vậy phó quan La?”

La Hoàng Nghĩa khách khí cười với David, rất nhẫn nại giải thích: “Đàm phán khép kín mượn tiền ngân hàng năm nước đã bắt đầu, thân phận Catherine tiểu thư đặc thù, vừa là phiên dịch đặc biệt đại biểu cho quân chính phủ vừa là phóng viên của quý tạp chí, vì ngăn ngừa một ít tin tức mẫn cảm lộ ra ngoài, phía trên ra lệnh xin David tiên sinh thông cảm tạm thời không thể gặp mặt. Nhưng ...” Đường như muốn hòa dịu cảm xúc của David, anh giải thích thêm “...tôi nghĩ chuyện này sẽ không kéo dài quá lâu đâu.”

Tin tức đàm phán mượn tiền đang tiến hành David đương nhiên biết, nhưng chuyện Hứa Lương Thần là phiên dịch cho đoàn đại biểu anh lại hoàn toàn không biết. Nhưng nghĩ đến tài năng và tình cảm của Catherine với đất nước, David lại thấy thoải mái.

Lý do này rất đường đường chính chính, cho dù thông báo kết hôn có rất nhiều nghi vấn nhưng David cũng bó tay, đành phải nhờ La Hoàng Nghĩa chuyển lời đến Hứa Lương Thần là anh đã ghé qua, sau đó thất vọng cáo từ mà đi.

“Đại tiểu thư, cô suýt chút nữa tốt bụng làm chuyện xấu đấy.” La Hoàng Nghĩa nhìn David lên xe rồi đi, cười nói khẽ với Đoàn Kỳ Bình.

“Sao vậy?” Kỳ Bình có chút khó hiểu anh, cho dù hai người gặp mặt, theo tính cách của Hứa Lương Thần chuyện quan trọng như đàm phán cô ấy cũng tự biết nặng nhẹ. Bên David và tòa soạn muốn hỏi gì cũng không hỏi được.

“Đại tiểu thư không nhìn ra?” La Hoàng Nghĩa nhìn bích đào nở rộ bên cạnh, cười nói: “Đó cũng là một bông hoa đào đang nở rộ đấy.”

Đoàn Kỳ Bình ngừng chân, chợt hiểu được, không khỏi ngạc nhiên mỉm cười. Cô cứ cho rằng chỉ có vị chuyên gia chế tạo trang bị quân sự trẻ tuổi kia là đối thủ cạnh tranh mạnh nhất của anh cả, không ngờ vị phóng viên Mĩ này cũng si tình với Lương Thần? Xem ra mắt của mấy người đàn ông trong trò chơi này đều không tệ.

Đàm phán mượn tiền ngân hàng năm nước đã cử hành hội đàm bí mật lần đầu tiên, làm phiên dịch đàm phán Hứa Lương Thần có rất nhiều văn kiện phải sửa sang lại.

Đối với việc kết hôn, mặc dù bề ngoài cô bình tĩnh, kì thực trong lòng khó yên, không ngừng đề, dằn vò. Một bên là đại nghĩa thâm tình, một bên là khát vọng tự do, Hứa Lương Thần lưỡng lự giữa nhẫn nhục chịu đựng và đấu tranh. Cô cảm thấy tình cảm của cô đối với Đoàn Dịch Kiệt càng ngày càng khó hiểu... nhưng cứ im lặng để vận mệnh an bài như vậy cô lại không cam lòng.

Tâm lý giằng co khiến hiệu suất làm việc của cô giảm mạnh, làm đến nửa đêm mới sửa xong bản thảo để thư ký Bành phái người đưa ra ngoài. Từ ngày đàm phán bắt đầu, Bành Minh Hà liền phụng mệnh qua đây, mỗi ngày đi theo bên người, có kinh nghiệm trước kia Hứa Lương Thần cũng bình tĩnh chấp nhận cô ấy.

Biết hôn sự đã ‘lửa sém lông mày’ tuy cô không muốn nhẫn nhục chịu đựng nhưng đang bận rộn thế này không tài nào nghĩ được ra biện pháp giải quyết, đành phải tạm thời nhẫn nại tìm thời cơ, tâm tư đặt hết vào việc đàm phán.

Thế cục trước mắt, cả chính phủ nam và bắc đều gặp phải vấn đề lớn nhất là tài chính khó khăn.

Tài chính một quốc gia không thể không tiết kiệm và mở cửa với bên ngoài. Mạch máu kinh tế đất nước từ sau khi nhà Thanh sụp đổ tới nay đều nằm trong tay Chủ nghĩa đế Quốc. Chính phủ Mãn Thanh lấy thuế xuất nhập khẩu gán nợ, dù biết làm như vậy cũng không thể tạm thời thu hồi chính quyền nhưng chính phủ cũng chỉ biết dựa vào vào. Chỉ có nguồn thuế không ổn định từ thu nhập đặc sản, thì rất khó mở cửa. Hơn nữa chính quyền mới thành lập, dân sinh khó khăn, những nơi cần dùng tiền đếm không xuể, càng không thể tiết kiệm được.

Không mượn nợ bên ngoài khó có thể qua ngày, mượn nợ bên ngoài cái giá phải trả là bị mất chủ quyền, buông tha ạch mạch kinh tế. Chính phủ hai phe đều rõ điểm này cho nên Quân chính phủ phía Bắc đã tiến hành đàm phán đi đàm phán lại rất nhiều lần, mà Quân Chính phủ phía Nam lại càng cẩn thận, hiện tại chỉ vì cứu tế mới đàm phán.

“Chính quyền trong nước còn chưa được bất kỳ một quốc gia nào trên thế giới thừa nhận, tiền nợ và các tỉnh thiếu nợ nước ngoài cộng lại đã đến một ngàn hai trăm vạn bảng Anh.” Đàm phán ngày càng khó, cuối cùng ngay cả Hứa Lương Thần cũng không thể không vào Thu Vũ Viên ở cùng đoàn đại biểu.

Hôm nay bộ trưởng Bộ ngoại giao và mọi người cùng đi ăn tối, khi phân tích thế cục ông cười nói: “Theo cách nói của dân gian, bộ trưởng tài chính Quân chính phủ phía Bắc chính là bộ trưởng vay tiền. Mới đầu vay hai trăm vạn, một trăm vạn; sau này còn mấy chục vạn, cuối cùng thậm chí chỉ có mấy vạn thậm chí một vạn cũng vay, có khi ít hơn một vạn cũng không vay được. Những gì chính phủ có thể cầm cố đều cầm cố cả rồi, thế chấp công ty cung cấp nước uống bốn vạn, còn gây ra hai vụ án bị đưa ra tòa án quốc tế.”

“Quân chính phủ phía Bắc còn thành lập uỷ ban tài chính, chuyên nghĩ cách vay tiền, điện lệnh các trụ sở ở nước ngoài thay mặt chính phủ tìm nguồn vay, cho nên công tác chủ yếu của nhân viên trú tại nước ngoài là tìm đối tượng vay tiền. Phải biết rằng, người trung gian phụ trách mượn tiền thành công sẽ được nhận hoa hồng, mượn tiền vừa cứu quốc vừa có lợi cho bản thân, sao lại không làm? Cho dù chỉ là cái lợi tạm thời.” Bộ trưởng Tài chính Tiêu Minh Hoa cười khổ nói.

Mọi người nói đến tài chính chính phủ khó khăn, ào ào lắc đầu thở dài, Hứa Lương Thần không nói gì. Hiểu biết về quốc sự càng nhiều thì tâm trạng của cô lại càng trầm trọng, cô cứ cho rằng nước mình đất rộng của nhiều không ngờ tình cảnh trước mắt lại bi đát như vậy, thế nên cô cũng càng quan tâm đến cuộc đàm phán này hơn.

Bất đắc dĩ, đàm phán tiến hành hơn nửa tháng vẫn không có tiến triển gì. Quân chính phủ cả hai miền nam bắc đều đang cần mượn tiền, Quân chính phủ phía Bắc muốn dùng tiền để thảo phạt phía Nam, thống nhất Trung Quốc. Nếu kế hoạch thành công, thù lao cho năm nước cho vay đương nhiên sẽ vô cùng hậu đãi.

Mà Quân Chính phủ phía Nam lại mượn tiền để cứu tế và phát triển dân sinh, điều kiện có thể đưa ra đương nhiên không hấp dẫn người nước ngoài bằng quân chính phủ phía Bắc, vậy nên càng khó có tiến triển. Xem tin tức về thiên tai, Hứa Lương Thần cũng vô cùng sốt ruột.

Hôm nay đàm phán kết thúc, trở lại chỗ ở dùng xong cơm chiều, thư ký Bành vội vàng đi tới: “Hứa tiểu thư, đại thiếu đến.”

Ngoại trừ những lúc nghe Bành Minh Hà có ý nói đến chuyện chuẩn bị hôn lễ, Hứa Lương Thần chưa bao giờ chủ động hỏi về chuyện kết hôn. Sau khi đàm phán bắt đầu lại càng không gặp được Đoàn Dịch Kiệt, sao anh bỗng nhiên lại đến đây?

Còn chưa kịp hỏi, Bành Minh Hà đã xoay người cười gọi một tiếng: “Đại thiếu”, đã thấy Đoàn Dịch Kiệt bước vào.

Bành Minh Hà đưa trà lên sau đó lui ra ngoài, Đoàn Dịch Kiệt tỉ mỉ nhìn sắc mặt Hứa Lương Thần xong mới ngồi vào sofa: “Trong khoảng thời gian này vất vả cho em rồi, gần đây anh đang tổ chức thu hồi quyền hoa tiêu, không tới thăm em được. Tối nay vì chuyện đàm phán mượn tiền nên đã hẹn vài người bạn Mĩ, em có thể đi cùng anh không?”

Đoàn Dịch Kiệt vừa mở miệng là nói đến công việc khiến tâm trạng có chút lo lắng của Hứa Lương Thần từ từ thả lỏng. Cô gật đầu đồng ý, hai người đứng dậy đi ra ngoài. Đoàn Dịch Kiệt bỗng nhiên vươn tay qua định kéo tay cô, Lương Thần ngăn ra, chột lui người tránh né.

Tay Đoàn Dịch Kiệt dừng ở nửa đường, anh nhìn chính tay mình, sau đấy ngẩng đầu chăm chú nhìn Hứa Lương Thần, môi mỏng khẽ cong lên lắc đầu cười khỏ, nhưng không tiến lên, chỉ lặng lẽ thở dài: “Lương Thần, em. Trách anh sao?”

Nghe anh hỏi vậy, trong lòng Hứa Lương Thần cực kỳ mất tự nhiên, vừa đi theo Đoàn Dịch Kiệt ra ngoài vừa cố ý nói lảng sang chuyện khác: “. Vừa rồi anh nói quyền hoa tiêu, nghĩ là sao?”

Đoàn Dịch Kiệt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng cùng vẻ mặt quật cường của cô, không thể không bó tay lắc đầu cười, miệng lại bắt đầu trả lời vấn đề của cô: “Thu hồi chủ quyền, trọng chấn quốc gia, là chuyện quân chính phủ và những người có kiến thức đều muốn làm. Phần lớn mọi người chỉ biết đến quyền tự chủ thuế xuất nhập khẩu, quyền phán quyết lãnh sự, quyền hoa tiêu lại rất ít người biết.”

Hoa tiêu, dẫn thuyền hay hoa tiêu hàng hải, Hứa Lương Thần gật đầu tỏ vẻ cô đã hiểu. Hai người ngồi vào ô tô, Đoàn Dịch Kiệt nói tiếp: “Bến cảng đường thủy lưu thông tàu thuyền là lá chắn tự nhiên của một quốc gia, có quan hệ chặt chẽ với quốc phòng. Một vài nước châu Âu và Nhật Bản đều chỉ dùng công dân nước họ đảm nhiệm nhiệm vụ hoa tiêu trong vùng biển quốc gia, cũng cường chế yêu cầu thuyền nước ngoài ra vào dùng hoa tiêu trong nước.”

“Trên ý nghĩa mà nói, quyền hoa tiêu là một dấu hiệu của chủ quyền quốc gia.” Hứa Lương Thần tiếp lời: “Tình huống của chúng ta trên phương diện này thế nào?”

“Từ khi nhà Thanh sụp đổ tới nay, nước ta bị bất gia nhập cạnh tranh thế giới, chủ quyền bị hao tổn nghiêm trọng, cũng đánh mất quyền hoa tiêu vào tay người nước ngoài.” Đoàn Dịch Kiệt nhíu chặt mày kiểm: “Sau hiệp ước ‘Điều lệ Trung Anh năm cửa thông thương’ đã ngầm có ý quy định, thuyền nước ngoài ra vào bến cảng Trung Quốc có quyền tự do thuê dùng hoa tiêu; ai cũng có thể xin làm hoa tiêu tại Trung Quốc; quyền hoa tiêu vào tay lãnh sự ngoại quốc. Ở Yến Châu...” Anh nhìn Hứa Lương Thần, giọng nói trầm thấp mà thông thả: “Từ những năm bảy mươi của thế kỷ mười chín, nơi này không có bất kỳ người Trung Quốc nào làm hoa tiêu; không chỉ có ở cảng Yến Châu, cửa cảng thông thương vùng duyên hải khác cũng thế.”

Đánh mất quyền hoa tiêu, không chỉ xâm hại lợi ích người hoa tiêu và ngành vận tải biển mà còn uy hiếp nghiêm trọng đến an toàn quốc phòng. Ví dụ điển hình là chiến tranh Trung – Pháp 1884, hoa tiêu người Anh – Thomas dẫn dắt quân hạm nước Pháp tiến quân thần tốc vào Mân Giang [1], tham gia hải chiến Mã Vĩ [2] Trung – Pháp, cuối cùng thủy quân Phúc Kiến bị diệt toàn quân. Dù vậy chính phủ cũng đành bó tay trước hành vi hoa tiêu ngoại quốc giúp địch này.

[1] Mân Giang: tên sông, ở tỉnh Phúc Kiến, Trung Quốc.

[2] Mã Vĩ: một huyện của thành phố Phúc Châu, Phúc Kiến.

“Càng nghiêm trọng hơn là phần lớn dân chúng và quan viên chính phủ cũng không hiểu ý nghĩa của thủy quyền. Rất nhiều người thậm chí hoàn toàn không biết hoa tiêu là cái gì, chứ đừng nói đến chuyện liên hệ nó đến chủ quyền quốc gia, an ninh quốc phòng.” Đoàn Dịch Kiệt lo lắng nói.

“Chính phủ lập tức lợi dụng báo chí và truyền thông, cho dân chúng hiểu được quyền lợi, hô hào xã hội hãy hành động, ủng hộ luật chỉnh sửa của chính phủ, từng bước thu hồi chủ quyền quốc gia bao gồm cả quyền hoa tiêu.” Hứa Lương Thần nhìn anh một cái, khẽ nói.

Tâm tình cô có chút trầm trọng, đề tài trọng đại như vậy, mà những người làm tin tức bao gồm cả cô trước kia nhưng lại chưa từng chú ý tới. Nước chảy đá mòn, nếu có người chú ý từ mấy năm trước nói không chừng tình hình hiện tại sẽ không đến nỗi như bây giờ.

“Ừ.” Anh tán thưởng nhìn cô một cái, không hổ là người trong giới tin tức, cảm giác của Lương Thần ở phương diện này vô cùng sâu sắc: “Anh đã trình lên chính phủ, xin ý kiến bộ phận giao thông, hải quân liên hợp uỷ ban hải giới trong thành cùng cục hải đạo trắc lượng, bắt đầu nghiên cứu cách thu hồi quyền hoa tiêu, tin rằng sẽ nhanh chóng có hồi âm.”

Hai người nói xong, xe cũng ngừng lại. Hứa Lương Thần ngẩng đầu, mấy chữ hội sở nước Mĩ thật to không những nhấp nháy.

Hai người xuống xe, phó quan sớm chờ ở trước cửa nhanh chóng bước tới chào đón: “Quân Đoàn Trưởng, khách đã đến, phó quan La đang tiếp đón.”

Đoàn Dịch Kiệt gạt đầu, dẫn Lương Thần nhanh chóng từ cửa bí mật bên cạnh lên tầng. Vừa đi Đoàn Dịch Kiệt vừa thấp giọng nói: “Khách là công ty Morgan, công ty Khôn Lạc và người của ngân hàng Hoa Kỳ.”

Trong lòng Hứa Lương Thần khẽ động, đây là đại biểu quan trọng tạo thành tập đoàn tài chính Mỹ chủ, xem ra Đoàn Dịch Kiệt cũng biết cách hội đàm các phương, muốn tiêu diệt từng bộ phận một.

“Đây là đề nghị em nói cho bộ trưởng Vương tổng mà.” Đoàn Dịch Kiệt quay đầu mỉm cười, Hứa Lương Thần không hé răng.

Căn cứ vào hiểu biết và thái độ của người Mỹ tại đàm phán, Hứa Lương Thần cảm thấy người Mỹ thế là một cơ hội, cho nên mới nói ý tưởng này với bộ trưởng Vương. Không ngờ ý tưởng này nhanh chóng được thực hiện, mà còn do Đoàn Dịch Kiệt làm.

Phó quan bước nhanh đi lên phía trước, đẩy cửa lớn của một căn phòng trang nhã. Mấy người đang ngồi bên bàn trà tán gẫu dừng lại, quay đầu nhìn về phía.

Đúng là đại biểu cấp cao nhất của công ty Morgan – Tư Thẩn Hàn, đại biểu số một công ty Khôn Lạc – Tommy, Dell của ngân hàng Hoa Kỳ, Edward của ngân hàng số một quốc dân, cùng cố vấn Quân chính phủ – Cyril, phó quan La Hoàng Nghĩa.

Song phương đàm phán đã nửa tháng, các vị đại biểu đều đã quen với vị tiểu thư Catherine tướng mạo xuất chúng, du học Havard lưu loát tiếng Anh này. Nhưng ngoại trừ phó quan La, ngay cả Cyril cũng không biết cô chính là thiếu phu nhân tương lai nổi tiếng của phủ Đại Soái đang được báo chí rào đón, chỉ cho rằng cô là phiên dịch của Đoàn Dịch Kiệt, cũng đỡ cho Hứa Lương Thần xấu hổ mất tự nhiên.

Vì thế mọi người khách khí chào hỏi xong liền ngồi xuống.

Từ quan hệ Trung – Mỹ, dần dần nói đến chủ đề gặp mặt, Đoàn Dịch Kiệt nói nâng chén rượu lên mũi, ngửi một chút sau đó chậm rãi nói: “Mượn tiền không thành công, đối với quân chính phủ chúng tôi mà nói quả thực là khó khăn vô cùng lớn. Mà hậu quả do khó khăn này gây ra sẽ cực kỳ bất lợi cho quan hệ buôn bán giữa phía Nam Trung Quốc và Mỹ.”

Đám người Tư Thẩn Hàn ngừng uống rượu, nhìn sang có ý hỏi. Hứa Lương Thần mỉm cười, nói tiếp: “Trước mắt, điều kiện mượn tiền Nhóm ngân hàng đưa rõ ràng có tổn hại đến chủ quyền đất nước, điều này rất dễ dàng khiến cho dân chúng trong nước phản đối. Cho dù quân chính phủ đồng ý, nhưng dân chúng phản đối cũng rất có khả năng sẽ làm lung lay nền móng của quân chính phủ. Việc này rất đáng để các quốc gia chú ý, nhất là nước Mỹ đang muốn tiến thêm một bước phát triển quan hệ cùng chính phủ chúng tôi.”

Tư Thẩn Hàn uống hết chén rượu vang, gạt đầu: “Nói thật, cái nhìn của cá nhân tôi hoàn toàn nhất trí với hai vị, nhưng tất cả mọi người đều biết điều kiện mượn tiền một phần là do Nhóm ngân hàng bàn bạc quyết định, một phần khác chịu sự ảnh hưởng của Bộ ngoại giao các quốc gia.”

Đoàn Dịch Kiệt nhíu hàng mày kiếm, nhìn chất lỏng đỏ sẫm trong ly, thản nhiên gạt đầu. Dell tiếp lời: “Đối với chính sách của chính phủ tôi nghĩ rằng quốc gia nào cũng chỉ có hai điểm: một là không muốn Trung Quốc bị một hoặc hai quốc gia có dã tâm thôn tính, cho nên chư quốc ở Trung Quốc phải duy trì thế cân bằng; Mặt khác, là không muốn Trung Quốc trở thành một cường quốc, hi vọng Trung Quốc có thể duy trì hiện trạng.”

Tommy là người đàn ông trung niên râu dài, giọng ông vừa to vừa ồm: “Từ sau cách mạng Trung Quốc thành công, tôi nghĩ các quốc gia đều cảnh giác, sợ Trung Quốc mở rộng quốc quyền. Bởi vậy cũng vô cùng hi vọng thông qua việc mượn tiền duy trì thế cân bằng giữa các quốc gia, đồng thời giám sát tài chính của các chính phủ Trung Quốc. Không ai đồng ý để Trung Quốc mượn tiền của chúng tôi nuôi dưỡng lực lượng, đuổi chúng tôi đi. Cho nên mượn tiền để làm gì vô cùng quan trọng.”

Nhìn khuôn mặt mỉm cười trước mắt, trong lòng Hứa Lương Thần lại lạnh như băng. Ở trong lòng cô nước Mỹ coi như thân mật còn nghĩ vậy huống chi là các cường quốc khác. Đang nghĩ vậy lại nghe Đoàn Dịch Kiệt trầm giọng nói: “Dưới tình huống trước mắt, ít nhất mười năm nữa chúng tôi cũng không có năng lực đối ngoại. Có một số người quá nhạy cảm, chính phủ chúng tôi hi vọng mượn tiền chỉ vì cứu tế và phát triển dân sinh, tuyệt đối không dùng để làm tổn hại trật tự xã hội.”

Tư Thản Hàn vuốt cằm, tỏ vẻ đồng ý chuyển đạt ý của Quân Chính phủ phía Nam đến nhóm ngân hàng năm nước.

Hứa Lương Thần liếc nhìn Đoàn Dịch Kiệt, vị Thiếu soái này ở người nước ngoài luôn trầm ổn lợi hại không kiêu ngạo không siểm nịnh, khiến cô không khỏi sinh lòng kính nể. Vì thế đề tài vừa chuyển ngữ khi có chút nghiêm túc nói: “Nếu chỉ đứng trên góc nhìn của một phóng viên, tôi sẽ đăng một bài xã luận lên ‘Newyork Times’, thành lập tập đoàn tài chính bốn nước chủ trương giải cứu Nhóm ngân năm nước. Bởi vì tôi cho rằng, Nhật Bản bên ngoài lấy danh nghĩa hợp tác kinh tế, thực ra đang bí mật dùng ục đích chính trị, điều này đối với Nhóm ngân hàng vô cùng bất lợi.”

Cô nhẹ nhàng nói ra trọng tâm đề tài, làm vẻ mặt đám người Tư Thản Hàn trở nên nghiêm trọng, mấy người nhìn nhau, trầm tư một lát mới gật đầu. Tư Thản Hàn nói: “Tại hạ cho rằng Catherine tiểu nói rất có lý, Nhóm ngân hàng đoàn hân cũng rất chú trọng tình huống trước mắt.”

“Trung Quốc từng xảy ra phong trào chống lại Mĩ hóa quy mô lớn, có lẽ chư vị đều có đã từng nghe thấy nhìn thấy; Dân chúng phản kháng Mĩ thế nào quý quốc còn chưa rõ sao? Lần này chính phủ phía Nam mượn tiền, thuần túy là để cứu tế và phát triển dân sinh, cá nhân tôi cho rằng, quý quốc nên mượn cơ hội này, trên tinh thần đạo nghĩa và xây dựng hình tượng cũng như ảnh hưởng mới của Mĩ đối với dân chúng.” Hứa Lương Thần ăn nói lưu loát, giọng điệu mềm mại, nhưng nội dung lại làm Tư Thản Hàn vô cùng rung động.

Trước khi bọn họ tham dự đàm phán mượn tiền, nhân vật cực kỳ có sức ảnh hưởng trong quốc hội – hiệu trưởng đại học Illinois – James từng nhắc nhở mọi người: Quốc gia nào có thể thành công thành lập hình tượng chính nghĩa sâu sắc nhất ở Trung Quốc đang chiến loạn, quốc gia đó chắc chắn sẽ thu hoạch được báo đáp lớn nhất trên phương diện tinh thần cù và ng buồn bán.

James tin rằng, để giành được quyền lợi lớn nhất ở Trung Quốc trong tương lai thì dù phải trả giá như thế nào, thì đứng ở góc độ vật chất ích lợi mà nói đều đáng giá...” Bởi vì so sánh với cờ hiệu, đạo nghĩa và tinh thần có sức tác động đến buồn bán lớn hơn.”

“Tựa như năm đó quý quốc đề xướng chính sách bồi thường tiền để học sinh đi du học, từ đây sức ảnh hưởng của Mĩ tại Trung Quốc tăng nhanh, thậm chí nhanh chóng sánh vai với Nhật Bản.” Cô tiếp tục khuyên bảo: “Hơn nữa, khi đại đa số du học sinh Nhật ngay cả nói cũng không lưu loát, thì du học sinh Mĩ đa số có thể học cả trung tây, xuất hiện không ít ngôi sao sáng, đáng để quý quốc kiêu ngạo.”

Đám người Tư Thản Hàn gật đầu mà cười, tỏ vẻ đồng ý, Hứa Lương Thần nhấp một ngụm rượu vang, mỉm cười: “Khi đại đa số du học sinh Nhật thích ‘chủ nghĩa’ và ‘cách mạng’, vì ‘chủ nghĩa’ mà chặt đầu, dù là chặt đầu người khác hay tự chặt đầu mình, thì du học sinh Mĩ lại chú ý đến ‘vấn đề quan trọng’ hơn: quan tâm văn hóa giáo dục, duy trì thay đổi, được coi như rường cột thay đổi xã hội. Đường nhiên, không phải tôi đang tự khen mình.”

Nghe cô cố ý nói đùa, mọi người cười rộ lên, không khí trở nên thoải mái hơn. Đoàn Dịch Kiệt ngoài ý muốn nhìn cô. Dưới ánh đèn, trên mặt Hứa Lương Thần lóe lên vầng sáng dịu dàng động lòng người, hóa ra cô cũng có thể thú vị như vậy, trong sự thú vị ấy bất giác đã ảnh hưởng đến người khác. Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy một Hứa Lương Thần đáng yêu như vậy.

Đám người Tư Thản Hàn bị lời nói của Hứa Lương Thần lay động, bọn họ đồng ý sẽ phản ánh chuyện này đến các Bộ ngoại giao, nghiêm túc cân nhắc những gì đã nói tối nay, thời gian còn lại cũng trở nên thoải mái hơn, mọi người lại hàn huyên những chủ đề nóng hổi gần đây, cũng chúc mừng Đoàn Dịch Kiệt đại hôn: “Thiếu soái sắp kết hôn, chúng tôi chúc mừng trước. Chúc Thiếu soái lấy được một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.”

Đoàn Dịch Kiệt mỉm cười cố ý liếc nhìn Hứa Lương Thần một cái: “Đa tạ các hạ, nhưng theo như tập tục của chúng tôi chỉ chúc mừng suông là không được. Nếu gặp mặt tối nay có kết quả, cũng coi như một phần lễ vật. Còn mỹ nhân, thẩm mỹ mọi người khác nhau, không biết có tính là mỹ nhân không, nhưng cô ấy khiến tại hạ ái mộ thì đúng là sự thật.”

Khó khi nào Đoàn Dịch Kiệt lại nói đùa, mọi người thiện ý nâng chén cười. Hứa Lương Thần lặng lẽ liếc xéo anh một cái, người này cả ngày giả heo xơi tái cợt giả, mồm miệng lạnh lợi. Vừa đưa ra yêu cầu với

người Mĩ còn không trêu đùa cô, đáng ghét.

‘Không phải anh trêu đùa, là lấy lòng giai nhân đấy, em còn không cảm kích?’ Mọi người đứng dậy cáo từ, Đoàn Dịch Kiệt nhíu mày nhìn Hứa Lương Thần một cái, một hơi uống cạn rượu trong ly.

Tuy rằng tử lượng của Hứa Lương Thần không cao nhưng cũng không quá kém. Tối nay vì công việc, đương nhiên không cố ý giấu tử lượng, cũng thật sự uống mấy chén. Không biết có phải mấy ngày gần đây quá ưu tư, công tác lại bận rộn, thân thể có chút khó chịu, đứng dậy liền cảm thấy chóng mặt. Cố gắng đến khi tiễn khách đi hết, cô càng chóng mặt hơn, lảo đảo lùi lại mấy bước, tựa vào thân cây bên cạnh.

Đoàn Dịch Kiệt thấy thế, vội đi qua: “Lương Thần, em làm sao vậy? Say rồi à?”

“Tôi không say, chỉ là. Chỉ là có chút chóng mặt.” Hứa Lương Thần nhắm mắt lại, không chế cảm giác buồn nôn, khẽ nói.

“Để anh dìu em.” Đoàn Dịch Kiệt dịu dàng nói, đưa tay ra.

“Không cần.” Hứa Lương Thần vội vàng né tránh, cô còn chưa nhận được bài học sao? Lần trước nếu không phải do dây dưa không rõ với đại thiếu mặt lạnh ở nơi công cộng mà tạo thành tin đồn, thì đâu có ngày hôm nay.

Né tránh quá nhanh, trong bụng lại nhộn nhạo, Hứa Lương Thần không dám động dậy nữa, đưa tay chống lên cây cúi người. Đoàn Dịch Kiệt nhìn xung quanh, nơi này là đường ra bí mật của hội sở, trừ ngoại trừ một hai bồi bàn thì không còn ai khác. Anh suy nghĩ một tẹo, không chần chờ đi tới giữ tay Hứa Lương Thần, xoay người bế cô lên.

Hứa Lương Thần cúi đầu kinh ngạc hô, bị Đoàn Dịch Kiệt bế công chúa ôm chặt vào trong ngực. Trước mắt cô bây giờ là ngôi sao lấp lánh trên bầu trời đêm.

“Mau buông tôi xuống!” Hứa Lương Thần đỏ mặt, thấp giọng quát nói. Tuy rằng là buổi tối, nhưng phó quan La và bồi bàn đều ở đây, không, dù không có người cô cũng không thể có hành vi mờ ám như vậy với vị đại thiếu này. Chuyện này là sao?

“Em say rượu, ngoan một chút.” Đoàn Dịch Kiệt khẽ dặn, lập bước về phía xe. Hứa Lương Thần vội vàng giãy dụa, không lúc quỳnh lên đã quỳnh luôn cả cảm giác buồn nôn, cơ thể lại yếu đuối vô lực, bị Đoàn Dịch Kiệt ôm chặt, không thể động dậy.

La Hoảng Nghĩa sớm mở sẵn cửa xe, anh và lái xe coi như không thấy gì đứng ở một bên, Đoàn Dịch Kiệt nhẹ nhàng đặt Hứa Lương Thần lên ghế sau, vẫn ôm cô trong lòng, dịu dàng dặn dò: “Đi chậm một chút, cô ấy đang say.”

Lái xe vâng một tiếng, bắt đầu lái động xe.

Ngửi được trong mùi rượu xen lẫn mùi thơm của phụ nữ, tâm trạng Đoàn Dịch Kiệt cực tốt, không ngờ tối nay vừa có thể đả động người Mĩ vừa có mỹ nhân say rượu, nghĩ vậy tay anh càng siết chặt hơn.

Thân thể Hứa Lương Thần cứng ngắc, muốn giãy dụa, nhưng ngại ánh mắt người khác. Đoàn Dịch Kiệt đúng là giậu đổ bìm leo, lên xe rồi sao còn không buông tay? ! Mặt hồng tim đập, tay chân căng mệt mỏi, cô chỉ đành cố gắng dịch sang bên cạnh.

“Đừng động dậy, cẩn thận lại buồn nôn.” Trong giọng nói dịu dàng của Đoàn Dịch Kiệt mang theo vô hạn cưng chiều, Hứa Lương Thần nổi da gà, tầm mắt liếc thấy dưới ánh đèn, La Hoảng Nghĩa và lái xe hơi hơi mỉm cười. Mặt cô không khỏi nóng bừng, cô đành phải ngồi cứng đờ không giãy dụa đỡ cho người ta trêu đùa.

Đoàn Dịch Kiệt thỏa mãn siết thật chặt cánh tay, môi mỏng cong lên thành một nụ cười nhàn nhạt, dường như nghĩ đến cái gì, anh bỗng nhiên nghiêm túc nói khẽ: “Lương Thần, cảm ơn em.”

Hứa Lương Thần biết anh nói đến cuộc gặp mặt với người nước ngoài tối nay. Nơi này là quê hương đất nước cô, những chuyện cô làm đều là những điều nên làm, cô khẽ lắc đầu.

Sau một lúc im lặng, Hứa Lương Thần bỗng nhiên khẽ nói: “Tôi không cần anh phải cảm ơn. Nhưng anh có thể đồng ý với tôi một chuyện không?”

Đoàn Dịch Kiệt có chút ngoài ý muốn nhìn cô một cái, nghiêm mặt nói: “Em nói đi, nếu có thể làm, tôi nhất định sẽ đồng ý.”

Hứa Lương Thần cúi đầu, nói khẽ: “. Về sau, giữa hai chúng ta. Dù xảy ra chuyện gì. Xin anh và phủ Đại Soái không nên trách tội anh họ tôi và chị cả. Có được không?”

Nghe cô nói đến ‘về sau’, Đoàn Dịch Kiệt nghĩ là sau khi kết hôn, trong lòng không khỏi nóng lên, nở nụ cười, nhìn cô quay mặt đi khẽ nói: “Em nghĩ nhiều rồi, dù sao cũng là người một nhà, có chuyện gì cũng nên giải quyết trong nhà, anh làm sao có thể không biết phải trái mà oán hận bọn họ? Anh đồng ý.”

Đây chính là chính anh đồng ý đó, Hứa Lương Thần thấp giọng cảm ơn, không nói nữa. Đoàn Dịch Kiệt cho rằng cô đã suy nghĩ cẩn thận, vô cùng vui mừng.

Qua vài ngày, tập đoàn tài chính Mĩ lấy lý do “Không muốn can thiệp vào hành chính chủ quyền và nội chính của Quân chính phủ phía Nam”, đột ngột tuyên bố rời khỏi Nhóm ngân hàng năm nước, cũng thanh minh rằng căn cứ vào chủ nghĩa nhân đạo họ sẽ không đơn phương loại bỏ viện trợ khu gặp nạn lũ lụt và sóng thần phía Nam, đồng thời đồng ý thưởng cho người Mỹ đầu tư ở đây.

Mĩ rời khỏi, tạo thành áp lực không nhỏ cho bốn nước còn lại. Nhóm ngân hàng sợ rắc rối, tuyên bố đẩy nhanh tiến độ trao đổi với Quân chính phủ phía Nam, xem xét những điều kiện mới khiến cuộc đàm phán mượn tiền bỗng chốc đổi chiều. Chính phủ bốn nước bị hành động của Mĩ kích thích, không thể không thay đổi thái độ, đàm phán mượn tiền cũng tiến hành dễ dàng hơn, điều kiện mượn tiền cũng có nhượng bộ.

Hứa Lương Thần cũng thoáng an lòng. Hôm nay đang sửa sang lại kỷ yếu đàm phán thì Dell ở ngân hàng Hoa Kỳ gọi điện thoại tới nói rằng có người bạn nhờ vả, chuyển lời đến cô rằng David tiên sinh ở Tạp chí địa lý quốc gia có việc gấp tìm Catherine tiểu thư.

Đoàn đại biểu có quy định, muốn liên hệ với giới tin tức nước ngoài phải báo cho người phụ trách. Hứa Lương Thần xin phép bộ trưởng Vương xong liền gọi cho David: “David, xin lỗi, bởi vì công việc ở Bộ ngoại giao, gần đây không tiện lạc với anh, cho nên.”

Giọng nói đã lâu không được nghe đang vang lên bên tai, David khó nén được sự vui sướng: “Anh hiểu mà, Catherine. Công sứ Nhật Bản Shigemitsu Taro gọi điện thoại tới nói rằng hôm nay Miki sẽ đến tòa soạn xin lỗi, em là đương sự chính, anh cho rằng chắc hẳn em muốn có mặt cho nên vội vã tìm em.”

Người Nhật Bản đáng giận, tới tận hôm nay mới xin lỗi, cô đương nhiên phải đến, hơn nhất phải khiến họ bớt ngông cuồng vài phần. Trước mắt đàm phán đang ở giai đoạn quan trọng, nếu người Nhật Bản không làm phức tạp, có lẽ khả năng đàm phán thành công sẽ cao hơn.

Vì thế cô gật đầu đồng ý, cũng nhanh chóng báo cáo cho cấp trên.

Nghe nói là người Nhật Bản xin lỗi, bộ trưởng ngoại giao đương nhiên đồng ý cho gặp. Vì thế, Hứa Lương Thần cùng Bành Minh Hà trở lại tòa soạn Tạp chí địa lý quốc gia.

David vui sướng nghênh đón Hứa Lương Thần, trong đôi mắt xanh lam tràn ngập dịu dàng chân thành: “Catherine, em có khỏe không?”

Hứa Lương Thần mỉm cười gật đầu, trong lòng lại nghĩ nếu lại nhờ David giúp cô trốn đi, có phải sẽ gây phiền toái lớn cho anh hay không?

Phòng làm việc của Tạp chí địa lý quốc gia ở Yên châu là một tứ hợp viện cực kỳ rộng lớn ở tô giới. Gồm bốn viện, mấy chục gian phòng, rộng rãi xinh đẹp. Viện ở phía nam là đẹp nhất, ở giữa là đường mòn nối liền với bậc tam cấp lát gạch đen, đào mận hai bên đường rợp bóng mát.

Ba người vào viện, dưới hàng cây râm mát là thảm cỏ David nhờ bạn lấy giống từ bên Anh sang trồng, tường viện sơn màu trắng ngà, có vẽ tinh xảo xa hoa, góc tường hoa hòe gai đường thì nở rộ.

Mới ngồi xuống đình lục giác trong viện, một người làm vội vã đi tới: “Tiên sinh, có một người Nhật Bản đến đây.”

“Cho ông ta vào đi.” David nhìn Bành Minh Hà, thư ký Bành cười cười, rất tự giác tránh vào trong phòng.

“Tôi đã dẫn ông ấy đến rồi ạ.” Người làm chỉ vào cửa viện, đã thấy Miki đứng ở nơi đó.

Thấy Hứa Lương Thần và David quay ra nhìn mình, ông ta có chút cứng ngắc cúi đầu đến gần, người làm lui ra ngoài.

Hứa Lương Thần và David liếc nhìn nhau, không lên tiếng.

Miki đến xin lỗi nhưng không mặc đồng phục, đây rõ ràng là một loại khiêu khích, bởi vì lúc trước David và Hứa Lương Thần đã yêu cầu ông ta thay mặt lực lượng quân Nhật Bản xin lỗi.

Hai người không ai nói gì, cứ thản nhiên nhìn Miki, Miki có chút lúng túng cúi người thật sâu, đầu và lưng thành một đường thẳng, tạo với tấm lưng thẳng tắp gần như trở thành một góc vuông. Ông ta giữ tư thế này thật lâu, sau đó chậm rãi đứng thẳng lên, bắt đầu đọc thuộc lòng những câu xin lỗi.

“Thật xin lỗi, tôi đến tạ lỗi.” Ông ta nói rất chậm, khô khan: “Tôi cho rằng đây là tận tâm vì đế quốc và thiên hoàng bề hạ, thực xin lỗi, tôi sai lầm, xin lượng thứ.”

Vị thiếu tá tiên sinh này cố ý mặc thường phục, để lâu như vậy mới đến xin lỗi, điều này làm cho Lương Thần và David đều cực kỳ bất mãn. David nhìn hàng cây ngoài đình, không chút để ý nói: “Nói xin lỗi, không có vấn đề gì, nhưng ông có biết mình sai ở đâu không?”

Về mặt Miki hơi cứng lại, nhanh chóng liếc nhìn Hứa Lương Thần một cái.

Hứa Lương Thần tiếp lời David, giọng nói thanh thúy đoan trang: “Tôi là phóng viên nhận lương của tòa soạn báo, hơn nữa tôi phải trung thành với quốc gia mình. Dùng hết khả năng của mình, đưa những tin tức chính xác nhất cho người dân. Ông nhận tiền của chính phủ Nhật Bản, cũng phải có trách nhiệm với Nhật Bản, hiện giờ tôi xin hỏi, nếu tôi cho ông một khoản tiền, bảo ông báo tình báo giả cho tổng bộ lực lượng đế quốc, nói cách khác, chính là bảo ông phản bội quốc gia ông, ông sẽ có cảm giác gì?”

Miki nghe vậy trợn tròn mắt, thân thể lung lay hai lần, trong giây lát, ông ta nhắm chặt mắt, cúi đầu thật sâu: “Thực xin lỗi, tôi hiểu rồi.” Ông ta khẽ than thở, cúi đầu nghiêng về một phía lui ra ngoài.

Nhìn bóng lưng ông ta, David thở dài: “Em có tin được không? Người này tuy rằng bị chúng ta trách cứ, nhưng lại được thăng chức trong quân Nhật, hoàn toàn không bị khiển trách gì.” Anh nhìn Hứa Lương Thần: “Catherine, em có sao không?”

Hứa Lương Thần bắt đầu dĩ cười cười, đi thẳng vào vấn đề: “David, thông báo về đám hỏi anh đã thấy rồi đúng không?”

David gật đầu: “Anh đang muốn hỏi em, em. yêu anh ta sao?”

Hứa Lương Thần khẽ cười khở, thấp giọng kể lại đầu đuôi câu chuyện, David thở dài: “Thế cục trước mắt sẽ nội chiến không ngừng, quân phiệt nắm báng súng vốn là Thổ Hoàng Đế. Nhưng nếu em muốn, anh chắc chắn sẽ dốc hết sức giúp em.”

Hứa Lương Thần cảm ơn anh, hai người khe khẽ nói chuyện một hồi, Hứa Lương Thần lập tức dẫn theo thư ký Bành cáo từ.

Hai ngày sau, Mĩ và quân chính phủ lặng lẽ đàm phán xong một lần mượn tiền một trăm ngàn đôla, đoàn đại biểu quân chính phủ vô cùng hưng phấn, mở tiệc rượu chúc mừng. Tiệc rượu kết thúc Hứa Lương Thần dường như có chút ngà ngà say, đi ngủ sớm. Đến sáng sớm Bành Minh Hà chợt phát hiện lại không thấy Hứa nhị tiểu thư đâu nữa!

Cô kinh hãi, vội gọi điện thoại cho Đoàn Dịch Kiệt, Đoàn Dịch Kiệt cũng rất ngoài ý muốn, dẫn theo La Hoàng Nghĩa lặng lẽ đến, tìm chung quanh quả thực không thấy người đâu cả.

Đoàn Dịch Kiệt trầm mặt dặn mọi người không được để lộ tin tức, sau đó đi vào phòng Hứa Lương Thần. Trong phòng ngủ bài trí đơn giản mà sạch sẽ, mùi thơm đặc biệt của khuê phòng con gái khiến anh nhớ tới tối đó giai nhân say chuên choáng... Lương Thần, em vẫn muốn rời đi sao? !

Nhớ lại cũng hiểu ra yêu cầu của Hứa Lương Thần ngày đó, Đoàn Dịch Kiệt không tìm Tôn Mạnh Lâm và nhà họ Hứa gây phiền toái, cũng không nói với cha anh, mà âm thầm phái rất nhiều người điều tra tìm kiếm.

Mất thấy hôn lễ còn có một tuần, tâm trạng Đoàn Dịch Kiệt càng ngày càng nặng nề. Buổi tối hôm nay, anh ngồi ở văn phòng nhìn văn kiện trước mắt ngẩn người, bộ phận mượn tiền đã vào vị trí, khu gặp thiên tai cần cứu tế khẩn cấp, quân đội dưới tay anh đã được phép tham gia cứu tế, anh cũng sắp đến đó chỉ huy thị sát. Lương Thần, em thật sự cứ đi như vậy sao?

Anh lặng lẽ thở dài, nên giải thích với bà và cha anh thế nào, nên nói với quần chúng thế nào? Chẳng lẽ lấy lý do cứu tế hoãn hôn lễ? Lương Thần, em thật sự muốn ép anh cường thủ hào đoạt sao?

La Hoàng Nghĩa lặng lẽ đi đến, sau khi chào khế nói vài câu, Đoàn Dịch Kiệt đột nhiên đứng lên, nhìn anh: “Tin tức chính xác?”

La Hoàng Nghĩa gật đầu: “Vâng, trinh sát viên của chúng ta thấy được ảnh chụp và người.”

“Được, lập tức phái người bao tay!” Đoàn Dịch Kiệt vỗ bàn, La Hoàng Nghĩa vội hỏi: “Đại thiếu, Dinh công sứ không thuộc phạm vi thế lực của chúng ta, nếu xảy ra tranh chấp quốc tế bất lợi sẽ thuộc về chúng ta, huống hồ, mượn tiền vừa mới đàm phán thành công. . . .”

Đoàn Dịch Kiệt chậm chậm ngồi xuống, trầm tư một lúc lâu sau nhếch môi cười lạnh: “Tốt lắm, nếu cô ấy đã tự đi vào tôi sẽ khiến cô ấy tự mình đi ra!”

Lúc Giang Chính Vũ cùng vợ con trở lại Yến Châu được dân chúng vô cùng hoan nghênh, sau đó Dinh công sứ Mĩ cũng để Tham tán ra mặt, mở tiệc rượu tẩy trần cho tiến sĩ. Đoàn Dịch Kiệt lại tìm tới cửa nói vị hôn thê của anh đi cùng tiến sĩ Giang không thấy trở về, xin sứ quán giúp đỡ điều tra, bằng không sẽ đưa tin này ra ngoài.

Công sứ Jackson Mĩ vừa hoang mang lại vừa kinh ngạc, tự mình ra mặt tiếp đãi vị Thiếu soái tìm vợ này. Đoàn Dịch Kiệt đưa ảnh Hứa Lương Thần ra, Jackson vội vàng phái người triệu tập nhân viên công tác trong sứ quán hỏi. Quan hệ giữa Mĩ và Quân chính phủ phía Nam vừa khởi sắc, nếu thiếu phu nhân tương lai phủ Đại Soái dự tiệc mất tích sẽ rất phiền toái.

Đoàn Dịch Kiệt cười cười, ngăn cản ông ta, chỉ đích danh tham tán Daniel: “Daniel tiên sinh, đã lâu không gặp? Thật cảm tạ chư vị thịnh tình khoản đãi vị hôn thê của tôi, đã gần đến ngày tổ chức hôn lễ, xin hãy bảo cô ấy về nhà. Tuy Dinh công sứ có được miễn quyền ngoại giao, nhưng nơi này vẫn là lãnh thổ Trung Quốc.” Thằng nhóc, thật đúng là to gan, lại dám đối đầu với tôi? Nếu không phải người làm của anh uống say để lộ tin tức, vợ bản đại thiếu đã bị mấy người giấu mất rồi.

Nhìn vẻ mặt lạnh như băng ngoài cười nhưng trong không cười của Đoàn Dịch Kiệt, Daniel biết chuyện Catherine trốn đã bị lộ rồi.

Chạng vạng, Đoàn Dịch Kiệt nhận được một cuộc điện thoại, lo lắng trong lòng rốt cục cũng được thả lỏng. Lương Thần đừng thử, vô ích thôi, em không trốn được đâu.

Lần trước định chạy đã bị đại thiếu mặt lạnh chặn lại, cho nên lần này David đề nghị Hứa Lương Thần ở sứ quán ở vài ngày, chờ hôn lễ đi qua rồi lặng lẽ rời Yến Châu. Ai biết bọn họ đã xem thường thế lực và mạng lưới tình báo của Đoàn Dịch Kiệt ở Yến Châu.

Mấy ngày sau đó, Đoàn Dịch Kiệt ngày nào cũng xuất hiện ở Trúc Uyển, ánh mắt sáng ngời, nhìn chằm chằm cô thử áo cưới, ở trước mặt cô sắp xếp công việc chuẩn bị cho hôn lễ. Hứa Lương Thần càng ngày càng hiểu cô thật sự không tránh khỏi rồi.

Giữa hè Yến châu còn mang theo mưa dầm, gió mát ướt át nhẹ nhàng thổi.

Vừa khéo là Chủ nhật, trời vừa tờ mờ sáng, hội trường chính Lễ kết hôn tập thể lần đầu tiên – quảng trường lớn trước cửa phủ Quân chính phủ và xung quanh đã chật kín người.

Trên quảng trường dựng hai cổng hoa, lễ tân dàn nhạc quân chính phủ đã mặc chỉnh tề đứng xếp hàng ngay ngắn đợi lệnh. Trên bục chủ trì gắn đầy hoa tươi và lụa đỏ bay phấp phới, trên đó viết mấy chữ thật to “Chúc mừng Lễ kết hôn tập thể lần thứ nhất”.

Trời đẹp, không khí trong lành trời xanh không mây, một chút ánh bình minh đã lấp ló trên đỉnh cột cờ quảng trường quân chính phủ, lá cờ tao nhã mỏng manh như cánh ve bay phấp phới.

Mọi người từ bốn phương tám hướng đã tới đủ, chật như nêm, tranh nhau nhìn lễ kết hôn tập thể hiếm gặp này. Lễ kết hôn tập thể do chính phủ đề xướng và chủ trì, lại có Thiếu soái gia tộc quân phiệt đứng đầu phía Nam tham dự, quả đúng là hôn lễ có một không hai.

Thời gian từ từ trôi qua, dàn nhạc quân đội đã bắt đầu, khách trong nước xem lễ lục tục xuất hiện trên đài, đội ngũ kéo dài đến tận cửa lớn màu đỏ của quân chính phủ.

Quanh quảng trường, quân cảnh cầm súng canh gác nghiêm ngặt lại không hề ảnh hưởng gì đến không khí náo nhiệt lúc này.

Trong giáo đường đối diện, truyền ra tiếng đàn organ nhẹ nhàng, văng vẳng trong không trung.

Khách đã lục tục kéo đến, xe dừng ở bãi đỗ xe chuyên dụng, xe cũng có đủ loại, xe hơi có cái gắn gắm hoa rực rỡ, có cái chỉnh tề mà trang trọng; thậm chí còn có kiểu hoa đỏ au. Các dàn nhạc cũng thật đáng chú ý, kiểu Trung kiểu Tây đầy đủ, cùng đàn organ, đội quân nhạc tạo thành khung cảnh náo nhiệt, phách cao phách thấp, tiếng pháo nổ liên thanh, tiếng trẻ nhỏ nô đùa, càng khiến không khí nóng dần lên.

Phòng trang điểm tạm thời đã được dựng xong từ trước hôm diễn tập, cô dâu và phù dâu đủ kiểu quần áo khiến mọi thứ có vẻ rối loạn nhưng lại bộ lộ sự náo nhiệt vui mừng khó nói nên lời. Chỉ chốc lát sau, các cô dâu đã lục tục đến đông đủ, dưới sự giúp đỡ của bạn bè soi gương vẽ lông mày vẽ tóc mai.

Tổng cộng có ba mươi sáu đôi, bởi vì Cục xã hội quy định thống nhất quần áo, cho nên từ bề ngoài nhìn không thấy bất cứ sự khác biệt nào. Áo cưới kiểu Tây, thống nhất là vải xa tanh màu đỏ, hoa cưới là hoa hồng màu phấn hồng bọc lá xanh.

Trong phòng trang điểm đỏ rực hạnh phúc, mọi người châu đầu ghé tai, cô dâu phủ Đại Soái sao lại vẫn chưa đến?

61. Chương 61: Cổ Chấp

Không ít người đăng ký vì Thiếu soái phủ Đại Soái tuyên bố sẽ tham gia hôn lễ thể. Có thể cùng cử hành đại lễ với nhân vật như vậy, có thể coi là việc may mắn nhất trong đời.

Đơn vị đứng ra tổ chức nhận được mật lệnh của phủ Đại Soái, phái nhân viên công tác ở cửa kiểm tra nghiêm ngặt giấy chứng nhận. Không ít cô dâu và phù dâu vào phòng hóa trang vừa vội vàng lo chuyện của mình vừa không nhin được nhìn lên xung quanh. Cô dâu may mắn nhất hôm nay, vị Hứa nhị tiểu thư không mấy danh tiếng ít người biết, Thiếu soái phu nhân kia rút cuộc là ai?

Hứa Lương Thần cho rằng David nói có lý, lặng lẽ trốn ở dinh công sứ Mĩ, không ngờ mới được mấy ngày Đoàn Dịch Kiệt đã đến, ám chỉ sẽ đổ chuyện cô mất tích lên đầu dương Giang và Daniel. Hứa Lương Thần biết rõ suy nghĩ của đại thiếu mặt lạnh, sau khi đắn đo suy nghĩ, không thể không rời khỏi dinh công sứ.

David giao tranh với Đoàn Dịch Kiệt hai lần, thật sự không muốn buông tay như vậy, nhưng anh hiểu lần này Thiếu soái mặt lạnh không chỉ trực tiếp tìm đến công sứ còn đổ chuyện này lên anh họ Daniel, muốn triệt để cắt đứt ý đồ mượn sức dinh công sứ Mĩ của anh. Catherine mà có chuyện gì, anh ta nhất định sẽ nâng chuyện lên thành cấp bậc ngoại giao. Công sứ Mĩ ở Yến Châu sẽ không vì một cô gái, một tình yêu, mà đối đầu với quân chính phủ. Đến lúc đó Daniel chắc chắn sẽ bị khiển trách, thậm chí bị gọi về nước, mà anh chỉ sợ cũng khó có thể may mắn thoát khỏi.

Đoàn Dịch Kiệt vì sao không chịu buông tay? Anh ta yêu Catherine sao? David nhìn Hứa Lương Thần, vừa khổ sở vừa lo lắng, anh lần đầu tiên vì mình không có quyền cao chức trọng mà khổ sở. Vì anh không thể chống lại Thiếu soái quân chính phủ nắm mười vạn hùng binh, nên dù giai nhân gặp nạn, anh cũng đành bó tay. Nếu lần này Catherine đi, kiếp này hai người còn có duyên phận sao?

Ánh mắt phức tạp của David Hứa Lương Thần sao lại không rõ? Cô âm thầm thở dài, lo lắng đau đầu trong lòng và dự cảm mơ hồ đã trở thành sự thật, đoạn nghiệt duyên rối rắm này sao có thể dễ dàng kết thúc? Cô đã từng tận mắt nhìn thấy đại thiếu mặt lạnh mang binh đánh giặc, bày mưu nghĩ kế.

Xe đi qua bờ sông lấp lánh ráng chiều, David nhìn Hứa Lương Thần dịu dàng nói: “Catherine, bây giờ. . . . Đi đâu?” Chẳng lẽ thật sự phải đưa người trong lòng đến bên tình địch, trái tim anh sao chịu nổi điều này?

Hứa Lương Thần liếc anh một cái, không nói gì. Không thể đến Trúc Uyển, cô còn có thể đi nơi nào? Ngoài quý phủ của anh họ. . . . Cô nhàn nhạt cười khổ: “Anh biết, em chỉ còn có thể về nhà họ Tôn thôi”.

Nghe cô xót xa nói, trong lòng David tê rần, dừng xe ở bờ sông, ánh mắt thương tiếc lại khấn khoản nhìn Hứa Lương Thần: “Catherine, chúng ta đi thôi, về Mỹ đi, anh nhất định sẽ cho em một gia đình thuộc về riêng em!”

Hứa Lương Thần nhìn anh, sau một lúc lâu mới dời tầm mắt chậm rãi lắc lắc đầu: “David, cảm ơn tình cảm của anh, em đã thử. . . . Em không ích kỷ được như vậy. . . .”

David đau thương nhìn cô, Catherine, anh biết, anh luôn biết, Đoàn Dịch Kiệt đã dự liệu trước, đã nhìn thấu tâm tư em. Em không muốn phản bội tổ quốc, không chịu để Nhật Bản và Đức lợi dụng, em không nỡ bỏ Tôn phủ, không nỡ bỏ rơi chị gái, thậm chí không nỡ bỏ cả nhà tiến sĩ Giang. Nhiều ràng buộc như vậy, em đã sớm là chim trong lồng. . . . Catherine, em thật sự vì những thứ này mà hy sinh tình yêu của mình sao?

Lúc này một chiếc xe hơi màu đen theo đuôi tới, không chút trốn tránh dừng lại bên cạnh. David nhíu mày nhìn, cửa xe mở ra, người đi xuống là Giang Cánh Vu.

Anh gầy hơn trước, lông mày nhíu chặt, vẻ mặt nghiêm nghị, nhìn chiếc xe treo biển dinh công sứ Mĩ, anh không ngập ngừng bước đến, nhắc tay chào hỏi xong liền mở cửa xe: “Tiểu Thần, xin lỗi, anh về trễ.”

Nhìn khuôn mặt quen thuộc trước mắt, trong lòng Hứa Lương Thần bỗng nhiên trào dâng niềm vui sướng khi nhìn thấy người thân còn có chút. . . . uất ức. Cô xuống xe, đứng trước mặt Giang Cánh Vu, vẻ mặt như vui như buồn: ” Cánh Vu, cậu về rồi? Dương sao rồi? Sao cậu biết tôi ở đây?”

“Anh luôn đi theo sau hai người.” Giang Cánh Vu cười ảm áp, hơi quay đầu nhìn David vừa xuống xe: “Vị này chính là đồng nghiệp của em David tiên sinh đúng không?” Dường như không chỉ là đồng nghiệp đâu, mẹ anh nói có lần Mỹ Thần lỡ lời nói anh chàng phóng viên Mĩ đẹp trai này theo Tiểu Thần đến tận Yến Châu. Đây là lần đầu tiên anh gặp, quả nhiên nhanh nhẹn phong độ.

“Thật hân hạnh, cảnh trưởng Giang.” Tuy rằng chưa từng gặp mặt, nhưng trải qua chuyện nghị cách cứu viện Giang Chính Vũ, David vô cùng quen thuộc với các thành viên nhà họ Giang, nghe Hứa Lương Thần gọi tên Giang Cánh Vu, anh liền biết thân phận của người đàn ông trước mắt này.

“David tiên sinh, rất cảm ơn anh đã ra sức giúp đỡ, truyền thông trong ngoài nước đưa tin tạo thành áp lực rất lớn, giúp gia phụ thoát hiểm, cảm ơn!” Giang Cánh Vu nâng tay, cực kỳ nghiêm túc nói với David.

Truyền thông đưa tin về sự kiện cha anh bị bắt chỉ góp phần nhỏ, nhưng sức ảnh hưởng của vị phóng viên người Mĩ này trong đó thì không thể coi thường. Giang Cánh Vu đã sớm thông qua quan hệ biết được nguyên nhân, cho nên gặp mặt anh cũng chân thành cảm ơn.

“Tiến sĩ Giang là học giả học cả Trung-Tây từ Mĩ trở về, có quan hệ cực kỳ mật thiết với tể quốc, tôi không thể nào khoan tay đứng nhìn.” David cười đáp lễ, tầm mắt lặng lẽ lướt qua Hứa Lương Thần và Giang Cánh Vu.

Hứa Lương Thần từng nhiều lần nói đến quan hệ sâu xa giữa cô và nhà họ Giang, nói từ lúc nhỏ đã có quan hệ tốt với Giang Cánh Vu, cho nên trong lòng David đối với Giang Cánh Vu cũng không xa lạ. Nhưng bây giờ anh nhận ra, đoạn tình cảm từ bé này của Hứa Lương Thần có lẽ cũng không đơn thuần, hóa ra đối phương là một thanh niên xuất sắc như vậy!

Hai người trai tài gái sắc, thân thiết từ nhỏ chẳng lẽ chỉ có cảm tình anh em thuần khiết mà không phải “Thanh mai trúc mã” như người Trung Quốc thường nói sao? David vừa hàn huyên với Giang Cánh Vu vừa

lặng lẽ quan sát biểu cảm thay đổi dù là rất nhỏ trên mặt hai người.

Có thể thấy, Catherine không hề che giấu sự thân thiết với chàng trai này và tiến sĩ Giang. Mà trong đôi mắt đen của Giang Cánh Vu có thể thấy được sự quan tâm và yêu chiều rõ ràng. Giữa hai người kia tuyệt đối không chỉ đơn giản là tình cảm anh em! Trái tim David trong nháy mắt như rơi xuống hồ sâu, anh sâu sắc nhìn Hứa Lương Thần, chẳng lẽ Catherine không nói thật với anh?

Giang Cánh Vu cảm thấy được cái nhìn và cảm xúc của David, anh nhìn đối phương, mỉm cười: “David tiên sinh, cảm ơn anh ‘gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ’, đây quả là một nghĩa cử cao đẹp. Hôm khác tôi cùng cha mẹ tôi nhất định sẽ mở tiệc cảm ơn; cũng cảm ơn anh luôn chăm sóc cho Tiểu Thần. Mẹ tôi cũng lo lắng suốt nên bảo tôi tới đón cô ấy trở về, anh xem.” Anh có rất nhiều chuyện muốn hỏi Tiểu Thần, vị phóng viên Mĩ này ở bên nói chuyện không tiện.

Nghe vậy, David khẽ nhủ mày, quay đầu nhìn Hứa Lương ThầnCatherine, em có muốn đi cùng anh ta không?

Hứa Lương Thần nghĩ nghĩ, cô vốn không muốn trở về chỗ anh họ, hơn nữa dưỡng Giang vừa thoát khỏi nguy hiểm trở về, cô cũng nên đến xem thế nào. Vì thế cô cười nói: “David, dưỡng Giang thoát hiểm trở về, em nên đến thăm, dì đã để Cánh Vu đến đón em rồi, anh cứ yên tâm đi.”

Cánh Vu? Gọi thân thiết quá nhỉ, David liếc xéo Giang Cánh Vu một cái. Đại thiếu mặt lạnh đây đưa không rõ, không ngờ lại nhảy từ đâu ra một Giang công tử thanh mai trúc mã. Chẳng lẽ con đường theo đuổi giai nhân của anh nhất định sẽ gian nan thậm chí phí công vô ích sao? Trung Quốc có câu là ‘trai cò đánh nhau’, không biết dùng ở đây sẽ có hiệu quả như thế nào?

Nghĩ đến đây, David cười cười dịu dàng dặn: “Cũng tốt, anh sẽ không tiễn, Catherine, bảo trọng. Có chuyện gì nhớ gọi cho anh.”

Catherine, đã đến đây, anh sẽ không từ bỏ! Có một số việc, em không đồng ý cũng không sao, vì tương lai của hai ta, anh muốn xem xem ai có thể ngăn cản anh yêu em!

Cổ chấp nóng cháy trong mắt David làm Giang Cánh Vu không khỏi trầm tư nhìn anh một cái. Về mặt David nhanh chóng bình phục, lịch sự cáo từ, lên xe mà đi.

Giang Cánh Vu mở cửa xe: “Tiểu Thần, lên xe đi, anh có vài chuyện muốn nói với em.”

Nụ cười trên mặt Hứa Lương Thần bất giác cứng đờ, cô đương nhiên biết Giang Cánh Vu muốn nói cái gì, nếu anh lại hỏi đề tài kia, cô nên trả lời anh thế nào?

Tình hình trước mắt cô không thể né tránh, Hứa Lương Thần đành phải cười cười ngồi vào xe. Giang Cánh Vu đóng cửa xe, nổ máy. Đèn xe sáng lên, thân xe tao nhã xoay quay đầu, hòa vào ánh hoàng hôn.

“Cánh Vu, dưỡng thế nào rồi?” Nhìn Giang Cánh Vu dường như hết sức chăm chú lái xe, Hứa Lương Thần quyết định tránh đề tài kia, vì thế đặt câu hỏi trước.

“Cha vẫn ổn, bởi vì tin tức tới kịp thời, sự chú ý và phản ứng ở các nơi tới cũng rất nhanh, quân chính phủ phía Bắc còn chưa kịp làm gì.” Giang Cánh Vu nhìn cô một cái, vẻ mặt bình thản đáp.

“Vậy dì Liêu thì sao? Ngày đó gọi điện thoại, dì lo lắng đến phát khóc. Sau đó lại lên phía bắc đón mọi người, dì có khỏe không?” Giang Cánh Vu không nói nhiều, Hứa Lương Thần bắt đắc dĩ, đành phải tiếp tục hỏi.

“Mẹ gầy đi một chút, cũng tiêu tụy đi, nhưng vẫn ổn, em yên tâm đi.” Giang Cánh Vu cầm tay lái, mắt nhìn thẳng phía trước, trong giọng nói dường như pha chút mệt mỏi.

“. Cậu đến Bắc Bình, tình hình thế nào, có thuận lợi không?” Hứa Lương Thần từ khi còn bé đã lớn lên cùng Giang Cánh Vu, khá hiểu tính cách anh. Giang đại thiếu phần lớn sẽ lịch sự nho nhã và thông tình đạt lý, nhưng nếu đã quyết thì cực cố chấp, làm người ta đau đầu. Cô bắt đắc dĩ thâm cười khổ, Hứa Lương Thần điều tiết không khí tiếp tục hỏi.

Xe chạy qua một bến tàu xe quân dụng đi tới đi lui, Giang Cánh Vu dường như rất chú ý tình hình bên ngoài, một lúc lâu vẫn không trả lời, cuối cùng anh nói: “Anh chỉ hi vọng lấy khoa học kỹ thuật cứu nước,

không cảm thấy hứng thú với chính trị. Bọn họ cũng chỉ cho người đến thuyết phục thôi.”

Hóa ra còn có chuyện như vậy? Hứa Lương Thần ngạc nhiên tò mò nhìn anh một cái, Giang Cánh Vu không nói thêm nữa, môi mím chặt, tập trung lái xe.

Hai người im lặng, Hứa Lương Thần chỉ cảm thấy không khí trong xe có chút nặng nề làm cô khó thở, vì thế cô cố tìm đề tài: “. Trên đường về thì sao?”

Xe đột nhiên chuyển hướng sau đó ngừng lại, Hứa Lương Thần kinh ngạc ngẩng đầu. Đi qua bến tàu, ánh đèn nê ông xa dần, đèn đường mờ mờ, xe dừng ở sân bằng bên bờ sông, cô không khỏi nhìn về phía Giang Cánh Vu, lại thấy anh tắt máy, tựa vào ghế ngồi, khoanh tay ánh mắt sáng ngời nhìn cô: “Nói đi, sao lại thế này?”

“Cái gì. Cái gì?” Hứa Lương Thần bị anh nhìn gần vội né tránh: “Cánh Vu, cậu. Muốn hỏi cái gì?”

“Tiểu Thần, dù báo chí phía Nam hay phía Bắc đều đăng tin đó, em còn muốn giấu giếm anh tới khi nào?” Giang Cánh Vu nhíu mày, ánh mắt sắc bén mà bất đắc dĩ: “Em không biết, anh ở Bắc Bình trong lòng bị dày vò như thế nào sao. Cha bị nhốt vào trong ngục, cô gái anh yêu sắp phải gả cho người khác làm vợ. Em nói xem, trong lòng anh sẽ cảm thấy thế nào!”

Hứa Lương Thần bề ngoài cam chịu, tâm tình lại phức tạp chứa đựng khổ sở, không tự chủ được cúi đầu thở dài, lại nghe Giang Cánh Vu nói tiếp: “Tiểu Thần, lần trước anh hỏi em, em vẫn chưa trả lời anh. Anh không rõ, rút cuộc em đang băn khoăn cái gì? Chúng ta là thanh mai trúc mã, chắc hẳn em cũng biết tình cảm của anh dành cho em.” Giang Cánh Vu bỗng nhiên vươn tay nắm tay cô: “Tiểu Thần, chỉ cần em đồng ý, những chuyện khác cứ để xử lý. Dù Đoàn Dịch Kiệt quyền cao chức trọng, nhưng cũng phải biết lý lẽ, hơn nữa chưa hẳn anh đã sợ anh ta!”

Hứa Lương Thần dùng sức vùng vẫy, Giang Cánh Vu nhíu mày, tay càng dùng sức, giọng nói lại ôn nhu không ít: “Tiểu Thần, em trả lời anh đi.”

Hai người đều có tâm sự riêng, không chú ý tới chiếc xe đằng sau đang đi tới, quan sát một lúc liền lặng lẽ rời đi. Không lâu sau, một cuộc điện thoại thần bí được gọi đến văn phòng Đoàn Dịch Kiệt.

Hứa Lương Thần giật giật môi, khép mi: “. Cánh Vu, tôi.” Trước mắt lướt qua đôi mắt đen sáng ngời của Đoàn Dịch Kiệt, Hứa Lương Thần vội vàng chớp chớp mắt, muốn nói lại thôi.

Giang Cánh Vu dường như cảm nhận được cái gì, nắm tay cô thấp giọng nói: “Công việc của anh là trang bị quân sự, mấy đại quân phiệt trong nước đều từng phái người đến Đức tìm anh, lần này quân chính phủ phía Bắc bắt cha, một nguyên nhân cũng vì muốn ép anh quy phục.”

Hứa Lương Thần cảm thấy sững sốt, dường như bị bắt vì lý do đó sao? Lần này Cánh Vu lên phía bắc, có phải đã xảy ra chuyện gì không? Đang nghĩ tới đó, Giang Cánh Vu hừ lạnh một tiếng: “Cha con nhà họ Đoàn họ chẳng qua mới nắm được nửa giang sơn, nếu anh ta bắt nhân cũng đừng trách anh bất nghĩa. Vợ bạn không thể đụng vào, nếu Đoàn Dịch Kiệt không hiểu đạo lý này. Tiểu Thần, chỉ cần em muốn, anh sẽ đến nói với Đoàn Dịch Kiệt.”

Nghe đến đó, Hứa Lương Thần mới hiểu được tâm tư Giang Cánh Vu, trong lòng không khỏi trầm xuống. Dù nói như thế nào, từ khi Quân Chính phủ phía Nam thành lập tới nay, nam bộ mới có thể ổn định, mà cha con nhà họ Đoàn sáng suốt rộng lượng, coi trọng dân sinh hơn hẳn Quân chính phủ phía Bắc, đối ngoại cũng độc lập tự chủ, tích cực thu hồi quốc quyền, Cánh Vu vừa đến phía Bắc một lần sao lại có ý nghĩ như vậy?

Càng nghĩ, Hứa Lương Thần trong lòng càng thêm lo lắng. Nếu chỉ vì cô, dường như Giang sẽ nghĩ sao về suy nghĩ này của Cánh Vu? Mà lần này dường như Giang thoát hiểm cũng nhờ phủ Đại Soái vận dụng mối quan hệ. Nếu Cánh Vu có tiếp xúc với Quân chính phủ phía Bắc, có phải bọn họ cũng biết không. Hứa Lương Thần hoảng hốt nắm tay Giang Cánh Vu: “Cánh Vu, cậu đừng hồ đồ!”

“Anh đã nghĩ rất kỹ.” Giang Cánh Vu cố chấp nói: “Anh đề xướng khoa học kỹ thuật cứu nước, nhưng sẽ không mù quáng cho rằng nhà họ Đoàn đại biểu cho Trung Quốc. Tiểu Thần, anh chỉ quan tâm đến thái độ của em. Dù ở đâu, anh nhất định cũng sẽ cho em hạnh phúc, giống như mẹ anh vậy.”

Nhìn khuôn mặt giai nhân trước mắt, Giang Cánh Vu dịu dàng cười: “Anh sẽ kiếm tiền nuôi gia đình, em không cần vất vả giống như mẹ anh vậy, làm vợ hạnh phúc, làm mẹ dịu dàng. Chúng ta cứ ăn tề mi. . . .” Đường như cảm nhận được hạnh phúc, giọng Giang Cánh Vu mềm mại như mơ.

Hứa Lương Thần rút tay lại, trong lòng dần trầm xuống. Thực ra, Cánh Vu cầu hôn, cô có một chút chần chờ: Đối với việc phụ nữ ra ngoài làm việc, Cánh Vu luôn có chút chủ nghĩa đàn ông giống tiền sĩ Giang. Anh luôn cho rằng đàn ông nên kiến công lập nghiệp nuôi gia đình, hạnh phúc và giá trị lớn nhất của phụ nữ là ở gia đình. Công việc tối đa anh có thể chấp nhận cũng chỉ là giáo viên dạy học.

Nhưng trong đầu cô luôn khắc sâu hình ảnh mẹ qua đời, trải qua bao nhiêu sóng gió và cố gắng mới được đi học, có cơ hội cống hiến cho xã hội như đám mây râu. Vì kết hôn mà lập tức từ bỏ công việc mình thích, cô sao có thể cam tâm? Nghĩ đến đây, cô có chút chần chờ, thử hỏi: ” Cánh Vu, lần này dường như thoát hiểm, không phải cậu đã nói tin tức báo chí cũng góp phần sao? Bài viết trên tờ Newyork Times cậu đã đọc chưa? Cảm thấy. Viết có chính xác không?”

“Ừ, lần này phụ thân có thể thoát hiểm, không thể bỏ qua công lao của báo chí và dư luận.” Giang Cánh Vu gật gù: “Bài báo kia anh vừa đọc là biết do em viết, cực kỳ chính xác!”

“ Tôi rất hiểu dường, hơn nữa...” Hứa Lương Thần nhìn Giang Cánh Vu: “Tôi. Thích công việc này.”

Giang Cánh Vu không hiểu ý trong lời Hứa Lương Thần, anh gật đầu cười: “Cha đọc xong cũng cười nói em quá khen ông ấy. Dù tán dương những hành văn sắc bén trôi chảy, đúng là bút pháp của chuyên gia.” Anh rất yêu chiều nhìn Hứa Lương Thần, giọng nói thương tiếc: “Nhưng Tiểu Thần, em là con gái, tốt nhất đừng làm những chuyện khiến người chú ý, rất nguy hiểm. Có anh đây, em chỉ cần vô tư mà sống là anh đã vui rồi.”

Cánh Vu vẫn như thế, Hứa Lương Thần thở dài, quyết định nói thẳng. Cô nhìn thẳng vào mắt Giang Cánh Vu, nghiêm túc nói: “Cánh Vu, tôi cố gắng học hành, không chỉ vì muốn in một cuộc sống hạnh phúc. Phụ nữ vì sao không thể có chí hướng? Vì sao không thể lấy quốc kế dân sinh làm trách nhiệm? Tôi không chỉ muốn làm một người vợ hiền mẹ đảm.”

Giang Cánh Vu có chút bất ngờ lại có chút hiểu rõ, bất đắc dĩ cười, Tiểu Thần quật cường, năm đó mỗi khi nói đến đề tài này, hai người lại tranh luận. Cuối cùng vì cả hai đều không chịu thua mà rơi vào bế tắc, không ngờ nhiều năm vậy rồi mà cô vẫn như xưa không hề thay đổi.

“Tiểu Thần, không ngờ em vẫn không chịu thua kém y như ngày xưa.” Giang Cánh Vu nhìn cô cười nói: “Em cũng hiểu, làm việc trong xã hội không dễ dàng, phụ nữ trời sinh là để đàn ông thương yêu, chuyện che mưa đương nhiên phải để đàn ông làm.”

Hứa Lương Thần lờm anh, không thể không cãi lại: “Cánh Vu, cậu học ở nước ngoài nhiều năm, sao tư tưởng vẫn bảo thủ như thế? Phụ nữ nơi đó cũng đâu chịu mai một trong khuê phòng?”

“Đương nhiên.” Giang Cánh Vu hợp lý hợp tình: “Em có biết, trước Âu chiến phụ nữ nước ngoài một khi kết hôn cũng hoàn toàn phụ thuộc vào chồng, không ra khỏi nhà. Khi Âu chiến bùng nổ, đàn ông ra chiến trường, chỉ còn người già trẻ nhỏ và người tàn tật, việc nuôi gia đình mới đến phiên phụ nữ. Vì thế dù phụ nữ ra ngoài làm việc, kiếm tiền nuôi gia đình, làm việc như đàn ông nhưng tiền lương của họ lại ít hơn rất nhiều. Đây là hành động bất đắc dĩ dưới tình huống đặc biệt, không thể dùng làm kiểu mẫu.”

“Tôi thì sao? Nếu chúng ta ở cùng nhau, chẳng lẽ cậu vẫn phản đối tôi ra ngoài đi làm?” Không ngờ sau khi lớn lên Giang Cánh Vu còn cố chấp hơn trước kia, Hứa Lương Thần thở dài, nhìn thẳng anh không thể không cãi.

“” Giang Cánh Vu không ngờ Hứa Lương Thần vòng một vòng, dường như trong lời nói có hàm ý sâu sắc, câu trả lời đang định thốt ra bỗng nghẹn lại: “Tiểu Thần, em. Phụ nữ được chồng yêu thương có gì không tốt? Làm thiên kim danh viện, làm quý phu nhân người người tôn kính có gì không tốt? Sao cứ phải ra ngoài làm việc tranh hơn thua với đàn ông? Em nhìn mẹ anh xem, không phải làm phu nhân tiền sĩ Giang cũng rất hạnh phúc sao?”

Hứa Lương Thần nhìn ngoài cửa sổ, trên sông, hai bờ sông đèn đuốc sáng trưng, nhà cao tầng mới mọc lên

mấy năm gần đây dưới ánh đèn như được lồng thêm một tầng lụa mỏng. Đèn trên thuyền chài trên sông, chiếu lên sóng nước mênh mông giống như năm tháng vụt qua, rõ ràng đã đi xa lại giật mình lặp lại mộng cũ. Cô nửa là bất đắc dĩ nửa là thương cảm cười, Cánh Vu, chúng ta lớn lên cùng nhau, cậu hiểu tôi nhất nhưng vì sao nhất định phải cố chấp như vậy, không chịu cho phụ nữ một không gian rộng rãi?

Nhìn mái tóc dài như mây đen của cô, Giang Cánh Vu mệt mỏi lại có chút bất đắc dĩ, trong lòng như siết lại, cảm thấy có chút không ổn, vội vàng nói: “Tiểu Thần, giữa chúng ta chuyện gì cũng có thể thương lượng được, không chuyện gì là không thể, em đừng nghĩ nhiều. Gả cho anh đi, được không?” Anh vươn tay cầm lấy một bông hoa hồng từ bên cạnh chỗ ngồi, thâm tình khấn khoản đưa qua.

Hứa Lương Thần nhìn ánh mắt ôn nhuận như ngọc của anh, tay lại như nặng ngàn cân. Không thể nghi ngờ Cánh Vu yêu cô sâu sắc, đời này kiếp này nguyện ý che gió che mưa cho cô; nhưng cô cũng không muốn làm một cây tử đằng quấn quanh thân cây đại thụ mà sống

Hứa Lương Thần nhìn anh vẫn không nhúc nhích, Giang Cánh Vu không khỏi có chút hoảng hốt, sao vậy? Tiểu Thần chẳng lẽ thật sự không đồng ý? Anh nóng vội, lấn người về phía Hứa Lương Thần, hơi nóng thổi ra mang theo bức thiết dồn dập: “Tiểu Thần, đồng ý với anh.”

Hứa Lương Thần né tránh không được, nâng tay đẩy anh, bất đắc dĩ sức lực hơn kém quá nhiều, càng bị anh ấn chặt hơn. Cô hoảng loạn, vươn tay sang bên cạnh mở cửa xe, đang định đứng dậy vừa ngẩng đầu liền sững sờ!

Cách đó không xa một bóng dáng cao lớn không biết đã đứng đó từ bao giờ, ánh đèn mông lung, Hứa Lương Thần lại liếc mắt một cái đã nhận ra, người nọ đúng là Đoàn Dịch Kiệt.

Cô thất thần không nhúc nhích, Giang Cánh Vu cảm nhận được khác thường, theo ánh mắt của cô nhìn lại, mày rậm không khỏi nhíu chặt, tay lại bất giác thả lỏng.

Đoàn Dịch Kiệt nhìn thấy cửa xe mở ra, chậm rãi đi tới, đứng ở bên cạnh xe. Đôi mắt anh sáng quắc nhìn Hứa Lương Thần. Khi nhận được cuộc điện thoại kia, anh vội vàng dẫn người ra ven sông tìm kiếm, tìm tới nơi này mới nhìn thấy hai người ngồi ở trong xe. Lại dám đưa Lương Thần đi trước mắt anh, không ngờ cảnh trưởng Giang này cũng khá lợi hại!

Đối với giai nhân trước mắt, Đoàn Dịch Kiệt chậm rãi vươn tay: “Lương Thần, anh tới đón em.”

Hứa Lương Thần rũ hàng mi, không nói cũng không động dậy.

Giang Cánh Vu từ bên kia xuống xe, đi qua, cười nhẹ: “Đại thiếu, Tiểu Thần và tôi có chút chuyện cần thương lượng, thật xin lỗi.”

Đoàn Dịch Kiệt ngược mắt lườm anh: “Tôi biết. Nói xong chưa? Không còn sớm, ngày mai còn có chút việc cần gặp mặt thị trưởng Tôn và đại tiểu thư, Lương Thần, có thể đi được chưa?”

Hứa Lương Thần không nói gì, Giang Cánh Vu cười nói tiếp: “Đại thiếu, tôi cho rằng chuyện đàn ông nên để đàn ông giải quyết, tội gì lôi kéo người khác?”

“Hử?” Đoàn Dịch Kiệt hơi hơi nhếch môi, nói: “Cảnh trưởng Giang nói rất có lý. Anh thấy nên giải quyết thế nào? Hay là xoay người sang bắc? Nam nhân đại trượng phu, hành vi này dường như không quang minh lỗi lạc cho lắm?”

“Cũng thế thôi.” Giang Cánh Vu châm chọc cười: “Phú quý quyền thế làm người ta sợ hãi, nhưng không thể ép buộc phụ nữ. Yêu chứ?”

Trong đôi mắt Đoàn Dịch Kiệt tối sầm lại, môi mỏng hơi cong lên lạnh lùng nói: “Cảm giác nhất thời không thể đại biểu cả đời; chỉ cần dùng tấm lòng che chở, hạt mầm nhỏ rồi cũng thành đại thụ.”

“Đại thụ đã sớm che trời, tội gì mất công chờ hạt mầm nhỏ. Đúng không, Tiểu Thần?” Giang Cánh Vu liếc nhìn Đoàn Dịch Kiệt một cái, xem ra người này thích Tiểu Thần thật, hạt mầm nhỏ? Hừ, tôi và Tiểu Thần thanh mai trúc mã, tình cảm đã sớm lớn lên, cô ấy sẽ chờ anh sao? Tưởng bở!

Tâm tình Hứa Lương Thần bất ổn, vốn không muốn tham dự vào cuộc tranh giành tình nhân giữa hai người đàn ông. Thấy lửa bắt đầu xém đến chỗ mình, cô thần nhiên đứng lên, nhàn nhạt nói: “Hai vị cứ từ từ

tán gẫu, tôi cáo từ trước.” Nói xong, xoay người đi về phía đường lớn, nơi đó có xe kéo.

Đoàn Dịch Kiệt hơi nhứ mảy, quay đầu ra hiệu cho La Hoàng Nghĩa.

La Hoàng Nghĩa đi theo anh nhiều năm, đương nhiên ‘nghe huyền ca mà hiểu nhã ý’, hiểu ngụ ý của đại thiếu, nhanh chóng tiến lên trước vài bước, đi đến trước mặt Hứa Lương Thần, nâng tay cúi chào, tươi cười rạng rỡ: “Nhị tiểu thư, xe sẽ tới ngay.”

Không đợi Hứa Lương Thần từ chối, lái xe nhanh nhẹn đạp chân ga, xe vốn ở cách đó không xa nhanh như chớp đã dừng trước mặt chận đường Hứa Lương Thần.

La Hoàng Nghĩa nhanh chân bước lên trước mở cửa xe, lại thi lễ: “Nhị tiểu thư, mời!”

Đoàn Dịch Kiệt liếc mắt nhìn, quay đầu nói với Giang Cánh Vu: “Khuya rồi, ngày khác tôi sẽ mở tiệc mời riêng cảnh trưởng Giang, chúng ta sẽ từ từ thảo luận ‘chuyện đàn ông’ này. Cáo từ!” Nói xong, nhanh chóng bước về phía xe.

Mở cửa xe ô tô chắn trước mặt, La Hoàng Nghĩa mỉm cười mời, phía sau truyền đến tiếng bước chân mạnh mẽ của Đoàn Dịch Kiệt, Hứa Lương Thần hiểu cô không còn đường đi. Quay đầu nhìn Giang Cánh Vu một cái, cô chậm rãi quay đầu, rũ mắt, ngồi vào xe.

Đoàn Dịch Kiệt theo tầm mắt của cô, cũng nhìn Giang Cánh Vu một cái rồi lên xe.

Trong nháy mắt xe hòa vào bóng đêm mê ly.

Tay Giang Cánh Vu vịn cửa xe, thở dài. Tối nay tuy rằng chưa nói xong, anh lại mơ hồ hiểu được nguyên nhân Hứa Lương Thần mãi không chịu đồng ý hôn sự. Chẳng lẽ anh sai rồi sao? Tiểu Thần vì sao lại quyết cường như vậy, chỉ vì việc nhỏ như vậy mà không chịu đồng ý? Xem ánh trăng mê ly trên sông, Giang Cánh Vu nhắm chặt mắt thở dài.

Từ xưa đến nay, nữ chủ nội nam chủ ngoại, cha và mẹ cả đời yêu nhau, chẳng phải cũng như vậy sao? Mỗi khi nói đến chuyện mình là phu nhân tiến sĩ Giang, mẹ luôn tràn ngập tự hào. Bọn họ vợ chồng hài hòa, tôn trọng thương yêu nhau, là vợ chồng, gia đình kiểu mẫu trong lòng anh. Yêu cô thì cho cô một gia đình ấm áp, cho cô một cuộc sống yên ổn, hạnh phúc, vậy cũng sai sao? Tiểu Thần, rút cuộc em muốn cái gì?

Đối với em ra ngoài làm việc quan trọng như vậy sao? Anh không tin em không yêu anh, đã yêu anh, vì sao không chấp nhận tình cảm và gia đình anh cho em? Không phải em cũng nói tình yêu của cha mẹ làm người ta hâm mộ sao? Vì sao còn cự tuyệt? Giang Cánh Vu cảm thấy mình không nghĩ ra, thật buồn rầu.

Xe chạy tới Trúc Uyển, đi thẳng vào cửa lớn mới dừng lại.

Xuống xe, hai người một trước một sau chậm rãi đi về phòng Hứa Lương Thần.

Trăng như khay bạc, lơ lửng trên cao, gió nhẹ lướt qua, bóng trúc lay động. Hứa Lương Thần nhìn bóng mình kéo dài dưới đèn đường, ánh mắt mê ly như chính cô cũng không thấy rõ tâm sự.

Đi hết đường mòn là nội viện, xung quanh tĩnh lặng, lơ đãng ngẩng đầu nhìn lại, Hứa Lương Thần lại ngẩn ra.

Hai bên đường lát đá đi vào nội viện là một hàng nền lấp lánh, bên cạnh là những khóm hoa hồng, kéo dài cho đến trước cửa. Gió mát thổi qua ánh nền chập chờn hoa hồng đông đưa, mùi hoa nhẹ nhàng nhuộm đầm khung cảnh lãng mạn như mộng ảo.

Hứa Lương Thần có chút khó tin nhìn nhìn Đoàn Dịch Kiệt, anh khẽ nhếch môi, mỉm cười: “Lương Thần, cảm ơn em đã trở về.”

Hứa Lương Thần chớp chớp mắt, Đoàn Dịch Kiệt nói cái gì vậy? Cô vốn cho rằng đại thiếu mặt lạnh này nhất định sẽ giận tím mặt, tính sổ với cô, ai biết anh chỉ nhẹ nhàng nói một câu như vậy?

Không đợi cô nghĩ nhiều, bàn tay to của Đoàn Dịch Kiệt nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, kéo thân thể có chút cứng ngắc của Hứa Lương Thần đi về phía nền và hoa hồng.

Bước vào cửa phòng, giữa phòng khách là một cái bàn rộng rãi bằng gỗ lim, hai cái ghế, trên bàn trải khăn trắng, sâm banh để trong thùng đá, dưới ánh nến nhỏ sương trắng, bên cạnh ly sâm banh thủy tinh dài nhỏ là một bó hoa hồng vàng hiếm có, những bông hoa nở rộ kiêu diễm ướt át. Vài đế nến đặt ở bốn góc, ánh nến tạo ra khung cảnh xa hoa lãng mạn như tiên cảnh.

“Nghe nói, cầu hôn dưới ánh nến hoa hồng là cảnh tượng lãng mạn nhất, anh hi vọng mình gặp được may mắn.” Đoàn Dịch Kiệt ga-lăng kéo ghế dựa ra, mời Hứa Lương Thần ngồi xuống.

Hứa Lương Thần từ từ ngẩng đầu, khung cảnh này khiến trái tim cô suýt không chống đỡ nổi.

Đoàn Dịch Kiệt tao nhã giơ chén rượu lên, ánh mắt sáng ngời, yêu chiều thật sâu: “Ngày tốt cảnh đẹp, cả đời không quên [1]. Lương Thần, em có đồng ý cùng anh say mê kiếp này?”

[1] Lương thần mỹ cảnh, vĩnh sinh bất vong.

Chất lỏng màu vàng lấp lánh dưới ánh nến, nổi lên chút bọt như những hạt chân trâu. Hứa Lương Thần yên lặng rũ mi, trong lòng rối rắm nhưng lại không biết nói gì cho phải.

Đoàn Dịch Kiệt nâng chén uống một hơi cạn sạch, lấy một bông hoa hồng, đi tới, nâng tay cài lên tóc cô. Mùi hoa hồng thơm ngát hòa với mùi rượu, mùi thơm trên tóc. Anh cúi đầu, nhẹ nhàng như có như không hôn lên tóc mai cô.

Trong lòng Hứa Lương Thần run lên, bên tai nghe giọng nói trầm thấp mà mềm nhẹ của anh: “Lương Thần, gả cho anh.”

Nếu là lương tình tương duyệt, giờ khắc này nhất định là phút giây hạnh phúc nhất trong đời cô. Trong lòng Hứa Lương Thần khê thở dài, từ từ đứng thẳng lên: “. Thực xin lỗi, đêm đã khuya, tôi.”

Đoàn Dịch Kiệt thở ra lại loáng thoáng như thở dài, anh gật đầu: “Được, em nghỉ ngơi sớm một chút, anh đi trước.”

Nói xong, anh nhìn Hứa Lương Thần một cái mới chậm rãi xoay người, nhanh chóng rời đi.

Nghe tiếng bước chân quen thuộc từ gần đi xa dần, cho đến khi không nghe thấy nữa, Hứa Lương Thần vô lực ngã ngồi trên ghế, ngẩn ngơ nhìn mọi thứ trước mắt

Ngoài cửa viện, Đoàn Dịch Kiệt nhìn bóng dáng được ánh nến chiếu lên cửa sổ cũng si ngốc ngẩn người. . . Anh nguyện ánh trăng này, ánh nến này, mùi hoa này, vĩnh viễn ở bên cạnh em. Lương Thần, khi nào thì em mới có thể mở cửa trái tim vì anh?

Ngày hôm sau, khi Hứa Lương Thần tỉnh lại đã nằm ở trên giường mềm mại. Cô xoa cổ hơi mỏi, nhớ tới qua trong lòng phiền muộn liền uống hai chén sâm banh, sau đó dường như dựa vào bàn ngủ, cô về giường lúc nào nhỉ?

Chống người đứng dậy, đánh răng rửa mặt, đi đến phòng khách thấy tất cả đã quay lại như cũ, cái bàn, hoa hồng, sâm banh đã biến mất. Nhìn ánh mặt trời xán lạn trong viện, hoa cỏ vẫn xanh như tấm đệm, hoa tươi nở rộ, dường như ánh nến, hoa hồng chưa từng xuất hiện.

Hứa Lương Thần đang có chút ngạc nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, tiếp theo tiếng chị cả Mỹ Thần vui sướng vang lên: “Em hai, em đã trở lại, nào có chuyện cô dâu sắp cử hành hôn lễ lại chỉ lo công việc, bận đến nỗi không về nhà?”

Hứa Lương Thần nghe tiếng quay đầu, thấy chị dâu Thái Phượng Kỳ và chị cả cười hì hì đi tới, không kịp so đo với lời chị cả vừa nói, vội vàng tới nghênh đón: “Chị dâu, chị cả, sao hai người lại đến đây?”

“Em bận không về nhà, bọn chị chẳng lẽ không nên tới?” Mỹ Thần cười đến run hết cả người, nhìn ra được cô cực kỳ vui mừng: “Hôn lễ sắp cử hành, lễ phục còn chưa thử, chị và chị dâu đang sốt ruột, tứ phu nhân lại gọi điện đến nói mấy ngày nay em rảnh, mời bọn chị đến Trúc Uyển ở cùng em vài ngày, thuận tiện chuẩn bị cho hôn lễ.”

“Chị cả, này.” Nụ cười của Hứa Lương Thần cứng đờ, đang nghĩ làm thế nào để nói rõ ràng với chị cả chị dâu, chợt nghe Thái Phượng Kỳ cười nói: “Em hai có gì không vừa lòng với hôn sự này sao?”

“Em hai, em đừng hồ đồ.” Hứa Mỹ Thần vội vàng khuyên nhủ: “Mấy ngày nay, không chỉ có Lư phu nhân và mấy vị phu nhân phủ Đại Soái vì hôn sự mà nhiều lần tìm chị cùng chị dâu thương lượng, cả Đoàn lão phu nhân cũng ốm bệnh đến gấp hai lần, không ngừng dặn dò đừng để em hai chịu thiệt, có yêu cầu gì cứ việc nói. Em hai yên tâm, hôn sự lần này nhất định sẽ oanh động hơn nửa Trung Quốc. Phủ Đại Soái quá dụng tâm, Nhà họ Hứa chúng ta có gì không vừa lòng cơ chứ.”

“Chị cả, không phải, em.” Hứa Lương Thần có khổ khó nói, vẻ hạnh phúc dào dạt chưa bao giờ có của chị cả làm lòng cô ẽ ảm.

Làm trưởng nữ nhà họ Hứa, Mỹ Thần từ ngày sinh ra chưa từng nhận được chúc phúc và chờ mong. Trong thế gia đại tộc tư tưởng phong kiến nặng nề, nữ nhi hoàn toàn không có giá trị. Mà mẹ cô sinh con gái cũng bị xem nhẹ và khinh thường. Mỹ Thần còn nhỏ đã biết sự lạnh nhạt của thế gian. Sau này, hai đứa em gái lần lượt sinh ra, rất nhiều họ hàng nhà họ Hứa ngăm miệt thị nói mẹ cô là ‘vô dụng’ toàn sinh ‘hàng lỗ vốn’. Mẹ cô hiền lành nhẫn nhịn không biết đã lén chảy bao nhiêu nước mắt.

Mẹ qua đời, ba chị em ở trong nhà càng bị coi như đồ thừa, có Mỹ Thần hiểu biết che chở hai đứa em.

Dì năm tính tình khắc nghiệt vu oan Lương Thần cầm một cái vòng ngọc Phỉ Thúy trong nhà bà ta, cha cô đi làm bị người ta chê là người cổ lỗ sĩ về nhà không hỏi đã cầm chổi lông gà đánh. Mỹ Thần quỳ xuống đất cầu xin không được bèn nhào lên bảo vệ em. Cái cảnh máu đỏ tươi chảy đầm đìa kia cả đời Hứa Lương Thần không bao giờ quên. Vết sẹo nhỏ trên thái dương chị cả cũng là vì lần đó. Buổi tối, ba chị em ôm đầu nước mắt ròng ròng, Lương Thần còn nhỏ nhưng đã thầm hạ quyết tâm, nhất định phải để chị cả vui vẻ.

Mẹ qua đời, em út còn nhỏ, vú nuôi chỉ biết nịnh nọt, không ngừng châm chọc khiêu khích chăm sóc qua loa ba đứa bé mất mẹ lại không được cha thương. Nửa đêm Giai Thần phát sốt, cha không để ý, đám vợ bé càng thờ ơ lạnh nhạt hơn, vẫn là chị cả mang theo cô, bế em út lên ra ngoài, đi vài canh giờ tìm đến quý phủ của bà ngoại, giữ được mạng cho Giai Thần. Trong gió đêm, hai bóng dáng nhỏ gầy gầy bó dùi dắt nhau, cả đời khắc vào trong trí nhớ Hứa Lương Thần.

Sau này, ba chị em bị người cha chỉ lo hút thuốc phiện, cưới vợ bé đuổi ra khỏi cửa. Đi đến Tôn gia, chị cả hiểu biết dịu dàng cơ trí, cẩn thận chu toàn cố gắng không để tâm hồn hai đứa em nhỏ bị vấy bẩn dưới những lời nghị luận châm chọc của đám người hầu ở nhà bà ngoại và anh họ. Sau này, chị chủ động nhường cơ hội đi học cho hai em, còn mình xuất giá sớm, đem toàn bộ vốn riêng cho em đi học.

Nhớ tới cuộc đời chị cả, Hứa Lương Thần chỉ cảm thấy đau lòng, đó chẳng phải trời sinh, tiểu thư đại gia sinh ra và lớn lên trong khuê phòng lại phải nhìn thấu thời đời nóng lạnh từ quá sớm? Nhà họ Hứa lạnh nhạt, mẹ mất sớm, ăn nhờ ở đậu, khiến chị từ một cô gái nhút nhát không thể không thay đổi.

“ Mấy năm nay, Mỹ Thần luôn lo lắng cho em và em ba.” Thái Phượng Kỳ kéo chị em Hứa Lương Thần ngồi xuống, cười vỗ tay Hứa Lương Thần nói: “Mấy ngày nay không ít người nhà họ Hứa đến, đều cho bị anh họ em đuổi ra ngoài. Những người này bám cao bỏ thấp, đâu ngờ rằng Lương Thần lại trở thành thiếu phu nhân phủ Đại Soái !”

“Em hai, rốt cục chị cũng được nở mày nở mặt rồi.” Mỹ Thần đỏ mắt: “Ngay cả đám người nhà anh rể em cũng không dám ra vẻ nữa, mấy ngày nay ai thấy chị cả mà không cười như hoa?”

Nhìn Mỹ Thần vừa khóc vừa cười, trong lòng Hứa Lương Thần rối rắm. Nhà anh rể cũng không phải gia đình quá giàu có, nghe nói vài lần muốn chị cả nhờ vả anh họ xin xỏ chức vị, bị chị cả cự tuyệt liên trở mặt. Ngay cả anh rể vì bị người nhà bắt buộc cũng có khi nhăn mặt với chị cả, Mỹ Thần sống cũng không hạnh phúc.

Nếu đồng ý cuộc hôn nhân này, sẽ mang đến cho chị cả sự an tâm và vui vẻ, từ đây có lẽ cô có thể chăm sóc Mỹ Thần, chăm sóc em ba. Khi anh họ, chị dâu cần cô cũng có thể báo đáp ân tình của bọn họ. Trước phân mộ của mẹ cũng có thể có thêm mấy nén hương. Mà từ chối hôn sự này, cho dù Nhà họ Đoàn gior cao đánh khẽ, cô cũng phải rời khỏi Yến Châu, từ đây chân trời góc bể mỗi người một nơi, làm vậy đối với anh họ và chị cả, em ba mà nói, cô quả thực rất ích kỷ .

Nỗi phân vân trong lòng giờ đã rõ ràng. Hứa Lương Thần thầm thở dài, cô không thể làm kẻ tiểu nhân tri ân không báo

Đang nói, a hoàn đi tới cười bảm bảo: “Nhị tiểu thư, Cục xã hội phái người đến cho cô thử áo cưới.”

Cục xã hội phái người đến? Hứa Lương Thần có chút không hiểu, Thái Phượng Kỳ cười nói: “Đại thiếu nói, lần đại hôn này phải vừa long trọng vừa tiết kiệm, cho nên đăng ký tham gia kết hôn tập thể, em chưa biết sao?”

Hứa Lương Thần chưa kịp trả lời, Mỹ Thần đã nói tiếp: “Vốn chị còn sợ em phải chịu thiệt, là phu nhân đại soái tự mình tới tìm chị và chị dâu bảo rằng áo cưới do đại thiếu tự mình mời nhà thiết kế Pháp thiết kế thủ công, tuy rằng không được tôn quý bằng phủ Đại Soái tự tổ chức, nhưng có ích cho xã hội, đóng góp cho vùng gặp nạn cũng là chuyện tốt.”

Cùng lúc đó a hoàn dẫn theo hai cô gái trẻ đi tới, người đi phía sau còn ôm một cái hòm lớn.

Người đi trước lớn tuổi hơn một chút, dường như đã từng gặp Thái Phượng Kỳ, Hứa Mỹ Thần nên cô ấy tươi cười thân thiết cung kính chào hỏi họ, sau đó quay đầu có chút tò mò nhìn Hứa Lương Thần, trong mắt lóe lên một chút ngạc nhiên, sau đó tươi cười rạng rỡ nói: “Tôi là nhân viên Cục xã hội Ngô Ái Anh, tới đưa áo cưới cho nhị tiểu thư, xin nhị tiểu thư xem thử, không vừa chúng tôi sẽ sửa.”

Mỹ Thần và Thái Phượng Kỳ khách khí nhường chỗ ngồi, sau đó cầm áo cưới nhìn tỉ mỉ. Nhìn áo cưới đỏ rực trước mắt, cảm giác kết hôn chân thật chợt ập đến, tim Hứa Lương Thần bất giác đập nhanh vài nhịp, vội chuyển tầm mắt.

“Nhị tiểu thư của tôi ơi, hiện giờ cũng không phải là lúc thẹn thùng.” Khi lòng cô đang rối như tơ vò, không biết như thế nào cho phải, ngoài cửa truyền đến tiếng cười trêu chọc của Ngô Văn Quyên. Người trong đại sảnh ngẩng đầu, thấy Lư phu nhân và tứ phu nhân đang tươi cười đi tới. Ngô Văn Quyên xua tay cản a hoàn bên cạnh đang định thông báo, vừa nói vừa đi đến gần: “Kết hôn tập thể sẽ được cử hành ở quảng trường lớn, cô dâu không thể che mặt, trong mấy chục đôi thiếu phu nhân nhà chúng ta cần phải siêu quần xuất chúng, áo cưới này không thể có bất cứ lỗi nào.”

Đến gần, Lư phu nhân đoan trang tao nhã chào hỏi Thái Phượng Kỳ và chị em Hứa Lương Thần, Ngô Văn Quyên lại chỉ lo quần lấy Hứa Lương Thần nhìn một lượt, cười hì hì nói: “Ngô tiểu thư, cô đã gặp phần lớn những người tham gia kết hôn tập thể, chúng tôi cũng là người tham gia, cô nói thật xem, cô dâu nhà chúng tôi có phải người đẹp nhất không?”

Lư phu nhân cười liếc cô một cái, Ngô Ái Anh vội vàng cười nói: “Xin Tứ phu nhân tha thứ. Nói thật, tôi chưa so, nhưng vừa rồi nhìn thấy nhị tiểu thư tôi liền sửng sốt.”

Ngô Văn Quyên cười chỉ cô: “Đều nói cô có tiếng thành thật ở Cục xã hội, không ngờ cũng biết nói khéo, mau nói, đừng thừa nước đục thả câu, vì sao lại sửng sốt?”

“Nhị tiểu thư không chỉ có mặt mày như vẽ, khí chất trên người quả nhiên không ai sánh bằng. Tôi cũng coi như gặp không ít khuê tú thế gia, vậy mà nhìn thấy tiểu thư vẫn phải sửng sốt.” Ngô Ái Anh vừa nói vừa nhìn Hứa Lương Thần, không ngừng tán thưởng.

Tất cả mọi người cười rộ lên, Hứa Lương Thần giật giật khóe môi, cúi đầu không nói gì.

“Náo nhiệt vậy, mọi người sửng sốt cái gì?” Ngoài cửa lại có người tới, là giọng Đoàn Dịch Kiệt.

Ngô Văn Quyên quay đầu, cười híp cả mắt: “Nhìn cái gì á, nhìn cô dâu của con đấy.”

Hứa Lương Thần nghe cô nói thẳng như vậy, không khỏi lặng lẽ đứng dậy, ngồi ra đằng sau.

Đoàn Dịch Kiệt bước vào, chào “Mẹ, dì Tư”, sau đó chào hỏi Thái Phượng Kỳ, Hứa Mỹ Thần, cuối cùng nhìn Hứa Lương Thần nói: “Áo cưới may xong rồi sao? Lần này vốn định chọn màu trắng, sau này mọi người đề nghị làm theo tập tục trong nước, dùng màu đỏ. Dì Tư, dì cảm thấy như thế nào?”

“Ôi, cái này con hỏi sai người rồi.” Ngô Văn Quyên gian xảo cười nói: “Áo cưới đâu phải dì mặc. Vừa khéo mọi người đều ở đây, lão đại, đến đây, giúp cô dâu của con thử đồ, cũng ọi người nhìn xem cái là quốc sắc khuynh thành.”

Đoàn Dịch Kiệt cong môi cười, nhưng không cự tuyệt, bước đến trước mặt Hứa Lương Thần, hơi cúi người: “Lương Thần, đi thử áo cưới nhé?” Nói thật anh cũng muốn nhìn một chút.

Hứa Lương Thần lặng lẽ trợn mắt nhìn anh, người này đúng là? Tứ phu nhân cố ý đùa, anh nghe không hiểu à? Muốn đi thử thật sao? Ngô Ái Anh vô cùng hiểu chuyện bẽ hờm qua: “Nhị tiểu thư, mời”.

Bị mọi người cười nhìn, Hứa Lương Thần bất đắc dĩ đành phải đứng lên.

Lên tầng, Hứa Lương Thần và Ngô Ái Anh đi vào phòng. Cô xoay người, nhàn nhạt ngược mắt nhìn Đoàn Dịch Kiệt, đóng rầm cửa lại, suýt chút nữa đập vào mặt Đoàn Dịch Kiệt. Anh vươn tay sờ sờ cái mũi, nhìn cửa phòng đóng kín lắc đầu cười khổ. Trong lòng lại hơi tò mò, công chúa phía sau cửa sẽ biến thành bộ dáng gì?

Anh đi đi lại lại trên hành lang trải thảm, chợt nghe phía sau có người cười nói: “Ồ, lão đại bị người ta nhốt ở ngoài cửa rồi hả? Ha ha ha.”

Ngô Văn Quyên cười hì hì đi tới, nhìn cửa phòng đóng kín, lén lút nói: “Bị nhốt hả, chờ đấy, dì Tư giúp con.” Nói xong, cô nâng tay gõ cửa: “Là tôi, Ngô tiểu thư xin mở cửa...”

Cửa phòng mở ra, Ngô Ái Anh có chút hưng phấn cười nói: “Không hổ là áo cưới đại thiếu chọn, nhị tiểu thư mặc vào thật sự là quá đẹp.”

Nói còn chưa dứt lời, Ngô Văn Quyên đã bước vào, nhìn tình hình trước mắt, cô không thể tin chớp chớp mắt; Đoàn Dịch Kiệt phía sau cô, cũng ngơ ngác sững sờ.

Áo cưới thiết kế rất đơn giản, hơn nữa có chút bảo thủ, thân dài ôm eo, đuôi váy rất dài, tay áo lá sen rộng buông xuống, màu đỏ vui mừng xa hoa tôn lên người đẹp như ngọc, da nõn nà như tuyết. Quả rất hợp với khí chất độc đáo của Hứa Lương Thần, trong thanh thuần ẩn chứa tôn quý, trong thanh lệ ẩn chứa tao nhã, nói vô cùng động lòng người.

Mọi người đang âm thầm tán thưởng, Đoàn Dịch Kiệt đi đến, lấy một cái hộp từ trong túi áo, mở ra, bên trong là một bông hoa cài khảm kim cương. Anh đi đến bên Hứa Lương Thần, nâng tay cài cho cô.

Hứa Lương Thần hơi né tránh, Đoàn Dịch Kiệt giữ chặt tay cô: “Đừng nhúc nhích, dứt vào tóc lại đau.” Nói xong, giữ chặt cánh tay cô, rất cẩn thận cài giúp cô.

Anh không hề che giấu tình yêu của mình với người vợ tương lai trước mặt người khác, hành động tự nhiên như vậy lại khiến Hứa Lương Thần xấu hổ lúng túng đỏ mặt. Thấy vậy, Lư phu nhân cười như có đăm chiêu, Hứa Mỹ Thần cảm động lau nước mắt.

Có chị dâu và chị cả bên cạnh, những chuyện cần chuẩn bị trước khi kết hôn luôn có người đến thương lượng, Hứa Lương Thần không có thời gian và không gian nghỉ đến tâm sự phức tạp của mình. Biết tránh không khỏi thì cứ thả lỏng chấp nhận, nếu anh nhất định phải cưới, mọi người đều hi vọng cô gả, vậy thì gả đi, hai người không có tình cảm cưới thì sao, mà gả thì sao? Coi như thay đổi hoàn cảnh sinh hoạt đi.

Buổi tối trước hôn lễ, sau bữa cơm tối không lâu, Thái Phượng Kỳ và Mỹ Thần đã trở về chuẩn bị đại lễ ngày mai, Hứa Lương Thần mới vừa vào thư phòng đã nghe được có người gõ cửa. Hai chữ “Vào đi.” còn chưa nói xong, cửa phòng đã bị đẩy ra, Đoàn Dịch Kiệt mặc thường phục đi tới.

Hứa Lương Thần hơi giật mình, theo tập tục Yến Châu, mấy ngày trước hôn lễ hai người không được gặp mặt, cho nên cô không nghĩ là anh tới.

Cô mất tự nhiên đứng lên, nhàn nhạt giương mắt nhìn Đoàn Dịch Kiệt, không hề rùng. Đoàn Dịch Kiệt đi đến trước mặt cô, đứng lại, đôi mắt đen sáng ngời nhìn khuôn mặt bình tĩnh của cô. Hôn lễ sắp cử hành, nha đầu tiếp tục như vậy thì không được, khuôn mặt nhỏ càng ngày càng gầy.

“Sao vậy, làm em sợ à?” Đoàn Dịch Kiệt nhếch môi cười: “Tôi không ngủ được, muốn gặp em một lần trước ngày mai. Anh đã nói với chị dâu em, không cần phái người tới đón, lát nữa anh đưa em về.”

Tối nay Hứa Lương Thần phải về Tôn phủ. Dù nói thế nào, nơi đó có bà ngoại, chị dâu, coi như là người thân, con gái xuất giá phải có nhà mẹ đẻ.

“.” Hứa Lương Thần vẫn không nói chuyện, Đoàn Dịch Kiệt cũng không làm gì, chỉ nhìn cô, cầm lấy áo khoác trên ghế đưa cho Hứa Lương Thần nói: “Đi, đi với anh.”

Đi đâu? Hứa Lương Thần ngạc nhiên nhìn anh.

“Lên núi.” Đoàn Dịch Kiệt chỉ nói hai chữ, Hứa Lương Thần lại không tự chủ được ngẩng đầu, sững sờ nhìn anh.

“Anh và em đến mộ mẹ thấp nén hương.” Đoàn Dịch Kiệt đi tới, khẽ vỗ vai cô: “Ban ngày không tiện. . . . Em lớn rồi, giờ sắp xuất giá, cũng nên nói một tiếng với mẹ, đi thôi.”

Không phải Hứa Lương Thần chưa từng nghĩ đến chuyện này, nhưng thấy chị dâu và chị cả đều kích động một lòng tập trung cho hôn lễ nên cũng không nói ra. Không ngờ Đoàn Dịch Kiệt cũng có ý nghĩ này, trong lòng cô âm ập, không kìm lòng được cúi đầu nói một tiếng “Cảm ơn”. Đoàn Dịch Kiệt liếc nhìn cô một cái: “Lương Thần, không cần cảm ơn anh, từ ngày mai anh chính mà chồng em, mẹ vợ cũng là mẹ anh.”

Thấy vẻ mặt Hứa Lương Thần phức tạp, Đoàn Dịch Kiệt cười nắm tay cô: “Đi thôi, không còn sớm nữa, đi mau em còn về sớm nghỉ ngơi, ngày mai sẽ mệt lắm đấy.” Không đợi Hứa Lương Thần trả lời, anh đã kéo cô đi ra.

Mẹ đối với cha, đối với nhà họ Hứa đã hoàn toàn hết hy vọng, trước khi mất để lại di ngôn muốn được an táng trên lưng chừng núi, chôn trong khu mộ của ông ngoại. Sau khi bà qua đời nhà họ Hứa vì mặt mũi lại kiên quyết không đồng ý, vẫn là anh họ tranh cãi với bọn họ, mới có thể thực hiện được nguyện vọng của mẹ.

Hứa Lương Thần có tâm sự, không để ý đến ánh mắt thương tiếc yêu chiều của Đoàn Dịch Kiệt. Ngày hôm qua lên sườn núi cùng Tôn Mạnh Lâm, nghe anh ta kể lại hoàn cảnh khổ sở bất hạnh của ba chị em, làm anh đối có cái nhìn khác về nhà đầu quật cường này. Lương Thần, sự đau khổ của em trước kia anh không thể bồi thường, cho phép anh chăm sóc em, yêu em trong cuộc sống sau này, được không?

Đến lưng chừng núi, ánh trăng đã gần lên đến đỉnh, trước mộ mẹ cô có nền trắng đồ lễ, cắm chướng trắng đặt ngay ngắn. Hứa Lương Thần nhìn những thứ đó, lại nhìn Đoàn Dịch Kiệt, trong lòng dâng lên tình cảm khó tả, là cảm kích, là cảm động, hay là. Cô không rõ.

Đoàn Dịch Kiệt đi đến, quỳ xuống trước mộ, nghiêm túc quỳ lạy, trầm giọng nói: “Mẹ, cảm ơn mẹ đã sinh ra Lương Thần, ngày mai cô ấy sẽ gả cho con. Mẹ yên tâm, con nhất định sẽ chăm sóc cho cô ấy, yêu thương cô ấy.” Nói xong, đổ rượu cúng, đứng dậy nhìn Hứa Lương Thần, lặng lẽ ra hiệu cho đám người La Hoàng Nghĩa tránh đi.

Lương Thần mất mẹ từ nhỏ, ba chị em trải qua sóng gió sống nương tựa vào nhau; gần đây lại bị anh theo đuổi ép buộc, nhìn bộ dáng của cô, trong lòng chắc chắn có rất nhiều khổ sở. Mượn tối nay để cô phát tiết, thả lỏng, những năm tháng sau này ở bên anh chỉ sợ cô cũng khó có được thoải mái. Đứng ở xa, nhìn bóng lưng Hứa Lương Thần run run, Đoàn Dịch Kiệt cảm khái lại đau lòng.

Hứa Lương Thần nhìn ngôi mộ được đắp thêm đất mới, nước mắt lặng lẽ chảy xuống. Cô châm hương từ từ quỳ xuống lạy, nước mắt như mưa rơi xuống bùn đất. Mẹ, con gái đã lớn, cũng đến lúc lấy chồng, mẹ yên tâm, con sẽ chăm sóc cho chị cả và em ba.

Nghe tiếng nước nhỏ nhỏ phía sau, cảm khái, thương tiếc trong lòng Đoàn Dịch Kiệt hòa làm một. Anh âm thầm thề với ánh trăng trên triền núi. Lương Thần nếu đã thích em cả cuộc đời này anh sẽ không để em phải rơi nước mắt nữa!

Dường như đã nhận ra cái gì, Hứa Lương Thần từ từ ngẩng đầu, trong đôi mắt đẫm lệ mông lung ngoài ý muốn lại nhìn thấy rõ ràng bóng dáng cao lớn đứng ở triền núi kia.

Có lẽ là khóc một lúc, thân thể mệt mỏi; có lẽ do đi thăm mộ mẹ về, trong lòng bình tĩnh hơn một chút, buổi tối Hứa Lương Thần ngủ rất say. Sáng hôm sau Thái Phượng Kỳ đến gọi mới tỉnh dậy, cô đứng dậy ăn qua loa cho xong bữa sáng, chị cả Mỹ Thần dẫn theo người chăm sóc cô dâu chuẩn bị chải đầu, trang điểm cho cô.

Hứa Lương Thần không rõ cảm giác lúc này của mình là gì, yên lặng ngồi trước gương trang điểm, nhắm mắt để người ta trang điểm. Người chăm sóc dâu cười thả xòa mái tóc dài của cô, cây lược gỗ lim nhẹ nhàng lướt qua, bên tai là lời chúc: “Nhất sơ phúc thọ an khang, nhị sơ cử án tề mi.”, kèm với tiếng pháo bên ngoài, Hứa Lương Thần chỉ cảm thấy đầu mình trống rỗng, mờ mịt.

Liêu Ngọc Phượng đi cùng Thái Phượng Kỳ, đôi mắt đỏ ửng từ ngoài cửa đi tới. Hứa Lương Thần ngừng thở, vội đứng dậy chào hỏi. Liêu Ngọc Phượng vội vã bước tới, giữ chặt tay cô, nhìn từ trên xuống dưới mấy lần, cố gắng nở nụ cười nói: “Từ lúc trở về đã muốn gặp con, nhưng không có cơ hội. Đứa bé ngoan, nếu đã quyết định thì cứ gả, Dì Liêu coi con như con gái ruột”

Hứa Lương Thần xót xa, nhớ bà đã chăm sóc tha thiết chờ đợi từ khi cô còn bé, cô không khỏi áy náy, trình trọng hành lễ, gượng cười nói: “Từ hôm nay, con sẽ gọi dì là mẹ, xin mẹ tha thứ Lương Thần đã cô phụ sự kỳ vọng của mẹ.”

“Đứa bé ngoan...” Dù trong lòng có nghi vấn, nhưng Liêu Ngọc Phượng vẫn yêu thương Lương Thần, nhìn cô đỏ mắt, đau lòng ôm cô vào lòng liên tục khuyên giải an ủi.

Một lát sau, bà tự tay giúp Hứa Lương Thần thay áo cưới, đến hành lễ với bà ngoại. Xe hoa của phủ Đại Soái đã tới ngoài cửa.

Giờ lành đến, phù dâu dẫn Hứa Lương Thần xuống tầng, cúi đầu bái biệt bà ngoại, anh họ, chị dâu, chị cả và người nhà, Hứa Lương Thần ôm tâm tình phức tạp lên xe. Nhìn bóng dáng cô, Liêu Ngọc Phượng rốt cục không kìm được lặng lẽ rơi nước mắt. Con trai ngốc từ tối đó trở về không nói một tiếng, hỏi nó cũng không nói. Hôm nay và về sau, không biết sống thế nào đây.

Quân chính phủ đứng ở cửa lớn trước quảng trường, hôn lễ sắp bắt đầu, cô dâu đã chuẩn bị nối đuôi nhau ra khỏi phòng trang điểm.

Hai năm qua, văn hóa phương Tây du nhập khiến hôn lễ kiểu mới ở Yến Châu tuy rằng tiến thêm được một bước nhưng đối với dân chúng bình dân mà nói, hôn lễ vẫn rất tốn thời gian, phí tiền của và công sức. Đoàn Dịch Kiệt không chỉ khởi xướng, thúc đẩy hôn lễ văn minh như vậy, còn khai sáng bằng cách dùng việc vui của phủ Đại Soái để kêu gọi, điều này thật sự làm Hứa Lương Thần và rất nhiều người bất ngờ.

Cô là người cuối cùng tới phòng trang điểm.

Bên ngoài, âm nhạc đã vang lên, hôn lễ sắp bắt đầu.

Người tham gia theo sự hướng dẫn đứng vào vị trí, an vị ở khu khách quý giữa quảng trường. Trên đài chủ tịch, thủ lĩnh Quân chính phủ cùng các nhân vật nổi tiếng, hiệu trưởng đại học ở Yến Châu đến chứng kiến hôn lễ đã vào vị trí.

Chú rể mặc tây trang tối màu, caravat màu đỏ sẫm, giày da màu đen, đứng ở cửa phòng trang điểm theo thứ tự tìm được cô dâu của mình. Các đôi song song nắm tay, trong tiếng khúc quân hành đi vào hội trường.

Vô số ánh mắt, đèn flash của phóng viên ào ào nhìn Thiếu soái tuần tú tay cầm hoa tươi đứng ở cửa phòng trang điểm, cô dâu đâu?

Đột nhiên, chung quanh vang lên tiếng hít không khí, một góc hội trường ầm ĩ đột nhiên trở nên yên tĩnh. Hứa Lương Thần được phù dâu đỡ ra khỏi phòng trang điểm.

Một chút kinh diễm lướt qua đôi mắt Đoàn Dịch Kiệt, anh bỗng nhiên có chút hối hận, có phải anh làm sai rồi không? Sao có thể để Lương Thần xinh đẹp như vậy xuất hiện trước mặt công chúng.

62. Chương 62: Hôn Lễ

Rõ ràng là áo cưới cùng màu cùng kiểu, cô gái này mặc lại có vẻ đẹp như ráng mây, đường cắt may đơn giản càng tôn lên dáng người thon thả yếu điệu, mềm mại như liễu. Tóc đen búi dưới mũ hoa càng làm nổi bật làn da như ngọc, mặt mày như vẽ. Bỗng nhiên xuất hiện trước mắt mọi người, cô khẽ rũ hàng mi như lông vũ. Khuôn mặt trắng nõn phỉếm hồng, dung sắc khuynh thành.

Ngọn đèn nhấp nháy lờ lờ, tiếng nghị luận trong đám người nổi dậy như ong, nhốn nháo ầm ầm. Hứa Lương Thần ngoài mặt bình tĩnh nhưng tim lại đập loạn nhịp, không hiểu là hoảng hốt, buồn phiền, hay là

e ngại, chỉ cảm thấy trong lòng khó yên. Hai bên có phù dâu đi tới, một bàn tay nhẹ nhàng đỡ lấy cô, giọng nói quen thuộc vang lên: “Lương Thần, là tôi.”

Hứa Lương Thần nghe được giọng Đoàn Kỳ Bình không khỏi hơi giật mình, không ngờ cô ấy cũng làm phù dâu cho cô. Nhưng trong lòng chợt cảm thấy an tâm, suy nghĩ hỗn loạn cũng trở nên bình tĩnh. Cô cười nhẹ, để Kỳ Bình đỡ chậm rãi đi ra. Mọi người bắt đầu vỗ tay, Đoàn Dịch Kiệt cong môi cười khê, vươn tay ra.

Hứa Lương Thần hơi ngước mắt nhìn có chút chần chờ. Kỳ Bình ở bên đẩy tay cô qua, Hứa Lương Thần đành phải đưa tay trái đeo gang run rẩy đặt vào lòng bàn tay phải Đoàn Dịch Kiệt.

Tiếng nhạc nổi lên, MC tuyên bố hôn lễ bắt đầu, cũng tuyên đọc danh sách người tham gia. Chú rể cô dâu dựa theo thứ tự danh sách, hai đôi một lượt thay nhau lên đài, khom người chào đài chủ tịch. Song phương chào nhau, sau đó cúi chào người làm chứng.

Khi tất cả các đôi tham gia bước lên, thị trưởng Yến Châu Tôn Mạnh Lâm đứng lên phát biểu: ” Từ sinh khê khoát, dữ tử tương duyệt; chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão [1]. Cho dù nhân thế thay đổi luân hồi biến thiên, kết hôn là chuyện quan trọng cả đời, chưa bao giờ thay đổi.”

[1] “Cùng nguyện sống chết có nhau, nắm tay cho tới bạc đầu” – Kinh Thi – Bội Phong – Kịch Cổ

Nhìn thoáng qua Đoàn Dịch Kiệt tuần tú bức người thần thái phần khởi đang khoát tay cô, khê môi Hứa Lương Thần khê cong lên, hơi cười khỏ. Nắm tay cho tới bạc đầu? Cuộc hôn nhân này chính là nghiệt duyên người ta hay nói thì phải? Hôn nhân không tình yêu có thể sống chết có nhau, nắm tay cho tới bạc đầu sao?

Đoàn Dịch Kiệt hơi híp mắt lại, nhìn Hứa Lương Thần mặc áo cưới mặt mày như vẽ, đẹp như thiên sứ, bên môi khê nở nụ cười, trong lòng lại càng kiên định ý nghĩ của mình: Lương Thần, anh nhất định sẽ khiến em mở cánh cửa trái tim. Đã nắm tay cả đời, chúng ta nhất định sẽ cùng nhau đi đến bạc đầu.

Nhìn thoáng qua em họ dưới đài cúi đầu mặt mày nặng nề, Tôn Mạnh Lâm nói tiếp: “Mấy ngàn năm nay, hôn nhân truyền thống luôn gồm sáu lễ ‘nạp thái, vấn danh, nạp cát, nạp chinh, thỉnh kỳ, thân nghênh’ hết sức rườm rà. Vì cải tiến tập tục, đề xướng giản lược, tôn trọng ý nghĩa hôn lễ, chúng tôi xem xét cân nhắc lễ phép trung tây, tiếp thu hôn lễ kiểu Âu Tây long trọng đơn giản, khởi xướng lần kết hôn tập thể này. Tình yêu là thứ đáng quý, tốt đẹp nhất thế gian. Hôn nhân bắt nguồn từ tình yêu là điều hạnh phúc nhất. Hôm nay, chúng ta có mặt tại đây để chúc phúc cho buổi hôn lễ này.” Giọng nói trầm ấm của Tôn Mạnh Lâm tiếp tục vang lên bên tai: “Hiện nay, người chủ hôn yêu cầu các vị tuyên thệ lời thề, xin các chú rể trả lời.”

Anh ngẩng đầu nhìn về phía chú rể, ánh mắt nhìn Đoàn Dịch Kiệt: “Anh có đồng ý cưới người phụ nữ này làm vợ, yêu thương cô ấy, quý trọng cô ấy, dù giàu nghèo hay tật bệnh, đến chết không đổi không?”

“Đúng vậy, tôi đồng ý.” Các chú rể đáp. Giọng Đoàn Dịch Kiệt kiên định mà trầm tĩnh. Lương Thần, em có nghe được tiếng lòng của anh không?

Bởi vì đứng rất gần, cô nghe được tiếng nói người bên cạnh mang theo âm vang trong lồng ngực, giống như phát ra từ sâu trong linh hồn. Hứa Lương Thần nao nao, dưới lớp lụa mỏng lặng lẽ ngước mắt nhìn người đàn ông bên cạnh. Trong lúc vô tình chạm phải đôi mắt sáng ngời của Đoàn Dịch Kiệt. Ánh mắt sáng quắc kia khiến tim cô không khỏi run lên, đập thành thịch như lỡ mất một nhịp.

Đang lúc cô cảm thấy rung động, Tôn Mạnh Lâm đã ngồi xuống. Hiệu trưởng đại học Đông Nam Dư Mục Chi tiên sinh đại biểu người làm chứng, cao giọng đọc bài ‘Tây Giang Nguyệt’ để chúc mừng hôn lễ:

“Tích nhật chương đài nhược liễu, kim nhật nam quốc giai nhân. Uyên ương loạn điểm phổ phiên tân, thị trường mạnh lâm tính tôn. Hồng chúc tây hành kỷ đối, xuân tiêu nhất khắc thiên kim. Hôn nhân hà tất định điều trần, nhục lễ phồn văn hảo tĩnh.”

Sau đó, cô dâu chú rể trao đổi tín vật đính ước và nhẫn, người làm chứng tặng hôn thú và vật kỷ niệm cho từng đôi. Chú rể cô dâu cảm ơn người chủ hôn, người làm chứng, cũng cúi đầu với dân chúng đứng xem. Đám người vỗ tay như sấm dậy, tiếng pháo giòn giã.

Xong buổi lễ, chú rể cô dâu chụp ảnh lưu niệm trong tiếng nhạc, sau đó ra khỏi hội trường.

Đoàn Dịch Kiệt cong môi cười khê, cầm tay Hứa Lương Thần theo đội ngũ từ từ đi ra ngoài.

Trên đỉnh đầu bọn họ là mưa hoa cắm chướng màu hồng. Mưa hoa rục rờ, dàn nhạc tràn ngập hạnh phúc như ánh mặt trời.

Nhìn quan viên chính phủ vỗ tay trên đài chủ tịch, khuôn mặt tươi cười của dân chúng chung quanh và máy ảnh của các phóng viên bên ngoài, Hứa Lương Thần bỗng nhiên hiểu ra, mượn buổi lễ này, Quân Chính phủ phía Nam lần đầu tiên với tư cách lãnh đạo quốc gia tham gia cuộc sống dân chúng bình thường.

Trong hôn lễ, nhà nước nhanh chóng đem hình thái ý thức chính phủ khởi xướng lặng lẽ rót vào cuộc sống hằng ngày của dân chúng, làm cho người ta cảm nhận được rõ ràng sự tồn tại của “Nhà nước và chính phủ”, tiến tới tấn thành sức mạnh của chính phủ.

Nói cách khác, kết hôn tập thể cũng là một lần tiến hành nghi thức chính trị. Nó đem ý chí của chính phủ thông qua nghi lễ cưới hỏi biến đổi, truyền đạt đến dân chúng. Hóa ra, cha con nhà họ Đoàn khởi xướng kết hôn tập thể, cũng là quân chính phủ thực hành quyền lực bí mật một lần.

Cô đắm chiêu lặng lẽ nhìn về phía người đàn ông bên cạnh. Hứa Lương Thần không khỏi tò mò, Đoàn Dịch Kiệt còn trẻ mà đã nhìn xa trông rộng, cẩn thận tỉ mỉ đến vậy sao?

Xuyên qua mưa hoa rục rờ, tiếng người ồn ào, xe tiến về phía quảng trường phủ Đại Soái. Hôm nay vừa là đại thọ sáu mươi của lão phu nhân phủ Đại Soái vừa là đại hôn của cháu đích tôn, song hỉ lâm môn. Cảm giác vui mừng dào dạt này xưa nay thật hiếm có, đường nhiên phải mở tiệc chúc mừng đãi khách.

Ngồi ở tầng cao nhất khách sạn đế quốc, nhìn phủ Đại Soái phía xa chung quanh náo nhiệt như thủy triều, tiếng pháo nổ liên thanh lọt vào tai, Daniel thở dài: “David, việc đã đến nước này, cậu đừng cố chấp nữa. Người Trung Quốc gọi cái này là phụ nữ có chồng, cậu còn có thể làm được gì? Nếu cô ấy yêu cậu làm sao có thể gả cho anh ta? Cậu đừng tiếp tục làm khó bản thân.”

David ngửa đầu uống một ngụm bia, cả đêm khó ngủ làm mặt có chút tiều tụy, trong mắt giăng đầy tơ máu. Anh nhìn chằm chằm nơi náo nhiệt ồn ào kia, sau một lúc lâu mới nói: “Daniel, anh có biết kiếp này em hối hận nhất chuyện gì không?”

Daniel có chút không hiểu nhìn anh một cái, lắc đầu.

“Em không nên vào giới tin tức.” David nhún mày: “Lẽ ra em nên giống như anh, đi vào giới chính trị. Nếu thế thì thật tốt. Daniel, cô ấy có nỗi khổ và bất đắc dĩ, em lại không giúp được gì.” Nói xong, David lão đảo đi xuống tầng.

Daniel nhìn bóng lưng anh thở dài, sau đó vội đuổi theo, hỏi: “Cậu thật sự muốn vào giới chính trị?”

Mặt trời đã lên đến đỉnh khách sạn đế quốc, ánh nắng xán lạn chiếu xuống thế gian vô tận vui sướng sâu bi.

Trên quảng trường lát đá cẩm thạch đồ đủ loại xe. Xe như nước chảy, đám đông cũng bắt đầu di động. Soái Phủ cao lớn khí phái, cửa màu xanh lá cây đậm, ngói lưu ly phản chiếu ánh mặt trời xán lạn, chiếu xuống cảnh tượng long trọng hiếm có phía dưới. Dòng người nối liền không dứt, đội quân cảnh cầm súng duy trì trật tự.

Làm người ta chú ý nhất là trước cửa lớn sơn đỏ của phủ Đại Soái treo cổng chào đề mười chữ to “Song hỉ lâm môn chúc mừng cứu trợ thiên tai”. Phía dưới xếp mấy chiếc thùng, phủ Đại Soái phái nhân viên công tác bận rộn ghi chép lễ vật nhận được giúp khu gặp nạn thiên tai, phía sau bọn họ là vô số quà mừng xếp chồng như núi nhỏ.

Xe dừng trước quảng trường, Đoàn Dịch Kiệt hơi nghiêng đầu cong môi cười: “Lễ vật nhận được thật đúng là không ít, coi như góp một phần cho khu bị nạn. Lương Thần, hôm nay để chúng ta dẹt hoa trên găm, được chứ?”

Hứa Lương Thần hiểu ý anh. Đám người xúm lại, xuyên qua màn xe, Hứa Lương Thần chỉ nhìn thấy đủ loại chân cẳng chen chúc, quần áo đủ màu sắc, nghe họ nhón nha nhón nháo gọi. Đoàn Dịch Kiệt nắm tay

cô khẽ nói: “Đi theo anh.”

Hứa Lương Thần bắt đầu đi theo anh xuống xe.

Tầm mắt từ bốn phương tám hướng tập trung lại, tìm Hứa Lương Thần đập thành thịch, không khỏi rũ mắt ngoan ngoãn để Đoàn Dịch Kiệt dắt tay xuyên qua đám người đi về phía trước.

Đi được một đoạn, Đoàn Dịch Kiệt dừng bước. Hứa Lương Thần có chút ngoài ý muốn phát hiện hai người đang đứng ở chỗ ghi danh nhận quà. Hiển nhiên, nhân viên công tác này không ngờ Thiếu soái lại dẫn theo tân hôn phu nhân đến đây, vội vàng đứng lên vỗ tay cười chúc mừng.

Đoàn Dịch Kiệt gật đầu, xoay người nhìn đám phóng viên xúm lại phỏng vấn và đám người, giọng nói: “Cảm ơn mọi người! Hôm nay Dịch Kiệt lập gia đình, đa tạ mọi người chúc mừng. Những quà mừng này sẽ được ủng hộ cho khu thiên tai. Vợ chồng Dịch Kiệt nguyện dùng chút sức mọn, bày tỏ lòng thành.” Nói xong, anh rút đồng hồ quả quýt, bút ngòi vàng, bảo nhân viên công tác ghi vào vật phẩm giúp nạn thiên tai.

Hứa Lương Thần cúi đầu nghe, trong lòng mơ hồ đoán được ý của anh. Không đợi Đoàn Dịch Kiệt nói, cô tự động cởi vòng ngọc trên cổ tay, vòng cổ, thậm chí châu mũ trên tóc đặt lên trên bàn. Đám người bỗng im bặt, vô số ánh mắt kinh ngạc nhìn cô dâu xinh đẹp.

Cô dâu lại quỳen góp cả trang sức đại hôn? Theo tập tục Yến Châu những vàng bạc châu ngọc dùng trong hôn lễ là vốn riêng của cô dâu, ai cũng quý trọng. Ngoại trừ lấy ra để nhớ lại thời gian tươi đẹp, thì quan trọng nhất là chờ con gái xuất giá hoặc con dâu vào cửa trịnh trọng truyền cho đời sau.

Không ngờ con dâu phủ Đại Soái lại quỳen hết cho khu bị nạn. Phủ Đại Soái đương nhiên không thiếu những trang sức này, nhưng vàng ngọc có giới hạn, chúng nó đại biểu cho hạnh phúc và ý nghĩa lâu dài.

“Catherine, là cô?!” Đột nhiên, một phóng viên nước ngoài nửa mừng nửa lo hô: “Hóa ra người Thiếu soái cưới là Catherine!”

“Catherine nào?” Các phóng viên bên cạnh dựng thẳng lỗ tai, mọi người bảy miệng tám lời hỏi.

“Chính là nữ ký giả đẹp nhất ở Tạp chí địa lý quốc gia, viết bài đăng trên Newyork Times.”

“Thiếu soái cưới mỹ nữ phóng viên của chúng ta? Vậy Hội liên hợp tin tức về sau có chỗ dựa rồi.” Đám người nghị luận ào ào.

Hứa Lương Thần hơi giật mình, không ngờ ở đây cũng có người nhận ra cô. Cô không tự chủ được liếc nhìn Đoàn Dịch Kiệt một cái.

Đoàn Dịch Kiệt hơi nhếch môi, lặng lẽ cho cô một ánh mắt an ủi. Lương Thần chợt hiểu ra, anh đã sớm dự đoán được, đã là vợ của Đoàn Dịch Kiệt thì không thể giấu trong khuê phòng. Lương Thần cũng là người có khát vọng có lý tưởng, anh nguyện nắm tay cô, cùng nhau đối mặt với năm tháng tương lai.

Cảm nhận được ánh mắt trấn định mang theo ủng hộ của anh, Hứa Lương Thần ngẩng đầu, nhìn về phía đám người khẽ mỉm cười. Đám người lại vỗ tay, phóng viên nhận ra cô chen lên trước, vừa rút đồng hồ, bút máy quỳen góp vừa nói: “Catherine tiểu thư, chúc hai vị tân hôn vui vẻ, có thể hỏi cô mấy vấn đề được không?”

Anh ta còn chưa dứt lời, các phóng viên khác đã ào ào đưa ra câu hỏi:

“Phủ Đại Soái quỳen toàn bộ quà tặng cho khu bị nạn, cô nghĩ thế nào?”

“Xin hỏi sau khi kết hôn cô còn tiếp tục làm tin tức không?”

“Cô và Thiếu soái quen biết thế nào? Cô có ý kiến gì với hôn lễ lần này không?”

.

Đoàn Dịch Kiệt nhìn đám người đông đúc trước mắt, bình thần che chắn cho Hứa Lương Thần, nói: “Rất xin lỗi, hôm nay cũng là đại thọ của tổ mẫu, xin cho phép chúng tôi chúc thọ bà xong sẽ trả lời câu hỏi của các vị. Khu gặp nạn dân sinh khó khăn gian khổ, xin mọi người kêu gọi dân chúng xã hội cùng hành động, giúp đỡ người bị nạn. Đó là lời chúc phúc tốt nhất cho chúng tôi, cảm ơn mọi người!”

Nói xong, anh nâng tay hành quân lễ với đám người. Hứa Lương Thần cũng cúi người. Đoàn Dịch Kiệt kéo tay cô, dưới sự bảo vệ của thị vệ, xuyên qua đám người ồn ào đi vào phủ Đại Soái.

Mọi người nghị luận ào ào, không ít phóng viên đã nhảy bén tìm được tin tức, trao đổi với nhau. Khách khứa chúc mừng thấy vợ chồng Thiếu soái quan tâm khu bị nạn như vậy liền noi theo, chỗ đăng ký bỗng đông như trẩy hội.

Trong bãi đỗ phía xa, có một bóng dáng cô đơn ngồi trong xe hơi màu đen nhúu mày nhìn Hứa Lương Thần bị đám người vây quanh. Không ngờ mọi chuyện lại đến mức này, Tiểu Thần, sao em lại kiên quyết như thế. Tình cảm bao năm cắt đứt trong chớp mắt? Em thật sự nhẫn tâm sao? Hay thật sự là anh sai rồi?

Đối lập với người cô đơn trong xe, trước phủ Đại Soái vô cùng náo nhiệt, một đám cả trai lẫn gái nói cười ồn ào nghe tiếng vội ra cửa nghênh đón, xúm lại, nhón nha nhón nháo, gắm hoa rực rỡ, nói lời chúc mừng, trêu ghẹo. Hứa Lương Thần cúi đầu, dưới sự đón tiếp của mọi người và dẫn dắt của Đoàn Dịch Kiệt đi qua hành lang treo lụa màu phất phơ, đèn lồng hoa văn và trung đình bày đầy hoa tươi. Qua một cửa lớn nữa, bước lên bậc thềm là nghe thấy tiếng cổ nhạc hợp tấu. Hứa Lương Thần mơ hồ bị mọi người ôm lấy bước trên thảm đỏ thật dày.

Bên trong là một gian đại sảnh, bài trí đẹp dễ quý giá mà tràn ngập không khí vui mừng, nam nữ già trẻ có khoảng trăm người. Mọi người nói nói cười cười ngồi vây quanh một chiếc ghế bành. Hứa Lương Thần hơi ngược mắt liền nhìn thấy Đoàn lão phu cũng mặc một bộ quần áo đỏ sẫm, tươi cười như hoa, bên cạnh là vợ chồng Đoàn Chính Huân, đằng sau họ là nhị phu nhân, tam phu nhân và tứ phu nhân. Bên còn lại là một người đàn ông có khuôn mặt rất giống Đoàn Chính Huân và người nhà của ông ấy. Hứa Lương Thần biết đây là người nhà nhà họ Đoàn và bạn bè.

Đoàn Dịch Kiệt và cô đứng lại, anh hơi nghiêng mặt nói khẽ: “Hành lễ chúc thọ bà nội trước.”

Thấy trước mặt Đoàn lão phu nhân đã đặt sẵn nệm gấm đỏ sẫm, người tiếp tân bên cạnh kéo tay áo cô, Hứa Lương Thần thấy Đoàn Dịch Kiệt đi sang định lạy bái cũng liền theo sau. Đoàn lão phu nhân vội mỉm cười ngăn cản, nói xã hội mới không cần những lễ nghi cũ kỹ này, cúi đầu là được rồi. Đám Lư phu nhân khuyên mãi, bà mới miễn cưỡng để Hứa Lương Thần và Đoàn Dịch Kiệt hành đại lễ. Đoàn Chính Huân ở bên cạnh âm thầm quan sát cử chỉ vẻ mặt Hứa Lương Thần, khóe môi mỉm cười.

Sau đó là hành lễ với người đàn ông trung niên xa lạ đi đứng bất tiện bên cạnh lão phu nhân. Nhìn thấy người bên cạnh ông, Hứa Lương Thần mới nghĩ ra đây là anh trai Đoàn Chính Huân – Đoàn Chính Thiệu. Vợ chồng họ và vợ chồng Đoàn Chính Huân mỉm cười gật đầu nhận ba lạy của hai người. Tiếp theo là mấy vị phu nhân, còn chưa kịp hành lễ nhị phu nhân, tam phu nhân, tứ phu nhân đã cười vươn tay khẽ dìu: “Không dám nhận, mau đứng lên đi.”

Tiếp theo là họ hàng bạn bè nhà họ Đoàn. Đại đa số đều là lần đầu tiên gặp mặt, Hứa Lương Thần chỉ cần làm theo lời Đoàn Dịch Kiệt dẫn mà hành lễ thôi. Đoàn lão phu nhân thỉnh thoảng cũng nói vài câu. Cuối cùng là mấy người ngang hàng, chỉ cần bình lễ, khom người chào nhau là được. Mọi người giới thiệu xong, Đoàn Kỳ Bình mang theo hai đứa em gái song sinh Kỳ Phương, Kỳ Ngọc tiến tới, cười nói: “Tốt xấu gì cũng quen biết từ trước, hôm nay khỏi lễ nghi gì đi.”

Hai chị em song sinh đã gặp Hứa Lương Thần ở bệnh viện một lần, cực kỳ thích chị dâu xinh đẹp đã từng đã làm giáo viên này. Lúc này hai người cười hì hì đứng bên cạnh cô, liên tục giới thiệu chị hai Kỳ Ninh. Hứa Lương Thần chỉ mỉm cười, cũng không nói nhiều.

Trong lúc mọi người nói đùa, Hứa Lương Thần ngược lên nhìn trộm những người trước mặt. Những người khác thì không sao, chỉ có đúng một ánh mắt như điện đảo qua khiến cô có cảm giác như bị kim châm. Cô khẽ ngược nhìn, có một khuôn mặt lẫn trong đám người chợt lướt qua, cô chỉ nhìn thấy một góc quần áo đắt tiền, còn những thứ khác cô không nhìn rõ lắm.

Mọi người cúi chào xong, Đoàn lão phu nhân liền cười nói: “Hôm nay mọi người đều vất vả rồi, mời mọi người đi nghỉ tạm.” Bà quay đầu nói với Lư phu nhân: “Bảo bọn trẻ đưa cô dâu đến tân phòng đi.”

Lư phu nhân cười đáp, quay đầu dặn Kỳ Bình và Kỳ Phương, Kỳ Ngọc. Mấy người liền dẫn Hứa Lương Thần đi về tân phòng.

“Chị cũng từng đến đây rồi nhỉ, anh cả xưa nay thích Tây Uyển, tân phòng cũng ở đó.” Đoàn Kỳ Bình cười khẽ nói.

Hứa Lương Thần mỉm cười, đi theo họ qua tầng tầng lớp lớp tiểu viện, vài hành lang gấp khúc, qua hồ nước rồi mới đến Tây Uyển. Hứa Lương Thần đã đến nơi này vài lần cũng coi như quen thuộc, nhưng hôm nay lại thấy khác lạ.

Ngoại trừ có thêm lụa màu và đèn lồng màu đỏ treo trên núi giả và cây cối, tất cả cửa sổ quạt xếp đã được quét một lớp sơn son mới, lớp vải cũng được thay bằng màu ngà voi, giấy cửa sổ cũng là giấy hoa họa tiết Tây Dương. Trong phòng khách cũng được bài trí rực rỡ hẳn lên. Đoàn Kỳ Bình nói, để tiện nên tân phòng tạm thời được bố trí ở tầng trên cùng, cửa nguyệt lượng bằng gỗ tử đàn khắc hoa văn, màn trướng màu hồng cánh sen buông xuống, bên trong đặt đế nền đúc bằng đồng điêu khắc, trên thấp nền đỏ, ngập tràn không khí hạnh phúc vui mừng.

Không cần a hoàn giúp đỡ, Đoàn Kỳ Bình giúp cô cởi khăn che mặt, ngồi xuống bên giường. Kỳ Ngọc đã sai a hoàn Thu Lan bưng chè mật đến. Hứa Lương Thần dậy từ sáng sớm chưa được ăn uống gì. Vì thế cô nói cảm ơn xong cũng không khách khí uống hết. Kỳ Ngọc cười hì hì cầm lại cái cốc.

Đại thiếu mặt lạnh bỗng nhiên có scandal, mọi người còn chưa rõ vị nhị tiểu thư nhà họ Hứa khiến đại thiếu xưa nay thờ ơ với phụ nữ rung động là tròn hay méo, thì họ đã có tin vui rồi, đúng là hôn nhân gả cưới tu thành chính quả. Đại đa số mọi người đều tò mò, lại nghe thấy phóng viên đứng bên ngoài ào ào nói cô dâu là nữ phóng viên được người nước ngoài đề cử cho ngôi vị nữ phóng viên xinh đẹp nhất, vậy nhất định là không tầm thường, rốt cuộc không tìm được tò mò ào ào đến xem.

Chỉ chốc lát đại sảnh, tân phòng đã chật ních. Mọi người đứng ngồi, chuyện trò rôm rả. Đoàn Kỳ Bình nhanh trí, thấy tình thế không ổn, vội gọi a hoàn rót trà, dẫn Hứa Lương Thần bưng trà đổ nước, hết sức ân cần khách khí với mọi người. Rất nhiều tiểu thư, phu nhân vốn định trêu chọc cô dâu chú rể, thấy cô dâu tự giác như vậy lại có chút ngượng ngùng.

Đúng lúc này lại nghe thấy một tiếng cười khê: “Thật đúng là khó tin, hóa ra thiên hạ thật sự có duyên pháp. Chị cả và nhị tiểu thư tâm đầu ý hợp như vậy thật khiến cho người ta hâm mộ. Lúc trước nhị tiểu thư ở cùng chị cả, giờ lại trở thành người một nhà rồi. Mọi người xem, hai chị em sinh đôi cũng thân mật với nhị tiểu thư như vậy. Đây mới là ‘ngàn dặm nhân duyên một sợi tơ’ [1], đại thiếu và nhị tiểu thư quả nhiên là một đôi người ngọc. Tin đồn lúc trước ồn ào huyền ảo, ai mà ngờ lại có một đoạn nhân duyên này.”

[1] Ngàn dặm nhân duyên một sợi tơ (Thiên lý nhân duyên nhất tuyến khiên) : Nếu có duyên thì ngàn dặm cũng có sợi tơ cột lại.

Nghe được giọng nói quyến rũ có chút quen thuộc, Hứa Lương Thần không khỏi ngước mắt nhìn. Không ngờ lại là Cảnh Văn Thanh. Nhìn sườn xám màu tím nhạt thêu Mẫu Đơn bằng chỉ bạc có chút nhìn quen mắt trên người cô ta, trong lòng Hứa Lương Thần khẽ run lên.

Hứa Lương Thần tiếp tục kính trà, không để lời nói của cô ta trong lòng, coi như nói giỡn mà thôi. Chị em Kỳ Bình đã biết rõ tâm tư Cảnh Văn Thanh từ lâu, cũng hiểu hàm ý trong lời cô ta. Cô ta dường như ám chỉ Hứa Lương Thần lợi dụng Đoàn Kỳ Bình, tiếp cận Đoàn Dịch Kiệt nên mới có tin đồn lúc trước, lại không ngờ cô ăn may mộng đẹp hóa thành sự thật. Nhưng trong phòng đang có nhiều người, chị em cô cũng không tiện phản bác, chỉ đành nhìn nhau cười cười.

Nữ khách không biết nội tình lại cười tiếp lời: “Lúc trước còn cảm thấy đại thiếu luôn kính nhi viễn chi [2] với phái nữ, giờ mới hiểu, hóa ra là có thiếu phu nhân xinh đẹp bên cạnh nên chỉ coi những người khác là dung chi tục phấn [3], sao có thể lọt vào mắt xanh của đại thiếu? Nhưng đại thiếu cũng giấu kín quá, chuyện tình yêu của hai vị nhất định rất thú vị.”

[2] Kính nhi viễn chi: Tôn trọng nhưng không gần gũi.

[3] Dung chi tục phấn: Sơn phấn tầm thường

Cảnh Văn Thanh cười sâu xa: “Đoạn tình yêu này chắc chắn còn thú vị hơn tiểu thuyết, nhị tiểu thư không ngại nói kỹ để mọi người thưởng thức một phen?” Giọng cô ta vốn mềm mại, lúc này càng cố ý uyển chuyển

âm điệu, nghe vào tai càng thêm mê người.

Không ít phu nhân, tiểu thư đều cười liên tục tán thành, có người còn nhiệt liệt vỗ tay, vội vàng thúc giục: “Tuy rằng trước kia chưa gặp nhau nhưng phần lớn là người quen, cô dâu không cần thẹn thùng, nói càng kỹ càng tốt.”

Có người hỗ trợ bưng trà đổ nước, cười nói: “Trà đã uống rồi, cô dâu không cần vất vả, cứ ngồi kể là được rồi.”

Không khí càng thêm náo nhiệt, Hứa Lương Thần nhìn vẻ mặt hứng khởi của mọi người mà tim đập thình thịch. Dù sao cũng là lần đầu kết hôn, mặc dù đã từng ứng phó biết bao nhiêu cảnh tượng long trọng nhưng trong trường hợp này cô vẫn không biết nên làm thế nào cho phải. Kỳ Ninh đã kết hôn nên cô hiểu cảm giác ấy, âm thầm ra hiệu cho a hoàn lấy kẹo bánh, cười hỗ trợ ứng phó: “Đây là đặc sản từ Anh bạn tôi mang hộ tới, mọi người ném thử.”

Có người cầm lấy, có người lại hiểu ý đồ của cô: “Nhị tiểu thư, kẹo đương nhiên phải thưởng thức, nhưng báo cáo vẫn phải làm. Cô cũng không nên giả vờ.”

Kỳ Ninh cười bất đắc dĩ, nhìn Lương Thần. Yển Châu có tập tục, tân hôn phải trêu chọc cô dâu chú rể không phân biệt già trẻ tôn ti. Chị em cô không thể ngăn cản quá mức, vậy phải làm sao bây giờ?

Đang lúc lo lắng, lại thấy Lư phu nhân và tứ phu nhân Ngô Văn Quyên tươi cười đi tới. Cảnh Văn Thanh ngoan ngoãn ra nghênh đón. Lư phu nhân khẽ gật đầu, thấy Hứa Lương Thần đang kính trà cho khách, không khỏi cười: “Xin mọi người thứ lỗi, cô dâu mới tới, chiêu đãi không chu đáo.”

Mọi người cười nói ào ào nịnh hót, sau đó lại tiếp tục nhất quyết đòi nghe quá trình yêu đương. Ngô Văn Quyên tiếp chuyện, khéo đưa đẩy trêu chọc: “Chắc mọi người đều biết ngoại hiệu của đại thiếu nhà chúng tôi chứ? Vì sao mặt lạnh, đương nhiên là vì da mặt dày, ngay cả độ ẩm cũng không truyền ra được. Cho nên chuyện này tôi thấy mọi người không cần làm khó cô dâu nữa.”

Mọi người phụ họa cười to, có người lại nói: “Tứ phu nhân nói sai rồi, nghe nói cô dâu là phóng viên nổi tiếng, đầu bút mồm miệng đều là số một. Báo cáo quá trình yêu đương không chừng còn dễ dàng hơn viết một bài báo.”

Mọi người nghe xong liền cười ồn ào: “Lần đầu gặp mặt cô dâu, phu nhân và tứ phu nhân thông cảm cho chúng tôi đi. Để cô dâu báo cáo một lần, nếu không mọi người đâu còn mặt mũi ngồi đây?”

Đã nói thế thì ngay cả Lư phu nhân và Ngô Văn Quyên cũng không khỏi nhìn nhau, có chút khó xử. Đang lúc chần chờ, một đám nam khách từ ngoài cửa xông vào, Đoàn Dịch Kiệt đứng giữa. Ngô Văn Quyên vừa thấy liền cười nói: “Người báo cáo đến rồi, bây giờ mọi người không cần khách khí nữa.”

Một đám đàn ông trẻ tuổi ăm ăm tiến thẳng vào, không hề ít phu nhân tiểu thư nhát gan da mặt mỏng vội tránh về phía sau. Đoàn Dịch Kiệt đi lên trước, khẽ mỉm cười chào hỏi mẹ, dì Tư và các trưởng bối trong phòng: “Dì Tư vừa rồi nói báo cáo cái gì?”

Ngô Văn Quyên nhìn qua đám người cười nói yêu cầu, Đoàn Dịch Kiệt đại mã kim đao đứng đó, híp mắt nhìn đám nam khách đi theo, thấy mọi người đã đứng nghiêm chỉnh đúng như mình phân phó, mới nói: “Kết hôn phải báo cáo quá trình yêu đương là chuyện đương nhiên, chẳng qua...” Anh nhìn Hứa Lương Thần một cái: “Cô ấy mới từ Mỹ trở về, thật sự chưa gặp chuyện này bao giờ, làm phiền một người làm mẫu trước được không?”

Ánh mắt như điện đảo qua mọi người. Hình tượng đại thiếu mặt lạnh trong lòng mọi người quá sâu nặng, đa số mọi người vẫn có chút sợ hãi vị Thiếu soái không nói đùa này, lại nghe anh chơi xấu cố ý làm khó liên biết người ta tới ‘hộ giá’, chỉ e bị anh bắt được. Thấy thế mọi người vẫn cười nhưng không ai dám tiếp lời.

Lư phu nhân thấy trận thế con trai bày ra, trong lòng liền hiểu ra tám phần. Bà vừa cảm khái con trai lần đầu biết yêu, vừa thấy lo cho anh. Vị nhị tiểu thư nhà họ Hứa này mới gả đến, có vừa ý không còn chưa biết, vợ chồng son tương lai thế nào còn chưa rõ đâu. Nghĩ vậy, bà bèn liếc nhìn Hứa Lương Thần một cái.

Trở lại tân phòng, cổ áo cưới thay bằng một bộ sườn xám bó sát màu đỏ tươi thêu chỉ vàng, người đẹp như ngọc, kiều diễm như hoa, môi đỏ mọng khẽ cong lên, trong vẻ đẹp dễ sang trọng lại ẩn chứa thần thái ngậy

thơ của thiếu nữ. Đứng trước mặt một đám đàn ông nói cười ồn ào, cô hơi ngượng ngùng cúi đầu làm người ta không kịp lòng được muốn thương tiếc.

Cũng khó trách con trai bà không buông tay được, Lư phu nhân nhìn ‘cảnh xuân tươi đẹp’ khắp phòng, nhưng không ai sánh bằng con dâu nhà mình, xinh đẹp thì lại quá tục, quyến rũ không đủ ngây thơ, đoan trang lại không đủ dịu dàng, khí chất pha trộn Trung Tây, vừa xinh đẹp vừa trang nhã như vậy quả thật hiếm có.

Nghĩ vậy, trong lòng bà lại cảm thấy đắc ý vui mừng. Thấy con trai cứng rắn nhất quyết cản đường, chỉ sợ mấy người trêu chọc cô dâu chú rể không đồng ý, bà liền cười giảng hòa: “Nơi này chật chội nói chuyện không tiện, Thường phu nhân, Khương gia tỷ tỷ, không bằng mọi người ra phía trước ngồi đi? Phòng bếp mới làm mấy món bánh ngọt rất ngon, mọi người ném thử nhé?” Bà chỉ tên vài người quen biết, dẫn đầu đám phu nhân, cố gắng giảm bớt áp lực cho cô dâu.

Ngô Văn Quyên khéo léo, đương nhiên hiểu ý Lư phu nhân, cũng cười mời: “Đằng trước chuẩn bị mở màn chiếu bộ phim mới của Shirley Temple đó.”

Tuy rằng tiếc nuối cô dâu còn chưa mở miệng, trêu chọc cô dâu chú rể còn chưa đủ náo nhiệt, nhưng ai cũng biết lúc này phu nhân đại soái đích thân mời là vinh hạnh hiếm có, huống chi còn có đại thiếu mặt lạnh đang ‘hộ giá’ tân phòng, chỉ sợ không có cơ hội. Vì thế đám nữ khách nường theo đề nghị của Lư phu nhân, ào ào đứng dậy đi theo ra ngoài, những người ở lại lặng lẽ ngồi sau đám nam khách muốn xem náo nhiệt.

Hứa Lương Thần đã từng nghe Đoàn Kỳ Bình nói, thân thích bạn bè của nhà họ Đoàn thân rất nhiều, nháo tân phòng đương nhiên phải náo nhiệt. Cô nhìn trai gái đầy phòng, không khỏi lo lắng làm thế nào mới vượt qua được đây. Cũng may có chị em Kỳ Bình giúp cô ngăn cản, Lư phu nhân cũng lôi bớt nữ khách đi; nhưng Đoàn Dịch Kiệt và nam khách anh mang đến lại không hề có ý rời đi, phải làm thế nào đây?

Muốn tìm chị em Kỳ Bình đến giúp, nhưng nhìn mãi vẫn không thấy bóng dáng Đoàn Kỳ Bình đâu, dường như đã đi theo đám Lư phu nhân đi mất rồi? Đang nghĩ tới đó lại thấy a hoàn bưng khay tới, Hứa Lương Thần định tiếp tục kính trà khách, vừa bưng một chén trà lên thì hai người đàn ông bên cạnh vội cười xống tới: “Việc nhỏ này làm sao dám làm phiền chị dâu? Nào nào nào, các huynh đệ, cầm lấy.” Họ vừa chuyển trà vừa cười nói với Hứa Lương Thần: “Chị dâu vất vả rồi, mời ngồi mời ngồi.”

Lúc này Hứa Lương Thần lại có chút ngượng ngùng, vội cười cười cảm ơn, không tự chủ được lạng lẽ nhìn Đoàn Dịch Kiệt một cái. Đoàn Dịch Kiệt hơi nhếch môi, cho cô một ánh mắt an tâm.

Có người chú ý tới hai người ‘mất đi mây lại’, vừa định lên tiếng lại bị Thịnh lão lục bên cạnh trộn mắt nhìn. Anh chàng cao gầy bị trùng có chút khó hiểu, nhưng vẫn nuốt những lời định nói về, đi tới gần cười khẽ hỏi: “Lục thiếu, hôm nay không nháo tân phòng, chẳng lẽ cả trêu cũng không cho nói à?”

Thịnh lão lục liếc anh ta một cái, cười vô lại: “Lão tam, cậu có gan làm thì hôm nay cũng phải nể mặt ông anh này. Chuyện viết thư cầu yêu bằng sáu thứ tiếng bị lão đại biết rồi, vừa rồi La Hoảng Nghĩa bảo tôi tìm cơ hội biến chiến tranh thành tơ lụa, cậu nói xem, tôi còn dám tự chui đầu vào rọ sao?”

“Ha ha, hóa ra lão đại nắm được nhược điểm của anh. Nhưng tôi thì đâu bị. Cô dâu xinh đẹp như vậy không trêu thật đáng tiếc.” Lão tam nhìn người đẹp phía trước, hì hì cười nói.

“Không bị nắm nhược điểm? Hừ.” Thịnh lão lục híp mắt nhìn lão tam: “Cậu thực sự cho rằng lão đại không biết câu lạc bộ ‘đen tối’ của cậu chắc?”

Ồ. Lão tam nghẹn lời, ngậm miệng, nhìn một đám người bị gọi tới làm hộ hoa sứ giả, anh chợt hiểu ra ...hóa ra toàn một lũ bị lão đại mặt lạnh nắm nhược điểm. Khó trách ở nơi khác quây tung trời mà đến đây ai cũng ngoan ngoãn ngồi uống trà. Ngay cả ‘sắc đẹp thay cơm’ trước mắt cũng không dám nhìn ngấm trắng trợn, thì ra là thế.

‘Giờ cậu mới biết à’, Thịnh lão lục khinh bỉ lườm anh. Lão tam tự mình đánh trống lảng lơ ngón tay cái lên, lão đại mặt lạnh, anh đúng là độc ác! Ngay cả tân phòng cũng không cho anh em nháo.

Nhưng chẳng lẽ cứ ngồi không như vậy à? Đang nghĩ vậy, một người phía trước bỗng đứng lên. Anh ta mặc trường bào, cằm mũi dạ nâng lên đến chóp mũi cúi người thật sâu, lão tam không khỏi khẽ hỏi: “Lần này

thì tốt rồi, chuyển cái bình dấm chua này ra, chắc chắn sẽ khiến đám người còn lại chua đến mức chạy mất dép.”

Dương Quang Tông biệt danh “Bình dấm chua” chạy tới trước mặt Hứa Lương Thần, có chút khoa trương cúi người vái, cười hì hì nói: “Chúc mừng chúc mừng.”

Đến rồi đây ... Hứa Lương Thần giật mình nhưng không trốn tránh, thoải mái cười: “Lần đầu gặp mặt chiêu đãi không chu toàn, mời tiên sinh dùng trà.” Nói xong, cô nhận lấy chén trà trên tay a hoàn.

Trêu chọc cô dâu chú rể thích nhất là gặp được cô dâu hay then thùng, hai ba câu đã đỏ mặt. Người trêu chọc cảm thấy thú vị cũng sẽ hăng hái hơn. Sợ nhất là loại mỹ nữ thoải mái này, người ta khách khí nghiêm túc chiêu đãi, còn dấm mặt dày trêu đùa sao? Bình dấm chua không khỏi âm thầm khen một câu lợi hại, nhưng vì bị mọi người giao trọng trách, anh không thể lùi bước được, đành mặt dày cười chấp tay: “Chị dâu.”

Hứa Lương Thần vội vàng né tránh: “Không dám nhận, xin mời dùng trà.”

Bình dấm chua cố ý ho một tiếng, thay đổi vẻ mặt, lại khom mình: “Chị dâu, hôm nay chị bưng trà rót nước vất vả cả ngày, các huynh đệ để cử tôi lên hát một bài.”

Hứa Lương Thần nghe vậy hơi giật mình, người này không phải đến trêu chọc cô dâu chú rể làm khó cô à, sao lại thành ra lên hát thế này? Đang lúc cô không hiểu, lại thấy bình dấm chua giả giọng nheo nhéo hát: “Đêm nay động phòng nến đỏ đã thôi cháy.”

Không chỉ giọng hát buồn cười, còn có dáng vẻ động tác phụ họa quả cũng rất khoa trương, Hứa Lương Thần bật cười. Mọi người thấy vậy liền vỗ tay rào rào. Bình dấm chua đảo mắt thấy Đoàn Dịch Kiệt cũng hơi mỉm cười, không khỏi càng đắc ý, lung la lung lay hát “Họa mi đậm nhạt hợp thời không”, biểu cảm động tác buồn cười ấy khiến Hứa Lương Thần không nhịn được lại cười. Mọi người ồn ào cười to: “Vẫn là dấm chua huynh lợi hại, cuối cùng cũng khiến cô dâu cười rồi.”

Lương Thần liên tục bị chọc cười, hai má ửng đỏ, cộng thêm lễ phục đỏ tươi thêm kim tuyến bắt tri bắt giác có vẻ hạnh phúc ngập tràn. Đoàn Dịch Kiệt khéo môi cong cong, nhìn cô không dứt ra được.

Đoàn Kỳ Ninh ngồi bên chộp chộp mắt nhìn về mặt anh cả. Thật sự không ngờ anh cả cũng có lúc như vậy. Không chỉ không e dè tọa trấn tân phòng không để khách khứa trêu chọc cô dâu chú rể, còn thu phục đám thiếu gia công tử này bày trò chỉ vì một nụ cười của giai nhân! Xem ra những gì Kỳ Bình nói đều là thật. Kỳ Ninh đang nghĩ vậy thì Kỳ Phương đã nghiêng người khẽ hỏi: “Chị hai, chị cả chạy đi đâu rồi?”

“Còn có thể đi đâu?” Kỳ Ngọc bĩu môi: “Vừa rồi em không thấy anh Tư Mã sao? Chị cả hiếm khi trở về, bị anh ta nhìn thấy còn có thể thoát được sao? Vừa rồi, anh ta kiên quyết kéo chị cả đi rồi.”

“À há.” Kỳ Phương cười, lén chỉ chỉ Đoàn Dịch Kiệt: “Ngốc nghếch.”

Kỳ Ngọc “Xùy” một tiếng bật cười, Kỳ Minh mỉm cười liếc xéo cô: “Cẩn thận để anh cả nghe thấy.”

Ba chị em thì thầm nói nhỏ. Hứa Lương Thần cũng được thở phào nhẹ nhõm. Cô dâu khiêm tốn khách khí kính trà, lại không thể đắc tội đại thiếu mặt lạnh, đám khách khứa cũng không dám trêu đùa nữa, nói đùa vài câu rồi rời đi.

Đoàn Dịch Kiệt đi không lâu là tới giờ ăn cơm trưa, phủ Đại Soái mở tiệc đãi khách, trong tân phòng Hứa Lương Thần và chị em Kỳ Ninh qua loa dùng bữa.

Buổi chiều, đại đa số khách khứa đều biết đại thiếu mặt lạnh bảo vệ tân hôn phu nhân nên không dám trêu chọc quá trớn. Cũng may vẫn còn rất nhiều nơi khác để chơi đùa, mọi người liền chia nhau tìm niềm vui khác. Nhưng vẫn có không ít người ngồi trong tân phòng vui cười đàm luận, rất nhiều người tùm tùm trò chuyện náo nhiệt, uống trà. Thời gian cũng chậm chậm trôi qua.

Chớp mắt đã đến giờ lên đèn. Sau cơm chiều, phủ Đại Soái giăng đèn kết hoa xa hoa náo nhiệt hơn cả ban ngày. Khách khứa hô bằng gọi bạn, dự tiệc uống rượu, nghe diễn xem phim, khắp nơi gấm hoa rực rỡ, tiếng người huyên náo.

Trong tân phòng đèn đuốc sáng trưng như ban ngày, ngoài sảnh trong phòng vẫn đầy ắp người, cả trai lẫn gái nói cười rôm rả cho đến rạng sáng vẫn chưa ngừng. Vẫn là nhị phu nhân, tam phu nhân và tứ phu nhân Ngô Văn Quyên dắt tay đi tới, cười nói: “Bên ngoài còn náo nhiệt, chư vị không ngại đi nghe diễn đánh bài, cứ ngồi không ở đây không thú vị gì cả.”

Có người nhanh trí liền phụ họa: “Ý mấy vị phu nhân là ‘đem động phòng hoa chúc, một khắc giá trị ngàn vàng’ đúng tôi? Tôi thấy mọi người cũng nên đi thôi, đừng ở đây làm hỏng chuyện tốt của đại thiếu.” Mọi người bầy miệng tám lời nói giỡn, nhìn ba vị phu nhân phủ Đại Soái ra mặt là đã biết không ngồi được nữa, tốp năm tốp ba kéo nhau đi ra ngoài.

Chờ mọi người đi hết, Ngô Văn Quyên sai a hoàn dọn dẹp phòng ở trái giường chiếu xếp chẵn, gọi người đến phòng bếp bưng đồ ăn khuya lên, cũng quay đầu dặn Kỳ Bình và Kỳ Ngọc: “Thiếu phu nhân mệt mỗi cả ngày, nghe nói cơm chiều ăn cũng ít. Mấy đĩa ở đây ăn một chút, đợi đám a hoàn dọn dẹp xong phòng ở, dì sẽ bảo lão đại qua đây.”

Chị em Đoàn Kỳ Bình cười đáp, ba vị phu nhân liền rời đi. Hứa Lương Thần đi ra tiễn bị Ngô Văn Quyên cười ngăn lại: “Không còn sớm nữa, ăn khuya một chút rồi đi nghỉ đi.”

Hứa Lương Thần cúi đầu đáp, nhìn ba người dẫn theo a hoàn đi ra ngoài, liền trở lại ngồi vào ghế tựa, xoa xoa trán. Đoàn Kỳ Bình cười hỏi: “Mệt lắm không?”

Hứa Lương Thần cười nhẹ, vừa nhận đĩa ngọc Kỳ Ngọc đưa qua vừa nói: “Không sao. Nhiều người náo loạn cả ngày, có hơi đau đầu.”

“Đây là quan yến, cháo trắng, còn có mấy đĩa dưa cải bà nội dặn phòng bếp đưa cho chị, đều là mấy món nhạt dễ ăn, chị ăn một chút đi, sáng sớm ngày mai còn phải kính trà. Thân thích bạn bè trong nhà rất nhiều, kính trà thôi cũng mệt lắm đấy.” Kỳ Bình múc cháo cho cô, nhẹ nhàng khuyên bảo.

Tuy đã ăn trưa và cơm chiều, nhưng khi đó trong tân phòng đầy người, cho dù ăn ở phòng trong nhưng tâm lý bồn chồn nên Hứa Lương Thần cũng chỉ uống chút nước trà. Lúc này cô thật sự rất đói, không khách khí nhận lấy, ăn liền hai bát cháo trắng.

Kỳ Bình mở một cái bình đất: “Đây là Hương Tuyết Nữ Nhi Hồng bà nội bảo người mang từ quê lên. Chỉ thử xem.” Vừa mở nút bình hương thơm đã xộc vào mũi.

Hứa Lương Thần vội vàng từ chối, Đoàn Kỳ Bình khuyên mãi Hứa Lương Thần không từ chối được đành phải uống. Hương rượu thơm mát, lại không ngọt ngọt chua chua giống Nữ Nhi Hồng bình thường mà có chút ngọt lành, cực kỳ êm dịu. Uống hết trong bụng lại thấy có chút ấm áp khiến cô không khỏi uống thêm một ly.

A hoàn dọn dẹp bát đĩa trên bàn, trong phòng cũng đã dọn xong. Mần lạp buông xuống, ánh nến bập bùng. Đoàn Kỳ Bình và Kỳ Ngọc sai a hoàn lui ra, sau đó mới đứng dậy cáo từ. Hứa Lương Thần định đứng lên tiễn lại bị Đoàn Kỳ Bình cản lại.

Nhìn cái bóng Hứa Lương Thần vỗ trán ngồi bên bàn hắt lên cửa, Kỳ Bình không khỏi mỉm cười.

63. Chương 63

Tiếp xúc lâu với Hứa Lương Thần, Đoàn Kỳ Bình càng ngày càng tôn kính và yêu thích vị tài nữ du học này. May mắn cô ấy lại có duyên với anh cả, trong lòng cô đương nhiên vui thay Đoàn Dịch Kiệt. Hai người chính trực lại có khát vọng ở bên nhau, đây là phúc của anh cả, cũng là may mắn của nhà họ Đoàn.

Để giúp Đoàn Dịch Kiệt xưa nay không hiểu tình trường giành được niềm vui của giai nhân, cô cũng từng âm thầm tác hợp cho hai người. Ánh nến hoa tươi, hoa hồng nhả kim cương, mất không ít tâm tư, bắt đặc dĩ là Hứa Lương Thần vẫn kiên quyết, Đoàn Kỳ Bình cũng đành bó tay. Lại không ngờ ‘thời thế thay đổi’,

cha cô cũng không muốn để lỡ cô con dâu ưu tú này, dám dùng hành vi thô phỉ lừa gạt, ra tay nhanh gọn, Hứa Lương Thần lập tức phải gả.

Đoàn Kỳ Bình vừa vui mừng cho anh cả vừa lo lắng, Lương Thần không phải thiếu nữ trong khuê phòng nhần nhục chịu đựng, cô ấy là người có tư tưởng, có khát vọng. Tuy rằng cô không biết vì sao cô ấy yên lặng chấp nhận hôn sự, nhưng ý mạnh hiếp yếu như vậy chắc chắn sẽ khiến cô ấy suy nghĩ linh tinh. Về sau ở bên anh cả, cô ấy sẽ an tâm làm thiếu phụ nhân nhà họ Đoàn sao?

Biết hôm nay làm cô dâu rất mệt, nhưng cô cũng nhìn ra được trong lòng Hứa Lương Thần có lo lắng. Đoàn Kỳ Bình biết tử lượng của Hứa Lương Thần, vì thế cố ý khuyên cô ấy uống hai chén, có lẽ có thể giúp cô ấy nghỉ ngơi. Về phần động phòng hoa chúc tối nay, anh cả sẽ đối đãi với kiều thê tân hôn đang say thế nào, Đoàn Kỳ Bình chỉ hơi tò mò chứ không hề lo lắng. Từ chuyện trêu chọc cô dâu chú rể là có thể thấy được anh yêu thương vị tân phu nhân này thế nào, hẳn là sẽ không làm khó cô ấy.

Vừa cùng Kỳ Ngọc đi ra ngoài liền thấy bóng dáng Đoàn Dịch Kiệt xuất hiện tại cửa sân. Kỳ Bình lặng lẽ kéo em gái, hai người rón rén đến hành lang gấp khúc, quặt vào chỗ rẽ. Chờ Đoàn Dịch Kiệt vào phòng, mới lặng lẽ đi ra.

Kỳ Ngọc kéo tay chị cả, Kỳ Bình theo ánh mắt của cô nhìn lại, đã thấy La Hoảng Nghĩa dẫn theo một đội thị vệ bí mật canh tại cửa viện. Cô bật cười. Để tránh cho Lương Thần bị trêu chọc, anh cả ngốc đúng là đã dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, ai đời lại có chú rể nào cương quyết không để người ta nghe lén như vậy? Đây là việc vui cơ mà.

Hai người trốn La Hoảng Nghĩa, đứng ở phía dưới cửa sổ đằng sau, vừa sợ hãi lại vừa chờ mong như đứa nhỏ làm chuyện xấu áp tai vào sát cửa sổ.

Trong viện gần đây mới trồng không ít nguyệt quế, bởi vì được chăm sóc cẩn thận nên hoa nở rộ, bên trên nhánh cây cong cong là những cụm hoa cúc rậm rạp. Gió đêm thổi qua cuốn theo mùi thơm ngát nhàn nhạt, khiến đêm trăng tăng thêm mấy phần ý nhị. Đoàn Dịch Kiệt đứng trên đường mòn, nhìn khóm hoa tinh tế vàng óng ánh, cũng bị mùi thơm dịu dịu kia cuốn mất hồn phách, dần dần có chút xuất thần.

Mềm mại kia, mùi thơm kia rốt cục cũng đã thuộc về anh, nhưng đến khi nào anh mới có thể đi vào lòng cô? Tối nay, hai người đối mặt sẽ có cảm giác gì? Nên làm thỏa mãn tâm nguyện của bản thân, hay là làm theo lựa chọn của cô.

Suy nghĩ một lúc lâu, Đoàn Dịch Kiệt lắc đầu, cười thầm ‘ở trước mặt cô mình càng ngày càng không có quyết đoán’, liền nâng bước đi vào phòng khách. Nền đỏ còn đang cháy nhưng trong phòng không một bóng người. Trong lòng anh âm thầm có chút khó hiểu, theo tính tình Lương Thần, cô sẽ không chủ động bước vào phòng ngủ vào những lúc như thế này, vậy cô ở đâu?

Anh bước nhẹ, dạo qua một vòng, vừa đi vào nội sảnh liền thấy giai nhân trong lòng đang dựa vào một bên sofa, một tay chống trán hai mắt khép chặt, hô hấp trầm tĩnh thổ khí như lan[*]. Dưới ánh nến gương mặt cô như phủ một vầng sáng ửng đỏ tươi đẹp, yên tĩnh như đã chìm vào mộng đẹp.

[*]Thổ khí như lan: câu đầy đủ là “Thổ khí như lan, phụng thân như ngọc” (,): hơi thở tựa hoa lan, dùng để miêu tả bộ dáng hô hấp của mỹ nhân động lòng người. Lối miêu tả này có thể nói là hoa mỹ đến cực điểm.

Đoàn Dịch Kiệt như ngừng thở, ngơ ngác nhìn một hồi mới nhẹ nhàng đi qua. Cúi người, mùi thơm của thiếu nữ và mùi rượu, mùi hoa xộc vào mũi. Hóa ra nha đầu này uống rượu, Đoàn Dịch Kiệt nhếch môi mỉm cười, đứng dậy lấy một cái chăn mỏng ở bên cạnh đắp cho cô.

Hứa Lương Thần ưm một tiếng, khẽ giật giật nhưng không tỉnh lại.

Nhìn chằm chằm khuôn mặt như vẽ của cô, tim Đoàn Dịch Kiệt đập như sấm, bàn tay đưa đến nửa đường lại dừng lại, dè dặt suy nghĩ rung động khó nhin. Nghĩ đi nghĩ lại, anh chậm rãi ngồi xuống đối diện ghế sofa, khoanh tay nhìn người trước mắt đăm đăm, trong lòng ngập tràn dịu dàng.

Chỉ cần có cô dù là khi nào nơi nào, đều là lương thần mỹ cảnh.

[*] Lương thần mỹ cảnh: ngày tốt cảnh đẹp.

Đứng ở bên ngoài nghe mãi mà trong phòng lại không có chút động tĩnh gì, Đoàn Kỳ Bình và Kỳ Ngọc không khỏi nhìn nhau, vừa ngạc nhiên vừa buồn cười, lại có chút không hiểu. Đêm động phòng hoa chúc, sao hai người kia lại yên tĩnh như vậy? Hai chị em ló đầu ra nhìn rất cục cựa cũng khiến cho La Hoàng Nghĩa chú ý. Anh đi tới thấy là hai chị em cô liền nâng tay kính lễ, khẽ cười nói: “Hai vị tiểu thư, đêm đã khuya mời hai cô đi nghỉ.” Đại thiếu đã dặn, đêm nay không cho bất cứ kẻ nào quấy rầy.

Kỳ Ngọc lè lưỡi, kéo chị cả bữu môi rời đi. Anh cả lập gia đình, làm em gái lại không dò xét được chút ‘Bát Quái’ nào, chẳng thú vị gì cả.

Rượu kia rất ngon, tác dụng lại chậm đến không ngờ. Chị em Đoàn Kỳ Bình vừa đi, Hứa Lương Thần đã có chút văng đầu. Gần đây lại hay suy nghĩ, quả thật rất mệt mỏi. Hơn nữa hôm nay lại bị gọi dậy từ sáng sớm, mệt mỏi cả một ngày, cô rất buồn ngủ. Trong phòng im ắng, màn lụa mỏng lay động dưới ánh nến có vẻ ấm áp mà mông lung. Bất an trong lòng Lương Thần dường như bị ánh sáng đỏ mờ ảo này mê hoặc, bất tri bất giác lại thiếp đi.

Dường như rất nhiều ngày rồi cô không ngủ say như vậy. Không biết qua bao lâu, cô mới bị một ít động tĩnh đánh thức. Mơ mơ màng màng mở mắt, cô liền cứng đờ.

Đập vào mắt là khuôn mặt tuấn tú hơi cười của Đoàn Dịch Kiệt, đôi mắt đen thấp thoáng ý cười, mang theo yêu chiều và nhu tình nhìn cô chăm chăm. Cô dường như. Dường như đang bị anh ôm ngang vào lòng. Hứa Lương Thần hoảng hốt rũ mắt không dám nhìn, mặt cũng nóng ran, không khỏi thấp giọng nói: “Anh, buông em xuống.”

Thấy cô mãi không tỉnh, Đoàn Dịch Kiệt định ôm cô lên giường ngủ. Dù sofa mềm mại, nhưng ngồi ngủ không thoải mái. Vốn tưởng rằng cô ngủ say, ai biết vừa ôm liền tỉnh.

Mỹ nhân trong lòng, nhuyển ngọc ôn hương làm tim Đoàn Dịch Kiệt không khỏi đập rộn lên. Đang có chút không được tự nhiên, Hứa Lương Thần lại tỉnh bảo anh buông tay. Nghe tiếng anh cúi đầu, Thiếu soái huyết khí sôi trào không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt. Mỹ nhân xấu hổ quay mặt đi để lộ gáy ngọc trắng nõn, đôi mắt buồn ngủ lim dim, tóc mai hơi rối, khuôn mặt vì say mà hơi ửng đỏ. Trong nháy mắt anh bỗng cảm thấy hơi thở ái muội khôn kể đang chảy trong lòng.

“Ngủ trên ghế sofa. Không thoải mái.” Đoàn Dịch Kiệt khàn khàn cúi đầu nói, Hứa Lương Thần chỉ cảm thấy tim mình như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, xấu hổ giãy giụa, cúi đầu nói: “. Để em tự đi.”

Cô nâng người lên, mềm mại trong lòng biến mất, Đoàn Dịch Kiệt không khỏi vô cùng lưu luyến siết thật chặt cánh tay: “Đừng nhúc nhích. Lương Thần, chẳng lẽ em đã quên tối nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta sao?”

Nghe vậy, thân thể mềm mại trong lòng lại cứng đờ. Đoàn Dịch Kiệt nhếch môi cười nhẹ: “Đại mạo diên trung hoài lý túy, phù dung trường lý nại quân hà.. . . .[1]” Còn chưa nói xong anh đã cảm thấy cơ thể cô gái trong lòng càng cứng ngắc hơn.

[1] Đối tửu (Chuồn rượu) – Lý Bạch

Vòng tay phía dưới dày rộng rắn chắc, mang theo sức mạnh và chắc chắn khác hẳn với sự mềm mại của phái nữ. Trong tình thế hoảng loạn như lúc này, Hứa Lương Thần vẫn có thể cảm nhận được độ ấm của thân thể kia xuyên qua quần áo truyền tới, nóng đến đốt người.

Hứa Lương Thần du học ở Mỹ, đương nhiên cũng tiếp thu văn hóa phương Tây, chuyện nam nữ cũng coi như khá hiểu. Từ ngày chấp nhận hôn sự này, cô cũng từng nghĩ đến cảnh hai người ở chung, nhưng vẫn tương đối dè dặt xem nhẹ một ít chuyện mình không muốn nghĩ.

Lý do cô hiểu rõ “chuyện ấy” nhưng vẫn giả vờ như không biết là vì sáng sớm hôm nay. Chị cả Mỹ Thần thừa dịp mọi người chưa chuẩn bị, kéo em gái sắp xuất giá dặn dò tỉ mỉ: “. Em hai, chị cả biết trong lòng em ngại ngùng. Kỳ thực chuyện quan trọng nhất trong cuộc đời người con gái đó là tìm được một người chồng thương mình. Có người nói, tìm tình nhân phải tìm người mình yêu sâu đậm, bởi vì chỉ khi yêu anh ta, phụ nữ mới có thể điên cuồng, mới có thể không so đo bất cứ điều gì. Nhưng tìm

chồng phải tìm người yêu mình, anh ta yêu em, sau này em mới có thể tùy ý. Không yêu sâu đậm, phụ nữ mới có thể thoải mái.”

Hiếm khi nào lại nghe thấy chị cả nói những lời sâu sắc như vậy, Hứa Lương Thần có chút ngạc nhiên nhưng không lên tiếng. Sau một lúc trầm ngâm cô khẽ thở dài, có lẽ chị cả không rõ cô có suy tính và khó xử của mình.

Nhìn em gái ngày thường mặt mộc nay trang điểm mặc áo cưới đẹp đến mức khiến người ta nhìn không dứt ra được. Cô dâu mặc áo cưới xinh đẹp có không ít, nhưng phong thái yếu điệu, khí chất cao nhã, nổi bật trong đám người như Lương Thần thật sự rất ít.

Mỹ Thần vui mừng thở dài: “. Chị nghĩ sai một chuyện, vốn tưởng rằng người đàn ông xuất thân tâm thường, không quá xuất sắc sẽ khiêm tốn cẩn thận với người bên cạnh. Ai biết, không chỉ nhiều khiếm điểm như những người đàn ông khác, mà còn thiếu sự cảm thông. Chính như mọi người nói, người đáng thương tất có chỗ đáng hận.”

Hứa Lương Thần hơi giật mình, chợt hiểu ra Mỹ Thần đang nói đến hôn nhân của chị. Nghe nói năm đó không ít người theo đuổi chị cô, có lẽ vì nể lòng với nhà giàu nhân tình đậm bạc nên Mỹ Thần đã chọn anh rể xuất thân bình thường khiêm tốn lịch sự. Ai biết, lại cũng có nỗi khổ khôn kể.

“Em hai, chị biết xưa nay em không có hảo cảm với nhà giàu nhưng em phải nhớ kỹ, chuyện do người chứ không nhất định do xuất thân. Dựa vào sự quan tâm của phủ Đại Soái với việc hôn nhân này, em nhân phẩm tài hoa như vậy, không sợ không được nhà chồng yêu quý. Nhưng tâm tư đàn ông khác với phụ nữ. Gả vào phủ Đại Soái rồi em phải thay đổi một chút, phải yêu thương ôn tồn săn sóc chồng. Đúng rồi, những gì tối hôm qua chị dâu hai nói với em, em đã nhớ chưa?”

Tối hôm qua về nhà, chị dâu hai Dương Nhược Lan nửa đêm lặng lẽ đến ngồi bên giường nói một ít bí mật trong phòng làm người ta đỏ mặt. Nghe chị cả hỏi, Hứa Lương Thần mới đột nhiên giật mình, chị dâu hai sẽ không tự dừng mà nói đến chuyện đó, chắc chắn là do chị cả cô nhờ vả. Cô xấu hổ cúi đầu, ngay cả lỗi tai cũng đổ ụp.

Nhìn cô, Hứa Mỹ Thần cũng thấy buồn cười, trên mặt lại vẫn bình tĩnh thấp giọng nói: “Đã gả cho người ta, đương nhiên phải để chồng cảm thấy mình tốt. Những chuyện đó cũng không có gì phải ngại.” Cô nói vậy nhưng mặt cũng có chút nóng lên. Lại nhìn em gái xấu hổ, cô không nhiều lời nữa, nhưng trong lòng lại ề ề. Những lời này, vốn nên để mẹ âm thầm dặn dò con gái trước lúc xuất giá. Hiện giờ chỉ có thể để chị cả thay mẹ.

Hôm nay chỉ lo chuyện hôn lễ, vốn cô cũng không nghĩ nhiều. Nhưng trước mắt lại gặp phải cục diện khó xử này, trong lòng Hứa Lương Thần bắt đầu sốt ruột, có chút mờ mịt không biết làm sao.

Lúc lơ đãng ngược mắt, cô bất chợt nhìn vào một đôi mắt đen sâu thẳm, dưới ánh đèn có vẻ mông lung khiến cô bất giác giật mình.

Nhìn cô xấu hổ, trong lòng Đoàn Dịch Kiệt rung động, ánh mắt càng thêm nóng bỏng. Hứa Lương Thần hoảng loạn không biết nên nhìn vào đâu, cơ thể người đàn ông phát ra sức mạnh và nguy hiểm, cho dù không nhìn, cô cũng có thể cảm nhận được.

Đoàn Dịch Kiệt nhìn cô chằm chằm, Hứa Lương Thần cứng ngắc, ngừng thở, nhưng không hề nhận ra anh đang từ từ đi vào phòng. Trong lòng cô bất an hoảng hốt, cô nên làm như thế nào? Nên phản kháng sao?

Cô đỏ mặt, tim đập như thổ, ngay cả thân thể cũng mềm nhũn, mà sức lực của đàn ông lại quá lớn, có dùng hết sức cô cũng không thoát nổi cánh tay như xích sắt kia. Còn chưa nghĩ ra cách giải quyết, cô đã bị đặt lên trên giường.

Giữ nguyên tư thế ôm cô, Đoàn Dịch Kiệt cúi người nhìn thẳng vào cô. Hứa Lương Thần bị nhốt giữa anh và giường, không thể nhúc nhích. Trong lúc hoảng hốt rồi ren cô đành phải nắm tay đẩy đánh anh: “. . . . Anh buông em ra!”

Giọng nói lúc hoảng loạn trong trẻo yếu ớt đi vài phần, lại có cảm giác mỏng manh như cọ vào cát, Đoàn Dịch Kiệt chỉ cảm thấy hết sức mê người.

“Lương Thần.” Cảnh xuân trước mắt khiến mắt anh tối lại, hô hấp cũng dần nặng nề, chỉ cảm thấy thân thể khô nóng, trong lòng như có cái gì muốn nổ mạnh, trong đôi mắt đen đã dâng lên thủy triều mệnh mỏng khó thể kìm nén. Anh không tự chủ được, áp mặt xuống, hôn lên môi cô gái mềm mại trong lòng.

Hứa Lương Thần ngừng thở, bất ngờ không phòng ngự bị anh hôn được. Dần dần không thở được, cô bắt đầu đẩy anh đánh anh, nhưng lại càng bị anh ôm chặt. Hô hấp của hai người dần trở nên nặng nề, tay người nào đó cũng không kìm chế được bắt đầu không thành trượt đến gấu váy mỏng manh.

Hứa Lương Thần chỉ cảm thấy tay anh nóng rực như lửa, hơi thở ẩm nóng phả bên gáy, mang theo cảm giác tê dại ngứa ngứa. Mà bàn tay nóng rực kia ngay ngò nóng vội giống con cá, trúc trắc trượt vào trong tay áo rộng của cô, từ khuỷu tay vuốt lên trên. Hứa Lương Thần hoảng loạn, chỉ cảm thấy bình bại như núi đổ. Trong lúc tình thế cấp bách, cô đá mạnh một cái, không ngờ lại đá trúng nơi nào đó. Đoàn Dịch Kiệt hét lớn một tiếng, dường như rất đau đớn nằm sang một bên.

Hứa Lương Thần ngẩn ra, chợt thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội ngồi dậy lui về sau. Nhìn Đoàn Dịch Kiệt mãi mà không nhúc nhích, mày kiếm nhíu chặt, cô nghĩ mình đá mạnh quá, không khỏi ngập ngừng cúi đầu hỏi: “. Anh. Anh không sao chứ?”

Đoàn Dịch Kiệt lạnh mặt nhìn cô, không hé răng. Hứa Lương Thần có chút lo lắng nuốt nước bọt: “. Đá vào. đau vậy?”

Đoàn Dịch Kiệt vẫn dùng này ánh mắt nhìn cô, sau một lúc lâu mới nghiêng răng nghiêng lợi nói: “. Không sao.”

Nhìn đôi mắt chứa đầy cảm xúc phức tạp của Hứa Lương Thần, trên mặt Đoàn Dịch Kiệt xuất hiện màu đỏ ửng khả nghi, có chút không tự nhiên chuyển tầm mắt.

Hứa Lương Thần bỗng nhiên hiểu ra, mặt đỏ như trứng tôm nấu chín. Đột nhiên, hai người đều cảm thấy xấu hổ.

“Rất. Rất xin lỗi, em không. Cố ý đâu.” Bị anh dùng ánh mắt như u oán nhìn chăm chăm, Hứa Lương Thần chỉ cảm thấy hốt hoảng, đến thở cũng không dễ. Giữa hai người dường như có một dây đàn vô hình buộc chặt, hơn nữa càng ngày càng chặt. Cô bất giác lo lắng khẽ nói, nói xong lại nhớ ra những lời này thật không đúng chỗ, mặt lại đỏ lên, hận không thể có cái lỗ mà chui vào.

“Đã gả cho anh, vì sao?” Đoàn Dịch Kiệt đương nhiên nhìn thấy vẻ xấu hổ của cô, híp mắt lại, ngồi thẳng lên, bên giường lún xuống, anh ngồi xuống, nâng tay đặt lên gò má Hứa Lương Thần.

Hứa Lương Thần quay mặt né tránh, nghe được giọng nói của anh ở ngay sau tai, cô không dám quay đầu. Hô hấp của anh ở ngay bên má, hơi thở ẩm áp phả vào mặt, mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt, là mùi vị của riêng anh.

Tim Hứa Lương Thần đập mất quy luật.

“. Em còn chưa chấp nhận được.” Lương Thần biết đây không phải cái có hợp lý, nhưng giờ phút này cô kiếm đâu ra lý do tốt để ngăn cản Đoàn Dịch Kiệt? Cho dù anh cưỡng ép, cũng không có ai giúp cô. Hứa Lương Thần vừa vất hết óc nghĩ vừa phải tránh né ngón tay khinh bạc của người nào đó, trong lòng cô vừa then thùng vừa lúng túng vừa giận lại vừa vô lực.

“Đã gả cho anh, em nên biết em là vợ của Đoàn Dịch Kiệt.” Giọng Đoàn Dịch Kiệt thông thả lại có chút lạnh lùng, nhiệt độ trong mắt và biểu cảm trên mặt khiến cô không dám nhìn thẳng. Hứa Lương Thần nghiêng mặt đi, mặt hết đỏ lại trắng, hết trắng rồi đỏ, trên cánh môi anh đào cắn ra dấu răng thật sâu.

Nhìn khuôn mặt ửng đỏ và quật cường trong mắt cô, trong lòng Đoàn Dịch Kiệt mềm nhũn, nha đầu này thật đúng là cố chấp, đã là đêm động phòng hoa chúc còn kiên quyết giữ lập trường. Nhưng anh lại vẫn cảm thấy không đành lòng. Ngón cái nhẹ nhàng mơn trớn cánh môi như hoa kia, động tác của anh cực kỳ dịu dàng thương tiếc, khiến đáy lòng Hứa Lương Thần không khỏi khẽ run lên.

Dòng dõi Phủ Đại Soái cao quý, ánh mắt Đoàn Dịch Kiệt cũng luôn rất cao. Bình thường không ít cô gái ngưỡng mộ anh, còn toàn là khuê tú danh媛 nổi tiếng. Hứa Lương Thần tính tình ôn hòa lại có chút quật

cường, thái độ đối với anh lại không tồn. Vốn cho rằng cô không có khả năng trở thành thiếu phu nhân nhân phủ Đại Soái, chẳng ngờ cô lại khiến Đoàn Dịch Kiệt rung động.

Chẳng những rung động, còn dễ dàng tha thứ, nguyện cho cô tất cả những gì tốt nhất. Cô lương thiện lại chính trực, trong lòng mang nhiệt tình và khát vọng, Đoàn Dịch Kiệt nguyện ý nắm tay cô đi hết cả đời này.

Anh biết mình thích cô, nhưng khi nhuyển ngọc ôn hương nằm trong ngực, Đoàn Dịch Kiệt mới biết hấp dẫn của cô đối với anh mạnh mẽ đến mức nào. Đôi mắt sáng mang theo xấu hổ lúng túng mê người đến mức nào, môi anh đào hồng hào ướt át quyến rũ đến mức nào, dực vọng của anh, nhịp tim của anh lại không chịu khống chế.

Anh thật sự rất muốn thật sâu thật sâu chiếm hữu cô, liều lĩnh xông lên, cao đến đỉnh núi cũng không buông tay.

Nhưng một tia lý trí cuối cùng ở trong lòng vẫn chiếm thượng phong.

Đoàn Dịch Kiệt nắm lấy đôi vai mảnh khảnh, nhìn chằm chằm vào mắt cô: “Lương Thần. . . .” Anh cúi đầu khẽ gọi, trong lòng Hứa Lương Thần bất giác run lên, vẻ mặt kinh ngạc.

Trong phòng dường như hơi nóng, trên trán Hứa Lương Thần rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, nổi bật lên hai gò má ửng đỏ. Đôi mắt mỏng lung lại linh động, trong quật cường ẩn chứa một chút vô tội. Phần bất an và hoảng loạn như có như không khiến người ta vừa thấy đã thương, nhưng không hiểu sao trong đó lại có chút quyến rũ.

Trong lòng Đoàn Dịch Kiệt mềm nhũn, đôi mắt này đã khiến anh rung động, đi cùng anh suốt cả đời

“ Lương Thần, em không cần sợ.” Đoàn Dịch Kiệt trầm ngâm một lát, nhìn cô, gần từng tiếng như tiến vào linh hồn cô: “Anh sẽ không ép em.” Anh nâng tay thay cô vuốt lại tóc mai hỗn độn, vẻ mặt cũng rất dịu dàng. Rất nhiều năm qua, anh luôn luôn xông pha đi đầu, chém giết trong mưa bom bão đạn, nhưng chưa bao giờ vội vàng muốn một người ở bên cạnh anh như vậy.

Có thể khiến anh vội vàng muốn nhất định là vì đã rung động, thật lòng thật dạ quan tâm. Anh muốn Hứa Lương Thần, cũng không biết anh thích sự lương thiện của cô hay là tài hoa của cô. Anh chỉ biết anh chưa từng khát vọng bất cứ một người con gái nào như vậy.

Anh không chỉ muốn thân thể cô, anh muốn cô cam tâm tình nguyện chia tay ra, trao cho anh thân thể cô, và cả trái tim cô.

Lời nói ngoài dự đoán ấy khiến Hứa Lương Thần sửng sốt, chỉ cảm thấy không hiểu gì. Nhưng đôi mắt anh sáng ngời, bao hàm yêu chiều và bất đắc dĩ.

Đang lúc cô ngơ ngác trở mắt, khuôn mặt tuấn tú ấy đã bắt ngờ tới gần. Sau đó cô cảm thấy đôi môi mỏng hơi lạnh ấy chạm lên gò má, mũi, mắt cô, dịu dàng lưu luyến, mang theo biết bao quý trọng nhu tình.

Nụ hôn chuyển tới đôi môi anh đào, có chút run run ngậm chặt cánh môi cô, trần trọc lại nhẹ nhàng, đầu lưỡi có chút trúc trắc lướt qua cánh môi. Bỗng dưng hô hấp trở nên dồn dập, khi cô còn chưa kịp phòng bị đầu lưỡi kia đã ngừng lưu luyến mà mạnh mẽ tiến vào. Khắp nơi dính mật thơm ẩn dấu xuân sắc, mang theo dịu dàng mê hoặc làm cho Lương Thần run rẩy đến nỗi không thể chống cự, suýt nữa rối loạn rên rỉ ra tiếng.

Chờ Hứa Lương Thần hoàn hồn, mặt đã đỏ ửng. Cô muốn giãy dụa nhưng những lời Đoàn Dịch Kiệt vừa nói cộng thêm dư chấn của cái hôn thâm tình nồng nhiệt, mà động tác của anh lại dịu dàng đến vậy, khiến trong đầu cô nổ vang, mờ mịt ngẩn ngơ.

Đoàn Dịch Kiệt dừng lại, nhìn cô xấu hổ hoảng hốt. Anh điều chỉnh nhịp tim, “Tối nay tha cho em. Nhưng anh có điều kiện.” Lặng lẽ siết chặt giai nhân vào lòng, anh tiến đến gần bên tai phiếm hồng của cô thấp giọng nói. Đôi mắt đen sâu không thấy đáy nhìn chằm chằm vào mắt cô, vẻ mặt nghiêm túc lại có chút trêu đùa.

“Sao?” Hứa Lương Thần không hiểu ngắc đầu, lại không biết Đoàn Dịch Kiệt vừa lúc cúi đầu, hai người mặt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau, gần trong gang tấc, hô hấp nóng bỏng lướt qua mặt nhau. Hứa

Lương Thần xấu hổ mặt cũng đỏ như chiếc sườn xám trên người.

Dưới ánh nền cần cổ thon dài cùng xương quai xanh xinh đẹp như ẩn như hiện kinh diễm đến tận cùng. Hơn nữa âm sắc như hời như không du dương khàn khàn của cô bây giờ không giống giọng nói mượt mà dịu dàng ngày thường, Đoàn Dịch Kiệt nuốt một ngụm nước bọt.

Nhìn đôi mắt đen sâu như hồ, như mang theo ma lực nhiếp hồn, Hứa Lương Thần cảm thấy có chút hoảng hốt, trong lòng khẽ vang lên một tiếng. Cô hoảng loạn rũ mi xuống, lại thấy trên tơ lụa đỏ thắm thêu đóa bách hợp, dưới ánh nền ửng đỏ lộ ra chút trắng nhạt.

Hứa Lương Thần có cảm giác như hít thở không thông. Trong lòng cô biết rõ, khiến cho cô có cảm giác này là vì người đàn ông mạnh mẽ bên cạnh. Lương Thần hoàn hồn lại đẩy anh, nhưng không hề có chút xi nhê nào.

Gương mặt gần ngay trước mắt kia phần hồng đỏ ửng, óng ánh trong suốt. Nhìn cảnh xuân trước mắt, trong lòng Đoàn Dịch Kiệt rung động, lại có chút không kìm chế được.

64. Chương 64: Đêm Tân Hôn

Ánh mắt nóng bỏng của Đoàn Dịch Kiệt gần như muốn dính vào người cô, không khí mờ ám chợt dâng lên khiến Hứa Lương Thần đứng ngồi không yên, có chút sợ hãi nhìn xung quanh: “Em vào. Phòng rửa mặt”

“Đi đâu?” Dưới ánh nền mờ ảo, trên mặt Đoàn Dịch Kiệt hiện lên một chút khát vọng khó nén, nghiêng ngả nói: “Không phải em đang sợ cái gì đấy chứ? Lương Thần.” Anh cúi đầu gọi tên cô, âm cuối trầm nhẹ.

Trong lòng Hứa Lương Thần nhảy dựng, quay người lại chân không biết bị vấp cái gì, cô lao đảo nhưng nhanh chóng được một cánh tay mạnh mẽ đỡ lấy. Hứa Lương Thần có chút hoảng loạn nhìn anh, mím môi định rút tay về, không ngờ tay bị siết chặt không rút r được.

Đoàn Dịch Kiệt hơi nhíu mày, nhìn giai nhân đỏ mặt dùng sức, khóe miệng hơi cong lên, tay cũng siết chặt hơn vài phần, cúi đầu nói: “Đừng nhúc nhích.” Hứa Lương Thần im lặng một lát, tay vùng mạnh. Đoàn Dịch Kiệt buồn cười lập tức giữ chặt tay cô, không cho cô trốn thoát.

Anh nhin thật khổ!

Sau khi tỉnh ngủ, đôi mắt cô sáng như sao, khuôn mặt còn hơi ửng đỏ giống như một quả mận đào chín mọng, căng mịn, cắn một miếng nhất định rất ngọt. Ý nghĩ này cứ tra tấn anh, Đoàn Dịch Kiệt cảm thấy có chút nóng bức, đã sắp không khống chế được nữa rồi.

Hô hấp phả trên mặt nóng bỏng, dưới ánh mắt nóng rực của anh Hứa Lương Thần bất giác cúi đầu. Đoàn Dịch Kiệt cũng vẫn không buông tha, nghiêng đầu theo, dù cô quay đi đâu anh cũng sẽ đuổi theo. Cô vừa thẹn thùng vừa lúng túng, trong ửng đỏ lộ ra một chút sợ hãi, Đoàn Dịch Kiệt càng nhìn đầu óc càng choáng váng, không dứt ra được.

Ánh nền rơi lên một bên mặt của cô, có cảm giác mông lung mờ ảo, trên thân thể cô tỏa ra mùi hương nhàn nhạt mang theo mùi vị trong veo của riêng cô. Không đợi cô phản ứng, môi Đoàn Dịch Kiệt đã hôn lên đôi môi đỏ mọng kia. Nơi đó như bông hoa xinh đẹp mềm mại nhất nở trong lòng anh, thoáng chốc khiến anh say mê.

Anh rõ ràng đã nói sẽ buông tha cho cô. Trong đầu Hứa Lương Thần rung động ầm ầm, cả người cứng đờ, máu chảy ngược hết lên đầu. Cái hôn vừa này là nhu tình lưu luyến, bây giờ anh gần như mang theo vẻ chiếm hữu không kìm chế được.

Anh ôm chặt lấy cô khiến cô cảm thấy không thở nổi, không khí trong phổi như bị ép hết ra. Anh trức trặc lại cường thế công thành chiếm đất, mà cô chỉ có thể hoảng loạn liên tiếp bại lui. Cô cảm thấy sợ hãi, chẳng lẽ anh muốn nuốt lời? Anh thở hổn hển trần trọc mút vào, hận không thể vò nát cô. Đường như

khát vọng nào đó một khi tỉnh lại sẽ không thể kìm chế được, chỉ có thể tham lam cắn nuốt thật sâu.
. Cho đến khi cô hoảng loạn rơi lệ, anh mới có chút hoảng hốt dừng lại.

Hai người cứng đờ nhìn nhau. Hứa Lương Thần bị anh ôm chặt vào lòng, tim đập dồn dập, hít sâu mấy hơi, cô thừa dịp anh không chú ý, thở hổn hển nói: “Anh nói... sẽ không miễn cưỡng. Em còn chưa, chưa chuẩn bị tốt.”

Đoàn Dịch Kiệt híp mắt lại lườm cô, giọng nói trầm thấp khàn khàn có chút xa lạ: “. Không chuẩn bị tốt? Ý của em là chờ em chuẩn bị tốt là có thể sao?”

Hả? Hứa Lương Thần hoảng sợ, nghĩ mãi vẫn không hiểu ý anh là gì. Cô chớp chớp mắt, cắn môi, do dự gật đầu rồi lại lắc đầu.

Đoàn Dịch Kiệt cười khê, vô lại hỏi: “Vậy bây giờ thì phải làm sao?” Anh ghé vào bên tai cô, khê cắn lên vành tai, dùng sức ôm sát cô vào để Hứa Lương Thần cảm nhận được thân thể trẻ trung cường mạnh mẽ của anh: “Anh hối hận rồi, Lương Thần, buông tha cho em thì anh phải làm sao.”

Hơi thở nóng rực lướt qua môi, một bàn vuốt dọc theo lưng cô. Hứa Lương Thần vừa xấu hổ vừa lúng túng, dùng cả tay chân đẩy anh: “Đoàn Dịch Kiệt, anh thả.” Tiếng hô nhỏ khản thiết lại bị nuốt hết. Theo động tác suồng sã của anh và xúc cảm ở bụng, tất cả cảm quan của cô như run lên.

Môi lưỡi quẩn quýt, tiếng thở gấp và sức mạnh thân thể đàn ông khiến cô không thể nào phản kháng. Hứa Lương Thần cứng đờ dưới sự dây dưa nóng bỏng của anh. Mặt cô nóng lên xấu hổ không chịu nổi, đây là lần đầu tiên trong đời cô bị người ta ôm như vậy. Trong đầu cô trống rỗng, chỉ có thể luống cuống chân tay theo bản năng đặt tay lên ngực anh, hoảng loạn, vội vàng cúi đầu khản thiết nói: “Xin anh. Buông em ra.”

Đoàn Dịch Kiệt ngẩng đầu, đôi mắt sáng ngời tràn đầy khát vọng nhìn cô, vẫn không nhúc nhích.

Ý nghĩ kiều diễm sâu trong đáy mắt anh khiến Lương Thần không dám nhìn tiếp, muốn giãy dụa lại sợ chọc Đoàn Dịch Kiệt, làm anh thu hồi lời hứa vừa rồi. Cô vừa sót ruột lại bất đắc dĩ, trên mặt đỏ ửng, nổi bật lên da thịt trắng trẻo nhẵn nhụi như Dương Chi, đôi mắt dịu dàng như nước mang theo gợn sóng mông lung. Mặt mày như hoa, có một loại quyến rũ động lòng người đặc biệt, sao không khiến anh miệng khô lưỡi khô được cơ chứ?

Anh không nhịn được cười nhẹ phá vỡ sự giãy dụa yếu ớt của cô, giọng nói trầm thấp: “. Anh không ăn, nhưng Lương Thần em cũng phải cho anh chút lợi ích gì chứ?”

“Cho cái gì.” Thở trắng nhô ngáy ngốc sững sờ trong nháy mắt, gật đầu lại lắc đầu, cảm thấy lời này của anh có vấn đề.

“Không biết? Vậy để anh nói cho em, nhé?” Âm cuối trầm thấp kéo dài, mang theo chút khàn khàn rõ ràng. Hứa Lương Thần giật thót, hoảng loạn ngược mắt lên, lại nhìn thấy dưới đáy mắt anh đầy lên ngọn lửa.

Không đợi cô suy nghĩ cẩn thận, bên hông bị anh siết chặt, ôm vào lòng. Thân thể hai người dán chặt vào nhau, cô chỉ cảm thấy mình như bị anh hòa tan vào trong thân thể, thân thể đàn ông cường tráng đè nặng khiến cô không thể động đậy, trên môi đau xót, anh đã xông vào trong miệng.

Động tác của anh có chút thô lỗ, Lương Thần đau cứng đờ cả người. Anh hơi trức trặc lại khó nhịn hung hăng ôm cô, giống như dã thú đói khát, hết hôn lại liếm trên mặt cô, bên gáy cô. Anh cúi đầu khàn khàn gọi tên Lương Thần, cô chỉ cảm thấy mình sắp bị thân thể cao lớn phía trên đè đến không thở nổi.

Cắn đủ, Đoàn Dịch Kiệt mới ngẩng đầu, nhìn bộ dáng xấu hổ lại vô lực giãy dụa của cô. Anh cười nhẹ, cúi đầu vô cùng thân thiết cắn cắn mũi Hứa Lương Thần.

Trên người trên mặt Hứa Lương Thần nóng lên như bị bỏng.

“Dù thế nào đi nữa, chúng ta đã là vợ chồng. Về sau không được đẩy anh ra, biết không?” Đoàn Dịch Kiệt dứt khoát nghiêng người, đè hẳn lên người cô.

Nặng muốn chết. Hứa Lương Thần suýt nữa bị đè đến tắt thở, không thể không nghiêng mặt cầu xin: “. Anh đứng lên. Nặng quá.”

Đoàn Dịch Kiệt lại cười nhẹ một tiếng: “Khó mà làm được, dù sao về sau em cũng phải quen dần.”

Quen. dần? ! Mặt Hứa Lương Thần đen sì, không không chế được lườm anh một cái sắc lẹm. Tim cô đập rộn lên, ai điều và xấu hổ cho những năm tháng sau này của mình. Nhưng dù sao cũng đang bị anh đè đến không nhúc nhích được, cô đành phải dùng sức quay mặt đi.

Đoàn Dịch Kiệt đắc ý cúi đầu xuống, kề sát bên tai cô, gần như thì thầm nói: “Lương Thần, em phải hứa với anh về sau không được trốn, không được đẩy anh ra nữa.” Nói xong, anh há miệng ngậm chặt môi cô, bá đạo xông tới truy đuổi. Hứa Lương Thần lắc đầu né tránh, lại bị anh giữ lấy cằm. Môi lưỡi anh quần quýt mãnh liệt như muốn ăn thịt người, hôn đến mức môi cô sưng lên phát đau.

Cô thực sự bị anh dọa sợ chết khiếp, chỉ mong thoát được kiếp này bảo cô làm gì cũng được. Cô đỏ mặt dịu dàng khề cầu xin tha thứ: “Anh buông ra. A. Em. Không trốn, không đẩy.”

Hứa Lương Thần thở dốc, Đoàn Dịch Kiệt thở phào một cái dường như thỏa mãn dường như không. Anh vùi mặt vào gáy cô hít sâu vài hơi mới xoay người xuống, thuận thế kéo cô theo.

Ngoài cửa sổ mấy chiếc đèn đã dần dần tắt, trong phòng ngủ chỉ còn hai cây nến đỏ, ánh sáng mông lung không xuyên qua được rèm lụa dày. Cả phòng ngủ được bao phủ trong vàng sáng như mộng như ảo.

Đoàn Dịch Kiệt siết chặt tay, lại một lần nữa thở dài, môi mỏng khề cong lên, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt dịu dàng như ánh trăng. Trong màn đêm tươi đẹp như tối nay, có vẻ tuần tú lạ thường.

Thân thể mềm mại không thể không dựa vào trên người anh, Hứa Lương Thần bị nụ cười kia mê hoặc, sững sờ bất động. Sau một lúc lâu cô mới đột nhiên nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi, mặt ửng đỏ. Cô nuốt một ngụm nước bọt bình ổn nhịp tim còn hỗn loạn, giãy dụa đứng dậy.

Đỉnh đầu truyền đến tiếng cười, thân thể vừa dịch được một tẹo lại bị Đoàn Dịch Kiệt nâng cầm lên. Hai người nhìn thẳng, cô chỉ nghe thấy tiếng cười trầm thấp vang lên bên tai: “Được, anh nói là sẽ giữ lời, tạm thời tha cho em. Chúng ta ‘soi đuốc nói chuyện trong đêm’, nhưng anh hỏi thì em nhất định phải ngoan ngoãn trả lời, không được im lặng không được tức giận, đây là điều kiện của anh, được chứ?”

Nguy hiểm đã qua , Hứa Lương Thần bỗng nhiên nhẹ nhàng thở ra. Cô giật giật môi, nhìn nụ cười của anh, bất an trong lòng từ từ biến mất, tình cảm phức tạp như triều thủy dâng lên trong lòng.

Vừa rồi dây dưa khiến cô xấu hổ không chịu nổi, dù không biết sự đời nhưng trong lòng cô đại khái cũng biết khát vọng của anh mạnh mẽ đến nhường nào. Người đàn ông xưa nay bá đạo cường thế này, trong đêm động phòng lại dễ dàng tha cho cô chứ không cưỡng ép đòi hỏi quyền lợi của người làm chồng. Trong lòng cô không muốn cảm động cũng không được.

Trên giường hỉ bằng lim khắc hoa, một người ngồi ở bên trong, một người tựa vào bên giường, không gần không xa. Đoàn Dịch Kiệt đứng dậy rót chén nước đưa cho cô: “Lương Thần, dù không tình nguyện nhưng em đồng ý hôn sự vẫn khiến anh vô cùng hạnh phúc. Anh mừng là em đã lựa chọn nắm tay anh. Lương Thần, bây giờ anh mới biết trên đời này luôn có một người sẵn sàng ngốc nghếch vì một người khác.”

Trong đêm tân hôn cô cự tuyệt anh, không phải anh không khó chịu, không giãy dụa, nhưng cuối cùng anh vẫn cười nhượng bộ. Nghĩ kỹ lại thì đó dường như không chỉ là dễ dàng tha thứ, là cảm giác gì lại khiến anh khoan dung độ lượng đến mức này? Tay đón chén trà của Hứa Lương Thần hơi ngừng lại.

“Có thể nói cho anh biết, ở trong lòng em, anh là gì không? Hay là chỉ có ghét mà thôi?” Đoàn Dịch Kiệt nhấp một ngụm trà, lịu dằng hỏi. Hứa Lương Thần có chút kinh ngạc nhìn anh, suy nghĩ một lúc mới nhẹ nhàng lắc đầu. Lại nhớ anh không cho phép im lặng, cô cúi đầu nói một tiếng: “. Không phải.”

Tuy chỉ là một câu nói không rõ, nhưng Đoàn Dịch Kiệt lại vui sướng ngược mắt lên nhìn cô. Một lát sau anh cười nhưng không tiếp tục hỏi nữa mà chuyển đề tài: “Dù nói như thế nào, chúng ta cũng là vợ chồng. Anh thấy em nhất định không muốn làm một thiếu phu nhân cơm nước dăng đến tận nơi. Nhưng tiếp tục làm tin tức cũng không tiện.”

Hứa Lương Thần có chút ngoài ý muốn nhìn Đoàn Dịch Kiệt. Người đàn ông trước mắt có mái tóc đen mà dày, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, mày kiếm mắt sáng. Dưới ánh sáng nhàn nhạt lại có cảm giác tuần tú khác thường. Tim Hứa Lương Thần đập thình thịch, anh đang giúp cô tính toán công việc sau khi kết hôn sao?

“Còn nhớ rõ tòa viện lần trước anh đưa em đến không? Đó là đài phát thanh chính phủ mới xây, giờ đang kiến thiết công tác, thiết bị đã được chuyển tới đủ. Giọng em dịu dàng ngọt ngào, lại biết nhiều thứ tiếng, có muốn nhận công việc ở bộ phận phát thanh không?” Anh theo thói quen xoay xoay chén trong tay, thâm thúy nhưn mày kiếm.

Chỉ một động tác nhỏ lơ đãng theo thói quen lại khiến Hứa Lương Thần ngẩn người. Đoàn Dịch Kiệt hiểu và khoan dung cô đến vậy? Anh biết suy nghĩ của cô, biết sở trường của cô, trong đêm tân hôn lại bàn chuyện công việc trong tương lai của cô? !

“ Vậy công việc hiện giờ của em phải bàn giao sao?” Hứa Lương Thần khẽ hỏi. Đoàn Dịch Kiệt lại nói cho cô bộ phận đài phát thanh thuộc đối ngoại, vẫn nằm trong sự quản lý của Bộ Ngoại Giao, về công việc cũng không có xung đột.

Hai người một hỏi một đáp, không khí trong tâm phòng dần dần trở nên hào hòa ấm áp. Nghe Đoàn Dịch Kiệt nói về dự định và ý kiến của anh về kế hoạch của Quân chính phủ, luyện binh, giáo dục, nông nghiệp, tâm tình Hứa Lương Thần lúc thì trầm trọng lúc thì trào dâng. Hóa ra có nhiều việc cần người đi gánh vác đến vậy.

Đem ra so sánh mới thấy những chuyện mình làm nhỏ bé đến nhường nào. Thời gian bất giác trôi qua, Hứa Lương Thần tựa vào đầu giường dần buồn ngủ, cuối cùng cô không nâng nổi mí mắt nữa nhưng cũng không dám nằm xuống, chỉ dựa vào thành giường nhắm mắt. Cuối cùng vẫn là Đoàn Dịch Kiệt kéo chăn mỏng đắp cho cô, anh cũng mặc nguyên quần áo nằm lên giường, thế nhưng lại ngủ say đến tận hừng đông.

Đoàn Dịch Kiệt đã quen với cuộc sống trong quân doanh, mỗi ngày đến đúng giờ sẽ tỉnh. Anh mở mắt ra, đang muốn dậy lại cảm thấy cánh tay trái bị thứ gì đó mềm mềm ôm lấy. Cúi đầu nhìn lại thấy Hứa Lương Thần ôm cánh tay anh, còn ngủ say sưa.

Đây đúng là chuyện bất ngờ, Đoàn Dịch Kiệt chớp mắt, môi mỏng khẽ cong lên thành một nụ cười. Anh mười mấy tuổi đã đi theo cha mang binh đánh giặc, nhìn thấy đều là khói thuốc súng lửa đạn, tỉnh lại đập vào mắt hơn một nửa là súng ống lạnh như băng. Được một cô gái mềm mại ôm như thế này đúng là lần đầu tiên.

Mùi ngửi được mùi thơm của thân thể thiếu nữ, anh đột nhiên có chút say mê. Nhìn khuôn mặt đang ngủ say như Phù Dung, anh biết từ giây phút nhìn thấy cô, anh đã có một khát vọng không bình thường với cô. Nhưng cô vẫn đóng chặt trái tim mình.

Nhìn nắng lấp ló sau rèm cửa sổ, Đoàn Dịch Kiệt khẽ lắc đầu, cười có chút tự giễu. Tối hôm qua không cho phép mọi người nháo động phòng, ai mà chẳng cho rằng anh được như ý, nào ngờ đầu lại phải chịu dày vò vất vả như thế này, mỹ nhân trong ngực chỉ được nhìn mà không được ăn. Anh yên lặng nằm thêm một lúc, đang muốn nhẹ nhàng rút tay ra, lại nghe Lương Thần khẽ mơ hồ lẩm bẩm một câu. Đoàn Dịch Kiệt ngẩn ra, biến sắc, nhìn cô chằm chằm, bàn tay đang nắm cổ tay trắng nõn của Hứa Lương Thần bắt giác siết chặt.

Dường như cảm thấy không thoải mái, Hứa Lương Thần giật giật, mở đôi mắt ngái ngủ, một lúc sau mới hoàn hồn. Cô ngơ ngác nhìn người đàn ông trước mắt, dường như còn chưa nhớ ra mình đang ở đâu.

“Em tỉnh chưa?” Giọng nói trầm thấp quyến rũ của Đoàn Dịch Kiệt từ đỉnh đầu truyền đến, vẻ mặt anh bình tĩnh, giọng điệu lạnh nhạt không khác gì bình thường.

“ Chào buổi sáng.” Hứa Lương Thần rũ mắt, giật mình nhớ tới những chuyện đêm qua, mặt hơi đỏ lên.

Đoàn Dịch Kiệt gật đầu, đắm chiêu nhìn cô. Anh bỗng ôm lấy cô, cúi người hỏi: “Tối hôm qua là đêm hoa chúc của chúng ta, còn nhớ không?” Đôi mắt đen sâu không thấy đáy nhìn chằm chằm vào mắt cô, trên

mặt có chút trêu đùa.

“Cái gì?” Hứa Lương Thần không hiểu ngắc đầu. Anh cúi đầu cô lại ngắc đầu, đôi mày đen lay lắt như sao làm anh muốn ngừng thờ. Anh đã nằm mơ thấy đôi mắt lấp lánh như ánh sao này vô số lần, hiện giờ lại ở gần ngay trước mắt. Đôi môi anh đào mím chặt và đôi mắt kia là ám áp anh tưởng niệm bao nhiêu lần.

Hô hấp ấm nóng phất qua gò má, Hứa Lương Thần đỏ mặt. Đoàn Dịch Kiệt càng đùa dai siết tay lại, hôn lên đôi môi đỏ mọng mềm mại như chuồn chuồn lướt nước. Hứa Lương Thần xấu hổ, vội lấy tay đẩy anh. Đoàn Dịch Kiệt cười một tiếng, tiếp tục: “Xin lỗi, đánh thức em, muốn ngủ tiếp một lát nữa không?” Tối qua ngủ muộn, chỉ sợ Lương Thần chẳng chớp mắt được bao lâu.

Hứa Lương Thần gạt tay anh ra, nghe thấy bên ngoài đại sảnh dường như có tiếng động, cô nghĩ hẳn là đám a hoàn đã đến. Cô là con dâu mới, sao có chuyện ngủ tiếp không dậy? Vì thế, cô liếc nhìn Đoàn Dịch Kiệt một cái, đứng dậy xuống giường. A hoàn bên ngoài nghe được trong phòng ngủ có động tĩnh, quay đầu đã thấy Lương Thần mở cửa phòng.

Người tới là a hoàn Thanh Hoa và một mama già. Bà Lương và Thanh Hoa vốn đều là người bên cạnh Lư phu nhân, đặc biệt là bà Lương. Năm đó bà là a hoàn hồi môn của Lư phu nhân, nhìn vợ chồng họ kết hôn đến sinh con dưỡng cái, giờ lại đến Đoàn Dịch Kiệt lập gia đình. Bởi vì Lư phu nhân biết hôn sự của con trai có chút đặc biệt, lại không đoán được tâm tư con dâu nên mới phái bà Lương đến hầu hạ.

Nhìn thấy Đoàn Dịch Kiệt và Hứa Lương Thần, hai người cười hì hì hỏi thăm, cả Lương nói: “Thiếu phu nhân dậy sớm vậy.”

Hứa Lương Thần đã từng nhìn thấy hai người này hầu hạ bên cạnh Lư phu nhân, trong lòng cô cũng hiểu thân phận của họ. Hơn nữa cô du học ở Mỹ, sớm có quan niệm tự do ngang hàng, liền gật gật đầu, nhàn nhạt cười nói: “Tỉnh rồi liền rời giường, làm phiền hai vị.”

“Thiếu phu nhân khách khí quá.” Bà Lương cười nói, nhìn Đoàn Dịch Kiệt bên cạnh khẽ cười.

Hứa Lương Thần tuy rằng đã thay quần áo, nhưng khôn khéo như bà, vẫn nhìn ra được manh mối. Chẳng lẽ đêm qua đại thiếu không được như ý? Nhưng vì sao không thấy anh tức giận? Trong lòng bà tuy không hiểu nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười, cùng Thanh Hoa chuẩn bị nước trà và vật dụng.

Hứa Lương Thần rửa mặt xong, Bà Lương nhận một cái khay từ tay a hoàn, phía trên đặt hai tách trà gốm trắng thanh hoa vẽ nhành mai, cười đưa lên. Hứa Lương Thần vốn định nâng tay nhận, lại thấy Đoàn Dịch Kiệt lặng lẽ giơ tay lên, bà Lương liền cười để a hoàn bưng đi ra ngoài. Trong lòng cô bỗng nhiên rung động, nhìn Đoàn Dịch Kiệt một cái. May mà cô không bộp chộp nhận lấy không lại bị chê cười.

Hai người yên lặng dùng trà bánh, một lát sau, Đoàn Dịch Kiệt ngắc đầu nhìn đồng hồ lớn trên đại sảnh, quay sang mỉm cười với Hứa Lương Thần: “Đi thôi, bà nội và cha chắc đã dậy rồi.”

Hứa Lương Thần biết vợ chồng tân hôn sáng sớm hôm sau phải kính trà cho cha mẹ chồng, vì thế cô không lên tiếng, theo anh đứng dậy đi ra Tây Uyển.

Ánh mặt trời mới ló, xuyên qua tán trúc xanh tươi tạo thành những chùm sáng loang lổ. Nhìn Đoàn Dịch Kiệt bên cạnh, Hứa Lương Thần bỗng nhiên có cảm giác không chân thật khó hiểu. Cho đến khi nhìn thấy những bóng người trong bụi hoa bóng cây bên đường, cô bỗng thấy buồn cười.

Biết sáng sớm hôm nay, cô dâu mới nhất định phải tới phòng Đoàn lão phu nhân và đại soái, Lư phu nhân kính trà, một ít a hoàn nghịch ngợm, nữ khách hiếu kỳ về cô dâu, hoặc có ý đồ với Thiếu soái mặt lạnh đã sớm tới vườn hoa tán bộ, thường lặng lẽ ngắc đầu nhìn cửa Tây Uyển.

Nhìn những ánh mắt tò mò hoặc u oán này Hứa Lương Thần hơi ngược mắt nhìn người đàn ông bên cạnh. Đoàn Dịch Kiệt dường như có chút không kiên nhẫn, hơi nhíu mày, nhìn không chớp mắt. Thấy cô lặng lẽ nhìn qua, anh bỗng nhiên đưa tay nắm cổ tay trắng nõn của cô, môi mỏng cười nhẹ.

Hứa Lương Thần ngạc nhiên, có chút hoảng loạn nhìn bà Lương và Thanh Hoa đi theo phía sau. Cô dùng sức giãy ra, nhiều ánh mắt như thế mà Đoàn Dịch Kiệt lại dám làm vậy, da mặt đúng là dày.

Đang oán thầm lại nghe phía trước có người cười nói: “Anh cả chị dâu, chào buổi sáng! Bà nội sáng sớm đã gọi em dậy, nói hai người sắp đến, không ngờ bà tính chuẩn thật đấy.”

Đoàn Kỳ Bình cười nói. Hứa Lương Thần vội ngẩng đầu, đã thấy họ đến cửa lớn ngoài viện của Đoàn lão phu nhân từ lúc nào. Kỳ Bình đi đến cười chào hỏi, ánh mắt trêu ghẹo nhìn cô chăm chăm: “Chị dâu, tối hôm qua ngủ có ngon giấc không? Anh cả bắt nạt chị không? Cứ nói với em, để em bảo bà nội xử lý anh ấy.”

Hứa Lương Thần đỏ mặt, Đoàn Dịch Kiệt nhìn Kỳ Bình, thản nhiên nói: “Đội lát nữa bảo La Hoàng Nghĩa đi nhận mười quân côn, rõ ràng đã sắp xếp trạm gác lại vẫn để trộm lên vào.”

Đoàn Kỳ Bình nghe vậy trợn mắt nhìn, anh cả, anh được lắm, ngay cả chuyện này cũng biết? Cô không dám trêu đùa Lương Thần nữa, cười lấy lòng, kéo Hứa Lương Thần đi vào viện. Mấy a hoàn chào đón hành lễ với ba người đi vào.

Đoàn lão phu nhân đã dậy, đang ngồi trên xích đu, nhìn hai người đến bà cười tươi như hoa, cầm tay Hứa Lương Thần, từ ái liên miên dặn cô không cần vất vả quá, lão đại không được bắt nạt vợ v.v.... A hoàn bưng khay trà đến, Hứa Lương Thần nhận chén trà, kính trà theo lễ tiết. Đoàn lão phu nhân cười tủm tỉm tặng hồng bao, nói: “Đã là người một nhà, có rảnh thì đến đây trò chuyện với bà. Giờ qua bên cha mẹ đi, chỉ sợ họ đang chờ đấy.”

Hứa Lương Thần cúi đầu đáp, còn nói thêm mấy câu mới từ biệt. Sau đó ba người cùng đến chỗ Đoàn Chính Huân và Lư phu nhân.

Đoàn Chính Huân và Lư phu nhân đã sớm dậy từ lâu, vừa ăn xong bữa sáng, a hoàn bưng trà lên. Đoàn Kỳ Bình nhanh như chớp đi đến, cười ôm lấy Lư phu nhân. Đoàn Chính Huân buông báo trong tay, liếc cô một cái, quay đầu nhìn con trai con dâu đang đi tới.

Đoàn Dịch Kiệt theo thói quen đứng nghiêm, chào cha mẹ, Hứa Lương Thần đứng lại, hành lễ, học anh cúi đầu chào. Lư phu nhân thấy cô hôm nay mặc một chiếc sườn xám màu đỏ, trên mặt thoa chút son phấn, trong đoan trang lại có vẻ thanh lệ và quyến rũ, không khỏi âm thầm gật đầu. Cô con dâu này tuy rằng có chút cứng đầu, nhưng là nhân tài hiếm có, hướng chỉ học vấn cũng tốt. Bà cười buông chén trà: “Ngày hôm qua phải tham gia cả hôn lễ tập thể, để con vất vả rồi. Chắc buổi tối cũng khó ngủ được mà ngày hôm nay còn rất nhiều khách, hơn nữa theo tập tục nhà chúng ta, buổi chiều sợ là còn chút chuyện quan trọng. Lão đại đúng là, không để con nghỉ ngơi thêm một lát.”

Lư phu nhân nói câu nào Hứa Lương Thần cũng cúi đầu dạ vâng. Đáp xong câu cuối cùng mới hoàn hồn, không khỏi đỏ mặt, cũng không để ý Lư phu nhân nói buổi chiều có chuyện gì.

Lư phu nhân nhìn con dâu yếu điệu xuất chúng, vì còn trẻ nên trong trang trọng vẫn mang chút vẻ thiếu nữ, nghe bà dặn thì có vẻ có chút sợ hãi, lúc này lại đang xấu hổ, trong lòng bà không khỏi dâng lên một chút yêu chiều, từ ái nói: “Con ngồi đi, không cần quá để ý mấy quy định này. Mẹ và cha con cũng không thích mấy thứ đối trá phô trương đó. Lão đại từ nhỏ lớn lên trong quân nên có chút cứng nhắc, con du học trở về hãy chỉ bảo nó nhiều hơn nhé.”

65. Chương 65: Xuống Bếp

Hứa Lương Thần không dám đáp lại, ngồi xuống chống chế cho qua chuyện. A hoàn dâng trà đến, Lư phu nhân lại hỏi vài câu rêu rĩa. Vì trong phủ song hỉ lần môn nên bạn bè người thân đến chúc mừng rất, mà về mặt con trai con dâu cũng bình thường nên bà cũng yên tâm. Bà cảm thấy dù Hứa Lương Thần lúc trước không tình nguyện nhưng đã gả đến đây chắc cũng ôm lòng muốn sống hòa hảo cùng con trai bà.

Nghĩ vậy bà quay đầu dặn Đoàn Kỳ Bình buổi chiều giúp đỡ Lương Thần một chút, sau đó quay ra cười nói với Hứa Lương Thần: “Hôm nay còn có rất nhiều khách, sẽ còn mệt nhiều, con đi về nghỉ ngơi trước đi.”

Hứa Lương Thần dạ một tiếng, nhìn Đoàn Dịch Kiệt đứng dậy, đang định đi ra ngoài Kỳ Ngọc Kỳ Phương tươi cười đi tới: “Anh cả đại tẩu sớm thật đấy.”

Chào hỏi cha mẹ xong, hai cô lại muốn theo họ trở về. Đoàn Dịch Kiệt liếc hai cô một cái: “Sao không đi học, lại muốn tìm lý do trốn học hả?”

Kỳ Phương bĩu môi, nhìn anh cả chị dâu cười nói: “Anh cả vui đến váng đầu rồi, ngay cả hôm nay là Chủ nhật cũng không nhớ được.” Kỳ Ngọc cũng cười rộ lên.

Đoàn Dịch Kiệt có chút mất tự nhiên nhìn Hứa Lương Thần. Đoàn Kỳ Bình cười giải vây: “Chị thấy người vui là hai đứa thì có, nghịch như khi con vậy, còn chưa ăn sáng đúng không? Chỗ mẹ còn có sữa, Thanh Liễu, rót hai cốc cho hai đứa nó. . . . Anh cả, anh với chị dâu đi về trước đi.”

Thanh Liễu đáp, bưng sữa lên. Kỳ Ngọc Kỳ Phương đương nhiên hiểu ý chị cả, cũng cười ngồi xuống thả hai người đi.

Đi ra sân, dù là khách hay là hạ nhân trong phủ đều nhìn họ bằng ánh mắt mờ ám. Hứa Lương Thần mất tự nhiên, bước nhanh chân hơn một chút. Đoàn Dịch Kiệt hơi cong môi cười, sải bước đuổi theo, hạ giọng trêu chọc: “Sao vậy, định bỏ anh lại phía sau à?”

Hứa Lương Thần lườm anh không hé răng, trên mặt có chút ửng đỏ.

Đoàn Dịch Kiệt cúi đầu cười: “Rồi rồi, không gây thêm phiền toái cho em nữa. Anh đi trước xử lý chút chuyện, em về nghỉ ngơi đi.” Nói xong, anh dừng bước nhìn Hứa Lương Thần từ từ đi xa.

Một cái bóng dáng yếu điệu nấp dưới bóng cây nhú mày nhìn cảnh tượng trước mắt. Không thể ngờ đây đúng là sự thật, Tiểu Kiệt lại thật sự thích vị mỹ nhân lạnh lùng này? Mấy năm nay tâm sự của cô không ít người trong phủ biết, nhưng chưa có ai ủng hộ nhắc đến. Dù lấy lòng họ thế nào thì cô cũng chỉ là một đứa mồ côi sống nhờ. . . . Vốn tưởng rằng là chỉ vì gia thế, vị nhị tiểu thư nhà họ Hứa này được gả đến đây là nhờ danh tiếng hoành đường nhà họ Hứa, ai ngờ quan sát hai ngày nay cô lại nhận ra Tiểu Kiệt thật sự thích cô ta?

Tốt xấu họ cũng coi như thanh mai trúc mã, tình cảm của cô mấy năm nay bỗng hóa thành cát bụi. Đàn ông làm gì có ai không trăng hoa. Bóng cây lay động theo gió, dưới ánh mặt trời, tiết mục ‘mấy nhà vui về mấy nhà sầu’ luôn bất biến trên sân diễn.

Trở lại tân phòng, bọn a hoàn đã thu dọn xong lui xuống. Trời vẫn còn sớm nên khách cũng chưa đến, trong phòng rất yên tĩnh. Hứa Lương Thần ngồi trên sofa, nhìn ánh mặt trời xuyên qua lụa mỏng loang lổ đầy đất, dần dần có chút mê mang thất thần. Bà Lương đi tới định nhắc nhở, lại thấy cô ngồi lặng thính trên sofa, bèn rón rén đi ra ngoài. Qua một lúc sau, bà mới đi vào thông báo, các nữ khách đang lục tục đến tân phòng.

Đoàn Dịch Kiệt không trở về, nhưng trải qua chuyện hôm qua, những ai muốn trêu chọc cô dâu chú rể đều biết đại thiếu mặt lạnh đau yêu vị thiếu phu nhân này, nên cũng nhả nhận lịch sự hơn hôm qua rất nhiều, càng không dám làm khó Hứa Lương Thần. Trong lúc mọi người trêu đùa thời gian lặng lẽ trôi qua. Giữa trưa, chị em Đoàn Kỳ Bình cùng Hứa Lương Thần làm chủ, tiếp đãi nữ khách, tất nhiên là chiêu đãi chu đáo đến mức một giọt nước không rỉ.

Đến buổi chiều, nữ khách trong phòng bắt đầu châu đầu ghé tai cao giọng cười thấp giọng nói. Thấy ánh mắt họ nhìn mình mang theo hưng phấn và tò mò, Hứa Lương Thần có chút mờ mịt, loáng thoáng nhớ tới Lư phu nhân từng nhắc đến “chuyện buổi chiều”, lại không nghĩ ra rốt cuộc đó là cái gì. Về hứng thú như xem diễn của đám nữ khách khiến cô có chút bồn chồn.

Đang lúc thấp thỏm, Kỳ Bình đi đến nói cười với nữ khách trong phòng một lúc sau đó ngồi bên cạnh cô, vừa nói chuyện vừa lặng lẽ kéo cánh tay cô. Hứa Lương Thần giật mình, lặng lẽ xin phép đi vào phòng rửa mặt, Đoàn Kỳ Bình quả nhiên đi theo.

“Kỳ Bình, buổi chiều có phải có chuyện gì không?” Hứa Lương Thần không khách khí, hỏi thẳng vào vấn đề.

Đoàn Kỳ Bình cười: “Chị thật sự không biết? Bác Lương không nói với chị à?”

Hứa Lương Thần lắc đầu: “Không, có chuyện gì?”

“Thật sao.” Kỳ Bình nhìn cô chớp chớp mắt: “Quê em có tập tục, buổi chiều sau tân hôn, cô dâu phải xuống bếp nấu canh.”

“” Hứa Lương Thần đen mặt, sao không nói sớm? Ở Tôn phủ bà ngoại thương cô nên không cho cô vào phòng bếp, sau này đi Mĩ, cô cũng chỉ thích làm cơm tây vì nó đơn giản tiện lợi hơn nữa lại dinh dưỡng.

Giờ muốn cô xuống bếp, mà còn có nhiều người xem như vậy. Nếu làm cơm tây sở trường không chỉ không có nguyên liệu mà Đoàn lão phu nhân và cha mẹ chồng cô chắc cũng ăn không quen. Nếu làm đồ ăn Trung Quốc. Cô có chút khó xử nhìn Đoàn Kỳ Bình, vậy phải làm sao bây giờ?

Đoàn Kỳ Bình nhìn biểu cảm của cô liền hiểu, bật cười nói: “Chị đúng là người thật thà, loại cổ lỗ truyền đến hiện giờ cũng chỉ còn cần giả vờ thôi, có đầu bếp nữ giúp đỡ cả, đầu cần chị nấu thật?” Nhìn Hứa Lương Thần nhẹ nhàng thở ra, cô lại nói: “Chỉ có món ‘Thủy Nhũ Giao Hòa’ là chị phải tự nấu thôi, nhớ kỹ nhé.”

“Thủy Nhũ Giao Hòa là gì?” Hứa Lương Thần không hỏi.

“Ha ha, chính là trứng nước hấp.” Đoàn Kỳ Bình cười giải thích: “Ồ quê em, cô dâu làm món ăn này chứng tỏ mình đã hòa nhập vào cuộc sống nhà chồng, cho nên cô dâu phải tự mình làm.”

Đây là món cô thích ăn nhưng làm như thế nào mới ngon thì cô chưa từng nghiên cứu. Hứa Lương Thần có chút đau đầu nhìn Đoàn Kỳ Bình, Kỳ Bình xin lỗi vẫy tay: “Em cũng chịu. Nếu không để em đi hỏi đầu bếp nhé?”

Hai người đang nói, bác Lương đi tới: “Thiếu phu nhân, đại tiểu thư, đã tới giờ rồi.”

Không ngờ lại là lúc này, Đoàn Kỳ Bình cũng ngần ra, vừa kéo tay Hứa Lương Thần đi ra ngoài vừa thấp giọng nói: “Chị đi trước đi, em sẽ bí mật dặn phòng bếp, yên tâm.”

Chuyện đến chân rồi giải quyết thế nào? Hứa Lương Thần đành phải không trâu bắt chó đi cày, theo mọi người đi ra ngoài.

Ở phía nam Yến Châu, cô dâu vào bếp là cổ lễ, gần đây rất nhiều hôn lễ kiểu mới đã bỏ lễ nghi này nhưng phủ Đại Soái vẫn làm vì hôm nay có rất nhiều người thân bạn bè cũ đến, bỏ qua thì không hay.

Thiếu phu nhân du học về sắp xuống bếp, đương nhiên oanh động vô số khách khứa trong phủ. Cửa phòng bếp chặt kín tầng tầng lớp lớp người. Bác Lương đưa Hứa Lương Thần đến, đám người cười dẹp đường, chờ hai người đi qua lại ào ào xúm lại, khiến đám Ngô Văn Quyên đến sau cười không ngừng.

Phòng bếp đã dọn dẹp sạch sẽ, mười mấy đầu bếp nữ đứng ở bên cạnh hành lễ. Bà Lương liếc mắt ra hiệu, mọi người vội lặng lẽ làm đồ ăn đã được dặn trước. Một lúc sao, trong tay Hứa Lương Thần chỉ còn một cái đĩa đầy lòng đỏ trứng. Bà Lương cười đỡ lấy cái đĩa bỏ vào trong nồi chưng. Chẳng có chuyện gì cần Hứa Lương Thần nhúng tay.

Quả nhiên là tác phong phủ Đại Soái, Hứa Lương Thần thở dài trong lòng, quay đầu lại nhìn thấy một cái giỏ đựng bánh kem bánh bích quy, chocolate, bơ. Trong lòng không hiểu sao chợt nảy ra một ý. Cô hỏi bà Lương: “Mấy thứ này có tác dụng đặc biệt gì không?”

Bà Lương nhìn đầu bếp nữ, bác Vương quản lý phòng bếp cười nói: “Đây là do phó quan La đưa đến, nói xé chiều hôm nay có thể dùng đến, chúng tôi cũng không biết dùng làm gì.”

La Hoảng Nghĩa đưa đến? Hứa Lương Thần nghe vậy ngần ra, nhìn lại đồ trong giỏ. Nếu đã không dùng để làm gì, cô cũng nên làm chút gì đó. Cô hỏi xin bác Vương chút hạnh nhân, bắt đầu tự làm.

Bà Lương và bác Vương nhìn nhau, trong lòng đều tự thầm than đại thiếu đúng là quan tâm vị thiếu phu nhân này, ngay cả chuyện thiếu phu nhân chỉ quen làm cơm tây bánh kem cũng lặng lẽ sắp xếp trước. Mấy năm nay đâu có thấy vị đại thiếu này săn sóc cô gái nào như vậy?

Lại nhìn Hứa Lương Thần, chỉ thấy cô cầm một viên chocolate trên tròn dưới nhọn, dùng lớp đường trắng phết lên mặt tròn dính thành một chiếc bánh kẹo đường dài, đặt trên một chiếc bánh bích quy tròn, sau đó rắc hạnh nhân giữa chocolate và kẹo đường, lại dùng lớp đường trắng vẽ mắt, mũi ở mặt nhọn của chocolate. Có thêm mũi và đuôi nhìn chiếc bánh giống hệt một con chuột nhỏ sống động!

Bác Vương không khỏi kinh ngạc cười nói: “Ai nha, thiếu phu nhân cũng thật khéo tay!”

Hứa Lương Thần mỉm cười, không ngừng tay, trong nháy mắt một đàn chuột nhỏ xinh xuất hiện.

Khi nói chuyện, nhóm đầu bếp nữ đã làm xong thức ăn, trứng nước chưng cũng đã chín. Bác Vương nhận đồ ăn đã làm xong, đưa đến chỗ lão phu nhân, Lư phu nhân và các chủ tử, vốn định thả “Con chuột nhỏ” vào lại bị Hứa Lương Thần cản: “Chiếc này là để ấy đùa nhỏ chơi, vẫn nên cho.”

Còn chưa dứt lời, Kỳ Phương cười vọt vào: “Cho em cho em!”

Không đợi Hứa Lương Thần đáp lời, cô đã đoạt lấy khay xoay người rời đi, một đám trẻ con hoan hô đi theo sau lưng cô, đảo mắt đã mất hút. Hứa Lương Thần cũng bật cười.

Nụ cười phát ra từ nội tâm làm bà Lương và bác Vương không khỏi cảm thán, không ngờ vị thiếu phu nhân xinh đẹp đoan trang này cười tươi lại sáng như hoa xuân tươi đẹp như ánh bình minh như vậy, khó trách đại thiếu dùng mọi cách che chở.

Một lát sau, Đoàn lão phu nhân và các trưởng bối đưa hồng bao và tiền thưởng tới. Lễ nghi cô dâu vào bếp xem như kết thúc, bác Lương đưa Hứa Lương Thần về tân phòng, sau đó là tiệc tối.

Cùng khách khứa dùng bữa xong, Hứa Lương Thần vừa trở lại tân phòng, Đoàn Dịch Kiệt đã vội vàng đi tới. Hứa Lương Thần ngẩng đầu thấy bọn a hoàn đều ở ngoài sảnh, không khỏi nhìn anh một cái, thấp giọng nói: “Sao anh đã về rồi?” Đợi lát nữa bị đám người trêu chọc cô dâu chú rể nhìn thấy, chắc chắn sẽ bị trêu cho xem.

Đoàn Dịch Kiệt không nói gì, chỉ có đôi môi mỏng hơi cong lên mang theo ý cười thấp thoáng nhìn cô. Hứa Lương Thần bị anh nhìn có chút hoảng hốt, lại nghĩ tới cảnh tượng hôm qua, mặt đỏ lên: “Anh đi nhanh đi.”

Đoàn Dịch Kiệt mỉm cười: “Còn đuổi anh đi?”

Anh khẽ cười, ánh mắt động lòng người. Bị anh nhìn như vậy, Hứa Lương Thần chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào. Bên này Đoàn Dịch Kiệt lại nhin không được nói: “Lại đỏ mặt rồi hả?” Thấy cô dường như sắp thẹn quá thành giận, anh không nói nữa, chỉ nhìn cô chằm chằm, trong đó còn mang theo chút đáng yêu trẻ con.

Một lát sau, Đoàn Dịch Kiệt khẽ thở dài, bỗng nhiên nói: “Được rồi, không trêu em nữa, lần này nói chuyện nghiêm túc. Giờ không cần em đuổi anh cũng phải đi rồi. Lương Thần, thật xin lỗi, có công vụ khẩn cấp, anh phải đi ngay lập tức.”

66. Chương 66: Rời Đi

Cái gì? Hứa Lương Thần nghe vậy ngẩn ra, tuy vẫn chưa có cảm giác đã kết hôn nhưng dù có nói thế nào thì hôm nay vẫn mới chỉ sau ngày tân hôn, anh đã. anh đã phải đi rồi? Trong lòng cô chợt rối rắm, nhìn Đoàn Dịch Kiệt không lên tiếng.

Đoàn Dịch Kiệt nhìn rõ cảm xúc trong mắt cô, trong lòng vừa vui mừng vừa khổ sở. Vui vì Lương Thần đã có cảm giác với mình, chẳng qua là vẫn chưa tự hiểu mà thôi. Còn khổ là vì hai người vừa mới tân hôn đã phải xa cách, anh muốn có thể ở bên cạnh cô mấy ngày nữa.

Anh vươn tay ra, nắm lấy đôi tay thon dài ngọc ngà vào lòng bàn tay, Đoàn Dịch Kiệt thấp giọng nói: “Xin lỗi, Lương Thần. Tiền tuyến điện khẩn, mưa to mấy ngày liền, Mân Giang xả nước không kịp, hạ lưu lại đang lụt lội, đập nước lớn ở Mân Giang bất cứ lúc nào cũng có nguy hiểm. Ban đầu đã phải tập đoàn quân số một dưới quyền anh đi cứu nạn nhưng ý của cha là lũ lụt hệ trọng, anh vẫn nên đi thì hơn.”

Giọng anh càng thấp xuống: “Từ sau chuyện hồ Vi Mạch lần trước, quân chính phủ đã tăng cường kiểm soát súng ống đạn dược với buôn lậu thuốc phiện, nhưng vì lợi ích lớn nên dù cấm cũng không dứt. Gần đây ở Yên Châu phát hiện ra có rất nhiều cuộc mua bán súng ống đạn dược với thuốc phiện, tin điều tra báo về không có chỗ nào là không liên quan đến người Nhật Bản thậm chí cả quân đội Nhật Bản, lần này đi cũng không đơn thuần chỉ là cứu tế.”

Hai tay bị anh nắm lấy, Hứa Lương Thần rút lại theo bản năng, rồi lại bị những tin tức anh nói hấp dẫn, cho đến khi nghe xong mới hiểu được ngọn nguồn sự tình. Cường địch ở bên cạnh, quốc gia nghèo đói yếu kém đã lâu, không lúc nào được lời lỏng. Thời gian lũ lụt liên tục ngay chính người trong nước cũng muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của bỏ đá xuống giếng chứ nói gì đến kẻ địch?

Đang lúc miên man suy nghĩ, cô không tự chủ được gật đầu: “. Em hiểu rồi.”

Đoàn Dịch Kiệt hơi cong môi cười mừng, dù tình cảm của cô với anh như thế nào Lương Thần vẫn luôn đặt quốc gia làm trọng. Từ lúc quen biết đến nay, chỉ cần là chuyện về dân sinh quốc gia thì dù chồng cô rời đi ngay sau ngày tân hôn cô cũng có thể hiểu và bỏ qua.

Nghĩ xong, anh không khỏi duỗi tay ra ôm Hứa Lương Thần vào lòng. Tim Hứa Lương Thần đập thình thịch, vừa trốn vừa đẩy nói: “Buông tay ra! Có người đến.”

Nhìn dáng vẻ cô vừa hoảng sợ vừa xấu hổ, gò má vì giấy dựa đã ửng đỏ, nụ cười trên gương mặt Đoàn Dịch Kiệt càng tươi hơn: “Ngoan, ở đây làm gì có ai. Ai dám phá hỏng chuyện tốt của chúng ta!” Anh hôn lên đỉnh đầu cô, nói vô cùng thân thiết.

Hứa Lương Thần nghe vậy thì run lên, gương mặt nhìn lại, ngoài sảnh quả nhiên đã không còn một bóng người, có thể nhìn thấy bóng lưng La Hoàng Nghĩa thấp thoáng đứng thẳng ở cửa. Gương mặt cô không khỏi nóng lên, trong lòng thầm oán, thật đúng là giấu đầu lòi đuôi. Đèn vẫn còn sáng mà lại để phó quan La đứng gác ngoài cửa, chỉ cần là người có đầu óc, có ai lại không nghĩ ra bên trong đang xảy ra chuyện gì?

Vì thế cô cố gắng tránh khỏi tay Đoàn Dịch Kiệt, lùi về phía sau một bước, ngược đôi mắt đen sáng như sao lên nhìn anh rồi cúi đầu nói: “. Em biết rồi, anh. Yên tâm đi cứu nạn đi, chuyện trong nhà em sẽ để ý.”

Anh tin tưởng em không hề vô ích rồi, quả nhiên là tri kỷ của anh. Đoàn Dịch Kiệt mỉm cười; chẳng qua sao lại vội đuổi anh đi như thế? Anh nhíu mày, đôi mắt đen lấp lánh, cố ý dùng ánh mắt biểu hiện ra sự mất mát của bản thân, cứ thế mà nhìn chằm chằm cô.

Ánh mắt kia thâm tình, ấm áp mà tủi thân như vậy khiến Hứa Lương Thần không biết nói gì, chỉ cảm thấy khuôn mặt trước mắt rất đẹp, đôi lông mày kiếm dày mà đậm, mũi cao thẳng như được điêu khắc, đôi môi dịu dàng, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, tư thế oai hùng bồng bồng phần phần.

Đang ngây người, Đoàn Dịch Kiệt lại nhẹ nhàng đi tới ôm lấy cô, dịu dàng hôn lên cái trán thanh lệ như ngọc của cô. Không đợi cô phản ứng anh đã lùi về sau một bước, nâng tay trịnh trọng chào một cái: “Anh đi nhé, chuyện trong nhà xin nhờ em! Hãy xin lỗi bà ngoại, chị cả và anh họ họ anh, đến khi về anh sẽ đi thăm họ.”

Anh phải đi cứu tế nhưng vẫn nhớ chuyện lại mặt [1] nhỏ nhất ấy. Hứa Lương Thần im lặng nhìn anh, nhìn đôi môi mỏng của anh khẽ nhếch lên để lại nụ cười quan tâm thân thiết, nhìn anh xoay người không hề do dự, nhìn anh ra khỏi phòng tân hôn vào buổi hoàng hôn sau ngày tân hôn đến khu bị nạn. Cô nhẹ nhàng giơ tay lên xoa trán, nơi đây dường như còn lưu sự ấm áp của anh.

[1] Lại mặt: vợ chồng về nhà bố mẹ vợ sau ngày cưới.

Không biết khi nào mặt trăng đã lên cao, ánh trăng xuyên qua lớp vải chiếu vào tân phòng yên tĩnh.

Một lát sau, bên ngoài có tiếng bước chân và tiếng cười khê của phụ nữ vọng đến. Hứa Lương Thần quay lại, tự nhủ bản thân mình phải giữ vững tinh thần. Đoàn Dịch Kiệt yên lặng rời đi chứng tỏ anh không muốn người ngoài biết việc này. Cô đã đồng ý với sự phó thác của anh, dù thế nào cũng không nên để anh ấy phải lo trước lo sau.

Cô đứng lên đi đến trước gương thủy ngân to, nhìn dung nhan của mình. Sau khi kinh ngạc nhìn một lúc, môi đỏ mọng khẽ cười dịu dàng, xoay người đi ra ngoài sảnh.

Đêm tân hôn thứ hai, người muốn trêu chọc cô dầu chú rể còn rất nhiều, Hứa Lương Thần giữ vững tinh thần niềm nở hơn đêm qua. Chị em Đoàn Kỳ Bình biết anh cả mang binh ra ngoài nên không hẹn mà cùng tứ phu nhân Ngô Văn Quyên đến phòng tân hôn, giúp Lương Thần ứng phó. Tiếng cười đùa huyên náo cả trong lẫn ngoài phòng, cảnh náo cũng không giảm đi chút ít.

Đến rạng sáng, Kỳ Bình chủ động ở lại tân phòng làm bạn với Lương Thần. Nằm trên giường, hai người trò chuyện về việc cứu tế, nói về việc Đoàn Kỳ Bình chuẩn bị đăng bài báo công bố Nhật Bản buôn lậu thuốc phiện trên báo chí.

“Năm 1909 nước Mỹ đề nghị tổ chức hội nghị quốc tế về cấm thuốc phiện ở Yên Châu. Trong hội nghị quốc tế ấy, Nhật Bản cũng tham gia ký kết công ước cấm thuốc phiện, không ngờ giờ họ lại lật lọng buôn lậu thuốc phiện quy mô lớn ở Trung Quốc. Chẳng trách trước kia người nước ngoài nói, buôn lậu thuốc phiện ở Trung Quốc là món buôn bán lời nhất của Nhật Bản.”

Hứa Lương Thần nhú mày, nhìn ánh nến nhảy nhót. Nếu nói trước đây cô còn chưa cảm nhận rõ dã tâm ngấp nghé Trung Quốc của người Nhật, thì giờ đây cô đã có chung suy nghĩ giống anh em Đoàn Dịch Kiệt rồi.

“Nhật Bản buôn lậu thuốc phiện với Trung Quốc, không phải hành động tự phát không có kế hoạch của một cá nhân, mà là hành động có mưu tính trước, có tổ chức. Sau khi nhà Thanh cắt Đài Loan, Nhật Bản đã thực hiện chế độ độc quyền về thuốc phiện. Năm đấy Thanh Đảo khẩn cấp xuất binh chiếm giữ không chế hải quan, cũng là vì muốn chiếm quyền buôn bán thuốc phiện trước. Nghe nói, trong nước có hơn một nghìn công ty Nhật Bản được quyền đứng ngoài pháp luật, ngày đêm không ngừng sản xuất morphine với thuốc phiện, hàng năm thuốc phiện được buôn lậu thu lợi cả triệu.” Đoàn Kỳ Bình oán giận trầm giọng nói.

“Thuốc phiện giá rẻ đó không chỉ làm tổn thất về tài chính mà còn khiến người trong nước đánh mất ý chí, cam chịu làm nô lệ nửa thuộc địa.” Tâm trạng Hứa Lương Thần nặng nề, bản thân cô không áp ủ ý chí đền nợ nước, nhưng cũng không cho rằng những chữ này chỉ là câu nói suông. Tội ác xảy ra ngay bên cạnh mình, tổ quốc tích nghèo suy nhược lâu ngày khi nào mới có thể đứng dậy? Nghĩ thế cô lại hiểu thêm về anh em Đoàn Dịch Kiệt, vì thế cũng nhân tiện nói với Kỳ Bình về chuyện Đoàn Dịch Kiệt bảo cô đến đài phát thanh.

“Trước giờ, Trung Quốc chưa từng có tiếng nói riêng của mình.” Đoàn Kỳ Bình nghe vậy thì mắt sáng lên nói: “Chị dâu, em biết chị du học nhiều năm, có tư tưởng tiến bộ, nhưng phát thanh lại không dễ. Trên thế giới, đài phát thanh vẫn chưa phổ biến, anh cả phí bao nhiêu tâm sức dựng lên đài phát thanh này, nếu đã mời chị thì có lẽ anh ấy tin nhất định chị dâu có thể làm được. Đây chính là việc đáng mừng, ngày đài phát thanh phát sóng, em nhất định sẽ long trọng mời chị đi ăn!”

Kỳ Bình vốn chỉ thuận miệng gọi “Chị dâu”, tuy trong lòng Hứa Lương Thần cảm thấy hơi ngại nhưng thấy cô ấy xúc động như vậy cô cũng đành lấy đại sự làm trọng không so đo mấy tiểu tiết đó.

Sau đó hai người còn nói đến chuyện lãnh đạo tô giới không chế tin tức trong nước, việc nhiều nước Âu Mỹ khinh thường hành chính quản trị Đông Nam Á, sau khi có đài phát thanh chắc chắn ngành tin tức trong ngoài nước sẽ bị ảnh hưởng, mãi đến rất khuya mới ngủ.

Đến ngày thứ ba, theo tập tục phương nam, vợ chồng tân hôn phải cùng đi lại mặt. Từ hôm qua, khách khứa trong nhà đã dần dần cáo từ đi về. Sau mấy ngày ồn ào cuối cùng phủ Đại Soái cũng yên tĩnh trở lại. Tân hôn mấy ngày liên tục, ban ngày khách khứa vui đùa âm ỉ ở tân phòng, buổi tối lại lẫn lộn khó ngủ, Hứa Lương Thần gần như sắp không chịu nổi nữa rồi.

Bất đắc dĩ trong lòng có việc nên cô luôn ngủ không sâu, sáng sớm bà Lương cùng đám a hoàn đi vào dọn dẹp, Hứa Lương Thần liền tỉnh. Kỳ Bình giật mình mơ mơ màng màng nói: “Sao chị dậy sớm thế?”

Hứa Lương Thần mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Chị tỉnh rồi còn ngủ gì nữa, em ngủ tiếp đi, hôm qua Thanh Hoa nói bà nội hơi mệt, có chút không thoải mái, chị đi xem.”

Đoàn Kỳ Bình xoay người lại, dụi dụi mắt, ló đầu nhìn ra ngoài. Hứa Lương Thần thay quần áo ra: “Nhìn gì vậy? Hơn mười giờ rồi, bác Lương cũng đến cả rồi.”

Đoàn Kỳ Bình đáp một tiếng: “Đêm qua không nên nói chuyện với chị lâu như thế, mấy hôm nay chị vất vả rồi.” Nói xong cô nghiêng người, tinh thần lại uể oải, cười nói: “Chị là cô dâu mà ngày nào cũng dậy sớm.”

Cô dậy mặc quần áo, đến phòng rửa mặt rửa mặt chải đầu, thấy bác Lương cười bưng hai ly sữa tới, cô nhận lấy uống một hơi hết luôn hỏi: “Bà nội thế nào rồi?”

Bác Lương đặt cái bát không lên khay, vừa dọn giường vừa trả lời: “Tối qua đã uống thuốc rồi, sáng sớm hôm nay phu nhân cũng đã đến thăm, giờ chắc vẫn còn ở đây. Nếu thiếu phu nhân và đại tiểu thư muốn đi chắc vẫn gặp được đây.”

Đoàn Kỳ Bình đáp một tiếng, kéo tay Hứa Lương Thần nói: “Hay là chúng ta qua đó trước đi? Nhờ bác Lương nói với phòng bếp một tiếng, bánh bao hấp để chờ khi nào tôi với chị dâu về rồi mang ra” Bác Lương đương nhiên cười đồng ý, gọi a hoàn đi dọn dọn nhà bếp. Sau đó hai người cùng nhau đến phòng chính Tây Uyển.

Đi vào sân phòng của Đoàn lão phu nhân, quả nhiên nghe nha đầu nói đám Lư phu nhân đều ở đây. Hai người lên lầu chào hỏi lão phu nhân, Lư phu nhân.

Đoàn lão phu nhân ngồi ở đầu giường, vẻ mặt có chút mệt mỏi, thấy Hứa Lương Thần với cháu gái cả đến, không khỏi vui mừng: “Nha đầu, tối qua Tiểu Kiệt đi, thiết thòi cho cháu rồi.” Bà vươn tay kéo cô ngồi bên cạnh, liên tục hỏi cô đã quen chưa?

Hứa Lương Thần vội cười hỏi thăm sức khỏe của lão phu nhân, nói: “Chuyện của cháu dâu khiến bà nội vất vả rồi. Việc đó liên quan đến quốc kế dân sinh. Dịch. Dịch Kiệt anh ấy đi cũng là việc cần phải làm, cháu dâu hiểu. Xin bà nội cứ nghỉ ngơi, bà vui vẻ an khang đó là phúc của chúng cháu.”

Buổi nói chuyện cũng khiến Lư phu nhân bắt đầu cười: “Làm khó cho con phải giải thích cho thẳng nhóc đấy. Mấy năm nay mẹ cũng quen rồi, người ngoài nhìn đám nữ quyến chúng ta ghen ghét phú quý, cẩm tú vinh hoa, chua xót sau lưng nào có ai hiểu được? Con dâu đi du học về, kiến thức rộng rãi, không chừng thật sự giúp được cho Dịch Kiệt. Có vài chuyện đàn ông bọn họ làm không tin.”

Đoàn lão phu nhân gật đầu, nói với Lương Thần: “Tuy mẹ cháu nói thế nơi thẳng thừng quá nhưng đó cũng là tình hình thực tế. Nha đầu, đã có duyên phận thì nên giúp đỡ Tiểu Kiệt, bà nội xin nhờ cháu.”

Hứa Lương Thần vội cười khiêm tốn nói cảm ơn, lại bị Đoàn lão phu nhân cản lại: “Lời bà nội nói là thật lòng, nếu nha đầu thông cảm cho bà già đây thì đừng khách khí, đồng ý đi.” Nói xong, liếc mắt ra hiệu với a hoàn bên cạnh, a hoàn gật đầu, đi đến trước giường nâng lên một cái hộp nhỏ đưa cho Đoàn lão phu nhân.

Đoàn lão phu nhân nhận lấy, đưa cho Hứa Lương Thần: “Nha đầu, cầm lấy.” Đoàn Kỳ Bình đứng bên cạnh rướn người qua nhìn, có chút bất ngờ lại có chút vui mừng nhìn bà nội. Mắt cô sáng lên, không ngờ anh cả lại tự tay làm, xem ra chắc chắn ngoài chị dâu ra anh sẽ không có ai khác nữa.

Hứa Lương Thần có chút không hiểu nhận lấy. Đó hai móc treo được điêu khắc bằng gỗ, một cái hơi cũ, không nổi bật; một cái lại rất mới, tinh tế. Là một con heo nhỏ nhìn rất thơ ngây đáng yêu! Kích thước chỉ có năm sáu cm, lại đáng yêu sống động như thật.

Đoàn lão phu nhân thấy cô kinh ngạc, khẽ cười: “Tiểu Kiệt lúc nhỏ ở dưới quê với bà, cơ thể không được khỏe lắm. Có một năm bị bệnh nặng, xin ở chùa Long Tuyền một con hổ nhỏ bằng gỗ đào, thẳng bé luôn đeo trên người. Lúc trước các cháu muốn thành hôn, bà vốn muốn đi xin mấy cái, ai biết cơ thể lại không khỏe, muốn cũng không đi được. Sau này, Tiểu Kiệt nói bà không cần đi nữa, chính nó tự khắc lấy. Nha đầu con cầm tinh con heo à? Con xem, đây là chính tay thẳng bé tự khắc đấy, thích không?”

“Làm ra một thành phẩm gỗ đào như vậy phải qua mười mấy bước, thậm chí nếu tự làm thì phải qua mấy chục khâu mới có thể hoàn thành được. Trước tiên phải tưởng tượng hình ảnh thành phẩm, rồi vẽ ra bản vẽ phác thảo. Tiếp theo là chọn vật liệu, chiếu theo bản vẽ phác thảo, vẽ lên vật liệu, tách từng phôi ra. Sau đó khoét, khoan bằng cách chạm khắc đến khi tác phẩm thành hình thô.” Đoàn Kỳ Bình ở bên giải thích: “Sau đấy giũa, mài cẩn thận thành phẩm thô cho đến khi đạt đến độ sáng màu sắc mình cần.” Anh cả đã nhiều năm không làm cái này rồi, không ngờ lại khắc cho chị dâu, thật đúng là khó tưởng tượng.

Loại tượng khắc gỗ này Hứa Lương Thần cũng đã từng nhìn thấy những món tinh xảo hơn. Hai tượng gỗ đào một cũ một mới trong tay không được coi là tinh phẩm, nhưng lại có giá trị đặc biệt. Một là vật Đoàn Dịch Kiệt mang theo mình mười mấy năm, một lại là làm cho riêng cô. Hằng ngày anh nhiều việc như vậy, lấy đâu ra thời gian quý báu khắc ra con heo nhỏ này? Lúc khắc, trong lòng anh nghĩ gì?

Nhìn ra được, người khắc hết sức cẩn thận. Đôi mắt của con heo nhỏ vô cùng sinh động, một tác phẩm nghệ thuật như vậy, ngoài việc phải có kiến thức cơ bản vững chắc thì cũng phải có đôi tay khéo léo và tâm huyết.

“Cầm đi nha đầu, tâm tư của Tiểu Kiệt cháu hiểu rõ nhất. Bà với cha mẹ chồng cháu cũng chỉ mong các cháu tương thân tương ái.” Đoàn lão phu nhân nhìn rõ tâm trạng phức tạp của Hứa Lương Thần, cười nắm lấy tay cô. Đang nói, ngoài cửa truyền đến tiếng cười của Tứ phu nhân Ngô Văn Quyên: “Về sau có cháu dâu cho lão thái thái thương yêu, chị với em lại không có ai yêu thương rồi.”

Còn chưa dứt lời, Ngô Văn Quyên cầm hộp thức ăn nhỏ đi tới, chào hỏi lão phu nhân rồi tiếp tục trêu: “Vừa rồi đi ra từ phòng bếp, đám a hoàn nói đại tiểu thư dặn muốn ăn bánh bao hấp, sợ nguội mất, em tự đưa đến đây.” Nói xong sai a hoàn lấy cái đĩa đến. Không đợi Đoàn Kỳ Bình nói đã bưng một đĩa cho Đoàn lão phu nhân trước: “Lão thái thái, chúng ta nhân tiện ném thử luôn.”

Một phen nói cười vui vẻ, mọi người cũng không kìm được mà cười rộ lên. Đoàn Kỳ Bình liếc nhìn cô nói: “Di Tư nói thật dễ nghe, không phải muốn cướp đây chứ? Đây là bữa sáng của chị dâu với con đấy.”

“Vâng vâng vâng, di Tư nào dám quên bữa sáng của đại tiểu thư với thiếu phu nhân? Cho dù ăn hết, con cho là chỗ lão thái thái không để lại món tửu cho các con sao? Hôm nay đến lượt di chuẩn bị ở phòng bếp, muốn đồ di khó lắm đấy.” Vừa nói vừa quay đầu tìm: “Thanh Anh, đồ ăn của lão thái thái đâu, còn không mau bưng ra đây?”

Không đợi Thanh Anh đáp lời, lão phu nhân đã cười đến mức bắt đầu ho: “Đúng là con khi khéo miệng! Anh nha đầu, mau lấy ra đây, nếu không Tứ phu nhân lại muốn xét nhà giờ.”

“Lão thái thái đừng bôi nhọ con như vậy, chị cả ngồi đây, lát nữa sẽ không tha cho con đâu.” Tay chân Ngô Văn Quyên nhanh nhẹn nhận lấy bát đĩa nha đầu đưa qua, vừa đặt lên giường vừa nói: “Thiếu phu nhân, con dùng nhanh đi, vừa rồi đi đi qua đây, nghe thư ký Tống nói đại soái muốn tìm con đấy.”

Đại soái tìm con dâu tân hôn? Không chỉ Hứa Lương Thần giật mình, ngay cả lão phu nhân cũng hơi bất ngờ. Lư phu nhân nghĩ nghĩ nói: “Có việc gì sao? Tối qua bộ trưởng Vương của Bộ Ngoại Giao với phó quan Lương ở văn phòng đại soái nói chuyện rất lâu. Đại soái trở về cười nói không ngờ lão đại cưới được cô dâu không chỉ có tài mạo song toàn mà còn chiếm được nhân tài hiếm có đấy.”

Đã là việc công, mọi người sẽ không nói đùa. Ăn xong bữa sáng, Hứa Lương Thần đứng dậy cáo từ. Đoàn Kỳ Bình xung phong nhận việc dẫn cô đi. Nhìn bóng lưng các cô, Lư phu nhân như có suy nghĩ. Phụ nữ cưới vào phủ Đại Soái, trước nay đều ở phía sau chồng, dù là bà và Ngô Văn Quyên cũng chỉ theo quân vào những năm tháng chiến tranh gian nan nhất thôi. Nhưng cô con dâu này thoát nhìn cũng không giống loại con gái ở nhà, Dịch Kiệt cưới cô rốt cuộc có tốt hay không đây?

Phòng làm việc của Đoàn Chính Huân nằm ở phía đông phủ Đại Soái. Hai người đi qua hành lang gấp khúc và vườn hoa có dày đặc cảnh vệ. Vừa đi lên bậc thềm lại thấy Lương Vũ Văn mặc quân phục đang vô cùng lo lắng đứng chờ. Anh ta là người phụ trách của tổ hành động đặc biệt trước kia, Hứa Lương Thần dịch mật mã cho người lãnh đạo trực tiếp, hai người đương nhiên có quen biết. Vừa định chào hỏi, Lương Vũ Văn lại vội vàng chào một cái: “Hứa. Thiếu phu nhân, đại tiểu thư, đại soái và bộ trưởng Vương đang ở trên, mời!”

Không chỉ có anh gọi vấp, Hứa Lương Thần cũng cảm thấy không được tự nhiên, vì thế cười tôn kính nói: “Tổ trưởng, ngài vẫn gọi tôi là Catherine đi.”

Lương Vũ Văn cười cười, Đoàn Kỳ Bình thăm kéo cánh tay Hứa Lương Thần, dừng bước: “Chị dâu, phó quan Lương, mọi người đang vội, tôi đi trước.” Nói xong xoay người muốn đi, không ngờ Lương Vũ Văn lại gọi cô: “Đại tiểu thư, đại soái nói nếu cô qua đây, cũng có thể đi vào.” Đoàn Kỳ Bình ngăn ra, nhìn Hứa Lương Thần, cười sáng khoái: “Vây thì đi thôi.”

Ba người lên lầu đi đến bên ngoài phòng làm việc phía đông kia. Lương Vũ Văn nhẹ nhàng gõ cửa, giọng nói đầy khí lực của Đoàn Chính Huân vang lên: “Vào đi!”

Thị vệ ngoài cửa đẩy cửa ra, ba người đi vào.

Đoàn Chính Huân đang ở phía sau văn phòng rộng rãi cùng bộ trưởng Bộ Ngoại Giao Vương Chính Hân nói gì đó. Thấy họ đi tới thì dừng lại giương mắt nhìn thoáng qua: “Ngồi đi, có một số việc muốn cùng thương lượng với mọi người, bộ trưởng Vương, ông nói đi.”

Wương Chính Hân nhẹ nhàng cười, gật gù đầu. Nghe ông nói như vậy, Hứa Lương Thần âm thầm nghĩ cô không phải chưa từng nghĩ đến chuyện con dâu phủ Đại Soái không dễ làm. Nhưng cô không ngờ vị đại soái này lại thật sự không tiếc!

67. Chương 67: Gặp Lại

Editor: đỗ béo Betor: mèmỡ

Thật đúng như Lư phu nhân nói, lần này gọi cô đến là vì việc công.

“... Gần đây bộ phận mượn tiền cứu tế đã vào vị trí, nhưng không hiểu sao lại có lời đồn rằng khoản tiền đó không được dùng đúng chỗ, khiến các quốc gia ào ào gửi thư nghi vấn tới Bộ Ngoại Giao. Đặc biệt là nước Mỹ, họ yêu cầu gia hạn thêm thời gian ượn khoản tiền thứ hai, yêu cầu này rất bất lợi cho việc cứu nạn thiên tai trước mắt.” Vương Chính Hân chỉ vào tờ báo trên bàn nói.

“Ngày thứ ba xảy ra đợt lũ và sóng thần lần trước, chính phủ lập tức cho cử hành ‘ngày kỷ niệm lũ lụt’, học sinh và quân đội diễu hành trên đường quyền tiền, tình hình vô cùng sôi nổi. Đại soái cũng đóng góp hơn một ngàn nguyên, thành viên nội các kêu gọi cứu tế, nội vụ cũng dự tính nhờ đội cứu trợ quốc tế. Các tổ chức nước ngoài cũng quyên tiền nhiệt tình, cứu tế trở thành hành vi nhân đạo quốc tế. Tôi nghĩ báo chí đã vô tình che đậy sự thật.” Lương Vũ Văn nói tiếp.

“Bộ phận mượn tiền nước Mỹ cứu nạn thiên tai đã vào vị trí, hội trưởng hội cứu nạn quốc tế đã gửi điện cho Bộ Ngoại Giao, yêu cầu chính phủ tuyên bố kế hoạch phân công cứu nạn thiên tai. Sau khi chính phủ công bố phân các khoản tiền đến các khu vực thiên tai cũng sẽ có ủy ban giám sát. Từ trình tự hoạt động, không phát hiện tình trạng ‘quỹ đen’, mà truyền thông cũng có thể theo dõi sát sao khoản tiền này tương đương với việc để dư luận giám sát quá trình. Nhưng...” Vương Chính Hân ngừng một chút, nói tiếp: “Có điều lời đồn này xuất hiện một mặt do hành động của chúng ta còn có thiếu sót, mặt khác chính phủ cần có tiếng nói của riêng mình.”

“Cho nên chúng tôi quyết định, công khai toàn bộ quá trình quyên và chuyển tiền của cả chính phủ và dân chúng, báo cáo tường tận trên báo chí về khoản cho vay và vật phẩm cứu trợ phát đến khu vực thiên tai, hơn nữa tổ chức họp báo bên ngoài khu vực gặp nạn, sử dụng đài phát thanh thông báo ra bên ngoài, nội dung trực tiếp từ hiện trường thiên tai.” Đoàn Chính Huân đứng lên, vỗ tay sau lưng đi qua đi lại mấy bước, nhìn Hứa Lương Thần: “Việc rất gấp, đành tạm thời tòng quyền. Trước khi đi lão đại đã nói con có thể tạm thời quản lý đài phát thanh. . . . Nếu muốn con theo một nhóm phát thanh đi cứu giúp nạn thiên tai, con có ý kiến gì không?” Nha đầu kia là một cây bút giỏi, đáng tiếc với thân phận bây giờ của cô không thích hợp đi theo đoàn phóng viên.

Đoàn Chính Huân rất ít khi hỏi ý kiến cấp dưới như vậy. Thứ nhất, vì Hứa Lương Thần không chỉ là cấp dưới mà con là dâu; thứ hai, bây giờ còn chưa hết ba ngày tân hôn, con trai đến khu gặp nạn thì không nói làm gì, giờ còn phải đưa cả cô đi tiếp, ông cũng cảm thấy thiệt thòi cho Hứa Lương Thần. Cho nên, nếu Hứa Lương Thần thật sự có ý kiến, Đoàn Chính Huân nhất định sẽ suy nghĩ lại, thậm chí bỏ quyết định này.

Nếu không phải người dẫn chương trình còn đang trong giai đoạn tuyển chọn, huấn luyện hơn nửa những việc quan trọng ông không tin tưởng tân binh không có kinh nghiệm, thì ông cũng sẽ không tự mình ra mặt

thương lượng với con dâu.

Tuy cô đã từng đi phỏng vấn nhiều, nhưng bây giờ cô chưa hề có chút kinh nghiệm làm phát thanh nào. Hứa Lương Thần có chút do dự. Đoàn Chính Huân nhìn cô, rồi nhìn con gái. Đoàn Kỳ Bình ngẫm hiểu nói xen vào: “Bộ trưởng Vương, ông có muốn tôi vào tổ phát thanh cùng không? Tôi không rành các ngôn ngữ khác nhưng bản thảo tiếng Anh tôi có thể xem được.”

Vương Chính Hân bất ngờ, có chút ngạc nhiên bật cười nhìn Đoàn Chính Huân: “Đương nhiên là tôi rất hoan nghênh! Có danh chủ bút của cô ở đây, chúng tôi nhất định không phải lo đến chất lượng bài viết nữa.”

Đương nhiên Hứa Lương Thần hiểu, Kỳ Bình nói như vậy thật ra là để động viên cô. Vì thế cô cảm kích nhìn cô ấy một cái, mỉm cười rồi nói với Đoàn Chính Huân và bộ trưởng Vương: “Tôi không có kinh nghiệm gì ở lĩnh vực phát thanh, nhưng nếu đã được đại soái và bộ trưởng tin tưởng, tôi cũng muốn thử một lần.”

Đoàn Chính Huân mặt không biến sắc nhìn cô. Cô con dâu này luôn làm người ta vừa lòng ở điểm này, phong thái đoan trang lễ độ, dù có xảy ra chuyện gì vẫn luôn nghiêm túc mà khiêm tốn. Quay lại ngồi sau bàn, ngón tay ông gõ nhẹ lên mặt bàn tổng kết: “Đã như vậy, những chuyện còn lại mong bộ trưởng Vương nhanh chóng sắp xếp, lần này để Lương Vu Văn dẫn đội, càng nhanh càng tốt!”

Vương Chính Hân và Lương Vu Văn đồng ý. Thấy đã có người ở ngoài chờ báo cáo công việc, liền dẫn Hứa Lương Thần và Đoàn Kỳ Bình ra khỏi phòng làm việc của Đoàn Chính Huân. Lúc đi xuống cầu thang, Vương Chính Hân nói: “À, tôi định mời hai vị đi gặp một người, lần này nếu không có anh ta nghiên cứu chế tạo thành công vô tuyến điện ở đài phát thanh thì hành động của chúng ta sẽ không thể nhanh chóng như vậy được. Anh ta sẽ đến khu gặp nạn cùng mọi người.”

Đang bước xuống cầu thang Hứa Lương Thần ngừng chân, trong đầu đã lơ mơ hiện ra chuyện gì đó, cô còn đang cân nhắc, thị vệ phía trước đã đẩy cửa phòng họp ra.

Ngẩng đầu lên cũng là lúc cô nhìn thấy gương mặt tuần tú của Giang Cánh Vu. Hứa Lương Thần đã từng rất nhiều lần nghĩ đến cảnh gặp lại anh, nhưng trong giây phút thật sự nhìn thấy anh, cô lại có cảm giác như đang nằm mơ. Cô thấy hơi hoảng hốt, dường như những chuyện và những người trước mắt không phải là thật. Mới chỉ không gặp mấy ngày, tại sao lại cảm thấy như đã mấy đời rồi?

Vương Chính Hân ngồi xuống, Lương Vu Văn giới thiệu mọi người với nhau, anh ta nói tên Catherine rất to. Trong lòng Hứa Lương Thần đang nặng nề cũng dần thả lỏng, Giang Cánh Vu nhìn cô, hai người đều không nói gì. Thời tiết hôm nay rất tốt, trên mặt bàn hội nghị rộng rãi có chút ánh nắng nhẹ chiếu xuống, cô mặc một bộ sườn xám màu hồng phấn, đôi bàn tay trắng nõn dưới ánh mặt trời vừa xinh đẹp vừa có chút ấm áp.

Anh lãnh đạm mở miệng: “Xin chào.”

Em khỏe không? Năm tháng tuổi trẻ, ngày chia tay, cứ nghĩ em vĩnh viễn sẽ không ra đi, nhưng chẳng ai ngờ được vừa mới xoay người, em đã là vợ của người đó. Ánh mắt anh không sáng như ngày thường mà phủ một tầng bóng hình vỡ nát. Hứa Lương Thần nhìn mà trái tim như bị bóp nghẹt. Thấy tất cả mọi người đang nhìn mình, ngay cả trong mắt Đoàn Kỳ Bình cũng có chút lo lắng, đôi môi đỏ mọng của cô khẽ cong lên, nhẹ nhàng gật đầu chào hỏi.

Giang Cánh Vu thở dài trong lòng. Nụ cười của cô vẫn rất đẹp, đôi môi đỏ, hai gò má hơi ửng hồng do ánh mặt trời, mặt mày như vẽ thanh khiết như một đóa hoa sen.

Anh nghĩ, mình sẽ không bao giờ quên được cảnh này. Cửa phòng họp mở ra, cô chậm rãi đi tới, từ từ ngẩng đầu lên. Người con gái anh thương yêu nhớ nhung da diết bỗng nhiên xuất hiện trước mặt anh. Một bộ sườn xám trắng nhạt gần như là thuần trắng, đôi giày bằng gấm thêu hoa, phong thái chỉnh tề như thế, dường như vẫn là dáng vẻ của ngày hôm qua.

Nhưng anh biết đã có sự khác biệt. Trước đây cô không bao giờ mặc quần áo có màu này. Hôm nay anh đã có thể nhìn thấy từ cô sự xinh đẹp và quyến rũ của một người phụ nữ. Như đóa hoa sen trên mặt nước, đã từng là nụ hoa, giờ đã bắt đầu nở rộ. Mũi anh như ngửi thấy mùi hương lan tỏa, Giang Cánh Vu cũng có chút hoảng hốt. . . . vừa mới xoay người đi trong nháy mắt, đã vĩnh viễn lỡ mất thật rồi?

Lương Vu Văn đang phát văn kiện, giải thích sự sắp xếp của lần hành động này. Hứa Lương Thần vẫn đứng đó không nhúc nhích, phòng họp rộng rãi sáng sủa, quanh người cô như có một vầng sáng, Giang Cánh Vu không nhìn thấy rõ gương mặt cô đang cúi xuống. Mặt trời trên cao, ánh sáng màu cam từ cửa sổ chiếu vào trong phòng phủ lên bộ quân phục trên người Giang Cánh Vu, nhìn anh cao thẳng như một thân cây.

Hứa Lương Thần không khỏi hí hóp mắt lại, cảm thấy có chút không tự nhiên. Đúng lúc này, Vương Chính Hân mời mọi người ngồi xuống, Hứa Lương Thần không khỏi mỉm cười. Đây là nụ cười thứ hai sau khi cô xuất hiện, không có vẻ ung dung giống như anh em ở cạnh nhau trước đây nữa.

Vương Chính Hân đang nói về chuyện đài phát thanh, tuy không hiểu sao bộ trưởng Vương không những đưa Lương Thần và Đoàn Kỳ Bình đến đây mà còn không giữ bí mật phát thanh, nhưng Giang Cánh Vu vẫn cười giới thiệu: “Công nghệ phát thanh mới mà chúng ta đang có vẫn chưa thể xem là hoàn thiện, cho nên công suất phát thanh không lớn, chỉ có 16 Watt. Nhưng chúng tôi đã thử rồi, âm thanh nghe đài trong thành Yến Châu cũng không tệ. Nói cách khác đài phát thanh có thể đảm nhận được nhiệm vụ đưa tin tức cứu tế mới nhất của phóng viên từ khu vực phồng vẩn.”

Có lẽ là vì khát nước, giọng anh nghe có vẻ hơi khàn. Hứa Lương Thần không tự chủ được nhìn anh một cái, nhẹ nhàng đẩy một cốc nước trên bàn sang phía đối diện.

Giang Cánh Vu ngừng nói khi nhìn thấy động tác của cô. Cô lại giả vờ khát nước, hơi cúi đầu đẩy cốc nước lên một chút, gương mặt như đoá hoa sen giữa ánh nắng, thêm chút đỏ ửng, thanh lệ không gì sánh nổi.

Giang Cánh Vu yên lặng thở dài. Khi không gặp nhau, mỗi khi nghĩ đến việc cô không từ chối lời cầu hôn của mình mà lại gả cho Đoàn Dịch Kiệt, trong lòng anh vẫn chưa xót khôn xiết. Anh biết không phải là mình không giận cô, nhưng mỗi lần gặp nhau lại không giận nổi không oán nổi. Lương Thần, rốt cuộc trong lòng em anh được đặt ở đâu?

Tâm trạng ban đầu dần dần hồi phục lại, anh giới thiệu kỹ về tình huống của đài phát thanh. Cho đến khi nghe nói Lương Thần và Đoàn Kỳ Bình sẽ cùng đến khu thiên tai, Giang Cánh Vu vô cùng bất ngờ nhìn Vương Chính Hân. Lương Vu Văn đứng lúc giải thích: “Người dẫn chương trình phát thanh vẫn còn đang trong giai đoạn huấn luyện, hơn nữa số người biết nhiều ngoại ngữ cũng thiếu; Quân Đoàn Trưởng tiến cử Catherine với đại soái, đại soái đã đồng ý rồi; Còn đại tiểu thư là chủ động xin đi.”

Giang Cánh Vu hoang mang không hiểu, ngay sau ngày tân hôn Đoàn Dịch Kiệt đã đi cứu tế, vậy mà Đoàn Chính Huân còn đồng ý đưa con dâu đi tiếp sao? Nghe lời đồn và báo chí bên ngoài nói hai cha con nhà này rất vừa lòng và coi trọng cô dâu mới, một khi đã như thế vì sao lại muốn Lương Thần đến nơi nguy hiểm như vậy? Đoàn Dịch Kiệt không yêu cô sao? Nhìn vẻ mặt tự nhiên của Hứa Lương Thần, anh muốn nói lại thôi. Cho dù có điều bất bình muốn nói, nhưng anh lấy lập trường gì? Bấy giờ cô đã phụ nhân Thiếu soái Đoàn phủ rồi.

Giải thích rõ ràng mọi việc, mọi người giải tán. Vương Chính Hân trở về Bộ Ngoại Giao, Lương Vu Văn vội vã đi sắp xếp cho những người khác, chỉ còn ba người Giang Cánh Vu, Hứa Lương Thần và Đoàn Kỳ Bình cùng đi ra. Hai người đều không biết nên nói gì, bởi vì tất cả mọi chuyện dường như đã không còn tác dụng gì nữa rồi. Ánh mặt trời xuyên qua tán cây đại thụ, Đoàn Kỳ Bình ngẩng mặt cười nói: “Chị dâu, chị về nghĩ trước đi, em đưa Cảnh trưởng Giang ra ngoài.”

Tuy là ba người cùng đi, nhưng Lương Thần và vị Giang công tử này dù sao cũng đã từng có một thời gian là thanh mai trúc mã, ở cạnh nhau bị người khác nhìn thấy không khéo lại sinh ra lời đồn nhảm. Hơn nữa, mẹ đã từng nói dù anh cả có ở đây hay không, Lương Thần vẫn nên về thăm nhà cần thận giải thích mọi chuyện, giờ thời gian không còn sớm nữa, nên về thôi.

Lương Thần nhìn Giang Cánh Vu, khẽ gật đầu, những gì muốn nói chỉ hóa thành một câu: “Đi mạnh khỏe.”

Giang Cánh Vu gật đầu, nhìn cô, trong lòng cảm thấy đau xót buồn bực phức tạp vô cùng. Bỗng nhiên anh nghĩ, đã trải qua những chuyện này, liệu anh có còn yêu ai được nữa không? Cảm thấy đau đớn tột cùng, anh không nói gì xoay người đi.

Kỳ Bình an ủi nhìn Hứa Lương Thần, sải bước đuổi theo. Đúng lúc này phía sau có người cười hì hì nói: “Bình tử, hôm nay rảnh không? Anh đang moi mắt chờ mong đấy.”

68. Chương 68

Editor: đỡ béo Betor: mềm mại

Hai người đàn ông đi từ chỗ gấp khúc hành lang đến, người nói chuyện mặc bộ đồ tây xanh biển sọc, vóc người không cao, mày rậm mắt to, khỏe mạnh đôn hậu. Người đàn ông đi sau mặc bộ đồ tây màu trắng, caravat đỏ như lửa, cầm trong tay một chiếc xì gà, vẻ mặt tươi cười đứng bên cạnh người mặc đồ tây màu xanh biển nói nửa thật nửa đùa: “Tiểu Vũ Tử, nói linh tinh gì đấy?”

Ai mà lại có thể đi lại trong phủ Đại Soái thông dong như vậy? Hứa Lương Thần khó hiểu nhìn Đoàn Kỳ Bình. Bất ngờ là Đoàn Kỳ Bình nghe thấy tiếng nói chuyện của họ không những không dừng bước, mà còn vội vã kéo tay Giang Cánh Vu, ra vẻ thân thiết dẫn anh đi như bay.

Phía sau, không chỉ có Hứa Lương Thần sững sốt, hai người đàn ông thấy thế cũng có chút ngạc nhiên, rồi lại chợt cười rộ lên. Họ vốn định đuổi theo, lại tình cờ thấy Hứa Lương Thần đứng đó, bèn liếc nhau dừng chân, tương đối thân mật cười cúi người chào: “Chào chị dâu!”

Đứng gần, Hứa Lương Thần mới thấy hai người này rất quen, hình như cô đã gặp trong đám đàn ông trên chóc cô dâu chú rể hôm trước. Vì thế cô mỉm cười gật đầu: “Chào hai vị.” sau đó thoải mái rời đi.

Cô nghe thấy người mặc đồ xanh biển phía sau cúi đầu nói: “. Vẫn là mắt nhìn của lão đại tốt, mỹ nhân đúng là mỹ nhân, dù dưới đèn vẫn.”

Giọng nói mang theo vẻ cười cợt còn chưa dứt thì đã bị người áo trắng cắt lời: “. Cậu thêm đòn à, câu này mà để lão đại nghe thấy được cẩn thận lại. Mà thằng nhóc đi cùng Kỳ Bình có phải là Giang Xuyên không? Kỳ Bình với anh ta thành một đôi từ lúc nào vậy?”

“Vài năm không gặp, anh Tư Mã bị vứt bỏ rồi.” Người áo xanh vui sướng khi người gặp họa nói.

“Đi thôi đi thôi, nếu nha đầu kia để ý cậu ta thật, vậy cậu khoan hãy nói gì, anh em ta phải tìm xó nào ngồi khóc đi đã. Thế còn cậu thì sao? Nghe nói lão đại kết hôn, Thanh muội muội bận làm đồ cưới cho người khác nên thân thể không khỏe?” Hai người vừa nói vừa dần dần đi xa.

Hứa Lương Thần vô ý nghe được vài câu, cũng biết sơ sơ thân phận của hai người đó. Người mặc đồ trắng là công tử nhà Tư Mã giàu có nổi tiếng ở Yến Châu hay qua lại với Đoàn phủ.

Phủ Đại Soái thường quan hệ với những nhân vật có máu mặt xung quanh Thượng Hải. Nhưng trong số đó thì lại thân với nhà Tư Mã nhất. Gia tộc này phát lên ở Thượng Hải từ sau khi cung cấp chất đốt trong cuộc chiến với châu Âu. Vừa khéo, hai nhà đều là người Mân Châu, bề trên hai nhà cũng đã từng chung hoạn nạn.

Khi Cách mạng Tân Hợi nổ ra, Đoàn lão phu nhân cùng con cả đi thuyền đến Yến Châu. Lúc đó Đoàn Dịch Kiệt đã không còn ở với bà, Đoàn Chính Huân cũng đang phải đối mặt chính diện với thế lực cách mạng. Lão phu nhân đã gặp được nhà Tư Mã ở Mân Giang Hào vào lúc ấy. Mân Giang Hào là ca-nô của cục Chiêu thương, đúng lúc cần sửa chữa nên đưa từ Mân Châu đến Yến Châu, vì thế hai nhà cùng đồng hành.

Thuyền đến ngoại ô Yến Châu, lại gặp phải hai quân đánh nhau. Trên sông đạn pháo bay tứ tung suốt một đêm giống như tiếng pháo đêm giao thừa, người trên thuyền trở mắt nhìn không ít thuyền của hai bên đang châm lửa bắn pháo, ánh lửa bay lên cao vút. Cũng may ngày hôm sau Đoàn Chính Huân nghe được tin, nhân lúc hai bên tạm thời ngừng bắn lập tức phái người ra nghênh đón. Mân Giang Hào đi liên tục, thoát được khỏi chiến khu, vào đại doanh thủy quân.

Nói chung, tình bạn sống chết có nhau chẳng có gì sánh nổi, vậy nên xưa nay hai nhà quan hệ rất thân thiết. Con cả nhà Tư Mã là Tư Mã Lương vì học trường đạo nên không chỉ có thể nói lưu loát tiếng Anh mà còn nhìn xa trông rộng, mở công ty làm đại lý cung cấp chất đốt của Đức. Sau khi chiến tranh thế giới bùng nổ, thương nhân người Đức ở Yến Châu ào ào đóng gói về nước, nguồn cung chất đốt trở nên khan hiếm. Nhà Tư Mã dự trữ rất nhiều hàng, bỗng trở thành nguồn cung duy nhất, nhanh chóng gia nhập hàng ngũ nhà giàu ở Thượng Hải.

Người gọi Đoàn Kỳ Bình là ‘Bình Tử’ là Tư Mã Đăng, vì bằng tuổi Đoàn Kỳ Bình nên cũng học cùng nhau một thời gian. Sau này lớn lên thì bạn bè bắt đầu trêu đùa gán ghép, mà Tư Mã Đăng cũng thầm thích

Kỳ Bình. Từ khi trở về cô càng trở nên xinh đẹp tài năng khiến anh ta mỗi khi gặp mặt liền cười tủm tỉm quần lầy. Vẫn dùng những chiêu trò mà các thiếu gia nhà giàu ở Thượng Hải theo đuổi con gái, không phải hoa tươi thì là nhẫn kim cương chói mắt. Mỗi khi ra tay đều khiến xung quanh xôn xao, ai lại không biết nhị thiếu Tư Mã đang theo đuổi đại tiểu thư Đoàn phủ?

Kỳ Bình dở khóc dở cười. Xưa nay cô chẳng có cảm tình gì với con cháu nhà giàu như Tư Mã Đăng, nhưng hai nhà quen biết, lại là bạn chơi từ nhỏ, nên cô cũng không thể làm bậy được. Trong lòng vô cùng chán ghét cái kiểu khoa trương nửa thật nửa giả của anh ta nhưng lại không làm gì được. Vậy nên mỗi khi nhìn thấy bóng dáng Tư Mã Đăng cô lại biến mất nhanh như chớp.

Hứa Lương Thần đâu biết giữa họ còn có chuyện như vậy, trong lòng chỉ vừa không hiểu vừa bất ngờ khi thấy Đoàn Kỳ Bình đột nhiên thân thiết với Giang Cánh Vu như vậy. Thực ra cô cũng có chút mừng thầm. Kỳ Bình là một cô gái rất xuất sắc, tài mạo song toàn, nếu có duyên với Cánh Vu, bản thân cô cũng có thể sớm yên lòng. Lấy được cô con dâu như vậy, dì Liêu và dượng Giang chắc cũng sẽ rất vui, nhưng Cánh Vu lại không thích con gái làm việc bên ngoài, Kỳ Bình là chủ bút nổi tiếng, anh ấy sẽ chấp nhận sao. Trong lòng suy nghĩ miên man, Hứa Lương Thần trở lại Tây Uyển, vừa vào cửa tứ phu nhân Ngô Văn Quyên đã ra đón: “Theo lời bà nội dặn, mọi thứ đều đã chuẩn bị tốt cả rồi. Chị cả, dì và con cùng về quý phủ của thị trưởng Tôn, dù thế nào cũng phải giải thích với bề trên, nói xin lỗi nữa.”

Hứa Lương Thần vội cảm ơn, trong lòng cũng có chút bất ngờ, không ngờ Lư phu nhân lại tự thân xuất mã. Thu dọn xong hai người cùng ra xe ở cửa trước. Ngô Văn Quyên như có suy nghĩ, cứ nhìn cô chằm chằm, trong lòng vô cùng xúc động.

Đoàn Dịch Kiệt thích cô vợ này, đại soái và Lư phu nhân cũng rất coi trọng cô, Tôn Mạnh Lâm không thể không biết việc lão đại đi cứu nạn, nhưng vì để mặt mũi cho thông gia nên Lư phu nhân vẫn tự mình xông trận giải thích ngọn nguồn. Ai, con gái phải được chồng nâng niu trong lòng bàn tay thì nhà chồng mới nể mặt. Vị Nhị tiểu thư này thật đúng là tốt phúc.

Lư phu nhân cùng hai người họ đi chung xe, hai xe khác là để mang lễ vật của phủ Đại Soái. Ngày thứ ba sau tân hôn, Hứa Lương Thần lại mặt mà không có Đoàn Dịch Kiệt đi cùng.

Chuyện Đoàn Dịch Kiệt dẫn binh đi cứu nạn, Tôn Mạnh Lâm đã nói trước với mẹ mình. Cả nhà cứ nghĩ hôm nay Lương Thần sẽ không về, Thái Phượng Kỳ đành chuẩn bị mở tiệc mời vợ chồng Hứa Mỹ Thần, cùng nhau chúc mừng. Nào ngờ Lư phu nhân và Hứa Lương Thần lại trở về vẫn an và tạ lỗi với bề trên, lễ vật không tệ nhưng thể diện còn lớn hơn. Tôn Mạnh Lâm và Hứa Mỹ Thần xem như đã đã hoàn toàn yên lòng, trên dưới nhà họ Đoàn quả thật rất coi trọng Lương Thần.

Dù chú rể không ở đây, nhưng dù sao đây cũng là lại mặt, Lư phu nhân và Ngô Văn Quyên phải dùng xong cơm trưa với Tôn lão phu nhân mới cùng Hứa Lương Thần trở về. Lễ nghĩa chu đáo, thái độ hòa nhã, ngay đến cả Hứa Lương Thần cũng bắt đầu hoang mang, vợ chồng Đoàn Chính Huân quá nể mặt Tôn gia như vậy, chẳng lẽ cô thật sự quan trọng với phủ Đại Soái vậy sao?

Xe chạy ra khỏi Tôn phủ, trong lúc Hứa Lương Thần vô ý quay mặt, lại nhìn thấy chiếc xe đứng cách cửa không xa vẫn chưa đi từ khi cô đến. Chiếc xe và bóng người chợt hiện lên, nhìn rất quen. Trong lòng cô xúc động, không khỏi quay đầu lại nhìn.

Ngô Văn Quyên nhìn theo ánh mắt của cô, như vô ý hỏi: “Dì nghe nói con và đại tiểu thư đều muốn đến khu bị nạn?” Thấy Hứa Lương Thần gật đầu, lại nói với Lư phu nhân: “Chị cả, khu bị nạn có an toàn không, lão đại dù sao cũng là đàn ông có đi cũng không sao. Nhưng thiếu phu nhân và tiểu thư phủ Đại Soái cũng đi, chị với đại soái thật sự yên tâm sao?”

Lư phu nhân như có như không thở dài, hơi nhíu mày: “Nghe nói tình hình thiên tai không lạc quan cho lắm, đại soái đã mất ngủ mấy đêm nay rồi. Bây giờ trong nước quân phiệt nổi loạn hỗn chiến, phần lớn là vì tranh quyền đoạt lợi. Các cường quốc thì như hổ rình mồi đều muốn ngoạm được miếng thịt béo, cho dù có lòng muốn làm đại sự cũng rất khó khăn. Cứu tế dù sao cũng là kế hoạch lâu dài cho dân sinh, nếu không phải thật sự bất đắc dĩ thì đại soái sẽ không sắp xếp như vậy. Lương Thần và Kỳ Bình có thể giúp đỡ cũng tốt, hơn nữa không phải còn có Dịch Kiệt ở đấy sao? Còn chúng ta nữa, việc quyền góp ở hội Chữ Thập Đỏ có thể làm được thì chúng ta nhất định phải làm tốt.”

Không hổ là kỳ nữ giúp chồng đánh thiên hạ, lời nói của Lư phu nhân khiến Hứa Lương Thần không khỏi thâm tán thưởng. Ngày thường vị phu nhân chính thất này của phủ Đại Soái không nói nhiều, chuyện trong phủ cũng rất ít khi so đo chi li, nhưng đại sự thì không hề hồ đồ, chẳng trách lại sinh ra được con trai như Đoàn Dịch Kiệt, con gái như Đoàn Kỳ Bình.

Trở lại phủ Đại Soái không lâu, Đoàn Kỳ Bình liền đến tìm, nói Lương Vu Văn thu xếp cho Lương Thần đi thử giọng và làm quen với thiết bị. Nhóm nhỏ đã chuẩn bị sẵn sàng để lập tức xuất phát.

Đây là đại sự, tuy phải gặp mặt Giang Cánh Vu có chút không được tự nhiên, nhưng Hứa Lương Thần cũng không dám chậm trễ, vội vàng cùng Kỳ Bình lên xe đến đài phát thanh. Ai biết Giang Cánh Vu lại không ở đây, chỉ có một nhân viên kỹ thuật dưới quyền anh đang chờ ở đó.

Mặc dù không có kinh nghiệm phát thanh nhưng điều kiện của Hứa Lương Thần lại vô cùng tốt. Giọng nói dịu dàng nhẹ nhàng, ngoại ngữ lưu loát, cho dù phải qua biến âm do thiết bị nhưng vẫn êm tai. Sắp đến giờ cơm chiều thì mọi việc coi như đã hoàn thành.

Cô cùng Kỳ Bình trở lại phủ Đại Soái ăn cơm chiều với lão phu nhân, sau đó lại thay một bộ quần áo của nữ binh phổ thông, tập trung với nhóm nhân viên xuất phát trong đêm.

Xe ra khỏi Yến Châu đi thẳng về phía nam, đến nửa đêm thì bầu trời âm u, không biết có mưa không nữa. Tuy Kỳ Bình thương Hứa Lương Thần nhiều ngày không ngủ ngon, luôn khuyên cô nghỉ ngơi, nhưng Hứa Lương Thần không buồn ngủ. Bàn tay trắng nõn che miệng nhẹ nhàng ngáp một cái, đôi mắt dựa vào ánh đèn xe yếu ớt nhìn ra ngoài.

Đến ba giờ sáng, khi dừng xe nghỉ ngơi Giang Cánh Vu nghe thấy Đoàn Kỳ Bình khẽ khuyên Hứa Lương Thần, cố ý nói “Không đi nghỉ, sẽ ảnh hưởng đến cổ họng”. Nhưng chỉ ngủ được một lát, khi trời còn chưa sáng Hứa Lương Thần đã tỉnh lại, lại nhìn ra ngoài.

Xe đang đi qua một thị trấn tên là Kim Đường, thị trấn không lớn, có bức tường thành cũ từ thời Minh Thanh trước kia bao xung quanh, có vẻ cổ kính kỳ lạ. Vì còn sớm nên người đi lại không nhiều lắm, xe vào thành chủ yếu đều đi qua một con đường cái. Thiếu nam thiếu nữ lưng đeo cặp dần dần nhiều lên, chắc là học sinh phải đi học sớm.

Xe tiếp tục đi về phía trước không bao lâu thì nhìn thấy cổng chính tương đối đồ sộ với bảng hiệu của trường tiểu học quốc lập Kim Đường. Trường học trông khá rộng rãi, sạch sẽ, có thể nói đây là công trình kiến trúc biểu tượng của thị trấn nhỏ này. Cách trường học không xa là một căn nhà một tầng bé rách nát với bậc thềm đá. Nhiều năm không được sửa chữa nên gần như nó có thể sập bất cứ lúc nào, không thể không dùng cột gỗ chống lấy. Nhìn lên bảng hiệu, không ngờ đó lại là nơi làm việc của chính quyền cấp huyện.

Đoàn Kỳ Bình tỉnh lại, trong nắng sớm thấy vẻ mặt nghiêm túc mà hoang mang của Hứa Lương Thần, không khỏi nhìn ra ngoài theo. Sau đó cô cười nhẹ giọng nói: “Từ khi Quân chính phủ thành lập tới nay, luôn chú trọng vào ba sự nghiệp công cộng. Một là sửa đường, tạo điều kiện cho nhân dân đi lại và lưu thông hàng hóa. Hai là sửa sang lại công viên trong một vài thị trấn, xem như tiếp thu tiến bộ phương Tây. Ba là chú trọng vào giáo dục. Quân chính phủ không những xây trường tiểu học trung học, mà còn sát nhập cao đẳng sư phạm quốc lập Yến Châu với mấy trường đại học, thành lập trường đại học quốc lập Yến Châu.”

Khi mới xây dựng, chính Đoàn Chính Huân là người đầu tiên tiên nhậm chức hiệu trưởng, sau lại đổi thành Đoàn Dịch Kiệt. Sau một thời gian ngắn, Đoàn Dịch Kiệt mới mời tiến sĩ Lưu Đức Hồ làm hiệu trưởng. Hai cha con một trước một sau đều vì sự phát triển của đại học Yến Châu, đặt nền móng vững chắc, sau đó còn thực thi bắt buộc miễn phí giáo dục. Bộ Giáo Dục quy định: trường phổ thông, trường sư phạm, trường cao đẳng sư phạm miễn thu học phí. Vậy nên trường sư phạm đã trở thành con đường giáo dục tốt nhất cho rất nhiều học sinh có gia cảnh nghèo khó.

Trước kia Hứa Lương Thần cũng từng nghe nói cha con nhà họ Đoàn rất coi trọng giáo dục. Còn có một lần cô đọc được trên báo tin Đoàn Dịch Kiệt đến trường sư phạm Yến Châu thị sát. Anh từng nói với các học sinh: Các bạn chính là những nhà giáo tương lai, đất nước chúng ta cần các bạn. Các bạn và sự nghiệp trong tương lai của các bạn là trụ cột tương lai của đất nước. Yến Châu mở đường cho văn hóa phương Tây du nhập, nhưng đó cũng là quốc gia nhân nhượng vì lợi ích chung. Hi vọng các bạn sẽ học tập thật tốt, góp sức vào công cuộc phục hưng quốc gia dân tộc.

Để chứng tỏ giáo dục được coi trọng, vị Thiếu soái trẻ tuổi mặt lạnh này thậm chí đã từng bỏ dở công việc bận rộn, tự mình đến trường tiểu học dạy mẫu. Nghe đến đó, Hứa Lương Thần không khỏi cong khóe môi, có thể nào cô cũng không tưởng tượng ra nổi cái người mặt lạnh như băng kia làm thầy giáo dạy học sẽ như thế nào? Mà còn các học sinh, họ sẽ có cảm xúc gì với ông thầy này?

Mà Đoàn Chính Huân thiết lập giáo dục cũng có điểm đặc sắc riêng. Từng có phóng viên hỏi vì sao nơi làm việc của chính phủ còn cũ kỹ hơn cả trường học, ông Huyện trưởng nào đó trả lời rất đương nhiên: “Đại soái có lệnh, nếu nơi làm việc của chính phủ tốt hơn trường học, thì tử hình người có chức vụ cao nhất ngay tại chỗ!”

69. Chương 69

Không ngờ vị đại thiếu này ngoài cái mặt lạnh ra thì mới chỉ mấy ngày không gặp cũng nóng tính lên không ít, mắng người trôi chảy như chặt dưa thái rau vậy. Bảo cô về chăm sóc người bị thương? Hứa Lương Thần nâng tay lau nước mưa trên mặt, hung dữ lườm anh một cái, tôi không học y, muốn chăm sóc người bị thương thì cũng phải có chuyên môn đây nhé lão đại?

Cô còn đang oán thầm thì Lương Vu Văn đã sải bước đi tới, vội vàng hạ giọng thủ nói: “Catherine, hay là chúng ta về trước đi? Quân Đoàn Trưởng đang bận, chúng ta ở đây cũng giúp không được gì.” Không những không giúp được gì mà mọi người còn tưởng rằng hai người đang lười làm kia kìa. Ánh mắt coi thường của binh lính xung quanh khiến Lương Vu Văn cực kỳ khó chịu. Nếu không phải đang có nhiệm vụ khác, nếu không phải bảo vệ cho thiếu phu nhân yêu quý của đại thiếu thì ông đây cũng muốn vứt cái áo mưa đi ra vác bao cát đấy. Nhìn cái gì! Ông đây cũng chẳng phải anh hùng rơm!

Đôi mắt đen của Đoàn Dịch Kiệt bốc hỏa nhìn hai “hộ sĩ” không biết điều đứng cách đó không xa, sau đó lại tiếp tục xoay người đi làm việc của mình, để lại cho Hứa Lương Thần một bóng lưng vững vàng kiêu ngạo. Hứa Lương Thần chán nản oán hận nhừ mày. Nghe Lương Vu Văn nói xong, lại nhìn binh sĩ xung quanh ai ai cũng bận rộn, cô biết mình thật sự không giúp đỡ được gì, vì thế bất đắc dĩ thở dài, gặt đầu.

Lương Vu Văn vội vàng đưa cô đi qua đám người. Lúc đi xuống đập lớn, Hứa Lương Thần không kìm chế được quay đầu lại. Cô biết, khung cảnh trước mắt này sẽ khắc sâu trong lòng mình rất rất lâu. Xa xa, bóng dáng cao lớn kia đã biến thành một điểm đen lúc ẩn lúc hiện. Như có thần giao cách cảm, khi cô quay đầu lại, anh cũng đứng lên nhìn về phía này. Tuy biết người đó sẽ không nhận ra mình nhưng tim Hứa Lương Thần vẫn bất giác đập nhanh hơn vài nhịp.

Nhìn dáng vẻ không an lòng của cô, Lương Vu Văn có vẻ rất thích thú: đại soái nên yên tâm rồi, xem ra tình cảm của đôi vợ chồng mới cưới này rất sâu đậm.

Đoàn Kỳ Bình ngồi trong phòng xem tư liệu dưới ngọn đèn mờ, thấy người Hứa Lương Thần ướt sũng đi vào bèn vội vàng đứng dậy giúp cô cởi áo mưa, hỏi: “Chị đi đâu vậy? Em tắm xong chạy ra đã không thấy tắm hơi chị đâu nữa. Xem chị ướt hết rồi này, nước ẩm ở bên trong, nhanh đi tắm đi. Vốn đã nghỉ ngơi không đủ rồi, giờ lại mắc mưa cẩn thận sinh bệnh, em gọi người chuẩn bị canh gừng.”

“Trời còn chưa sáng, đừng phiền mọi người.” Hứa Lương Thần giữ cô lại, có chút mất tự nhiên nói: “. Chị và tổ trưởng Lương đến đập lớn, không có việc gì đâu. Hắt xì!” Nói xong lại hắt hơi một cái. Đoàn Kỳ Bình không để cô giải thích tiếp, vội vàng đẩy cô vào phòng tắm, sau đấy tìm người chuẩn bị canh gừng và mì sợi. Sau khi xong việc mới chợt nhớ đến lời Hứa Lương Thần vừa nói, trong lòng có chút vui mừng.

Đúng là kết hôn có khác, nhìn Lương Thần có vẻ vẫn lạnh lùng nhưng trong lòng đã có bóng dáng anh cả rồi, vừa đến nơi đã vội vàng ra đập lớn. Anh cả nhìn thấy chị ấy không biết sẽ vui mừng đến mức nào. Nghĩ đi nghĩ lại cô lại lo lắng, anh cả gặp được chị dâu nhưng lại không về với chị ấy, chẳng lẽ tình hình của đập lớn thật sự rất cấp bách sao? Nhìn sắc trời ngoài cửa sổ đã mờ sáng, nóc nhà vẫn lộp độp tiếng mưa rơi, tim Đoàn Kỳ Bình lại thót lên.

Hứa Lương Thần vẫn đang đắm chìm trong khung cảnh vừa nãy chưa hoàn hồn. Cô không tập trung tắm rửa qua loa, lau tóc đi ra. Đoàn Kỳ Bình đưa một xấp tư liệu đến: “Đây là số liệu giúp nạn thiên tai bộ chỉ

huy cung cấp, em đã hoàn thành cơ bản phần phiên dịch tiếng Anh rồi, phần khác thì nhờ chị và đồng sự thôi.”

Hứa Lương Thần gật đầu, thả khăn lông trong tay xuống, nhận lấy ngồi xuống trước bàn lật xem qua. Đoàn Kỳ Bình cố gắng khuyen nhũ, cô mới uống canh gừng và ăn hết một bát mì, nhưng chưa kịp nghỉ ngơi đã bắt đầu ‘múa bút thành văn’ phiên dịch.

Nhìn vẻ mặt chăm chú nghiêm túc của cô, Kỳ Bình bất đắc dĩ, từ bỏ ý nghĩ khuyen bảo, nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Bên ngoài, Giang Cánh Vu đang chỉ huy một đội binh lính mặc cấp điện, thấy Đoàn Kỳ Bình ra ngoài, anh hơi gật đầu chào hỏi: “Chào buổi sáng.”

Đoàn Kỳ Bình có chút mất tự nhiên cười nhẹ: “Chào buổi sáng, cảnh trưởng Giang.”

Ngày đó vì Tư Mã Đăng, cô lấy Giang Cánh Vu ra làm lá chắn, vô cùng thân thiết ôm tay anh đi ra khỏi phủ Đại Soái. Lúc đó chỉ nghĩ cách làm sao để thoát khỏi con ngựa lồng nhằng kia, không ngờ lại bị không ít người nhìn thấy. Từ đấy về sau không chỉ bị bạn bè cười mờ ám nói bóng nói gió, mà Tư Mã Đăng còn cố tình gọi điện thoại tới, nửa thật nửa giả nói dù cô để ý cảnh trưởng đại nhân thì anh ta cũng sẽ không buông tha. Anh ta sẽ theo đuổi giai nhân mãi mãi, Cảnh trưởng Giang phải chuẩn bị tâm lý...v.... v....

Đoàn Kỳ Bình biết Giang Cánh Vu chắc chắn cũng sẽ nghe được mấy lời đồn đại này. Vốn đây là phiền toái của cô nay lại kéo cả Giang Cánh Vu vào. Vậy nên Đoàn Kỳ Bình cứ nhìn thấy Giang Cánh Vu là lại có chút ngại ngùng.

Ban đầu Giang Cánh Vu cũng không hiểu vì sao Đoàn Kỳ Bình bắt ngờ thân mật với mình như vậy. Anh cũng chỉ cho rằng cô bỗng dưng nổi hứng nên không bận lòng. Sau này nghe thấy mấy lời đồn đại linh tinh, anh cũng có chút khó chịu. Đến khi hiểu hết toàn bộ câu chuyện thì lại cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười. Nhìn dáng vẻ này của Đoàn Kỳ Bình, anh chợt nhận ra vị chủ bút này hóa ra cũng có một mặt đáng yêu như vậy.

“Anh thấy còn mưa thế này lâu không?” Để điều chỉnh cảm xúc ngại ngùng của mình, Đoàn Kỳ Bình vội chuyển đề tài, cười hỏi. Nghe nói vị Cảnh trưởng Giang này có một cái mũi rất nhạy, Sở trang bị mà mọi người thường nói đến chẳng khác nào một đài khí tượng.

Nghe nói khi Sở trang bị vừa mới thành lập, Giang Cánh Vu về nước nhậm chức, vào một ngày thời tiết sáng sủa, mặt trời rực rỡ, anh lại mang áo mưa đi làm. Các đồng nghiệp kinh ngạc khó hiểu, còn âm thầm chê cười anh. Ai ngờ đến khi tan làm, trên đường về nhà trời lại mưa to, mọi người đều ướt sũng như chuột lột, chỉ riêng Giang công tử mang theo áo mưa là bình yên vô sự.

Ngày hôm sau các đồng nghiệp ngạc nhiên hỏi anh, rõ ràng trời rất đẹp mà sao anh lại mang theo áo mưa. Giang Cánh Vu thần bí nói, mũi anh có thể dự báo thời tiết, nên anh chuẩn bị trước. Sau này cứ đến ngày mưa là lại có đồng nghiệp đùa hỏi anh khi nào thì tạnh mưa. Giang Cánh Vu đi ra ngoài nhìn, hít sâu mấy cái rồi nói: “Giữa trưa mai là mưa tạnh rồi.” Kỳ lạ là trưa hôm sau trời tạnh mưa thật, vì thế từ đó mọi người gọi anh là “Phong vũ biểu”.

[*]Phong vũ biểu: Dụng cụ để đo áp suất của khí quyển và theo đó để dự đoán thời tiết.

Giang Cánh Vu không ngờ Đoàn Kỳ Bình cũng biết chuyện này, đôi mắt lấp lánh nhìn cô, sau đó hít thật sâu mấy cái, rất nghiêm túc nói: “Hai ngày tới khu vực Mân Giang vẫn có mưa. Hôm nay nhiều mây nhưng mưa sẽ nhỏ dần; Ngày mai mưa rào, thỉnh thoảng sẽ có nắng. Mưa đông gió lớn và đối lưu cũng sắp kết thúc rồi.

Nghe anh nghiêm túc dự báo thời tiết như vậy, Đoàn Kỳ Bình không nhịn được phì cười, không khí cũng bắt đầu trở nên hài hòa hơn. Hai người trò chuyện về tình hình thiên tai và mấy chuyện chứng kiến trên đường về phía Nam, bầu trời quả nhiên cũng dần sáng sủa hơn.

Thiết bị phát thanh được lắp trên cây đại thụ trong hậu viện, hai người nhìn công binh trèo cây, không để ý tới Đoàn Dịch Kiệt đi giữ đập lớn cả một đêm đã trở về.

Tư liệu Bộ chỉ huy cung cấp rất tỉ mỉ chính xác, không chỉ bao quát cứu trợ thiên tai mà còn miêu tả rõ ràng tình hình khu bị nạn. Nhìn những miêu tả này, Hứa Lương Thần nhủ mảy: Đất trũng sông suối đều đọng nước bẩn, thường xuyên có thi thể người hoặc động vật trôi nổi. Bây giờ đang giữa hè, nhiệt độ không khí rất cao, nếu mấy xác chết này không được xử lý tốt sẽ xảy ra dịch bệnh. Ý kiến xử lý ở mặt sau là: cần phải nhanh chóng xử lý, đảm bảo nguồn nước không bị ô nhiễm. Sau khi lũ lụt qua đi cần tăng cường diệt chuột, các loại ruồi muỗi, tránh để bệnh dịch lan tràn.

Nhìn nét bút cứng cáp mạnh mẽ, kiểu chữ tranh sắt kim câu, Hứa Lương Thần biết đó là phê bình chú thích của Đoàn Dịch Kiệt. Cô khẽ thở ra rồi mới tiếp tục xem tiếp, vừa ghi chép lại những điều có ích vừa dịch văn bản.

Vì trời vẫn đang đổ mưa cho nên bầu trời âm u, cho dù đã sáng cũng không biết là vừa bình minh hay là buổi trưa. Hứa Lương Thần cảm thấy đau mắt, đầu cũng có chút choáng váng bèn nằm sấp lên bàn định nghỉ ngơi một lúc, ai biết lại ngủ thiếp đi mất.

Đoàn Kỳ Bình nghe Lương Vu Văn nói anh cả đã về liền vội vàng chạy đến. Đến nơi lại phát hiện Đoàn Dịch Kiệt mệt nhọc mấy hôm vốn đã có chút không khỏe, hơn nữa còn ngâm nước cả đêm qua nên giờ anh hơi sốt và choáng đầu. Sĩ quan phụ tá khuyên bảo hết lời nhưng mãi đến giờ họp anh mới về. Cố gắng tổ chức hội nghị cứu tế khẩn cấp xong, anh cũng không còn gắng gượng nổi nữa, nghe lời quân y uống hết thuốc rồi mê man.

Đoàn Kỳ Bình ngồi trông một lúc rồi vội vàng trở về thông báo cho Hứa Lương Thần. Dù sao chị ấy cũng là vợ anh cả, lại còn là người trong lòng anh, nếu nhìn thấy chị ấy, anh cả nhất định sẽ khỏe hơn. Hai người vừa mới tân hôn đã phải chia cách, có thể gặp nhau sớm hơn cũng là chuyện tốt.

Trong phòng vẫn tối như trước, ngọn đèn bàn phát ra ánh sáng mờ nhạt, cửa mở ra mang theo một cơn gió ẩm nóng từ bên ngoài thổi tung hết giấy tờ trên bàn. Hứa Lương Thần đang nằm ngủ trên bàn, lông mi dài như quạt lông tạo thành một cái bóng mờ trên gương mặt hơi tái nhợt. Bởi vì nghỉ ngơi không đủ nên quanh mắt cô đã có quầng thâm, nhưng vẫn không che giấu được vẻ xinh đẹp.

Nhìn cô gái trước mắt, trong lòng Đoàn Kỳ Bình dâng lên nỗi tiếc thương. Khấp Thượng Hải, ai không hâm mộ vị Nhị tiểu thư bay lên đầu cành gả vào phủ Đại Soái vinh hoa phú quý? Nhưng có ai biết đôi vợ chồng mới cưới ngay sau ngày tân hôn đã phải chia ly, đến khi gặp lại nhau lại ở vùng lũ lụt? Rõ ràng là gần trong gang tấc, nhưng cả hai đều một mối.

Cô thầm thở dài, đi vào nhặt giấy tờ trên sàn đặt lên mặt bàn, tầm mắt đảo qua lại thấy tay Hứa Lương Thần nắm chặt tài liệu dịch bên cạnh, trong lúc ngủ cũng không buông ra.

Có lẽ nghe thấy tiếng động, hàng lông mi của Hứa Lương Thần khẽ run run vài cái, chậm rãi mở mắt ra. Mắt một lát cô mới thấy rõ là Đoàn Kỳ Bình, bàn tay ra nắm tài liệu cũng buông ra, trên mặt cũng có vết lằn. Cô cười có chút áy náy và ngượng ngùng, nói khẽ: “Xin lỗi, chị ngủ quên. Cần dùng tư liệu rồi à? Còn một ít nữa thôi, chị làm xong ngay đây.”

Đoàn Kỳ Bình mỉm cười, có chút lưỡng lự, thử nhẹ giọng nói: “Xin lỗi đã đánh thức chị. Tư liệu không cần gấp đâu. Anh cả đã về rồi, có thể mấy hôm nay mệt quá nên anh ấy hơi sốt. Chị đừng sốt ruột, uống thuốc xong đã đi ngủ rồi. Không thì chị cứ nghỉ trước đi, chờ lấp xong thiết bị phát thanh là còn phải phát thanh nữa đây, chị cũng phải nghỉ ngơi.” Hai vợ chồng này đều mệt mỏi rồi, nếu cả hai không chống đỡ nổi thì nguy.

Hứa Lương Thần nghe vậy trong lòng chợt cảm thấy lo âu. Cô nhìn Đoàn Kỳ Bình lại không biết nên hỏi thế nào. Mấy câu “Chị muốn đi thăm anh cả không” tuy Đoàn Kỳ Bình chưa nói ra, nhưng đều đã thể hiện rõ ở trên mặt. Dù có nói thế nào thì người đàn ông thô lỗ như thổ phỉ kia cũng là chồng trên danh nghĩa của cô, giờ em gái anh đang kể bệnh tình của anh trai với cô, cô sao có thể thờ ơ được?

Nhìn anh đứng trong nước như bao binh lính bình thường khác, không để ý đến an toàn của bản thân mà vội vàng cứu tế, nói trong lòng Hứa Lương Thần không có chút rung động nào là giả. Anh đang sốt, Hứa Lương Thần lại càng không dám lơ là. Thời đại này y học vẫn chưa phát triển, không có thuốc chữa trị cấp tốc, nếu sốt mãi mà không hạ nhiệt thì cũng là chuyện lớn. Dù anh có khỏe như trâu, một khi đã sốt không ngừng thì chẳng được mấy ngày cũng sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Tuy rằng đại thiếu mặt lạnh quyền cao chức trọng không lo không có bác sĩ giỏi, không lo không có người chăm sóc đầy đủ. Nhưng dù sao đây cũng là khu vực thiên tai, mà cô lại là vợ mới cưới trên danh nghĩa của anh, không đi chăm thật sự không hay. Hơn nữa chờ khi quay lại Yến Châu, nghe tin cô không quan tâm đến đại thiếu mặt lạnh, không khéo cha mẹ chồng đại soái sẽ lột da cô ấy chứ?

Nhìn vẻ mặt Hứa Lương Thần thay đổi lúc lo lắng lúc đau lòng lúc phiền não, Đoàn Kỳ Bình cho rằng cô mới cưới nên còn có chút ngượng ngùng, vì thế cười nhẹ một tiếng, an ủi: “Chị cũng đừng lo lắng quá. . . . Anh ấy năm nào cũng dẫn lính, lại còn trẻ khỏe mạnh, tuy hơi sốt nhưng cũng chỉ vì vất vả giữ đập lớn lâu ngày thành bệnh thôi, nghỉ ngơi vài ngày là khỏe ngay ấy mà.”

Đôi môi đỏ mọng của Hứa Lương Thần hơi cong lên cười: “Chị. Đi qua đó xem một cái thì hơn. . . . Tư liệu chị có thể mang theo dịch, xong ngay thôi.”

Đoàn Kỳ Bình nhìn cô chăm chăm, cười gật đầu. Trong lòng lại vui mừng và yên lòng, dù sao cũng đã lập gia đình rồi, giờ trong lòng Lương Thần cũng bắt đầu lo lắng cho anh cả, ông anh ngốc của cô mà biết không biết sẽ vui đến mức nào. Như vậy cũng tốt, đến khi anh mở mắt ra lập tức được nhìn thấy người trong lòng, không mừng như điên mới là lạ?

Vì thế cô lặng lẽ dẫn theo Hứa Lương Thần men theo hành lang gấp khúc phía sau đến phòng ngủ của Đoàn Dịch Kiệt. Đến nơi, Hứa Lương Thần mới phát hiện hóa ra hai người ở gần nhau như vậy! Chỉ vì không có cửa lớn ra vào, nên mới cảm thấy xa, thật ra chỉ là hành lang gấp khúc chia hai phòng một trước một sau mà thôi.

Ngoài cửa có thị vệ cầm súng, La Hoàng Nghĩa đang sốt ruột đi đi lại lại trước cửa. Vừa nhìn thấy Hứa Lương Thần mất anh ta sáng lên, chào bằng quân lễ, thấp giọng cười “Thiếu phu nhân đi đường vất vả! Đại thiếu chắc là đã ngủ rồi. Cô vào đi. Cám ơn đại thiếu thư.”

Hứa Lương Thần mỉm cười chào hỏi anh ta, Đoàn Kỳ Bình lại đẩy đẩy cô. Hứa Lương Thần không nói nữa, gật đầu, cố gắng bước thật khẽ, đẩy cửa phòng ra. La Hoàng Nghĩa đi theo sau mấy bước, lại nhìn thấy Đoàn Kỳ Bình ra hiệu bèn dừng chân.

Trong phòng rất yên tĩnh, không thắp đèn, đến bên cạnh cửa Hứa Lương Thần hơi ngừng lại, chờ mắt thích ứng với bóng tối. Khi nhìn vào chỉ thấy trong phòng bài trí rất đơn giản, bàn làm việc bên cửa sổ chỉ là mấy tấm ván gỗ ghép lại, trên bàn đặt một đồng hồ sơ tư liệu; cạnh tường là giá áo bằng cọc gỗ, mỗi bên treo hai bộ quân phục; bên tường đối diện còn có một cái bàn ăn bằng gỗ cho bốn người, ngoài ra, chỉ còn một chiếc giường.

Trong không khí nóng ẩm hình như có mùi thuốc nhàn nhạt.

Hứa Lương Thần bước nhẹ, chậm rãi tới gần, dựa vào ánh sáng mờ ảo nhìn người đàn ông đang nằm mê man trên giường. Trong mắt mang theo cảm xúc khó nói nên lời, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Cô nhìn theo đường cong rõ nét trên gương mặt anh, đôi mày kiếm đang nhíu chặt, sống mũi thẳng tắp, đôi mắt khép chặt và đôi môi mỏng đỏ lên khác thường.

Không biết vì sao nhìn mồ hôi trên trán anh, nghe tiếng thở nặng nề của anh, Hứa Lương Thần lại thấy hơi đau lòng, không kìm được vươn tay ra. Nhưng đến cuối lại như sức nhớ ra chuyện gì đó, như sợ làm phiền đến anh, bàn tay đang vươn ra được nửa bỗng dừng lại.

Hơi thở của Đoàn Dịch Kiệt có chút dồn dập, nhưng anh vẫn nằm bất động mê man như trước.

Hứa Lương Thần đứng ngẩn ngơ trước giường một lúc lâu, cho đến khi cảm thấy chân tê rồi mới ngẩng đầu nhìn cái ghế dựa cách đây không xa. Cô đi đến lấy giấy bút, anh đang ngủ cô không nên làm phiền anh, thôi thì hoàn thành tài liệu trước đã. . . . Trong phòng không thắp đèn, cô cũng không muốn đánh thức anh nên chỉ dựa vào ngọn đèn mờ cố gắng viết chữ. Đọc cũng khó mà viết cũng chậm, thật lâu sau cô mới viết xong.

Cô nâng tay xoa bả vai đau nhức, dụi mắt cay xè, lại nghe thấy Đoàn Dịch Kiệt nói mê sảng: “. Mau lên! Chẩn đi! Khốn kiếp! Lương Thần, xin lỗi. Ôm anh đi. Không muốn anh?” Anh nói đứt quãng, chẳng hiểu được rốt cuộc anh đang muốn nói gì, Hứa Lương Thần vội

cất tư liệu, đi đến bên giường, lấy khăn lông cẩn thận lau mồ hôi cho anh. Đoàn Dịch Kiệt xoay người, lại ngủ tiếp.

Hứa Lương Thần không dám bỏ đi, phân vân mãi cuối cùng nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh giường.

Chính cô đã hai đêm hai đêm liên tục không được nghỉ ngơi đủ, giờ cô cũng rất mệt mỏi bèn tựa vào bên giường nhìn người trước mắt. Mí mắt bắt giắc díp lại, không thể mở ra được. Cô cố gắng chịu đựng nhưng chỉ được một lát, thôi thì chớp mắt một lát cũng tốt, cuối cùng hai mắt cũng nhắm lại.

Hình như đã lâu rồi cô không có lấy một giấc ngủ ngon lành không mộng mị. Không biết đã qua bao lâu, Hứa Lương Thần chỉ cảm thấy hình như bên cạnh có động tĩnh. Cô không tự chủ được hơi giật mình, quay mặt đi chuẩn bị ngủ tiếp.

Bỗng nhiên bên tai có người cúi đầu gọi: “Lương Thần.”

Giọng nói có chút quen thuộc, trầm thấp mang theo chút khàn khàn truyền vào tai làm người ta thấy yên tâm. Hứa Lương Thần theo bản năng cúi đầu “Ừ” một tiếng nhưng mắt vẫn không mở ra. Đầu óc mê man như vừa ngủ vừa tỉnh. Bên tai hình như có hơi thở ấm nóng truyền đến, Hứa Lương Thần bắt giắc né tránh, trong lúc mơ mơ màng màng cô phát hiện ra mình đã nằm trên giường từ lúc nào, trên người còn đắp một tấm chăn mỏng. Ý thức tuy vẫn còn đang mơ hồ nhưng cô vẫn có thể cảm giác được mình bị bệnh nhân nào đó ôm trong lòng.

Cô hơi giật mình, lập tức tỉnh táo lại đôi chút, mặt cũng nóng lên, thân thể cứng ngắc. Cô vội vàng điều chỉnh nhịp tim dồn dập, khẽ khàng nâng cánh tay đang đặt trên người mình ra, định lặng lẽ lùi người lại.

Nhưng cánh tay đặt bên hông kia dường như không hề có ý muốn buông ra mà còn hơi siết chặt lại theo động tác của cô.

Hứa Lương Thần ngừng thở, tay run lên vội vàng rút lại như con thỏ nhỏ, mặt cũng nóng lên như bị bỏng. Cô không tìm lòng được ngẩng đầu lên nhìn người nào đó.

Đập vào mắt là đôi môi mỏng hơi nhếch lên, cánh mũi khẽ phập phồng, sau đó là đôi mắt nhắm chặt. Là dáng vẻ thường ngày của người đó, Hứa Lương Thần phải xác định là anh đang ngủ thật mới hơi yên tâm. Cô thở phào nhẹ nhõm nhưng không dám động dậy nữa, nhắm mắt lại chưa lâu một cơn buồn ngủ đã ập đến, cô lại mơ màng ngủ thiếp đi.

Bắt giắc cô lại nhích vào lòng người nào đó, tự giác tìm một vị trí thoải mái hơn, nghiêng đầu chìm vào mộng đẹp.

Mưa nhỏ dần, lướt nhẹ qua cửa sổ như mắc cửi, phát ra tiếng sần sật đều đều. Trong căn phòng yên tĩnh, trời có mưa thì giấc ngủ vẫn ấm áp và bình yên vô cùng.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi, tuy rằng mưa dầm khó phân biệt được ngày hay đêm, nhưng sắc trời càng ngày càng tối và những ngọn đèn lần lượt được thắp sáng đều nói ọi người biết rằng trời đã tối rồi. Hai người trong phòng cũng đã ngủ được cả một ngày.

Trên cửa phản chiếu ra khuôn mặt Đoàn Kỳ Bình tươi cười bất đắc dĩ và La Hoảng Nghĩa thở dài cúi đầu mỉm cười.

Trong phòng chẳng có chút tiếng động nào, hai người này không đối sao?

Đoàn Kỳ Bình xua tay rời đi, La Hoảng Nghĩa chần chờ một lúc lâu, cuối cùng cũng gõ nhẹ lên cửa phòng, khẽ hỏi: “Thiếu phu nhân? Tối giờ uống thuốc của Đại thiếu rồi.”

Bên trong vẫn lặng yên.

La Hoảng Nghĩa lại đợi thêm một lát, có chút bất đắc dĩ nhìn y tá đứng chờ ở đây đã lâu rồi. Anh gõ cửa tiếp: “Đại thiếu. Thiếu phu nhân?”

Không lâu sau, giọng nói trầm thấp của Đoàn Dịch Kiệt vang lên: “. Mang vào đi.”

La Hoảng Nghĩa ngẩn ra, dạ một tiếng rồi nhận lấy khay thuốc và nước từ tay y tá, khẽ dặn y tá đi lấy ấm thuốc bắc qua đây, còn mình thì đi vào trong.

“Đây là thuốc tây bác sĩ Hồ kê, thuốc bắc thì đang đi hâm nóng lại.” La Hoàng Nghĩa đi đến bên cạnh giường, vừa đưa thuốc tới vừa cúi đầu nói. Nương ánh sáng chiếu từ ngoài cửa sổ vào anh lén liếc nhìn lên giường.

Đoàn Dịch Kiệt gật đầu ừ một tiếng, nhẹ nhàng ngồi dậy nhận lấy thuốc và nước. Người nào đó trên giường còn đang ngủ say, bởi vì có chút tiếng động nên xoay người lại. Trên mặt đại thiếu tuy không có biểu cảm gì nhưng ánh mắt lại vô cùng cứng chiều, không chỉ rút thời gian lờ mờ mình một cái để cảnh cáo mà còn đắp lại cái chăn mỏng cho người nào đó.

La Hoàng Nghĩa có chút bất đắc dĩ và oan ức nhìn Đoàn Dịch Kiệt: trong phòng tối om, dựa vào ánh sáng yếu đến đáng thương ngoài cửa sổ hắt vào, ngoài nhìn thấy lờ mờ mặt ngài ra thì còn có thể nhìn thấy gì nữa? Đại thiếu ngài không cần căng thẳng vậy đâu?

Đoàn Dịch Kiệt ngửa đầu uống hết thuốc rồi đưa cốc nước lại cho La Hoàng Nghĩa, thản nhiên hỏi: “Còn chuyện gì nữa không?”

“Trang bị của đài phát thanh đã chuẩn bị xong rồi, thư ký Lương hỏi đêm nay có cần.” La Hoàng Nghĩa thấp giọng trả lời, nhìn sắc mặt của anh.

Đoàn Dịch Kiệt nhíu mày kiểm, lại nhìn anh ta một cái: “Ừ, tôi biết rồi.” Nhưng chưa hề trả lời rốt cuộc có phát thanh hay không. La Hoàng Nghĩa không hỏi lại, chỉ lát nữa đại thiếu sẽ phải uống thuốc bắc anh không thích nhất, phải giải quyết vấn đề nan giải này trước rồi tính. Chỉ mong có vị thiếu phu nhân yêu quý ở đây, lão đại sẽ không khó nịnh như mọi lần nữa.

Cuối cùng Hứa Lương Thần vẫn bị tiếng ồn làm tỉnh lại. Cô mở mắt ra, đầu tiên là một khoảng mơ hồ, sau đó là ánh đèn mờ chiếu vào mắt, xung quanh dần dần rõ hơn. Cô khẽ quay đầu, đập vào mắt là một đôi mắt đen sáng ngời.

Đoàn Dịch Kiệt hơi nhếch môi, khóe miệng hiện lên chút cứng chiều, dáng vẻ hờn hờ, vươn tay búng lên trán cô: “Sao em lại đến đây? Sao có thể là em chứ? Chắc đã mệt lắm rồi.”

Cô theo bản năng muốn đẩy tay anh ra, lại cảm thấy nhiệt độ như đốt người từ bàn tay kia truyền đến, nóng đến cả trên mặt.

Hai bàn tay vẫn chạm vào nhau, còn chưa kịp đẩy anh ra đã đột nhiên bị người nào đó kéo vào lòng. Anh ôm chặt như vậy muốn ẩn cô trong thân thể mình, giọng nói trầm thấp ở bên tai mang theo hơi thở ấm nóng, dồn dập, vui mừng, đồng thời cũng mang theo sự mờ ám không rõ ràng: “. Lương Thần, anh nhớ em rồi. Lần này là thật đấy.”

Sự vui sướng và thỏa mãn trong lời nói của anh làm Hứa Lương Thần ngừng thở, tay muốn đẩy cuối cùng lại không có sức. Đoàn Dịch Kiệt mân mê bàn tay nhỏ bé của cô trong tay, chỉ cảm thấy mấy ngày này có thể sánh bằng với mấy năm tương tư đau khổ. Trong lúc ôm nhau như thế này một mỗi của thân thể, đau đầu choáng váng, kiệt sức ưu tư đều được động tác nhỏ này của cô hóa thành hư vô.

“Lương Thần, Lương Thần.” Thoáng như nỉ non, Đoàn Dịch Kiệt cúi đầu gọi. Mặt Hứa Lương Thần nóng lên, không kìm được mà rúc vào trong ngực anh, không dám, cũng không thể ngắt đầu.

“Lương Thần, có nhớ anh không?” Nghe thấy anh hỏi liên tục, Hứa Lương Thần bất giác ngược mắt lên nhìn, lại thấy người nào đó đang mỉm cười, mắt không chớp nhìn mình chăm chú.

“.” Cô nuốt một ngụm nước bọt, nụ cười của anh làm cô không thở được, Hứa Lương Thần vội vàng nhìn sang chỗ khác, không nói nên lời.

Anh hơi cúi đầu là có thể nhìn thấy quần áo của cô gái trong lòng hơi lộn xộn. Nút áo trên quần phục không biết đã bị bung ra một nút từ lúc nào, lộ ra lớp áo một màu ôm trước ngực như ẩn như hiện. Tuy mình không phải mặc nhưng Đoàn Dịch Kiệt cũng có thể nghĩ ra đó là cái gì. Đôi mắt anh thâm lại, nuốt nước miếng nhìn lên trên, chỉ thấy đôi mắt người nào đó lim dim, tóc xõa dài, gương mặt đỏ ửng, dáng vẻ lúc mới dậy mơ mơ màng màng rất quyến rũ.

Đây là cố ý muốn anh phiền lòng đúng không? Cánh tay đặt trên lưng cô tiếp tục dùng sức, dường như đã chịu đựng đến cực hạn, anh dần cúi đầu xuống.

Trong chớp mắt, đôi môi chạm vào nhau, trong mũi truyền đến hơi thở của riêng anh.

Tim đập mạnh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Là đau khổ? Là ngọt ngào? Là nhớ nhung?
Đoàn Dịch Kiệt chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy những thỏa mãn chưa xốt ấy, bên môi tê dại như mơ. . . .

Đây là nụ hôn dịu dàng nhất từ lúc quen nhau đến giờ. Như đang vương vấn thở dài trên môi, như tình cờ gặp nhau trong mơ, mờ ảo khê khàng, như sương như khói. Anh vô cùng nhẹ nhàng hôn lên cánh môi kia, Hứa Lương Thần chỉ cảm thấy trong sự mê ly ấy hồn phách cô cũng đang run rẩy.

Nửa tỉnh nửa mơ, cô không chống lại được sự khiêu khích của anh, bất giác gò má đã nóng bừng, tim đập giồng như con sóng lớn cuộn cuộn, sắp sửa phá tan bờ đê.

Hứa Lương Thần cảm thấy như ngừng thở, trong mũi chỉ còn lại hơi thở của anh, quần quýt không muốn xa rời. Cho đến khi anh lưu luyến tách ra, trong mắt cô vẫn còn đang mơ màng hoảng sợ. Cô không thể nhìn anh nữa, thân thể giống như một lò than đang cháy hừng hực, muốn thiêu cháy chính mình.

Trời tối hẳn, ánh đèn xuyên qua cửa sổ chiếu vào, mờ ảo như giấc mơ. Hứa Lương Thần mềm nhũn nằm trong lòng người nào đấy, cái tay nhỏ vẫn nắm lấy vạt áo trước ngực anh, nhắm mắt khê thở dốc, trong đầu trống rỗng.

Người nào đó cố tình chọn thời điểm này thì thầm: Minh. Hóa ra em đến đây thật. Bà nội và mọi người vẫn khỏe chứ?”

Đầu người nào đó vẫn đang mê man, nghe thấy mấy chữ ‘Bà nội khỏe chứ’, không chút nghĩ ngợi, ấp úng đáp: “Vâng.”

“. Kỳ Bình cũng tới sao?” Người nào đó tiếp tục lải nhải.

Kỳ Bình? Hứa Lương Thần lại mơ màng gật đầu: ” Vâng.”

“Gần đây em phải vất vả rồi, còn buồn ngủ không?” Con sói xám mặt lạnh nào đó hóa thân thành con thỏ nhỏ, dịu dàng yêu chiều.

Buồn ngủ à, thật sự buồn ngủ quá. Lúc cố thức thì không sao, một khi đã ngủ là không bao giờ muốn dậy nữa. Người nào đó lại gật gật đầu.

“. Em chuẩn bị xong chưa?” Con thỏ xám lại tiếp tục giả vờ hỏi vấn đề ngu ngốc.

Chuẩn bị? Đãi phát thanh à. Dịch xong rồi. Đầu ai đó không kịp phản ứng, vẫn cứ nghĩ là việc rất trong sáng, sau đó tiếp tục ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng.”

“Thật sao?” Thỏ xám hưng phấn, suýt nữa thì lộ ra cái đuôi sói, hơi thở ấm nóng phả bên tai cô. Hứa Lương Thần hốt hoảng run lên, dần dần điều chỉnh hô hấp, khôi phục ý thức, lơ mơ nghĩ lại mấy câu vừa rồi một lần. Trong lúc mờ mịt cô vẫn cảm thấy hình như có vấn đề, bèn mở mắt ra.

Khi đã thích ứng với ánh sáng trong phòng, thấy rõ tình hình giữa hai người, hai tai Hứa Lương Thần đột nhiên đỏ lên, vội vàng tránh khỏi đôi mắt đen đang sáng quắc khiếp người kia. Mặt cô nóng lên, vội vàng nhắm mắt lại như rùa đen rút đầu, không nhìn về hờn hờ bên môi anh.

“Sao vậy? Muốn ngủ nữa sao?” Đoàn Dịch Kiệt nhẹ giọng cười hỏi bên tai cô.

“.” Mặt Hứa Lương Thần càng đỏ, nhắm tịt mắt ngượng ngùng lí nhí: “. Em. Em không cần thận ngủ quên mất. Nên dậy thôi.”

“Đã tối rồi, mệt thì cứ ngủ tiếp đi.” Đoàn Dịch Kiệt nắm lấy bàn tay cô đang đẩy mình ra, nửa là mờ ám nửa là nói thật.

Hứa Lương Thần còn đang định chống chế thì ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa: “Thiếu phu nhân, thuốc của đại thiếu sắc xong rồi.” Là giọng La Hoảng Nghĩa.

Hứa Lương Thần chưa bao giờ mâu thuẫn như lúc này: Cô biết ơn anh ta giải vây ình, nhưng đáng về bây giờ của cô sao có thể để người khác thấy được?

. Chờ đến khi La Hoàng Nghĩa gọi lần thứ hai, cô không thể không đáp lại, nhân tiện đẩy cánh tay bá đạo của người nào đó ra. Rồi giường, chỉnh lại quần áo có hơi lộn xộn, kéo nếp nhăn trên quần áo, bình ổn lại nhịp tim với hô hấp khác thường xong, Hứa Lương Thần mới chậm rãi đi ra mở cửa phòng.

La Hoàng Nghĩa bưng một bát thuốc bắc đen ngòm còn đang bốc hơi nóng đứng trước cửa, thấy Hứa Lương Thần mở cửa ra ngoài, anh ta cười lộ ra hàm răng trắng: “Phiền thiếu phu nhân, thuốc đây.”

Hứa Lương Thần không dám nhìn anh ta, ngoan ngoãn đáp một tiếng rồi nhận lấy thuốc. La Hoàng Nghĩa hơi ngược mắt lên liếc nhìn bên trong, anh ta vừa quay người đi vừa cúi đầu. Hứa Lương Thần miễn cưỡng có thể nghe thấy tiếng anh ta bổ sung: “Hồi. nhỏ đại thiếu phải uống quá nhiều thuốc bắc nên anh ấy ghét uống thuốc bắc nhất.”

Hứa Lương Thần hơi khựng lại, chợt hiểu ra. Đoàn lão phu nhân từng nói thân thể đại thiếu mặt lạnh khi còn bé không tốt, mắc đủ thứ bệnh. Có lẽ khi đó uống thuốc còn nhiều hơn ăn cơm, uống đến phát sợ. Nghĩ thế, cô quay đầu nhìn bóng lưng La Hoàng Nghĩa vội vã rời đi. Anh ta chạy nhanh như vậy làm gì? Nhất định là sợ người nào đó uống thuốc. Thế nên liền ném cho cô sao? ! Hứa Lương Thần bất đắc dĩ cười khổ, anh chàng phó quan này đã tìm cách thoát thân rồi.

Cũng chẳng thể đứng đây cả đêm được, Hứa Lương Thần bất đắc dĩ phải bưng cái bát chậm rãi xoay người trở lại trong phòng, lần mò thắp ngọn đèn, đi đến trước giường, đưa cái bát cho vị đại gia nào đó đang tựa vào đầu giường: “. Anh, uống thuốc đi. !”

Đoàn Dịch Kiệt ngược mắt nhìn cô rồi nhìn cái bát to đũa đầy chất lỏng đen kịt, nhú mày.

Ngửi đến mùi thuốc này đã thấy ghê rồi.

Thấy dáng vẻ hết đường xoay sở của anh, tuy trong lòng Hứa Lương Thần có chút khinh thường: một người đàn ông lại sợ uống thuốc bắc. Nhưng bất đắc dĩ cô đành phải dẫn lại trong lòng, ai bảo La Hoàng Nghĩa ném việc cho cô: “. Bên trong có cho đường rồi, không đắng đâu.”

Thật sao? Đoàn Dịch Kiệt ngẩng đầu nhìn cô, có vẻ rất nghi ngờ. Hứa Lương Thần đẩy vạch đen, đành phải bưng bát lên nhấp một ngụm nhỏ làm mẫu, nhưng mà.

Đắng thật đó. Hứa Lương Thần nhú mày, vội vàng nghiêng người chỉnh lại biểu cảm, vô cùng khẳng định vô cùng nghiêm túc lừa gạt người nào đó: “. Không đắng thật mà!”

Đoàn Dịch Kiệt dè dặt nhận lấy cái bát, uống một ngụm nhỏ rồi lập tức đẩy cái bát ra, nhăn mặt như mướp đắng, trợn mắt lên án Hứa Lương Thần: “. Đắng thế này mà em bảo không đắng? !” Nói xong, lại bị cái vị đắng đắng ghét đẩy xộc lên làm ho khan.

. Tôi biết lừa người là không tốt, nhưng Anh phải uống thuốc. Hứa Lương Thần nhìn anh nhìn đang cúi đầu, trong lòng thâm oán, đàn ông đàn ông mà lại sợ uống thuốc.

“Em bảo họ lấy ít đường qua đây.” Đoàn Dịch Kiệt nhân cơ hội để cái bát sang một bên, giả vờ đứng đắn nói.

“Anh uống thuốc trước đi đã.” Hứa Lương Thần đưa cái bát lại cho anh. Vì không muốn uống thuốc mà giả trò, người này đúng thật là.

Đoàn Dịch Kiệt u oán cầm lấy cái bát, nhìn bát thuốc đen ngòm rồi lại ngẩng đầu nhìn cô. Hứa Lương Thần đành phải tiếp tục tận tình khuyên nhủ: “Vẫn còn ấm, anh uống nhanh đi, uống thì mới hết bệnh được.” Đợi lát nữa nguội rồi càng khó uống.

Đoàn Dịch Kiệt nhú mày, nhìn cô chằm chằm, bỗng nhiên nói như dối: “Anh uống thuốc, em đã hứa rồi đấy, đừng có mà nuốt lời.”

Cô hứa cái gì? Hứa Lương Thần chớp mắt, sao lại có cảm giác cái kẻ đang nhăn mày kia hơi có vẻ hồ ly Không đợi cô suy nghĩ cẩn thận, Đoàn Dịch Kiệt đã dùng cảm nói một câu như đinh đóng cột: “Nhớ đấy, anh uống đây!”

Anh nhú mày, nín thở, nhắm mắt lại, dốc bát thuốc vào miệng như tráng sĩ chặt tay. Cô nhìn anh căng thẳng, không dám thở, uống hết từng ngụm từng ngụm thuốc. đến khi thấy đắng. Đoàn Dịch Kiệt

nâng tay che mặt nhăn như mướp đắng. Khi nào phải tìm lý do tẩn cho quân y một trận, thuốc càng uống càng đắng, đắng đến rơi nước mắt thế này, không phải khiến cho ông đây mất mặt sao.

Dáng vẻ đại thiếu mặt lạnh uống thuốc làm Hứa Lương Thần ngạc nhiên trợn mắt nhìn, cũng quên bồng mất điều kiện của sói xám lớn.

Nhớ đây. Mà nhớ cái gì cơ chứ.

Hết chương 69

70. Chương 70: Chương 70.1: Thử Nhiệt Độ

Nhớ cái gì, Hứa Lương Thần đương nhiên không hiểu, chỉ nhìn gương mặt mướp đắng của người nào đó tái mét uống hết bát thuốc. Cô cảm thấy mình đã hoàn thành xong nhiệm vụ bèn để bát lên khay định bưng ra ngoài. Ai biết mặt mướp đắng lại đột nhiên đưa một tay ra ôm eo cô. Hứa Lương Thần khựng lại, bát trên khay nghiêng ngã suýt nữa rơi xuống đất. Cô luống cuống tay chân, cũng không có thời gian đẩy tay anh ra. Cố gắng giữ vững được cái khay, Hứa Lương Thần quay đầu vừa thẹn vừa tức lườm anh một cái: “Anh. Làm gì đấy hả? Suýt nữa rơi bát rồi đây này.”

“Anh văng đầu, em dìu anh vào toilet.” Đoàn Dịch Kiệt không để ý đến ánh mắt hung dữ của cô, ra vẻ vô tội lại hợp lý.

Hứa Lương Thần đen mặt, tuy rằng không biết người này nói thật hay giả, nhưng cô cũng không thể không buông đồ trên tay xuống, vô cùng mất tự nhiên đỡ Đoàn Dịch Kiệt xuống giường.

Có lẽ Đoàn Dịch Kiệt thật sự thoải mái, bước chân anh bất ổn xiêu xiêu vẹo vẹo, làm hại cô phải dùng hết sức mới nâng được anh. Đến khi từ toilet quay lại, chỉ hai mươi mấy bước ngắn ngủn mà cô đã thở hổn hển. Hứa Lương Thần lên liếc “Cây cột” cao lớn bên cạnh, bất mãn âm thầm bĩu môi: “To cao như vậy mà thể lực không tốt.”

Cô còn chưa dứt lời đã cảm thấy thân thể anh hơi cứng lại, Đoàn Dịch Kiệt cúi đầu, ánh mắt nhìn cô vừa tỏ mò vừa ngạc nhiên. Sau một lúc lâu dường như bị sặc bởi chính nước bọt của mình, anh ho một tiếng khê hởi: “Lương Thần em nói cái gì. Ai thể lực không, không tốt?”

Người này bị nói lấp từ bao giờ vậy? Hứa Lương Thần cảm thấy sức nặng anh tựa lên người cô giảm bớt một chút, đôi mắt đen lấp lánh, bước chân cô khê khựng lại, trong lòng đột nhiên có dự cảm không tốt, vội che giấu bằng cách gục đầu xuống khê nói: “Anh. lên giường nằm thì hơn.”

Không đợi cô nói xong, chỉ chớp mắt trời đất quay cuồng. Cô hét lên một tiếng, khi hoàn hồn đã bị Đoàn Dịch Kiệt vác trên vai. Hứa Lương Thần khiếp sợ, không biết phản ứng thế nào.

Giường ở ngay trước mắt, Đoàn Dịch Kiệt đặt cô lên trên giường, hai người bốn mắt nhìn nhau, Hứa Lương Thần cứng đờ không dám nhúc nhích. Tay anh chống bên người cô, mày kiếm khê nhếch nửa thật nửa giả nói: “Có một số lời không thể nói với đàn ông đâu, Lương Thần biết không?”

Thân thể anh từ từ hạ xuống, hơi thở ả nóng vờn bên tai cô: “. Có muốn thử xem thể lực của anh có tốt hay không không?” Mặt Hứa Lương Thần đỏ ửng, quay mặt muốn tránh.

Đoàn Dịch Kiệt cười nhìn cô, lại bắt giờ khê hôn lên trán cô rồi buông ra, xoay người nằm ngửa, giang tay xoải chân thoải mái thở dài: “Thật lâu không được an tâm ngủ một giấc như thế này rồi.”

Thật lâu ư? Cũng phải, Mân Giang lữ lự, đập lớn nguy cấp, anh đương nhiên không được nhàn rồi. Hứa Lương Thần vừa nghĩ vừa vội vàng né khỏi cánh tay sắp đè lên người mình. Nhìn anh thả lỏng như vậy, những câu mắng mỏ lại không nỡ nói, đành phải không cam lòng lườm một cái.

Đoàn Dịch Kiệt nhìn cô, trong lòng rung động, đang định hành động ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ cửa khe khẽ. Hứa Lương Thần thừa cơ xoay người xuống đất, vội vàng đi mở cửa phòng. Đêm nay đại thiếu mặt lạnh mướt bệnh nổi điên, khiến cô có chút hoảng hốt, chân tay luống cuống.

Ngoài cửa là Đoàn Kỳ Bình, nhìn thấy Hứa Lương Thần, cô mỉm cười nhanh chóng liếc Hứa Lương Thần từ trên xuống dưới hai vòng, nói khẽ: “Anh cả thế nào rồi? Còn phát sốt không? Tổ trưởng Lương bảo em đem bản thảo cho ông ấy xem qua, sáng sớm ngày mai cần dùng.”

Đoàn Dịch Kiệt. Còn phát sốt không? Hứa Lương Thần không biết trả lời thế nào, cái tên đáng ghét cứ quấy rối khiến cô không có cơ hội. Trên thực tế cô cũng không nghĩ tới việc thử xem anh còn sốt hay không. Cô đỏ mặt, qua quýt gật đầu: “Ừ. Được, đợi chị lấy bản thảo cho.”

Nói xong, cô xoay người vào trong phòng cầm bản thảo đưa cho Đoàn Kỳ Bình: “Hay là. Chị đi cùng em qua đó, có cái gì cần sửa cũng tiện.”

Đoàn Kỳ Bình hiểu rõ tâm tư của cô nên cười lắc đầu: “Không cần, chờ anh cả hết sốt rồi chị hẵng qua.” Người ta có phát sốt hay không chị còn không biết? Kỳ Bình buồn cười nhìn cô, rốt cuộc chị dâu ở trong phòng làm gì, chăm sóc bệnh nhân thế nào. Thật khiến cho người ta tò mò.

Hai người đứng ở cửa hàn huyên về sắp xếp của nhóm, chờ Đoàn Kỳ Bình rời đi, Hứa Lương Thần quay về phòng. Dưới ánh đèn, bên trong im lặng không một tiếng động, Đoàn Dịch Kiệt dường như lại đã ngủ say. Xem ra anh quả thực quá mệt rồi. Hứa Lương Thần rối rắm nhìn người đàn ông trên giường, trong phòng có chút oi bức, trán anh lại rịn ra một tầng mồ hôi mỏng.

Nhớ tới câu hỏi ban nãy của Kỳ Bình, Hứa Lương Thần thử nhiệt độ, tay giơ lên, khẽ run run nhẹ nhàng đặt lên trán Đoàn Dịch Kiệt. Ai ngờ trong lòng bàn tay cô cũng đầm mồ hôi nóng, không thử được nhiệt độ. Cô rút tay về lau lau, nhưng thử hai lần vẫn vô dụng. Hứa Lương Thần buồn rầu nhíu mày, tập trung suy nghĩ, sau đó lại hơi do dự ngượng ngùng đi tới gần, ngồi bên giường một lúc lâu mới hạ được quyết tâm. Cô chần chừ cúi đầu xuống, áp trán lên trán người nằm trên giường. Đây là cách duy nhất cô có thể nghĩ ra, trước kia khi cô phát sốt, bà ngoại và chị cả luôn dùng cách này, chắc hẳn là hữu dụng?

Giây phút da thịt chạm nhau, hơi thở nóng rực của anh cũng phả lên mặt cô, Hứa Lương Thần đỏ mặt, cố gắng ép mình không suy nghĩ lung tung, nhíu mày thử nhiệt độ. Một lát sau cô ngồi thẳng dậy, trong lòng cũng thở phào, xem ra đúng là thuốc đắng dã tật, Đoàn Dịch Kiệt đã hết sốt, nhiệt độ chỉ cao hơn cô một chút mà thôi.

Đoàn Dịch Kiệt trên giường mở mắt ti hí nhìn cô gái đang ngẩn ngơ ngồi bên giường, khóe môi hơi cong lên, trong lòng vui mừng cười thầm. Không ngờ giai nhân lại áp lên trán để thử nhiệt độ, xem ra đã cô dần dần chấp nhận anh rồi. Đêm động phòng hoa chúc không ép cô thật đúng là hành động sáng suốt.

Tuy vậy Đoàn Dịch Kiệt lại không vui vẻ mà theo thói quen hơi nhíu mày, trong lòng tê rần. Vừa rồi khi hai người trán chạm trán, anh gần như có thể thấy rõ ràng quãng thâm dưới đôi mắt, da thịt trắng nõn như ngọc càng khiến quãng thâm trở nên bắt mắt hơn. Không biết đã bao lâu cô không được nghỉ ngơi rồi, sao lại có thể tiêu tụy đến vậy?

Anh đã phái người đến hạ du sửa đê, hi vọng mực nước Mân Giang sẽ sớm hạ. Nếu thời tiết chuyển biến tốt đẹp không tiếp tục mưa to liên miên, vậy chỉ cần một hai ngày lũ sẽ rút. Khi đó anh có thể cùng cô ở lại nơi non xanh nước biếc này sống mấy ngày thần tiên quên lữ.

Cảm thấy anh không phát sốt nữa, Hứa Lương Thần liền lặng lẽ đi ra khỏi phòng. La Hoàng Nghĩa từ đằng xa chào đón, Hứa Lương Thần nói lại cho anh ta về tình trạng của Đoàn Dịch Kiệt xong liền trở lại phòng mình. Cô không dám sơ suất nữa, nếu còn ngủ như vừa rồi, sau này cô làm sao có mặt mũi đối mặt với Đoàn Dịch Kiệt? Nhưng cứ trông anh như vậy thì công tác ngày mai phải làm sao?

Kỳ Bình chưa trở về, cô cũng không hỏi bảo vệ ngoài cửa, mức nước tắm rửa qua loa rồi mới lên giường nằm. Đã là đêm khuya rồi, ngày mai còn phải làm việc, cũng không biết giọng mình thế nào. May mà mặt dày ngủ ở bên kia được một giấc.

Lần này cô ngủ rất ngon, Đoàn Kỳ Bình trở về khi nào cô cũng không biết. Đến khi nắng chiếu rực rỡ mới

bị tiếng khẩu lệnh của binh lính luyện tập đánh thức. Cô vội vàng đánh răng rửa mặt, đến khi thị vệ bưng bữa sáng tới mới đánh thức Đoàn Kỳ Bình còn đang ngủ say. Hai người vừa ăn xong, Lương Vu Văn đã phái người tới gọi rồi.

Đi vào sân phía Đông tạm thời dùng làm phòng phát thanh đã thấy Giang Cánh Vu đứng chờ sẵn ở trong sân, mỉm cười chào hỏi hai người. Sắc mặt anh có chút tiêu tụy, cằm đã lúm phúm râu. Hứa Lương Thần không kìm lòng được nghĩ đến đêm qua mặt người nọ cọ qua bên tai mình, cứng cứng lại hơi ngửa. Mặt cô nóng lên, vội né tránh ánh mắt phức tạp của Giang Cánh Vu.

Động tác của cô khiến trong lòng Giang Cánh Vu đau xót. Hai người thuở nhỏ thân mật như vậy, từ khi nào đã trở nên xa lạ như bây giờ? Đêm qua, anh dẫn người mắc cáp điện đến gần đập lớn, trong lúc vô ý lại thấy được một cảnh. Cô đứng trên đập lớn, cùng người kia nhìn nhau từ xa, giống như Ngưu Lang Chức Nữ đứng hai bên bờ Thiên Hà không có cầu Hỉ Thước. Anh đau lòng, anh không hiểu, người nọ dường như là Thiếu soái quân chính phủ, nhưng lại nở bỏ qua cô để cùng binh lính bình thường cứu nạn. Rốt cuộc anh ta thích cô hay không thích cô.

71. Chương 71: Chương 70.2: Bảo Vệ Đập Lớn

Trong MC nam phụ trách tin tức tiếng Trung đã đọc xong, Hứa Lương Thần đi vào, bắt đầu đọc tin tức nước ngoài. Đây là chương trình phát thanh đối ngoại đầu tiên của quân chính phủ, mà đối tượng thông báo là đoàn phóng viên và nhân viên của hội cứu nạn thiên tai nước ngoài đến khu bị nạn giúp đỡ và giám sát khoản tiền cứu trợ.

Giọng Hứa Lương Thần rõ ràng mà giàu tình cảm, nghe cô xót xa giải thích về tình hình nghiêm trọng của khu tai họa, nói có lí có cứ kể hoạch giúp nạn thiên tai của quân chính phủ, quan binh ngày đêm không ngừng bảo vệ đập lớn của Mân Giang. Giang Cánh Vu chợt phát hiện ra, lòng cô bình thản không thương cảm hay buồn bã vì hoàn cảnh khó khăn của mình lúc này, cảm xúc của cô chỉ thay đổi vì dân chúng khu gặp thiên tai mà thôi. Chẳng lẽ anh thật sự không hiểu cô?

Bởi vì điều kiện trang bị còn hạn chế, mỗi ngày chỉ tổng cộng phát thanh có hai tiếng. Khi tất cả công việc đã xong, Hứa Lương Thần ra khỏi phòng phát thanh lại phát hiện Đoàn Kỳ Bình đang sốt ruột đi đi lại lại ở ngoài. Vốn cô còn tưởng bài phát thanh của mình có vấn đề, ai ngờ hỏi ra mới biết hóa ra Mân Giang lại vừa có thêm một trận lũ nữa, Đoàn Dịch Kiệt dẫn người ra đê, Giang Cánh Vu cũng không nghe cô khuyên mà chạy theo rồi.

Dù đã có kinh nghiệm cứu nạn mấy lần nhưng khi đến đập lớn Đoàn Dịch Kiệt vẫn cảm thấy kinh hãi. Con lũ lần này còn nguy hiểm hơn lần trước. Nước sông dâng lên, phóng tầm mắt chỉ thấy một vùng ngập lụt mênh mông. Đập bị sóng lớn đánh vào vô cùng nguy hiểm, tuy đang là mùa hè nhưng gió ở sông Giang lại làm lòng người rét run.

Dân phu và quân đội được điều động đến gần con đê lớn cùng nhau khuân hoặc xếp đá vào giỏ trúc, khiêng bao cát chặn nước bảo vệ con đê, tâm trạng ai ai cũng nặng nề. Con lũ tràn về, mực nước dâng cao, một khi vỡ đê thì hậu quả là không thể tưởng tượng nổi.

Người đàn ông dáng người cao lớn đứng trước đập, nhìn về phía chân trời xa xa, mây kiếm nhú chặt, khuôn mặt trầm tĩnh lạnh lùng. Anh nhìn chàng trai trẻ tuổi bên cạnh, trầm giọng nói: “Mân Giang là con sông lớn nhất phía nam ta, đập lớn mà sụp thì trăm họ lầm than. Đời người có hạn, có thể chiến đấu với Long vương một lần, cũng không uổng cuộc đời này! Các anh em, theo tôi!” La Hoàng Nghĩa khề hô, đưa tay muốn cản lại bị Đoàn Dịch Kiệt đẩy ra.

Cuộc đời ngắn ngủi, trơ mắt nhìn đồng bằng Mân Giang màu mỡ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát chẳng phải là chuyện Đoàn Dịch Kiệt anh có thể làm được. Lương Thần, anh thích em, nhưng không thể sống uổng phí đời người, nếu không thể thực hiện được tâm nguyện suốt đời của mình, anh sẽ hối hận. Lương Thần, nếu không may, xin em hãy tha thứ cho tình thế bất đắc dĩ của anh. Quân lính hô hào đáp lại, ào ào nhảy vào sông, dốc lòng cùng con đê ngăn cản dòng nước cuộn cuộn.

Gió sông thổi tới khiến sóng to vỗ bờ, Giang Cánh Vu chạy theo nhìn bóng dáng mạnh mẽ của Đoàn Dịch Kiệt. Nước sông tạt vào mặt, luồn qua cánh tay rắn chắc của anh ta, nước từ trên tóc chảy qua hàng mày

kiếm nhú chặt và cái mũi cao thẳng. Bóng dáng đứng ngược sáng kia sắc bén như đao chém rìu chặt, mạnh mẽ sắc bén vững vàng như núi.

Từ lúc quân phiệt giao chiến tới nay, sống chết của dân chúng trong nước đều nằm trong tay những kẻ cầm súng. Mà những kẻ có quyền thế đều giữ mảnh khoe hô mưa gọi gió, đều vì lợi ích cá nhân. Dù cha con nhà họ Đoàn có mục đích gì đi chăng nữa nhưng nếu họ có thể quan tâm dân sinh, vì cứu tế mà không tiếc vay mượn nặng lãi, thậm chí còn dẫn lính đi bảo vệ đê, Thiếu soái làm gương cho binh sĩ, Giang Cánh Vu anh sao có thể thờ ơ được?

Khiêng một bao cát lên, Giang Cánh Vu cũng hòa vào dòng người. Đi đi lại lại không biết bao nhiêu lần, anh thở hổn hển, dùng sức tung một bao cát lên, không ngờ nước bùn xối khiến anh trượt chân, ngã xuống. Cũng may kỹ thuật bơi của anh vô cùng tốt, Giang Cánh Vu nhanh chóng bình tĩnh, ngoi đầu lên. Tiếc rằng nước sông chảy quá xiết, lúc này lại không tìm thấy chỗ bám nên bị cuốn đi rất xa. Dù bình tĩnh như Giang Cánh Vu cũng không khỏi có chút luống cuống.

Đúng lúc này, một cánh tay đưa tới, khó khăn giữ chặt lấy cánh tay trái của anh, một giọng nói trầm tĩnh quát khe: “Cố lên!” Hai chân Giang Cánh Vu cố gắng đạp, nương theo sức kéo của người đó mà ngoi lên. Mọi người xung quanh thấy vậy cũng xúm tới giúp đỡ, hai người lão đảo bờ được lên bờ. Lau nước bùn trên mặt, Giang Cánh Vu mới nhìn rõ người vươn tay cứu anh hóa ra lại là Đoàn Dịch Kiệt.

Anh thở dốc, mở to mắt nhìn Giang Cánh Vu nhưng không nói gì, một lát sau mới lão đảo đi về chỗ cũ. Đứng dưới nước nên không ai nhìn thấy khi Đoàn Dịch Kiệt bước đi, lòng bàn chân đau đớn, hình như là bị một cái đinh sắt cắm vào. Chân bị đau như vậy sao anh hòa nhã với Giang Cánh Vu nổi?

Cuối cùng La Hoàng Nghĩa ở bên cạnh cũng cảm thấy không ổn, giữ chặt lấy Đoàn Dịch Kiệt hỏi. Đoàn Dịch Kiệt không hé răng, xoay người trèo lên một tảng đá trên bờ. La Hoàng Nghĩa nhìn thấy rõ thì hét lên kinh hãi, muốn phải người đi tìm đội quân y. Đoàn Dịch Kiệt lại giữ chặt lấy anh ta: “Không cần!” Anh cúi đầu đưa tay rút mạnh đinh sắt ra.

Máu tươi chảy ra như suối, anh nhú mày xé lấy một mảnh vải to trên cánh tay áo, buộc lấy hai ba vòng thật chắc, xoay người lại nhảy vào nước. Mắt La Hoàng Nghĩa đau xót, cũng nhảy vào theo.

Hứa Lương Thần bị ngăn ở xa đê, cô lẳng lặng đứng nhìn, trong đáy mắt là vẻ nặng nề. Rốt cuộc thế giới nội tâm của người đàn ông lạnh lùng kia như thế nào? Nước sông rít gào, sống chết chỉ trong chớp mắt, nhưng dường như chẳng có gì có thể làm dao động được ý chí của anh. Sự kiên trì của anh làm người ta không thể không nể phục thậm chí là sợ hãi. Kiên trì với sự việc nhưng anh đồng thời lại lạnh lùng với bản thân mình.

Dáng người cao ngất như cây tùng cây bách kia khí phách rắn rỏi. Hứa Lương Thần khẽ thở dài, đất nước đói nghèo yếu kém đã lâu, thời cuộc hỗn loạn, còn bao nhiêu việc chờ những con người có khát vọng thực hiện! Nếu không phải quan hệ của hai người thật kỳ lạ ngưng ngừng thì có thể làm cộng sự với người như vậy, đối lấy thái bình cho nước nhà, cuộc đời này thật sự vô cùng may mắn!

Đoàn Kỳ Bình ở phía sau nhìn nước sông cuộn cuộn, đám người đứng trên đập lớn chống chọi với thiên nhiên mà thấp thỏm: “Sinh mệnh con người trước thiên nhiên thật yếu ớt. Giữ vững lý tưởng của chính mình là dũng cảm, khiến cuộc sống ngắn ngủi của con người ta có giá trị.” Không biết là đang nói đến người cứu tế, hay là đang nói bản thân mình. Hứa Lương Thần từng nghe nói cô ấy luôn theo đuổi châm ngôn ‘tin tức là sự thật’ cho dù có bị quân phiệt truy nã.

Đến chạng vạng, mực nước cuối cùng cũng bắt đầu giảm dần, tin tức mà lính từ hạ du truyền đưa tới cũng làm người ta yên tâm hơn. Mấy nhánh sông bị tắc đã thông được nước, thời tiết cũng giống như cái mũi nhọn bén của Giang Cánh Vu đã báo, mưa tạnh! Đập lớn của Mân Giang đã an toàn.

Đến giữa trưa ngày hôm sau, mặt trời đã lâu không thấy cuối cùng cũng lộ ra, binh lính cả người chồng chất vết thương bắt đầu thay phiên nhau nghỉ ngơi. Đoàn Dịch Kiệt giống tượng đất cũng khép khiêng về tới chỗ nghỉ.

Miệng vết thương được băng lại, chỉ sau mấy ngày là vết thương trên da đã lành, nhưng luôn sốt nhẹ lúc tốt lúc xấu. Quân y đã kê không ít đơn thuốc nhưng vẫn không thể cách nào khỏi hẳn. Vậy nên họ ra sức

khuyên Đoàn Dịch Kiệt đến suối nước nóng gần đó nghỉ ngơi vài ngày.

Khuyên can mãi lâu đại mới đồng ý, hôm nay định sắp xếp để mai đi, ai ngờ La Hoàng Nghĩa đến báo cáo rằng đoàn phóng viên sắp tới Ngụ Hà, đại thiếu có gặp không?

Mấy ngày nay Hứa Lương Thần ngoài dịch tư liệu và phát thanh ra thì đều ở bên chăm sóc Đoàn Dịch Kiệt. Nhìn vết thương dữ tợn trên chân anh, cô lại cảm thấy đau lòng. Đặc biệt là khi nghe La Hoàng Nghĩa nói anh bị thương là vì cứu Giang Cánh Vu, cô lại có thêm một cảm xúc không tên. Người nào đó thỉnh thoảng “làm càn” cô cũng nhịn, tuy hai người vẫn không nói nhiều lắm nhưng ở chung cũng đã hòa hợp hơn trước.

Nghe nói đoàn phóng viên đến, tay Hứa Lương Thần đang dọn chén trà hơi ngừng lại, liếc mắt nhìn Đoàn Dịch Kiệt một cái nhưng không nói gì, tiếp tục làm chuyện còn dở tay. Đoàn phóng viên chắc chắn đã nghe được bài phát thanh gần đây, không biết phản ứng của họ đối với công việc của cô thế nào đây. Đoàn Dịch Kiệt ung dung nhìn cô, nói với La Hoàng Nghĩa: “VẬY thì chờ đoàn phóng viên đến đã rồi đi.”

La Hoàng Nghĩa tuân lệnh rồi đi sắp xếp. Đoàn Dịch Kiệt thản nhiên nhìn Hứa Lương Thần. Hình như cô khá để ý chuyện đoàn phóng viên sắp đến, là vì có tên phóng viên người Mỹ kia sao? Tất nhiên tình cảm của cô với Giang Cánh Vu là đặc biệt, nhưng tên phóng viên người Mỹ này thì sao? Họ có tiếng nói chung, còn là bạn học, đồng nghiệp, không thể bỏ qua được.

Hứa Lương Thần không để ý đến ánh mắt đăm chiêu của anh. Mấy ngày ở chung, đại thiếu mặt lạnh thường xuyên nhìn cô như vậy, cứ như muốn nhìn thấu cô vậy, cô đã quen rồi. Thu dọn đồ trong tay xong, cô đi ra khỏi phòng, không chú ý tới người nào đó ở đằng sau nhíu mày thăm thẳm.

Càng ở chung thì càng không nở. Ngày đó đám lính cứu được một đứa bé gái, cô đau lòng ôm đứa trẻ nhỏ gầy vào trong lòng, bòn từng miếng cơm cho cô bé. Bé gái ăn no, rơm rớm nước mắt rụt rè nở nụ cười, Lương Thần cũng cười theo. Cô mỉm cười dịu dàng, hàm răng đều trắng nõn, đôi mắt long lanh như bảo thạch. Đoàn Dịch Kiệt nhìn mà xuyên xao khó kiềm chế được. Cô xưa nay luôn lạnh lùng, không ngờ nụ cười xuất phát từ nội tâm lại xinh đẹp động lòng người đến vậy.

Trong lòng Đoàn Dịch Kiệt hét loạn lên, trời ạ, nha đầu kia không cười thì thôi, cười lên đúng là khuynh thành. Nụ cười kia như mặt trời mọc sắc xuân hoa nở đầy vườn, Đoàn Dịch Kiệt cảm thấy không kìm chế nổi. Cô có biết mình cười đẹp lắm không? Đã có ai nói với cô chưa? Chắc chắn là chưa. Nếu không, cô sẽ không cười tự nhiên như vậy đâu.

Nhìn Hứa Lương Thần ở đối diện, trong lòng Đoàn Dịch Kiệt không hiểu sao lại trào dâng sự yêu thương và cưng chiều, dần dần tự thành khát vọng có được cô. Anh muốn yêu cô, muốn che chở cho cô, muốn ngày nào cũng có thể nhìn cô tươi cười vui vẻ như vậy.

Mấy ngày nay, anh thấy trong mắt Hứa Lương Thần dần dần đã quen và chấp nhận anh. Đoàn Dịch Kiệt biết cô đã bắt đầu dần hòa hợp với cuộc sống của mình thậm chí là cả sinh mạng. Cô đã không còn ghét hay nói đúng hơn là đã quen với sự tồn tại của anh, nhưng để trong lòng cô chỉ có duy nhất Đoàn Dịch Kiệt anh thì vẫn còn một đoạn đường rất dài, rất dài.

Rất cuộc anh cũng không từ bỏ được.

Cô là cô gái rất có ý thức trách nhiệm, ngày nào trước khi đến giờ phát thanh một tiếng cô cũng phiên dịch xong còn khiêm tốn đưa cho những người phiên dịch khác trong tổ kiểm tra cẩn thận, sau đó ngồi một chỗ yên lặng đọc thuộc lòng, cho đến khi thuần thục lưu loát mới thôi.

Hôm cùng ăn cơm trưa với Kỳ Bình, anh tốt bụng gấp cho cô món khoai tây chua cay mà cô thích, cô không nói gì nhưng lại để dưới đáy bát. Lúc đó anh nghĩ là cô ghét, sắc mặt Đoàn Dịch Kiệt liền đen lại. Cuối cùng vẫn là Đoàn Kỳ Bình hiểu anh, giải thích rằng chị dâu vô cùng nghiêm túc với công việc, nghe nói đồ cay không tốt cho cổ họng nên giờ không ăn món này nữa. Không biết là có phải kích thích yết hầu thật không, nhưng đây là khu bị nạn, thiếu rau xanh, món này thường xuyên xuất hiện trên bàn cơm nhất, cô không ăn món này thì còn ăn được gì nữa?

Lúc dịch bức điện, cô kiên nhẫn lại giỏi giang được mọi người ví như ‘cuốn vở’; Khi làm phát thanh, chỉ trong một thời gian ngắn, cô được mọi người khen là “hoạ mi miền Nam” Chương trình phát thanh của cô ngoại trừ tài liệu bộ chỉ huy cung cấp ra, thì còn có rất nhiều tin tức từ hiện trường do cô tự

Trong lòng sốt ruột, cô bất giác đi về phía trước hai bước. Đúng lúc ấy Đoàn Dịch Kiệt liếc mắt nhìn về phía cô, nửa là cổ vũ nửa là chắc chắn nhìn cô sâu sắc. Ánh mắt của anh đã động viên Hứa Lương Thần, trong lúc xúc động cô đã thốt ra: “Xin lỗi, xin phép cho tôi được cất lời.”

Mọi người nghe tiếng quay đầu lại, chỉ thấy một cô gái trẻ mặc sườn xám màu xám nhạt, đoan trang nên nã đi ra từ trong đám người đi ra. Cô để mặt mộc không trang điểm, quần áo là bộ đồ mà phụ nữ bình thường có thể mặc hàng ngày, trên nền vải màu xám nhạt hoàn toàn không có bất kỳ hoa văn nào, nhưng cô mặc trên người lại có một phong thái cao quý đoan trang tao nhã.

Mọi người nhìn nhau, nhón nháo khẽ hỏi người bên cạnh, nhưng họ đều không biết. Nơi này là bộ chỉ huy cứu tế của Tập đoàn quân số một, mặc dù có phụ nữ nhưng không nhiều, sao phóng viên vừa đặt câu hỏi lại có một cô gái xuất hiện thế này?

David cũng không ngờ sẽ gặp Hứa Lương Thần ở đây, vẻ mặt kích động, muốn xông lên. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt thản nhiên lạnh lùng của Đoàn Dịch Kiệt, động tác và sự vui mừng trên mặt đều cứng lại, cuối cùng lại thu chân về. Lúc này, có phóng viên đã nhận ra Hứa Lương Thần, vì thế lại bắt đầu châu đầu ghé tai bàn tán thân phận của cô. Vì sao thiếu phu nhân phủ Đại Soái lại ở đây, cô ra mặt là vì lý do gì.

Hứa Lương Thần nở nụ cười như có như không, thông dong nhận lấy xấp ảnh chụp La Hoàng Nghĩa đưa tới, tiện tay lật lật, sau đó đứng lại hơi liếc nhìn về phía Đoàn Dịch Kiệt này giờ vẫn đang khoanh tay bình tĩnh. Hàng lông mày của anh nhíu lại, Hứa Lương Thần lại miễn cưỡng nhận ra vẻ mặt anh đã thả lỏng đôi chút. La Hoàng Nghĩa cũng đã lặng lẽ đi ra ngoài.

Hứa Lương Thần ngược đầu nhìn các phóng viên một lượt, tầm mắt hơi dừng lại ở phía David. Cô khẽ gật đầu, sau đây quay sang hai phóng viên Nhật Bản, nhìn thẳng vào họ một lúc. Cuối cùng lại chuyển về phía David, dùng tiếng Anh rõ ràng, nói: “David tiên sinh, tôi hoàn toàn tin tưởng rằng cái nhìn của ngài đối với dân chúng và chính phủ đất nước chúng tôi được thành lập trên cơ sở công bằng khách quan, bởi vì chúng ta đã từng có chung lập trường.”

David không ngờ Hứa Lương Thần lại trực tiếp đối mặt với mình nên ngạc nhiên đến mức không kịp nhận ra hàm ý trong lời nói của cô, chỉ gật gật đầu, tỏ vẻ tán thành với lời cô nói. . . . Hai người là đồng nghiệp, bọn họ gần như luôn có chung một lập trường, đây là sự thật, Catherine không nói sai.

Hứa Lương Thần mỉm cười với anh, nói tiếp: “Miền Nam xảy ra lũ lụt nghiêm trọng, các vị đều biết rất rõ. Quân chính phủ vì muốn vượt qua khó khăn cùng nhân dân không chỉ sẵn sàng chi ra số tài chính vốn đã hữu hạn của mình mà còn cổ vũ các cấp trong xã hội ủng hộ tiền bạc, đề xuất vay tiền các nước bạn để giúp nạn thiên tai.”

Vậy nhưng cái gọi là nước bạn đã làm gì? Hứa Lương Thần bực tức làm theo động tác quen thuộc của Đoàn Dịch Kiệt – khẽ nhếch môi: “Chúng tôi cảm ơn chính phủ nước Mỹ đã ra tay giúp đỡ. Nhưng” Đôi mắt trong veo như nước đảo qua từng gương mặt trước mắt: “Chúng tôi vẫn biết, trên đời này chẳng có bữa cơm nào miễn phí cả. Mượn tiền giúp nạn thiên tai, quân chính phủ phải trả mức tiền lãi cao hơn một nửa mức lãi suất của ngân hàng bình thường!”

Với điều kiện bóc lột này, nếu không phải bắt đắ dĩ, thì chính phủ đời nào muốn làm? Mà chủ nợ, thu lãi suất kén xù còn nghi ngờ nhân phẩm của người ta, đây cũng là một kiểu sỉ nhục.

Hứa Lương Thần giơ ảnh chụp trong tay lên, nói tiếp: “Từ chiến tranh thuốc phiện tới nay, chính thể [1] quốc gia suy bại. Sau khi quân phiệt hỗn chiến, bốn bề đều là khói lửa. Quân đội tay cầm súng, thể lực phân thuộc khác nhau, có kẻ chen ép dân chúng, có kẻ làm nhiều việc ác. Dù các vị không hoàn toàn tin quân miền Nam, tôi cũng hoàn toàn có thể hiểu được.”

[1] Chính thể: hình thức cơ cấu của chính quyền nhà nước. Chính thể và quốc thể phải thích ứng với nhau, chính thể của Trung Quốc là chế độ đại hội đại biểu nhân dân.

Trên mặt phóng viên Nhật Bản nở nụ cười đắc ý, Hứa Lương Thần thản nhiên nhìn anh ta một cái, tiếp tục nói chắc như đinh đóng cột: “Nhưng tôi lấy trải nghiệm của mình để đảm bảo rằng đội quân cứu tế này rất đáng tin tưởng! Các vị chắc chắn không nên nghi ngờ một chính phủ chấp nhận điều kiện khắt khe để mượn tiền giúp nạn thiên tai!”

Cô hơi nhướn mày, liếc mắt nhìn La Hoàng Nghĩa đi tới. La Hoàng Nghĩa khẽ gật đầu, Hứa Lương Thần nói tiếp: “Xin các vị quay đầu lại, trong sân là những binh lính bình thường tham gia chống lũ, trên người họ có rất nhiều vết thương, không khác gì đến từ chiến trường mưa bom bão đạn”

Mọi người ào ào quay đầu lại, cửa mở ra, ngay cả Hứa Lương Thần cũng không khỏi ngạc nhiên. Cô vốn cho rằng chỉ có vài người hoặc mười mấy người, ai biết trong sân lại đứng chật kín quân sĩ miền Nam trẻ tuổi. Có người đã cởi quân phục, có người vẫn đang xắn cao ống quần, cởi trần hoặc mặc áo vải thô, trắng hoặc đen, béo hoặc gầy, trên người đầy vết thương nông sâu, có vết do bị nhánh cây cửa qua khi cứu người, có vết do bị đá đâm khi khiêng bao cát. Hứa Lương Thần không kìm nổi nhìn Đoàn Dịch Kiệt đứng dậy trang nghiêm chào bằng quân lễ với binh lính của mình. Có thể này mới hiểu, vì sao chân anh bị thương mà vẫn kiên quyết như thế. Bởi Binh sĩ của anh phần lớn cũng đều bị thương như vậy!

Đáp lại quân lễ của Quân Đoàn Trưởng, tất cả binh sĩ nhếch nhác nhưng vẫn hùng hực khí thế lập tức ngay ngắn chào lại. Cả căn phòng lớn bỗng lặng ngắt như tờ. Trước nay quân đội Trung Quốc tham gia cứu tế không nhiều, vì cứu tế mà bị thương lại càng ít, phóng viên các nước nhìn cảnh này mà không tin nổi vào mắt mình.

Hứa Lương Thần lấy lại bình tĩnh, nói tiếp: “Đây là một phần binh sĩ quân miền Nam tham gia cứu nạn, vẫn còn rất nhiều người như họ, nếu các vị muốn có thể nhìn tiếp! Nếu còn thắc mắc, xin mọi người nhìn người phía sau, anh ta là Quân Đoàn Trưởng tập đoàn quân số một, trên người anh ta cũng có những thương tích như vậy!”

Đoàn Dịch Kiệt không ngờ Hứa Lương Thần lại đột nhiên chuyển lời về phía mình. Anh có chút bất ngờ nhìn cô, lại thấy vẻ mặt Hứa Lương Thần trang nghiêm, đôi mắt hơi ửng đỏ. Mọi người càng kinh ngạc hơn, không ai ngờ được ngay cả thiếu soái Quân Chính phủ phía Nam cũng tham gia cứu tế, sao có thể? !

Trong không gian lặng ngắt như tờ, Hứa Lương Thần nâng tay chỉ ra ngoài cửa sổ, giọng nói có hơi trầm hơi thấp lại mang theo sự nghẹn ngào: “. Nếu mọi người còn chưa tin, xin hãy nhìn khu rừng bên đập lớn Mân Giang. Nơi đó có mấy chục ngôi mộ, tên họ được khắc lên tấm bia đá lạnh như băng. Họ là quân nhân hi sinh vì cứu nạn, họ có gia đình ở miền Bắc xa xôi, có vợ vừa mới cưới, còn có mẹ già tóc bạc. Những sinh mạng tươi sáng, cứ thế mà đi về với bụi đất lạnh như băng, không còn nụ cười vui ngày xưa, không còn cảm xúc và tiếng nói, đơn giản vì họ là quân nhân, nơi này là đất nước và đồng bào của họ!”

Nhìn những con người cao lớn đứng trong sân, Hứa Lương Thần tạm dừng lại, thở dài, sau đó ánh mắt chậm rãi lướt qua những gương mặt với đủ loại biểu cảm trước mắt: “Đối với họ, ai có quyền nghi ngờ cứu tế là giả? Số liệu là bịa đặt?”

Tâm trạng có chút kích động, cô lại tạm dừng một lúc, sau đó tràn đầy cảm xúc cúi đầu thì thầm:

“Mẹ, mẹ đừng khóc,

Thiên tai nhân họa là tai họa của ông trời, thân thể con người yếu đuối không cản được,

Chỉ cần mẹ còn sống, chính là đặc ân ông trời ban cho chúng con,

Vì có mẹ, thanh minh hàng năm trên mộ chúng con, sẽ có thêm một xéng đất;

Mẹ, mẹ đừng khóc, trên thiên đường chúng con sẽ giúp đỡ nhau,

Giờ chúng con đã không còn đau đớn,

Sống to tới đột ngột như vậy, không có gì có thể ngăn lại được, chỉ có thân xác chúng con;

Quãng đường tương lai không thể cùng mẹ đi đến hết,

Chúng con lo mẹ sẽ đau buồn rơi nước mắt, chúng con mong mẹ vui vẻ hạnh phúc bao nhiêu.”

Đây là bài thơ Hứa Lương Thần thường đọc trong giờ phát thanh. Rất nhiều người, bao gồm không ít phóng viên cũng nhớ rất rõ, binh sĩ cũng đã truyền nhau bài thơ này từ lâu. Hứa Lương Thần khẽ đọc, dùng rất nhiều thứ tiếng thâm tình nhẩm đọc. Lúc đọc bằng tiếng Anh, David không kìm được đứng lên;

phóng viên Reuters đứng theo, càng ngày càng nhiều người đứng lên. Ngôn ngữ bất đồng, nhưng mọi người lại không ngại thể hiện cảm xúc cùng nhau.

Đảo mắt nhìn bốn phía, binh sĩ và đồng bào họ đỏ mắt, đọc bài thơ như tuyên thệ về nỗi nhớ chiến hữu cùng lời chúc phúc dành cho người mẹ và quốc gia. Thiếu soái trẻ tuổi đáng người cao ngất, quân lễ nghiêm trang; các phóng viên đã hoàn toàn bị cảm động, hoàn toàn đã quên những lời cáo buộc lúc trước.

Xa xa, Đoàn Kỳ Bình đỏ mắt kính trọng nhìn chị dâu trẻ trung xinh đẹp, vô cùng cảm động. Lời phản biện vô cùng rõ ràng, sắc sảo lợi hại! Không hổ là người trong lòng anh cả, tình cảm yêu nước, yêu đồng bào này quả thật rung động lòng người!

Đôi mắt đen láy của Giang Cánh Vu không chớp nhìn người đã từng là thanh mai trúc mã, cùng nhau lớn lên của anh. Cứ nghĩ rằng mình vô cùng hiểu cô ấy, lại không ngờ thật ra mình không hiểu cô ấy chút nào? ! Đây là Tiểu Thần trầm tĩnh đoan trang sao? Đây là Tiểu Thần mà anh cho rằng yêu cô chính là cho cô một gia đình nhỏ ấm áp, để cô ở nhà làm dâu thảo mẹ hiền sao? Hóa ra, bầu trời trong lòng cô cao xa như vậy, vòng tay cô khoan dung độ lượng như vậy, nơi đó không chỉ có gia đình còn có đất nước. Sao anh lại bỏ lỡ?

David tròn trĩnh mắt, vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chú vào bóng dáng quyến rũ gần trong gang tấc kia. Catherine trong lòng anh, luôn là hóa thân cho sự xinh đẹp lương thiện, đại diện cho sức hấp dẫn của phường Đông Phương thần bí, hôm nay, một lần cô lại khiến anh ái mộ, khâm phục.

Đoàn Dịch Kiệt cổ vũ cô tiến lên vốn chỉ vì cô có tài ngoại ngữ. Thuộc hạ của anh đã sẵn sàng chuẩn bị ứng phó với những phóng viên có ý xấu, ai biết Hứa Lương Thần bỗng nhiên ra mặt, lời lẽ chính nghĩa không kiêu ngạo không siểm nịnh, có tình có lý cảm động lòng người. Ánh mắt anh nóng bỏng không che giấu chút nào nhìn chăm chăm người trong lòng mình, đây mới là vợ của Đoàn Dịch Kiệt anh! Trong lòng có nước nhà, tình yêu lớn lao vô cùng tận; tuyệt đối không cúi mình, đội trời đạp đất!

Giọng nói này quen thuộc như vậy khiến rất nhiều phóng viên nhận ra cô gái này chính là phát thanh viên gần đây trong chương trình phát thanh của chính phủ. Một cô gái có thân phận cao quý, xinh đẹp trẻ tuổi, vì cứu tế mà phải đến khu thiên tai ngay trong lúc tân hôn, chẳng lẽ như vậy còn không thể chứng minh được thành ý và quyết tâm cứu tế của Quân Chính phủ phía Nam sao?

Lại nói, nhìn trình tự và triển khai hoạt động từ số tiền vay có thể thấy đây là hiệu suất của một đất nước hiện đại. Theo thể chế quốc hội và chính trị dân chủ của Quân Chính phủ phía Nam, khả năng mượn tiền làm “quỹ đen” vốn rất nhỏ, bây giờ quân chính phủ lại còn thành lập hẳn một đài phát thanh riêng, không ngừng thông báo tình hình hiện trường cứu tế, phối hợp để các phóng viên kịp thời đưa tin như thế này chẳng khác nào giúp dư luận giám sát liên tục. Chứng kiến một cảnh tượng như vậy, về mặt tình cảm phóng viên các nước đã nghiêng về phía quân chính phủ.

Sau khi có Hứa Lương Thần lên tiếng ủng hộ, đoàn phóng viên đã ra sức giúp đỡ quân chính phủ. Báo chí các nước lục tục đưa tin một cách trung thực về lũ lụt cũng như tình hình cứu nạn của chính phủ và sự cố gắng của chính phủ khi huy động viện trợ và ủng hộ từ nước ngoài để giúp dân chúng khu bị nạn.

Đoàn Dịch Kiệt cuối cùng cũng có thể yên tâm mà đưa người trong lòng mình đi Thang Khanh nghỉ ngơi mấy ngày rồi.

73. Chương 73: Chương 70.4: Tắm Nước Nóng

Thang Khanh là khu phong cảnh nổi tiếng của đồng bằng Mân Giang. Toàn bộ hẻm núi dài gần hai km, rừng cây tầng rậm rạp, dòng thác hùng vĩ được xưng là “Thác nước chọc trời”. Nơi này có rất nhiều hồ nước, địa thế thuận lợi khung cảnh đẹp đẽ, cũng là khu nước nóng có lịch sử lâu đời nhất phương nam.

Nước nóng Thang Khanh nổi tiếng vì nguồn nước tự nhiên chảy ra đã ấm, ngàn năm không khô cạn. Trong quyển địa lý địa phương có ghi “Suối Thang Khanh, cách Mân Giang 60 dặm về phía Tây Nam, nguồn suối chảy ra từ đá cá voi, màu xanh lá, nóng như canh, người tắm cũng có thể chữa bệnh”. Người dân tập trung gần suối tạo thành làng Thang Khang. Sau này vua Càn Long nhà Thanh đi tuần phía Nam đã từng đi qua suối nước nóng này, tự mình ngự bút hai chữ “Thang Khanh” lên bia đá.

Từ thời nhà Thanh đến nay, nhiều danh sĩ phương Tây và thầy tu các nước đều xây biệt viện nghỉ ngơi ở Thang Khanh. Quân chính phủ cũng có chỗ nghỉ dưỡng ở đây, nhưng không phải là tài sản riêng của phủ Đại Soái. Thân là phu nhân Quân Đoàn Trưởng, lại bị quân y nhắc nhở, Hứa Lương Thần không thể từ chối đành đi cùng người nào đó đang sốt nhẹ đến khu an dưỡng Bán Thang Cư.

Khu an dưỡng được xây ngay trên sườn núi đá cổ, non xanh nước biếc, phong cảnh tuyệt đẹp, kiến trúc cổ kính, đằng sau là đầm Hắc Long, hai thác nước cao trăm mét chảy cuộn cuộn xuống đầm nước rồi chia ra ba nhánh, tiếng nước như đánh trống, nổi tiếng gần xa. Nơi này đặt tên là Bán Thang bởi suối nước nóng ở đây được hợp lại từ hai dòng nước nóng – lạnh. Nước trong vắt, không chỉ tắm mà còn uống được

Xe đi gần một giờ, từ từ đi lên núi, ánh chiều tà rơi lên sườn núi lại bị hàng tùng xanh biếc che đi mấy phần, tôn lên Bán Thang Cư như ẩn như hiện giữa chốn bồng lai.

Có nhân viên đã chờ sẵn, xe lập tức lái vào, đi đến phía trước một tòa nhà nhỏ hai tầng mái cong. Hai người đi lên trước, La Hoằng Nghĩa và lái xe mang hành lý đơn giản lên theo. Đoàn Dịch Kiệt đi vào phòng rửa mặt, Hứa Lương Thần đứng bên cửa sổ, thấy sau nhà dường như có luồng khí nóng bốc lên, một hồ nước nóng màu ngọc bích, không khỏi nhìn chăm chú hơn.

“Mệt sao? Em có muốn nghỉ một lát trước không?” Đoàn Dịch Kiệt đi ra từ phòng rửa mặt, vừa tháo mũ quân đội xuống, vừa nhếch môi cười nói: “Bác sĩ Hồ đúng là chuyện bé xé ra to, sốt nhẹ thì có sao đâu? Qua vài ngày tự nhiên sẽ khỏi thôi. Đã đến đây rồi, em ở với anh hai ngày đi, gần đây em cũng mệt rồi.”

Dường như biết cô có chút không cam lòng, Đoàn Dịch Kiệt vừa mở miệng là nói thẳng luôn vào vấn đề chính, cũng uyển chuyển xin lỗi, làm Hứa Lương Thần không nói được gì nữa, chỉ đành yên lặng mỉm cười. Đã đến đây rồi còn nói chuyện này làm gì? Chuyện khiến cô bất an là Đoàn Kỳ Bình kiên quyết từ chối đi cùng, nói gì cũng không chịu đi với họ, khiến Hứa Lương Thần rất buồn bực. Hoàn cảnh như vậy, chỉ mình cô và đại thiếu mặt lạnh với vài thị vệ, bốn mắt nhìn nhau cả ngày, quả thật là không được tự nhiên.

Giống như tình hình lúc này đây, bên trong yên tĩnh, ngoài cửa sổ chỉ nghe thấy tiếng chim hót chiêm chiếp, đôi mắt người đó đen sáng quắc, sao cô chịu nổi? Hứa Lương Thần bất an tiện tay cầm lấy bộ quần áo, trốn vào phòng tắm.

Đến khi cô mang tâm trạng không yên tắm xong đi ra, sắc trời đã hơi tối, La Hoằng Nghĩa dẫn người đưa bữa tối lên. Đoàn Dịch Kiệt cười chỉ chỉ đối diện: “Ăn cơm trước đi, cơm nước xong thì đi ngâm nước nóng.”

Hứa Lương Thần nhìn anh một cái, không lên tiếng, do dự ngồi ở đối diện. Cô vừa tắm xong, hai má hồng hồng, dường như có một chút bất an. Nhìn thần thái của cô gái nhỏ xinh đẹp, đầu óc Đoàn Dịch Kiệt choáng váng, lại không tự chủ được mỉm cười. Trong lòng nghĩ thầm, cứ vậy đi, hạ quyết tâm không thả em đi. Cuộc đời của một người rất ngắn ngủi, rất nhiều biến cố. Lần này là nạn lụt, chẳng biết lần sau là gì, phải để anh ăn vào bụng đã rồi mới yên tâm chờ em nghỉ lại.

Hai người đều có tâm sự riêng, yên lặng dùng xong cơm chiều. Dọn bát đĩa xuống, hai người lại đánh răng súc miệng tắm rửa, sau đó Đoàn Dịch Kiệt ngồi dựa vào giường, Hứa Lương Thần dựa lên giường trúc bên cửa sổ. Sau một lúc yên lặng nghỉ ngơi, cô mở mắt, ngoài cửa sổ đã là bầu trời đêm yên tĩnh, những ngôi sao lấp lánh rực rỡ như hoa mùa hè, dường như đang ở ngay trên đỉnh đầu, đưa tay là có thể chạm vào.

Cô chưa bao giờ được nhìn bầu trời đêm xinh đẹp như thế này. Đang nhìn đến ngẩn người, đèn bỗng được bật sáng, giọng nói trầm thấp của Đoàn Dịch Kiệt vang lên sau lưng: “Đây là màn đêm anh thích nhất, cùng em ra ngoài ngắm sao.”

Đại thiếu mặt lạnh lại làm chuyện lãng mạn như vậy sao? Hứa Lương Thần hơi giật mình, không khỏi ngược mắt nhìn anh. Dưới ánh đèn, đôi mắt kia lấp lánh như vì sao, vì vừa mới ngủ dậy trên mặt hơi ửng đỏ. Đoàn Dịch Kiệt ngẩn ngơ lại nhớ tới đôi môi anh đào kia, làn da mỏng như vừa nhéo cái thì sẽ rách, cho nên chỉ có thể dùng miệng mút, thật ngọt thật ngọt. Đoàn Dịch Kiệt khó nhịn nuốt nước miếng.

Nhìn thì nhìn, anh nhếch môi cười khê, đôi mắt lấp lánh, cười vô tội mà thuần khiết: “Nơi này không cần nhà cao trăm mét cũng có thể chạm được đến sao, đi thôi, ở Yến Châu sẽ không nhìn được trời sao như vậy đâu.”

Giọng nói dịu dàng phối hợp với ánh mắt mê hoặc, Hứa Lương Thần thật sự không thể từ chối, nhưng đi làm chuyện lãng mạn với người đàn ông có thân phận như vậy vào ban đêm. . . . Không hiểu sao trong lòng cô có cảm giác bất an.

Đoàn Dịch Kiệt không cười nữa, anh chỉ nghiêm túc nhìn cô. Anh biết, lúc này, trong ánh mắt mình không thể có cất giấu quá nhiều cảm tình, nếu không con thỏ trắng nhỏ nhất gan sẽ bị dọa; nhưng cũng không thể không dịu dàng, không dịu dàng thì sao có thể lay động được này tâm tư tình tứ của Lương Thần?

Hứa Lương Thần đang muốn chuyển tầm mắt đi, Đoàn Dịch Kiệt lại xoay người vào phòng rửa mặt, thay bộ quần áo mới đi ra. Anh thay quần trang ra, bên trong mặc gì thì không rõ lắm, chỉ thấy bên ngoài là một chiếc áo khoác tẩm màu lam, chân không, lộ ra một đoạn cẳng chân, dáng vẻ nhàn nhã tùy ý. Trong tay anh còn cầm một bộ áo tẩm màu đỏ sẫm khác, vẻ mặt rất bình bình đưa tới.

“Ngồi trong ôn tuyền ngắm sao, đến đây là để hưởng thụ thoải mái, em không từ chối chứ?”

Anh đã dụ cô đến đây rồi thì chắc sẽ không dám làm gì đâu, sẽ không đến mức già mồm cãi láo không thả cô chứ? Hứa Lương Thần thật sự rất muốn từ chối, nhưng dường như người nợ biết trong lòng cô nghĩ gì, ý cười trong đôi mắt sáng ngời thật sự thể hiện điều đó.

Cô có chút lo lắng nhìn anh, Đoàn Dịch Kiệt làm như không có việc gì nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ, dáng vẻ như bị mê hoặc. Người này còn đang sốt nhẹ, anh đã muốn đi thì đi thôi, dù sao trời cũng tối rồi, mình giấu người trong nước không đi ra thì anh làm gì được. . . . Hứa Lương Thần ổn định tâm trạng, nhận áo tẩm xoay người đi vào phòng tắm.

Trên giá áo trong phòng tắm treo một bộ áo tẩm khó nhìn thấy trong nước, màu đỏ sẫm, liền thân, áo tẩm hình như là loại được may đo theo yêu cầu, mặc lên người dù cao thấp béo gầy đều rất hợp, gần như che khuất tất cả chỉ lộ ra đôi chân trần, hơn nữa bên cạnh còn đặt thêm một đôi guốc mộc, mặc vào khiến bất an trong lòng Hứa Lương Thần giảm đi rất nhiều.

Khép cổ áo lại Hứa Lương Thần mở cửa, ánh mắt Đoàn Dịch Kiệt lướt qua cơ thể cô. Anh hơi nghiêng đầu, lấy tay vuốt lại lọn tóc đen bị ướt dính trên trán, khẽ nhếch môi: “Đi thôi.”

Anh thản nhiên như không làm Hứa Lương Thần hoàn toàn yên lòng, đôi lông mày khẽ nhướn lên. Đang lúc trong lòng không yên, cô bất ngờ bị vấp lão đạo một cái liền được một bàn tay to rắn chắc hơi ẩm ướt lấy: “Cẩn thận”

“ Cảm ơn.” Hứa Lương Thần mím môi, vội vàng muốn rút tay về, ai ngờ ngón tay bị nắm chặt, thế nào cũng không rút ra được.

Đã bị anh bắt được còn mong anh sẽ buông ra sao. Đoàn Dịch Kiệt nghiêng đầu nhìn cô đang thắm cổ gắng kéo co với mình, khóe môi không khỏi cong lên, tay lại siết chặt hơn. Nha đầu, em không biết mình quyền rũ thế nào sao? Mùi hương thoang thoảng, tươi mát dịu dàng, khiến Đoàn Dịch Kiệt cảm thấy khô nóng.

Thân hình yếu điệu mềm mại mặc áo tẩm màu đỏ sẫm, xương quai xanh xinh đẹp tuyệt trần như ngọc như ẩn như hiện, da thịt như tuyết, sáng bóng trắng nõn, Anh nghĩ đến mức tim cũng đau, càng chờ đợi lại càng muốn, trong trí nhớ nụ cười tự nhiên của cô như đóa hoa nhỏ nở rộ.

Khi nào thì mới có thể ôm cô vào lòng, để cô ở trong lòng anh thẹn thùng cười vui vẻ đây? Đoàn Dịch Kiệt thật khát vọng, anh biết mình không bao giờ có thể chờ được nữa. Kiếp này của cô chắc chắn là của anh, kiếp này của anh cũng chắc chắn là của cô. Lương Thần, em không thể đẩy anh ra được nữa. Nhìn gương mặt như họa cố gắng bày ra vẻ tươi cười, anh khẽ nói: “Đừng nhúc nhích.”

Hứa Lương Thần ngẩn ra, yên lặng một lúc, tay lại cố gắng vùng vẫy. Đoàn Dịch Kiệt đã sớm có chuẩn bị, thuận thế tóm chặt tay cô, không để cô tránh thoát. Hứa Lương Thần nhìn khóe môi anh dường như nở nụ cười ‘xấu xa’, muốn nói lại thôi, đành mặc anh kéo tay mình đi vào bóng đêm.

Đi ra ngoài từ cửa hông bị che khuất dưới tầng một, lối đi là một con đường trải tấm gỗ thô, nối đến tận suối nước nóng Bán Thang xanh như ngọc Phỉ Thúy bốc hơi nóng nghi ngút.

Dáng người Đoàn Dịch Kiệt cao lớn, Hứa Lương Thần lại có phần yếu điệu nhỏ bé, hai người nắm tay nhau, nhất cử nhất động phối hợp hài hòa đến không ngờ. Đoàn Dịch Kiệt nghiêng đầu, âm thầm nhìn giai nhân bên cạnh, tưởng tượng lúc này mình vươn tay ra là có thể ôm lấy đường cong mềm mại kia, mà cô cũng hoàn toàn có thể ôm lấy eo anh, chiều cao và đường cong của hai người vô cùng thích hợp.

Đoàn Dịch Kiệt đứng thẳng lưng, anh tự tin sẽ có ngày đó, anh sẽ làm cho người nào đó biết, hai người họ là một nửa hoàn mỹ của nhau.

Tới tận khi đi đến cạnh hồ, Đoàn Dịch Kiệt vẫn không buông tay cô ra, lại còn quay đầu cười nói: “Hồ này nửa nóng nửa lạnh, Lương Thần chắc cũng không muốn chọn nửa lạnh đâu nhỉ?”

Trực giác của Hứa Lương Thần phát hiện ra trong câu nói của anh có vấn đề, nhưng lại không đoán được hàm ý của anh, vì thế nhìn anh không nói. Đoàn Dịch Kiệt cũng không hỏi lại, cởi áo tắm đi vào ngồi trong hồ, thoải mái thở dài một hơi.

Sau đó anh nhướn mày quay đầu nhìn Hứa Lương Thần, còn chưa xuống sao? Hứa Lương Thần bị cảnh tượng trước mắt làm cho xấu hổ: toàn thân người nào đó chỉ mặc mỗi cái quần đùi! Dưới ánh sao sáng rõ nhìn thấy da thịt màu mạch phát sáng, làm cho người ta không kìm chế được mà nghĩ có phải nó cũng . . . ngọt giống như mật không? Thắt lưng, cánh tay cường tráng khỏe mạnh không có tí thịt thừa nào; bụng bằng phẳng lại rắn chắc mạnh mẽ, hai chân dài. Hứa Lương Thần mặt đỏ tai hồng, ánh mắt né tránh nhìn ra chỗ khác, tim đập nhanh đến mức chính cô cũng nghe thấy tiếng thành thịch. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy cơ thể gần như trần truồng của đàn ông. Khiến cô ngừng thở, bị rung động và xấu hổ lúng túng.

Bám lấy bờ ao, Hứa Lương Thần lặng lẽ quay mặt đi. Tình hình quá mập mờ, không hiểu sao không khí có chút nguy hiểm, cô nghĩ nên cách xa một chút.

“Xem ra em có thói quen mặc áo tắm tắm suối nước nóng? Em không nói sớm làm anh quên không dặn họ chuẩn bị thêm mấy bộ cho em, nếu không lát nữa tắm xong em lấy gì mà mặc?” Đoàn Dịch Kiệt nửa thật nửa giả nói, cũng không biết là vô tình hay cố ý. Không biết vì sao, hình như Hứa Lương Thần nghe thấy sự đùa cợt hả hê trong câu nói của anh?

Cô bắt giác nhú mày, một lúc lâu sau, dưới ánh mắt chế giễu của Đoàn Dịch Kiệt, đành phải ngẩng đầu lên, đỏ mặt khẽ nói: “. Anh, anh xoay người sang chỗ khác.”

A, Đoàn Dịch Kiệt ra vẻ hiểu rõ nhếch môi, lại nghe lời xoay người đi. Hứa Lương Thần luống cuống tay chân cởi áo tắm xuống, vội vàng chìm vào trong nước. Đoàn Dịch Kiệt lặng lẽ liếc mắt nhìn cô, cảnh đẹp như vậy mà không xem chẳng phải quá phí sao?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ep-ga-vo-hien>